3 1761 08824767 1

Presented

to the

University of Toronto Library

in memory of

Augustine Fitzgerald, Esqre.,

and of his father

William Fitzgerald, Esqre.,

Head Boy
of Upper Canada College,
1835-6

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/tragoediaesepte02soph

LGr
S712Br

SOPHOCLIS

TRAGŒDIÆ SEPTEM;

CUM

SCHOLIIS VETERIBUS,

VERSIONE LATINA ET NOTIS.

ACCEDUNT

DEPERDITORUM DRAMATUM

FRAGMENTA.

EX EDITIONE

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOMUS II.

OXONII:

TYPIS N. BLISS;

IMPENSIS R. BLISS, ET R. BLISS, JUN.

1808.

I Gr
Soph. C
B

266951
20. 4. 32

SOPHOCLIS

ŒDIPUS REX.

ŒD. O FILII, veteris Cadmi nova progenies, curnam hîc mihi sedetis, velamenta præferentes manibus? Urbs vero tota thure incenso fumat, flebilique pæanum cantu ac gemitu omnia resonant. Quæ ego quum censerem non ex alio nuntiante mihi cognoscenda esse, ipse huc prodii, ille omnium sermone celebratus Œdipus. Age vero eloquere tu, senex, quippe quem par est pro hisce fari, quæ causa est, cur hîc supplices sedetis? numquid metuentes, cupientesve? maximo enim opere vobis opitulari volo: namque immisericors utique essem, nisi me commoveret tam lugubris supplicatio.

SAC. At ô patriæ meæ rector Œdipe, vides quidem nos, quales assidemus aris tuis: isti quidem nondum valentes procul volare: illi vero senio graves sacerdotes, Jovis quidem ego: denique hæc juvenum lecta manus: reliqua autem multitudo supplices gerens ramos in foro considet, Palladisque ad gemina delubra, et Ismenii Apollinis fatidicum focum. Namque, ut ipse vides, ingenti fluctu quassatur civitas, nec potest amplius mersum æstu sanguineo extollere caput, eadem ipsa consumpta lue, qua frugum omnis arescit seges, tabescunt boum armenta, pereunt immaturis partubus fœtus mulierum. Quin dira ingruens face Pestis, Dearum teterrima, exagitat urbem, vastatque Cadmi domum: suspiriis et lamentis ditescit ater Orcus. Jam vero tuas consedimus ad fores, ego puerique isti, haud utique parem te Diis censentes, sed, si quos vita ferat ancipites casus, aut iratum invehat numen, primarium in his consilio virum: qui adventu tuo in Cadmeam urbem, eam a tributo vindicasti, quod pendebamus immiti vati; tametsi nihil hujus rei a nobis compereras, nec fueras edoctus: sed sola numinis adjutus ope diceris crederisque nostram erexisse vitam. Nunc ergo, fortissime Œdipe, rogamus te

hice omnes ad te supplices conversi, opem ut aliquam invenias nobis, sive Dei alicujus edoctus oraculo, sive hominis cujuspiam monitu. Usu enim peritis video felici quoque eventu consilia maxime vigere. Age, vir optime, in pristinum statum restitue urbem; age prospice: quandoquidem te nunc hæc civitas servatorem suum nuncupat ob priora merita; auspiciorum vero tuorum neutiquam meminerimus, si prius a te erecti corruamus denuo. Itaque restauratam urbem in tuto colloca, et qui fausto prius omine rem nobis restituisti, sis nunc similis tui. Nam si perrexeris dominari huic urbi, plenam viris, quam vacuam, regere pulchrius est. Quippe nihil est neque arx neque navis, si vasta sit, nec a viris habitetur.

ŒD. O miserabiles pueri, nota, non ignota mihi, precatum advenistis. Prorsus enim scio morbo laborare vos omnes; quumque dolore conficiamini, non tamen quisquam est, cui ista magis quam mihi doleant. Vestrûm enim unusquisque suo tantum attingitur dolore, alieni doloris expers: at animus meus et urbis, et meam, et vestram vicem gemit. Proinde haud somno sopitum me excitastis: sed scitote multum me jam flevisse, multasque vias iniisse, diductis quoquoversum cogitationibus. Quam vero mecum sedulo considerando unicam reperi medicinam, eam adhibui. Quippe Menœcei filium Creontem, affinem meum, ad Pythia misi Apollinis delubra sciscitatum, quonam vel facto vel dicto urbem hanc liberare possim. Jamque computantem quotus hic dies est ex quo abiit, subit solicitudo, quid rerum agat. Causam enim nullam video, cur diutius absit, quam postulat mandati ratio. At quando venerit, tum ego improbus sim, ni exsequar omnia quæ præceperit Deus.

SAC. Et recte tu quidem dicis: namque hi jam Creontem advenire mihi significant.

ŒD. O rex Apollo, utinam ille ita felici sorte veniat, ut hilari vultu adest.

SAC. At, ut videtur, lætus est. Alioqui non ita caput cinctus veniret frugiferæ lauri ramo.

ŒD. Statim sciemus: prope enim satis adest, audire ut nos possit. O rex, mi affinis, nate Menœcei, quod nobis affers responsum Dei?

CR. Bonum. Nam quæ etiam difficilia sunt, si modo recta via perducantur ad exitum, omnia dico prospera fore.

ŒD. Quid hoc sermonis est? Neque enim fiduciam, neque adeo metum hisce ex dictis capio.

CR. Si istis vis adstantibus audire, paratus sum loqui; sin minus, ire intro.

ŒD. Coram omnibus eloquere. Magis enim horum me conficit dolor, quam meæmet ipsius vitæ cura.

CR. Dicam quæ audivi a Deo. Dilucido jubet nos rex Apollo, piaculum, quod scilicet intra hanc urbem nutritur, exterminare, neque inexpiabile alere.

ŒD. Qualem adhibeamus expiationem? Quodnam calamitatis genus est?

CR. Extra fines abigentes, vel necem rursus nece plectentes: sanguis enim effusus hanc exagitat urbem.

ŒD. Nam quis homo est, cujus cædem significat?

CR. Fuit nobis, ô Rex, urbis hujus olim dominator Laius, antequam tu ad regni clavum accederes.

ŒD. Audire memini: sed virum nunquam vidi.

CR. Hujus extincti jam mandat aperte Apollo, ut quosdam auctores cædis puniamus.

ŒD. Ubi gentium illi sunt? ubi deprehendetur vestigium aliquod veteris sceleris, quo nulla ducat conjectura?

CR. Hac ipsa in urbe dixit. Quod quæritur, id invenire est: at effugit, quod negligitur.

ŒD. Sed dic mihi, utrum in urbe, an ruri, an vero peregrina in regione Laius interfectus fuerit.

CR. Profectus, ad consulendum oraculum, ut aiebat, domum amplius non rediit, ex quo abiit semel.

ŒD. Nec nuntius quispiam, nec comes itineris conspexit, unde aliquis rem, uti gesta est, possit exquirere?

CR. Periere omnes præter unum, nescio quem, qui metu aufugit, quæque vidit, eorum nihil nisi unum referre potuit.

ŒD. Quidnam id est? Ex uno enim multa investigari possint, si parvum initium spei capiamus.

CR. Latronum ait occurrisse validam manum, horumque numero oppressum periisse.

ŒD. Sed latro, nisi oblato ab aliquo cive præmio incitatus fuisset, quî eo processisset audaciæ?

CR. Sic erat suspicio: sed Laio extincto nullus in malis vindex exortus est.

ŒD. Quid vero mali obstitit, rege sic interempto, ne fieret inquisitio?

CR. Perplexa vates Sphinx, quæ ante pedes erant, omissis incertis, dispicere nos adegit.

ŒD. At ab initio hæc ego repetita proferam in lucem. Digne enim Apollo, digne etiam tu pro mortuo rege curam hanc suscepistis. Quocirca me quoque adjutorem justum videbitis, urbis hujus, divinique simul oraculi propugnatorem. Non enim remotiorum amicorum gratia, sed meapte causa hoc amovebo scelus. Quicunque enim illum occidit, forsitan is eadem audacia in me grassaretur. Illi ergo dum opitulor, mihi ipsi prosum. At quam celerrime vos quidem pueri e sedibus surgite, sublatis his supplicibus ramis: Cadmi vero populum huc in concionem vocet aliquis. Quippe omnia experiar: Deo enim auspice aut felices erimus, aut pessum ibimus.

SAC. Surgamus, ô pueri: horum etenim causa huc venimus, quæ hic edicit. Qui vero has sortes misit Apollo, simul servator nobis adsit, morbumque depellat.

CH. O Jovis dulcisona dictio, qualis tandem opulentis a Delphis nobiles adiisti Thebas? Distrahor animo trepido, metu palpitans, (Medice, Delie, Pæan!) circa te veritus, quid mihi vel jam, vel volventibus rursus anni tempestatibus, conficies rei. Dic mihi aurea Spei progenies, Fama immortalis. Filia Jovis, immortalis Minerva, primam te invocanti cum terricola sorore Diana, quæ in fori ambitu glorioso insidet throno, et procul jaculante Phœbo, eheu! tres vos adeste mihi, malorum depulsores. Quandoquidem exortæ prius in urbe calamitatis exter inastis noxium incendium, nunc quoque suppetias venite. Eheu! Eheu! Namque mala innumera fero: ægrotat mihi universus populus, nec suppetit consilii vis, quo quis mederi queat: neque enim maturescunt inclytæ terræ fruges: nec parturientes mulieres lacrymosos dolores perferunt: alium super alium videas, præpetis instar alitis, ocius igne indefesso, ruentem ad littus inferi Ditis, quorum innumeris funeribus civitas exhauritur: jacet in solo cadaveribus pleno turba indefleta: nuptæ, canæque matres, ad omnes aras aliæ alibi prostratæ, supplici ululatu gemitibusque finem tristium malorum petunt: fervent iterati pæanes, flebilisque simul gemituum sonus. Quapropter ô Jovis aurea formosaque filia, mitte auxilium, Martemque pestiferum, qui nunc depositis ferreis armis urit me maximo clamore irruens, retrogrado cursu fugere coge patria mea extorrem, sive in immensum thalamum Amphitrites, sive ad littus inhospitale Thracii sali. Nam si quid reliqui nox fecit, id insequens absumit dies. Martem illum, inquam, ô coruscorum fulgurum potens Jupiter, tuo confice fulmine. Utinam, ô Rex Lycee, tela tua invicta ab aureo arcu distribueres, ad opem ferendam directa, et igneas Diana faces, quibus Lyceos montes percurrit! aureaque decorum mitra invoco, cognominem hujus urbis, purpureum Bacchum Evium, Mænadum comitem, ut veniat lucida comburens tæda, contra infamem hunc inter Deos Deum.

ŒD. Audio quod rogas: uti rogas autem, si velis dictis meis auscultare, et huic morbo succurrere, remedium consequaris et levamen malorum. Eloquar vero, ut qui nunc primum hæc audio, alienusque sum a re gesta. Neque enim investigando multum ipse promoverem, qui nullum indicium habeo. Nunc autem vobis Cadmeis civibus, quos inter censeor ego novissimus, omnibus hæc edico. Quicunque vestrûm novit quonam ab homine Laius Labdaci filius interfectus fuit, hunc jubeo, ut rem omnem indicet mihi: etiam si metus eum cohibeat, tacendoque cogitet crimen a se amoliri, indicet tamen: patietur enim nihil aliud acerbi, quam ut ex hac urbe abeat incolumis. Si vero quis alium peregrina ex regione novit auctorem cædis, ne sileat: mercedem enim persolvam ei, accedetque insuper gratia. Sin autem tacebitis, et aliquis vel amico metuens, vel sibi ipsi, rejecerit hæc mea dicta, quid deinde facturus sim percipitote. Hominem hunc, quisquis ille sit, edico ne quis terræ hujus incola, quæ regitur imperio meo, excipiat hos-

pitio, neque alloquatur, neque in Deûm supplicationibus vel sacrificiis participem admittat, nec lustrali aspergat aqua: arceant vero a laribus omnes, ut qui piaculum sit nobis, uti Pythicæ sortes Dei modo declararunt mihi. Hoc igitur pacto et Deo, et perempto viro opitulor. Exsecror autem latentem cædis auctorem, sive is solus, sive pluribus adjutus facinus commiserit, ut communis expers juris malus male absumat vitam. Quin imprecor etiam, si in ipsius mei nescientis ædibus conversetur, ut patiatur eadem, quæ his modo imprecatus sum. Vobis autem omnia ista ut exsequamini præcipio, mei ipsius gratia, tum Dei, regionisque hujus, sic sterilitate et numinis ira afflictæ. Neque enim vos, etsi Deus non jusserat, sic inexpiatum linquere decebat scelus, fortissimo viro, eodemque Rege interempto; sed penitus inquirere oportebat. Nunc vero auctor sum ipse quoque, qui et regnum obtineo, quod obtinuit ille antea, qui et ejus conjugem habeo consortem procreandæ sobolis, et communes cum eo liberos, si felici fuisset auctus prole, suscepissem. Nunc autem in illius caput mala ingruit fortuna. Quapropter ego pro illo tanquam pro meo patre propugnabo, et omnia experiar, ut deprehendam peremptorum filii Labdaci, Polydorique, et Cadmi, vetustique Agenoris. Qui autem his meis mandatis non paruerint, iis precor Deos, ne fruges terra proferat ullas, neve mulieres pariant sobolem; sed eadem, qua nunc afflictamur, intereant lue, vel alia etiam acerbiore. Vobis autem ceteris Cadmi posteris, quicunque ista approbatis, precor ut sit adjutrix Justitia, et omnes semper læti adsint Dei.

CH. Ut me exsecratione hac obligasti, sic tibi, Rex, respondebo: neque enim ipse peremi, nec qui peremerit indicare possum: sed quæstionem hanc explicare debebat qui eam proposuit Apollo, quis tandem ille sit, qui scelus commisit.

ŒD. Justa quidem dicis: sed cogere Deos nemo unquam possit, ut quæ nolint faciant.

CH. Secunda ab his dicam, quæ usui esse mihi videntur.

ŒD. Vel tertia, si quæ habes, ne omitta dicere.

CH. Regem Tiresiam scio eadem, quæ rex Apollo, videre, a quo si quis exquirat, ô rex, rem explorare possit certissime.

ŒD. Sed ne hoc quidem neglexi: misi enim Creontis monitu viros, qui eum arcessant, duos; eumque nondum adesse jampridem miror.

CH. Enimvero cetera quæ vulgo feruntur, nihili sunt, et inanes rumores.

ŒD. Quænam illa sunt? quodlibet enim dictum perpendo.

CH. Occisus dictus fuit a quibusdam viatoribus.

ŒD. Audivi et ego: sed qui adfuerit, quum occideretur, testis nullus adhuc apparuit.

CH. Sed nisi prorsus timoris est expers, quum tuas tam diras audierit imprecationes, eas non sustinebit.

ŒD. Qui scelus patrare non timet, is verba minus metuit.

CH. Sed adest qui eum redarguet: hi enim divinum vatem jam huc adducunt, cui veritas ingenita est mortalium soli.

ŒD. O qui omnia perspicis animo, fanda et nefanda, cœlestiaque et terrestria, Tiresia, etiamsi non vides, sentis tamen, quali conflictatur morbo civitas, cujus te patronum et sospitatorem, ô rex, unicum invenimus. Apollo enim, si forte id jam non audiisti ab hisce nuntiis qui te huc deduxerunt, per legatos quos consultum miseramus, responsum nobis remisit, liberationem unam fore hujus morbi, si peremptores Laii compertos neci dederimus, aut, in exilium abegerimus. Tu ergo ne quid invideas, sive augurii, sive quam aliam divinationis tenes rationem; libera te ipsum et civitatem, libera me etiam, exsolve piaculum omne, defuncti regis contractum nece. Ex te enim pendet nostra salus: haud vero labor est ullus homini præclarior, quam prodesse aliis, quantum queat habeatque.

TIR. Heu, heu! sapere quam grave est, ubi sapere non expedit! atqui hoc probe mihi cognitum, modo non recordatus sum; si enim meminissem, neutiquam huc venissem.

ŒD. Quid rei est? ut tristis advenisti!

TIR. Dimitte me domum: facillime enim tuumque tu, et ego perferam meum, si mihi parueris.

ŒD. Nec justum est quod dicis, nec opportunum huic urbi, quæ te aluit, si quod tibi hac de re compertum est reticere cogitas.

TIR. Intelligo enim ne te quidem quod e re sit loqui; quod ne mihi quoque accidat, cavebo.

CH. Ne, per Deos obsecro, quæ nota sunt tibi, renuas proferre, quandoquidem nos omnes quotquot adsumus te supplices veneramur.

TIR. Omnes enim desipitis: ego vero neutiquam mente condita expromam, ne tua patefaciam mala.

ŒD. Quid ais? quæ scis, non proferes? cogitas nos prodere, civitatemque funditus perdere?

TIR. Ego neque me ipsum, neque te dolore afficiam. Quid hæc frustra sciscitaris? non enim ex me audies.

ŒD. Non, ô malorum pessime, (etenim vel saxo iram movere tu queas,) aliquando dices? sed ita rigidus pervicaxque videberis?

TIR. Mores tu meos vituperas; eos vero ignoras quibus ipse moratus es, et me culpas tamen.

ŒD. Quis enim ad iram non concitetur, talia dicta audiens, quibus tu civitatem hanc contumelia afficis?

TIR. Palam enim sponte sua fient, licet ego tegam silentio.

ŒD. Ergo quæ manifesta futura sunt et te mihi par est dicere.

TIR. Nihil amplius dicam: proinde, si lubet, prorumpe ad iram vel sævissimam.

ŒD. Atqui nihil sane omittam, ut ira incendor, eorum quæ sentio: scito enim te videri mihi adjutorem fuisse hujus sceleris,

patratoremque, nisi quod propria manu non occidisti: nisi autem oculis captus esses, et facinus hoc tuum solius esse dicerem.

TIR. Itane vero? at ego te jubeo edicto illo stare, quod modo promulgasti, et ab hac ipsa die neminem horum affari, neque me, ut qui impius sis pollutorque hujus urbis.

ŒD. Siccine impudenter emisisti hoc verbum, et forte speras te impune evasurum?

TIR. Evasi: vim enim veritatis habeo.

ŒD. A quo edoctus? non enim ex arte tua habes.

TIR. A te: tu enim me nolentem impulisti dicere.

ŒD. Quidnam? dic rursus, ut melius intelligam.

TIR. Non intellexti antea? aut sermonemne meum tentas?

ŒD. Non ita, ut cognitum dicere queam. Quin dic iterum.

TIR. Viri te peremptorem esse dico, illum quem reperire cupis.

ŒD. At non impune bis convicia dixeris.

TIR. Vin' ergo et alia dicam, ut irascare magis?

ŒD. Quantum quidem vis: nam frustra dicetur.

TIR. Inscium te aio cum carissimis turpissime consuescere, nec cernere quibus es in malis.

ŒD. An impune hæc te semper dicturum putas?

TIR. Siquidem est aliquid veritatis robur.

ŒD. Est sane, nisi tibi: tibi autem nullum est, quoniam cæcus et auribus, et mente, oculisque es.

TIR. Tu miser quidem es, hæc mihi exprobrans, quæ tibi nemo non horum mox exprobrabit.

ŒD. Continua in nocte versaris, ita ut nec me, nec alium qui lucem videat, lædere possis.

TIR. Lædere ne quidem te cogito: non enim per me fatale tibi est cadere, siquidem sufficit Apollo, cui horum pœnas exigere cura est.

ŒD. Tuane, an Creontis hæc sunt commenta?

TIR. Creon tibi nulla mali causa; sed ipse tu tibi.

ŒD. O divitiæ, et regnum, arsque ceteras superans artes ad vitæ felicitatem, quantum vobis invidiæ subest, siquidem propter hoc imperium, quod mihi civitas ultro traditum, non expetitum detulit in manus, Creon ille fidus, ille ab initio amicus, clam mihi struit insidias, et ejicere me studet, subornato hoc præstigiatore, fraudum consutore, versuto, circulatore, qui ad lucrum solummodo cernit, ad artem vero cæcus est! Nam dic age, ubinam tu certus es vates? Cur non, quando hîc erat perplexi carminis inventrix canis, ambages exsolvens cives hos liberasti? Atqui illud ænigma non cujusvis hominis erat interpretari, sed divinatione opus erat, quam neque ab augurio, nec a Deorum aliquo notam habere visus es: at ille ego adveniens, qui nihil sciebam, illam compescui, mentis acie assecutus, non ab alitibus edoctus: quem videlicet tu conaris ejicere, sperans Creontis solio te adstaturum proxime. At tuo cum maximo videris mihi tuque, et qui hæc

confinxit, piacula ex urbe pulsurus: et nisi te senecta delirare crederem, damno tuo cognosceres, quam male sentias.

CH. Quantum quidem conjicimus, et hujus verba, tuaque, Œdipe, iracundiæ calore elata videntur. His autem non est opus, sed considerare, quomodo Dei oraculum optime expediamus.

TIR. Etsi regnum obtines, æquum tamen mihi jus dictis tuis paria referre: hoc enim ego etiam polleo. Namque tibi nequaquam subditus vivo, sed Apollini; quocirca nec Creonte patrono opus mihi erit. Dico autem, quoniam mihi cæcitatem exprobrasti, tu etiamsi cernis oculis, non tamen vides quibus es in malis, nec ubi habitas, nec quibuscum conversaris domi. Nostin' ex quibus natus es? immo latet te hostem esse te tuorum, quique apud inferos sunt, quique in terra superne: et te utrinque impetentes maternæ paternæque terribiles diræ exigent aliquando ex hac urbe, nunc quidem recte videntem, tum vero cæcum. Quo autem non pervenient ejulatus tui? Quis Cithæron questus tuos brevi non recinet, quum conscius factus fueris hymenæi, cujus in importunam stationem domi tuæ appulisti, secunda navigatione usus? aliorumque malorum non vides agmen, quæ tibi tuisque liberis paria erunt. Proinde et Creontem et meum os conviciis proscinde: mortalium enim nemo est qui fœdioribus exemplis quam tu, peribit unquam.

ŒD. Hæccine, quæso, ex isto audire quispiam sustineat? non in malam crucem abis? non ocius? non retro hisce ab ædibus conversum te abripis?

TIR. Ne quidem ipse venissem, nisi tu vocasses.

ŒD. Non enim te stulte locuturum noveram: alioqui nunquam te domum meam arcessivissem.

TIR. Equidem ita sum comparatus, tibi quidem ut videtur, stultus; parentibus vero, qui te genuerunt, sapiens.

ŒD. Quibus? mane: quis me, sodes, genuit mortalium?

TIR. Hæc dies te gignet, eademque te perdet.

ŒD. Ut omnia perplexa nimis et obscura loqueris!

TIR. Non vero tu talia optimus es expedire?

ŒD. Talia exprobres mihi licet, unde me magnum exstitisse invenies.

TIR. Atqui ea ipsa te perdidit prosperitas.

ŒD. Sed si hanc civitatem sospitavi, nihil moror.

TIR. Abibo igitur: tuque puer abduc me.

ŒD. Abducat sane: nam præsens, quod propositum est nobis negotium impedis: procul autem amotus, non eris molestus amplius.

TIR. Abibo, sed postquam ea dixero, quorum gratia huc veni, dignitatem tuam nequaquam veritus: non enim vita mea in tua manu est. Dico autem tibi: vir ille, quem dudum quæris, minitans et edicta proclamans de cæde Laii, is præsens adest, verbo quidem peregrinus et advena, deinde vero indigena Thebanus ap-

parebit; nec lætabitur hoc casu: cæcus enim ex vidente, et egenus ex divite factus, in peregrinam terram, baculo viam prætentans, proficiscetur: palam autem fiet suorum ipsius liberorum fratrem simul et patrem eum esse, mulierisque, ex qua natus est, filium et maritum, patris vero participem lecti et occisorem: atque hæc, domum ingressus, exquire, et si me falsum deprehendes, tunc dicas nihil me divinando sapere.

CH. Quis ille est, quem fatidica edixit Delphica rupes maxime infandum facinus sanguineis perpetrasse manibus? tempus est, ut pernicibus equis citatior fugam capessat: armatus enim in illum incurrit igne et fulguribus Jovis filius: terribilesque una sequuntur inevitabiles Diræ. Illustris enim nuper emissa est nivoso e Parnaso dictio, latitantem ut quisque virum investiget: namque agrestibus abdit se silvis, antraque subit et rupes, ut taurus, et miser misero pede solitarius vagatur, edita terræ ex umbilico oracula ut effugiat: illa vero semper vigentia circumvolant. Vehementer quidem me conturbat peritus augur, vaticinio nec addentem, nec dementem fidem; quid autem dicam incertus hæreo, dubiaque spe pendeo, nihil congruum videns nec in præsentibus nec in præteritis factis. Haud enim unquam nec antea nec nunc audivi simultatem intercessisse Labdacidis cum filio Polybi, unde conjecturam faciens explorem, an propter vatis evulgatum responsum, contra Œdipodem Labdacidis auxilium laturus sim, ultionemque cædis obscuræ suscepturus. Atqui prudentes sunt sane Jupiter et Apollo, mortaliumque facta norunt: sed inter homines vatem plus, quam ego, intelligere, judicio non constat certo: est ut virum vir antevertat sapientia: verum equidem nunquam, prius quam videro dictum eventu comprobatum, eos damnaverim, qui fidem illi derogant. Omnium enim in conspectu Œdipo se obtulit olim alata virgo, sapiensque ille visus est, certamque civitati tulit salutem: quapropter judicio meo nunquam censebitur pravus.

CR. O cives: ut audivi res atrocissimas de me prædicare regem Œdipum, huc me contuli, intolerabili pressus dolore. Si enim in hac præsente calamitate putet sibi a me vel dictis vel factis damnum aliquod illatum fuisse, non mihi vitæ longioris esse possit cupido, tali notato crimine: non enim ad leve malum injuria hujus sermonis tendit, sed ad maximum, si malus quidem in civitate, malus etiam a te ceterisque amicis perhibebor.

CH. At prodiit, opinor, hoc convicium forsitan ira expressum potius, quam mentis ex sententia.

CR. Undenam vero apparuit, vatem meis consiliis obsecutum falsa locutum fuisse?

CH. Sic quidem dictum fuit; at nescio quo argumento.

CR. Oculisne rectis, rectaque mente hoc me insimulavit crimine?

CH. Nescio; quæ enim faciunt principes non inspicio: sed eccum, ipse jam egreditur foras.

ŒD. Heus tu, quid huc venisti? tantane es audacia atque impudentia, ut meam ad domum veneris, qui palam me perimis, regnique mei manifestus es prædo? Age dic, per Deos obtestor, perspectane in me timiditate aut dementia, ista molitus es? an forte sperasti me dolos non persensurum quibus me clam adoriris; aut, si sensissem, non ulturum? Annon insanus est iste tuus conatus, sine populi consensu amicorumque ope regnum aucupari, quod populi favore opibusque solet obtineri?

CR. Scin' quid agas? pro hisce tuis dictis paria vicissim audi; quumque rem cognoveris, ipse judicato.

ŒD. Tu quidem disertus es: at ego te neutiquam lubens audierim, quippe quem infensum mihi molestumque deprehendi.

CR. Hoc ipsum ergo a me primum audi, uti comparatum esse dicam.

ŒD. Hoc ipsum ne mihi dicas, te malum non esse.

CR. Si quidem putas boni quid esse pervicaciam absque sana mente, non recte sapis.

ŒD. Tu vero si putas injuriæ quam affini feceris non daturum te pœnas, non recte sapis.

CR. Justum est quod dicis; fateor: sed quænam sit ea injuria, qua te læsum fuisse ais, doce me.

ŒD. Persuasistin' mihi, an non, oportere me per nuntium aliquem vatem illum venerandum arcessere?

CR. Et nunc quidem in eadem sum sententia.

ŒD. Quantum jam temporis, quæso, ex quo Laïus—

CR. Quid eum fecisse dices? haud enim in mentem mihi venit, quo tendat sermo tuus.

ŒD. E medio sublatus est exitiali manu?

CR. Longa et antiqua numerari possent tempora.

ŒD. Tunc temporis vatesne ille hanc profitebatur artem?

CR. Æque sapiens, et honore habitus pari.

ŒD. Numquid mei meminit tunc temporis?

CR. Minime: saltem nunquam me præsente.

ŒD. At nullam inquisitionem de mortuo habuistis?

CR. Habuimus, et quidni? sed nihil comperimus.

ŒD. Cur ergo tunc ille sapiens non eadem hæc dixit, quæ nunc dicit de me?

CR. Nescio: de iis enim quæ non intelligo taceo.

ŒD. Saltem factum tuum nosti, dicesque, si prudens es satis.

CR. Quid illud est? si enim sciam, non negabo.

ŒD. Vatem, nisi tecum congressus fuisset, nunquam me dicturum fuisse auctorem cædis Laïi.

CR. An hoc ille dicat, ipse tu nosti: ego autem te percontari cupio itidem ut tu me modo.

ŒD. Percontare; non enim unquam Laïi occisor arguar.

CR. Age ergo, anne meam sororem conjugem habes?

ŒD. Non est ut istud quod quæris negem.

CR. Et reguas pariter cum ea, parique frueris agri portione?

ŒD. Quæ voluerit, a me consequitur omnia.

CR. Nonne vobis duobus tertius ego æqualis?

ŒD. Hîc porro tandem malus appares amicus.

CR. Haud sane dices, si tu, ut ego, rationem subducere velis. Considera hoc primum, an quemquam putes regnare malle cum terroribus, quam sine metu dormire, si potentiam obtineat eamdem. Ego sane neque ipse cupio rex esse magis, quam quæ regis sunt facere, nec alius, quisquis modestus esse novit. Nam nunc quidem a te omnia absque metu consequor; at si ipse rex essem, multa invitus facerem. Quî mihi ergo regnum dulcius esse possit quam principatus securus et potentia? nondum adeo animi falsus sum, ut alia quam utilitati conjuncta expetam bona. Nunc omnibus oblector, nunc me quisque amplectitur: nunc qui abs te aliquid cupiunt, precatorem me advocant: ut enim cujusvis voti compotes fiant, in manu mea est. Cur, obsecro, regnum captarem, omissis his commodis? Mens recta sapiens prava consilia nunquam agitaverit. Sed nec me eorum quæ tu dicis ulla incessit cupido, nec, si quis operam suam conferret, id unquam sustinerem aggredi. Atque horum tibi documenta dabo. ac primo quidem Delphos profectus exquire an tibi oraculum accurate renuntiaverim; tum vero si me cum aruspice consilii quid communicasse deprehenderis, occidas me, non simplice, sed gemino, meo tuoque damnatum calculo. Non enim justum est neque malos temere censeri bonos, neque bonos malos. Sed enim fidelem amicum ejicere, haud minus grave esse dico, quam si quis suam projiciat vitam, quam maxime diligit. At cum tempore scies hæc certo: nam tempus solum, qui vir bonus sit, ostendit; malum vero vel una die cognoveris.

CH. Recte hæc dicta esse fateberis, ô Rex, si caves ne labaris: tuti non sunt qui subita ineunt consilia.

ŒD. Ubi quis celer est insidias clam struere, et me celeriter consilium capere oportet: si enim quietus manebo, ille sua confecerit, mea autem erunt frustranea.

CR. Quid igitur postulas? an me ex urbe pellere?

ŒD. Minime. Mori, non exsulare te volo.

CR. Fiet: sed postquam ostenderis quid in me sit tanto hoc tuo odio dignum.

ŒD. Ut non cessurus mihi neque obtemperaturus dicis?

CR. Video enim te non bene sapere.

ŒD. Sapio certe in rem meam.

CR. At æqualiter in meam sapere debes.

ŒD. At malus es.

CR. Quid, si rem non intelligas?

ŒD. Nihilo tamen minus imperabo.

CR. At non prava imperantis—

ŒD. O civitas, civitas!

CR. Sed particeps ego etiam sum hujus civitatis: non tua solius est.

CH. Desinite, reges : eccam enim opportune vobis video foras egredientem Jocasten, cujus opera rixam hanc componi oportet.

JOC. Quid inconsultum hoc, ô miseri, jurgium suscitastis, nec erubescitis, urbe tam graviter laborante, privata movere mala? non tu abis domum, tuque, Creon, tuas ad ædes? non cavebitis ne ex re nihili maximum producatis dolorem?

CR. Soror, atrocia mihi Œdipus tuus maritus facere parat, e duobus malis alterum eligens, aut ex urbe pellere, aut prehensum occidere.

ŒD. Fateor: namque eum, uxor, deprehendi malis artibus damnum mihi inferentem.

CR. Ne vita jam fruar, sed diris devotus peream, si tibi quid feci ex iis, quæ me fecisse criminaris.

JOC. O per Deos, crede ista, Œdipe, maxime quidem jusjurandum, cujus testes Deos advocat, reveritus, tum vero me quoque, et hosce qui adsunt tibi.

CH. Obtempera volens prudensque, ô rex, obsecro.

ŒD. Qua in re, quæso, vis me tibi morem gerere?

CH. Hunc neque olim dementem, nunc autem juramenti sanctitate munitum, reverere.

ŒD. Scin' vero quid petis?

CH. Scio.

ŒD. Declara mihi ergo quod cogitas.

CH. Ut amicum, qui se jurisjurandi religione obstrinxit, incerti criminis reum ne peragas, causa haud cognita.

ŒD. Hoc jam scito, te, quum hoc cupis, nihil minus cupere mihi quam mortem aut exilium.

CH. Minime sane; Deorum omnium principem Deum Solem attestor. Sed Diis hominibusque invisus, pessimis exemplis peream, si quidquam hujus cogito. At mihi infelici animum excruciat patriæ calamitas, acerbiorque fiet miseria, si prioribus malis ista accedant a vobis orta.

ŒD. Abeat igitur ille, etiamsi me funditus perire oporteat, aut contemptum omnibus vi ex hac urbe ejici. Tua enim, non illius, miserabili oratione commoveor. At ille, ubicunque fuerit, odio habebitur.

CR. Gravate quidem et ingratiis tuis te cedere manifestum est: at quum ira deferbuerit, tu te ipsum oderis. Talia enim ingenia sibi ipsis merito sunt sane quam molesta.

ŒD. Quin igitur me dimittis, ac foras abis?

CR. Abibo, durum te et injustum expertus, hisce vero justus habitus.

CH. Mulier, quid cessas hunc intro abducere?

JOC. Postquam cognovero quid istud sit jurgii.

CH. Coorta est incerta suspicio de sermonibus: mordet autem animum vel falsa criminatio.

JOC. Ipsisne ab ambobus?

CH. Scilicet.

JOC. Et quis erat sermo?

CH. Satis mihi quidem, satis, in hac civitatis calamitate, videtur, ubi desiit contentio, ibi subsistere.

ŒD. Viden' quo progrediare, tametsi vir es bonus, quum cor meum frangis et hebetas?

CH. O rex, dixi quidem non semel tantum, scito me insipientem, omnisque expertem consilii merito habitum iri, si me abs te segregem, qui caram meam patriam, e calamitatis fluctibus emergere non valentem, prospero cursu direxisti: ita nunc quoque, si potes, in tranquillum nos deducito.

JOC. Per Deos dic mihi quoque, ô rex, cujus rei gratia tantam iram conceperis.

ŒD. Dicam: tibi enim a me major quam ab istis habetur reverentia: ob Creontem, qualia in me machinatus est.

JOC. Dic, si aperti criminis postulans litem ei moves.

ŒD. Occisorem me esse dicit Laïi.

JOC. An ut qui id ipse compererit, an ut qui audierit ex alio?

ŒD. Immo vatem scelestum immittens, quippe quem sciat nunquam sibi temperare quo minus quidquid in mentem venerit impudenter effutiat.

JOC. At tu, omissa omni de istis, quæ dicere instituisti, cura, monitis meis, quæso, animum adverte, et disce mortalem esse neminem, qui divinandi artem vel minimum attingat. Quod quidem exemplis tibi confirmabo, remque in pauca conferam. Laïo enim oraculum editum fuit olim, haud dicam Apolline ab ipso, sed ab ejus famulis, illi in fatis esse, ut a filio qui ex me illoque natus foret, occideretur. Atque illum quidem peregrini latrones, ut fama est, interfecerunt olim in trivio: puer autem ut natus est, vix tres intercesserunt dies, atque illum pater, articulis pedum ligatis, projiciendum famulis mandavit in avio monte. Et ibi Apollo effectum non dedit, nec ut ille occisor fieret patris, nec ut Laïus acerba, quam a filio metuebat, nece absumeretur. Talia tamen præfinierant fatidicæ dictiones, quarum tu rationem nullam habeas: si quam enim rem Deus investigari voluerit, ipse illam facile manifestaverit.

ŒD. Quam mihi, ô mulier, istis auditis, fluctuat animus, pectusque concutitur metu!

JOC. Quanam rursus cura solicitatus hoc dicis?

ŒD. Videor abs te audiisse Laïum occisum fuisse in trivio.

JOC. Scilicet ita ferebatur, necdum hæc fama desiit.

ŒD. Et ubi est locus, in quo casus ille accidit?

JOC. Phocis quidem vocatur terra: scissa autem via in unum a Delphis & a Daulia coit.

ŒD. Quamdiu vero est, ex quo ista facta sunt?

JOC. Paulo ante quam hujus urbis regnum adeptus es, civitati hæc renuntiata sunt.

ŒD. O Jupiter, quid me facere decrevisti?

JOC. Quæ hæc tibi cura animum mordet, Œdipe?

ŒD. Nondum percontare: verum dic mihi, qua forma fuit Laïus, qua tunc erat ætate?

JOC. Procero fuit corpore, tumque caput ei prima canitie signabatur: forma autem tibi non admodum dissimilis erat.

ŒD. Væ mihi misero! meipsum, ut videtur, atrocibus exsecrationibus objeci modo insciens.

JOC. Quid ais, obsecro? timeo sane te intuens, ô rex.

ŒD. Nimis male formido, ne oculatus ille sit vates: monstrabis autem clarius, si unum adhuc dixeris.

JOC. Paveo equidem; tamen quæ rogabis, si sciam, dicam.

ŒD. Faciebatne cum paucis comitibus iter, an magna satellitum manu, ut viri solent principes?

JOC. Quinque erant simul omnes, et inter hos præco: rheda autem una Laïum vehebat.

ŒD. Heu, heu! hæc jam perspicua sunt: sed quis fuit, quæso, conjux, qui vobis hæc facta retulit?

JOC. Unus e famulis, qui solus evasit incolumis.

ŒD. Adestne nunc domi?

JOC. Minime vero: nam ex quo inde rediit, et regnum te vidit potiri, Laïumque mortuum, impense me obsecravit, mea prensa manu, ut rus se mitterem ad pascendos greges, quo urbis hujus a conspectu esset quam remotissimus. Adeoque illum ablegavi: dignus enim erat ille servus qui vel majus hoc auferret beneficium.

ŒD. Quî fieri possit, ut nobis quam celerrime se rursus exhibeat?

JOC. Res in promptu est: sed qua gratia hoc expetis?

ŒD. Metuo, mulier, ne multa nimis dicta sint mihi, ob quæ eum cernere volo.

JOC. Sed veniet ille quidem: interea vero digna videor esse, cui ea concredas, quæ te male habent, ô rex.

ŒD. Nec hoc tibi denegabo, quum in tantam exspectationem sim erectus: cui enim potiori indicarem quam tibi, quandoquidem talis mihi fortuna contigit?

Mihi pater quidem erat Polybus Corinthius, mater autem Merope Dorica; habebarque inter Corinthios cives vir maximus, antequam casus mihi talis accidit, dignus quidem admiratione, non tamen tanta, quantam mihi injecit, solicitudine. Namque in convivio vir quidam plus potus nothum me subdititiumque patri vocat inter pocula. Idque ego ægre ferens, ea ipsa die vix me continui: postridie vero matrem patremque conveni, remque ex illis quæsivi: at illi audito hoc probro, indignatione exarserunt contra eum qui dictum emiserat. Et ego quidem eorum sermone delectabar; tamen urebat me semper hoc dictum; alta enim mente infixum hærebat. Proinde clam patre et matre proficiscor Delphos: et me quidem Apollo dimisit sine ullo responso ad ea quorum gratia veneram, alia autem misera et atrocia et luctuosa aperte prædixit, fore ut matri concumberem, sobolemque odiosam et intolera-

bilem hominibus producerem in lucem, patremque, qui me genuisset occiderem. Et ego, his auditis, Corinthiæ terræ valedicens, solisque ex astris posthac conjecturam facturus, quam longe ab ea recessissem, fugere decrevi, donec eo pervenirem, ubi nunquam scelera et dedecora admittere possem, quæ tristia præmonstrarent oracula. Iter autem faciens, adeo locos illos ipsos, ubi regem hunc periisse dicis: tibique, uxor, verum eloquar. Quum iter pergerem prope illud trivium, ibi obviam mihi simul venere præcoque et vir, qualem tu ais, equis juncta rheda vectus: et e via me rectorque rhedæ et ipse senex submovere voluerunt: tunc ego aurigam, qui me trudebat, percutio iratus: at senex, ubi me videt prope vehiculum incedentem, observans, medium caput duplici stimulo mihi feriit. Non quidem par tulit pari relatum; sed confestim scipione percussus ab hac manu, supinus media ex rheda statim devolvitur: perimo quoque universos simul. Si autem ignoto illi viro aliquid cum Laïo commune est, quis me est miserior? quisnam esse possit magis invisus Diis? quem nulli hospitum neque civium licet domo recipere, neque alloqui; sed ab ædibus pellere jubentur: atque alius nemo fuit, quam ego, qui mihimet diras has imprecatus sum. Torum autem mortui meis ipsius manibus contamino, per quas periit. Nonne sceleratus sum? nonne totus impuratus? quandoquidem exsulare me oportet, mihique exsulanti nec meos fas est videre, nec in patriam pedem ferre; aut matri meæ connubio jungi me oportet, et patrem occidere Polybum, qui me genuit et educavit. Nonne qui ab immiti dæmone hæc mihi destinata judicaret, recte sentiret? Ne, quæso, ne, ô Deorum sancta numina, videam hunc diem; sed prius ex mortalium oculis evanescam, quam contigisse mihi videam casum tam fœdæ labis.

CH. Hæc quidem nobis, ô rex, tristia sunt: sed donec rem ex præsente cognoveris, ne desperes.

ŒD. Id reliquum sane est adhuc mihi spei, pastorem illum ut exspectem solum.

JOC. Ubi vero aderit, quî fies confidentior?

ŒD. Hoc te docebo: si enim comperietur dicere eadem quæ tu, tunc ego crimen omne effugero.

JOC. Quid vero ex me audisti, in quo momenti sit tantum?

ŒD. Illum dicebas retulisse, Laïum a latronibus occisum fuisse. Quod si nunc quoque eumdem dicet numerum, haud sane eum ego occidi: non enim fieri potest ut unus quilibet pro pluribus habeatur. Sed si virum unum solum dicet, tunc manifestum erit facinus illud ad me vergere.

JOC. At scito rem ab illo sic nuntiatam fuisse, nec fas est ei quod semel dixit mutare. Civitas enim tota hæc audiit, non ego sola. Porro a priore si quid deflecteret sermone, non tamen Laïi cædem certo ut debuit, congruenterque oraculo contigisse ostenderet, siquidem eum Apollo declaravit gnati mei manu periturum omnino. Atqui eum misellus ille neutiquam occidit, sed ipse in-

teriit prior. Quocirca vaticiniorum gratia neque huc neque rursus illuc respexerim.

ŒD. Recte putas: attamen mitte aliquem, qui rure arcessat operarium, et ne omiseris.

JOC. Mittam ocius: sed eamus intro: nihil enim faciam, nisi quod tibi gratum fuerit.

CH. Utinam perpetua mihi contingat felicitas, venerandam servanti sanctitatem verbis et factis omnibus, de quibus propositæ sunt leges sublimes, cœlesti in æthere genitæ, quarum Olympus pater est solus, neque eas mortale genus hominum peperit, neque sane unquam oblivio delebit. Magnus in his inest Deus, neque senio marcescit. Regalis fastus Injuriam parit: rex, ubi temere multis se exsatiavit, quæ nec opportuna nec utilia sunt, illum Injuria summo et abrupto in fastigio impositum, in exitium impellit, unde frustra conatur aufugere. Quod autem urbi salutare futurum est consilium, hoc ne irritum fieri sinat, Deum oro: Deo non desinam unquam præside niti. Si quis autem factis dictisve insolenter se gerit, ultricem Justitiam non veritus, nec Divûm sedes venerans, male ille pereat, luatque pœnas infaustarum delitiarum, si justis non studebit lucris, nec ab impiis abstinebit factis, aut non tangendis manus inferet demens. Quis enim unquam vir istis deditus ab animo stimulos conscientiæ arcere poterit? Namque si hæc impia facta honorem inveniunt, quid me juvat sacris interesse choris? Non amplius ibo ad sacrum terræ umbilicum venerandi gratia, nec ad delubrum quod est Abis, nec Olympiam, nisi hæc oracula omnibus mortalibus probabuntur. Sed ô qui imperas, si rite vocaris omnium rector, Jupiter, ne hæc lateant te tuumque immortale semper regnum. Res enim eo redit, ut spernant oracula olim Laïo reddita, nec eis amplius fidem adhibeant: nuspiam Apollo splendet honoribus; pessum eunt divina.

JOC. O urbis hujus principes, in mentem mihi venit Deorum adire templa, sumptis in manus hisce velamentis et thure. Nimis enim suspenso animo quarumque curarum æstu fluctuat Œdipus, nec, ut cordatum virum decet, nova ex veteribus colligit; sed cuivis se dat, si modo terrores nuntiet. Quando igitur admonendo nihil promoveo, ad te, ô Lycee Apollo, qui proximus ædibus nostris accolis, supplex venio hisce cum muneribus, ut piam aliquam solutionem des mali: nam torpemus jam omnes, perculsum illum cernentes, ut gubernatorem navis.

NUNT. Num a vobis, hospites, discere queam, ubi regis sit Œdipi domus? Quin magis ipse ubi sit dicite, si scitis.

CH. Hæ sunt quidem illius ædes, et ipse intus, ô hospes: mulier autem hæcce liberorum ejus mater.

NUNT. Utinam et ipsa beata sit, et cum beatis usque versetur, illius quum sit perfecta conjux!

JOC. Idem tibi contingat, hospes! dignus enim es bona ob verba: sed dic qua gratia venisti et quid nuntiaturus.

NUNT. Bona domuique et marito tuo, mulier.

JOC. Quænam illa sunt? et unde nobis advenis?

NUNT. E Corintho: quod autem dicturus sum, gratum tibi fore opinor: quidni enim? tamen et forsan dolebis.

JOC. Quid rei est? quamnam sic duplicem vim obtinet?

NUNT. Regem creabunt Œdipum terræ Isthmiæ incolæ, ut illic ferebatur.

JOC. Quid vero? annon senex Polybus regno potitur adhuc?

NUNT. Non sane, quandoquidem illum mors in sepulcrum condidit.

JOC. Quid narras? an mortuus est Polybus?

NUNT. Si non vera dico, mori non recuso.

JOC. Famula, quid cessas introire, et hæc quam celerrime hero dicere? O Deorum oracula ubi estis? hunc virum ne occideret metuens olim Œdipus e patria profugit: et nunc ille fato suo interiit, nec ab Œdipo omnino.

ŒD. O carissimum conjugis Jocastæ caput, quid me foras huc evocasti?

JOC. Audi hunc virum, et quum audieris, considera veneranda quo cesserunt Dei oracula.

ŒD. At hic quis est tandem? et quid affert mihi?

JOC. Venit e Corintho, patrem tuum nuntiaturus non amplius vivere Polybum, sed mortuum esse.

ŒD. Quid dicis, hospes? tu ipse mihi rem significa.

NUNT. Si hoc primum oportet me diserte dicere, pro certo scias, eum vita cum morte commutata ad plures abiisse.

ŒD. Dolusne eum sustulit, an in morbum incidit?

NUNT. Senilia corpora leve momentum sternere leto solet.

ŒD. Morbo, ut videtur, absumptus est miser.

NUNT. Ita sane, et longo, quod vivendo emensus est, tempore.

ŒD. Vah, vah! quid ergo, uxor, respiciat aliquis fatidicas Delphis aras, aut in aëre clangentes alites, quibus auctoribus ego perempturus eram patrem meum? Ille vero exstinctus conditus est sub terra: at ego qui hîc sum ensem in eum non strinxi; nisi forte mei desiderio contabuit, adeoque sic a me occisus dici possit. Ergo jacet apud inferos Polybus, abstulitque secum quæcunque edita fuerant nullius pretii oracula.

JOC. Annon ego ista tibi prædixi pridem?

ŒD. Dicebas quidem; at ego metu transversus agebar.

JOC. Ne ergo quicquam horum posthac in animum inducas.

ŒD. Quî vero thalamum matris vereri desistam?

JOC. Quid metuat homo, quum res humanas omnes verset Fortuna, nullius autem rei providentia certa sit? optimum est temere vivere, ut quisque possit. Tu vero ne metuas cum matre congressus: multi enim jam in somniis homines sibi visi sunt cum matre corpus miscere. Sed ista qui nihili esse ducit, facillime vitam agit.

ŒD. Recte hæc omnia tibi dicta forent, nisi viveret adhuc

mater mea : at quando superest, quamvis recte loquaris, fieri non potest quin timeam.

JOC. Atqui magnum argumentum est sepulcrum patris.

ŒD. Magnum, intelligo : attamen dum vivit illa, est cur metuam.

NUNT. Quæso, quænam est illa mulier, quæ vobis terrorem injicit?

ŒD. Merope, ô senex, quæ cum Polybo nupta fuit.

NUNT. Quid est autem cur illam metuatis?

ŒD. Divinum oraculum, ô hospes, idque horribile.

NUNT. Potestne dici, an nefas est quemvis alium scire?

ŒD. Maxime : dixit enim Apollo olim me cum mea ipsius matre concubiturum, et sanguinem paternum manibus meis hausturum. Quapropter jam olim a Corintho procul habitare cœpi : feliciter sane ; sed tamen parentum conspectu frui suavissimum est.

NUNT. Numnam istorum ob metum illinc abiisti exsul?

ŒD. Tum etiam ut patris ne fierem occisor, senex.

NUNT. Quidni ergo te, ô rex, ab hoc timore libero, siquidem benevolo erga te sum animo?

ŒD. Sane condignam tibi referrem gratiam.

NUNT. Atqui hanc maxime ob causam veni, ut, ubi domum reversus fueris, aliquid mihi facias boni.

ŒD. At nunquam parentes meos conveniam.

NUNT. O fili, manifeste apparet, te nescire quod agis.

ŒD. Quomodo, ô senex? per Deos doce me.

NUNT. Si horum gratia a domo refugis.

ŒD. Metuo utique ne mihi Apollo evadat veridicus.

NUNT. Num ne quid piaculi a parentibus contrahas?

ŒD. Hoc ipsum, senex, hoc me semper territat.

NUNT. Nostin', amabo, nullam esse cur timeas causam?

ŒD. Quidni vero, siquidem his parentibus natus sum?

NUNT. Quia genere tibi nullo modo conjunctus fuit Polybus.

ŒD. Quid narras? annon Polybus me genuit?

NUNT. Tantumdem ut ego, et nihilo magis.

ŒD. At quomodo genuisse et non genuisse idem sit?

NUNT. At neque te genuit ille, nec ego.

ŒD. Quare igitur filium me nominabat suum?

NUNT. Quia te olim a manibus meis dono acceperat; hoc scias.

ŒD. Et adeo dilexit acceptum ab aliena manu?

NUNT. Scilicet quia dudum carebat liberis.

ŒD. Tu vero emptum me aliunde, an genitum ex te ei dedisti?

NUNT. Inventum nemorosis Cithæronis in recessibus.

ŒD. Quanam vero gratia locos illos adibas?

NUNT. Ibi montanis gregibus præfectus eram.

ŒD. Pastor itaque eras mercenarius erraticam vitam degens.

NUNT. Tuus quidem, ô nate, servator illo tempore.

ŒD. Quid mihi in illa calamitate acciderat mali, quum me sustulisti?

NUNT. Id articuli pedum tuorum indicare possint.

ŒD. Hei mihi! quid hoc vetus commemoras malum?

NUNT. Vinctos loro trajecto solvi tuos pedes.

ŒD. Monumenta sane illa nactus sum, quibus non est quod glorier.

NUNT. Ita ut ab hoc casu nomen sortitus sis, quod habes.

ŒD. O per Deos, patrisne an matris jussu expositus fui? dic mihi.

NUNT. Nescio: qui te dedit mihi, melius hoc noverit.

ŒD. An ergo ab alio me accepisti, nec ipse invenisti?

NUNT. Non; sed pastor alius tradidit mihi.

ŒD. Quis ille? potin' es mihi hoc declarare?

NUNT. Quidam ex familia Laïi dicebatur esse.

ŒD. An ejus, qui hujus urbis rex olim fuit?

NUNT. Maxime: hujus viri ille erat pastor.

ŒD. An vivit ille adhuc, ut videre eum queam?

NUNT. Id vos hujus urbis incolæ optime scire potestis.

ŒD. Vestrûmne aliquis est, qui hîc adestis, qui pastorem illum noverit, quem hic memorat, seu ruri eum, seu hîc in urbe conspicatus? Indicate; nam hæc retegi tempus postulat.

CH. Arbitror equidem neminem alium esse, quam rusticum illum, quem tu modo cupiebas videre: verum hoc omnium optime Jocasta dixerit.

ŒD. Uxor, cogitasne illum quem modo venire jussimus, eundem esse quem hic dicit?

JOC. Quis autem, quem dixit? ne sis solicitus, temereque dicta ne meminisse velis.

ŒD. Nequaquam fiet, ut, quum ego ceperim indicia tanta, manifestum non reddam quibus ex parentibus ortus sim.

JOC. Ne, per Deos, si qua tibi vitæ tuæ cura est, hoc exquiras. Satis sit me afflictam esse.

ŒD. Bono animo es: tu enim, etsi a tertia inde usque matre apparuero tripliciter servus, nihilo deterior eris.

JOC. Tamen obtempera mihi, obsecro: ne hoc facias.

ŒD. Non obtemperabo, quin ista exquiram certo.

JOC. Atqui benevolo erga te animo, quæ optima sunt, tibi suadeo.

ŒD. Sed optima illa dudum mihi molesta sunt.

JOC. O infauste, utinam nunquam resciscas, qui sis!

ŒD. Ocius mihi aliquis pastorem huc adducat: hanc autem sinite opulento gaudere genere.

JOC. Heu, heu, miser! hoc enim solum est, quo te nunc compellem, nec quidquam aliud a me posthac audies.

CH. Quid, Œdipe, sic uxor abiit, acri concita dolore? metuo ne ex hoc silentio erumpat mala.

ŒD. Quidquid volet, erumpat; at ego natales meos, etiamsi obscuri sint, cognoscere volam. Illam, quippe quæ, ut mulier, spiritus altos gerit, pudet forte ignobilis generis mei. Ego vero me Fortunæ filium esse ratus, quæ mihi prospera est, infamiæ non subibo notam. Hac enim matre natus sum; cognati autem menses parvis me magnisque distinxerunt rebus. Tali autem quum sim origine, fieri non potest, ut adeo diversus deprehendar, ut natales meos investigasse nolim.

CH. Si quid ego conjectura auguror, nec me fallit animus, non te, Cithæron, Olympum testor, non te latebit, simul ac crastina dies splendidum extollet jubar, ut te venerabimur tanquam popularem et aitorem et parentem Œdipi, choreisque celebrabere nostris, ob beneficium quo reges meos affeceris. Ista tibi, malorum depulsor Apollo, ista sint placita! Quis te, fili, quis te genuit immortalium? num qua Nympha cum Pane montivago congressa, aut cum Apolline? gaudet enim hic etiam nemorosis jugis. An te Cyllenes rex, an Bacchus summos qui colit montes, accepit inventum ab aliqua Nympharum Heliconiadum, quicum ludere solet?

ŒD. Si me par est, ô senex, conjecturam facere de homine, cui nihil unquam mecum fuit commercii, quem quærimus dudum, pastorem videre mihi videor. Congruit enim senilis ætas; huicque viro æqualis est: maxime vero eos, a quibus adducitur, ut famulos meos agnosco. Sed tu certius hoc noveris, qui forte pastorem illum antea videris.

CH. Novi scilicet, certa res est. Nam vir fuit Laïo, si quis alius, fidus, ut pastorem decet.

ŒD. Te primum rogo, Corinthie hospes, num hunc dicis?

NUNT. Hunc ipsum, quem intueris.

ŒD. Heus tu senex, adspice me contra oculis, et responde mihi ad ea quæ te rogabo. Tune eras olim Laïi?

FAM. Servus eram, non emptus, sed domi educatus verna.

ŒD. Quodnam procurabas opus, quodve fuit tuum vitæ genus?

FAM. Greges pascendo maximam vitæ partem transegi.

ŒD. Quænam incolebas maxime loca?

FAM. Modo Cithæronem, modo vicinos saltus.

ŒD. Meministin' ergo hunc virum illic cognovisse?

FAM. Quid rei agentem? ecquem mihi refers virum?

ŒD. Huncce, qui adest. Aut aliquid cum eo habuisse commercii?

FAM. Non ita, ut subito possim memoriter dicere.

NUNT. Neque hoc mirum est, here. Sed quæ excidere, jam ei clare in memoriam reducam. Nam satis scio illum meminisse, quando in Cithæronis locis, ubi ille duos, ego unum pascebam gregem, conversatus est mecum tres totos menses a vere adulto ad Arcturi occasum; hieme autem jam imminente, meam ego in casam

pecus coëgi, ille autem jam in Laïi stabula. Ecquid eorum quæ dico, sic factum est, anne?

FAM. Vera dicis, etsi a longo tempore.

NUNT. Age, dic jam: meministine, te puerum mihi tunc quemdam dedisse, quem educarem ut peculiarem mihi?

FAM. Quid est? quamobrem tu istuc inquiris?

NUNT. Hic ipse est, amice, qui tunc erat puer.

FAM. I in malam crucem. Quin taces?

ŒD. Ah, virum hunc ne castiga, senex: tua enim magis, quam illius, dicta castigatore egent.

FAM. Quid vero, optime here, peccavi?

ŒD. Quia de puero nihil indicas, quem ille inquirit.

FAM. Nescit enim quod dicit, et temere ista movet.

ŒD. Tu bona cum gratia non dices, sed malo hercle tuo dices.

FAM. Ne, per Deos obsecro, senem me verberato.

ŒD. Non aliquis ocius retortas tergo manus hujus ligabit?

FAM. Infelix ego! sed quare? quid nosse vis?

ŒD. Puerumne huic dedisti, de quo ille inquirit?

FAM. Dedi. Utinam vero periissem hac ipsa die!

ŒD. At eo res tibi redibit, nisi verum dixeris.

FAM. Multo etiam magis, si dixero, peribo.

ŒD. Vir hic, ut videtur, moras quærit.

FAM. Haud sane ego: nam dudum dixi me dedisse.

ŒD. Unde acceptum? tuumne, an cujusvis alîus?

FAM. Haud equidem meum dedi: sed a quodam acceperam.

ŒD. Quonam ab cive hujus urbis, et a qua domo?

FAM. Ne, per Deos, ne, here, plura sciscitare.

ŒD. Periisti, si hæc iterum te rogabo.

FAM. Ergo quidam erat ex familia Laïi.

ŒD. Num servus, aut quis erat ex illius genere?

FAM. Væ mihi! jam eo res rediit, ut horrendum malum mihi dicendum sit.

ŒD. Et mihi audiendum: attamen audire certum est.

FAM. Illius quidem profecto filius dicebatur esse: quæ vero domi est tua uxor optime dixerit, ut se hæc habeant.

ŒD. An ergo ipsa tibi puerum tradidit?

FAM. Scilicet, ô rex.

ŒD. Qua gratia?

FAM. Ut eum interficerem.

ŒD. Ipsane, quæ pepererat, misera?

FAM. Tristium oraculorum metu.

ŒD. Quorumnam?

FAM. Daturum eum neci suos parentes prædictum fuerat.

ŒD. Cur igitur huic seni puerum tu dedisti?

FAM. Miseritus, here; et quia illum credidi in aliam regionem, unde ipse erat, ablaturum puerum: at ille mala ad maxima servavit. Si enim is es, quem hic dicit, scito te infelicem esse.

ŒD. Hei, hei! omnia jam evadent manifesta. O lux, ultimum te nunc videam! qui aperte natus sum e quibus non oportuit, cumque quibus non oportet, consuesco, et quos non oportuit interfeci.

CH. Heu, genera mortalium, quam vos, quamdiu vivitis, eodem in loco, quo nihil, numero! Quis enim, quis homo plus felicitatis obtinet, quam quantum opinione concipit? eamque quum concepit, tamen corruit. Tuum igitur exemplum habens, tuam fortunam, tuam, inquam, ô infelix Œdipe, mortalium neminem beatum prædico; qui mira ingenii solertia ad summum felicitatis culmen evectus es; ô Jupiter! qui perempta curvis unguibus rapace virgine, perplexi carminis vate, contra civium cædes propugnaculum patriæ meæ exstitisti, unde rex meus vocaris, et maximos honores adeptus es, magnis in Thebis imperium obtinens. Nunc autem, ut audio, quis te miserior? quis in ærumnis, quis immani in noxa æque demersus vitæ vicissitudine? O inclytum Œdipi caput! cui unus et idem suffecit portus, quo filius et pater et sponsus excipereris. Quomodo, quo tandem modo paterni te sulci ferre silentio potuere tam diu? Invitum te deprehendit omnia cernens tempus: damnat inauspicatas pridem nuptias genitoris simul et geniti. O Laïi progenies, utinam vidissem nunquam! te enim vehementer deploro magnis ejulatibus. Ut vera tamen dicam, recepique spiritum per te, et per te sopivi meos oculos.

INT. O hujus urbis dignitate principes, qualia facinora audietis? qualia et videbitis? quantumque haurietis luctum, siquidem serio adhuc vobis curæ est Labdacidarum domus? Credo enim neque Istrum, nec Phasin abluere atque expiare posse flagitia quæ in hac domo latent, quæque mox in lucem proferentur, sponte, nec ullo cogente, admissa. Malorum vero ea maxime dolent, quæ ultro arcessuntur.

CH. Deest quidem nihil, quin acerbissima sint, quæ prius rescivimus: ad illa vero quid ultra nuntias?

INT. Ut paucissimis et ego dicam, et vos intelligatis, interiit divum Jocaste caput.

CH. O multipliciter miseram? quænam illi causa mortis fuit?

INT. Sibimet ipsa. E factis autem quod maxime doleret, abest: non enim rem datur cernere. Tamen, quantum ego memoria teneo, audies illius miseræ casus acerbos.

Ut enim flagrans ira intra vestibulum se abripuit, recta contendit ad geniales thalamos, comas lacerans utraque manu: ubi autem intro concessit, occlusis foribus, invocavit Laïum jampridem mortuum, antiquorum congressuum memoriam repetens, unde is ortus, a quo periisset ipse, se matrem relinquens suopte filio infandis nuptiis parituram liberos; deploravitque lectum, ubi duplici flagitio ex marito maritum, liberosque ex liberis peperisset. Quo vero deinde modo perierit, nescio. Clamore enim magno ir-

rupit Œdipus, ob quem non licuit illius inspectare casum : sed in ipsum huc illuc cursitantem oculos intendimus. Impetu enim ferebatur, nos rogans ut gladium sibi daremus, et ubi conjugem non-conjugem, maternumque inveniret geminum arvum suique et liberorum. Furenti autem indicavit Deus nescio quis; nullus enim dixit homo eorum qui aderamus illi. Tum ille horribiliter exclamans, recta, tanquam si viam quis præmonstraret, geminas fores insultat calcibus, funditusque evellit cava claustra, atque in cubiculum irruit, ubi demum conspeximus pensilem mulierem, tortilibus suspendiis implicitam. Ille vero ubi eam videt, horrendum infremens miser, suspensam restim expedit. Sed postquam misera humi prostrata jacuit, visu horribilia consecuta sunt. Namque avulsis ab illius stola aureis fibulis quibus subnexa erat, illas attollens oculorum orbes sibi confodit, talia dicens : *illos neutiquam visuros nec quæ passus esset, nec quæ patrasset mala, sed tenebris mersos in posterum, quos non oporteat, visuros, quosque cuperet ipse, non agnituros.* Talia dum imprecatur, ingeminat plagas elevatis palpebris : simulque cruentæ pupulæ genas rigabant : nec raræ lenti sanguinis destillabant guttæ, sed ater lacrymarum imber cruoris mistus grandinibus effluebat. Atque ista a duobus, non ab uno tantum, exorta sunt mala, sed viri et uxoris commista calamitas. Antiqua autem felicitas olim quidem vero nomine felicitas appellabatur ; at nunc hac ipsa die in gemitus, in noxam, in mortem, in dedecus conversa est : malorum quotquot sunt omnium nomina, nullum hîc abest.

CH. Nunc autem miser ille quo in malo versatur ?

INT. Clamat ut claustra relaxentur, atque ostendat aliquis omnibus Cadmi civibus illum patris occisorem, illum matris—impia loquens, nec a me referenda : quippe qui certus sit semet ex hac terra ejicere, nec amplius manere domi, quibus ipse se devovit, diris obnoxius. Auxilio utique et ductore aliquo indiget : nam vis doloris major est, quam quæ tolerari possit. Ostendet autem et tibi : hujus enim januæ panduntur claustra : moxque spectaculum videbis ejusmodi, quod vel hosti misericordiam moveat.

CH. O atrox adspectu clades! ô atrocissima omnium, quas mihi videre unquam contigit! Quis te, ô miser, invasit furor? quis Deus majora maximis malis tuæ infelici sorti adjecit? heu, heu, infelix! Verum ne quidem intueri te possum, multa licet cupiam sciscitari, multa audire, multaque videre ; talem mihi horrorem incutis.

ŒD. Hei, hei, hei, hei, heu, heu miser ego! ubi terrarum feror infelix ? vox mihi quonam avolat in auras sublata? ô fortuna quonam evasisti?

CH. In horrendam calamitatem, auditu et visu trucem.

ŒD. O tenebrarum quibus me condidi caligo detestabilis, ut me involvis infinita, insuperabilis, et immedicabilis! hei mihi, hei

mihi iterum! quam acres præsentium dolorum pungunt me simul aculei, et præteritorum malorum memoria!

CH. Nec sane mirum est, tot in malis duplicem te luctum et duplicia ferre mala.

ŒD. Io amice! Tu quidem constanti adhuc fide mihi famularis; sustines enim adhuc me cæcum curare. Vah! quippe me non lates; sed clare agnosco, quamvis tenebris obvolutus, tuam vocem tamen.

CH. O quam dira molitus es! quomodo sustinuisti sic oculos corrumpere? quis te impulit Deorum?

ŒD. Apollo, amici, Apollo is fuit, qui mala confecit mea, qui mihi hunc acerbum invexit casum. In oculos involavit mihi nemo; at ipse ego infelix eos confodi. Quid enim attinebat me videre, cui quidem videnti nihil erat visu suave?

CH. Ita est, quemadmodum tu dicis.

ŒD. Quid tandem, quæso, amici, superest mihi, quod aut videre, aut amare, aut cujus affatus accipere cum voluptate possim? Abducite me ex his locis quam celerrime, abducite, amici, pestem maximam, diris caput devotissimum, mortaliumque omnium invisissimum Diis.

CH. Infelix ob istum animum et calamitatem pariter! quam vellem nunquam agnovisses qui sis!

ŒD. Pereat, quicunque is fuit, qui projecto mihi silvestribus in pascuis sæva pedum solvit vincula, et a morte me liberatum servavit, nulla cum mea gratia! si enim tum periissem, non essem amicis et mihi tanti doloris causa.

CH. Id factum et ego vellem.

ŒD. Tunc neque patris peremptor exstitissem, nec sponsus dicerer illius a qua natus sum. Nunc vero miser sum, impiorum filius, sobolem suscepi ex ea quæ me ipsum peperit: denique si quid usquam pejus est malo malum, id sortitus est Œdipus.

CH. Nescio quomodo tua laudem consilia: præstantius enim foret tibi non omnino esse, quam cæcum vivere.

ŒD. Ista quidem non optima ratione sic confecta esse, ne mihi demonstrare contende, neque consule amplius. Nescio etenim, si videns inferos adiissem, quibus oculis patrem coram intueri sustinuissem, quibus adeo miseram matrem, quos in duos atrociora admisi scelera, quam quæ suspendio lui possint. At, quæso, jucundum ne dices futurum fuisse mihi liberorum adspectum, eo quo progeniti sunt modo, in lucem editorum? haud sane oculis meis unquam. Nec urbem intueri possim, nec mœnia, nec Deorum sacra delubra, quibus miserrimus ego, solus virorum, qui Thebis versantur, me ipsum pulcherrime privavi, ipse prædicans ab omnibus expellendum esse impium illum, quem Dii ipsi impurum declarassent, et Laïi natum semine. Quam ego scelerum meorum labem quum ipse palam revelassem, rectisne oculis hosce intueri poteram? minime sane: sed et auditus fontes, sonique per aures meatus si possent obstrui, non temperassem sic etiam obturare

miserum meum corpus, ut cæcus simul et surdus essem : quippe sensu carere dulce est in malis. Io Cithæron, quare me suscepisti ? cur non acceptum statim me peremisti, ut nunquam hominibus palam facerem unde natus essem ? O Polybe et Corinthe, et paterna, ut dicta es, antiqua domus, qualem me pulchritudinis speciem, malorum obductam ulceri, enutriistis ! nunc enim et ipse malus, et ex malis natus deprehendor. O trivium, et abdita convallis, saltusque, et angustiæ in trium viarum compito, quæ paternum meum sanguinem meis ipsius a manibus bibistis, ecquid mei meministis adhuc, quale facinus apud vos patrarim, qualiaque deinde, postquam huc veni, commiserim rursus ? O nuptiæ, nuptiæ, genuistis nos, et postquam genuistis, remisistis idem semen, et in lucem edidistis patres, fratres, liberos, sanguinem cognatum, sponsas, uxores, matresque, et quotquot inter homines turpissima censentur flagitia. Sed, quandoquidem loqui haud fas est, quæ factu turpia sunt, per Deos obsecro, quam celerrime me alicubi extra urbem occultate, vel occidite, vel in mare abjicite, ubi non amplius me videatis. Ite, miserum virum ne dedignemini manu contingere ; obtemperate, ne formidetis : mea enim mala nullus valet præter me ferre mortalium.

CH. At eccum ad ea quæ petis commodum advenit Creon, penes quem est et facere et consulere, siquidem solus relictus est tui loco hujus urbis custos.

ŒD. Hei mihi ! quonam sermone eum compellabo ? quæ mihi apud eum merito fides esse possit, qui prius in eum omnimodis repertus sum injurius ?

CR. Non ut derisor, Œdipe, veni, nec ut quidquam tibi exprobrem priorum tuarum calamitatum. Sed si mortalium non reveremini genus, saltem supremi Solis omnium altricem flammam vereamini, ne tale piaculum sic apertum exhibeatis, quod neque terra, nec cœlestis imber, neque lux ipsa perferet. Sed quam celerrime hunc intro abducite. Cognatos enim cognatorum mala maxime videre, solosque audire, fas et æquum postulant.

ŒD. Per Deos, quandoquidem meam de te opinionem fefellisti, qui vir optimus veneris ad me virum pessimum, obtempera mihi : e re enim tua, non e mea, loquar.

CR. Et quidnam est, quod me tam enixe petis ?

ŒD. Ejice me ex hac terra, quam ocissime, ut sim ubi mortalium neminem possim alloqui.

CR. Fecissem utique, ne nescias, nisi prius a Deo exquirere vellem, quid facto opus sit.

ŒD. At illius omnis patet dictio, nempe oportere parricidam me impiumque perimere.

CR. Sic quidem ista dicta sunt : attamen, ut præsens est rerum status, melius est quærere quid sit faciendum.

ŒD. Itane ergo de infelici homine Deum consuletis ?

CR. Etenim præsens tua fortuna fidem Deo conciliare possit.

ŒD. Tibi vero mando, teque adhortor, ut eam quæ intus

jacet, ut tibi videbitur, sepeliri cures : hoc enim te tuis officium præstare decet. Me vero non est ut postulet paterna hæc urbs viventem incolam habere : sed sine me habitare in montibus, ubi meus dicitur Cithæron ille, quem viventi mihi proprium sepulcrum mater constituit et pater, ut, sicut illi me morti destinaverunt, moriar. Quamquam satis certe scio, me neque morbo, neque alio quovis modo periturum fuisse : non enim unquam morti jam traditus, ereptus liberatusque fuissem, nisi ad aliquod atrox malum essem reservatus. Sed fatum meum quo ire cœpit, eat. Liberorum autem meorum, marium quidem ne mihi, Creon, curam suscipe : viri sunt : proinde, ubicunque futuri sint, victus penuria non laborabunt : at infelices miserandasque meas filias, quibus nunquam seorsum a me mensa apposita fuit ; sed quodcunque ego attingebam cibi, ejus et illæ partem accipiebant semper, has tibi curæ esse volo : maximeque te rogo, ut mihi permittas manibus meis eas contingere, earumque coram deplorare infortunia. Age, permitte, ô rex, age, ô generosa stirpe edite ; manibus si contingam, ita tenere eas mihi videbor, ut quum visu fruerer. Quid dicam ? anne carissimas filias audio fletus fundentes, meique miseritus Creon dulcissima mihi misit sobolis meæ pignora ? Verumne dico ?

CR. Dicis profecto : ipse enim ego hæc tibi præbeo, sciens quam dudum hujus oblectamenti desiderio tenearis.

ŒD. At tibi prospera omnia eveniant, et te studium ob hoc Deus melius custodiat quam me ! O filiæ, ubinam estis ? huc adeste, venite ad hasce meas fraternas manus, quæ genitoris vestri nitentes prius oculos, ita uti nunc videtis, concinnarunt : qui vobis, ô gnatæ, re nec visa nec cognita, genitor exstiti unde ipse genitus fueram. Enimvero vos deploro, tametsi intueri non possum, cogitans quam acerba futura sit vita, quæ vobis inter homines degenda superest. Quos enim civium adibitis cœtus, quæ festa, unde non ipsæ vice spectaculi defletæ domum reversuræ sitis ? Ast ubi jam ad nubilem veneritis ætatem, quis ille erit, quis audebit, ô gnatæ, tot et tanta suscipere dedecora, quæ generi inhærent meo, parentibus vestris vobisque simul exitialia ? Quid enim malorum abest ? patrem pater vester peremit suum ; corpus miscuit cum matre, unde ipse satus erat, et ex iisdem suscepit vos, unde ipse natus est. Hæc audietis probra. Itane vos quisquam ducet domum ? nemo futurus est, ô gnatæ ; sed videlicet incultas vos innuptasque male perire necesse erit. At, ô fili Menœcei, quando quidem solus tu illis relictus es pater, (nos etenim, qui genuimus, ambo periimus,) ne eas patiare mendicas, conjugii expertes, huc illuc errantes, quum tuæ cognatæ sint ; nec pari eas mecum premi calamitate velis : at miserere earum, quas tantillas vides, omnique destitutas præsidio, præterquam quod ad te attinet. Annue, ô generose, daque fidem manu. Vos autem, ô filiæ, si per ætatem intelligere possetis, multis commonerem : nunc vero hoc a me votum habetote, ut, ubicunque opportu-

num erit, transigatis ævum, vitæque meliorem sortem nanciscamini, quam qui vos genuit pater.

CR. Satis est. Nam quo te luctus abripit? Quin intra domum.

ŒD. Parendum est, etsi jucundum non est quod jubes.

CR. Omnia enim tempestiva pulchra sunt.

ŒD. Scin ergo qua conditione ibo?

CR. Dices, tuncque sciam, quum audiero.

ŒD. Ut terræ hujus finibus procul me exterminer.

CR. Quod a me petis, in Deo situm est.

ŒD. At Deis, si quis alius, invisus sum ego.

CR. Proinde consequeris id ociter.

ŒD. Verumne dicis?

CR. Quippini? quod enim non sentio, haud loqui soleo temere.

ŒD. Jam ergo me hinc abduc.

CR. Vade igitur amissis puellis.

ŒD. Ne quæso illas a me divelle.

CR. Ne obtinere cuncta postules: nam quæ obtinuisti antehac, non tibi in commodum vitæ cesserunt.

CH. O patriæ Thebæ incolæ, adspicite; hic Œdipus qui fama celebrata solvit ænigmata, optimusque vir fuit, qui non favorem civium nec fortunas respexit, in quantam procellam diræ calamitatis incidit. Quare observans donec supremum illum diem videris, neminem qui mortalis natus sit beatum prædices, priusquam vitæ terminum transierit, nihil triste passus.

FINIS ŒDIPI REGIS.

DRAMATIS PERSONÆ.

ŒDIPUS.
ANTIGONE.
HOSPES.
CHORUS ATTICORUM SENUM.
ISMENE.
THESEUS.
CREON.
POLYNICES.
NUNTIUS.

SOPHOCLIS

ŒDIPUS COLONEUS.

ŒD. CÆCI senis filia Antigone, quænam ad loca, quorumve hominum ad urbem pervenimus? Quis erronem Œdipum hodie exiguis excipiet donis, modicum petentem, et adhuc modico minus accipientem, eoque tamen contentum? Namque me ærumnæ, et longa ætas, tertioque loco generosa animi indoles hæc boni docent consulere. Sed, ô filia, si quem hominem vides vel profana in exedra sedentem, vel sacro in luco, siste me et colloca, ut percontemur quo tandem in loco simus. Peregrini enim venimus, ut a civibus edocti, quod facto opus sit, exsequamur.

ANT. O calamitose pater Œdipe, turres quæ cingunt oppidum, quantum videre licet, procul sunt: locus autem hic sacer est, ut manifestis ex indiciis colligo, quippe qui lauro, olea et vitibus crebris consitus est; intus vero frequentes lusciniæ dulces ore fundunt sonos. Huc conside In hoc rudi saxo; longiorem enim quam pro sene confecisti viam.

ŒD. Colloca nunc me et custodi cæcum.

ANT. Satis longa consuetudine assuevi hoc facere, ut me moneri opus non sit.

ŒD. Potesne, quæso, certum me facere, quo loco constiterimus.

ANT. Athenas quidem novi; sed locum hunc ignoro. Illud enim nobis dixit rogatus quivis viator. Sed quis hic locus sit, visne ut progressa exquiram?

ŒD. Admodum, filia; idque maxime, num sit habitabilis.

ANT. Atqui habitatus est. Sed abire me non opus esse arbitror: eccum enim virum prope nos video.

ŒD. Accedentemne huc et festinantem?

ANT. Quin jam præsentem. Itaque quidquid e re tua videbitur, proloquere; nam vir adest, quem dixi.

ŒD. O hospes, postquam ex hac audivi, quæ pro me et pro se videt, te opportunum advenire speculatorem, qui ea nobis expedias, de quibus incerti sumus —

HOS. Priusquam plura scisciteris, ex ista sede abi: nam tenes locum, quo intrare nefas est.

ŒD. Quis ergo locus est? Cui Deorum sacer est?

HOS. Quem neque tangere, nec habitare fas est. Terribiles enim eum tenent Deæ, Terræ et Erebi filiæ.

ŒD. Quasnam, audito venerando nomine, invocaverim?

HOS. Omnia cernentes Eumenidas eas appellare solet hic populus: sed alia alibi placent.

ŒD. Utinam ergo propitiæ me accipiant! quippe ex hoc loco non excessero unquam.

HOS. Quid hoc rei est?

ŒD. Signum ad fortunas meas pertinens.

HOS. Haud sane privatim te ex hoc loco abigere ausim: sed re ad cives delata rogabo quid facto opus sit.

ŒD. At per Deos te obsecro, hospes, ne me talem mendicum ita despicatui habeas, ut nolis mihi declarare, quæ te enixe rogo.

HOS. Significa quid velis; non enim a me contemptus eris.

ŒD. Quis hic locus est, obsecro, in quo constitimus?

HOS. Quæ quidem ego scio, ex me audies omnia. Locus hic quidem totus sacer est; tenet autem eum verendus Neptunus, et ignifer Deus Titan Prometheus; quodque nunc calcas solum, id terræ hujus appellatur æreum limen, Athenarum firmamentum: at vicina arva equestrem Colonum præsidem suum gloriantur esse, atque ex eo communi nomine omnes appellati sunt. Hæc ita sunt, ut dico, hospes, non fama magis quam ipso usu nota.

ŒD. Numnam hisce in locis habitant homines aliqui?

HOS. Certe, et quidem ab hoc deo nomen habentes.

ŒD. Regnumne quispiam hîc tenet, an penes multitudinem imperium est?

HOS. Hæc loca a rege, qui urbi præest, gubernantur.

ŒD. Is vero quisnam est, qui jure et viribus dominatur?

HOS. Theseus vocatur, Ægei, qui ante eum regnavit, filius.

ŒD. An ergo aliquis ex vobis nuntius ad eum ire velit?

HOS. Nuntiaturusne aliquid, an effecturus ut huc se conferat?

ŒD. Ut parvo pro beneficio magnum lucrum auferat.

HOS. Et quid opis ab homine cæco afferri possit?

ŒD. Quæ dicturi sumus, cæca non sunt, sed omnia clara et perspicua.

HOS. Scin', hospes, quomodo ab errore tibi caveas? si quidem es, ut videtur, generosus, præter calamitatem tuam. Istic mane, ubi apparuisti, donec ego popularibus hujus pagi, non urbis incolis, hæc nuntiem: illi enim decernent, utrum oporteat te manere, an hinc abscedere.

ŒD. O filia, anne abiit jam hospes?

ANT. Abiit. Proinde omnia tibi, pater, liberum est otiose proloqui: nam ego sola adsum.

ŒD. O venerandæ, terribiles adspectu Deæ, quandoquidem vestra est prima hujus terræ sedes ad quam diverti, ne Apollini et

mihi sitis iniquæ. Is enim, quum multas illas mihi prænuntiaret calamitates, hanc prædixit post longum tempus requiem malorum fore, ubi, quum venissem in fatalem mihi regionem, apud venerandas Deas sede et hospitio exciperer, ibi me finiturum esse ærumnosam vitam, cum lucro quidem eorum qui me reciperent, cum damno vero eorum qui me ejecissent. Vitæ autem exitum promisit significatum iri mihi vel terræ motu, vel tonitru, vel fulgure. Enimvero haud dubie intelligo, me ad hunc lucum prospero a vobis augurio adductum fuisse, vobisque viæ ducibus: alioquin haud unquam iter sic temere faciens, in vos primas incidissem, sobrius in sobrias, atque in hac veneranda rudi sede consedissem. Quare mihi demum, ô Deæ, juxta Apollinis responsa concedite, ut quocunque modo vitam finiam; nisi forte non satis malorum habere videor, qui perpetuis conflictor ærumnis, iisque maximis quas humana sors ferat. Agite, ô dulces filiæ antiqui Erebi, age, ô quæ magna a Pallade nomen habes, Athenarum nobilissima civitas; misereat vos hujus miserrimæ umbræ Œdipi: non enim hoc meum pristinum corpus est.

ANT. Sile. Ecce enim huc veniunt ætate quidam provecti viri, inspecturi ubi sedeas.

ŒD. Silebo: tu vero me duc ex via et absconde in luco, donec audiero quosnam hi conferent sermones: nam in explorando inest cautio eorum quæ agenda sunt.

CH. Dispice: quisnam erat? ubi moratur? quonam evasit ex hoc loco erumpens, ille omnium maxime insatiabilis? Videsne eum? inspice, inclama ubique. Profecto vagus quis est exterus ille senex. Alioquin inaccessum lucum haud subiisset hunc indomitarum virginum, quas nomine compellare veremur, quasque præterimus aversis oculis, compressa voce, tacite nobiscum bene ominata cogitantes. Nunc vero aliquem venisse ferunt, nihil ista reverentem, quem ego circumspectans per omne nemus nondum possum videre, sicubi delitescit.

ŒD. Ille ego adsum: nam, ut aiunt, voce video.

CH. Vah, vah! gravis adspectu, gravis et auditu.

ŒD. Ne me, obsecro, pro legum contemptore habeatis.

CH. Jupiter propulsator! Quisnam hic est senex?

ŒD. Haud sane felicitatis præcipuam sortem nactus, ô terræ hujus præsides: et hoc re ipsa ostendo. Alioqui non sic alienis oculis gressus meos regerem, nec grandis parvo niterer fulcro.

CH. Hei, hei! Cæcus ergo es, infelix, et senex, ut conjicere est. Sed haud sane, quantum per me licebit, his noxam addes, ob quam diris devovearis. Transis enim, transis. Sed ne irruas in taciturnum hunc herbidum lucum, ubi crater aquæ liquati mellis latice miscetur. Quare, infelix hospes, diligenter cave: retrocede, abi. Procul jam a limite intro te penetrasti. Audisne, ô ærumnose mendice? si quid me vis, sermonesque mecum miscere cupis, e sacro primum loco egredere, et, ubi fas est omnibus, loquere; prius vero tempera me affari.

ŒD. O gnata, quo me convertam?

ANT. O pater, civium moribus congrua facere nos decet, cedentes, ut oportet, nec invitos.

ŒD. Apprehende igitur me.

ANT. Apprehendo autem.

ŒD. O hospites, ne, quæso, injuria afficiar, quum, vobis ut obtemperem, hinc abscessero.

CH. Haud sane te quisquam, ô senex, ex isto, quo consistimus, loco invitum abducet.

ŒD. Ulteriusne igitur adhuc progrediar?

CH. Procede longius.

ŒD. Adhucne?

CH. Promove, puella, ulterius; tu enim quantum velimus intelligis.

ANT. Sequere hac, sequere, ut potes, infirmo pede, pater, quo te duco. Peregrinus peregrina in terra sustine, ô miser, quod civitas odiosum ducit, idem et tu odisse, atque colere quod ipsa colit.

ŒD. Duc me ergo, filia, ut pie nos gerentes dicamus vicissim et audiamus, et necessitati ne reluctemur.

CH. Istic consiste, nec ultra hoc limen amplius pedem promove.

ŒD. Siccine?

CH. Satis est, inquam.

ŒD. Num sedebo?

CH. Flexis modice genibus, extremo in saxo obliquus subside.

ANT. Pater, hoc meum officium est, hei mihi! placide gressus tuos dirigere. Senile corpus in caram meam manum inclina.

ŒD. Heu infelicem calamitatem!

CH. O miser, quandoquidem mihi nunc obtemperas, dic, quis te genuit mortalium, quis tam ærumnosus duceris? quanam te patria ortum esse audiam?

ŒD. O hospites, extorris sum. Sed ne—

CH. Quid est quod renuis, senex?

ŒD. Ne, quæso, me roges qui sim, nec ultra perge inquirere.

CH. Quid hoc rei est?

ŒD. Calamitosum genus.

CH. Narra, quæso—

ŒD. Hei mihi! filia, quid dicam?

CH. Quo generatus es semine: paternum nomen ede, hospes.

ŒD. Hei mihi! quid agam, filia? heu!

ANT. Dic, siquidem ad incitas redactus es.

ŒD. Atqui dicam. Haud enim celare possum.

CH. Diu cunctamini: age, properate.

ŒD. Nostisne Laïi quamdam progeniem?

CH. Vah, vah!

ŒD. Genusque Labdacidarum?

CH. Pro Jupiter!

ŒD. Infelicem Œdipum?
CH. Tune ergo ille es?
ŒD. Ne quem dictis ex meis metum concipe.
CH. Vah, vah!
ŒD. Infelix ego!
CH. Vah, vah!
ŒD. O filia, quid nobis actutum fiet?
CH. Excedite, abite ex hac regione.
ŒD. Sed quæ prius promisisti, quî efficies?
CH. Neminem ultio divina manet, qui malum malo rependit: fraus pro fraude retributa auctori pro gratia dolorem refert. Tu vero sedes has linquens, quam ocissime te ex terra mea abripe, ne quod ultra civitati meæ negotium facessas.
ANT. At, ô verecundi hospites, quandoquidem senem hunc meum patrem non sustinuistis audire, facta memorantem haud sponte admissa, saltem obsecro, infelicem me miseramini, quæ pro meo patre supplico, non cæcis vos intuens oculis, tanquam si vestro e sanguine prognata essem, ut vos miseri reverentia moveat. In vobis, haud secus ac in Deo, spes nostræ resident. Sed agite, annuite insperatum beneficium. Per ego te, si quid tibi ex animo carum est, obtestor, seu proles est, seu uxor, sive possessio, sive Deus. Non enim, quantumvis inquirendo, reperias hominem, qui, si Deus trahat, possit effugere.
CH. At scito, filia Œdipi, nos vestra calamitate moveri, ut tuî pariter hujusque nos misereat: sed Deorum iram timentes nihil eorum, quæ tibi modo diximus, mutare possumus.
ŒD. Quid præclara, quæso, prodest existimatio, quidve famæ egregiæ decus, quam facta non comprobant? siquidem Athenas aiunt esse religiosissimas, unamque omnium civitatum hospitem malis afflictum servare, unamque opem ferre posse. Mihi vero ubinam ista sunt, qui, postquam me ex ista sede submovistis, me expellitis, solius ob metum nominis? non enim me ipsum, neque facta mea metuitis. Nam quod ad facta attinet, sunt illa, satis hoc certo scio, sunt potius hominis injuriam passi, quam inferentis, siquidem fas mihi sit vera tibi dicere de matre et patre, quorum causa me abhorres. Quomodo enim malus ingenio dici possim, qui injuriam ante passus, feci vicissim? adeo ut si sciens fecissem, ne sic quidem censerer malus. Nunc vero imprudens eo, quo veni, delatus sum: a quibus vero passus sum ante, illi scientes me perdiderunt. Quapropter implorans per Deos obtestor vos, hospites, ut me priore excitastis e sede, ita servate; et ne, Diis honorum habentes, tamen Deos nihili facere videamini: sed credite eos respicere, si quis inter mortales pius est, respicere quoque impios, scelestumque hominem neminem unquam effugium invenisse. Tu Deorum causa felicium Athenarum splendorem ne obscura, factis impiis subserviens: sed ut me supplicem fide tua fretum accepisti, libera me et conserva: neque, meum caput

adspectu fœdum intuens, contumelia me afficias. Venio enim sacer piusque, et commoda civibus hisce ferens: quum autem aderit quis auctoritatem habens, qui princeps vester est, tum audita ex me omnia pernosces; at interea ne, quæso, in me sis injurius.

CH. Necesse est, ô senex, ut mihi religionem incutiant consilia tua: haud enim parum in iis esse momenti sermo tuus indicat. Sed mihi satis erit, si terræ hujus moderatoribus declarabuntur.

ŒD. At ubi est regionis hujus rex, hospites?

CH. Paternam urbem habitat. At qui me huc evocavit speculator, eum etiam vocaturus abiit.

ŒD. Ecquam putatis cæci hominis illum curam aut respectum habiturum, ut huc se conferre non gravetur.

CH. Admodum, ubi tuum nomen audierit.

ŒD. Quis vero est, qui hoc ei nuntiabit?

CH. Longa via est: multa autem viatorum dicta solent dispergi, quibus ille auditis, me vide, aderit. Multa enim, ô senex, tui nominis fama ubique dimanavit, ut, licet spisso gradu viam ingressus fuerit, tuo audito nomine celeriter adventurus sit.

ŒD. Sed fortunatus veniat suæque ipsius urbi, et mihi! Quis enim bonus non est sibi ipsi amicus?

ANT. O Jupiter! quid dicam? quid cogitem, pater?

ŒD. Quid rei est, cara Antigone?

ANT. Mulierem video prope ad nos venientem, procero equo vectam, cui faciem obumbrat impositus capiti Thessalicus galerus. An ea est? an non est? an fallor animo? et aio, et nego, nec quid credam certum est. Perii! non alia est: permulcet me blandus accedentis adspectus, manifestumque facit solius Ismenes hoc esse caput.

ŒD. Quid dixti, nata?

ANT. Filiam tuam, meamque me videre sororem. Sed loquentem eam actutum agnosces.

ISM. O gemina patris et sororis dulcissima mihi alloquia, quam ægre vos repertos nunc præ dolore ægra adspicio!

ŒD. Venistine, ô filia?

ISM. O pater miserabilis adspectu!

ŒD. O sata mecum ex eodem sanguine!

ISM. O miserrimum genus!

ŒD. Adesne tandem filia?

ISM. Non quidem sine meo labore.

ŒD. Amplectere me, filia.

ISM. Amplector simul duos.

ŒD. O hancce et me —

ISM. Infelicemque me tertiam!

ŒD. Cur autem venisti, filia?

ISM. De te solicita, pater.

ŒD. Meine desiderio?

ISM. Et ut nuntium ipsa tibi afferrem veni cum unico hoc ex famulis fideli.

ŒD. Tui autem adolescentes fratres quid nunc agitant?

ISM. Quod agunt, agunt: verum atroci versantur in periculo.

ŒD. Quam prorsus illi ad Ægyptias leges ingenium conformatum habent et vivendi modum! Ibi enim viri intus sedent telam texentes: uxores vero foris quæ ad victum pertinent procurant identidem. Sic ex vobis, ô filiæ, quos par erat mei curam suscipere, hi domi desident, ut innuptæ puellæ: vos vero illorum vice propter me infelicem ærumnas perpetimini. Et hæc quidem ex quo pueritiam egressa est, firmitasque accessit corpori, semper mecum infelix oberrans, senem me ducit, sæpe quidem per asperas silvas jejuna nudipesque vagans, sæpe etiam imbres solisque ardores perpessa, posthabetque commoda quibus domi frui poterat, ut pater ne victu careat. Tu vero, ô filia, antea quidem domo egressa, clam Thebanis, patri renuntiasti quæcumque de me edita fuerant oracula; custosque mei fidelis exstitisti, quo tempore patria e terra expulsus sum. Nunc vero quem rursus nuntium, Ismene, patri affers? quæ tibi fuit domo proficiscendi causa? utique enim haud vacua venis, satis hoc scio: vereor ne mihi pavorem nunties aliquem.

ISM. Ego quodcunque laboris pertuli, pater, dum investigarem quonam in loco versareris, narrare supersedebo: nolo enim male bis affici, ærumnas ferendo, easque rursus memorando. Sed quæ infelices inter tuos filios exorta sunt mala, ea nuntiatum veni. Prius enim in una consenserant voluntate, Creonti solium concedere, nec inquinare urbem, secum reputantes veterem generis labem, qualis tuam occupaverit calamitosam domum. Nunc autem a nescio quo Deo immissa, vel scelesto ex animo orta, miserrimos incessit atrox contentio, uter principatu regioque potiretur imperio. Ac minor quidem natu priorem ætate Polynicen throno submotum patria ejecit. Ille vero, ut vulgo apud nos fertur, Argos profectus exsul, affinitatem comparat novam, sociamque amicorum sibi adjungit manum: ratus scilicet Argivos ultionem suam suscipientes Cadmi solum continuo occupaturos, seque ab illis ad astra sublatum iri. Atque hæc, ô pater, haud nudis modo ventilantur sermonibus, sed re ipsa geruntur: tuorum vero laborum si qua Dii miserituri sunt, prænoscere nequeo.

ŒD. Anne ergo unquam opinata es, Deos mei curam aliquam ita habituros, ut salutem consequar aliquando?

ISM. Admodum, pater, editis nuper oraculis freta.

ŒD. Quænam illa sunt? quid futurum significant, filia?

ISM. Fore aliquando, ut salutis suæ causa te illinc homines mortuum vivumque expetant.

ŒD. Quis vero ab homine ita, ut ego sum, male affecto juvari possit?

ISM. In te situm esse illorum robur fatidicæ sortes confirmant.

ŒD. Quando amplius non sum, tunc ergo vir insignis fio.

ISM. Nunc enim Dii te erigunt; prius autem perdiderant.

ŒD. Senem vero erigere frivolum est, qui juvenis concidit.

ISM. Atqui scito Creontem idcirco tibi mox adfuturum.

ŒD. Quid facere cogitat, ô filia? rem mihi declara.

ISM. Prope terram Thebanam te collocaturi sunt, ut habeant te quidem in sua potestate, tu vero ne fines terræ intrare possis.

ŒD. At quæ foris jacentis utilitas erit?

ISM. Tumulus tuus in peregrino solo illis erit gravis.

ŒD. Vel sine Dei monitu hoc quivis per se facile intelligat.

ISM. Ob hanc igitur causam te, prope terræ suæ fines locatum, nec ubi tui juris sis, asserere sibi gestiunt.

ŒD. An etiam humo Thebana me contegent?

ISM. Sed hoc cognatæ cædis non sinit piaculum, pater.

ŒD. Ergo me nunquam in sua potestate habebunt.

ISM. Ergo hoc erit aliquando Cadmeis grave.

ŒD. Quonam eveniente, ô filia, casu?

ISM. Tua ex ira, quando tumulo insistent tuo.

ŒD. Quæ dicis autem, a quo audita renuntias, filia?

ISM. A legatis Delphos consultum missis.

ŒD. Et hæc propter me eventura esse Apollo confirmavit?

ISM. Sic aiunt qui Delphis Thebas reversi sunt.

ŒD. Alteruterne hæc audivit meorum filiorum?

ISM. Uterque pariter, et norunt probe.

ŒD. Itane, his auditis, scelestissimi illi regni cupidinem mei desiderio præponunt?

ISM. Doleo equidem hæc audiens, fero tamen.

ŒD. At illis Dii neque fatalis hujus contentionis faces exstinguant, et penes me sit istius pugnæ exitus, quam nunc conserere parant, invicem in se arma inferentes: ut neque qui sceptra soliumque nunc tenet, iis potiatur amplius, nec qui in exsilium pulsus est, urbe recipiatur denuo; qui quidem parentem me suum, quum ignominiose adeo patria ejicerer, nec retinuerunt, nec tutati sunt; sed iis annuentibus domo et fortunis eversus expulsus fui, atque exsul renuntiatus. At forte dicas hanc mihi cupienti gratiam tum fuisse a civibus, ut par erat, concessam. Haud sane se ita res habet. Nam statim primo die, quum indignatione flagraret mihi animus, morique dulcissimum esset mihi et lapidibus obrui, nemo comparuit, qui istam mihi expleret cupiditatem: quum vero temporis lapsu jam omnis dolor mollitus esset, animadvertissemque iræ exæstuantis impetu acerbiores me, quam pro delictis, pœnas de me sumpsisse, tunc demum me civitas quidem longo post tempore e finibus invitum ejecit; illi vero, patris pulchra soboles, patri quum posseut opem ferre, id præstare renuerunt: sed, quia ne verbulo quidem causam meam tueri adgressi sunt, extorris illis et mendicus vagor. At ex hisce virginibus, quantum illis per sexum licet, victum paratum habeo, et securam sedem, et dulcia liberorum ministeria. Illi autem, patre postposito, maluerunt thronos et sceptra regere, impe-

rioque potiri urbis. Sed nunquam me auxiliatorem habebunt, nec unquam Cadmei hujus regni lætum percipient fructum. Hoc ego novi, hujusque oracula audiens, simulque reputans mecum vetera responsa, quæ mihi olim effecta dedit Apollo. Proinde Creontem mittant, qui me arcessat, vel si quis alius in urbe pollet viribus: si enim vos, ô hospites, cum his venerandis populi vestri præsidibus Deabus, auxilio mihi velitis adesse, huic quidem urbi magnum sospitatorem comparabitis, meis autem inimicis malum.

CH. Profecto dignus es, Œdipe, tuque, et virgines hæ, misericordia. Quoniam vero hac oratione te servatorem huic urbi polliceris, quæ in rem tuam sint, de iis admonitum te volo.

ŒD. O carissime, interpres mihi sis omnia facere parato.

CH. Statue igitur piaculare sacrum Deabus hisce, ad quas primum venisti, et quarum calcasti solum.

ŒD. Quibus modis, ô hospites? docete me.

CH. Primum quidem sacra perenni ex fonte affer libamina, puras admovens manus.

ŒD. Quid vero, quando purum laticem hausero?

CH. Crateres sunt, artificis periti opus, quorum capita geminasque ansas cingito.

ŒD. Frondene an lana? aut quonam modo?

CH. Ovis juvenculæ lana recens detonsa involvens.

ŒD. Esto: quod vero reliquum, quî me expedire convenit?

CH. Libationes fundere ad orientem solem conversum.

ŒD. An hisce fundam, quas modo dicebas, hydriis?

CH. Ternos quidem liba latices: novissimum vero cratera totum effunde.

ŒD. Quonam hunc replebo liquore? hoc quoque me doce.

CH. Aqua mulsa: temetum ne addito.

ŒD. At ubi hoc libamine herbida terra rigata fuerit, quid tum?

CH. Ter novem positis ab utraque manu ramis oleæ, his supplica precibus.

ŒD. Hæc audire gestio; maxima enim sunt.

CH. Ut eas vocamus Eumenidas, benevolo ut animo supplicem accipiant sospitentque, tu quidem ipse pete, aut si quis alius pro te, secrete et submisse loquens, non elata voce; deinde abi, nec respice. Et hæc si feceris, audacter tibi adstitero: alias metuerem, ô hospes, tibi.

ŒD. Auditisne, ô filiæ, hosce hospites hujus loci incolas?

ANT. Audivimus quidem: proinde quod factu opus est impera.

ŒD. Obire equidem hæc non possum; impedior enim duplici malo debilitate et cæcitate; vestrûm autem altera illuc se conferens ista administret. Animam enim vel unam, æque ac mille, piacula hæc perficere posse arbitror, si benevola adsit. Quare agite, ocius incipite; modo me solum ne linquite: haud enim possem desertus ingredi, carensque duce.

ISM. At ego sacra hæc peractura ibo: locum vero, ubi necessaria omnia inveniam, noscere volo.

CH. In ulteriori hujus luci parte: si qua autem re indigebis, est, qui dicet, incola.

ISM. Illuc ergo pergam: tu vero, Antigona, patrem hîc serva. Parentibus enim si quis impenditur labor, molestus ille videri non debet.

CH. Grave quidem est sopitum jamdiu malum, ô hospes, excitare; tamen audire cupio —

ŒD. Quidnam?

CH. Miserandum inexplicabilem istum dolorem, quo conflictaris.

ŒD. Ne, per hospitalitatem tuam quæso, ista retegas. Turpia mihi contigerunt facta.

CH. Late diffusam et nondum desinentem cupio, hospes, famam recte cognoscere.

ŒD. Hei mihi!

CH. Morem gere mihi, obsecro.

ŒD. Heu, heu!

CH. Obtempera: etenim ego, quantum tu vis, facilem me præbeo.

ŒD. Sustinui pessima, hospites, sustinui; at sane invitus, testis mihi sit Deus. Horum nihil sponte admissum fuit.

CH. Sed quonam auctore?

ŒD. Nefario in toro civitas me inscium nuptiarum irretivit noxa.

CH. Matrisne, ut audio, nefandum torum implesti?

ŒD. Hei mihi! Mors quidem est hæc audire, ô hospes: hæ autem duæ ex me —

CH. Quid ais?

ŒD. Filiæ, duæ autem noxæ —

CH. Pro Jupiter!

ŒD. Communis matris editæ sunt partu.

CH. Tuæ sunt ergo filiæ, simulque patris sorores sui.

ŒD. Eheu!

CH. Eheu sane. Infinitorum reciprocationes malorum passus es.

ŒD. Gravissima passus sum nec obliviscenda.

CH. Fecisti —

ŒD. Non feci.

CH. Quid ita?

ŒD. Donum accepi, quod ut in me miserrimum conferret civitas, utinam nunquam promeritus fuissem.

CH. Miser, quid ergo? patrastine cædem —

ŒD. Quidnam id est? quid sciscitaris?

CH. Patris?

ŒD. Papæ! alterum refricas vulnus.

CH. Interfecisti —

ŒD. Interfeci. Sed est mihi—

CH. Quid, quæso?

ŒD. Justa quædam causa.

CH. Quidum?

ŒD. Declarabo tibi. Etenim inscius occidi et perdidi: lege autem purus, imprudens hanc noxam subii.

CH. Atqui eccum nobis rex adest Ægei filius Theseus, fama tua accitus.

TH. Quum ex multorum sermone mihi dudum innotuerit, cruentis vulneribus tibi confossos fuisse oculos, facile te, ô fili Laïi, agnosco; quumque huc iter faciens de te audierim, eo certius nunc scio te coram mihi adesse. Habitus enim tuus, tuaque miseranda facies, satis indicant qui sis: tuique miseritus percontari te volo, infelix Œdipe, quidnam a civitate et a me supplici prece petitum venisti, tuque ipse, et hæc tua infelix comes. Expone quid velis: rem enim admodum difficilem dixeris, quam tibi præstare renuerem. Enimvero memini, me hospitem, ut tu nunc es, peregrino in solo educatum fuisse; plurimaque, postquam viribus adolevit ætas, certamina extra patriam obii, periculis objectans caput: ideo neminem, hospes qui sit, ut tu nunc es, aversabor, quin operam ad ejus salutem conferam. Scio enim hominem me esse, nihiloque certiorem mihi esse, quam tibi, crastinæ lucis usuram.

ŒD. Theseu, tua generositas brevi sermone emicuit, ut paucis tantum mihi verbis opus sit. Tu enim ipse dixisti, qui sim, et quo patre genitus, quaque ex terra venerim, ita ut nihil mihi supersit dicendum, quam quid velim, et sic oratio tota peracta est.

TH. Id ipsum jam expone, ut liquido sciam.

ŒD. Dono tibi daturus venio meum miserum corpus, adspectu non æstimandum: at potior est ex eo utilitas, quam formæ species.

TH. Quid autem lucri te afferre prædicas?

ŒD. Tempore suo id rescies: nondum cognoscere licet.

TH. Quando ergo palam fiet commodum ex te oriundum?

ŒD. Quum ego mortuus fuero, et tu me sepeliveris.

TH. Postrema vitæ postulas; quæ vero media sunt, vel oblivione præteris, vel nihili facis.

ŒD. Quippe media illa eodem mihi conferuntur.

TH. At sane exigua est, quam petis, gratia.

ŒD. Vide tamen: non parvum, non utique, certamen hoc erit.

TH. Tuisne liberis, an dicis mihi?

ŒD. Illi ut in patriam revertar cogere me volunt.

TH. At si id cupiunt, ne tibi quidem exsulare honestum est.

ŒD. At ne quidem illi patriam habitare, quando ipse postulabam, permiserunt mihi.

TH. O demens, damnosum est iræ indulgere, siquis versatur in malis.

ŒD. Ubi me audieris, tunc admone: nunc vero desine.

TH. Doce: non enim, nisi re cognita, me decet loqui.

ŒD. Sustinui, Theseu, atrocia super malis mala.

TH. Num veterem illam generis labem innuis?

ŒD. Minime; quāndoquidem ista totius Græciæ sermonibus celebrantur.

TH. Quonam ergo graviori, quam pro humana sorte, laboras malo?

ŒD. Sic res habet mihi. Patria mea expulsus sum a meis ipsius filiis; nec unquam mihi concessum redire, utpote parricidæ.

TH. Cur, quæso, te arcesserent, si tibi seorsum habitandum esset?

ŒD. Eo adigit illos divinum oraculum.

TH. Cujusnam mali metum incutiunt Deûm responsa?

ŒD. Nempe in fatis esse, ut ab hujus terræ cædantur incolis.

TH. At quî futurum est, ut rupto fœdere mutuis certemus odiis?

ŒD. O carissima Œgei proles, Diis solis datur non senescere, nec mori quidem unquam: cetera autem omnia miscet cunctorum domitor Tempus. Absumitur enim vigor terræ, absumitur et corporis, peritque fides, succrescitque perfidia: nec eadem semper adspirat aura nec inter amicos, nec civitati erga civitatem. His enim nunc quidem, illis vero, interjecto tempore, jucunda fiunt amara, rursusque amica. Sic Thebarum etsi nunc, servato tecum fœdere, res in tranquillo sint, infinitum tamen procedens tempus noctes diesque gignit infinitas, in quibus præsentem concordiam, pactamque junctis dextris fidem, leves ob causas dissipabunt: ubi leto sopitum humoque conditum meum corpus, ossaque olim frigida calidum eorum sanguinem bibent; si modo Jupiter est Jupiter, et Jovis filius Apollo verax. Verum, haud enim jucundum est tacendas res effari, sine me iis immorari, a quibus orsus sum; promissis tuis modo maneas, fidemque serves: nec unquam dices Œdipum inutilem loci hujus incolam te accepisse, si quidem Dii me non fefellerint.

CH. O Rex, jamdudum hic vir hæc et talia commoda huic terræ præstiturum se prædicat.

TH. Quis, quæso, benevolentia non complectatur talem virum, cui primum quidem hospitalis apud nos ara semper communis est? Deinde supplex Dearum ingressus, terræque huic et mihi tributum haud exiguum pendit. Quorum ego religione motus, nunquam ejus repudiabo gratiam; contra autem in hac terra sedem ei præbebo. Sive hìc suave est hospiti manere, tibi eum tuendum committam; sive suave est mecum ire, horum utro voles, per me licet, utere, Œdipe: sic enim tibi opem feram.

ŒD. O Jupiter, talibus viris dignam rependas gratiam!

TH. Quid ergo vis? domumne meam abire?

ŒD. Utinam fas esset mihi! at hic est locus—

TH. In quo quid es facturus? non enim obsistam.
ŒD. In quo eos superabo, qui me ejecerunt.
TH. Uberem prædicas fructum tuæ apud nos mansionis.
ŒD. Si quidem promissis tuis stas, dum hæc præstitero.
TH. Mea quidem causa confide: nunquam te prodam.
ŒD. Haud equidem te juramento, ut infidum, alligabo.
TH. Haud enim sic plus, quam nudo promisso ferres.
ŒD. Quomodo igitur facies?
TH. Cujusnam te rei maxime tenet metus?
ŒD. Venient viri —
TH. At istis curæ hoc erit.
ŒD. Vide, si me relinquis —
TH. Ne me quid facto opus sit doce.
ŒD. Timenti ita necesse est.
TH. At meum cor non timet.
ŒD. Nescis quas minas —

TH. Scio equidem te neminem hominem hinc abducturum ingratiis meis. Multas quidem minas, multaque inania verba ira solet proferre; sed quando mens ad se redit, evanidæ abeunt minaciæ. Sic illis, etiamsi forte eo processerunt ferociæ, ut atrocissima quæque minitarentur circa tuam reductionem, longum videbitur, sat scio, nec navigabile, quod huc venientibus emetiendum erit pelagus. Bono igitur te esse animo, vel absque mea providentia, æquum esse censeo, si te huc deduxit Apollo: tamen etiam me absente, scio tutelam tibi fore nomen meum, ne qua lædaris injuria.

CH. Optimam, hospes, equis gaudentis hujus regionis in sedem venisti, candidum Colonum, ubi viridantibus in vallibus maxime frequens querulos fundit modos canora luscinia, nigricantem incolens hederam, sacramque Dei frondosam silvam, multiplici pullulantem fructu, solis inaccessam radiis, tutamque ab omnibus hiemis ventis, ubi bacchans semper Dionysus inambulat, divinarum nutricium comitante cœtu. At cœlesti rore virêt in dies semper pulchris conspicuus corymbis narcissus, antiquum magnarum Dearum coronamentum, auricolorque crocus; nec perennes agrum pererrantes deficiunt fontes Cephisi fluentorum: sed continuus ille quotidie labitur per arva, imbre limpido fecundans gremium terræ: neque Musarum chori regionem hanc perosi sunt, neque etiam aureas habenas tractans Venus. Est autem hîc arbor, qualem nec in Asia terra, nec in magna Dorum insula usquam audivi crescere, humana non satum manu germen, sponte sua enatum, hostilibus armis terrorem injiciens, quod hac in terra maxime pullulat, glaucæ liberûm nutricis folium oleæ: quod quidem neque nunc quisquam, neque olim imperans exscîndet, manu vastans: semper enim intentus oculus Morii Jovis illud tuetur, et cæsiis oculis Minerva. Sed et aliud decus hujus metropolis memorare valeo, munus egregium

prævalidi Dei, maximam gloriandi materiam, quod equis præstat et navibus. Tu enim eam, ô Saturnia proles, rex Neptune, eo gloriæ evexisti, instituto in his primum regionibus more frenis equos regendi: apta vero remo palmula, manibus in mare porrecta saltat, quinquaginta Nerei filiarum comes.

ANT. O maximis laudibus celebrata terra, nunc inclytam illam famam re comprobare decet.

ŒD. Quid novi est, ô filia?

ANT. Eccum propius ad nos accedit Creon, non sine satellitibus, pater.

ŒD. O carissimi senes, ex vobis mihi nunc certa appareat salus.

CH. Confide, aderit: etsi enim senex sum, tamen hujus terræ non consenuit robur.

CR. Viri indigenæ hujus terræ incolæ, vestro ex vultu video, subitum vos aliquem metum concepisse meum ob adventum: ne me timete, maledicisque parcite vocibus. Venio enim, non ut vi quidquam facturus; quandoquidem senex sum, scio autem ad urbem me venire præpotentem, si qua alia Græciæ. Sed tantæ quum sim ætatis profectus sum, virum hunc persuasurus ad Cadmeam terram mé sequi, non unius missu, sed civibus ab omnibus jussus: quia me, ob communionem sanguinis, magis quam quemquam alium in civitate luctus attingit illius calamitatum. At, ô ærumnose Œdipe, auscultans mihi, redi domum: universus te populus Thebanus, ut fas est piumque, vocat, et, ut qui maxime, ego, quo magis, nisi longe omnium sim pessimus, doleo tuas ob ærumnas; calamitosum te videns, hospitem, erronem semper et mendicum, victuque egentem unica ductum a ministra; quam, ô miser ego! nunquam opinatus essem in tam indignam fœdamque sortem dejectum iri, quo nunc dejecta est, dum te tuumque caput semper curat mendicato cibo, tam grandis, nuptiarum expers, et cujuslibet exposita contumeliis. Ecquid miserandum probrum, ô me infelicem! in te conjeci, meque, et totum genus? Verum, haud enim mihi datur, quæ manifesta sunt, celare, age, per ego te Deos patrios obtestor, Œdipe, ea tu absconde, sponte tua urbem domumque paternam repetens; et huic urbi amanter valedicito: promerita est enim: at patria merito plus colatur, quæ te aluit olim.

ŒD. O ad omnia audax, et e quolibet justo sermone machinas producens subdolas, quid hisce me tentas, denuoque capere me vis, quibus maxime dolerem captus? Ante etenim mihi malis domesticis laboranti, quum volupe esset mihi in exsilium ejici, noluisti volenti conferre hanc gratiam: at ubi ira exsaturatus quievi, vitamque domi agere dulce fuit mihi, tum expulisti et ejecisti; neque tibi tum sanguinis illa conjunctio ullo caritatis sensu tentavit animum. Nunc etiam rursus, quando vides urbemque hanc benevole me amplecti, et gentem totam, conaris me avellere, aspera verbis mollibus loquens. Quanquam

quænam hæc voluptas est invitos amare? ut si quis tibi enixe flagitanti quod cupias consequi, nihil concedat, nec opem ferre velit; expletum autem animum habenti, quorum eguisses, tunc donet, quum gratia oblata nullam parit gratiam, an inani ex dono voluptatem capias? Atqui talia tu mihi offers, verbis quidem bona, sed ipsa re mala. Declarabo autem et hisce, ut te improbum esse ostendam. Venis abductum me, non ut domum reducas, sed ut ad confinia me loces, quo urbs tibi sit immunis a cladibus, quæ ab hac terra impendent. Hæc autem non consequeris; sed te ista manent, illic semper habitans injuriarum mearum ultrix Furia, regionis pernicies. Filiis autem meis terræ meæ tantum sortiri fas est, quantum satis sit immorituris. An non melius quam tu res Thebarum nosse videor? multo quidem, quanto certiores auctores habeo, Apollinemque, et ipsum Jovem, qui illius pater est. Tu vero huc venisti subdole conficta dicturus multo cum acumine; sed hoc ex sermone mala auferes plura quam commoda. Verum, quandoquidem certo scio me tibi hæc non persuadere, abi, nosque sine hîc vivere. Non enim male, ne sic quidem, vivemus, si ita vivere nos juvat.

CR. Num putas ex hoc tuo consilio majus mihi, quam tibi ipsi, damnum imminere?

ŒD. Mihi quidem jucundissimum est, si tu neque me persuadere potes, nec hosce qui adsunt.

CR. O miser, ne longum quidem tempus docuit te sapere, sed in senectute etiam noxium te dementia facit.

ŒD. Lingua tu acer es: at probum esse neminem ego censeo, qui ex omni causa recte velit dicere.

CR. Aliud est multa loqui; aliud, opportuna.

ŒD. Quam hæc tu breviter et opportune dicis!

CR. Haud sane, si cui eadem est mens, quæ tibi.

ŒD. Abi, dicam enim horum etiam nomine, neque me observa, hortans ubi habitare me oporteat.

CR. Attestor hos, non te, qualibus nunc verbis respondes amicis. Si te unquam cepero —

ŒD. Et quis me invitis his adjutoribus capiat?

CR. Certe tu, etiamsi non capiaris, dolebis tamen.

ŒD. Nam quid te moliri hæ minæ indicant?

CR. Natarum tuarum alteram quidem modo abreptam ablegavi, alteram autem mox abducam.

ŒD. Hei mihi!

CR. At mox habebis, quod plores magis.

ŒD. Filiamne meam habes?

CR. Et hanc habebo haud longum post tempus.

ŒD. O hospites, quid facturi estis? an me prodetis, an abigetis scelestum hunc ex hac terra?

CH. Facesse, hospes, hinc ocius: non enim in præsentia quæ facis justa sunt, nec quæ fecisti antea.

CR. (*ad Satellites*) Vos hanc jam abducite, si sponte non ibit.

ANT. Hei mihi miseræ, quo fugiam ? quod auxilium deorum implorabo, aut hominum ?

CH. Quid agis, hospes ?

CR. Non attingam hunc virum, sed istam, quæ mea est.

ŒD. O terræ hujus principes !

CH. O hospes, injuste facis.

CR. Juste.

CH. Quî juste ?

CR. Meos abduco.

ANT. O civitas !

CH. Quid agis, hospes ? non amittes ? mox manum meam experieris.

CR. Abstine manum.

CH. Non equidem a te, si istæc moliris.

ŒD. Civitati enim vim infers, si quid me lædis.

CH. Nonne tibi hæc prædixeram ?

CR. Dimitte manibus puellam ocius.

CH. Ne impera, quæ imperare fas non est tibi.

CR. Dimittere te jubeo.

CH. Et ego te abire. Progredimini huc, adeste, adeste, incolæ ; violatur civitas, violatur civitas mea. Progredimini huc mihi.

ANT. Abstrahor infelix, ô hospites, hospites.

ŒD. Ubinam es mihi, filia ?

ANT. Vi coacta abeo.

ŒD. Manus, ô nata, mihi porrige.

ANT. At non valeo.

CR. (*ad Satellites*) Quin, vos, istam abducitis ?

ŒD. O miser ego, miser !

CR. Non amplius posthac hisce scipionibus nixus ambulabis. Sed quoniam vincere vis patriamque tuam, et amicos, a quibus ego jussus, tametsi rex sum, hæc facio, age vince. Olim enim, sat scio, intelliges, te et nunc in te male consulere, et antea itidem male consuluisse, invitis amicis, iræ indulgentem, quæ tibi semper exitialis est.

CH. Subsiste hîc, hospes.

CR. Edico ne quis attingat.

CH. Haud sane te abire sinam, virginibus illis privatus.

CR. Ergo statim efficies ut majus aliquid civitati tuæ sit vindicandum : non enim his solis injiciam manus.

CH. Sed quo te vertes ?

CR. Hunc correptum abducam.

CH. Mirum quid narras.

CR. Quod tamen mox peractum erit, nisi me rex terræ hujus prohibeat.

ŒD. O vocem impudentem ! Numnam tu me tanges ?

CR. Jubeo te tacere.

ŒD. Enimvero ne me hujus loci præsides Deæ obmutescere

velint priusquam te his adhuc onerem diris, qui mihi, ô scelestissime, oculis jampridem capto solum, quo regebar, oculum vi abripis: quare et te ipsum et genus tuum Deorum cuncta cernens Sol det vitam talem, qualem ego, exigere in senectute.

CR. Videtisne hæc, terræ hujus incolæ?

ŒD. Vident et me et te; atque intelligunt factis me læsum verbis te ulcisci.

CR. Haud sane cohibebo iram; sed vi abducam hunc, licet solus sim, et ætate tardus.

ŒD. O me miserum!

CH. Quanta huc audacia venisti, hospes, si putas te hæc effecturum!

CR. Puto.

CH. Hanc igitur non amplius censeam civitatem esse.

CR. Justa in causa parvus etiam magnum vincat.

ŒD. Auditis quæ loquitur.

CH. Quæ vero non perficiet.

CR. Jupiter hoc sciverit: tu vero arbiter non eris.

CH. Non hæc injuria est?

CR. Injuria; sed ferenda.

CH. O populus omnis, ô terræ principes, adeste propere, adeste; namque ultra fas jam transeunt.

TH. Quis hic clamor est? quid rei? quemnam ob metum sacrificantem me ad aras marino Deo inhibetis, hujus Coloni præsidi? dicite, ut rem omnem sciam, qua gratia huc celerius prorupi, quam pedibus gratum erat.

ŒD. O carissime, agnovi enim vocem tuam, passus sum atrocia ab hoc viro modo.

TH. Quænam illa sunt? quis tibi fecit injuriam? effare.

ŒD. Hicce, quem cernis, Creon geminas filias, quod unicum supererat vitæ meæ subsidium, a me avulsit.

TH. Quid ais?

ŒD. Quæ passus sum audisti.

TH. Quin ergo e ministris quispiam abit quam citissime aras ad illas, omnem coacturus populum, peditem, equitemque, ut, sacris relictis, effusis habenis properent eum in locum, ubi duplex euntibus via in unam maxime coit, ne transeant puellæ, nec ego deridiculus fiam huicce hospiti, vi superatus? abi, ut jussi, ocius. Hunc autem ego, si iræ indulgerem, qua dignus est, incolumem e manu mea non dimitterem: nunc autem quas ipse leges huc intulit, iisdem, non aliis tenebitur. Non enim unquam hisce ex oris abibis, nisi prius illas huc reductas palam mihi stiteris; quandoquidem et me, iisque quibus prognatus es, et patria tua indignum facinus aggressus es; quippe qui æqui servantem ingressus civitatem, nihilque nisi ex lege facientem, tamen spretis iis penes quos est hujus loci publica auctoritas, sic violenter irruis, abducisque quæcunque vis, tibique per vim subjicis. Et mihi urbem esse putasti vacuam viris, aut domino servientem alicui,

et me hominem esse nihili. Quanquam te Thebæ non docuerunt esse malum; non enim solent injustos viros educare: nec te approbarent, si rescirent te meaque et divina spoliare, vi abducentem miseros supplices. Haud quidem sane, tuam ingressus terram, ne si causas haberem omnium justissimas, abstraherem abduceremve quemquam, absque regis, quisquis ille esset, arbitrio; sed scirem, quo se modo hospes inter cives gerere oporteat. Tu vero tuam ipsius patriam, haud tali dignam probro, dedecoras; et te longa ætas senem simul reddit, et mente vacuum. Dixi quidem jam ante, nuncque iterum dico, puellas ut quis huc reducat quam celerrime, nisi inquilinus hujus loci fieri per vim atque ingratiis tuis non refugis. Atque hæc tibi ex animo pariter et lingua dico.

CH. Vides quo loco res tibi sit, hospes? Nam reputanti a quibus natus sis, justus esse videris; mala autem patrasse deprehenderis.

CR. Equidem neque viris vacuam, neque consilii expertem hanc civitatem putans, ut tu rere, ô nate Ægei, ista molitus sum; sed quia sciebam neminem horum fore civium, qui tanto erga consanguineos meos accendatur studio, ut vel meis ingratiis eos alere velit. Noram præterea hominem parricidam et scelere pollutum ab iis receptum non iri, nec qui incestis ex nuptiis liberos procreasse compertus sit. Talem illis in Areopago senatum indigenam esse noram, prudentia insignem, qui non sinit hujusmodi errones in hac urbe conversari. Quorum quidem fiducia hanc prædam capere aggressus sum: nec sic tamen fecissem, nisi mihi ipsi, generique meo diras hic acerbas imprecatus esset: quapropter injuria lacessitus, hanc æquum censui rependere vicem. Ira enim non consenescit; sola morte restinguitur; mortuique soli nullo tentantur dolore. Proinde quodcunque libuerit facies, quandoquidem me solitudo, tametsi justa dico, parvum reddit. Attamen, qualiacunque futura sint tua facta, etsi hac ætate sum, par conabor referre.

ŒD. O impudentem audaciam! utrum proscindere putas, mene senem, an te ipsum hisce conviciis? qui mihi cædes et nuptias, calamitatesque ore exprobas improbo, quas ego miser tuli invitus: Diis enim ita visum est, iratis forte generi nostro veterem ob aliquam culpam. Me enim ipsum haud quidquam mali commeruisse arguas, qua gratia hæc in me meosque admiserim flagitia. Nam doce me, sodes, si quo oraculi responso prædictum fuit patri, peremptum illum iri a filio, quo jure mihi hoc exprobres, qui nec a patre tunc satus, nec a matre conceptus, nec dum generatus eram. Si vero natus infelix, ut ego natus sum, cum patre conserui manus, eumque occidi, nec quod facinus admitterem, nec in quem, sciens; quî mihi quod imprudens nec consulto feci juste vertas crimini? Ecquid vero non te pudet, perdite, matris meæ, quæ tua fuerit soror, de nuptiis cogere me loqui? quæ quales fuerint, mox dicam: rem enim

silentio non premam, quum tu impium hunc sermonem exorsus sis. Peperit enim me, peperit (heu quantum est mali!) ignarum ignara: materque eadem mea deinde liberos, suimetipsius probrum, peperit mihi. Verum unum saltem hoc mihi constat, te quidem ultro meque et illam his urgere conviciis: ego autem eam invitus duxi, invitusque hæc loquor. Sed ne quidem ob has nuptias malus perhibebor, neque ob eam, quam mihi objectas usque, cædem paternam, acerbe exprobrans. Unum enim mihi responde solum quod te interrogo. Si quis te, justum illum, subito hîc invadens perimere conaretur, quæreresne utrum pater is esset, qui te vellet occidere, an vero statim ulciscereris? sane existimo, si quidem vitam amas, improbum ulciscereris, neque quid justum considerares. Talia quidem et ipse incidi in mala, Deis ducentibus; quibus ne animam quidem patris, si reviviscat, contraria dicturam esse opinor. At tu, haud enim probus es, sed omnia dictu honesta putans, fanda infandaque, talia mihi coram his exprobras: et tibi Thesei nomen adulari decorum videtur, Athenarumque urbem, ut quæ præclaris habitetur incolis. Nec tamen, quum sic multa laudas, hoc meministi, urbem hanc, si qua alia deos novit honoribus colere, religione omnes antecellere; unde tu supplicem me senemque furto conaris ipsum abducere captivum, raptisque filiabus meis aufugere. Quorum ego nunc gratia hasce Deas invocans rogo, et precibus supplico, ut adsint mihi auxilio, quo discas qualibus a viris hæc custoditur urbs.

CH. Bonus est hic hospes, ô rex; sed exitialis premit eum calamitas, quæ vindice digna est.

TH. Verborum satis est: nam illi quidem raptores properant: nos vero, qui injuria affecti sumus, hîc stamus.

CR. Quid, quæso, imbecillo homini, ut faciat, imperas?

TH. Ut illam ingrediaris viam, meque eo deducas: ut, sicubi in his locis virgines, nostras hospitas, detines, ipse mihi eas exhibeas: si vero aufugerunt raptores, non est quod laboremus: alii enim sunt, qui contento cursu eos persequuntur, quos quod ex hac terra effugerint, nunquam illi Diis vota persolvent. Sed præi: agnosce vero, ut tenens teneris ipse, utque venantem te cepit fortuna: dolo enim malo quæsita stabilia non manent. Neque cujusvis alîus hac in re utêris opera: quippe ex ea quam nunc ostendis audacia satis intelligo, te neqtiaquam viris armisque destitutum ad tantam injuriam inferendam accessisse; sed præsidium est aliquod, cui tu fidens hæc patrasti. Hoc vero dispicere me oportet, nec committere, ut hæc civitas uni succumbat viro. Numquid hæc intelligis? an frustra tibi dicta putas quæque nunc audis, et quæ audisti, quum ista machinareris?

CR. Nihil hîc mihi dices, quod refellere valeam: domi vero et nos sciemus quid facto opus sit.

TH. Abi modo, et minare quantumvis. Tu vero nobis, Œdipe, quietus hîc mane, et confide, me, nisi prius moriar, non desiturum, priusquam tuarum te compotem filiarum fecero.

ŒD. Bene sit tibi, Theseu, cum ob animum generosum, tum ob hanc erga nos justam providentiam.

CH. Utinam illic adessem, ubi concurrentes infestis armis viri ferristrepum Martem miscebunt, vel ad Apollinea litora, vel ad illa lampadibus fulgentia, ubi verendis sacris mortales excolunt Venerandæ Deæ, quarum aurea clavis linguas etiam coërcet ministrorum Eumolpidarum: ibi puto bellicosum Thesea in geminas innuptas sorores cito incursurum pugna haud impari, his in regionibus. An usque ad occiduum petræ nivalis jugum campestribus ex Œæ pascuis, concitatis equis et curribus, fuga contendent? apparebit terribilis accolarum Mars, terribile quoque Thesidarum robur. Cunctis enim ex frenis fulgor emicat; omnesque properant ornatos phaleris equos conscendere, qui equestrem colunt Minervam, marinumque terram ambientem Rheæ carum filium. Remne gerunt, an cunctantur? Quam præsagit mihi animus mox redditum iri virginem acerba passam, acerbisque impetitam injuriis a consanguineis! Conficiet, conficiet aliquid hodie Jupiter. Vates sum felicium prœliorum. Utinam, ceu velox columba præpeti concita volatu, ætheriam in nubem sublatus, ipsorum certaminum visu expleam oculos meos! O qui omnia cernis, Jupiter Deorum rex summe, tribuas hujus terræ rectoribus, ut triumphali robore expeditionem hanc, partaque præda, conficiant; tuque, veneranda virgo, Pallas Minerva, nec non venatorem Apollinem, sororemque maculosos sectantem celeripedes cervos, obsecro geminam opem ferentes adsint huic urbi et civibus.

O vage hospes, speculatorem me haud dices falso augurari: eccas enim puellas video prope huc rursus se conferentes.

ŒD. Ubi, ubi? quid ais? quid dixti?

ANT. O pater, pater, quis Deorum tibi præstet, ut fortissimum videas virum, qui nos huc remisit tibi?

ŒD. O filia, anne adestis?

ANT. Quippe manus hæ nos Thesei servarunt, fidorumque comitum.

ŒD. Accedite, ô filia, ad patrem, et sinite me vestra, quæ neutiquam reditura speraveram, contingere corpora.

ANT. Quod petis, consequêris; nobis enim cupita gratia est.

ŒD. Ubi, quæso, ubi estis?

ANT. En una ambæ accedimus.

ŒD. O carissima germina!

ANT. Genitori quidquid genuit carum.

ŒD. O fulcra viri —

ANT. Infelicis sane infelicia!

ŒD. Carissima teneo pignora; neque adhuc omnium ero miserrimus, si moriar, vobis adsistentibus mihi. Applicaminor mihi, ô filia, utrumque ad latus; adhærete genitori, finemque imponite solitariæ et miseræ vagationi, ad quam modo redactus

eram : et mihi quæ gesta sunt narrate paucissimis : nam vos, id ætatis, brevis decet sermo.

ANT. Hic est qui nos servavit : hunc audire oportet, pater ; et sic tibi brevis erit mea oratio.

ŒD. O hospes, ne mirere quod animo meo morem nimis geram, si, liberis meis insperato redditis, produco sermonem. Quod enim ex illis gaudium capio, id tuum esse scio et a nemine alio ortum : tu enim eas servasti, nec quisquam alius mortalium. Proinde digna tibi, ut opto, præmia Dii ferant, ipsique et huic civitati ; quandoquidem apud vos hominum solos pietatem inveni, et æquitatem, verbaque fallere nescia. Hæc autem expertus, hisce sermonibus gratum testor animum : habeo enim, quæ habeo, per te, nec quemquam alium : et mihi manum, ô rex, porrige dextram, ut tangam, exosculerque, si fas, tuum caput. Quanquam quid dico? quomodo infelix ego attingere postulem virum, cui nulla suscepta est flagitii macula? haud sane faciam, nec, si concedere velis, sinam. Soli enim mortalium, quos usus edocuit, harum ærumnarum oneri adjutando pares sunt. Tu vero istinc mihi salve, et in posterum mei curam gerito juste, ut fecisti hodie.

TH. Neque si longiori usus es sermone, lætitia affectus ob receptas hasce tuas filias, demiror, neque si, me posthabito, priores eas allocutus es : nihil enim horum nobis grave est. Non enim sermonibus studemus inclarescere magis quam factis. Idque re ipsa ostendo. Quæ enim juratus promisi tibi, senex, horum nihil est in quo fidem non exsolverim. Quippe has tibi adduco salvas, illæsasque omnibus quæ minitabatur Creon. At hoc certamine quomodo victoria parta fuerit, quorsum attinet jactabundum me narrare, quæ quidem ipse ex his, quibuscum versaris, rescies. Sed rem, quæ mihi modo huc venienti renuntiata est, animum adverte, siquidem, parva licet dictu, digna tamen admiratione est. Rem vero nullam negligere hominem decet.

ŒD. Quid rei est, fili Ægei? doce me, ut qui sciam eorum nihil, quæ tu audiisti.

TH. Aiunt virum quemdam, haud quidem ejusdem tecum consortem civitatis, cognatum vero, supplicem nobis ad aram Neptuni sedere, ad quam sacra faciebam, quum tumultu hîc orto excitatus fui.

ŒD. Cujatem esse aiunt, quidve petentem hac supplicatione?

TH. Haud scio, nisi unum : a te enim, ut narrant mihi, exiguum expetit officium, nec plenum negotii.

ŒD. Quodnam? haud enim parvum quid minatur hæc sessio.

TH. Illum postulare aiunt, ut sibi liceat ad te accedere et tecum colloqui, tum tuto abire, nihilque mali passum, quod huc venerit.

ŒD. Quisnam esse possit, qui sic supplex sedet?

TH. Vide, num Argis quis vobis cognatus sit, qui hoc a te velit consequi.

ŒD. O carissime, ne ultra progredere.

TH. Quid vero est tibi?

ŒD. Ne me obsecra.

TH. Quanam super re? dic mihi.

ŒD. Sat scio, his auditis, quis ille sit, qui ad aram sedet.

TH. Et quis tandem est, quem dignum reprehensione judicem?

ŒD. Filius meus, ô rex, odium, cujus ego sermones ex omnibus maximo cum dolore sustinerem audire.

TH. Quid vero? non tibi audire licet, quæque nolis, non facere? cur audire tibi sic molestum est?

ŒD. Invisissima, ô rex, vox illa patris accidit aures, et ne me eo redigas, ut invitus hæc tibi concedam.

TH. Sed id si flagitat supplex ad aram sedentis habitus, vide an non Dei religio tibi servanda sit.

ANT. Pater, obtempera mihi, tametsi adolescentula te moneo. Virum hunc sine suo ipsius animo obsequi, et Deo, sicut cupit; et nobis concede ut frater veniat. Non enim te, confide, invitum a sententia absterrebunt, quæ ille tibi non commoda dixerit. Verba autem audiisse, quid nocuerit? sane consilia recte cogitata verbis declarantur. Genuisti illum: quare, etiamsi erga te scelestissime se gesserit, ne tibi quidem fas est male illi rependere: sed missum eum fac. Sunt et aliis mali liberi, et ira acris; sed amicorum blandis alloquiis moniti, mulcentur deliniunturque. Tu vero ne nunc mala illa respectes, quæ passus es ob commissa in patrem matremque piacula; quanquam si illa penitus inspicias, cognosces, sat scio, quam malus sit iræ impotentis exitus. Habes enim hujus rei haud leve argumentum, quod effossis oculis lumine orbatus es. Verum nobis cede: non enim diu decet obsecrare, qui justa petunt, neque ipsum te par est beneficium accepisse, et acceptum nescire rependere.

ŒD. Nata, vincitis me vestra oratione, ut vobis morem geram in re mihi permolesta: sit igitur, ut vobis placet. Tantum, hospes, si quidem ille huc venerit, ne quis vitam meam in sua potestate habeat.

TH. Hæc semel dixisse satis est: bis audire nolo, senex. Nec libet gloriari; tu tamen salvum te tamdiu scito, dum me Deus quis servabit.

CH. Quisquis longiorem vitæ sortem, mediocri haud contentus, appetit, ille sinistri esse ingenii, me judice, censebitur: quandoquidem longi sæpe dies tristes curas propius admovent; læta vero non facile videas illi contingere, quem immodicam delapsum in cupiditatem, ne morte quidem impendente, capit satietas; quando senectus hymenæi, citharæ et chorearum expers apparuerit, et ad extremum ipsa mors. Natum non esse, sortes vincit alias omnes: proxima autem est, ubi quis in lucem editus fuerit, eodem redire, unde venit, quam ocissime. Nam simul ac juventas adest stultas levitates afferens, quis effugit multiplices labores? quæ non miseria adest? cædes, seditiones, lites, pugnæ, et

invidia: tandem supervenit, odiosa, viribus defecta, morosa senectus, amicis orba, ubi omnia mala malorum pejora cohabitant: in qua infelix hic, non ego solus, Boreale velut littus undique fluctibus hiemeque quatitur; sic et hunc a vertice insurgentes calamitatum fluctus assiduis quatiunt procellis; hæ quidem a solis occasu, illæ vero ab ortu, aliæ quum sol medio ex orbe spargit radios, aliæ nocturnis splendentibus astris.

ANT. Atqui eccum nobis, ut videtur, pater, gradum huc confert hospes ille incomitatus, ora rigans lacrymis.

ŒD. Quis is est?

ANT. Quem et olim cogitabamus, ipse hîc Polynices adest.

POL. Hei mihi! quid faciam? an mea ipsius mala prius deflebo, puellæ, an quæ hujus video patris senis? quem peregrina in terra vobiscum inveni hîc ejectum, cum veste tali, cujus inamabilis squalor senili adhærens corpori, membra situ tabefacit; et in capite oculis orbo impexa coma ventis diffunditur: hisque, ut videtur, consimilia habet miseri ventris alimenta. Quæ quidem sero nimis cognosco perditissimus ego; et testor me pessimum omnium huc venire, qui, ne te victus deficeret, providere debuerunt: hoc ex aliis ne quæras. Sed Jovis etiam assidet solio Pudor omnibus in factis; tibi quoque, pater, assistat. Horum enim quæ peccavimus remedium quidem est; at ea exprobrare nihil amplius attinet. Quid taces? loquere aliquid, ô pater; ne me averseris. Nihilne mihi respondes? sed contemptum ita dimittes, nihil locutus, ne declarata quidem iræ tuæ causa? O viri hujus progenies, meæque sorores, at vos saltem conamini movere patris morosum os et haud affabile, ut ne spretum me Dei supplicem ita dimittat absque ullo responso.

ANT. Dic, ô miser, ipse qua gratia veneris. Plerumque enim sermo vel oblectationem aliquam, vel offensionem ferens, aut ad misericordiam movens, vel obstinate silentibus vocem aliquam exprimit.

POL. Ergo eloquar; probe enim tu me commones; primum quidem ipsum hunc Deum orans, ut sit adjutor, cujus ex ara me huc venire excitavit hujus terræ rex, a quo data mihi venia dicendique et audiendi tuto cum commeatu: hæcque ut a vobis, hospites, mihi contingant, et ab hisce sororibus, patreque, impense cupio. Cujus autem gratia venerim, jam tibi volo dicere, pater. Patrio e solo expulsus sum in exsilium, quia regio in tuo throno sedere volui pro meo jure, ut qui natu sim major. Quapropter me natu minor Eteocles ex urbe pepulit, non ut qui rationum momentis causam vicerit, nec qui se manu factisve meliorem me esse ostenderit, sed persuasis civibus. Quorum equidem causam in Erinnyn maxime confero, tuarum dirarum testem: quam opinionem confirmant etiam vatum responsa. Postquam enim veni Argos ad Doricum, Adrastum adeptus socerum, conjuratos socios adjunxi mihi, terræ quicunque Apiæ principes cluent, florentque bellica laude, ut, septemgemino exercitu contra

Thebas cum his coacto, vel justa pugna moriar, vel horum auctores malorum e terra ejiciam. Sed hactenus ista. Cur tandem huc me contuli? Dicam. Tibi supplices, ô pater, preces admoturus, mei ipsius causa, sociorumque meorum; qui septem numero totidem nunc agminibus urbem Thebanam obsidione cingunt: qualis bellicosus Amphiaraus, armis qui primas obtinet, primasque auspiciis: secundus Ætolus est Œnei filius Tydeus: tertius Eteoclus Argivo cretus patre: quartum Hippomedonta misit pater Talaus: quintus Capaneus gloriatur suffossam Thebarum urbem statim se vastaturum: sextus Parthenopæus Arcas concitus fertur, nomine referens diu servatam olim matri virginitatem, Atalantæ partu editum se probans: ego vero tuus, vel, si nevis, irati Genii filius, attamen tuus vocatus, duco intrepidum Argivorum ad Thebas exercitum: qui te per hasce tuas filias et tuam vitam, pater, obtestamur supplici petentes prece, ut iram gravem mihi remittas, fratris injuriam ulcisci properanti, qui me expulit, patriaque spoliavit. Si qua enim fides est oraculis, utris tu accesseris, horum victoriam fore prædixit Deus. Per nunc te fontes, perque cognatis jura dantes Deos, rogo obsequaris, et remittas iram: quandoquidem mendicus ego et hospes, tuque hospes etiam; alios autem observantes peregrina in terra degimus tuque et ego, eamdem fortunam sortiti. At is domi regno potitus, ô miser ego, utrumque nostrûm pariter irridens, molliter vivit: quem, si tu consilia mea adjuvabis, facili negotio brevique tempore dissipabo: sicque in domum tuam te restituam, restituamque me ipsum, illo per vim ejecto. Et hæc, si tua voluntas accesserit, gloriari mihi licet; at sine te ne sospitari quidem valeo.

CH. Huic viro, illius qui misit causa, Œdipe, quodcunque tibi expedire videbitur responde, eumque sic dimitte.

ŒD. At nisi terræ hujus rex Theseus illum huc misisset, a me responsum ut ferret postulans, haud sane, viri, vocem ille unquam meam audiret: nunc vero is honor ei habebitur, abibitque auditis ex me talibus, quæ nunquam ejus vitæ lætitiam afferent. Qui, ô scelestissime, sceptra, et solium quum tenebas, quæ nunc tuus frater Thebis tenet, tuum ipse patrem hunc expulisti, patriaque extorrem fecisti, eoque redegisti, ut hac indueretur veste, quam nunc intuens lacrymas, quando in easdem miserias conjectus es. Hæc vero deploranda mihi non sunt, sed ferenda, quamdiu viventi mihi sedebit animo parricidæ tui memoria. Tu enim in has ærumnas me detrusisti; tu me expulisti; tua quoque opera vagus ab aliis mendico quotidianum victum. Quod si non hasce genuissem mihi nutricias filias, haud sane superessem amplius, tua quidem causa: nunc autem hæ me servant, meæ sunt hæ altrices; hæ viri sunt, non feminæ, adjuvandis meis ærumnis: tu vero fraterque tuus ex alio, non ex me, nati estis. Quapropter te Deus intuetur, nondum tamen qualem mox, siquidem hæc moventur agmina contra Thebarum urbem. Non enim est, ut

oppidum illud evertas; sed prius sanguine concides fœdatus, simulque frater tuus. Has ego vobis diras et antea imprecatus sum, nuncque eas rursus invoco, ut auxilio adsint mihi, quo justum esse intelligatis, parentes revereri, neque eos afficiatis contumelia, quod tales quum sitis, cæcum habeatis patrem. Hoc enim istæ non fecerunt. Itaque tuam sedem tuosque thronos diræ illæ occupabunt, siquidem prisca dea Justitia Jovis adhuc assidet solio, veteres servans leges. Tu vero in malam rem abi, exsecratus abdicatusque patri, scelestorum scelestissime, hasque tecum aufer diras, quas tibi imprecor, ut neque terra patria bello potiaris, nec redeas unquam cavum ad Argos; sed cognata manu cadas, occidasque eum a quo ejectus es. Hæc tibi imprecor, et invoco odiosum Erebum, Tartari tutelarem Deum, ut te illuc habitaturum deducat: has quoque Deas invoco, simulque Martem, qui vobis atrocis illius odii furorem injecit. Atque hæc quum audieris abi, atque hinc digressus renuntia Cadmeisque cunctis, et tuis simul fidelibus sociis, tales Œdipum filiis suis rependisse gratias.

CH. Polynices, haud tibi gratulor ob susceptum huc iter; at nunc rursus abi, quam potes celerrime.

POL. Hei mihi! heu infelix iter, quam mihi cessit male! heu socios meos! hunccine ergo ut nancisceremur finem ab Argis movimus? ô me calamitosum! talem quidem, qualem neque renuntiare cuiquam liceat sociorum, nec fas pedem referre; sed tacitum oportet me in hunc casum incurrere. Sed vos, ô germanæ hujus viri filiæ, quandoquidem diras, quibus me defixit hic pater, audiistis, ne me tamen, per Deos obsecro, si quando imprecationes istæ exitum sortitæ fuerint, vobisque contingat aliqua domum redire, ne me inhonoratum patiamini, sed sepultura afficite, sepulcroque solemnia mittite. Sicque vobis ad istam laudem, quam ab hoc viro pium ob laborem reportatis, alia non minor accedet ob officium mihi præstitum.

ANT. Polynices, obsecro te, morem mihi gere.

POL. Qua in re? dic, ô carissima Antigone.

ANT. Quamprimum ad Argos converte retro exercitum, et ne te ipsum civitatemque perditum eas.

POL. Sed fieri hoc nequit. Quî enim rursus easdem cogere possim copias, si semel timore correptus fugero?

ANT. Quid vero necesse est, ô fili, impotenti iræ iterum te indulgere? Quid te juvabit patriam evertisse?

POL. Fugere turpe est, meque priorem ætate ita irrideri a fratre.

ANT. Viden' ergo, ut ipse hujus viri oracula ad exitum perducere properas, quibus vobis necem mutuam prænuntiat?

POL. Vaticinatur enim quæ futura sunt; quo minus inter nos gratia reconcilianda est.

ANT. Hei mihi miseræ! Quis vero audebit te sequi, quum audiet qualia vir hicce ediderit oracula?

POL. Adversa non renuntiabimus: boni enim ducis est læta proferre, at infausta silentio premere.

ANT. Siccine ergo, ô fili, hæc tibi decreta sunt?

POL. Ne me retineas: namque curæ mihi erit hoc iter conficere, quamvis infaustum et perniciosum, propter hunc patrem, ejusque Erinnyas. Vobis autem prospera omnia annuat Jupiter, si mihi mortuo illa quæ rogo confeceritis; vivo enim non erit amplius quod præstare possitis. Jam vero dimittite me, et valete; non enim aura vescentem videbitis me posthac.

ANT. O me miseram!

POL. Ne, quæso, me luge.

ANT. Et quis ruentem te ad præsens letum non lugeat, frater?

POL. Moriar, si fatale est.

ANT. Ne tu hoc velis, sed mihi obsequere.

POL. Ne suadeas, quæ non decet.

ANT. Atqui miserrima ego, si te privabor.

POL. Fortuna decernet, utro hæc casura sint modo. At Deos precor, vobis ut nihil unquam eveniat mali: indignæ enim estis omnino quovis infortunio.

CH. Novum sane et mirandum mihi acciderit, si infelices casus, quos prædixit lumine cassus senex, vis fati ad exitum non perducat: nullum enim divinum decretum habeo, quod frustra editum dicere queam; videt, videt illa semper tempus: quandoquidem et prius destinata huic viro infortunia novis incrementis in dies cumulans—Insonuit æther, ô Jupiter!

ŒD. O natæ, natæ, utinam, siquis hîc adest incola, huc mihi optimum Thesea arcessat!

ANT. Pater, quid rei est, quod illum advocas?

ŒD. Jovis hoc alatum fulmen ad Orcum me ducet illico. Verum agite, mittite quam primum.

CH. En fragor ingens intonat, fulmina torquente infandum in modum Jove: summi verticis comam horror erigit; animum sternit pavor: rursus enim cœleste fulgur coruscat. Quemnam portendit eventum? exhorreo: haud enim unquam emicat temere, nec absque novo quopiam casu. O magnus æther! ô Jupiter!

ŒD. O natæ, adest huic viro fatalis vitæ exitus, nec amplius est effugium.

ANT. Quî scis? qua ex re istud conjicis?

ŒD. Pulchre novi: sed quam celerrime profectus aliquis regem hujus terræ mihi adducat.

CH. Heu, heu! ecce iterum circumtonat horrisonus fragor. Propitius esto, Deus, propitius mihi, si quid infaustum huic meæ altrici terræ affers. Utinam cum pio converser; nec, quod scelestum virum viderim, malam gratiam reportem! Jupiter rex, te invoco.

ŒD. An prope adest vir? num adhuc spirantem, filiæ, inveniet me et compotem mentis?

ANT. Quid habes, quod illius fidei concreduas ?

ŒD. Accepto pro beneficio plenam ei gratiam rependere volo, quam pollicitus sum.

CH. Eho, eho, ô fili, ades, ades, etsi forte ad aram extremo in littore positam marinum Deum Neptunum placas, veni. Ille enim hospes tibi, civitatique et amicis dignam cupit gratiam rependere pro acceptis beneficiis. Propera, citato cursu veni, ô rex.

TH. Quis iterum a vobis communis resonat clamor, clarus quidem vestrûm, manifestus et hospitis ? Numquid Jovis fulmen, aut rupto nimbo præcipitavit grando? Deo enim tempestatem ciente, omnia hujusmodi exspectanda sunt.

ŒD. O rex, optatus advenis ; et tibi Deorum aliquis secundavit hoc iter.

TH. Quid vero, ô nate Laïi, rursus exortum novi ?

ŒD. Vita mihi ad exitum inclinat ; et antequam moriar, promissorum tibi huicque civitati fidem liberare volo.

TH. Undenam proximi interitus capis præsagium ?

ŒD. Ipsi mihi denuntiant Dei, nunquam fallentibus propositis signis.

TH. Quomodo ais, ô senex, hoc tibi aperiri ?

ŒD. Audita sæpius continua tonitrua, crebraque me commonent invicta manu contorta tela.

TH. Fidem mihi facis : nam multa te vaticinari intelligo, eaque non falsa. Proinde quod facto opus sit declara.

ŒD. Ego docebo, ô nate Ægei, quæ rata tuæ urbi nullo consenescent ævo. Ad locum enim ipse mox præibo, nemine manu ducente, ubi me oportet mori. Eum autem indica mortalium nemini, nec ubi latet, nec in qua situs est regione ; ut is tibi multorum vice clypeorum, externorumque subsidio arcessitorum militum, contra vicinos sit semper præsidio. Quæ vero arcana sunt, nec palam proferenda, solus tu disces, ubi illuc veneris. Nam neque civium horum ulli dixero, neque filiabus meis, etsi eas diligo. Sed tu solus ea recondita serva, quumque ad finem vitæ perveneris, illi tantum aperi, qui summæ imperii præfuturus sit ; ille vero deinceps, continenterque omnes qui regnaturi sunt, quisque suo successori indicet. Et sic urbem hanc habitabis Thebanis inexpugnabilem. Quippe civitates innumeræ, licet bene institutæ, facile eo declinant, ut aliis injurias inferant. Dii enim acute quidem, at tarde intuentur, quum quis spreta numinis religione ad furorem vertitur ; quod ne tibi accidat, ô nate Ægei, cave sedulo. Sed quid ego hæc scientem edoceam ? Locum vero, urget enim me præsens a Deo fatum, adeamus jam, nec quidquam extimescamus. O filiæ, hac sequimini : ego enim dux vobis vicissim fio novus, ut ipsæ antea duces eratis patri. Ingredimini, et ne me attingite, sed sinite solum me invenire sacrum tumulum, ubi fatale est me hac terra condi. Hac pergite, hac inquam : hac enim me ducit Mercurius animarum deductor, et

inferna Dea. O lux, cujus splendore careo, mihi quidem antea te frui licuit: at nunc ultimum te contingit corpus meum. Jam enim abeo supremum vitæ diem conditurus apud Orcum. At, ô carissime hospitum, ipseque et hæc terra, tuoque parentes imperio, fortunati sitis, et in rebus prosperis estote memores mei mortui, felicitate fruentes perpetua.

CH. Si fas est mihi tenebrarum potentem Deam, et te precibus venerari, rex Manium Aïdoneu, precor, ut nec laboriosa, nec dura morte defunctus hospes, subeat infera mortuorum arva, quo genus hominum conditur omne. Multa enim nec merita mala postquam te invaserunt, æquum sit, ut te vicissim fortuna benigne respiciat. O infernæ Deæ, invictaque bellua, quam ad postes cubare aiunt, et ex antro continuos ululatus ciere, indomitum Orci custodem . . . . quem, ô Terræ Tartarique progenies, precor ut placide occurras hospiti properanti ad infernas Manium lacunas: te inquam appello, te semper insomnem.

NUNT. O cives, quam brevissimis verbis dixero, vobis renuntians occidisse Œdipum: at quæ gesta, quoque modo singula peracta sunt, haud facile est brevibus expedire.

CH. Numnam periit infelix ille?

NUNT. Senilem vitam eum reliquisse scias.

CH. Quomodo? num divina ope, facilique casu?

NUNT. Hoc quidem jam admiratione dignum est. Quo enim modo hinc abiit, et tu, qui aderas, nosti, nemine amicorum ductore, sed ipse nos omnes ducens. Ubi vero pervenit abruptæ ad voraginis limen, æreis fundamentis ima in terra suffultum, constitit in una ex viis quæ in compitum coëunt, prope cavum specum, ubi Thesei Pirithoique manent fidorum semper fœderum monumenta: cujus loci, Thoriciæque petræ, cavæque silvestris piri, et lapidei tumuli in medio consedit: deinde exuit squalidas vestes: tum advocatis filiabus, jussit alicunde sibi afferrent vivæ aquæ lavacra et libamina: illæ autem frugiferæ Cereris in conspicuum collem profectæ, patris ea mandata celeriter exsequuntur, ipsumque lavacris de more et veste exornant. Quum autem omni peracto lætus esset officio, nec erat quidquam infectum eorum quæ mandaverat, intonuit quidem Jupiter inferus, auditoque fragore metu dirigerunt virgines: tum patris ad genua prolapsæ, lacrymas fudere, neque intermiserunt planctus, longosque gemitus. Ille vero, ut sonum derepente audiit acerbum, amplexus eas lacertis, dixit: *O filiæ, non amplius est vobis hac in die pater; periere enim omnia mea, nec amplius laboriosam habebitis mei alendi curam: duram quidem eam fuisse novi, filiæ; sed enim una hæc res mollit quidquid id est molestiæ: nam nemo est, qui vos majore, quam ego, prosecutus sit amore, quo jam orbatæ, quod superest ævi bene exigetis.* Hunc ad modum se invicem amplexi flebant omnes crebris singultibus. Ubi autem lugere desierunt, imo corde dolorem prementes, erat quidem silentium, quum subito exaudita vox quædam illum vocavit, cujus metu

percussis cunctis subito arrectæ steterunt comæ: multum enim multisque modis vocabat eum Deus: *Heus, heus, Œdipe, quid cunctamur ire? jampridem tu in mora es.* Ille vero simulac sensit se a Deo vocari, jubet ad se venire terræ regem Thesea, qui ubi accessit, dixit: *O carum caput, da mei causa dextræ tuæ pristinum pignus filiabus meis, vosque vicissim, ô natæ, huic date: atque fidem tuam obstringe, te nunquam eas sponte proditurum, sed effecturum semper quæcunque mente benevola ex usu earum fore cognosces.* Ille vero absque lamentis, ut vir generosus, juramento promisit hospiti se illa præstiturum. Quæ quum is fecisset, protinus Œdipus invalidis manibus amplexus filias, ait: *O natæ, generoso animo huic necessitati parentes oportet vos hisce ex locis abire, neque, quæ nefas, postulare ut videatis, et non audienda ut audiatis: at abite quam celerrime: adsit tantum Theseus, qui summæ rerum præest, ut omnem eventum videat.* Talia loquentem exaudivimus simul omnes: largoque fletu rigantes ora gementesque una cum puellis abscessimus: nec dudum abieramus, quum respicientes vidimus eum quidem virum nullibi amplius adesse, ipsum autem regem obtenta capiti manu oculos tegentem, tanquam terribili aliqua objecta specie, cujus visum sustinere non posset. Denique haud longo post tempore videmus eum terram simul adorantem, eademque prece Olympum, Deorum sedem, invocantem. At quo fato ille obierit, ne unus quidem mortalium dixerit, præter Thesea. Neque enim illum Jovis igniferum fulmen confecit, neque marina quæpiam procella, tunc temporis coorta; sed aut Deorum aliquis eum deduxit, aut ima dehiscens tellus benigne eum excepit Manium caligine. Haud enim vir ille gemebundus, nec morbi doloribus exhaustus occidit, sed, si quis alius mortalium, dignus admiratione. Hæc autem quum dicam, si cui videar minus sana esse mente, qui de me ita sentiunt, iis haud facile concesserim.

CH. Ubi vero sunt puellæ, quique eas deduxerunt amici?

NUNT. Illæ non longe absunt: clarus enim lamentorum sonus huc eas accedentes indicat.

ANT. Ah, ah, heu! adest, adest nobis jam, non ut hoc solum, absque alia calamitate, lugeamus, nos infelices lucem hausisse scelesto patris satu, cujus gratia constanti animo multas variasque pertulimus ærumnas: ad extremum inerrabilium malorum speciem inducemus, quæ vidimus et passæ sumus.

CH. Quidnam id est?

ANT. Ne cogitatione quidem id assequi licet, amici.

CH. Obiitne?

ANT. Ita quidem, ut tu lubentissime audias illum interiisse. Quid enim? utpote quem nec Mars, nec pontus sustulit; sed caliginosæ hiatu terræ apertæ lacunæ eum absorpserunt incomperto leti genere. Me miseram! nobis autem exitialis nox oculis obo-

ritur. Quî enim peregrina aliqua in ora, aut mari tumido vagantes, difficilem nanciscemur victum?

ISM. Nescio. Utinam me sanguinolentus Orcus rapiat, unaque cum sene patre miseram morte obruat: mihi enim quæ superest vita non est vitalis.

CH. O geminæ filiarum optimæ, quod sors fert, æquo animo ferendum; ne nimium incendite luctum: sors vestra nemini contemnenda.

ANT. Ergo malorum aliquod est desiderium! Quod enim nequaquam jucundum videri possit, id tum jucundum erat, quando illum manibus amplectebar. O pater, ô care pater, ô qui æternis sub terra tenebris involutus es, nec, quum senilem ducebas vitam, inamatus unquam fuisti mihi, nec eris posthac.

CH. Perfecit igitur —

ANT. Perfecit quod voluit.

CH. Quale id est?

ANT. Qua cupiit, hospita in terra mortuus est, opertumque perenni umbra sub humo cubile habet: nec luctum reliquit indefletum. Namque te semper, ô pater, hic meus oculus lacrymis plorat stillantibus; neque scio misera, quomodo queam tam acerbum tui desiderium abolere. Heu! peregrino in solo non debuisses mori; verum ita mihi etiam desertus mortuus es.

ISM. O misera! quæ me fortuna jam manet ita desertam, omniumque egenam, teque, ô cara .... sic patre orbatas?

CH. Sed quandoquidem ultimum saltem vitæ diem feliciter composuit, desinite lugere, ô caræ; miseriarum enim nemo immunis est.

ANT. Retro abscedamus, soror.

ISM. Quidnam facturæ?

ANT. Desiderium me cepit —

ISM. Quodnam?

ANT. Inferam domum videndi —

ISM. Cujus?

ANT. Patris. Heu me miseram!

ISM. Quî vero fas sit eo accedere? nonne vides —

ANT. Quid ita increpas?

ISM. Et hoc, ut —

ANT. Quid me rursus absterres?

ISM. Insepultus obiit, et ab omni conspectu segregatus est.

ANT. Duc me eo, ibique me interfice.

ISM. Hei mihi miserrimæ! ubinam, quæso, posthac deserta, consiliique inops, vitam ærumnosa exigam?

CH. Caræ puellæ, ne quid metuatis.

ANT. At quo fugiam?

CH. Jam antea effugistis, ut ne quid mali accideret vobis.

ANT. Cogito —

CH. Quid tandem versas animo ?

ANT. Quomodo domum redeamus, plane ignoro.

CH. Ne hoc quidem solicite inquire : laboriosum est —

ANT. Et antea fuit ; siquidem graves nos semper urgent ærumnæ, modo quidem ultra, modo supra modum.

CH. Vasto sane pelago jactamini.

ANT. Vasto utique.

CH. Id quoque ego fateor.

ANT. Heu, heu ! quo ibimus, ô Jupiter ? ad quam enim spem nos Deus nunc impellit ?

TH. Parcite lugere, puellæ : nam quibus mors exoptata contigit, eos deflere non decet : haud enim fas est.

ANT. O nate Ægei, ad tua accidimus genua.

TH. Quid vobis, ô puellæ, vultis a me fieri ?

ANT. Tumulum patris nostri contueri cupimus.

TH. At fas non est eo accedere.

ANT. Quid ais, ô rex, Athenarum dominator ?

TH. O puellæ, interdixit mihi ille, ne quis hos adeat locos, neve compellet quisquam mortalium sacrum sepulcrum, quo conditus latet. Quæ si observarem, dixit me terram hanc prospere semper habiturum incolumem. Horum itaque nobis conscius est Deus, et, quod omnia exaudit, Jusjurandum Jovis.

ANT. At hæc si illi placent, iis nos acquiescere par est. Nos autem Thebas deduc Ogygias, si qua forte fratribus imminentem necem prohibere possimus.

TH. Faciam et hæc, et quæcunque alia vobis utilia, eique grata facere possim, quem nuper mortuum terra recondit. Non enim defatigari me decet.

CH. Sed jam quiescite, nec ultra lamentis indulgete. Omnia enim hæc omnino sunt rata.

FINIS ŒDIPI COLONEI.

DRAMATIS PERSONÆ.

ANTIGONE.
ISMENE.
CHORUS.
CREON.
CUSTOS.
HÆMON.
TIRESIAS.
NUNTIUS.
EURYDICE.
INTERNUNTIUS.

SOPHOCLIS

ANTIGONE.

ANT. O CARISSIMUM germanæ Ismenes caput, ecquid nosti calamitatum ab Œdipo ortarum, quod nobis in vita non adhuc conficiat Jupiter? nihil est enim triste, nec noxium, nec turpe, nec ignominiosum, quod tuis malis meisque adjunctum non viderim. Et nunc quid illud est rursus, quod ab urbis rectore aiunt universis civibus propositum fuisse edictum? tenesne, et inaudisti quidpiam, an te latet grassans in amicos inimicorum injuria?

ISM. Ad me quidem, Antigona, haud ullus perlatus est de amicis sermo, nec lætus, nec tristis, ex quo fratribus ambæ sumus orbatæ duobus, una die peremptis mutua manu: postquam vero Argivorum exercitus hac ipsa nocte in fugam se dedit, nihil novi ulterius, neque fortunata magis, neque damnis auctior.

ANT. Pulchre id noram: quocirca te foras prodire jussi, ut sola audires.

ISM. Quid est? Æstuare enim videris, aliquid volvens animo.

ANT. Nonne enim nobis Creon, decreto fratrum alteri sepulturæ honore, alterum eo privat indignis modis? Eteoclem quidem, ut aiunt, jus et fas observans, humo condidit, inferis honoratum Manibus: miseri autem mortui Polynicis cadaver civibus fertur edixisse, ne quis sepulcro contegat, neque adeo lamentetur; sinant vero indefletum, insepultum, gratum thesaurum alitibus pastus gratia irruentibus. Talia dicunt bonum Creonta tibi mihique, nam me quoque dico, edixisse: et huc venire, ut hæc ipsa, si qui forte ignorent, clare pronuntiet, hancque rem non deputare rem esse nihili; sed quicunque horum quid fecerit, decretum esse ut is a populo lapidibus obruatur. Ita tibi hæc se habent: et mox ostendes an generosa sis, an vero ex bonis ignava.

ISM. Nam quid, ô misera, quum res in eo loco sit, factis meis ego vel solvens vel adstringens legem, prodesse possim?

ANT. An operam sis collatura, meque adjutura, vide.

ISM. Quo me incepto periclitari vis? quæ tua tandem est sententia?

ANT. An cadaver mecum sustolles.

ISM. Num illud ergo sepelire cogitas, etsi, nequis id faciat, publice interdictum est?

ANT. Meum scilicet, tuumque, etiam si nolis, fratrem: nunquam enim proditionis me alligabo.

ISM. O præcipitem audaciam! Num Creonte prohibente?

ANT. At nullum ei jus est, ut a meis me arceat.

ISM. Hei mihi! revoca in animum, soror, pater ut nobis periit odiosus infamisque, qui postquam ipse sua deprehendit flagitia, propria sibi manu oculos effodit: tum illius mater eademque uxor, geminum titulum sustinens, suspendio sibi vitam ademit: tertium vero fratres duo una die, semet occidentes miseri, necem sibi invicem intulere mutuis manibus. Nunc tandem nos duæ solæ relictæ, considera quanto pejoribus exemplis perituræ simus, si, infractis legibus, edictum regis vel imperia transgrediamur. Sed et hoc cogitare oportet, feminas nos esse, haud viris certare pares, tum subditas nos esse potentioribus, ita ut nobis necesse sit in his rebus obtemperare, aliisque adhuc acerbioribus. Proinde ego manes inferos, ut veniam dent, precata, quia vi huc compellor, summam rerum obtinentibus morem geram: nam majora viribus aggredi, dementia est.

ANT. Neque te jusserim, neque adeo, si velis operam conferre, lubens te utar adjutrice: sed sequere sententiam tuam: illum autem ego sepeliam; quod si fecero, decorum mihi erit mori: cara cum caro jacebo, pio peracto facinore. Nempe longius est tempus, quo me inferis placere oportet, quam his quibuscum hîc versor: illic enim semper jacebo: tu vero, si ita videtur, quæ apud Deos sanctissima habentur, aspernare.

ISM. Haud equidem aspernor: sed invitis civibus quidpiam facere nullo pacto valeo.

ANT. Tu quidem ista prætexas, ego vero jam ibo, carissimoque fratri aggesta humo tumulum excitabo.

ISM. Hei mihi miseræ, quam male tibi metuo!

ANT. Ne mea causa metuas: res tuas in tuto colloca.

ISM. Hoc saltem inceptum nemini indicaveris; sed clam omnes habe, itidemque ego celabo.

ANT. Hei mihi! palam eloquitor. Multo invisior eris tacens, nisi omnibus hæc prædicaveris.

ISM. In re frigida calet tibi cor admodum.

ANT. At placeo, sat novi, quibus maxime me placere decet.

ISM. Si tu quidem possis; sed majora viribus affectas.

ANT. Proinde cessabo, quum nihil potero amplius.

ISM. At impossibilia sectari non decet omnino.

ANT. Si hæc loqui perrexeris, mihi quidem odio eris, infensumque tibi merito mortuum habebis. Sed sine me meamque

temeritatem acerba illa pati : patiar enim nihil tam dirum, quin decore moriar.

ISM. At si tibi videtur, ito : hoc autem scias, stultam te quidem esse, sed amicis probe amicam.

CH. O jubar solis, omnium quæ septiportis Thebis prius affulserunt, pulcherrima lux, apparuisti tandem, ô aureæ diei oculus, Dircæa transcendens fluenta ; quod in fugam compulsum acutiori freno cursum contendere coëgisti insignem candido clypeo virum ab Argis egressum cum omni bellico apparatu, qui contra nostram urbem Polynicis ambiguis incitatus jurgiis, transvolavit acutum clangens, ut aquila in terram se demittens, nivea tectus ala, multis cum armis, comantibusque galeis. Stans vero supra ædes, cruentis inhians undique cum hastis circa septem portarum ora, abiit, priusquam nostro sanguine satiaret malas, et turrium propugnacula piceus Vulcanus corriperet : tantus a tergo exortus est strepitus Martis, adversario draconi inexsuperabilis. Jupiter enim superbæ linguæ jactantiam impense odit, et eos intuitus multo cum impetu irruentes, aureorum armorum crepitu, et superbia, vibrato dejicit fulmine parantem jam summis in mœnibus victoriæ lætum clamorem tollere : repercussus autem ictu fulminis quassatusque in terram cecidit ignifer ille, qui prius insano furore debacchans, vim infestissimorum ventorum flatu suo incitaverat. Aliter quidem in alios grassatus est, hos vero in alios invexit casus, cunctos deturbans præstans robore magnus Mavors. Nam septem duces ad septem portas locati, pares contra pares, fugatori Jovi reliquerunt ærea arma, præter miseros illos, qui patre uno matreque una nati, in se utrinque victrices hastas dirigentes, communis mortis ambo perceperunt partem. At enim præclaro nomine gaudens Victoria venit, curruum agitatrici Thebæ invicem gratificans. Jam vero confectorum modo bellorum oblivia inducere decet, Deorumque templa omnia adeamus pervigilibus choris : ducat autem Bacchus, qui Thebas concutit. Ecce vero novus hujus urbis rex Creon Menœcei filius, ob recentem casum Deorum invectum numine, accedit, aliquod consilium volvens animo, quandoquidem conventum hunc seniorum indixit, quos communi præconio arcessivit.

CR. Viri, civitatem hanc, quam multis quassarunt fluctibus, jam in tuto Dii erexerunt denuo : vos autem per nuntios jussi seorsum ab omnibus convenire, quia vos novi cum Laïi imperium sedulo semper coluisse, tum regnante Œdipo, illoque exstincto, erga ejus gnatos, in eadem fide constanti animo permansisse. Quando igitur illi gemino fato una die periere, mutuis ictibus perempti nefaria manu, ego jam imperium omne et solium obtineo, ut qui defunctis cognatus sum proximus. Vix autem virum quempiam noris quo sit ingenio, qua solertia, quidve consilio valeat, antequam in administratione rei publicæ et legum tritum eum videris. Quicunque enim civitatem universam regens, non

optimis adhæret consiliis, sed formidine aliqua linguam comprimit, is pessimus esse et nunc et olim mihi videtur : et quicunque patria sua potiorem judicat amicum, illum nullo in loco pono. Ego enim, testor Jovem omnia semper cernentem, silere nollem, damnum si viderem ingruere civibus loco salutis ; nec unquam, si quis patriæ hostis sit, ejus viri amicitiam amplectar : quippe compertum est mihi, patriam esse, quæ servat cives, amicorumque copiam nobis fore, si salva illa prospero rerum fruamur cursu. Talibus ego placitis obsecutus hanc augebo urbem, nuncque horum affinia civibus edicere jussi circa Œdipi filios. Eteoclem quidem, qui pro hac urbe pugnando, re fortissime gesta, periit, ut condant sepulcro, omnibusque condecorent inferiis, quas strenuorum virorum Manibus ferre solemne est. Illius autem fratrem, Polynicen dico, qui exsul huc reversus, urbem patriam et Deos patrios flammis abolere voluit, voluitque sanguinem haurire cognatum, concivesque suos in servitutem abducere, hunc, inquam, interdictum esse aio, ne quis tumulo mandet, neque defleat, sed sinant insepultum, alitibus canibusque prædam et ludibrium. Hæc mea est sententia ; nec a me unquam honorem consequentur improbi, qui justis competit : sed quicunque benevolus huic urbi est, mortuus et vivus pariter a me honorabitur.

CH. Eadem quæ tibi, nobis etiam placent, Menœcei gnate Creon, circa civitatis hujus hostem, et circa amicum : lege vero uti qualibet penes te est in mortuos, et in viventes, quotquot sumus.

CR. Vos igitur attendite, ut edictum observetur.

CH. Juniori alicui hoc munus manda.

CR. Sed jam constituti sunt cadaveris custodes.

CH. Quid igitur aliud præter hoc jubeas ?

CR. Ne permittatis, si qui minus obtemperent.

CH. Nemo est amens adeo, ut mori cupiat.

CR. Est sane proposita hæc merces : sed homines sæpe lucri spes perdidit.

CUST. Haud equidem, ô rex, dixero, anhelantem me esse, quod citato gressu celeriterque venerim : moram enim solicitudines multæ objecerunt mihi, in via subinde me ipsum circumagenti, ut referrem pedem. *Miser, cur tendis eo, ubi pœnas dabis, simul ac veneris ? at enim resistes miser ? hæc autem si ex quopiam alio resciverit Creon, quînam, sodes, malum effugies ?* Talia volutans animo, iter confeci tardus oppido, sicque longa fit brevis via. Tandem tamen consultissimum visum est huc venire : dicam autem, tametsi iis quæ dicenda habeo nequaquam sim tibi satis facturus : hac enim spe fretus venio, nihil me aliud passurum esse, nisi quod fatale sit.

CR. Quidnam est, cur animo ita es anxio ?

CUST. Primum tibi declarare volo quæ ad me attinent : neque enim ipse facti auctor sum, nec adeo qui fecerit vidi : proinde indignus sum qui ideo in malum quodpiam incidam.

CR. Caute sane rem circumspicis, et munis undique: videris aliquid indicaturus grave.

CUST. Periculosa enim metum afferunt plurimum.

CR. Nonne dices tandem, perfunctusque abibis?

CUST. Atqui tibi dico: mortuum aliquis modo sepelivit, abiitque, postquam cadaveri aridum injecit pulverem, inferiasque pro more fecit.

CR. Quid ais? Quis homo ausus est hæc facere?

CUST. Nescio: ibi enim neque securi quid erat cæsum, neque ligone effossum; dura sed terra, et humus infracta, nec plaustri sulcata rotis, ita ut nullo signo facti auctor cognosci posset. Ubi vero nobis rem ostendit primus diurnus speculator, omnibus triste miraculum visum est. Ille enim non conspiciebatur; nec tamen tumulo conditus erat: sed tenuis superinjectus erat pulvis, defunctorie, ut ab aliquo piaculum fugiente: signa vero neque feræ, neque canis cujusquam apparebant, qui venisset et cadaver lacerasset. Tum acerba dicta inter nos vigiles jactari cœperunt, alio alium arguente; et res tandem ad verbera venisset: nemo enim erat qui rixam componeret. Quippe unusquisque aliis videbatur facinoris auctor, nec tamen quisquam manifestus erat: sed quivis a se crimen amoliebatur, cujus index nullus erat certus. Parati quoque eramus candens ferrum manibus tollere, perque flammas transire, et Deos adjurare, nos neque fecisse, neque cuiquam esse conscios qui facinus vel meditatus fuerit, vel patraverit. Denique quum scrutando nihil proficeremus, fari infit unus nostrûm, cujus ad sermonem metu perculsi ad solum omnes capita demisimus: nec enim poteramus contradicere, nec aliud quid excogitare, quod facto nobis usus esset: dixit autem ille, *rem omnem ad te referendam, nec celandam esse.* Atque hæc vicit sententia, ductisque sortibus, infelici mihi commodum hoc detulit fortuna. Adsum autem invitus apud invitos, scio. Diligit enim nemo malæ rei nuntium.

CH. Dudum sane, ô rex, tacitus mecum dispicio, anne divinitus hæc res contigerit.

CR. Desine, priusquam tua loquela in iram me concites, ne insipiens simul et senex deprehendaris. Dicis enim non toleranda, quum dicis Deos hujus mortui curam gerere. An tanto dignati honore sepultura eum affecerunt, ut bene meritum? illumne qui fulta columnis templa cum donariis crematurus venit, terramque eorum et cultum disjecturus? Num Deos vides honore malos prosequi? Non est. Sed et hæc ægre ferentes cives, dudum obmurmurabant mihi, clam capita quassantes, neque sub jugo cervicem, ut decet, habebant, ut imperio meo acquiescerent. Ab illis hos probe scio mercede inductos hæc perpetrasse. Nullus enim hominibus damnosior mos invaluit, quam uti argento; hoc et urbes devastat, hoc viros submovet domibus, hoc edocet, et bonas pervertit mentes hominum, ut ad turpia facta se applicent,

dolosque monstravit hominibus nectere, et quodvis impium facinus admittere. At qui spe præmii hæc perpetrarunt, hoc adepti sunt, ut aliquando daturi sint pœnas. Verum si quid apud me valet Jovis reverentia, pro certo hoc scias, juratus autem tibi dico, nisi ipsum auctorem hujus sepulturæ inventum produxeritis ob oculos meos, non una morte satis dabitis supplicii: sed vivi pendentes hanc indicabitis injuriam, ut edocti lucrum unde petendum, in posterum inde rapiatis, et discatis non qualibet ex re quæstum bene comparari. Namque ex turpibus lucris plures malo mactatos videas, quam servatos.

CUST. Loquine mihi quidquam permittes, an conversus hinc abeo?

CR. Nescisne vel nunc quam moleste loqueris?

CUST. Auribusne an animo morderis?

CR. Quid vero? explorasne meus ubi situs sit dolor?

CUST. Facinoris auctor animum tibi contristat, aures ego.

CR. Vah! quam nimis garrulus es!

CUST. Tamen hoc saltem facinus nunquam commisi.

CR. Utique argenti cupidine vitam projiciens.

CUST. Vah! malum est profecto, si suspiceris, falsa suspicari.

CR. De suspicione argutare quantumvis: sed nisi hæc qui fecerint monstrabitis, experti fatebimini malis ex lucris damna gigni.

CUST. Maxime sane velim inveniatur: attamen deprehensus fuerit nec ne, hoc enim fortuna dijudicabit, non est ut videas tu me huc reversum. Etenim nunc præter spem opinionemque meam servatus, ingentes debeo Diis gratias.

CH. Multa quidem sunt mirabilia; nihil vero homine mirabilius est. Continuo canum ultra pontum procelloso flante noto fertur, circumfrementes transmittens fluctus. Tum supremam Deam, Tellurem immortalem, indefessam, exercet circumactis aratris per singulos annos, equino genere versans. Levium etiam genus avium cassibus circumdatum abducit, agrestiumque ferarum sæcla, pontique marinam sobolem nexis retium laqueis, vir præditus solertia: edomatque artibus agrestem belluam montivagam, jubatumque equum et montanum indomitum taurum jugum subire cogit, cervicibus impositum. Quin dicendi artem, sublimiumque rerum scientiam et civiles mores didicit, tum etiam inhabitabilis glacialis frigoris imbriumque subdialia tela fugere. Ad omnia ingeniosus, futuri providus, ab omni sibi præcavet malo: solius Orci effugium invenire non valet: difficilium tamen morborum remedia excogitavit. Callidus, ultra quam sperari possit, quodvis opus artificio perficere, modo bonum, modo pravum sectatur. Leges observans patriæ, vindicesque jurisjurandi veritus Deos, civibus suis honoratus est: at civitate dignus ejici, si quis sine ullo honesti respectu ad omne facinus est audax: nec idem me-

cum tectum subeat, nec mecum conferat consilia, qui se ad hunc modum gerit. At at quid hoc esse dicam mirum ostentum ? dubius hæreo : qui potero infitias ire hanc, quam video puellam, Antigonam esse ? O misera, et misero patre Œdipode nata, quidnam istud est ? Anne te isti adducunt regis imperio immorigeram, et in amenti deprehensam auso ?

CUST. Hæc est illa, quæ facinus patravit : ipsam hanc deprehendimus sepelientem. Sed ubi est Creon ?

CH. Eccum opportune rursus progreditur foras.

CR. Quid est ? Ecquid contigit satis ex sententia ?

CUST. Rex, mortalibus nihil est abjurandum : nam quæ prius animo sederant sequens evertit cogitatio : quandoquidem confidenter ego spopondissem nunquam me huc rediturum, ob minas tuas illas, quibus me antea conturbasti. Verum nulla voluptas est tanta, quam quæ percipitur ex insperato gaudio : proinde venio, licet sacramento abjuraverim, puellam hanc adducens, quæ deprehensa est cadaveri sepulturam parans. Sors hîc jacta non fuit : sed meum est, non alîus, quidquid nuntium hoc lucri afferet. Et nunc, rex, hanc ipse prehensam interroga, ut lubet, et redargue : ego vero omni suspicione liber, merito his defungar malis.

CR. Cur autem hanc adducis, et unde ?

CUST. Ipsa virum sepeliit : paucis omnia discas.

CR. An et intelligis, et vere dicis, quæ dicis ?

CUST. Equidem hoc dico, quum eam sepelientem viderim cadaver illud, quod tu sepeliri vetueras. Satin' aperta et manifesta dico ?

CR. Et quomodo conspecta est, atque in facinore deprehensa ?

CUST. Sic acta res est. Postquam enim eo venimus, tuis illis minis atrocibus perterriti, primum terram omnem, qua contectum erat cadaver, everrimus, putreque corpus nudavimus plane, tum editis in tumulis consedimus aversi ab aura, ne nobis teter odor ex illo afflaret, caventes ; ubi invicem nos excitabamus conviciis, si quis huic labori minus esset attentus. Tantisper in eo res fuit, donec æthere in medio constitit lucidus Solis orbis, æstusque flagravit : atque tum derepente vehemens flatus e terra coortus, turbinem in altum tollens, aëris præcipuam pestem, implet campum, omnem dejiciens comam campestris silvæ : glomerato pulvere immensus conturbatur aër. Nos vero clausis oculis divinitus missum tolerabamus malum : quo post longum tempus tandem sedato, puella hæc conspicitur, acuta voce lamenta fundens, tristis in modum aviculæ, quæ vacuum nidi cubile pullis orbatum videt. Sic et illa nudum ut cernit cadaver, lamentis ejulavit, dirasque facti auctoribus pœnas imprecata est. Nec mora, collectum manibus aridum injicit pulverem, et ex æreo affabre facto gutto triplici fuso libamine mortuo inferias facit. Nos vero conspicati adimus, eamque comprehendimus illico nullo perculsam metu : et interrogata de utroque facto, tum illo priori, tum hoc

recenti, nihil omnino negavit. Quod quidem mihi gratum et triste simul auditu fuit. Ipsum enim me e malis evasisse, gratissimum : sed in malum amicos ducere, id triste est. Sed omnia ista præ mea salute parvi me pendere par est.

CR. Heus tu, quæ in terram demittis caput, te rogo : faterisne an denegas hæc fecisse ?

ANT. Et fecisse fateor, nec est cur negem.

CR. Tu quidem aufer te hinc, ut lubet, gravi hoc absolutum crimine : tu vero dic mihi breviter sine ambagibus, norasne edicta, ne quis hæc faceret ?

ANT. Noram. Quî vero ignorassem ? manifesta enim erant.

CR. Et vel sic ausa es hasce transgredi leges ?

ANT. Non enim eas mihi Jupiter statuerat, nec quæ Diis Manibus assidet Justitia, qui hasce mortalibus sanxerunt leges. Nec tantum valere credidi tua edicta, ut non scriptas firmasque Deûm leges, mortalis quum sis, queas convellere. Non enim heri fixæ illæ sunt aut nudius tertius, sed vigent ab omni ævo, nec novit quisquam quam dudum prodierunt. Has quod violassem, cujusvis hominis fastu perterrita, sane non debui Diis pœnas luere. Morituram enim me sciebam : quippini ? etiam si tu non prius indixisses : quod si ante tempus moriar, id esse in lucro deputo. Quicunque enim in multis, ut ego, miseriis vitam degit, si mortem oppetat, quî non ille lucrum ferat ? sic sane mihi fatum hoc nancisci nihil dolet. At si fratris mortui insepultum sustinuissem cadaver, id mihi doleret : hisce autem quæ feci, non doleo. Tibi vero si videor stulte fecisse, propemodum dixerim, stulti judicio stulta sum.

CH. Durum ingenium ex duro patre ortum apparet puellæ : malis enim nescit cedere.

CR. At scito tamen præfractos animos plerumque concidere ; firmissimumque ferrum igne coctum, rigidum, facillime comminui et frangi videas : parvoque freno feroces equos sedatiores reddi scio : haud enim convenit elato esse animo, qui aliis subditus est. Hæc autem tunc quidem contumeliose agere novit, quum sancitas leges transgredi ausa est : nunc vero, postquam facinus patravit, altera hæc est contumelia, quod his factis glorietur et rideat. Profecto haud amplius vir ego sim, sed ipsam virum deputare par fuerit, si hæc ei impune cesserit de me reportata victoria. Sed sive ex sorore, sive ex alia quavis prognata sit, quæ mihi sit tota familia conjunctior, ipsaque et soror non effugient, quin pessimis exemplis pereant ; nam et hanc haud minus quam alteram hujus sepulturæ auctorem esse censeo. Et illam evocate : eam enim vidi modo intus rabentem, nec compotem sui. Quippe solet animus prius deprehendi fraudulentus eorum qui nihil recte in tenebris machinantur. Verum male odi, si quis in scelere deprehensus, tamen concinnis comere illud dictis parat.

ANT. Vin' amplius aliquid, quam me captam occidere ?

CR. Nil sane amplius : hoc nactus, omnia nactus sum.

ANT. Quid ergo moraris ? nam mihi tuis ex sermonibus nihil placet, neque placiturum sit unquam : parique modo meorum nihil tibi probatur. Atqui undenam celebriorem gloriam consequi possem, quam quod germanum humo condidi ? his quoque omnibus, qui adsunt, idem placere diceretur, si non linguam præcluderet metus. At cum alia ob multa felix est qui regnat, tum quia licet ei facere dicereque quæ lubet.

CR. Sola tu hos inter Cadmeos hoc vides.

ANT. Vident et isti : sed tuam ut gratiam ineant, os comprimunt.

CR. Te autem non pudet alia ab his sentire ?

ANT. Haud enim turpe est fratrem colere.

CR. Nonne etiam frater ille erat, qui contraria inferens arma occubuit ?

ANT. Ex una frater matre et ex eodem patre.

CR. Cur, quæso, erga illum impia es, dum alteri honorem tribuis ?

ANT. Impiam me esse ne ille quidem testabitur qui tumulo conditus est.

CR. Maxime vero, si illum parili honore cum impio dignaris.

ANT. Haud quaquam enim servus, sed frater periit.

CR. Nempe vastans patriam, alter pro patria quum stetisset fortiter.

ANT. Tamen ipse Orcus æquas leges postulat.

CR. At bonus cum malo paria sortiri renuit.

ANT. Quis autem novit, an apud inferos hæc sint pia ?

CR. Haud unquam inimicus, ne quidem mortuus, est amicus.

ANT. At mihi non ea est indoles, ut aliorum odiis subserviam, sed mutuum amorem ut colam.

CR. Ergo, si amare tuum est, ad inferos profecta, illos ama : me autem vivo, non regnabit femina.

CH. Sed ecce pro foribus Ismena, mæsta nube frontem obducta, sororis ob desiderium fundens lacrymas, purpureum deformat vultum, venustas irrigans genas.

CR. Heus tu, quæ domi subsidens, ceu vipera, clam me exsugis ; atque adeo inscius geminas pascebam furias, regnique mei pestes ; age, dic mihi tandem, ecqui fateberis hujus humationis sociam te quoque esse, an jurabis te hujus rei ignaram esse ?

ISM. Meum est facinus, modo hæc consentiat ; factique et criminis particeps sum.

ANT. At in partem facinoris te venire non sinet Justitia, quia neque voluisti, neque te ego in societatem adscivi.

ISM. At me in malis tuis non pudet eosdem tecum periculi adire casus.

ANT. Quorum sit hoc opus, Orcus et inferi conscii sunt : at ego verbis amantem non amo.

ISM. Ne me, quæso, soror, ita despicatui habeas, indignamque reputes, quæ tecum moriar, unaque defuncto fratri justa fecerim.

ANT. Ne tu mecum una mortem obeas; nec, quæ non attigisti, tibi vindices: satis erit me mori.

ISM. Ecquænam mihi a te destitutæ jucunda esse possit vita?

ANT. Creontem roga: illius enim tu curam geris.

ISM. Cur hisce me excrucias, quum nihil prosit tibi?

ANT. Doleo equidem, etsi te irrideo.

ISM. Qua tandem in re juvare te possim?

ANT. Serva te ipsam: effugium tibi non invideo.

ISM. Hei mihi miseræ! itane tuæ mortis exsors ero?

ANT. Tu enim optasti vivere; ego autem mori.

ISM. Sed a me præmonita, quis futurus esset consilii tui exitus.

ANT. Pulchre tu quidem dixisti; verum his quæ feci sapere mihi ipsa videbar.

ISM. Atqui par est utriusque delictum.

ANT. Bono animo es. Tu quidem vivis: at mihi jampridem abrupta vita, ita ut nihil cuiquam nisi inferis debeam.

CR. Has puellas aio, alteram quidem mente modo excidisse, alteram vero amentem natam esse.

ISM. Non enim, ô rex, quæ fuit olim, usquequaque manet mens afflictis in rebus, sed movetur statu.

CR. Tibi certe emota est, quando mali facinoris particeps fieri haud verita es.

ISM. Quid enim mihi soli sine hac vivere volupe sit?

CR. Parce HAC dicere, non enim est amplius.

ISM. Ergone sponsam necabis tui ipsius filii?

CR. Sunt etiam aliis arabilia arva.

ISM. At non ut huic et illi complacitum erat.

CR. Malam ego conjugem filio meo nubere nolo.

ISM. O carissime Hæmon: ut te despicatui habet pater!

CR. Odiosa es tuque et tuæ nuptiæ.

ISM. Ecqui igitur ista tuum privabis filium?

CR. Orcus nuptias has finiet.

ISM. Decretum est, ut videtur, mortem ut hæc oppetat.

CR. Ita mihi tibique videtur. Absit omnis mora, atque illas ducite intro, famuli: mulieres istas dehinc libere vagari nequaquam convenit: refugiunt enim vel audaces, quum prope jam mortem intuentur.

CH. Felices quibus malorum immune labitur ævum. Quibus enim divinitus quassatur domus, horum vita nulla vacat calamitate, ad omnemque proserpit posteritatem aspera vis fati. Haud secus ac, si quando Boreæ vehemens flatus atram immittit procellam, imumque commovet æquor, æstus marini salis profundis excitam vadis nigram subvectat arenam; plangoribus resonant percussa fluctu littora. Veteres Labdacidarum domus calamitates

vigere video, novis cladibus clades defunctorum excipientibus; nec parentum ætas vim mali exhaurire valet, ut eo progenies liberetur; sed hanc quoque subvertit Deorum quispiam, nec ulla est ab ærumnis requies. Modo enim Œdipi in domo ultimæ stirpi effulserat salus: tamen illam demetit inferorum Deûm cruenta falx, consiliique amentia, et animi furor. Vim tuam, Jupiter, quis hominum fastus cohibere possit? quam neque somnus omnia domans labefactat unquam, nec rotatu indefesso volventes Deûm menses. Senii expers æternis regis imperiis fulgentis Olympi splendorem. Hæc lex æternam vim obtinebit, et nunc, et posthac, et olim: nihil accidit hominum vitæ quod nimium juvet, nec ægritudine permixtum sit. Spes enim vaga multis mortalium fructum sui præbet; multorum autem deludit leves cupidines: imprudentem vero opprimit mentis error, priusquam igni ardenti pedem admoverit. Celebre dictum fertur a nescio quo sapienter prolatum: *Malum aliquando videri bonum illi esse, cujus mentem Deus impellit ad noxam, eumque perexiguo tempore extra calamitatem versari.* At ecce Hæmon, liberorum tuorum novissimum germen: ecquid sponsæ Antigonæ imminente leto contristatus venit, pactis nuptiis frustrari impotenter dolens?

CR. Statim sciemus, quovis augure certius. O nate, num, auditis quæ in sponsam tuam decreta sunt, patri infensus ades? an vero, quidquid egerimus, sumus tibi cari?

HÆM. Pater, tua sum in potestate; tuque rectis præditus consiliis me regis, quibus equidem obsequi nunquam recusabo: mihi enim nullæ tanti esse possunt nuptiæ, ut eas justis tuis imperiis præferam.

CR. Scilicet hoc animo te esse par est, cedant ut omnia patris voluntati. Propterea enim cupit vir quiviscunque liberos suscipere, sibique morem gerentes educere domi, ut et paternos inimicos ulciscantur male, amicosque eodem, quo pater, prosequantur honore. Qui vero cunque liberos genuit inutiles, quid illum dicas aliud, quam sibi molestiam genuisse, multumque inimicis risum? Ne nunc ergo, nate, voluptate victus, mulierisque cupidine, sanam mentem abjicias, et hoc tene, frigere amplexum pravæ mulieris, quam quis domi consortem tori habeat. Quod enim pejus esse possit ulcus, quam malus amicus. Sed tanquam malevolam despuens, puellam illam sine apud Orcum cui voluerit nubere. Ego enim, postquam illam manifesto deprehendi unam ex omni civitate edicto meo parere recusantem, haud sane committam ut me falsi arguant cives: sed illam morte multabo. Proinde Jovem imploret cognationis præsidem; nam qui mihi genere conjuncti sunt, si eos mihi immorigeros esse patiar, quanto minus obsequentes habebo extrarios? quicunque enim familiam probe regit, is et in administranda civitate justus videbitur: quicunque vero transgressus æqui limites vel leges violat, vel

imperare magistratibus cogitat, non est ut is laudem a me consequatur. Sed quem civitas summæ rerum præfecerit, ei parere oportet, et in parvis, et in justis rebus injustisve: qui autem sic animatus sit, hunc virum nullus dubitarem, quin recte imperare posset, alîusque subjectus imperio jussa rite exsequi vellet, et belli in procella quo loco esset collocatus, mansurus esset, justum se præbens fortemque sociorum adjutorem. Licentia enim majus haud aliud est malum: hæc civitates perdit, privatasque subvertit domos: hæc in prœliis perrumpit ordines et in fugam vertit: at modestorum multis saluti est obedientia. Sic operam dare oportet ut servetur ordo et disciplina, nec committendum omnino ut femina potiatur imperio. Satius est enim, si quidem loco pelli necesse est, viro concedere; nec mulieribus ignaviores esse dicamur.

CH. Nobis quidem, nisi mens senio labefacta decipitur, dicere sapienter, quæ dicis, videris.

HÆM. Pater, Dii hominibus ingenerant rationem, omnibus, quotquot sunt, opibus præstantiorem. Quæ autem modo dixti vera esse nec auderem negare, nec quî negare possem scio: est tamen ut alius etiam vera dicere queat. Enimvero mei officii esse existimo, omnia prospicere quæ in te vel dicit quis, vel facit, aut si quid tibi vertitur vitio. Tuus enim vultus plebeio cuique timorem incutit, ea ne dicat coram, quæ lubens non audias: at mihi sermones hosce clam mussantium excipere licet: *Quantopere hujus puellæ vicem civitas doleat: ut ob facta maximis digna laudibus, pessime pereat mulierum omnium immeritissima: quæ suum ipsius fratrem in prœlio cæsum, insepultum haud passa sit crudivoris canibus alitibusque pabulum jacere: nonne hæc splendidissimis digna honoribus?* tales obscuri clam manant rumores. Mihi vero, pater, nihil aliud optabilius esse potest, quam ut omnia tibi læta eveniant. Quid enim liberis decori sit magis, quam florens pater? quidve patrem magis oblectet, quam liberorum prosperitas? Ne nunc ergo unicum hunc mente habitum indue, ut, quod tu dicis, aliudque præterea nihil, rectum esse putes. Quicunque enim vel ipse solus sapere videtur sibi, vel lingua aut animo pollere, ut nemo alius; tales si explices, sæpius inanes esso comperias. Sed virum, quamvis ille sit sapiens, discere multa haud indecorum est, et non nimis contra tendere. Vides hibernis imbribus tumida ad fluenta quotquot cedunt arbores, ut servant ramos; at stirpitus intereunt, quæcunque obnituntur: similiter quoque navis gubernator, si adductum pedem laxare præfracte renuit, supinis, eversa rate, in posterum navigat tabulis. Verum age, remitte iram, et pœnitentiæ da locum. Judicium enim si quod et mihi juniori inest, dico equidem longe optimum esse, si suapte indole vir cujuscunque rei scientia abundet: sin minus, haud enim ita solet evenire, et a bene consulentibus præclarum est discere.

CH. Rex, si quid hic opportunum dicit, æquum est te animum advertere; teque vicissim illi auscultare: recte enim dictum est utrinque.

CR. Nos ergo istuc ætatis sapere docebimur ab adolescente?

HÆM. Nihil quidem doceare quod injustum sit: etsi vero juvenis sum, non ætatem magis decet, quam opera spectare.

CR. Ergone oportet legibus haud parentes honore afficere;

HÆM. Haud sane tibi auctor sim, ut malis honorem habeas.

CR. At hæcce non tali correpta est morbo?

HÆM. Utique hoc negat universus Thebanus populus.

CR. Scilicet, quæ imperare debeam, civitas mihi præscribet?

HÆM. Viden' ut nimis juvenilis iste tuus est sermo?

CR. Nimirum alîus imperio, non meo, terra hæc subjecta erit?

HÆM. Quippe non est civitas, quæ unius tantum est viri.

CR. Non imperantis censetur esse civitas?

HÆM. Pulchre. Deserta scilicet urbe tu regnares solus.

CR. Hic, ut videtur, pro muliere propugnat.

HÆM. Si tu quidem mulier es: pro te enim propugno.

CR. O omnium pessime, qui cum patre litigas.

HÆM. A justo enim te aberrare video.

CR. Scilicet aberro, regni jura colens mei?

HÆM. Haud sane colis, dum Diis debitum honorem concul-cas.

CR. O scelestum ingenium et a femina devictum!

HÆM. At nunquam me a turpibus devictum argues.

CR. Tamen omnis tuus hic sermo illi patrocinatur.

HÆM. Tibique etiam, et mihi, et Diis inferis.

CR. Hanc non erit unquam, ut vivam amplius ducas.

HÆM. Ergo morietur, et mortua aliquem perdet.

CR. An ad minas usque tua erumpet ferocia?

HÆM. Quæ sunt minæ autem, contra futiles dicere sententias?

CR. Magno tuo cum malo me castigabis, ipse mentis inops quum sis.

HÆM. Nisi pater esses, dicerem te desipere.

CR. Mulieris mancipium, ne me garriendo eneca.

HÆM. Vin' quidlibet loqui, et nihil vicissim audire?

CR. Itane vero? at haud impune, et ut certius scias, cœlum hoc attestor, me sic conviciis impetiveris. Adducite huc illud odium, ut ob oculos illico præsenti moriatur proxima sponso.

HÆM. Haud sane me prope adstante, ne tu hoc unquam in animum inducas, hæc coram peribit; neque tu unquam caput meum oculis tuis obversari videbis, ut tibi porro inter amicos in-sanire liceat, qui te ferre velint.

CH. Hic vir abiit, ô rex, ira concitatus: atqui tale ingenium dolore ardens ad atrocia facta comparare se solet.

CR. Age abeat; faciat, cogitet supra humanam sortem: hasce tamen puellas non liberabit morte.

CH. Ergone utramque morte multare destinas?

CR. Haud quidem illam quæ cadaver non attigit: recte enim mones.

CH. Quonam autem eam supplicio statuis occidere?

CR. Abductam in locum, ubi nulla sint hominum vestigia, saxeo in specu vivam recondam, tantillo cibi, quantum piaculo sit satis, apposito, ut necis illatæ crimen tota effugiat civitas: ibique Orcum, quem solum colit Deorum, rogando forte impetrabit, ut ne mortem obeat; aut tunc tandem discet, supervacaneum esse laborem, si quis Deos inferos colat.

CH. Amor invicte, nullis artibus superabilis Amor, qui pecudum visceribus illaberis, qui puellarum mollibus excubas in genis, trans maria autem permeas, penetrasque te in ferarum abdita lustra: nec te immortalium quisquam fugere potis est, nec brevis ævi hominum. Quisquis vero te concipit, in furorem agitur. Tu vel justorum mentes devias abripis ad noxam: tu quoque inter consanguineos viros litem hanc concitasti: præpollet autem palam erumpens desiderium expetiti connubii pulchræ sponsæ: quod cum maximis inter initia rerum legibus pari præditum est potestate. Insuperabilis enim illudit Dea Venus. Quin et jam ipse ultra licitum feror hæc cernens, nec amplius lacrymarum fontes cohibere valeo, quum Antigonam hanc video ad Orci thalamum perduci.

ANT. Adspicite me, ô patriæ urbis cives, ultimam ingredientem viam, ultimumque jubar intuentem Solis, mihi nunquam posthac videndum: sed me communis Orcus vivam deducit ad Acheruntis oram, jugalis expertem tori, nec me nuptialis hymnus celebravit unquam: sed Acheronti nuptura abeo.

CH. Ergo celebris et laudem nacta, in has abibis mortuorum latebras, nec tabidis absumpta morbis, nec gladiorum ictus perpessa, sed libera, viva, sola utique mortalium, ad Orcum descendes.

ANT. Sane audivi Phrygiam quamdam Tantali filiam miserrimam periisse summo in Sipylo, quam, velut circumfusa hedera, saxea perdomuit germinatio: nec ipsam imbre liquescentem, ut fama vulgi est, nix unquam deserit, manantesque ex oculis lacrymæ perpetuo rore rigant cervices: cui me Fatum simillimam consopit.

CH. At illa dea erat et divino satu genita: nos vero homines et mortali sanguine creti. Quamquam tibi mortali præclarum erit, si dicaris æqualia Diis sortita fuisse.

ANT. Hei mihi! derideor. Quid me, per tutelares Deos, nondum mortuam, sed luce fruentem adhuc, contumelia afficis? O urbs, ô urbis opulenti cives: io Dircæi fontes, Thebæque curruum agitatricis nemus; tamen vos simul testes advoco, quemadmodum ab amicis indefleta, quali lege ad carcerem defossum vado inauditi sepulcri. Heu miseram! cui nec cum hominibus, nec

cum Manibus, ulla consortio est; quæ nec inter vivos nec inter mortuos censebor.

CH. Progressa ad extremum audaciæ in altum Justitiæ solium impegisti graviter; nimirum paternam noxam aliquam luis.

ANT. Acerbissimum mihi dolorem refricas, nimis extentum luctum ob patris ærumnas, universamque nostram decantatorum Labdacidarum cladem. O materna nuptiarum noxa, incesti concubitus patris mei cum calamitosa matre, quibus ego tandem infelix edita fui; ad quos diris devota, innupta commigro. O infausti frater potite conjugii, mortuus ipse vivam me adhuc occidisti.

CH. Pietas est quidem, colere mortuos: sed nequaquam jussa transgredi licet eorum, penes quos est imperium. Te vero perdidit pervicax ingenium.

ANT. Indefleta, amicis orba, innupta, expeditum hoc ingredior iter. Haud amplius mihi sacrum hoc Phœbeæ lampadis jubar fas intueri miseræ; nec amicorum quisquam est, qui meam adeo lacrymabilem vicem lugeat.

CR. Scitisne, querelas et luctus si morituri prodesse sentiant, neminem fore, qui iis desinat? Quin abducitis hanc quam citissime? et postquam eam, ut jussi, incluseritis solam desertamque in obtecto sepulcro, abibitis: sive ibi moritura sit, sive sub hoc tecto sepulta ævum ducat. Nos enim omnis immunes sumus piaculi, puellæ hujus causa: sed nullum ei cum superis erit consortium.

ANT. O sepulcrum, ô genialis thalamus, ô defossa habitatio, æterna custodia, quo tendo ad meos, quorum miserabili leto absumptorum maximum numerum inter mortuos cepit Proserpina; quorum ego novissima, multoque sane pessimo exitio intereo ante fatalem diem. Sed illuc profecta, hanc maxime spem foveo, gratam me venturam patri, gratamque tibi, mater, et tibi gratam, ô germanum caput; quandoquidem mortuos vos ego manibus meis lavi et ornavi, inferiasque ad sepulcrum tuli: nunc autem, Polynices, quia cadaver tuum humo contexi, hanc fero mercedem. Atqui hunc honorem tibi pie recteque a me tributum fuisse sapiens quivis judicet. Haud enim unquam, si peperissem liberos, nec, si mihi conjux mortuus jacuisset insepultus, contra civitatis legem hunc suscepissem laborem. Ac forte quæras quanam ex lege hæc dicam. Nempe mortuo marito, alius esset cui nuberem; filiumque si amisissem, alium ex alio viro suscipere poteram; at patre et matre in Orco conditis, non est ut mihi frater possit unquam exoriri. At tamen quum ex hac lege, ceteris omnibus posthabitis, honore te affecerim, ô germanum caput, Creonti peccasse visa sum, facinusque atrocissimum admisisse. Et nunc vi correptam ita me abducit, tori jugalis, hymenæi festorum carminum expertem, nulla conjugii sortitam præmia, nec dulci gavisam prole. Sed ab amicis deserta, misera sic viva deducor in mortuorum specum. At quænam, obsecro, transgressa Deorum jura?

Quid amplius mihi miseræ prodest, Deorum opem poscere? quem juvabit auxilio vocasse? siquidem jam impietatis pœnas pie agendo nacta sum. Verum si hæc quidem Diis probantur, æquo animo meritas luamus pœnas; sin hi commeruerunt culpam, ne plura mala patiantur precor, quam mihi injuste inferunt.

CH. Puellæ hujus animus eorumdem adhuc ventorum flatibus agitatur.

CR. Quapropter plorabunt qui illam abducere cunctantur adeo.

ANT. Hei mihi! mortem proxime hæc vox accedit.

CR. Neutiquam te confidere jubeo fore, ut irrita fiant hæc decreta.

ANT. O terræ Thebanæ urbs paterna, Diique indigenæ, abducor ergo, nec moror amplius. Videte, Thebarum principes, regiam quæ sola superest filiam, qualia qualibus a viris patior, pietatem quia colui.

CH. Sustinuit etiam Danaë cœlesti lumine privari in æreo conclavi: inclusa autem in sepulcrali thalamo, necessitatis vinculis adstricta fuit. Atqui, ô nata, nata, genere erat nobilis, gremioque recondita servabat auriflua Jovis semina. At ineluctabilis est fati vis; quam nec imber, neque Mars, non turris, non undisonæ nigræ naves effugiant. Necessitatis sub jugum redactus est etiam impotens iræ filius Dryantis rex Edonum, quem Bacchus, ob contumeliosam indolem, saxoso conclusit in carcere: adeo a furore destillat terribilis vegetaque vis pœnæ! agnovit demum ille, se rabie incitatum, petulantis linguæ conviciis Deum læsisse. Enimvero cohibere voluit furentum feminarum orgia, sacrasque Bacchi exstinguere lampades, et tibiarum amantes irritavit Musas. Juxta Cyanea æquora gemini maris, littora sunt Bosporia et Thracius Salmydesus, ubi vicinas urbes colens Mars geminos Phinei filios a fera noverca vidit lumine orbatos execrabili vulnere, quod illa cruentis manibus, muliebribus armis, pectinum cuspidibus usa, oculorum orbibus infandum in modum inflixit. At miseri dolore tabescentes miseram matris lugebant vicem, infaustis ominibus nuptæ, infaustæque prolis parentis. Genus illa tamen antiquis ab Erechthidis ducebat; remotisque in antris nutrita fuerat procellas inter paternas, Boreæ filia, equos cursu prævertens celso super jugo, Deorum progenies: haud tamen secius hanc quoque longævæ Parcæ oppresserunt, ô nata.

TIR. Thebani populi proceres, venimus communi via duo, unius oculis videntes; cæcis enim haud alia est itineris faciendi ratio, quam ut a quopiam ducantur.

CR. Quidnam est, ô senex Tiresia, novi?

TIR. Equidem docebo; tu vero vati obsequere.

CR. Haud quidem antea a monitis tuis discessi.

TIR. Idcirco feliciter hanc urbem rexisti.

CR. Testari possum me in multis a te juvatum fuisse.

TIR. Cogita te nunc rursus in ancipiti periculo versari.

CR. Quidnam est? Quam me conturbant tua dicta!

TIR. Scies, ubi artis meæ audieris indicia. Nam quum sederem veteri in auguraculo, ubi erat mihi omnigenorum alitum statio, ignotum audii sonum clangentium avium insano percitarum impetu præter solitum morem; easque comperi sanguineis unguibus invicem se lacerare, quod quidem haud obscure significabat alarum strepitus. Quare perterritus, statim ad divinationem per crematas victimas aris in ardentibus me converti. At ex victimis flamma non promicuit; sed jejuna sanies e femoribus exsudans in cinere absumebatur, et fumabat et exspuebat, extaque sublata dissipabantur, revolutaque femora extra adipem jacebant quo contecta fuerant. Hæc a puero isto comperi, obscurorum sacrorum evanidam divinationem. Mihi enim dux ille est, ut aliis ego. Et hisce malis propter susceptum tibi consilium laborat urbs. Aræ enim et foci omnes pleni sunt nobis infausto Œdipi filio, cujus cadaver discerpunt feruntque passim alites et canes. Proinde sacra precesque nostras aversantur Dii, nec femorum accipiunt flammam: nec ulla ales auspicatos gutture edit sonos, postquam humani cadaveris pinguem depastæ sunt sanguinem. Hæc igitur, fili, expende: etenim omnibus hominibus commune est peccare: quum vero quis peccaverit, ille non amplius consilii mentisque inops dici dignus est, qui ubi in malum incidit, medelam adhibet, nec immobilis perstat. Nam pervicacia inscitiæ arguitur. Quin cede mortuo, neque peremptum punge. Quæ fortitudo est enecare mortuum? Hæc tibi benevolus bene consulo: bene monenti obsequi suavissimum est, si monita utilitatem ferant.

CR. O senex, omnes, tanquam sagittarii in scopum, tela in me mittitis; nec vestris quidem vatum artibus intentatus sum, cujus generis ab hominibus venditus sum et traditus jampridem. Lucramini, comparate vobis Sardicum electrum, si vultis, et aurum Indicum: at illum sepulcro non decorabitis; nec si Jovis aquilæ discerptum cadaver in escam auferre velint sub Divi thronum. Ne sic quidem; haud ullo hujus piaculi terrore motus, sepeliri eum permisero. Probe enim novi mortali nemini tantas esse vires, ut Deos possit polluere. Cadunt autem, ô senex Tiresia, homines vel maxime industrii fœdo lapsu, quum verba turpia perite loquuntur lucri gratia.

TIR. Hem! Ecquis novit, ecquis cogitat homo—

CR. Quidnam? qualem hanc communem sententiam crepas?

TIR. Quanto opibus omnibus præstat prudentia?

CR. Quanto quidem, ut opinor, desipere maxima noxa est.

TIR. Hujus tu quidem plenus es morbi.

CR. Vati maledicta regerere nolo.

TIR. Atqui id ipsum facis, falsa me vaticinari dicens.

CR. Vatum enim omne genus est pecuniæ avidum.

TIR. Et illud tyrannorum turpia lucra amat.

CR. Scin' vero, quidquid dicas, te imperanti mihi dicere?

TIR. Scio equidem; mea enim opera hanc servasti urbem.

CR. Peritus es vates, sed malis deditus artibus.

TIR. Adiges me ut immota pectore arcana eloquar.

CR. Move, eloquere, modo ne lucri gratia dicas.

TIR. Num ergo hucusque lucri gratia dixisse videor, te judice?

CR. At scito tibi consilia mea quæstui non fore.

TIR. At tu vicissim probe hoc scito, tibi non multas absolutum iri rotarum solarium vices, in quibus tuis ipse ex visceribus quempiam mortuum pro mortuis vicissim dabis; quia superorum aliquem ad inferos demisisti, viventemque animam ignominiose sepulcro condidisti, detinesque contra hîc inferorum expers Deorum, insepultum, justisque privatum cadaver: horum tamen nulla tibi est potestas, nec ad superorum Deorum jura pertinent: sed violenter ista facis. Quapropter ultrices, scelestosque semper adsequentes, insidiantur tibi Orci et Deorum Erinnyes, ut iisdem in his comprehendaris malis. Et hæc vide an corruptus pecunia dicam. Monstrabit enim non longi temporis mora virorum, mulierum tuis in ædibus lamenta: infensæque tibi omnes, en, conturbantur urbes, e quibuscunque civium laniata cadavera devorarunt vel canes, vel feræ, aut præpes aliquis ales, sceleratum odorem ferens in publicum civitatis focum. Ista in te, molestus es enim, tanquam jaculator, ira percitus emisi e corde tela haud irrita, quorum tu calidum vulnus haud effugies. Tu vero, puer, nos abduc domum, ut hic animi impetum in juniores emittat, et discat alere linguam modestiorem, mentemque animi meliorem ea quam nunc fovet.

CH. Hic vir, ô rex, abiit dira vaticinatus. Scimus autem, ex quo crines hi senecta colorem commutarunt, nunquam illum in hac urbe falsi quid cecinisse.

CR. Novi et ipse, ideoque perturbor animum. Cedere enim, ignavi et timidi est; sin relucter, ne animum meum calamitate feriam, timendum est.

CH. Bono consilio opus est, fili Menœcei Creon.

CR. Quid igitur facere oportet? fare; ego autem parebo.

CH. Abi, ac puellam quidem defosso e specu dimitte: insepultum autem cadaver tumulo conde.

CR. Et ista probas, hisque consiliis obsequi me debere censes?

CH. Immo, rex, quam citissime. Celeri enim pede malesanos assequitur Deorum vindicta.

CR. Hei mihi! Vix quidem muto, muto tamen sententiam, hoc ut faciam. Necessitati frustra obluctandum non est.

CH. Abi ergo ut ipse hæc facias, nec aliis committe.

CR. Protinus ibo. Vos vero ministri, quique adestis, quique abestis, secures manibus capientes properate celsum ad locum: ego autem, quandoquidem sententiam eo converti, ut ipse ligavi,

ita et ipse præsens exsolvam. Metuo enim, ut statas leges optimum sit servantem vivere.

CH. Multis inclyte nominibus, Cadmeæ decus ô puellæ, et Jovis altitonantis proles, celebrem qui colis Italiam, curamque geris Cereris in sinu communis Eleusiniæ, ô Bacche Baccharum metropolin Thebas habitans ad Ismeni liquida fluenta, ferique ad segetem draconis: te super bicipitem collem coruscans sacrorum conspicit flamma, ubi Coryciæ Nymphæ ambulant Bacchides, Castaliæque liquor fluit, ubi te Nysiorum montium hedera densa juga, viridisque ora vitibus consita prosequuntur immortalibus cantibus euantium, Thebana invisentem compita: quam tu omnibus colis magis urbibus, una cum matre tua fulminis ventis afflata. Quin et nunc, quando universa civitas fero colluctatur morbo, adveni salutifero pede, Parnasium superans jugum, aut resonans maris fretum. O ignem spirantium præsultor astrorum, nocturnarum vociferationum præses, puer, Jovis proles, appareas cum Naxiis Thyiadibus tuis comitibus, quæ te furentes pernoctibus lustrant choris, Orgiorum præsidem Iacchum.

NUNT. Cadmi Amphionisque ædium incolæ, nulla est hominis vita, qualicunque modo constituta sit, quam vel laudare vel culpare velim: Fortuna enim erigit, et Fortuna deprimit felicem et infelicem semper: nec ullus certus augur est fatorum mortalium. Quippe Creon, si quisquam alius, me judice, beatus erat, qui terram hanc quidem Cadmeam ab hostibus liberaverat, imperioque urbis potitus prospere eam regebat, florens generosa liberorum prole: at nunc dilapsa sunt omnia. Voluptates enim si quis vir amiserit, haud equidem puto illum vivere, sed animatum esse cadaver. Opibus enim polleas quantumvis domi, et vivas regio splendore; tamen si absit his gaudium, cetera ego fumi umbra haud emerim viro præ voluptate.

CH. Quid novum hoc malum est, quod de regibus nuntiaturus venis?

NUNT. Mortui sunt: viventes autem fuere causa mortis.

CH. Et quis peremit? quis vero peremptus est? ede.

NUNT. Hæmon interiit; ipsius sed manu cruentatur.

CH. Patrisne dicis, an sua ipsius manu?

NUNT. Ipse se peremit, patri iratus ob sponsæ necem.

CH. O vates, quam vera ergo prædixti nimis!

NUNT. Quum sic se res habeant, de ceteris consulere expedit.

CH. Atqui video miseram Eurydicem prope, uxorem Creontis: huc autem domo egressa se confert vel audito filii casu, vel temere adest.

EUR. O vos omnes, quicunque adestis, cives, sermonem vestrum audivi, quum ostio propinquarem, egressura, ut Palladis delubrum adirem, Deæque adhiberem preces. Et claustra quidem occlusæ portæ laxabam, quum aures mihi ferit rumor domestici mali: metu perculsa revolvor supina inter famularum

manus, et linquor animo. Verum quis fuit iste sermo, rursum dicite: malorum enim nequaquam inexperta audiam.

NUNT. Equidem tibi, cara hera, dicam omnia coram, nec quidquam prætermittam veri. Quid enim te deleniam verbis, quæ postea falso dixisse deprehendar? recta semper res est veritas. Tuum quidem ego conjugem sectatus sum, viam ei prænonstrans extremum in campum, ubi nefando modo jacebat adhuc canibus laceratum Polynicis cadaver: et illud, precati Triviam Deam, Plutonaque, ut placidi remitterent iras, lavimus piis lavacris, congestisque ramis virentibus superstites reliquias combussimus: aggestoque excelso busto propria de humo, dehinc repetimus lapideum specum, puellæ Orco desponsæ thalamum. Sonum vero procul clarorum ejulatuum ex inferiis carente thalamo sublatum audit aliquis, heroque Creonti nuntiat currens: huic autem, quo propius accedit, magis offunditur dubius gemebundi clamoris sonus; suspiransque, luctuosam hanc pectore rumpit vocem: *O miser ego, an vera præsagit animus? iterne nunc facio omnium, quæ antea, infaustissimum? blanda me vox filii pepulit. At, vos famuli, accedite propius citi, et adstantes tumulo dispicite, ipsum subeuntes ostium, soluta prius compage saxi objecti, num Hæmonis veram audivi vocem, an a Diis fallor.* Hæc, ut jusserat exanimatus herus, inspeximus; intimoque in tumulo puellam quidem videmus collo pensilem, nodo textilis sindonis implicitam: illum vero juxta jacentem, mediamque amplexum virginem, sponsæ deflentem Orco demissæ interitum, patrisque facta, et miserabiles nuptias. At hic, ubi eum videt, graviter suspirans, intro pergit ad eum, multoque cum ejulatu eum vocat: *O miser*, inquit, *quid fecisti? quænam erat tibi mens? Quonam exemplo te perditum ibas? egredere, ô nate, supplex te rogo.* Illum vero trucibus oculis intuens puer, et vultu dicta respuens, nihilque respondens, ensem stringit ancipitem; patre autem fuga elapso, aberravit ictu: tum ille infelix, sibimet iratus, nulla interjecta mora, in ensem protentus, per medias costas mucronem adigit, flexilibusque lacertis, mentis adhuc compos, virginem complectitur: extremamque efflans animam, in pallidas puellæ genas crebrum emittit halitum purpureo mixtum sanguine. Jacet sic mortuus juxta sponsæ cadaver, connubialia sacra adeptus miser in Orci domo, exemplo suo docens homines, quanto temeritas maximum cuique sit malum.

CH. Quidnam hoc esse conjicias? Mulier rursus e conspectu evasit, priusquam locuta est boni vel mali quidquam.

NUNT. Et ipse subito hoc abscessu stupeo; attamen spe mulceor, illam, audita filii nece, urbem non incensuram questibus, sed interiore in domo famulis edicturam ut privatim lessum lamentando faciant: consilii enim non ita expers est, ut quidquam hac in re peccet.

CH. Nescio : at mihi silens stupor grave quid portendere videtur : temeraria vero esse solet magna ejulatio.

NUNT. Sed mox domum ingressus comperiam, num quid etiam cohibendum clam tegat animo irato : quippe bene dicis ; etenim haud sine periculo est nimium silentium.

CH. Atqui eccum advenit rex ipse, monumentum insigne manibus gestans, haud alienæ, si fas est dicere, crimen, sed suæ ipsius noxæ.

CR. O mentium amentium peccata haud expianda, mortifera ! O qui cognatos cernitis occisores et occisos ! hei mihi ! heu infelicem consiliorum meorum exitum ! heu ! nate, nate, juvenis, immaturo fato vita exsolutus es, mea, non tua, perditus dementia.

CH. Vah ! quam sero videris Deûm justitiam agnovisse !

CR. Hei mihi ! agnosco miser. Tunc scilicet, tunc, inquam, Deus gravi ingruens calamitate, caput meum percussit, atrocique concitus ira mentem meam emovit, hei mihi, impresso pede subvertens prioris fortunæ gaudia. Heu ! heu ! ô labores hominum infelices !

INT. O here, ut multis malis mactatus es, quorum hæc quidem præsentia præ manibus habes, illa vero domum ingressus videris mox quoque conspecturus !

CR. Quænam alia calamitas hac major esse possit ?

INT. Occidit uxor tua, mater hujus mortui, infelix, inflicto recens vulnere.

CR. O implacabilis inexpiabilisque Orci domus, cur me, obsecro, cur me perdis ? ô luctuosæ calamitatis nuntie, quemnam edis sermonem ? hei, hei ! perditum virum iterum confecisti. Quid, puer, inquis ? quid mihi narras novi ? hei, hei ! num exitiali isti calamitati accedere etiam uxoris cruentam necem ?

INT. Intueri licet : ecce enim e penetrali effertur domo.

CR. Hei mihi ! alterum hoc jam cerno malum miser. Quis tandem, quis me manet adhuc casus ? habeo quidem in manibus jam natum miser, et illud ex adverso adspicio cadaver. Heu, heu, misera mater ! heu nate !

INT. Hæc furore percita ad Hercæi Jovis aram provoluta— tum morte solvit oculos ; postquam deflevit Megarei quidem prius defuncti inclytum thalamum, deinde et hujus, postremo autem tibi dira imprecata est, natorum homicidæ.

CR. Heu, heu ! metu refugit animus. Cur non mihi lethale aliquis infligit vulnus ancipiti gladio ? Miser ego, heu, heu ! miserisque sum immixtus casibus.

INT. Nempe tanquam causa crimenque utriusque exitii ab hac defuncta objurgabare.

CR. Quo autem leti genere vita soluta est ?

INT. Adacto sub jecur sua ipsius manu ense, simulac illud audiit nati lacrymabile fatum.

CR. Hei mihi ! haud unquam in quemvis alium hominum ho-

rum a me transferetur culpa: ipse enim te occidi miser, ipse ego, verum dico. Io famuli, famuli, abducite me quam celerrime, abducite me procul, qui plane non sum magis quam nullus.

CH. Bene mones, si quid in malis est boni. Si quæ enim præsentia urgent mala, quo breviora sunt, eo videntur leviora.

CR. Age, age, appareat fatorum feliciter meorum ultimum, mihi supremum afferens diem; age veniat, ut nunquam diem alium videam.

INT. Futura hæc sunt: quæ præsens res postulat, procurare decet: illorum enim curam gerent ii, quibus convenit ea esse curæ.

CR. At quæ cupio tamen, eorum ut compos ficrem optasse licuit.

INT. At nunc parce quidquam optare: nam fatalis calamitatis nullum est mortalibus effugium.

CR. Abducite procul hominem miserum, qui te, ô fili, imprudens occidi, quique te etiam, uxor. Heu me miserum! Nescio quo vertam oculos, nec quo me conferam. Omnia enim perversa, quæ manibus teneo, quæque capiti meo impendent, intolerabile fatum advexit in me irruens.

INT. . . . . .

CH. Sapere longe prima felicitatis pars est. Oportet autem omnibus pietatis erga Deos officiis fungi. At superbi, quum gravibus plagis afflicti, magnorum dictorum pœnas luerunt, sapere tandem docentur.

FINIS ANTIGONÆ.

SOPHOCLIS

TRACHINIÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

DEIANIRA.
FAMULA.
HYLLUS.
CHORUS VIRGINUM TRACHINIARUM.
NUNTIUS.
LICHAS.
NUTRIX.
SENEX.
HERCULES.

SOPHOCLIS

TRACHINIÆ.

DEI. VETUS est sane dictum, hominum ore celebratum, quæ sit mortalium vita pernosci non posse, bonane an mala cuiquam, antequam fato functus fuerit. At ego vitam meam, prius etiam quam ad Orcum veniam, sat scio infelicem esse et ærumnosam; quæ quidem paterna in Œnei domo habitans Pleurone, tristissimo, si qua alia Ætolia virgo, nuptiarum metu anxia fui. Procus enim contigerat mihi Fluvius, Acheloum dico, qui triplicem indutus formam petebat me a patre, modo taurus ingressus manifestus, modo varius draco sinuosus, modo virili corpore taurinum subnixus caput; ex hirsuto autem mento rivi manabant fontani laticis. Tali equidem destinata sponso misera, mortem semper optabam, potius quam unquam hujus adirem torum. Post longam tandem moram lubenti mihi advenit Jovis Alcmenæque inclytus filius, qui pugna cum eo congressus, me liberat. At quales quidem fuerint certaminis illius labores, haud equidem enarrem; sunt enim incomperti mihi; at quicunque adsedit metu vacuus spectaculo, is narret. Ego enim aderam metu conturbata, ne mihi decus formæ dolorem conciret aliquando. Tandem vero certaminum arbiter Jupiter exitum dedit bonum, si modo bonus dici possit. Ex quo enim me, tanquam eximium victoriæ præmium, tori sociam accepit Hercules, semper me alius ex alio solicitat metus, curis ob illum anxiam. Nox enim affert, et nox dispellit angorem, alium mutans alio. Et vero liberos peperi, quos ille olim, ceu qui procul a finibus dissitos colit agros, tantum sementis adspexit tempore, et messis semel. Tale genus vitæ domo educit, domumque reducit virum, semper servientem alicui. Nunc autem quando imposita hæc certamina victor confecit, is me maxime conturbat metus. Ex quo enim ille Iphitum leto dedit, nos quidem hîc in Trachine extorres hospitem apud virum habitamus: at ille quo abierit nemo novit: mihi sane discessu suo acerbas injecit curas; jamque propemodum scio mali aliquid evenisse illi. Haud enim breve tempus est; sed jam quindecim

menses effluxere, nec ullum adhuc nobis remisit nuntium. Et accidit profecto gravis quis casus : usque adeo reformido, quas ille mihi discedens reliquit tabellas, quas ut absque noxa acceperim, Deos identidem precor.

FAM. Hera Deianira, multis quidem ego te vidi jamdudum lacrymis lamentisque Herculis abitum deplorantem ; nunc vero, si fas est servilibus consiliis commonefieri liberos, me quoque hoc tantum tibi suadere licet. Quum tantus sit tibi liberorum numerus, cur unum ex iis non mittis, qui conjugem tuum investiget, maxime vero Hyllum, quem par est ostendere, si quam paternæ prosperitatis curam gerit. Eccum autem ipse domum properat celeri pede : quare si quid tibi opportunum dicere videor, potes ejus opera uti, meisque suasibus.

DEI. O care fili, vel ignobilium ex ore sermones recti prodeunt : mulier enim hæcce, serva quidem, tamen liberale elocuta est dictum.

HYLL. Quale ? fac sciam, mater, si mihi fas scire.

DEI. Patre tamdiu peregre absente, tibi indecorum esse ait non inquirere ubi sit.

HYLL. At novi, famæ si qua fides habenda est.

DEI. Et ubi, quæso, terrarum audis eum, fili, commorari ?

HYLL. Anno quidem præterito, diuturno tempore Lydæ mulieri servilia officia fecisse eum perhibent.

DEI. Nihil non turpe de eo audiamus, si et hoc sustinuit.

HYLL. At emissus est hac servitute, ut ego audio.

DEI. Ubi nunc ergo vivus aut mortuus nuntiatur esse ?

HYLL. Eubœam in insulam dicunt Eurytique urbem infesto exercitu eum tendere, aut mox eo profecturum.

DEI. Nostin' vero, ô mate, quam certa de hac regione mihi reliquit oracula ?

HYLL. Quænam, mater ? horum enim nihil unquam audivi.

DEI. Scilicet vel illic supremum obiturum diem, vel hoc defunctum certamine reliquum exinde tempus ævi quiete et prospere transacturum. An non ergo, nate, patri tuo, quum in tali versetur discrimine, auxilium laturus ibis, quandoquidem vel incolumes sumus, eo incolumi, vel perimus simul et pessumdamur, patre tuo perdito ?

HYLL. At illuc ibo, mater : si vero oraculi hanc sortem comperissem antea, jampridem adessem patri : at nunc postquam eam cognovi, nihil prætermittam, quin omnem hac de re veritatem inquiram. Veruntamen consueta patris felicitas nos animo formidines præcipere non sinit, nec terreri nimium.

DEI. Vade jam, ô fili ; nam qui vel sero, simulac monitus est, ad bene faciendum se applicat, is lucrum aufert.

CH. Quem cita nox confecta gignit, sopitumque componit thalamo, flammantem Solem, te Solem precor, ut mihi Alcmenæ indices filium, ubi tandem habitat, ô lucido fulgore ardens, an

angustam quampiam incolat mari circumfluam terram, vel utramcunque continentis plagam ; dic, qui oculorum acie præstas omnibus. Audio enim procorum certamine nobilem Deianiram, desiderio conjugis querulam, velut orbam pullis avem, semper manantes lacrymis oculos dulci nunquam claudere somno, sed viri memorem, metuentemque ne absenti male eveniat, solicito viduoque toro confici semper, mali alicujus ærumnosique casus exspectatione anxiam. Ut enim, indefesso vel Noto vel Borea procellam ciente, multos vasto in ponto surgere fluctus videas, aliosque aliis impelli ; ita Cadmigenam præsens exercet labor, aliæque multiplices impendent ærumnæ, vitaque haud secus agitatur ac Cresium mare : sed eum semper incolumem ab Orci limine deus arcet aliquis. Qua gratia te reprehendens, jucundam tibi me fore confido, licet adversa sententiæ tuæ afferam. Dico enim te animo concidere non debere, abjecta omni spe bona. Ne læta quidem omnia mortalibus destinavit cunctorum ille moderator rex Saturnius : sed acta in orbem redeunt omnibus ærumnæ et gaudia, ut Ursæ volubiles viæ. Nec enim astrorum ignibus distincta nox permanet mortalibus, nec morbi, nec divitiæ ; sed præcipiti lapsu diffluunt : eidem alternis vicibus contingunt gaudia et luctus. Quocirca hæc te reputare animo, bonamque semper spem fovere volo, Regina ; nam quis unquam Jovem liberis suis tam parum prospicere vidit ?

DEI. Audito quidem, ut conjicio, meo mærore, ades : quantum vero macerer animo, utinam ne unquam iisdem oppressa malis discas : nunc autem totius rei expers es. Usque enim adeo lætæ sunt suæ juventutis sedes, in quibus pascitur : et illam nec ardens Sirius, nec imber, nec ullius venti flatus turbat : sed dolorum nescia voluptatibus cumulat vitam, donec aliqua mutato virginis nomine mulier dicatur, interque unius noctis gaudia suam curarum accipiat partem, quæ vel conjugi vel liberis metuentem macerabunt. Tunc pernoscat illa, suas ipsius res intuens, qualibus conflictor malis. Equidem jam olim acerba multa deflevi ; unum vero, quale nunquam antea, modo eloquar. Quum enim peregre profecturus domo novissimum iter moliretur rex Hercules, tunc domi reliquit veteres tabellas inscripta continentes mandata, quæ mihi antea, sæpe ille exiens varia ut obiret certaminum discrimina, nunquam injungere in animum induxerat ; sed ut magnum quid confecturus abire solebat, de morte ne cogitans quidem. Nunc vero, tanquam vita defunctus, jussit me nuptialibus potiri bonis, declaravit quota singulis libris pars terræ paternæ cessura esset : tandem præfinito tempore, postquam ex hac regione egressus quindecim abfuisset menses, tum se vel moriturum constituit, vel, si hunc evasisset temporis terminum, quieta in posterum et læta fruiturum vita. Talem declaravit fato Deorum exitum destinari Herculeis laboribus, quemadmodum veterem fagum dixit respondisse olim Dodone geminarum columba-

rum ore. Et horum certus eventus in præsens tempus incidit, quo perfici ea necesse est. Quare, caræ virgines, quum dulci somno jaceo, subito percussa metu exsilio, ne me superesse oporteat omnium optimo viro orbatam.

CH. At nunc bene ominare. Quippe coronatum accedere video quempiam tibi quid nuntiaturum.

NUNT. Hera Deianira, primus ego nuntius metu te liberabo. Namque Alcmenæ natum et vivere scito, victoriaque potitum esse, et e pugna afferre primitias Diis qui hac in regione coluntur.

DEI. Quod istuc rei est, quod mihi dicis, senex?

NUNT. Mox domum tuam venturum multis expetitum votis conjugem, decore victoriæ insignem.

DEI. Et quonam a cive vel hospite auditum hoc refers?

NUNT. Herboso in prato famulus ista narrat Lichas præco; ex quo ego quum audii, avolavi, ut tibi primus hæc nuntians a te aliquid lucrarer, et inirem gratiam.

DEI. Ipse autem Lichas cur abest, quandoquidem res ei lætæ sunt et prosperæ?

NUNT. Haud expeditum iter est illi, hera. Circumstans enim eum Meliensis omnis populus percunctatur; nec potest ultra progredi. Quippe unusquisque optatum nuntium audire quum gestiat, nemo eum abire siverit, priusquam audiendi voluptate se expleverit. Sic ille nolens volentibus interest. Actutum eum coram videbis.

DEI. O Jupiter, intonsum Œtæ qui pratum incolis, dedisti nobis, sero licet, gaudium. Exclamate ergo, mulieres, quæque intra tecta, quæque extra estis; fruimur enim omnes hoc famæ lumine, quod insperatum mihi exortum est modo.

CH. Erumpite faustas in acclamationes, quicunque has incolitis ædes, votaque et preces ad aras fundite: nuptiale accinatur carmen; communi ore lætum clamorem extollant juvenes; pharetra decorum Apollinem præsidem, simulque Pæana, Pæana celebrate, virgines; invocate eodem genitam partu Dianam Ortygiam, cervorum jaculatricem, tædas utraque ferentem manu, sociasque Nymphas. In sublime feror, nec a me arcebo te, tibia, ô quæ meum moderaris animum! Ecce me perturbat implexus hedera thyrsus, impellitque me, certamen ad Bacchicum convertens. Io, io Pæan. Verum ecce, cara hera, hæc tibi coram licet intueri manifesta.

DEI. Video, caræ virgines, nec tam negligenter oculis observo, ut non hoc cernam agmen. Salvere autem præconem jubeo, longam post temporis moram conspectum, si quid lætum affert.

LICH. At bene quidem advenimus, bene autem peregre advenientem salute impertis, mulier, ut factis nostris dignum est. Qui enim prospere rem gessit, eum virum par est bonis compellari verbis.

DEI. O hominum carissime, primum, quod primum cupio, edoce, vivumne Herculem sim receptura.

LICH. Sane equidem ipsum reliqui valentemque et vivum et florentem, nec ullo gravatum morbo.

DEI. Ubi? patriane in terra, an barbara? cedo.

LICH. Est littus quoddam Euboïcum, ubi statuit aras, primitiasque offert Cenæo Jovi.

DEI. Votane ut solvat, an cuipiam ut pareat oraculo?

LICH. Vota redditurus tum suscepta, quando harum vastavit bello urbem mulierum, quas coram vides.

DEI. At istæ, per Deos quæso, cujæ sunt, et quæ? miserabiles enim videntur, nisi animo meo illudit falsa calamitatis imago.

LICH. Has ille, deleta Euryti urbe, exemit sibi Deisque selecta mancipia.

DEI. An et in illius urbis obsidione tam longum contrivit tempus, ex quo hinc profectus est?

LICH. Nequaquam: verum plurimo tempore apud Lydos detentus fuit, ut ipse ait, non liber, sed venditus. Et hoc quidem factum, mulier, reprehendere non licet, auctor cujus ipse Jupiter. Ille ergo venum datus Omphalæ Lydæ, servitio complevit annum, ut ipse memorat. Cujus quidem rei ignominia tanto dolore affecit animum, ut semetipsum juramento obstrinxerit sibi, eum, qui causa hujus dedecoris sibi exstitisset, cum liberis et uxore in servitutem redacturum se aliquando. Nec temere dictum fuit: sed, ubi expiatus fuit, collecto exercitu pergit ad Euryti urbem: illum enim solum mortalium causam tanti sibi mali esse affirmabat; qui ipsum, ut olim illius subiit domum pro veteris hospitii fœdere, multis lacessivit injuriis, insolenti animo multa probra ingerens; nempe illum, quamquam inevitabiles sagittas gestaret manu, tamen filiis suis imparem esse jaculandi peritia: objecitque, quod servus hominis liberi jussis exsequendis defatigaretur: tandem quum illum inter epulas vino gravatum videret, ejecit domo. Quarum injuriarum ira incensus, ubi venit deinde Iphitus Tirynthium ad clivum, equarum e pascuis abactarum quærens vestigia, tunc illum oculis alio, alioque mente intentum, summa e turri præcipitem dedit. Ob hoc autem facinus ira commotus rerum omnium supremus auctor Jupiter venum datum eum relegavit, nec lente id tulit, quod illum ex omnibus solum dolo sustulisset Hercules: si enim aperto Marte injurias ultus esset, sane ignosset ei Jupiter inimicum merito perimenti. Injuriam enim non omnino amant Dei. Qui vero superbe Herculi insultarunt petulanti lingua, ipsi quidem omnes Orci nunc sunt incolæ, eorum autem civitas in servitutem redacta. At quas coram vides, ex felicibus illæ rebus tristem adeptæ sortem ad te veniunt. Hoc enim conjux tuus jussit, et ego fidus minister jussa exsequor. Ipsum vero illum, quum primum Jovi Tutelari puris immolatis victimis

vota solverit ob captam urbem, crede adfuturum : hoc enim post plurima dicta bene verba jucundissimum est audire.

CH. Regina, nunc te manifesto perfundunt gaudio et ea quæ cernis, et ea quæ tibi nuntiantur.

DEI. Quidni enim gauderem jure optimo, prospera hac audita conjugis sorte? Necesse est admodum, ut mea his factis concurrat lætitia. Tamen inest his aliquis metus, si rem rite expendas, ne præsentem felicitatem casus quis olim subvertat. Mentem enim stringit, caræ virgines, vehemens miseratio, intuenti mihi has infaustas feminas, peregrina in terra, domo extorres, parentibusque orbas, propria carentes sede, quæ antea liberis forte viris satæ, servilem nunc sustinent vitam. O Jupiter, regnorum eversor, nunquam te videam meam contra prolem ita grassantem; saltem, si tale quid acturus es, ne me vivente agas! tam misere metuo, hasce intuens. O tu miserrima, quænam es adolescentula? Virine expers, an mater? quantum quidem ex ætate conjicere licet, nihil horum experta videris, generosa tamen. Licha, cujusnam, quæso, hominis est peregrina hæc puella? quænam illi mater? quis genuit pater? cedo. Namque hujus præ cæteris me miseret, quum videam quanto ceteris sit moratior, solamque sapientem esse.

LICH. Quid vero sciam? quid et me interrogas? forsan inter suos non infimo nata loco.

DEI. Num forte regis Euryti filia?

LICH. Nescio : neque enim exquisivi prolixius.

DEI. Nec nomen a quopiam viæ comitum audisti?

LICH. Minime. Silentio munus meum exsecutus sum.

DEI. Quin dic ultro nobis, ô misera : nam et hoc quiddam ad calamitatem tuam confert, nescire nos, quæ sis.

LICH. Haud sane nunc minus parcet linguæ, quam pridem : quæ nullum unquam emisit verbum, nec magnum, nec humile; sed usque deplorans gravem calamitatem lacrymas fundit misera, ex quo patriam celsam reliquit. Sane quidem illa suo damno vocem premit; sed veniam meretur.

DEI. Illam igitur missam faciamus, eatque intro sic ut illi maxime libitum est, nec quibus gravatur malis accedat aliquid a me, quo contristetur magis : satis est illi præsentis ægritudinis. Nunc autem domum concedamus omnes, ut et tu, quo fert animus, properes, et ego operam dem, ut intus apparata sint omnia.

NUNT. Sed hîc prius paulisper morata, ut discas, hisce remotis, quinam sunt illi quos ducis intro, quorumque nihil inaudisti ut percipias, quæ tua refert nosse : quippe horum ego plenam notitiam habeo.

DEI. Quid est vero? cur meum sistis gradum?

NUNT. Consiste et audi : neque enim te frustrata sunt quæ prius verba feci, nec, opinor, quæ mox facturus sum.

DEI. Utrum illos huc denuo vis revocemus? an mihi et his solis virginibus enarrare libet?

NUNT. Tibi et his quin dicam nulla causa est; at illos abire sine.

DEI. Quin jam abiere: nunc sermo proferatur.

NUNT. Horum omnium quæ homo ille dixit modo, nihil omnino verum est. Sed vel nunc mendax est, vel antea nuntius haud verus fuit.

DEI. Quid ais? liquido mihi ede quodcunque cogitas. Quæ enim effatus es, non intelligo.

NUNT. Hunc virum audivi dicentem multis coram testibus, hujus puellæ gratia Eurytumque et arduam turribus Œchaliam ab Hercule captam fuisse; solumque Deorum Amorem ipsum induxisse bellum hoc ut susciperet; non vero apud Lydos mansionem, nec præstitam Omphalæ servilem operam, neque in præceps dati Iphiti letum; cujus ille nunc amoris rejecta mentione, prioribus contraria dicit: verum Herculem, ubi patrem persuadere non potuisset, ut sibi filiam concederet, pellicis loco habendam, leve crimen causamque commentum, patriam hujus puellæ invasisse copiis, in qua Eurytum aiebat obtinere regnum, occidisseque regem hujus patrem, et urbem devastasse. Et nunc, ut vides, domum repetens, puellam hanc præmittit non sine singulari cura, neque ut servam; ne id exspectes, mulier: neque enim verisimile est, quum sit incensus amore. Proinde visum est mihi, hera, totum hoc tibi declarare, quod ab eo didici: et hæc multi media in concione Trachiniorum una mecum audivere, ut adeo facile sit eum redarguere. Si vero ingrata dico, non lætor equidem, attamen verum est quodcunque prolocutus sum.

DEI. Hei mihi miseræ! Quonam in malo versor? quamnam admisi sub tecta pestem occultam? O misera! itane obscuro est illa nomine, ut jurabat qui eam adduxit, quæ vultu et forma adeo splendida est?

NUNT. Patre quidem genita Euryto olim Iole vocabatur, cujus ille quidem parentes referre non poterat, ut qui scilicet nihil inquisiverat.

CH. Pereant nolim omnes improbi, sed quicunque dolo, quæ non decet, moliuntur mala.

DEI. Quid me facere oportet, mulieres? Quippe ego hujus sermone stupefacta mihi consulere nequeo.

CH. Domum ingressa, rem ex ipso homine exquire: namque verum confitebitur illico, si videaris tormenta admovere velle.

DEI. Ita sane faciam: non enim improbanda dicis.

CH. Nos vero, opperiemurne hîc, aut quid aliud nos facere vis?

DEI. Mane: hic vir enim haud a me accitus, sed sponte sua progreditur foras.

LICH. Quid me oportet, mulier, renuntiare Herculi? doce; nam me proficisci vides.

DEI. Itane, vix tandem post longum tempus huc revectus, tam cito abire properas, priusquam didicerim quid vobis interea contigerit novi?

LICH. At si quid percontari vis, en ego adsum.

DEI. Bonane fide responsurus es?

LICH. Testis mihi sit Jupiter, quidquid mihi cognitum erit.

DEI. Quænam ergo est hæc femina, quam huc adduxti?

LICH. Ex Eubœa est: quibusnam vero parentibus nata sit, dicere nequeo.

NUNT. Heus tu, huc respice: quicum loqui te existimas?

LICH. At tu, cur, sodes, hoc me rogas?

NUNT. Aude respondere, si sapis, ad id quod te rogo.

LICH. Cum regina Deianira Œnei filia, uxoreque Herculis, nisi me fallunt oculi, dominaque mea.

NUNT. Hoc ipsum, hoc ex te audire volebam: aisne dominam hanc esse tuam?

LICH. Quippini?

NUNT. Quid deinde? Quonam supplicio te dignum esse fateberis, si erga hanc falsiloquus deprehendaris?

LICH. Quî falsiloquus? quas mihi narras ambages?

NUNT. Nullas equidem: at tu jamdudum strenue id agis.

LICH. Quin abeo. Satisne stultus sum, qui tibi tamdiu aurem commodem?

NUNT. Haud sane abibis, priusquam breve quid rogatus responderis.

LICH. Dic, si quid vis. Nam linguæ temperare non potes.

NUNT. Captivam illam, quam deduxisti domum, nosti scilicet?

LICH. Nego. Qua vero id sciscitaris gratia?

NUNT. Nonne tu hanc, quam te nosse dissimulas, Iolen professus es Euryti prolem esse?

LICH. Quos inter homines? Quis alicunde huc veniet, qui tibi testis sit hæc ex me audiisse coram?

NUNT. Frequentes inter cives: Trachiniorum media in concione plurima ex te hæc audivit multitudo.

LICH. Fateor: istud me audiisse dixi. At longe diversum est, opinionem referre, et rem ut certam affirmare.

NUNT. Quam mihi narras opinionem? Nonne jurejurando firmasti quod aiebas, Herculis conjugem te hanc adducere?

LICH. Conjugem autem ego? per Deos obsecro, cara hera, dic, quis tandem est hic hospes?

NUNT. Qui præsens ex te audiit, ut illius ob cupidinem urbs domita fuerit tota, nec eam vastarit pudor ob Lydiam heram, sed hujus conceptus amor.

LICH. Hominem hunc, ô hera, facessere hinc jube: quippe cum ægroto nugas agere, viri non est sapientis.

DEI. Quod te per Jovem summo in Œtæ fulgurantem nemore, ne hanc rem me celes: non enim mulieri verum fateberis malæ, nec quæ sortem humanam ignoret, ut res voluptatum propria et perpetua data sit nemini. Et vero quicunque contra Amorem contendit, manusque, velut pugil, attollit, non recte sapit. Ille enim summos etiam Deos imperio regit, prout vult; et mihi qui-

dem quum jura det, quidni et alteri, qualis ego sum? Quare si conjugem meum, hoc morbo correptum, quidpiam accusem, profecto insaniam, aut hanc feminam, quæ nullius mihi probri, nec ullius causa fuit mali. Non ita sum comparata. Sed, siquidem ab illo edoctus mentiris, pravam cepisti disciplinam: sin ipse temet ita erudis, quando voles verax esse, mendax videberis. At loquere quidquid veri est: ingenuo enim homini, mendacem vocari, turpis est nota. Quod autem fallere te speres, ne hoc quidem licet. Multi enim sunt, quibus dixisti, a quibus resciscam. Sin te cohibet metus, frustra metuis: nam si certior fieri nequeam, id me urat male: si vero rem comperiam, quid tam acerbum est? nonne et alias plurimas maritus unus duxit Hercules? quarum nulla unquam ex me verbum malum, probrumve tulit; nec feret ista tandem, ne siquidem illius amor Herculis animo penitus insederit. Illius enim miseret me maxime considerantem, ut formæ decus ejus vitam pessum dederit, utque nolens misera patriam suam vastarit et in servitutem redegerit. Sed hæc quidem ex voto et sententia cedant; tibi autem dico, erga quemvis alium mendax ut sis, at mihi semper veritatem dicas.

CH. Obtempera recta monenti huic mulieri; quod si feceris, nec te illi morem gessisse olim pœnitebit, et a me inibis gratiam.

LICH. At, ô cara domina, quoniam te video humana sapere, ut hominem decet, nec expertem prudentiæ, rem tibi omnem eloquar vere, neque celabo quidquam. Est enim ita, quemadmodum homo hicce dicit. Puellæ illius impotens amor Herculis intimas subiit medullas, eaque ut potiretur, ærumnosam Œchaliam, paternam illius sedem, bello diruit. Et ista, æquum est enim me etiam, quæ illius causæ favent, dicere, nec jussit ipse silentio premere, nec infitiatus est unquam: sed ego ultro, ô hera, veritus ne animum tuum ægritudine afficerem, ista si tibi renuntiarem, peccavi, si quid a me peccatum fuisse censes. At vero quandoquidem nunc rem omnem nosti, quod illius tuaque pariter interest, feminam hanc fer æquo animo et boni consule, nec quæ de illa modo dixisti mutare velis. Ille enim ceterorum omnium victor certaminum, hujus amore prorsus devictus est.

DEI. Et hic quidem mihi est animus, ut ita faciam: neque ipsa mihi malum consciscam ultro, Deis obnixe resistens. Sed intro eamus, ut et tibi dicam quæ te verbis meis illi renuntiare velim, muneraque concinnem, quæ tu illi feras eorum vice quæ misit mihi. Haud enim consentaneum est, inanem te abire, qui huc veneris cum tanto commeatu.

CH. Invictum ubique Veneris est robur; et illa quidem prætermitto, quæ inter Deos facta sunt, nec ut Jovem deleniverit, dicam, tenebrosumve Plutonem, aut Neptunum quassatorem terræ. Verum hujusce mulieris flagrantes cupidine in certamen descenderunt validi duo proci, uter ejus potiretur nuptiis, omnimodisque depugnarunt conflictibus. Alter quidem erat magna vi præditus fluvius, quadrupedis tauri formam indutus, arduis cornibus ar-

matum objectans caput, Achelous ab Œniadis : alter autem Bacchicis venit a Thebis, acres arcus, hastiliaque et clavam quatiens, Jovis filius ; qui tum concurrerunt totis viribus, thalamis potiri cupientes. At sola in medio venus arbiter est pugnæ. Tunc erat manuum, erat et arcuum, mixtusque taurinorum strepitus cornuum ; erant etiam luctationes utrinque constringentes, erantque obnixorum capitum horribiles ictus, et gemitus amborum. At venusta tenera virgo conspicuo in colle sedebat, exspectans utrius futura esset conjux : sic autem ex matre audivi ; ut formosa puella, propositum certaminis pretium, vultu miserabili exitum exspectaverit, utque a matre statim discesserit, ceu deserta vitula.

DEI. Dum, caræ virgines, hospes ille intus alloquitur captivas puellas, ut qui abitum paret, interea clam ad vos prodii foras, tum ut vobis enarrem quas struxi machinas, tum ut quæ patior infortunia vobiscum deplorem. Virginem enim haudquaquam amplius, sed jugali nexam vinculo, ad me recepi, onus velut nauclerus, damnosam sic mercem animo meo. Et nunc nos duæ manemus una sub stragula unius amplexus : talem Hercules, ille fidus nobis et bonus dictus, diuturnæ domus custodiæ mercedem remisit. Ego vero succensere quidem illi non soleo, qui toties laboravit hoc ipso morbo : at una in domo cum pellice habitare, quæ mulier sustineat unquam, in partem admittens ejusdem connubii ? Illi enim florem eum esse ætatis video, qui in dies fiat vegetior, mihi vero marcescentem : in illo hærere solet viri oculus ; ab hoc aversus reflexit pedem. Hoc igitur misere metuo, ne conjux quidem meus verbo sit Hercules, re autem vir adolescentulæ. Verum hæc mitto : non enim, ut dixi dudum, irasci decet cordatam mulierem : qua vero ratione possim huic ægritudini mederi, eam vobis dicam. Erat mihi donum antiquum veteris Centauri, lebete æreo conditum, quod olim adolescentula hirsuti ex Nessi morientis vulnere sustuleram, qui per profundum amnem Evenum homines pacta mercede transmittebat manuum, non remorum ope scindens vada, nec nauticis utens velis. Is et me, quum segregata a paterna familia, Herculem uxor primum sequerer, in humeros suscepit, medioque in freto cœpit attrectare manibus improbis : at ego exclamavi ; et Jovis protinus filius conversus, manibus emisit alatam sagittam, quæ cum stridore perque pulmonem et pectus trajecta est feri. Hic autem ipsa in morte talia mihi locutus est : *Filia senis Œnei, hoc lucri facies mea ex transvectione, si parueris, quando novissimam te transmisi : si enim vulneris mei sanguinem abstuleris concretum circa cuspidem intinctam tabe Lernææ hydræ, erit tibi mulcimentum hoc Herculeæ mentis, adeo ut nullam aliam contuitus feminam, eam magis quam te amet.* Hoc quum in animum revocassem, amicæ ; nam ex quo ille mortuus, domi inclusum servatum mihi fuerat sedulo amoris hoc veneficium ; tunicam hanc eo tinxi, adhibitis omnibus, quæ is, dum viveret, dixit, et jam omnia hæc confecta sunt. Malas autem artes neque sciam unquam, neque addiscam ; et quæcunque eo provehuntur audaciæ, impense

odi: philtris autem si forte hanc puellam superare valeam, et deleni mentis hisce Herculi admotis, confecta rite res est, nisi vobis videor inania hæc moliri; sin vero, ab incepto desistam.

CH. Sane, si qua est his factis fides, videris nobis haud malum consilium iniisse.

DEI. Fides quidem ea est, ut sic futurum esse opiner; at nondum periculum feci.

CH. Sed factis scire oportet: nam etiamsi putas te rem tenere, haud tamen certam teneas, nisi experta.

DEI. At mox sciemus: illum enim video foras egressum jam, iterque ad Herculem celeriter conficiet. Tantum hæc vos arcana tacita premite fide: nam in tenebris turpia licet facias, haud tamen in probrum incides.

LICH. Quid me facere velis, significa, filia Œnei: nam longum jam tempus tardi moramur.

DEI. At hæc ipsa tibi ago sedulo, Licha, dum tu intus cum peregrinis confabularis feminis; nempe ut mea causa feras hanc pulchre textam tunicam, donum illi viro manus meæ. Quumque hanc dabis, mone, ut ne quis mortalium prior illo induat hanc corpori; neque adspiciat hanc, ne solis quidem jubar, neque sacrum delubrum, nec Laris familiaris focus, priusquam ipse solemnem ad aram consistens, conspicuam illam ostenderit Deis, qua die tauros mactabit. Sic enim vovi, siquando illum cernerem, vel audirem incolumem domum reversum, me eum rite amicturam hac veste, exhibituramque Deis sacrificum novum novo cum ornatu. Horumque perferes hanc fidem, quam ille facile agnoscet, si huic sigillo admoverit oculos. Sed abi, et serva inprimis legem non affectandi, nuntius quum sis, quidquam præter mandata agere; deinde cura, ut gratia illiusque tibi et mea collata ex simplice duplex fiat.

LICH. At, si constanti fide hoc Mercurii fungor munere, haud unquam erga te delinquam, quin cistam, ut mihi signatam eam tradidisti, offeram, verbaque adjungam fideliter, quæ dixisti mihi.

DEI. Quin vade jam: probe enim nosti quo in statu res sit domi.

LICH. Novi, et salva dicam omnia.

DEI. Quin nosti etiam, qui præsens adfueris, ut peregrinam illam puellam benevolo animo exceperim domo.

LICH. Ita ut præ gaudio cor meum obstupuerit.

DEI. Ecquid aliud præterea dices? metuo enim ne prius quantum flagrem illius desiderio dixeris, quam resciscam num pari teneatur mei desiderio.

CH. O qui maritima et saxosa calida balnea, Œtæque accolitis juga, quique medium Maliacum ad sinum, et littus innuptæ Deæ, aurea, pharetra decoræ, ubi celebratur Græcorum ad Pylas conventus, dulcisona jam vobis tibia haud illætabilem edens cantum redibit, sed divinæ æmulum musæ. Jovis enim et Alcmenæ filius properat domum, omnigenæ virtutis spolia nactus: quem peregre

profectum, vasti pelagi emensum spatia, totos duodecim mensium exspectavimus orbes, nihildum de eo scientes. Illius vero cara uxor misera, heu! miserum cor oppressa luctu, inexpletum lacrymans tabescebat: nunc vero Mars Amoris œstro percitus finiit laboriosum diem. Adveniat, adveniat actutum, nec usquam illius consistat multis acta remis ratis, antequam hanc ad urbem cursum confecerit, insulari relicta ara, ubi sacris operari dicitur, unde adveniat toto properans die, suadela delibuto implicitus peplo, ut semifer monstravit.

DEI. Mulieres, quam metuo, ne ultra quam oportuit confecta sint mihi omnia, quæ dudum feci!

CH. Quidnam est, Deianira, filia Œnei?

DEI. Nescio: sed anxia sum animi, ne brevi comperiar magnum malum fecisse, spe bona impulsa.

CH. Numquid propter illa Herculi missa dona?

DEI. Maxime sane; adeo ut nulli unquam auctor esse velim, ut rem cujus incertus sit eventus prompto aggrediatur animo.

CH. Doce, si fas est, quid id est quod times.

DEI. Qualem vobis enarrabo, mulieres, accidit res dictu mirabilis, quam nemo unquam sperasset. Quod enim ad unguendam tunicam modo adhibui, niveum ovis lanigeræ vellus, id in tenues auras abiit, non comminutum a domesticorum ullo, sed sponte sua absumptum contabuit, et in pulverem redactum dilapsum est e saxo cui fuerat impositum. Ut vero scias omnia sicut acta sunt, rem longius repetam. Ego enim, quos olim me docuerat ferus ille Centaurus, quum trajectus acri sagitta latus dolore conficeretur, omisi rituum eorum nullum; sed servavi, tanquam ærea in tabella indelebile scriptum. Et hæc erant præmonstrata, sicque etiam feci, virus ut hoc procul ab igne, tepidisque solis radiis semper inaccessum, intimis servarem in penetralibus, donec recens adunctum aliquo applicandum esset. Et hæc rite observavi: nunc autem, quum usus venisset, intus in conclavi clam unxi tunicam, lana utens e cæsæ pecudis vellere, illamque complicatam in cista condidi solis intactam radiis, donoque, ut vidistis, mihi Herculi. Postquam autem intro redii, video rem infandam, quamque nemo mente concipere possit. Forte enim avulsam e pecude lanam, qua tunicam perunxeram, projeceram medium in teporem solis radiorum, quæ simulac concaluit, diffluit tota nescio quo modo, et comminuta dilabitur humi, proxime ad eam formam, qua ligni scobem videas, quod serra secatur. Sicque jacuit humi decidua; at e solo, ubi projecta erat, effervent bullosæ spumæ, haud secus ac si maturæ uvæ pinguis liquor in terram effundatur, e sacra Baccho vite. Quapropter nescio misera quid potius cogitem: cerno enim me facinus immane perpetrasse. Unde enim, quæso, quave gratia moriens ille semifer mihi præstaret benevolentiam, quæ necis illi causa eram? Non ita est: sed eum a quo sagitta trajectus fuerat perdere cupiens, me delenivit; quod ego serius, quum nihil amplius prodest, animum adverto. Sola enim ipsum, nisi me fallit sen-

tentia, ego infelix penitus perditura sum. Quippe novi, ut illius arcu emissa sagitta Chironem licet immortalem intolerando affecerit dolore, utque pereant animantia omnia, quæcunque illæ attingunt. Quî ergo atri tabi virus, quod e feri vulnere fluxit, hunc etiam non interimet? sic profecto futurum est, si quid recte video. Itaque fixum animo sedet, ille si perierit, ut nihil morata commoriar simul. Vivere enim cum infamia non ferendum est mulieri, quæ bona indole nata vult videri.

CH. Necesse quidem est atrocia facta formidare; sed ante exitum spes abjicienda non est.

DEI. Non inest malis in consiliis spes vel minima, quæ fiduciam aliquam præstet.

CH. Sed in eos, qui non sponte peccarunt ira remissior est, qualem tu experiri digna es.

DEI. Ita loqui solet, non qui mali particeps est, sed quem nulla premit sceleris conscientia.

CH. Satius tibi fuerit hunc sermonem abrumpere, nisi quid hac de re filio tuo dicere velis: eccum enim adest, quæsitum patrem qui nuper abiit.

HYLL. O mater, ut ex tribus his unum mihi contigisse vellem, vel te non amplius in vivis esse, vel superstitem alîus matrem vocari, vel meliori mente eam, quæ nunc adest tibi, cuicuimodi commutasse!

DEI. Quid commisi, ô nate, tanto dignum odio?

HYLL. Conjugem tuum, ipsum adeo inquam patrem meum, scito te hac die peremisse.

DEI. Hei mihi! nate, cujusnam rei affers nuntium?

HYLL. Quæ fieri nequit ut non evenerit. Quod enim factum est, quisnam queat infectum reddere?

DEI. Quid narras, ô fili? Quonam ex homine rescivisti detestandum adeo facinus a me patratum fuisse?

HYLL. Ipse his oculis vidi gravem patris calamitatem; non alîus ex ore audivi.

DEI. Ubi vero, dic, convenisti virum, coramque adfuisti?

HYLL. Si quidem te scire oportet, rem tibi omnem explicabo. Quum proficisceretur inclytam Euryti populatus urbem, victoriæ agens tropæa, Diisque offerendas primitias, est in Eubœæ littore fluctibus utrinque pulsatum promontorium, Cenæum nomine, ubi Tutelari Jovi aras statuit, frondentemque dedicat lucum; illic desideratum eum longo post tempore primum vidi. Ecce autem multarum victimarum sanguine aras sparsuro advenit illi domo famulus Lichas præco, tuum afferens donum, lethalem tunicam, quam ubi induit, ut in mandatis dederas, mactat quidem tauros eximios duodecim præstanti corpore, primitias prædæ; sed cunctas simul victimas omnigenûm pecudum aris admovit centum. Et primo quidem miser hilari animo, ornatuque gaudens et amictu, fundebat preces: ubi vero cruentis ex hostiis pinguibusque lignis sublata emicuit

flamma, sudor prorupit e cute ; et lateribus membrisque omnibus, tanquam si a fabro glutine adstricta fuisset, adhæsit tunica ; ossaque penetravit dolor, convellens artus. Tandem ubi cruentum infestæ excetræ virus depascitur medullas, tum inclamat infelicem Lichan, criminis haud participem tui, quæritque quibusnam dolis hanc attulisset vestem : at ille nullius infelix sibi conscius fraudis, tuum solius donum esse dixit, ut a te missum fuerat. Quod ubi audivit, acri cruciatus dolore intima lacerante viscera, prehensum pede Lichan, qua flectitur cruris junctura, allidit ad prominentem in mari scopulum, fractoque capite mixtum sanguine et capillis cerebrum dispergit. Universus autem exclamavit cum fletu populus, et morbo laborantem herum deplorans, et morte multatum famulum ; nec quisquam audebat ad virum accedere. Namque convulsus dolore modo volvebatur humi, modo sursus erigebatur, clamans, ejulans : circum vero remugiebant scopuli, Locrensium juga rupium, et Eubœæ promontoria. Postquam vero miser corpus humi crebro stravit, multoque clamore ejulatus edidit, omni convicio tuas miseræ nuptias detestatus, Œneique affinitatem, qualem nactus esset pestem vitæ suæ, ubi fractus viribus resedit, tum distortum oculum morbi mersum caligine attollens, videt me turba in multa lacrymis ora rigantem, et me conspectum vocat. *O nate, accede, ne fugias meum malum, ne quidem si te mecum mori oporteat : sed sublatum me hinc aufer, et, si potes, illic me depone, ubi me nemo videat mortalium : at si te miseret mei, saltem ex hac insula transfer me quam celerrime, neu me hîc mori sine.* Quum hæc dedisset mandata, rate in media impositum illum ad hanc oram vix appulimus, rugientem dolore : et ipsum actutum, vel vivum conspicietis, vel modo mortuum. Talia in patrem meum deprehenderis, mater, et meditata fuisse et perpetrasse, quorum a te Justitia pœnas reposcat, Erynnisque : sicque, si fas est, imprecor : at fas est, quandoquidem mihi fas omne tu prius abjecisti, omnium optimum, quem terra sustinet, virum perimendo, qualemque alium non videbis unquam.

CH. Quid tacite discedis ? non animadvertis te tacendo consentire accusatori ?

HYLL. Sinite eam abire : procul abeunti illi a conspectu meo ventus contingat secundus. Quorsum enim decoro matris nomine frustra glorietur, quæ nihil, ut matrem decet, agit ? Quin abeat læta ; voluptatemque, quam meo dedit patri, eamdem ipsa capiat.

CH. En, ô puellæ, ut cito sortita est eventum vox fatidica veteris providentiæ, quæ cecinit, quando exacta mensibus præteriisset duodecima messis, tum requiem a laboribus concessum iri germano Jovis filio ; et hæc rata ad certum exitum deducit. Quî enim lumine cassus post obitam mortem ærumnoso servitio defatigetur adhuc ? Quippe si dolosus furor eum inunxit mortifera Centauri nebula, lateri affixo veneno, quod peperit mors, peperit

autem varius draco, quî ille solem alium, quam præsentem videat, quum ejus præcordiis illapsum sit crudelissimæ excetræ virus, simulque illum fodicent dolosi Nessi lethales stimuli ferventes. Quorum illa quidem quum ad opem confugeret, formidolosam magnamque cernens impendere thalamis suis cladem, novas ob ingruentes nuptias, demens non animadvertit, ab infenso animo profecta hæc consilia, ut specie conciliandi amoris maritum perderet. Nimirum infausta nunc gemit; utique rorem inexhaustum fundit lacrymarum. Ad exitum vero properantia fata magnam minantur dolis ex hisce cladem. Erupit lacrymarum fons: diffunditur morbus, ô Dii! quale nunquam ab hostibus ferentem malum Herculem miserari contigit. O funesta arma, quæ celeri impetu captam modo sponsam huc adduxistis celsa ab Œchalia. Ipsa vero, quæ adjuvit Venus tacita, manifeste horum omnium causa est.

SEMICH. Fallorne, an audio lamenta modo intus coorta? Quid dicam?

SEMICH. Edit aliquis non obscurum, sed infaustum ploratum intus. Novum quid accidit domi.

SEMICH. Age vero, hanc attende, quam insolito vultu, et obducta fronte tendit ad nos anus nuntiatura aliquid.

NUT. O puellæ, quam non parvorum malorum nobis causa fuit donum Herculi missum!

CH. Quid novi, quæso, dicis, anus?

NUT. Abiit Deianira ultimam viarum omnium, idque immotis pedibus.

CH. Scilicet, opinor, non ut moritura?

NUT. Cuncta audiisti.

CH. Mortuane est misera?

NUT. Iterum audis.

CH. Misera perdita! quonam modo occidisse illam ais?

NUT. Tristissimo, uti res ipsa indicat.

CH. Dic, mulier, quonam correpta fuit fato?

NUT. Sibimetipsa letum conscivit.

CH. Quis furor, qui morbus illam invasit?

NUT. Exitialis ferri sustulit eam mucro.

CH. Quî id moliri potuit, neci necem addens sola?

NUT. Luctuosi vulnere ferri.

CH. Tune vidisti, ô misera, indecorum hoc facinus?

NUT. Vidi, ut quæ prope adstiterim.

CH. Quid erat? quomodo? age cedo.

NUT. Id omne ipsa sua perpetravit manu.

CH. Quid ais?

NUT. Certa.

CH. Peperit, peperit magnam, hæc quæ nuper advenit sponsa, domibus hisce Erinnyn.

NUT. Nimis admodum. Quin si prope adstans vidisses quæ fecit omnia, multo magis miserata fuisses.

CH. Hæc vero patrare sustinuit feminea manus?

NUT. Atroci quidem animo: ipsaque mihi testis eris, ubi rem audiveris. Postquam sola introgressa est domum, et filium in aula vidit lecticam stragulis insternentem, ut obviam iret patri, abdidit se in interiori domo conspiciendam nemini; ibique aris advoluta, horribili sono ejulans conquesta est viduam se fieri; flebat et si quod instrumentorum attingeret, quibus antidhac misera uti consueverat: huc vero et illuc per ædes oberrans, sicubi se obviam illi ferebat e famulis quispiam, lugebat infelix illum intuens, ipsa suum ipsius fatum inclamans, dolensque sibi spem sublatam augendi Herculem prole. Ubi vero horum desiit, subito eam video in Herculeum thalamum irruentem; et ego clam oculum tenebris abdita vigilem intendebam: mulierem autem cerno Herculis lecto stragulas injicientem vestes: quod ubi confecit, insiliens supra consedit medio in cubili, et lacrymarum erumpens calida fluenta, infit: *O thori, thalamique mei, in posterum jam valete: quippe qui non amplius excepturi me estis hisce in stratis cubantem.* Tantum effata, celeri manu peplum solvit, qua mamillas stringebat aurea fibula, denudavitque latus totum, humerumque sinistrum: et ego cursu erumpens quam potui citato, hæc molientis nato rem nuntiatum eo: dumque huc et illuc ferimur, interea videmus eam ancipiti gladio in latere sub jecore et præcordiis vulneratum. Conspicatus autem filius ejulavit: intellexit enim miser illam facinus hoc læsi amoris stimulis incitatam patrasse, sero edoctus quæ domi gesta fuissent, utque imprudens, semiferoque nimis credula, ista molita fuerit. Tum vero infelix natus in lamenta fletusque omnes solutus illam deplorare haud desistebat atque exosculari. Quin lateri latus applicans ita adjacebat, multa ingemiscens quod eam in crimen falso vocasset, dolensque se orbum victurum præreptis simul patre matreque. Ita hìc res se habent. Proinde si quis duos vel etiam plures dies computat sibi, stolidus est: non enim capienda est crastinæ diei usura, antequam præsens bene acta sit dies.

CH. Utra prius gemam? utra atrocius peracta sint, heu misera! dijudicare nequeo. Hæc quidem habemus oculis usurpanda domi, illa vero exspectamus solicitæ: idem autem est et habere et sperare malum. Utinam nostris adspirans domibus flatu secundo ventus ex his me locis abripiat, ut ne præ metu moriar statim, Jovis fortem natum solum intuita! siquidem aiunt domum eum venire immedicabili correptum dolore, horrendum visu. At vero propinqui mali metu, nec longe dissiti, jamdudum ploro, canora velut luscina: eccos enim ingrediuntur hospites peregrina specie. Miror, quo eum portant modo: tanquam amico metuentes, lentum abisque strepitu movent gradum. Hei, hei! ille mutus

bajulatur. Utrum par est opinari, mortuum illum esse, an dormire?

HYLL. Hei mihi, pater! heu me miserum causa tua, pater! quid agam? quid capiam consilii? hei mihi!

SEN. Tace, fili, ne excites sævum dolorem patris efferi. Vivit enim leto proximus. Sed inhibe os, morsu comprimens labia.

HYLL. Quid ais, senex? num vivit?

SEN. Cave, ne suscites somno sepultum, neque commoveas et renoves furiosum immanem morbum, ô fili.

HYLL. Sed mihi misero ad mali pondus intolerandum exarsit animus.

HERC. O Jupiter, quo terrarum veni? quos apud mortales jaceo confectus insanabilibus doloribus? heu me miserum! en rursus exedit me sceleratus morbus. Heu!

SEN. Norasne, quanto satius esset silere, nec hujus a capite oculisque dissipare somnum?

HYLL. At me continere nequeo, tantum intuens malum.

HERC. O Cenæo in jugo sacratæ aræ, qualem mihi pro qualibus hostiis gratiam rependitis misero! ô Jupiter, quali me, quali affecisti probro! quod utinam ego miser nunquam conspexissem oculis, nec persensissem unquam hanc implacabilem furoris violentiam! quis enim cantu medicave manu pollet adeo, qui hoc malum, præter Jovem, mitigabit? miraculum hoc quamvis procul lubens viderem. Ah! ah! sinite, sinite me infaustum requiescere. Ubi me attingis? quo reclinas? enecas me, enecas: quod sopiebatur excitasti malum. Lædit me tua contrectatio: ecce iterum subit dolor. Ubinam estis, ô Achivorum omnium injustissimi viri, quorum ego in gratiam, dum mari perque saltus omnes monstra et scelera purgo, multoties animam periculis objeci? et nunc doloribus confecto nemo vestrûm ignem aut salutarem gladium admovebit? ah! ah! neque demetendo caput invisa me vita properabit solvere? heu! heu!

SEN. O fili hujus viri, ministerium hoc vires meas superat: tu vero adjuva: juvenili enim oculo acutius cernes, quam ego, qui eum juvare possis.

HYLL. En manus admoveo: sed quo sedem dolores, vitæque eum restituam, nec ipse remedium excogitare possum, nec unde petam scio. Id solus habet Jupiter.

HERC. O nate, nate, ubi es, quæso? hac me, hac prehensum leva. Hei! hei! ô fortuna infensa! ingruit rursus, ingruit infelix, qui me perdit, inaccessus, immitis morbus. O Pallas, excruciat me rursus. O nate, patrem miseratus, stringe ensem, et, quod tibi nemo crimini vertet, jugulum meum feri. Medere dolori, quo me efferavit tua mater impia, quam Dii faxint ut videam eodem collapsam morbo, quo me perdidit. O Jovis germane frater, ô dulcis Pluto, sopi me, sopi celeri leto, infelicem perimens.

CH. Horreo, amicæ, graves hasce Regis ærumnas audiens, quantis tantus vir affligitur.

HERC. O qui multa profecto cœptu audacia, et dictu gravia manibusque et humeris exanclavi: at mihi tale nunquam nec Jovis conjux objecit malum, neque odiosus Eurystheus, qualem hunc dolosa Œnei filia induit humeris meis Furiarum manu contextum amictum, quo funditus pereo. Lateribus enim inhærens, extremas quidem voravit carnes, pulmonisque penetrans meatus exsorbet spiritum; sanguinem jam decolorem meum exhausit, et contabuit corpus omne, non explicabili hoc irretitum laqueo. Et hæc non in campo instructa acies, nec terrigena Gigantum exercitus, nec vis semifera, nec Græca gens, nec barbara, nec quantam ego terram repurgans penetravi, perpetravit; sed mulier, femineo, non virili animo, sola me peremit scilicet absque gladio. O nate, verum te meum filium exhibe, nec maternum nomen pluris existima: da mihi, tuis ipsius manibus abstractam domo, matrem tuam in manum, ut liquido sciam, utrum meam vicem doleas magis, an illius, ubi eam videbis male mulcato corpore meritas luentem pœnas. Age nate, aude: miserere mei, qui nemini non miserabilis sum; quippe qui puellæ more ploratus edo: et hoc me facientem nemo unquam dixerit se vidisse antehac. Sed absque gemitu usque pertuli mala. At nunc tali lacessitus malo effeminatus deprehendor miser. Age vero accede, propiusque patrem intuens, considera qualis calamitas his me affligit malis: monstrabo enim retectum id omne. En, spectate omnes lacerum hoc corpus, intuemini miserum, quam miserabili sim in statu. Ah! ah! infelix ego, heu! heu! en rursus adducit artus ignea vis morbi; penetrat latera, neque inexercitatum sinitura videtur dira vorax lues. O rex Pluto, suscipe me: ô Jovis fulmen, feri. Incute, ô rex, intorque, pater, coruscum telum mihi. Exedit enim rursus, effervescit, omni grassatur impetu. O manus, manus! ô terga et pectora, ô lacerti mei! illine vos tandem estis, qui olim Nemeæ incolam, bubulcorum perniciem, leonem, immanem formidabilemque belluam vi interfecistis, et Lernæam Hydram, bimembresque quadrupedes Centauros, gentem inaccessam, protervam, legum expertem, superbam viribus, Erymanthiamque belluam; quique in inferis domuistis tricipitem Orci canem, invictum monstrum, terribili satum Echidna, draconemque aureorum custodem malorum extremis in orbis finibus? aliosque insuper labores innumeros subii, nec quisquam unquam de meis tropæa statuit manibus. At nunc sic fractis artubus, lacerisque carnibus, a cæca peste excrucior miser, ille ego qui matris optimæ partu, Jovisque sidera torquentis satu in lucem editus feror. Verum hoc certo sciatis: etiamsi nullus sum, etiamsi incedere nequeo, tamen quæ his me implicavit malis, eam ulciscar, istis etiam quæ supersunt viribus. Accedat modo, ut experta nuntiare

possit omnibus, me et viventem et morientem scelestos meritis affecisse suppliciis.

CH. O miseram Græciam! qualem illi impendere luctum video, hoc viro si privabitur!

HYLL. Quoniam permittis vicissim ut loquar, pater, attende tacitus, morbo licet premaris: nihil enim postulabo, nisi quod consequi me par est. Da te mihi, at non talem, qualis impotenti ira exæstuans morderis animum; sic enim dignoscere nequeas, quid gaudii percipere gestis temere, quamque frustra irasceris.

HERC. Dic, si quid vis, brevibus. Ego enim morbo affectus nihil istorum intelligo, quæ tu dudum perplexe loqueris.

HYLL. De matre dicere volo, teque docere ut nunc res illius sunt, utque peccavit imprudens nolensque.

HERC. O sceleste! itane audes apud me mentionem facere matris, quæ patrem tuum peremit? hæccine me audire cogi?

HYLL. Ita enim se res habet, ut silentio tegi non deceat.

HERC. Haud sane silendum est, quod prius admisit scelus.

HYLL. At ne quidem illa dices quæ fecit hodie.

HERC. Dic ergo: sed cave ne te degenerem esse cognoscam.

HYLL. Dico. Mortua est mater, modo occisa.

HERC. A quo? incredibile portentum est: falsa vaticinaris.

HYLL. Sua ipsius manu; ab alio nemine.

HERC. Hei mihi! antequam, ut oportebat, mea periit manu?

HYLL. Tu quoque remitteres iram, si rem omnem cognosceres.

HERC. Mirum quid narrare occipis: dic ergo quî id intelligas.

HYLL. Toto negotio erravit, bona quum affectaret.

HERC. Bonane, sceleste, facit, quæ patrem occidit tuum?

HYLL. Amorem tuum veneficio conciliare sibi cogitans, postquam novam domi conspexit nuptam, aberravit a proposito.

HERC. Et quis inter Trachinios tantus est veneficus?

HYLL. Centaurus Nessus persuasit ei olim, ut tali delenimento te sui incenderet amore.

HERC. Heu! heu! infelix, perii miser! occidi, occidi; lux est mihi nulla amplius. Hei mihi! demum intelligo quo redactus sum miseriæ. Abi nate; pater enim tibi non vivit amplius; voca omnem mihi fratrum tuorum stirpem; voca et miseram Alcmenam, Jovis frustra dictam conjugem, ut percipiatis oraculi sortem de interitu meo, quantum ego commemini.

HYLL. At neque mater hîc adest: sed ad litoralem Tiryntha se contulit, ubi fixit sedem: et liberos partim ipsa secum abductos educat; partim urbe Thebana habitantes scias. Nos vero qui adsumus, si quid facto opus est, pater, quæ dederis mandata exsequemur.

HERC. Tu rem proinde audi; eo enim delatus es, ubi ostendere

debeas, num dignus sis, qui filius meus appellere. Mihi enim erat prædictum a patre olim, a nemine viventium me esse periturum, sed a quopiam qui vita functus Orci esset incola. Hic igitur ferus Centaurus, juxta fatidicam dictionem, viventem me peremit mortuus. Alia autem tibi dicam exitum pariter sortientia nova oracula, veteribus concinentia, quæ, monticolarum et humi cubantium Sellorum ingressus lucum, tabellis consignavi a paterna loquaci quercu edita; quæ mihi significavit præsenti hoc ipso tempore impositorum mihi laborum finem fore: sperabamque exinde me placide et prospere victurum: atqui nihil aliud hoc erat, nisi me moriturum. Quippe omni labore mortui perfuncti sunt. Horum igitur quoniam manifestus eventus est, oportet te, nate, mihi morigeram præstare operam, neque exspectare dum te acrius instigem, sed sponte cedentem opitulari, pulcherrimæ obsequentem legi, patri ut natus pareat.

HYLL. At, ô pater, metu consternor, tam insperato audito sermone; tamen, quidquid jusseris, exsequar.

HERC. Da mihi primum dextræ fidem.

HYLL. Quorsum hoc pignus tam anxie requiris?

HERC. Non junges dextram ocius, nec morem geres mihi?

HYLL. En porrigo: nihil tibi contradicam.

HERC. Jura Jovis nunc, qui me genuit, caput.

HYLL. Quid me facturum vis jurem? et hoc jurabo.

HERC. Quam jussero operam te mihi præstiturum.

HYLL. Equidem juro, testem adhibens Jovem.

HERC. Quod si falles, pœnas imprecare tibi.

HYLL. Nulla causa est: faciam enim quod jusseris. Imprecor tamen.

HERC. Nostin' igitur sacrum illud Jovi Œteum cacumen?

HYLL. Novi, ut qui summo in jugo sæpe fecerim.

HERC. Illuc ergo te oportet corpus meum tuis ipsius, et amicorum, quos voles, manibus sublatum asportare, excisisque multis roboribus unaque multis oleastris, ingentem struere pyram, cui corpus meum impones, sumptaque ardenti picea tæda, ignem subjicies. Lacrymis autem et gemitu tempera: sed obfirmato animo, si quidem es a me prognatus, hoc perage, nec ingemiscens, nec illacrymans. Sin minus, tibi ego, licet ad inferos demissus, omnibus locis adero, dirisque devotum usque persequar.

HYLL. Hei mihi, pater! quid locutus es? quo me redigis?

HERC. Ad id quod faciendum est. Sin minus, patris alius esto nescio cujus, neque meus voceris amplius.

HYLL. Hei mihi iterum! ad quod me facinus excitas, pater, ut parricida fiam, et occisor tuus?

HERC. Nequaquam istud; sed ut quibus conficior malis medearis, tibique soli debeam salutem.

HYLL. Quî vero, si te comburam, corpus sanabo tuum?

HYLL. Quî vero, si te comburam, corpus sanabo tuum?

HERC. Sed hoc si abhorres, cetera saltem perage.

HYLL. Sane gestandi non renuam officium.

HERC. An et rogi, quem dixi, struem conficies?

HYLL. Modo ne ipse manibus meis subjiciam ignem. Cetera vero faciam, nec opera mea deerit tibi.

HERC. Sed et hæc sat erunt. Porro majoribus his meritus exiguum aliud adjunge beneficium.

HYLL. Sit licet maximum, præstabitur etiam.

HERC. Nosti nimirum Euryto satam puellam?

HYLL. Iolen, ut opinor, dicis.

HERC. Tenes. Hoc ergo tibi, nate, ultimum do mandatum. Hanc, postquam defunctus fuero, siquidem pie vis agere, obstrictam patri jurejurando servans fidem, uxorem adjunge tibi, nec refrageris patri: neque vir quisquam alius illam, quæ lateri accubuit meo, tori, præter te, accipiat sociam: at tu ipse, mi nate, connubio tibi eam junge. Obtempera: nam rebus in magnis obsecutus mihi, si nunc in parvis morem gerere nolis, prior interibit gratia.

HYLL. Hei mihi! morbo quidem laboranti succensere non decet; sed ita animatum videre quis ferat?

HERC. Loqueris, ut nihil eorum, quæ mando, facturus.

HYLL. Quis enim eam, quæ meæ matri sola mortis exstitit causa, tibique hujus, qua absumeris, pestis, quis eam, obsecro, nisi furiis agitatus sit, uxorem accipiat? satius est, pater, me tecum commori, quam una in domo cum inimicissimis vivere.

HERC. Homo hic quam videtur morienti mihi non exhibiturus debitam officii vicem! Atqui manebit te Deorum exsecratio, dictis si non parueris meis.

HYLL. Hei mihi! cito, ut videtur, morbo te corripi dices.

HERC. Tu enim sopitum excitas denuo malum.

HYLL. O miser ego! quam incertus mihi fluctuat animus!

HERC. Haud enim dignaris parenti auscultare.

HYLL. At, pater, obsecro, ediscamne impie agere?

HERC. Nulla est impietas, animo meo si gratum facias.

HYLL. Justane sunt ergo, quæ me facere jubes?

HERC. Maxime: ad hæc testes voco Deos.

HYLL. Faciam igitur, neque reluctabor amplius, Deos testatus te hujus facti auctorem mihi esse: nunquam enim malus videri possim, si tibi paream, pater.

HERC. Tandem pia hæc sunt in quæ desinis: his vero adde, ô nate, celeritatem gratiæ, ut priusquam recrudescat dolor, mentemque furor agitet, rogo me imponas. Age festinate, attollite me: hæc est tanquam malorum requies, ultimus vitæ meæ exitus.

HYLL. At nulla mora est quin hæc perficiantur tibi, quandoquidem jubes, nosque eo adigis, pater.

HERC. Age ergo, ô dura anima, priusquam te rursus emoveat fera lues, frena tibi indue ferrea, compesce clamorem, ut quæ, licet invita, rei prorsus lætæ accingaris.

HYLL. Tollite, comites, horum factorum omni me absolventes crimine, culpamque in Jovis iniquitatem conferentes, qui tantas ærumnas contueri sustinet ejus, quem ipse genuit, quique ipsum patris compellavit nomine. Futura nemo prospicit : at præsentia nobis quidem tristia sunt, Diis vero probrosa ; at præ omnibus acerbissima viro illi, qui hæc mala sustinet.

CH. Ne vos quidem, puellæ, hîc subsistite, sed sequimini. Magna vidistis exiguo spatio funera, insperatasque multas calamitates ; at nihil horum accidit absque Jovis numine.

FINIS TRACHINIARUM.

SOPHOCLIS

AJAX LORARIUS.

DRAMATIS PERSONÆ.

MINERVA.

ULYSSES.

AJAX.

CHORUS SALAMINIORUM SOCIORUM.

TECMESSA.

NUNTIUS.

TEUCER.

MENELAUS.

AGAMEMNON.

SOPHOCLIS

AJAX LORARIUS.

MIN. SEMPER te quidem, ô fili Laërtis, satagere video, ut molimen aliquod hostium præripias: at nunc ad Ajacis nautica castra, ubi stationem extremam tenet, jampridem te conspicor venantem et metientem recentia illius vestigia, ut dispicias intusne sit, an foras. Opportune vero te educit tanquam Lacænæ canis sagax vestigatio: intus vero jam vir hic est, caput stillans sudore et manus ensicidas: adeoque nihil te per hanc portam amplius introspicere opus est: ede modo qua gratia laborem hunc susceperis, ut a sciente quidquid hujus est discas.

ULYS. O vox Minervæ, Dearum mihi carissimæ, quam facilem agnitu, etsi conspectum refugias, loquelam tamen tuam auribus percipio, et corripio mente, ut æreæ clangorem Tyrrhenicæ tubæ! Et nunc probe sensti ob inimicum virum me circumire: Ajacem dico scutiferum. Quippe ipsum, nec quemquam alium, vestigo dudum. Hac enim nocte fœdum nobis facinus patravit, si modo facti ille auctor est. Namque nihil scimus liquido, sed vagamur incerti: quare ego sponte explorandi susceperi laborem. Pecus enim omne prædando collectum modo invenimus absumptum et contrucidatum, una cum ipsis gregis custodibus. Atqui in illum culpam omnes conferunt: retulitque mihi et indicavit unus e speculatoribus se illum vidisse per campum magnis ambulantem passibus solum, cum gladio recenti cæde tincto. Persequor illico legens vestigia, et quædam signis indubiis noto, quibusdam vero perturbor, nec cuja sint colligere queo. Itaque tempori ades: nam ut omnia priora, ita et futura te duce geram.

MIN. Novi hæc, Ulysse, et jampridem in viam prodii custos tui, tuoque favens venatui.

ULYS. An vero, cara domina, opportune cœptus est mihi hic labor?

MIN. Quippini? quum sint illius hominis ista facinora.

ULYS. Quanam vero gratia insanum ad modum sic grassatus est?

MIN. Ira percitus ob Achillis arma sibi adempta.

ULYS. Cur igitur in pecora fecit impetum?
MIN. Ratus se vestra manum cæde tingere.
ULYS. Moliebaturne ergo hanc Argivis stragem?
MIN. Quin perfecisset, si neglexissem ego.
ULYS. Qua audacia, vel qua fretus fiducia?
MIN. Noctu in vos furtim egressus est solus.
ULYS. An et propius accessit, finemque contigit viæ?
MIN. Utique geminorum ducum tentoriis jam institerat.
ULYS. Quî vero inhibuit manum avidam cædis?
MIN. Repressi eum ego ab immedicabili gaudio, objectis ob oculos falsis imaginibus, et ad greges promiscuos averti præda abactorum pecorum, nondum partitos, publicis custoditos a pastoribus, quo ille facto impetu cornigerûm boum late edidit stragem, passim obtruncans, modo geminos se putans manu sua occidere Atridas, modo alium, alio irruens, ducem. Ego vero grassantem furialibus morbis hominem instigans, in casses impuli malas. Tandem ubi hac a cæde conquievit, superstites colligavit vinculis boves, ceterasque pecudes, abduxitque omnes domum, ratus viris se, non autem cornigero potiri pecu: et nunc domi vinctos flagris cædit. Ostendam vero et tibi manifestum hunc morbum, ut, ubi videris, omnibus Argivis enarres. Fidenter hîc consiste, nec deputa in malo conspectum hominis; illius enim aversam in partem torquebo lumina, ne vultum tuum intueatur. Heus tu, qui captivas manus vinculis coërces, te accedere jubeo: Ajacem appello, progredere huc foras.
ULYS. Quid agis, Minerva? Nequaquam eum foras evoces.
MIN. Non tacebis? ne formida.
ULYS. Ne, per Deos obtestor. Maneat intus potius.
MIN. Quidni progrediatur? nonne et antea hic vir erat—
ULYS. Infensus quidem mihi, et nunc etiam amplius.
MIN. Nonne irridere inimicum risus est dulcissimus?
ULYS. Mihi quidem satis est illum intus manere.
MIN. Furentem manifeste hominem adspicere vereris?
ULYS. Sanum quidem illum intueri non refugerem.
MIN. At nunc te, ne prope adstantem quidem, videbit.
ULYS. Quîdum, si modo iisdem cernit oculis?
MIN. Oculis etiam videntibus caliginem obfundam.
ULYS. Fiant quidem omnia, Deo machinante.
MIN. Tacitus nunc adsta, et mane quo es in loco.
ULYS. Manebo: mallem tamen procul abesse.
MIN. Heus tu, Ajax, iterum te huc voco. Cur tam parvi facis auxiliatricem tuam?
AJ. O salve Minerva, salve Jove genita proles! Quam opportune ades! Quippe aureis mactabo te spoliis, hujus prædæ gratia.
MIN. Pulchre dixti: sed hoc mihi narra; tinxistin' ensem probe in Argivorum exercitu?

AJ. Gloriari fas mihi est, nec factum negem.

MIN. An etiam Atridis armatam intulisti manum?

AJ. Ita ut Ajacem non amplius illi afficient contumelia.

MIN. Perierunt, ut verba tua intelligo.

AJ. Mortui jam mea eripiant arma.

MIN. Esto. quid vero Laërti filius? quænam ei sors obtigit? num effugit te?

AJ. Vulpem illam sceleratam rogas, ubi sit?

MIN. Equidem: Ulyssem dico, tuum adversarium.

AJ. Intus sedet vinctus, jucundissimum mihi spectaculum. Quippe mori eum nondum volo.

MIN. Priusquam quid egeris, aut quid ultra lucri feceris?

AJ. Priusquam alligatus ad columnam vestibuli—

MIN. Quidnam, quæso, misello infliges mali?

AJ. Flagris primum terga cruentatus mortem oppetat.

MIN. Ne, amabo, miserum sic flagris cædas.

AJ. Multum te alia ob omnia gaudere jubeo, Minerva: hanc vero ille, non aliam pœnam dabit.

MIN. Tu igitur, quandoquidem sic facere tibi volupe est, utere manu, omitte nihil eorum quæ meditaris.

AJ. Pergo ad opus: ceterum hoc tibi mando, ut talis mihi semper adsis adjutrix.

MIN. Vides, Ulysse, vim Deorum, quanta sit. Quis tibi unquam hoc viro prudentior repertus est, vel melior quod facto opus est exsequi?

ULYS. Neminem equidem novi: miseret me vero ejus, infelicis utique, tametsi mihi infensus est, quia tam gravi conflictatur noxa, nihilo magis illius quam meam vicem respicientem. Nos enim, quicunque vivimus, nihil aliud esse comperio, quam simulacra et levem umbram.

MIN. Hæc igitur quum videas, cave ne quid unquam superbe in Deos dicas, nec fastu intumescas, si quo plus vel manu polles, vel opum affluentia. Quippe dies deprimitque et attollit denuo humana omnia: modestos vero Dii amant et detestantur malos.

CH. O nate Telamonis, qui tenes circumfluæ Salaminis sedem maritimæ, quando tibi res prospere cedit, gaudeo: sed si plaga Jovis aut maledicus rumor ab iniquis Danais te incessat, tum ingenti percellor metu, et trepido pavidæ instar columbæ. Ut nunc etiam magni tumultus nos invadunt ob sinistram famam, te scilicet præterita nocte pratum abundans florenti gramine ingressum, peremisse Græcorum pecudes, et quidquid reliquum erat præda abacti pecoris, corusco cædentem ferro. Tales clam rumores confingens, omnibus ad aurem insusurrat Ulysses, persuadetque admodum; quæ enim secus de te dicit, ea jam facile nanciscuntur fidem, et quicunque audit, ipso dicente gaudet magis, tuis insultans ærumnis. Namque convicia in magnos qui jaculatur viros, haud facile aberrat; in me autem si quis talia dicat, haud per-

suadeat. Quippe virtute et gloria claros petit invidia. Attamen humiles sine præstantibus arcem lubrico tuentur præsidio; potentum enim adjutus ope tenuis optime rem gerat; rursusque vir potens a tenuibus erigatur. Sed nequeunt stolidi tales sententias doceri. Ab hujusmodi hominibus tumultus nunc in te excitatur: nos vero sine te, ô Rex, contra haud quimus obniti. Namque e conspectu tuo ubi aufugerunt, perstrepunt, ut greges avium; sed si desubito prodires, illico magnum vulturem expavescentes, contraherentur metu, et silentio delitescerent muti. Utique te tauris vecta filia Jovis Diana, (ô nefanda fama, mater probri mei!) incitavit in publicos boum greges, fortassean ob victoriæ alicujus haud relatam gratiam, sive spoliorum inclytorum fraudata donis, sive parte venaticæ prædæ; vel æream Mars indutus loricam id tibi succensens, quod socii in bello laboris præmium haud tulerit, nocturnis machinis ultus est contumeliam. Non enim tua sponte, Telamoniade, eo stultitiæ deflexisti, ut sic in greges irrueres. Quidni ingruerit morbus divinitus? sed arceat Jupiter et Apollo malam Argivorum famam. Sin confictas furtim subdunt fabulas magni reges, aut quis e nequissimo Sisyphidarum genere, ne, obsecro te, ne, Rex, amplius ita in maritimis tentoriis deliteas, malis flagrans rumoribus; at surge e sedibus, ubi nimis longa hæres defixus hac anxia mora, cœlitus immissam incendens noxam; interea vero inimicorum petulantia nullo cohibita metu temere grassatur ventosis in saltibus, dum omnes multo cum cachinno convicia in te effundunt acerbissima; ego vero dolore configor.

TECM. Navales Ajacis socii, indigenis Erechthidis sati, est ut gemamus, quicunque longinquam curamus Telamonis domum; namque formidabilis ille, ille ingens, præstansque robore Ajax turbida nunc jacet pressus tempestate.

CH. Quamnam pro hesterno statu nox hæc invexit gravis infortunii vicem? Dic, filia Phrygii Teleutantis. Quandoquidem captivam diligens te, lecti sociam colit Ajax, hujus rei gnara, docere nos possis.

TECM. Quî tandem memorem facinus infandum? morte enim haud minus grave malum audies. Quippe hac nocte furore actus inclytus Ajax noster pudendi flagitii turpem subiit notam; quemadmodum videas intra tentoria occisas pecudes cruentas, hujus lanienam viri.

CH. Qualem de fervidi animi viro affers mihi nuntium, rem intolerandam, nec tamen evitabilem, quam primores Danai differunt rumoribus, augentque porro vulgi sermones? Hei mihi! metuo impendens malum: palam est virum furiosa manu necem sibi consciturum, ut ense cruento contrucidavit pecudes, pecudumque custodes.

TECM. Hei mihi! inde igitur, inde nobis constrictas vinculis venit agens pecudes, quarum alias intus humi stratas jugulavit,

alias divisit medias, costis dissectis ; candidis autem duobus arreptis arietibus, hujus caput et extremam linguam præcidit, abjicitque procul ; illum vero rectum sursum columnæ alligat grandi loro equestri, verberatque sonora duplici scutica, dictis incessens malis, quæ furor illum, haud sane natus homo ullus, edocuit.

CH. Jam tempus est ergo, ut quisque obvoluto capite clam pedibus fugam arripiat, aut pontivagam insiliat in navem, insideatque celeris remigationis transtro. Tales jactant in nos minas gemini duces Atridæ : metuo ne lapidibus impetitus misere mortem oppetam, luamque cum eo supplicia, quem fati vis inexpugnabilis urget.

TECM. Non urget amplius. Furor enim desiit, ut solet Noti celer impetus, qui sine corusco fulgure coortus est. At nunc mentis suæ compos novo dolore angitur. Quippe contemplari propria mala, quorum participem habeas neminem, graves subdit dolores.

CH. At si conquievit, prospere omnino mecum agi putem. Minor enim submoti jam mali cura est.

TECM. Utrum vero, data tibi optione, eligas, contristansne amicos ut ipse lætus agas, an communibus afflicteris malis ?

CH. Nimirum gravius est, ô mulier, geminum malum.

TECM. Itaque nos etsi morbo caremus, premimur tamen infortunio.

CH. Quid hoc dicti est ? non enim quid velis intelligo.

TECM. Vir ille quamdiu fuit in morbo, ipse quidem lætabatur, quibus tenebatur malis, et nos qui sani conversabamur, afficiebat tristitia ; nunc autem ut recepit se ac respiravit a malo, et ipse mærore totus agitatur gravi, nosque una nihilo minus quam antea angimur. Nonne sunt hæc dupla bis tanto ex simplis mala ?

CH. Equidem tibi assentior, et vereor ne divinitus plaga huic viro inflicta fuerit. Quidni enim ? si quidem defunctus morbo nihilo magis lætatur, quam quum ægrotaret.

TECM. Hæc ita se habere, certo scias.

CH. Quibusnam initiis malum hocce ingruit ? rem nobis significa condolentibus.

TECM. Omnia ut quæque acta sunt disces, quum ipse in partem venias infortunii. Is enim multa nocte, quum vespertinæ amplius non arderent lucernæ, ancipitem arripuit gladium, temereque egredi velle videbatur. Tum ego increpo his verbis : *Quam rem agis, Ajax ? quodnam hoc moliris iter, nec vocatus, nec ab ullo arcessitus nuntio, nec tubæ excitus sono ? quin et nunc universus dormit exercitus.* At ille brevi dicto me repressit semper decantato : MULIER, MULIERI DECUS EST SILENTIUM. Quo audito destiti ; ille vero prorupit solus, nec quid interibi patraverit rescivi. Post vero rediit colligatos agens in tentoria simul tauros, canes pastoricios, cornigeramque prædam ; et hos quidem

capite truncavit, illos vero resupinatos jugulavit et dissecuit; alios autem vinculis constrictos flagris cecidit, in pecudes, tanquam in viros, sævions. Tandem foras erupit, et cum umbra nescio qua confabulatus est truci voce, nunc de Atridis, nunc de Ulysse ridicula multa jactans, quantis illos ultus esset contumeliis. Deinde postquam in tentorium irrupit, ægre tandem et longo tempore ad sese redit, utque mentis errore perpetrata cæde plenam videt domum, caput pulsat, exclamat, recubatque prostratus in media strage occisi gregis, comam sibi scindens unguibus. Et sic quidem diu tacitus resedit; postea malum maximum minitatus est mihi, nisi rem ederem, ut accidisset, omnem; interrogavitque quemnam demum in casum incidisset. Atque ego perterrita rem, quantum quidem noram, ô amici, narravi omnem ordine. Tum ille statim lugubri ejulatu lamentatus est, cujusmodi nunquam ex eo audivi. Semper enim dicere solebat hominis ignavi esse et abjecti animi, tales ciere fletus; sed, si quo premeretur dolore, vociferationi et lamentis parcens, subingemiscebat, tauri mugientis more. Nunc vero tristi obrutus hoc infortunio, cibo abstinens et potu, media inter pecora ferro concisa prolapsus residet immotus, et manifeste aliquid inceptat mali; tales nimirum voces et questus edit. At, ô amici, qua gratia huc prodii, ingredimini, opemque, si quam valetis, ferte. Solent enim viri, qualis hicce est, amicorum sermonibus flecti.

CH. Horrenda nobis narras, Tecmessa, filia Teleutantis, malis nempe virum illum in furorem concitatum.

AJ. Hei mihi!

TECM. Mox, ut videtur, increbrescet furor. Nonne audistis Ajacem, quali jam vociferatur clamore?

AJ. Hei mihi!

CH. Adhuc, ut opinor, cum morbo conflictatur hic vir, aut contristatur præteriti mali recordatione.

AJ. Heu fili, fili!

TECM. O me miseram! Eurysaces, te inclamat. Quid mente agitat? Ubinam es? ô miseram me!

AJ. Teucrum voco. Ubi est Teucer? An ille perpetuo prædas aget? Ego vero interim pereo.

CH. Vir sui compos jam videtur esse. Ergo aperite ostium: forte, si me adspiciat, tanget eum aliqua mei reverentia.

TECM. Ecce aperio; intueri tibi licet illius facinora, atque ut ipse se habet.

AJ. O cari navales socii, soli mei amici, solique fœdus integra servantes fide, adspicite quali cruentæ procellæ fluctu circumdatus sum.

CH. *(ad Tecmessam.)* Hei mihi! Quam videris vera testari nimis! Res ipsa indicat, quam insanus sit.

AJ. O populares auxiliatores mei, artis periti nauticæ, qui conscensa nave marinum agitastis remum, vos, vos inquam, solos

video ex iis qui mei olim curam habuerunt, opitulari mihi paratos; age occidite me.

CH. Bona verba, quæso. Ne, malum malo resarciens, calamitatis damnum majus accumula.

AJ. Videtisne illum audacem, fortem illum, inque bellicis olim intrepidum præliis, nunc inter placidas feras manu strenuum? hei mihi! quantos risus præbebo! quantum in probrum incidi!

TECM. Ne, here Ajax, talia dicas, obsecro.

AJ. Non tu hinc abis? non foras effers pedem? Eheu, eheu!

CH. Per deos oro, obsequere, et ad sanum mentem redi.

AJ. O ego infelix, qui manibus tantum non correptos amisi sceleratos illos, inque camuras boves, clamososque balantum greges irruens, atrum sanguinem profudi!

CH. Quid vero te excrucias ob res confectas? non enim fieri potest, ut hæc aliter se habeant.

AJ. O ad omnia perspicax, omnisque semper instrumentum mali, fili Laërtis, impurissime veterator exercitus, mirum ni præ gaudio effuse rideas.

CH. Ut dat Deus, quisque ridet et plorat.

AJ. Viderem eum modo coram præsentem, quamvis ita afflictus! hei mihi!

CH. Ne quid elate dixeris. An te fugit, quo es in malo?

AJ. O Jupiter, majorum meorum progenitor, utinam perempto loquacissimo illo inviso impostore, geminisque neci datis regibus, ipse demum mortem oppetam!

TECM. Quando ista imprecaris, simul et mihi mortem opta. Quid enim me vivere oportet, te mortuo?

AJ. O caligo, mea lux, ô tenebræ Orci, meo quidem animo, lucidissimæ, suscipite, suscipite me incolam, suscipite me. Neque enim Deorum, neque mortalium genus intueri dignus sum, inutilium jam perinde mihi. Quippe me Jovis præpotens filia ad necem usque excruciat. Quo igitur confugiam? quo mancam loco? siquidem occidit ultionis spes una cum his cæsis pecudibus, stultæque me applicui venationi: fieri vero haud potest, quin tela in me contorquens universus exercitus me interficiat.

TECM. Heu me miseram! Taliane virum consultum loqui, quæ nunquam sustinuisset antehac?

AJ. O fluvii in mare labentes, antraque maritima, et litoralia pascua, longo, longo tempore, diuque me detinuistis ad Trojam; at enim non amplius vitales carpentem auras tenebitis: hoc quicunque sapit scito. O Scamandri vicina fluenta, benevola Argivis, haud amplius virum hunc videbitis, qualem, superbum quid dicam, neminem Troja in exercitu vidit terra profectum Hellenica: nunc vero inhonoratus adeo abjectus jaceo.

CH. Nec quî cohibeam, nec quî te talia dicere sinam reperio, tam gravibus implicatum malis.

AJ. Ai, ai! Quis unquam putasset fore, ut tam concinne malis

meis conveniret nomen meum? Nunc enim adest, cur bis inclamem et ter AI AI: tantis nimirum versor in malis. Cujus pater ex hac ipsa Idæa terra, rebus eximie gestis summa nactus præmia, domum rediit, maximam reportans gloriam. Ego vero illius filius, qui eamdem ad Trojam veni haud minore robore; neque minoribus rebus manu gestis, inhonoratus Argivis ita pereo. Atqui hoc saltem pro certo scire videor. Si vivus Achilles de suis ipse armis judicium tulisset, palmarium virtutis addicturus alicui, nemo ea præ me adeptus fuisset. Nunc vero contra machinati sunt Atridæ, ut versipelli ac scelerato homini traderentur, posthabitis præclaris meis factis. At nisi hi oculi atque transversus animus ab eo quod erat mihi decretum aberrassent, haud amplius illi talem sententiam contra quemquam essent laturi. Sed enim terrifica et indomita Jovis filia dextram jam illis me intentantem in errorem induxit, immisso furiali morbo, quo actus pecudum harum cæde cruentavi manus. Illi vero nunc me irrident, elapsi, me quidem invito. Sed si præpediat Deus aliquis, præstantiorem etiam ignavus fugiat. Nunc igitur quid oportet me facere, qui manifeste Diis invisus sum, quem odit Græcorum exercitus, cui infensa est Troja universa, atque hi ipsi campi? Domumne repetens, deserta nautica hac sede, solisque Atridis, Ægeum trajiciam mare? At quo vultu patre me sistam coram Telamone? Quomodo sustinebit adspectum meum inglorii revertentis, virtutisque carentis præmiis, quorum ille insigne decus adeptus est? Non est hoc ferendum. Sed quid si in Troum munimenta facto impetu, solus cum solis congressus, viro dignum quoddam edam facinus, tandemque moriar? At sic Atridis rem bonam et gratam fecerim. Non placet hoc; nihil est. Tentanda est via ejusmodi, per quam seni ostendam patri, me haud ignavum ex illo satum. Turpe est enim viro longam expetere vitam, si cui malorum nulla contingit remissio. Quid enim ad diem dies juvare potest additus, liberatusque a morte in crastinum dilata? haud ego emerem vilissimo pretio hominem, qui inani spe fovetur: sed aut honeste vivere, aut honeste mori generosum decet. Hæc est mea sententia.

CH. Nemo unquam dicet, Ajax, aliena te et subditicia hæc locutum esse, sed mentis tuæ sensa: impetum tamen istum reprime, amicisque facilem te flecti præbe, curis his omissis.

TECM. O here Ajax, servitute non est aliud gravius hominibus malum. Patre equidem nata sum libero, opibusque, si quis alius, inter Phrygas pollente; nunc vero serva sum: sic enim Diis visum est scilicet, tuæque maxime dextræ. Proinde ex quo in tuum cubile conveni, tuis rebus studeo, teque per Jovem Familiarem obtestor, perque thorum tuum, quo conjunctus es mihi, ne me sinas tristem fabulam fieri, inimicorumque tuorum ludibrium, cujusvis alius arbitrio permissam. Si enim moriaris, tuaque morte me destituas, ne dubita, quin eodem ipso die vi correpta ab Argivis cum filio tuo duram in servitutem detrudar: et forsan

insultans herus aliquis acerbo me dicto perstringet: *Conspicite Ajacis conjugem, quo nemo in omni exercitu viribus fuit præstantior, quibus nunc urgetur servitiis pro illa quam habuit prius invidenda sorte.* Talia dicet aliquis: et me quidem excruciabit fera necessitas; tibi vero, tuoque generi hæc dicta dedecori erunt. Sed reverere patrem tuum, quem tristi confectum deseris senio; reverere matrem multos jam annos sortitam, quæ multiplicibus votis Deos precatur, ut salvus domum redeas. Miserere etiam, ô rex, filii tui, qui puerili educatione destitutus, te orbatus, sub iniquis tutoribus ætatem aget. Quantum miseriarum illique et mihi, si morieris, relinques! Nam mihi quidem nihil est, quo respiciam, præter te. Quippe patriam tu mihi delevisti bello, matrem occidisti; Parca vero genitorem meum demisit ad Orci mortuales incolas. Quænam mihi, quæso, pro te patria fiat? quæ opes? in te mea omnis est salus. Ergo memoriam mei retine: utique virum decet memorem esse, sicunde grati quid perceperit: gratia enim gratiam semper parit. Cuicumque vero effluit beneficii memoria, is neutiquam generosi viri habeatur loco.

CH. Vellem te, Ajax, itidem ut ego, misericordia affici: laudares enim hujus dicta.

AJ. Atqui magnam laudem a me consequetur, si modo id quod jussero audebit exsequi.

TECM. At, ô care Ajax, in omni re tibi parebo.

AJ. Affer mihi ergo filium, ut eum videam.

TECM. At vero metu perculsa eum ablegavi.

AJ. Istiusne meæ calamitatis? aut quem alium metum ais?

TECM. Ne periret miser, sicubi forte tibi occurreret.

AJ. Nempe haud alienum hoc erat a furore meo.

TECM. Itaque præcavi, letum ab eo ut propulsarem.

AJ. Laudo factum, quamque adhibuisti providentiam.

TECM. Quid, amabo, dehinc agam, quo tibi prosim?

AJ. Fac ut eum alloquar, coramque videam.

TECM. Atqui prope a ministris custoditur.

AJ. Quænam igitur tenet eum mora, ne præsto adsit?

TECM. O nate, pater te vocat: huc famulorum adduc ipsum, quisquis manibus nunc eum regis.

AJ. Venitne jam vocatus, an vocem tuam non audiit?

TECM. Immo e propinquo famulus eum huc adducit.

AJ. Affer hunc, affer huc; non enim conspecta recenti hac cæde expavescet, si quidem vero me patre satus est: sed statim illum ad crudos patris mores oportet tenerum fingi, et similem fieri ingenio. O nate, utinam fias fortunatior patre, cetera vero similis! ita sorte utaris haud mala. Quamquam et nunc ob hoc te beatum prædicare fas est, quod nihil horum sentis malorum. Quippe nihil sapere vita est jucundissima, donec gaudere ac dolere quis discat. Quum autem eo ætatis veneris, tum cogites oportet, quî inimicis ostendas, qualis ex quali patre eductus sis. Interim

vero levibus auris vescitor, vitam fovens novellam, hujusce tuæ matris oblectamentum. Nemo, sat scio, Achivûm odiosis te lædet contumeliis, ne quidem absente me: adeo paratum et præsto custodem tibi relinquam, Teucrum, educationis tuæ sedulum curatorem; tametsi nunc longinquus abest, hostili ex agro prædam agens. At vos, viri bellatores, nautica turba, jubeo, si communi me gratia demereri voltis, illi nuntiare mea mandata, ut puerum hunccc ad domum meam deductum Telamoni ostendat, matriqu: meæ, Eribœam dico, qui ipsis sit usque senectæ præsidium, donec subeant Orci penetralia. Atque mea arma nec ulli proponant Achivis certaminum præsides, nec perda meus; sed ipsum septemplici bovis tergore compactum, infractum clypeum, a quo nomen habes, cape, nate Eurysaces, et tibi habe, per multiplicem versans lorum: cetera vero arma una mecum sepeliuntor. Jam vero, mulier, puerum hunc ocius accipe, domusque fores obsera, neque ad hæc tentoria incende luctus. Valde promptum est flere femina. Ocius inquam januam operi: non est sapientis medici carmina canere ferrum poscenti malo.

CH. Male metuo, audiens quanto flagres studio: quippe haud mihi placet asperata tua lingua.

TECM. O here Ajax, quidnam moliris animo?

AJ. Ne quærito, ne scrutare: decus est tibi modestia.

TECM. Hei mihi! quam animum despondeo! Perque Deos te obtestor, perque tuum gnatum, ne nos proditum eas.

AJ. Nimis quidem molesta es. An nescis me omni erga Deos officio solutum esse?

TECM. Bene ominata loquere.

AJ. Audientibus narra.

TECM. Morem ergo non geres?

AJ. Nimis multa jam garris.

TECM. Metuo enim, ô rex.

AJ. Quin concluditis illam ocius?

TECM. Per Deos, animum molli.

AJ. Næ parum mihi videris sapere, si meos mores jam tandem erudire cogites.

CH. O inclyta Salamis, mari circumfusa, tu nunc quidem incoleris felix, cunctis spectabilis semper: ego vero miser jamdudum dego Idæis in pascuis, nullo habitus numero, semper volventibus annis attritus, malam adhuc spem fovens, fore ut demum migrem ad detestandum tenebrosum Orcum. Ad hæc mala hoc etiam accedit, tanquam tertiarius adest insanabilis Ajax, hei mihi! divinitus immisso correptus furore; quem emisisti olim Martiis victorem præliis: nunc contra mentis suæ devius, amicis ingens exstitit luctus: priora autem maximæ virtutis facinora apud ingratos ingrata cecidere, stultos Atridas. Nimirum quando illum mater longæva, cano confecta senio, audiet mente captum ægrotare, vulgarem haud faciet lessum, nec miserabilis lusciniæ luctuosum

carmen occinet infelix, sed in clamosos erumpet ejulatus: tunsum manibus sonabit pectus, canæque lacerabuntur comæ. Quippe satius est Orci condi, quam immedicabili morbo agitari, qui paterni generis nobilitate præstans fortibus Achivis, non amplius inhæret consuetis moribus, sed versatur extra. O miser genitor, qualis te manet audienda nati intolerabilis calamitas, cujusmodi nulla hucusque tulit ætas Æacidis, præterquam huic uni viro!

AJ. Omnia longum infinitumque tempus promit in lucem occulta, palamque facta occulit: nec est quidquam, quod fieri haud posse putes: sed vincitur etiam jurisjurandi religio, et mentis obstinatæ rigor. Namque ego, qui dudum vehementer obdurueram, ut ferrum aqua tinctum, nunc hebeo, emollitus ab hac muliere. Miseret enim me ejus, quod et ipsam viduam inter hostes, et filium orphanum relinquo. Sed eo ad lavacra et litoralia prata, ut purificatus a piaculo, gravem iram Deæ effugiam. Progressus autem in desertum et inaccessum locum, abstrudam gladium hunc, telorum inimicissimum mihi, in humum defossum, ubi nemo eum visurus est: sed illum Nox Orcusque sub terra servanto. Quippe ex quo illum dono accepi ab Hectore, viro infensissimo, nihil inde ab Argivis adeptus sum boni. Nempe verum illud verbum est, quod vulgo dici solet: HOSTIUM DONA NON DONA, NEC UTILIA. Quare in posterum sciemus quidem Diis cedere, ac discemus Atridas venerarier: imperatores sunt: itaque mos illis gerendus. Quippini? Namque cedunt honori quæ maxima etiam sunt et præpotentia. Continuo nivosæ hyemes frugiferæ æstati cedunt loco: concedit et noctis tenebrosæ orbis, ut candidis vecta bigis Aurora fulgeat: pontumque gementem furentibus ventis levis aura sopire solet: atque omnium domitor Somnus solvit quos devinxerat, nec semper constrictos tenet. Quidni ergo nos etiam discamus modestiores esse? Equidem nunc demum didici, inimicum ita a nobis odio esse prosequendum, ut qui amare rursus nos possit: vicissimque amicum ita amabo et officiis juvabo, ut qui aliquando possit fieri inimicus. Plerisque enim hominibus infidus est amicitiæ portus. Sed hæc recte se habebunt: tu vero, mulier, intro abi, Deosque sedulo comprecare, ut rata faciant ea quæ cupio: vosque, socii, eumdem mihi honorem habete, et Teucro, ubi venerit, significate nos ut curet, parique vobiscum prosequatur studio. Ego enim illuc proficiscor, quo eundum est mihi: vos vero, quæ dico, facite, et forsitan brevi, etsi nunc miser sum, liberatum me audietis.

CH. Erigor cupidine, summoque exsulto gaudio: io, io, Pan, Pan, ô Pan pontivage, Cylleniæ nivalis saxoso de jugo nobis appare, ô qui Deorum ducis choreas, solo ingenio saltare doctus, ut mecum Nysia et Cnosia tripudia capessas. Nunc enim mihi saltare curæ est. Tuque, trajecto Icario mari, Rex Apollo Delie, conspicuus mihi adsis semper propitius. Solvit enim gravem dolorem ab oculis sedatus Martius furor. Nunc rursus, nunc, ô

Jupiter, affulget lux candida, qua fas est ad citas fluctivagas naves auspicato accedere, quandoquidem Ajax malorum oblitus, justa operatus est Diis, venerandos ritus summa pietate colens. Omnia longum tempus absumit, nec quidquam fieri posse negem, siquidem post magna et desperata jurgia iram Atridis condonavit Ajax.

NUNT. Hoc primum, amici, vobis nuntiare volo : Teucer jam recens adest ab altis Mysiæ jugis : media autem ingressum castra conviciis lacessit tota simul Argivûm multitudo. Advenientem enim e longinquo ubi resciverunt, undique circumsteterunt : tum maledictis proscindebant hinc inde, nec linguæ temperabat quisquam ; ipsum lymphati et insidiantis exercitui fratrem appellantes, nihilque affirmantes ei fore præsidii, quin saxis totus laceratus moriatur ; ita ut eo usque venerint, ut jam manibus e vaginis educerentur gladii. Conquievit tamen contentio ad summum progressa, senum composta sermonibus. Verum ubi nobis est Ajax, ut hæc ipsi narrem ? nam ei, qui summam habet, negotii quodcunque est indicare oportet.

CH. Non est intus. Sed modo abiit, nova consilia novis ut adjunxit moribus.

NUNT. Heu ! heu ! Nempe qui misit me hanc viam, tarde me misit, aut ipse tardius veni.

CH. Quid est tandem, quod ad hoc negotium defit ?

NUNT. Virum hunc vetat Teucer, ne extra tentorium prodeat, priusquam ipse præsens adsit.

CH. At vero abiit, optimum secutus consilium, ut Deorum iram expiaret.

NUNT. Sunt ista prorsus plena stultitiæ verba, si quid sapienti mente Calchas vaticinatur.

CH. Quid ergo ait ? Numquid de Ajacis egressu habet comperti ?

NUNT. Tantum novi, atque ipse præsens adfui. Namque e corona conciliantum regum Calchas secedens seorsum ab Atridis, in manum Teucri familiariter immissa dextra, dixit et mandavit, omnibus ut modis cohiberet per huncce, qui nunc lucet, diem Ajacem intra tentorium, neque pateretur elabi, si sospitem illum porro ac superstitem videre vellet. Agitabit enim hac sola die eum Divæ Minervæ ira, ut ille dixit. Namque prægrandia inutilisque molis corpora in graves calamitates a Diis præcipitari solere vates dicebat, si quis naturam hominis sortitus, non tamen, hominem uti decet, sapit. Ille vero statim quum domo proficisceretur, dementiæ manifestus fuit, pulchre monenti non auscultans patri. Hic enim his verbis illum affatus est. *Fili, armis quidem stude vincere, sed vincere semper cum Deo.* Cui ille arroganter et stolide respondit : *Pater, cum Diis homo etiam nihili victoriam consequi possit : ego vero vel absque illorum ope confido me istam adepturum esse gloriam.* Tam superbos ille jactabat sermones. Deinde

iterum Divæ Minervæ ipsum incitanti, jubentique in hostes infestam vertere manum, atrox et infandum retulit dictum : *Regina, ceteris Argivis præsto adsis : in hanc quam nos tutamur partem nunquam perrumpet vis pugnæ.* Hisce sermonibus implacabilem Deæ in se concitavit iram, animos supra humanam sortem gerens. At hanc tamen si superest diem, tum forte possimus eum, Deo juvante, sospitare. Sic quidem locutus est vates : Teucer me vero illico ex consessu mittit, mandata hæc ut observes, tibi jussurum : quæ si frustra pertulimus, non amplius superest vir ille, aut nihil sapit Calchas.

CH. O misera Tecmessa, infelix genus, prodi foras, et vide quos iste sermones affert. Ad vivum enim resecat, gaudiumque omne expectorat animo.

TECM. Quid me miseram, vixdum ab inexhaustis malis quiescentem, e sede excitatis denuo ?

CH. Ex viri hujus ore percipe, ut nobis affert de Ajacis sorte nuntium illætabilem.

TECM. Hei mihi ! Quid narras, mi homo ? numnam periimus ?

NUNT. De te quid fiat nescio : verum de Ajace, si foras egressus est, metuo male.

TECM. Atqui egressus est : quare angor animo, exspectans quid dicturus sis.

NUNT. Illum intra tentoria cohibere Teucer jubet, nec solum egredi sinere.

TECM. Ubi vero est Teucer ? et cur ista dicit ?

NUNT. Modo ille advenit : hunc vero Ajacis egressum metuit ne exitialis sit.

TECM. Hei mihi miseræ ! mortalium ex quo hoc audivit ?

NUNT. Ex Thestoride vate, hunc ipsum diem illi vel mortem vel vitam afferre.

TECM. Hei mihi ! amici, opem ferte in urgenti hac necessitate ; partimque festinate Teucrum ocius huc arcessere : alii vero ad occidentalia montium jugo, alii ad orientalia euntes, quærite ubi sit vir inauspicato egressus. Sentio enim me a viro deceptam, et veteri apud ipsum gratia excidisse. Hei mihi ! quid agam, fili ? segnitiæ nihil loci est : sed pergam et ego illuc, quam queo citissime. Eamus, acceleremus, cessato haud est opus, si cupimus virum servare, qui properat mori.

CH. Paratus sum ire ; neque verbis id ostendam modo : consequetur enim pedum etiam operisque celeritas.

AJ. Stat quidem erectus occisor ensis ad eum modum, quo maxime penetrare queat, si cui et hoc considerare vacat, donum Hectoris, hospitum mihi maxime exosi et invisissimi : impactus est vero in hostili Troïco solo, ferrum absumente cote recens exacutus : ipse autem eum defixi expeditum probe, benevolentissimum mihi, ut protinus moriar. Ita quidem bene instructi sumus. Post illa vero tu primus me, Jupiter, sic enim decet, juva ; munus vero abs te petam

haud ita magnum: mitte mea gratia nuntium quempiam, Teucro qui tristem famam ferat, ut ille quamprimum me et ante omnes tollat collapsum in hunc cruentum gladium, et ne ab inimico aliquo conspectus prius, projiciar canibus alitibusque præda. Tantum te, Jupiter, rogo: simulque invoco Mercurium Inferum, animarum deductorem, ut me leniter sopiat, facili celerique defunctum casu, ubi hoc gladio latus perrupero. Quin advoco in auxilium sempervirgines, semperque intuentes mortalium facta, venerandas celeripedes Erinnyas, ut cognoscant, quemadmodum ab Atridis pereo miser: atque illos ultimum in exitium corripiant malos male: utque me vident manu mea cadere, sic illi a carissimis suorum liberûm ad necem adacti, propria manu sibi letum consciscant. Ite, ô veloces ultricesque Erinnyes, tentate exercitum omnem, ne parcite. Tuque, ô per altum cœlum qui currum agis, Sol, quum terram meam paternam videbis, inhibens parumper aureas habenas, nuntia calamitates, fatumque meum grandævo patri, miseræque matri. Nimirum infelix illa, ubi hanc audierit famam, ingentem per totam urbem edet ejulatum. Sed nihil attinet hæc frustra deplorare: quin potius rem celeriter aggredi oportet. O Mors, Mors, nunc ades et me respice; quamquam te quidem illic una conversans affabor. Te autem, ô splendidæ diei præsens jubar, et Solem aurigam nunc alloquor, postremum sane, et nunquam posthac amplius. O lumen, ô patriæ terræ Salaminis sacrum solum, ô larium paternorum sedes, inclytæque Athenæ, et educatum una genus, fontesque, fluminaque hæc, et Trojani campi, vos appello; valete nutricii mei: hæc vobis Ajax edit ultima verba: cetera apud Orcum inferis narrabo.

SEMICH. Labor labori additus laborem cumulat. Quo enim, quo non penetravi ego? nec tamen ullus est locus, qui me condocefacere queat. Ecce vero, ecce! strepitum enim quemdam audio.

SEMICH. Nostrûm quidem, navalium sociorum.

SEMICH. Quid igitur est?

SEMICH. Totum perlustravi nauticorum castrorum occidentale latus.

SEMICH. Habesne igitur?

SEMICH. Laboris quidem copiam, et nihil amplius, quod viderim.

SEMICH. Nec mihi sane ad orientem solem pergenti vir hic usquam conspiciendum se obtulit.

CH. Quis igitur mihi, quisnam ex laboriosis piscatoribus, capturæ intentus, soporis expers, aut quæ Dearum vel Olympiadum, vel labentes in Bosporum fluvios incolentium, dicat, sicubi forte ferum Ajacem videat errantem. Grave est enim vagantem multo cum labore irritum peregisse cursum, meque hominem imbecillum et viribus fractum, ubi est non cernere.

TECM. Hei mihi, hei mihi!

CH. Cuja vox hæc proxime e nemore exiit?

TECM. Heu me infelicem!

CH. Captivam Tecmessam, miseram sponsam video, in hos effusam questus.

TECM. Perii, occidi, actum est, amici: nihil superest mihi.

CH. Quid id est?

TECM. Ajax hicce nobis jacet recenti confectus vulnere, furtivo sese indutus gladio.

CH. Eheu! de reditu actum est mihi. Eheu! occidisti, rex, me tuum socium. O miser ego! ô ærumnosa mulier!

TECM. Nunc, ut res se habet, lugere decet.

CH. Sed cuja miser facinus patravit manu?

TECM. Sua ipse, ut liquet. Arguit eum hic illius ensis terræ infixus, in quem procubuit.

CH. Eheu meam calamitatem! Solus ergo neci occubuisti, nullis septus amicis: ego vero nimis quam stolidus, nimis quam iners neglexi. Ubi, ubi jacet intractabilis ille, ille infausti nominis Ajax?

TECM. Spectare non sino: sed illum circumjecta hac veste tegam undique. Quippe nemo, amicus qui sit, intueri sustineat naribus efflantem atrum sanguinem, et ex cruento vulnere quod sibi inflixit ipse. Hei mihi! quid faciam? quis te tollet amicorum? ubi Teucer est? Quam adveniret, si quidem adveniret, tempori, ut lapsum hunc suum fratrem simul componeret! O infelix Ajax, quantus vir, quam misere te habes, ut hostibus etiam lacrymas excutere possis!

CH. Destinabas ergo infelix propositique pertinax, defungi olim fato improbo indesinentium calamitatum. Tales mihi pernox et perdius immiti pectore tollebas gemitus, infesta fundens Atridis verba diro cum affectu. Magnum sane illud initium fuit tempus malorum, quando de Achillis armis certamen virtutis fuit propositum.

TECM. Væ mihi miseræ!

CH. Ad jecur penetrat, sat novi, acer dolor.

TECM. Væ mihi miseræ!

CH. Nil mirum, te, mulier, ejulatum iterare, quam tali amico orbavit recens casus.

TECM. Tu hæc opinaris tantum; ego vero nimis sentio.

CH. Fateor.

TECM. Hei mihi! nate, quod servitutis jugum subimus? quales nobis imminent heri?

CH. Eheu! nefandum sane factum memorasti geminorum Atridarum, in hoc luctu immisericordium; sed prohibeat Deus!

TECM. Ne hæc quidem sic se haberent, absque Deis foret.

CH. At sane onus nimis grave concinnarunt.

TECM. Utique noxam hanc machinata est sæva Jovis nata, Pallas, Ulyssis gratia.

CH. Nimirum dolosa mente nobis illudit laborum patiens Ulysses, et multis cachinnis ridet dolores hos, quos peperit Ajacis furor, heu, heu! simulque, ista quum audiunt, gemini reges Atridæ.

TECM. Rideant illi sane et gaudeant hujus viri malis. Forte etsi vivum desiderarunt minus, mortuum lugebunt in belli discrimine. Nam stulti bonum tenentes manibus, non ante id animadvertunt, quam amiserint. Mihi acerbus periit magis, quam illis jucundus, ipsi vero sibi lubens: quæ enim optavit assequi, adeptus est sibi; mortem nempe quam voluit. Quid, quæso, habent hi, quod illum irrideant? Diis occidit volentibus: an his auctoribus? neutiquam. Proinde Ulysses inanes jaciat contumelias. Illis enim non amplius est Ajax; sed mihi relictis doloribusque et luctibus, periit.

TEUC. Væ misero mihi!

CH. Tace. Vocem Teucri mihi videor audire, edentis clamorem huic calamitati consonum.

TEUC. O carissime Ajax, ô dulce fraternum caput, itane, ut fama fert, tecum actum est?

CH. Periit vir ille; Teucer, hoc certo scito.

TEUC. Hei mihi! ô gravem igitur meam fortunam!

CH. Hæc quum ita sint—

TEUC. O miser ego, ter miser!

CH. Lugendi adest copia.

TEUC. O gravem asperamque calamitatem!

CH. Nimium quidem, Teucer.

TEUC. Heu miser! Quid filius autem hujus? Quonam Troïcæ terræ versatur in loco?

CH. Apud tentoria solus.

TEUC. Non eum confestim huc adduces, ne quis inimicorum, tanquam orbæ catulum leænæ, eum abripiat? age festina, adjuva. Quippe jacentibus solent omnes mortuis illudere.

CH. Et quidem quum viveret ille, ut tibi curæ esset filius, mandabat, quemadmodum et curæ est.

TEUC. O omnium quæ unquam oculis viderim, acerbissimum spectaculum! ô præter omnia quæ antea confeci, cor meum lædens iter, quo huc modo veni, te, ô carissime Ajax, ut primum fatalem tuum casum audivi, persequens et investigans! celer enim de te fama, tanquam ferente Deo aliquo, pervaserat Achivos omnes, te nempe periise: quod ego miser ut audii, ut ingemui, etsi aberam procul; nunc vero intuens dispereo. Hei mihi! age retege mihi, ut quidquid mali est, id omne conspicer. O visu horrenda species, et audaciæ nimis acerbæ, quot morte tua tristes obsevisti animo meo curas! Quo enim, quosve ad homines adire potero, in rebus tuis afflictis qui te non juverim? Nimirum Telamon pater tuus meusque benigno me atque placido vultu excipiet venientem sine te? Quippini? qui ne felici quidem allato nuntio

soleat lætius arridere. Ille quid reticebit? cui parcet convicio, nothum me ex captiva matre susceptum increpans, qui formidine et ignavia te prodiderim, carissime Ajax, vel dolo malo, ut tuas emortui opes ac domum possiderem? Talia dicet vir iræ impotens, senio morosus, levissimam quamque ob causam ad jurgia irritabilis; tandemque extorris patria ejiciar domo, pro libero servus vulgo notatus. Atque hæc quidem domi: hîc vero ad Trojam inimici quidem sunt mihi multi, pauca autem quæ juvent. Et hæc omnia infortunia te moriente nactus sum. Hei mihi! incertum quid agam. Quî te avellam a fero hoc acuto mucrone, quo occisore, miser, animam efflasti? Noverasne, ut Hector, tametsi mortuus, te olim perditurus erat? Videte, obsecro, duorum hominum fortunam. Hector enim eodem, quo eum hic donaverat, balteo constrictus ad equestrem currum, usque laceratus est, donec exhalavit animam: hic contra munus Hectoris hunc ensem habens, illi ipsi incubuit, letalique periit vulnere. Annon Erinnys hunc ensem fabricata est, atque illum balteum Orcus, immanis opifex? Itaque et hæc et alia omnia dixerim equidem hominibus semper struere Deos: si cui vero minus ista probatur sententia, is diversis acquiescat placitis, et ego meis hisce.

CH. Ne sermonem longius extende; sed quî hunc virum condas sepulcro, quibusque verbis mox respondeas provide. Virum enim conspicor inimicum; forsitanque venerit, ut qui improbus sit, nostris ut rideat malis.

TEUC. Quis vero est ille vir de exercitu, quem vides?

CH. Menelaus, cujus gratia huc navigavimus.

TEUC. Video. Quippe jam propinquus agnitu facilis est.

MEN. Heus tu, tibi dico: hoc cadaver manibus ne componas; sed sinas ita ut adest.

TEUC. Nam cur tam superba verba jactitas?

MEN. Sic decretum mihi, decretum et ei qui exercitui imperat.

TEUC. Annon et quo prætextu hoc jubeas dices?

MEN. Quia quem opinabamur e patria adduxisse socium et amicum Achivis, illum experti deprehendimus nobis infensiorem, quam Phrygas ipsos: qui exercitui universo machinatus necem, noctu impressionem fecit, ut ferro nos occideret: et nisi Deus quis hoc molimen restinxisset, nos hac ipsa, quam ille sortitus est fortunam, cæsi jacuissemus fœdissima morte: ipse vero viveret. Nunc autem, mutata vice, Deus in pecua et greges hujus furorem avertit. Quapropter nemo est adeo potens, ut humo condat illius cadaver: sed flavæ arenæ litore projectus, avibus marinis fiet pabulum. Proinde ne superbos nimis tolle spiritus. Nam si viventem compescere non potuimus, utique mortuo imperium inhibebimus, etiamsi nolis, vi coërcentes. Nullibi enim dictis parere vivus unquam voluit meis. Quamquam illud animi est improbi, quum homo privatus nihil se magistratibus obedire æquum censet,

Haud enim unquam in civitate leges pulchre serventur, soluto metu ; neque exercitus jussa ducum modeste capessat, omni metus et pudoris obice amoto. Sed cogitare oportet virum, se, quamvis præstet magna mole corporis, parvo tamen a malo posse præcipitem dari. Quippe cui timor adest, pudorque simul, hunc sospitari scito : at sicubi omnis injuriæ prævalet licentia, hanc crede civitatem olim tandem cursu e secundo pessum ruituram tamen. Constet itaque mihi justus timoris modus ; neque putemus, si, quæ juvent, fecerimus, nos non vicissim, quæ doleant, passuros esse. Mutuis ista vicibus alternant. Erat hic vir antea fervidus, injurius : nunc ego vicissim superbio ; tibique prædico hunc ne condas sepulcro, ne illum sepelire dum studes, ipse in sepulcrum cadas.

CH. Menelae, ne post edita sapienter tot effata, ipse in mortuos injurius fias.

TEUC. Haud equidem amplius, ô viri, demirabor peccare hominem ortu ignobilem, quum qui videntur generosa stirpe prognati, tam stultis sermonibus graviter peccant adeo. Age repete ab initio. Num tu ais hunc virum Achivis socium huc adduxisse? Non ipse sua sponte enavigavit, ut sui juris ? Ubinam tu imperator ejus fuisti ? ubinam tibi licuit copiis præesse, quas ille patria eduxit ? Spartæ rex venisti, neutiquam in nos imperium obtinens : neque usquam plus tibi fuit in eum juris, quam illi in te. Subditus aliis huc appulisti, non omnium dux, ut Ajaci quoque præesses unquam. Sed quibus imperas, impera, et eos severis hujusmodi dictis increpa : hunc vero, sive tu vetes, sive dux ille alter, rite et ut fas est condam ego sepulcro, minas haud veritus tuas. Neutiquam enim tuæ conjugis ergo militavit, ut qui labori parcentes nulli merent stipendia, sed jurisjurandi ergo, quo erat obstrictus, tua vero gratia nequaquam. Nihili enim pendebat, si quis esset nullius pretii homo. Proinde plurimos tecum adducens præcones, ipsumque imperatorem, huc veni : tuam vero vaniloquentiam nihil moror, quamdiu es is qui es.

CH. Nec rursus probo, si quis in afflictis rebus tales fundit sermones : dura enim, quamlibet ea justa sint, mordent.

MEN. Sagittarius hic non humilia videtur sentire.

TEUC. Nempe haud sordidam artem exerceo.

MEN. Altos sumeres spiritus, si tibi scutum liceret ferre.

TEUC. Nudus etiam suffecerim armato tibi.

MEN. Lingua tua animos certe magnos alit.

TEUC. Cum justitia enim tollere animos licet.

MEN. Justumne ergo censes, bene cum hoc agi, qui me occidit ?

TEUC. Hui occidit ! Pol mirum narras, si quidem vivis mortuus.

MEN. Deus enim me servavit : quantum in isto erat, perii.

TEUC. Ne igitur violes Deos, a Diis servatus.

MEN. Egone temnam Deorum leges ?

TEUC. Ita, si mortuos tumulare non sinas.
MEN. Hostes nimirum ipse meos non sino. Haud enim decet.
TEUC. En ergo unquam tibi Ajax hostis obstitit?
MEN. Osorem oderam: teque adeo hoc non latuit.
TEUC. Quippe cujus doloso fraudatum se sensit suffragio.
MEN. Judicum, non id culpa factum est mea.
TEUC. Multo male tu furtim conficere possis mala.
MEN. Hæc dicta alicui cedunt dolori.
TEUC. Non tanto, ut videtur, quantum a me senties.
MEN. Unum tibi edicam: hic vir non tumulabitur.
TEUC. Unum tu vicissim audi: tumulabitur.
MEN. Jam equidem antea hominem vidi lingua audacem, qui imminente hieme nautas excitabat ut navigarent, cujus ne vocem quidem audisses, quum tempestate undique obrueretur; sed pallio involutus calcandum ultro se dabat quibuslibet navitis. Ita quidem et te et tui petulantis oris odiosum clamorem parva e nubecula ingens erumpens tempestas forsitan restinxerit.
TEUC. Ego vero hominem vidi stultitia plenum, qui aliorum insultabat malis. Dein ipsum intuitus quidam similis mei, moresque referens meos, increpuit hisce vocibus: *Mi homo, in mortuos ne sis injurius; si enim eis male feceris, malo ipse, scito, mactaberis.* Sic stolidum illum monebat alter qui aderat. Atqui illum video, estque, ni fallor, nemo alius quam tu ipse. Num obscure locutus sum?
MEN. Abeo: nam probrosum auditu fuerit, si quis verbis rixetur, qui vi coërcere possit.
TEUC. Apage te ergo: nam et mihi probrum maximum est, audire hominem nugacem inania effutientem verba.
CH. Magna contentione committetur certamen quodpiam. Verum quantum potes, Teucer, properans, cavam fossam huic reperire festina, ubi putri conditus humo, mortalibus semper memorabile sepulcrum obtineat.
TEUC. Atqui ipso in tempore præsto adsunt isti, hujus viri filius et uxor, funus infelicis mortui concelebraturi. O puer, huc accede, et adstans prope, suppliciter tange patrem, qui te genuit: adside illum obtuens, tenensque in manibus comas meas, et hujus et tuas tertii, supplicii thesaurum. Si quis vero ex exercitu vi te abstraxerit ab hoc funere, ipse insepultus patria excidat malus male, genereque toto demetatur radicitus, ut hunc ego præseco capillum. Tene illam, puer, et serva; neque te amoveat quis, sed accidens patri inhære. Vosque ne mulieres facti pro viris prope assistite, sed opitulamini, donec ego rediero, sepulcrum huic postquam curavero, etiamsi id nemo sinat.
CH. Ergo quis erit ultimus? quando tandem mobilium desinet annorum numerus infinitas perpetim mihi bellicorum laborum miserias inducens, Trojam ad istam, quæ nos absumit, Achivûm infelix dedecus? O utinam prius immensi ætheris evanuisset in

auras, communemve omnibus subiisset Orcum, quisquis tristium monstravit Græcis mutuum armorum usum! heu! labores laboribus succrescentes! ille enim hominum pessum dedit genus. Ille neque corollarum, neque capacium calicum dedit mihi voluptate frui, neque dulci tibiarum sono, infelix, nec blandis amoribus ducere noctes: quin sustulit amores, eheu! Jaceo autem ita neglectus, crebris roribus semper madens comas, infaustæ monumenta Trojæ. Antea quidem adversus nocturnos terrores et infesta tela munimentum erat mihi strenuus Ajax: nunc vero ipse traditus est inviso dæmoni. Quæ mihi, quænam posthæc voluptas erit? Utinam essem, ubi silvosum imminet ponto promontorium undisonum summo sub æquore Sunii, sacras ut alloquerer Athenas!

TEUC. Enimvero properavi, conspicatus ducem Agamemnonem ad nos huc cito tendentem gradu: statim ipsa fronte indicat, se mihi sinistra quædam dicturum esse.

AGAM. Tene acerba dicta renuntiant mihi audere contra nos impune adeo profundere? te quidem dico matre captiva natum. Scilicet generosa si te peperisset mater, magnifice te jactares, summisque digitulis incederes, quandoquidem homo nihili pro eo qui nihil est adeo depugnas: et neque exercitus, neque navium duces venisse nos Achivorum, neque tui, dejerasti; sed sui ipse juris, ut ais, Ajax enavigavit. Nonne hæc a servis audire ingens est dedecus? Qualis autem viri gratia adeo superba vociferatus es? Quo progressus ille, vel ubi stetit, quo non et ego? Nulline ergo Achivis sunt viri, præter hunc? Inauspicato sane, ut videmur, de Achilleis armis certamen proposuimus Argivis, si nullibi non declarabimur a Teucro improbi, nec unquam libuerit vobis, ne victis quidem, cedere, plurimorumque judicum sententiæ acquiescere; sed semper nos vel conviciis impetetis, vel latentibus pungetis dolis, quia cecidistis causa. His profecto moribus nulla unquam lex constare poterit, si, qui judicio superiores fuerunt, cedere cogentur, et qui victi sunt, potiore habebuntur loco. Sed prohibenda hæc sunt. Non enim vasta mole corporis latisque humeris viri sunt tutissimi; sed qui recta sapiunt, vincunt ubique. Nam et magnus latera bos ab exiguo tamen flagello rectam in viam propellitur: tibique adventare hoc remedium video protinus, nisi ad sanam redieris mentem: qui hominis causa haud amplius viventis, jamque evanidæ umbræ, fidenter conviciaris, et libero blateras ore. Non modestius compones ferocem animum? non, quum noris qualibus sis natalibus, alium quempiam huc adduces ingenuum virum, qui pro te verba faciat? te enim dicente, haud ego dicta percipere queam, ut qui barbaram linguam non intelligam.

CH. Utinam utrique vestrûm mens foret modestior! Nihil enim, quod e re amborum dicam, habeo melius.

TEUC. Heu! quam cito mortui cujusvis apud superstites effluit gratia, et prodita deprehenditur! si quidem vir hic nullam tui, Ajax, retinet memoriam, ne quidem ut in re minima officium

tibi præstet, pro quo tu sæpe tuam objiciens animam belli subiisti laborem. Sed abierunt jam cuncta hæc irrita. O qui infanda multa modo prolocutus es, nihilne amplius omnino meministi, ut intra vallum vos olim conclusos, jam penitus perditos, fusosque prælio, vir hic adventu suo solus liberavit, quum jam flammis arderent summi nautici fori, Hectorque superatis fossis in naves insiliret ferox? Quis hæc propulsavit? Non hic est, qui ista fecit, quem nuspiam dicis hosti contulisse pedem? Anne vera ista sunt hujus viri facinora? Neque adeo rursus, ut solus ipse soli Hectori, sortitus et injussus, conseruit pugnam, non fugace immissa inter alias sorte, udæ telluris gleba, sed quæ cristata e casside prima exsultura erat? Hic est, qui ista fecit, unaque ego interfui, ego ille servus, ille matre cretus barbara. Miser, quo tandem respiciens et hæc audes fari? Num ignoras, qui patris tui prosator fuit, antiquum illum Pelopa, barbarum Phrygem? Num porro Atrea, genitorem tuum, hominem sacerrimum, qui fratri proprios apposuit epulandos liberos? Tu autem ipse matre natus es Cressa, quam suus pater cum stupratore deprehensam in mare projici jussit mutis piscibus pabulum. Talis vero quum sis, tali natales exprobras mihi? qui patre quidem sum Telamone natus, cui propter egregiam præ ceteris virtutem hic habitus honos, ut sociam tori matrem meam abduceret, regia prognatam stirpe, Laomedontis filiam: ipsamque illi munus eximium dedit Hercules. Siccine ergo optimus, duobus optimis satus, dedecori futurus videar cognatis meis, quos tu nunc tantis depressos malis projicis insepultos? Nec te hujus edicti pudet? At hoc jam scito: si quo hunc abjicietis, abjicietis et nos tres una jacentes. Quippe honestius est mihi pro illo decertanti præclaram mortem oppetere, quam tua pro uxore aut pro germano tuo. Proinde vide, non quod mea, sed quod intersit tua: namque si me quidpiam læseris, optabis aliquando te vel timidum fuisse potius, quam erga me ferocem.

CH. O rex Ulysse, tempori te venisse scias, si non commissurus hos, sed litem dirempturus ades.

ULYS. Quid rei est, viri? Procul enim audivi vocem Atridarum super hoc viri fortis cadavere.

AGAM. Nonne enim, Ulysse, turpissima verba audimus istoc ab homine jamdudum?

ULYS. Qualia? Equidem viro ignosco qui maledictis provocatus, maledicta regerit.

AGAM. Turpia quidem audiit, qualia erant ipsius in me facta.

ULYS. Quid ergo tibi fecit, quod tibi damno sit?

AGAM. Negat se hoc cadaver insepultum relicturum: quin sepulturum se ait ingratiis meis.

ULYS. Licetne igitur vera dicenti amico, tua, non minus quam ante, manere in concordia?

AGAM. Dic: nec si vetarem, mentis essem sanæ, siquidem amicum te maximum ex Argivis duco.

ULYS. Audi igitur. Virum hunc, per Deos te obtestor, ne sustineas insepultum adeo inclementer abjicere: neque violentia te ullo modo vincat usque adeo odisse, ut fas susque deque habeas. Nam erat mihi olim inimicissimus ille ex omni exercitu, ex quo mihi addicta fuerunt Achillis arma: at illum tamen, etsi eo in me animo, non ita despicatui habeam, ut non fatear unum me vidisse fortissimum Argivorum, quotquot ad Trojam venimus, excepto Achille. Proinde injurius sis, si eum suo prives honore: non enim hunc, sed Deorum leges violaveris. Virum autem strenuum nefas est post mortem lædere, ne quidem si antea oderis.

AGAM. Tune ad hunc modum, Ulysse, hujus gratia mihi resistis?

ULYS. Sane equidem: oderam vero, quum odisse fas erat.

AGAM. Non itaque et mortuo insultare te par est?

ULYS. Ne gaudeas, Atrida, impio lucro.

AGAM. Pietatem ubique colere, haud facile est regi.

ULYS. At facile bene monentibus amicis obsequi.

AGAM. Regibus parere oportet probum virum.

ULYS. Desine: victus ab amicis, victor es tamen.

AGAM. Memento in quem virum hanc confers gratiam.

ULYS. Inimicus hic quidem: at olim præstabat virtute.

AGAM. Quid fiet tibi, ubi mortuum inimicum adeo revereris?

ULYS. Virtus nempe apud me plus quam odium valet.

AGAM. Hac qui sunt mente, vecordes solent perhiberi vulgo.

ULYS. Atqui multi sunt nunc amici, qui postmodo odia inter se exercebunt.

AGAM. Talesne, quæso, postules amicos parare?

ULYS. Equidem præfractum animum laudare non soleo.

AGAM. Tu quidem facies, ut ignavi hodie videamur.

ULYS. Immo ut Achivis omnibus justi videamini.

AGAM. Suades ergo, ut hoc cadaver sepeliri sinam?

ULYS. Equidem. Nam et ipse mihi olim justa persolvi cupio.

AGAM. Ut quisque sibi quæ congruunt facit!

ULYS. Cui enim me magis convenit, quam mihi studere?

AGAM. Tuum igitur hoc factum, non meum vocabitur.

ULYS. Ut feceris, ita bonus habeberis ubique.

AGAM. At tamen hoc certo scias, me vel majore in re tibi gratificari velle. Hic vero mortuus et vivus pariter mihi omnium erit maxime invisus. Porro tibi facere licet quod facto est opus.

CH. Si quis te, Ulysse, hac mente præditum, haud sapientem prædicat, næ ille stultus est homo.

ULYS. At vero nunc Teucro id in posterum denuntio, me quam antea inimicus fuerim, tam denuo amicum esse: et mortui hujus funus una curare volo, omnemque conferre operam, nec quidquam omittere, quod fortissimis viris omnes præstare addecet.

TEUC. Optime Ulysse, omnibus te modis laudare possim, ut qui longe meam fefelleris opinionem. Qui enim huic eras Achivorum inimicissimus, tu solus ei opem tulisti, nec mortuo huic vivus illudere sustinuisti, ut imperator ille lymphatus, ipseque et suus frater eum voluerunt omni affectum contumelia insepultum abjicere. Quare illos Olympi hujus rector Jupiter, memorque Erinnys, et pœnarum exactrix Justitia malos male perdant, sicut voluerunt hunc virum contumeliis objicere indigne. Te vero, ô longævi proles Laërtæ patris, vereor equidem sinere, ut hoc funus contingas, ne, hoc si faciam, mortuo ingratum sit. Cetera vero nos adjuva ; et si quem de exercitu alium funus curare voles, non grave nobis erit. Ego vero reliqua omnia administrabo : tu autem te viri in nos boni officio functum esse scito.

ULYS. Volui equidem : at si tibi minus gratum est me una curare, abeo et approbo tuam sententiam.

TEUC. Satis est : jam enim multum elapsum est temporis. At vos alii cavam fossam properate manibus ; alii vero altum tripodem igni imponite, piis aptum lavacris : at una e tentorio militum turma armorum ornatum afferat. Tu vero, puer, amanter patrem quantum potes apprehende, unaque mecum latera hæc alleva. Adhuc enim calidi vulneris ora sursum efflant atrum cruorem. Verum age, quisquis se amicum ait adesse, properato, ito, huic viro operam dans in omnibus bono, nullique unquam mortalium meliori Ajace, quamdiu vixit, hoc dico.

CH. Quam multa homines experientia docet! Priusquam vero eventum videas, nullus vates tibi quo res sit processura dixerit.

FINIS AJACIS LORARII.

DRAMATIS PERSONÆ.

ULYSSES.
NEOPTOLEMUS.
CHORUS.
PHILOCTETES.
SPECULATOR MERCATORIS HABITU.
HERCULES.

SOPHOCLIS

PHILOCTETES.

ULYS. LITUS quidem hoc est circumfluæ terræ Lemni, mortalibus nec tritum nec habitatum, ubi, ô patre Achivorum fortissimo crete, Achillis fili Neoptoleme, Meliensem Pœantis natum jussus a Regibus exposui ego olim, tabo fluentem, ex ulcere pedem depascente: quum nec libamina aris imponere, neque exta tangere quietis nobis liceret, sed tota castra diro omine impleret querelis, clamans semper gemensque. Sed quid hæc frustra memoro? Quippe longis sermonibus haud opus est, ne venisse me hic sentiat, dolusque omnis subvertatur mihi, quo me illum mox capturum arbitror. Tuæ vero partes sunt, in ceteris ut subservias, dispiciasque ubinam hîc sit gemino sic patens ostio petra, ut hieme utraque sedes solem excipiat, æstate vero apertum utrinque antrum permeans aura somnos cieat: at paullum infra ad lævam videre possis aquæ limpidæ fontem, siquidem haud evanuit. Silentio te confer ad ista loca, atque mihi renuntia, utrum illic an alibi habitet, ut consiliorum meorum quod superest me dicente percipias, communique amborum opera ad exitum perducantur.

NEOPT. Haud longe absunt, rex Ulysse, quæ me inspicere jubes: videor enim specum, qualem dixisti, videre.

ULYS. Superne, an inferne? non enim discerno.

NEOPT. Illum superne: nec ulla vestigii apparet nota.

ULYS. Vide num humi recumbit dormiens.

NEOPT. Vacuam habitationem video, ubi nemo est homo.

ULYS. Neque intus apparatus est ullus cibus?

NEOPT. Substrata foliis humus, ut cuipiam ibi incubanti.

ULYS. Ceterane sunt vacua, nec quidquam ultra sub tecto est?

NEOPT. Poculum est e ligno cavatum, pravi sane artificis opus, unaque hæc focalia.

ULYS. Viri totam supellectilem narras scilicet.

NEOPT. Eheu, eheu! Præterea hîc siccantur laceri panni, fœda, ut videtur, sanie pleni.

ULYS. Plane in hisce locis vir habitat, atque alicubi haud procul abest. Quî enim veteri morbo pedem æger progrediatur longius? Sed vel in pabuli consuetam viam exiit, vel herbam, si quam novit alicubi, qua sedet dolores, carpturus. Hunc itaque socium, qui adest, mitte speculatum, ne in me imprudentem incidat. Quippe unum me mavult prehendere, quam ceteros Achivos omnes.

NEOPT. En ille vadit, et semita custodietur: tu vero, si quid vis ultra, rursus expedi.

ULYS. Achillis nate, oportet te in his, quorum gratia huc venisti, strenuum esse non solum corpore, sed si quid novum, nec ante auditum tibi, audias, ministrare in eo, uti minister ades.

NEOPT. Quid ergo jubes?

ULYS. Meditari te oportet quî Philoctetæ animum verbis fallas subdolis. Quando te rogabit, quis es, et unde ades, dic filium te esse Achillis: hoc enim celare haud necesse est: navigare autem te domum, deserto navali Achivorum exercitu, quos impense oderis, qui postquam te supplicibus precibus arcessivissent domo, quia in te uno sita illis spes esset capiendi Ilii, venienti tamen haud dignati sint tibi Achillis arma dare, quæ jure tuo peteres, Ulyssi vero tradiderint ea; simulque in me dic, ut voles, quidquid probri et maledicti est; nec est quod inde me quidquam lædas; ista vero ni feceris, Achivis omnibus ærumnas conficies graves. Nisi enim hujus arcus et sagittæ capientur, non poteris unquam expugnare Dardani urbem. Disce autem, cur mihi quidem non liceat, tibi vero fas sit fidenter et tuto cum hoc viro colloqui. Tu quidem navigasti, nemini juramento obstrictus, neque ex necessitate, nec primæ expeditionis particeps fuisti: horum autem nihil est inficiandum mihi. Quare, si potitus arcum, me adesse senserit, perii, et te simul mecum perdam. Quocirca callide comminisci debes, quî furto auferas invicta arma. Novi equidem te non esse eo ingenio natum, ut falsa loquaris, aut dolo struas alii malum. At tamen jucunda res est victoriam adipisci. Aude: justi vero post rursus erimus. Nunc autem ad hujus diei partem exiguam da te mihi impudentem; et deinde reliquum tempus vocator omnium sanctissimus mortalium.

NEOPT. Ego vero, Laërtis fili, dicta quæ non audio lubenti animo, eadem exsequi haud minus odi. Hoc enim a natura habeo, ut nihil de insidiis agam, neque ego, neque, ut aiunt, qui me genuit pater. Sed paratus sum virum vi abducere, et non dolis. Non enim ille claudus altero pede nos tanto valentiores vi devicerit. Missus equidem tecum ut adjutor, nolim proditor vocari. Malo autem, ô rex, honesta faciendo spe excidere, quam turpi facto voti compos fieri.

ULYS. Optimi patris fili, et ipse, juvenis quum essem olim, linguam quidem otiosam, manum vero habebam ad opera promptam: nunc autem, re perspecta et explorata, video inter mortales linguam esse, non opera, quæ omnia gubernat.

NEOPT. Quid igitur aliud me jubes, quam mentiri?
ULYS. Aio Philocteten dolo tibi capiundum esse.
NEOPT. Cur dolo potius, quam persuadendo abducam?
ULYS. Haud persuadebitur: vi autem capere nequeas.
NEOPT. Estne illi tantum, quo confidat, robur?
ULYS. Sunt certæ sagittæ, letum ferentes.
NEOPT. Anne igitur ad eum ne quidem accedere tutum est?
ULYS. Neutiquam, nisi dolo ceperis, ut dico.
NEOPT. At, quæso, mentiri non turpe censes?
ULYS. Non, si mendacium quidem salutem afferat.
NEOPT. At qua fronte quis hæc audebit loqui?
ULYS. Quum lucri causa quid inceptas, pudere haud decet.
NEOPT. Quid vero lucri est mihi, si hic ad Trojam venerit?
ULYS. Solæ hæ sagittæ Trojam ceperint.
NEOPT. Atqui nonne eam ego, ut dicebatis, expugnaturus sum?
ULYS. Nec tu sine illis, nec illæ sine te.
NEOPT. Captandæ itaque sunt, quandoquidem ita se res habet.
ULYS. Porro si hoc feceris, gemina auferes præmia.
NEOPT. Quænam, cedo? si enim sciero, nihil renuam exsequi.
ULYS. Catus ut ipse simulque fortis voceris.
NEOPT. Age ergo, faciam quod jubes, omni pudore amoto.
ULYS. Tenesne animo igitur, quæ te monui?
NEOPT. Ne dubita, postquam semel assensi.
ULYS. Tu quidem ergo hîc opperiens venientem eum excipe: ego vero abeo, ne coram me cernat: sociumque, quem modo speculatum amisisti, ad navem mittam denuo, hucque, si diutius cessare mihi videamini, eumdem ipsum virum remittam naucleri habitu concinnatum callide, formaque adeo immutata, ut pro ignoto haberi possit: qui quum versute perplexa loquetur, tu, fili, ex ejus sermone quæcunque tibi ex usu erunt, arripe. Ego vero ad navem abeo, his tibi commissis: Mercurius autem fraudum repertor, duxque viæ nos dirigat, et victrix Minerva arcium præses, quæ me servat semper.
CH. Quid peregrinus in peregrino solo reticeam, ô rex, quidve dicam homini suspicaci? edoce me. Solertia enim et consilio ceteris præstat quicunque divinum Jovis sceptrum regit. Ad te vero, ô fili, summum hoc imperium avis ab ultimis pervenit. Quare age dic quo modo tibi subserviam.
NEOPT. Mirum ni cupis extremos fines invisere loci quo ille cubile habet: nunc quidem ergo adspice fidenter; at ubi veniet viator formidabilis, hocce ex antro regredere, meumque ad nutum semper procedens, da operam, ut quodcunque facto opus fuerit facias.
CH. Rem jubes, ô rex, jamdudum meditatam mihi, oculo ut

observem tuis maxime commodis intento : nunc vero dic mihi quonam in recessu abditus habitat, quemve tenet locum : id enim doceri operæ pretium est mihi, ne imprudenti alicunde superveniat. Quis locus, quæ sedes, quave carpit viam ? intusne an foris ?

NEOPT. Hoc quidem cernis illius domicilium, gemino patentem ostio rupem.

CH. Sed quo ipse miser abiit ?

NEOPT. Nullus dubito, quin cibi quærendi gratia proximam hanc semitam ingressus ambulet alicubi. Hac enim ratione fama fert illum sustentare vitam, alatis sagittis configentem feras, miserum perpetuis conflictatum ærumnis, nec ad eum quemquam accedere, qui dolores sedare possit.

CH. Miseror equidem illius vicem, quem nemo curat mortalium, nec convictor ullus adspicit : sed infelix, solus semper, laborat atroci morbo, inopsque consilii despondet animum, sicubi eum cujusvis rei ad vitam necessariæ urget egestas. Quo tandem modo tot malis resistit ? ô solers mortalium industria ! ô infelicia hominum genera, quibus sors vitæ obtigit haud commoda ! Hic majorum forte nulli secundus, rerum, quibus usus vitæ indiget, omnium expers, deserto in loco jacet solus inter pictas hirsutasve feras, doloribus simul et fame cruciatus, miserabilis, anxiferis curis frustra exercitus : tristis autem loquaci ore procul resonans Echo acerbis ejulatibus respondet.

NEOPT. Nihil est horum quod valde mirer ; Divûm enim numine, si quid ego intelligo, eveniunt : atque hæc mala ex immitis Chryses ira eum invaserunt : quodque nunc, curante nemine, morbo afflictatur, non est ut hoc absque Deorum consilio fiat, ne prius hic in Trojam dirigat divina invicta tela, quam venerit tempus, quo dicitur ab illis expugnanda esse.

CH. Comprime vocem, fili.

NEOPT. Quid est ?

CH. Strepitum audivi, qualis esse solet hominis quem pertentat dolor.

NEOPT. Numquid hinc, an illinc loci ? accidit mihi revera vox alicujus ægre viam carpentis, neque me fallit procul auditus flebilis questus viri malis confecti : clare enim sonat.

CH. Sed concipe, fili —

NEOPT. Quidnam ? cedo.

CH. Aliam cogitationem. Non procul, sed prope adest vir, haud lætum carmen fistula recinens, agrestis ut pastor : sed aut alicubi pedem offendens præ cruciatu vociferatur ingenti ejulatu, aut navem cernens ad inhospitalem portum appulsam. Atrox enim quidpiam clamat.

PHIL. Ehem hospites, quinam estis, quæso, qui ad hanc insulam importuosam et inhabitatam remis appulistis navem ? Qua ex patria, quove vos ex genere esse dixerim ? Forma quidem apparet vestitus Græci, quo nihil mihi visu est jucundius ; at vocem

audire cupio; nec me alloqui vereamini ita efferatum exhorrescentes: sed miserati hominem infelicem, solum, desertum hîc, amicis destitutum, malisque confectum, vocem edite, si amici quidem adestis: respondete, amabo: haud enim par est me a vobis hoc non impetrare, aut vos vicissim a me.

NEOPT. At scito hoc primum, hospes, nos Græcos esse, quandoquidem hoc scire cupis.

PHIL. O carissima vox! vah! vah! quam juvat vel accepisse talis viri alloquium post tam longum tempus! Quis te huc, ô fili, appulit? quæ adduxit necessitas? quod consilium? quis ventus? næ ille amicissimus mihi! omne hoc mihi declara, ut sciam quis es.

NEOPT. Natus sum equidem in insula Scyro: domum navigo: porro vocor Neoptolemus Achillis filius. Rem totam tenes.

PHIL. O carissimi patris nate, ô cara edite patria, ô senis alumne Lycomedis, quonam suscepto itinere huc appulisti? undenam navigas?

NEOPT. Nunc quidem ex Ilio.

PHIL. Quid ais? non enim tu nobiscum classem conscendisti, quum primum ad Ilium profecti fuimus.

NEOPT. An et tu particeps fuisti istius expeditionis?

PHIL. O nate, non me ergó nosti, quem intueris?

NEOPT. Quomodo enim noverim, quem vidi nunquam?

PHIL. Neque nomen, neque calamitatum mearum famam ullam unquam audisti, quibus pereo miser?

NEOPT. Scito me nihil eorum nosse, de quibus rogas.

PHIL. O multa me calamitosum, ô invisum Diis, cujus ne fama quidem tam misere afflicti domum, nec usquam Græciæ pervenit! sed qui me huc ejecerunt impie, derident me taciti: lues autem mea usque integrascit, inque dies fit gravior. O fili, ô patris Achillis proles, en ille ego sum tibi, quem fando forte audiisti Herculearum possessorem sagittarum, filius Pœantis Philoctetes, quem gemini duces, rexque Cephallenum abjecere turpiter solum sic in deserto loco, letiferæ excetræ morsu infesto vulneratum, diroque inde tabescentem morbo; cum quo me, ô fili, hîc expositum solum reliquerunt atque abierunt, postquam e ponto circumflua Chrysa huc appulerunt. Scilicet ubi me viderunt ex multa maris jactatione dormientem in cava litoris rupe, læti solverunt naves, me deserto, appositisque mihi, ut mendico alicui, pannis pauculis, cibique subsidio tenui; qualia ipsis utinam contingant! Tu vero, ô fili, quem mihi e somno excitato, postquam illi profecti fuerunt, sensum fuisse putas, quas effudisse lacrymas, quibus lamentis mea deplorasse mala? quum cernerem naves, quibus huc navigaveram, omnes abactas, hominemque in loco neminem, nec qui victus curam gereret, nec qui ægroto morbi levamen afferret. Omnia autem circumspiciens nihil vidi

præter ærumnas adesse; harumque, ô fili, ingentem copiam. Interea mihi tempus sensim procedebat, die diem excipiente, oportebatque solum me hoc sub parvo tecto mihi ministrare omnia. Alimenta quidem suppeditabat hic arcus, quo volatiles petebam columbas: tum quodcunque mihi attigisset emissa nervo sagitta, hoc ut tollerem, provolvebam me, ægre trahens pedem miser. Atque etiam quum potu usus erat, vel, si pruinis terræ superfusis, ut hieme solet, necesse erat parumper ligni cædere, hæc e specu repens ipse moliebar miser. Deinde ignis haud erat in promptu: sed silici silicem attereus, abstrusam vix elicui flammam, quæ hucusque me sospitat. Habitata enim casa hæc cum igne omnia, præter sanitatem, suppeditat mihi. Age nunc, ô nate, et insulæ hujus naturam disce. Hujus ad oras navita nullus sponte applicat: nulla est enim navibus statio, nec mercatoribus spes ulla est lucri, nec ulla hospitia. Qui sapit huc nemo navigat. Forte fortuna aliquis appulit ingratiis, ut longa hominum vita plurimos istiusmodi casus ferre possit. Hi ubi advenerunt, ô fili, verbis quidem miserantur me, et forsitan etiam vicem dolentes meam, cibi aut vestis aliquid mihi impertiunt: at illud, ubi primum mentionem injicio, renuunt omnes, ut domum me reducant. Itaque conficior miser annum jam hunc decimum fame et doloribus, alens voracem luem. Talia mihi fecerunt, ô fili, Atridæ et Ulysses, quibus Olympii Dii dent, ut ipsi vicissim paria sustineant mala!

CH. Me quoque, haud secus ac istos huc advectos hospites, miseret tui, Pœantis fili.

NEOPT. At ego, quæ dicis, vera esse scio, testisque tibi esse possim, ut qui secundum te Atridarum et Ulyssis expertus sim improbitatem.

PHIL. Num et tu de sacerrimorum Atridarum aliqua injuria expostulas, ut læsus irascaris?

NEOPT. Iram utinam aliquando expleam manu, quo Mycenæ intelligant Spartaque, fortium virorum genetricem esse Scyron quoque!

PHIL. Euge, ô fili: sed quam habens in eos querelam tam graviter iratus huc advenisti?

NEOPT. O fili Pœantis, dicam, tametsi vix dicere queo, quibus illi me ad eos venientem contumeliis affecerunt. Nam postquam Achillem vis fati sustulit—

PHIL. Hei mihi! ne quod ultra verbum facias, priusquam didicero hoc primum, num occidit Pelei proles.

NEOPT. Occidit, neminis hominis, sed Dei, ut aiunt, manu, Phœbi percussus arcu.

PHIL. At generosus quidem peremptorque et peremptus. Dubius autem, ô fili, hæreo, primumne perconter causam querelæ tuæ, an illius vicem deplorem.

NEOPT. Tibi quidem arbitror satis esse, si tua ipsius deplores infortunia, aliorum ut missa facias.

PHIL. Recte sane dicis, quare de integro rursus rem tuam mihi narra, quibus te modis injuria affecerint.

NEOPT. Venere ad me picta vecti nave divus Ulysses, altorque mei patris, dicentes, verane an falsa nescio, haud fas esse, postquam perüsset pater meus, alium quam me Trojanam arcem expugnare. Hæc illis dictitantibus haud longa fui in mora, quin statim, hospes, conscensa nave, celerem contenderem cursum; idque maxime mortui patris desiderio, ut, quem nunquam videram, saltem, antequam tumulo conderetur, intuerer. Præterea et causa accedebat optima, laudum cupido, eo si profectus Trojæ turres everterem. Jamque naviganti mihi dies alter fulgebat, quum ad invisum Sigeum cursu secundo applicavi: atque statim egressum nave circumfusus omnis exercitus me salutavit, jurantes se redivivum Achillem cernere. At ille compositus jacebat. Ego vero infelix postquam eum aliquantisper deflevi, accedens Atridas ad amicos, ut par erat, armaque et alia quæcunque fuerant patris poposci. At heu! responsum illi dederunt impudentissimum mihi: *O nate Achillis, cetera quidem licet tibi paterna sumere; armorum autem illorum potitur jam vir alius, Laërtæ filius.* Tum ego, lacrymis oculos suffusus, illico exsurgo ira percitus gravi, atque indignabundus, *Ergone,* inquam, *ô sceleste, eo processistis audaciæ, ut cuiquam arma mea traderetis, me non rogato?* Ad quæ Ulysses, qui forte ibi aderat, *Næ,* inquit, *adolescens, optimo hi jure dederunt ea mihi; namque ego præsens ea, corpusque ipsum servavi.* Atque ego animi impotens, statim probri quodcunque est ei ingessi, extrema omnia imprecatus, si mea ille arma eriperet mihi. Ille vero sic lacessitus, tametsi alias haud promptus est irasci, maledictis dolens, ita respondit: *Non eras, ubi nos; sed aberas ubi te non oportebat abesse: hæcque arma, quandoquidem ferociter loqueris, Scyron reportans nunquam navigabis.* His auditis probris, acceptisque injuriis, navigo domum, meis spoliatus a pessimo, pessimisque orto, Ulysse: quanquam non ejus crimen est, sed principum ipsorum. Civitas enim universa, simulque totus exercitus pendet ex principibus: qui vero flagitiose agunt homines, principum sermonibus edocti fiunt improbi. Rem totam dixi: qui vero Atridas odit, mihique pariter et Diis sit amicus!

CH. Montibus gaudens, nutrix omnium Rhea, mater ipsius Jovis, quæ magnum Pactolum auriferum colis, te illic quoque, veneranda mater, imploravi, quando in hunc Atridarum omnis injuria collata est, ubi, ô beata, tauricidis vecta leonibus, arma paterna, summum honoris insigne, tradidere præter fas Laërtis filio.

PHIL. Doloris argumentum, ut videtur, manifestum habentes, huc appulistis, hospites, mihique consentitis, quod arbitramini facinora ista esse Atridarum et Ulyssis. Hunc enim probe novi semper paratum quidvis falsi dicere, fraudemque omnem experiri, unde nihil non scelesti sit effecturus. Verum nihil id est mirum

mihi; sed mirabor, si præsens ista cernens Ajax major passus sit.

NEOPT. Non erat in vivis amplius, ô hospes: nunquam enim illo vivente, eis spoliatus fuissem.

PHIL. Quid ais? an et ille mortem obiit?

NEOPT. Scito eum non amplius lucis adspectu frui.

PHIL. Væ mihi misero! At non morietur Tydei filius, nec Sisyphi proles empta Laërti. Hos enim non decebat vivere.

NEOPT. Non sane; hoc certo scias: sed et maxime nunc florent in Argivorum exercitu.

PHIL. Quid vero? Qui senex et strenuus erat, amicusque meus, Nestor Pylius, vivitne? hic enim facta eorum improba sapientibus consiliis cohibere solebat.

NEOPT. Misere nunc ille agit, postquam oppetiit mortem Antilochus, qui solus ei ex filiis aderat.

PHIL. Hei mihi! De duobus istis acerba memoras, quos ego minime vellem absumptos audire. Eheu, eheu! quonam obsecro respiciendum est, quando hi quidem periere, Ulysses vero superest adhuc in eo loco, ubi oportebat horum vice ipsum dici mortuum?

NEOPT. Astutus est ille luctator; sed vel callida consilia, ô Philocteta, labefactantur sæpe.

PHIL. Age dic obsecro, ubinam tum erat tibi Patroclus, qui patri tuo fuit in deliciis?

NEOPT. Et ille mortuus erat. Rem autem in pauca conferam: Bellum neminem hominem lubens perimit malum, sed optimos semper.

PHIL. Hujus rei testis tibi sum: hacque ipsa gratia de homine te rogabo nullius quidem pretii, sed lingua prompto et callido, quid nunc agat.

NEOPT. An quopiam de alio quam Ulysse rogas?

PHIL. Non hunc volui: sed Thersites erat quidam, qui sibi nunquam temperabat, quin plus semel diceret, quod ne semel quidem audire quisquam vellet. Scin' hunc an vivit adhuc?

NEOPT. Ipsum non vidi; sed audivi superstitem esse.

PHIL. Ita scilicet futurum erat, siquidem nihil unquam pravi interiit: sed id omni cura tutantur Dii: et si quis est malitiosus et fraudulentus, cum libenter prohibent ab Orco; qui autem justi et probi sunt, illos eo solent demittere. Quo sunt hæc censenda loco, quo nomine laudanda, si Deorum facta laudare aggressus, ipsos Deos malos deprehendo?

NEOPT. Equidem, ô patre Œtæo sate, in posterum dehinc Iliumque et Atridas procul intuens, ab iis mihi cavebo. Ubi enim deterior bono plus valet, peritque virtus, et ignavus rerum potitur, nunquam ego tales viros amavero. Sed saxosa Scyros suffecerit mihi posthac, ut me meæ domi oblectem. Nunc autem pergo ad navem. At tu, Pœantis fili, vale quam maxime, vale; et te Dii morbo liberent, ut ipse postulas. Nos autem abeamus, ut, ubi Deus nobis ventum concedet, illico vela in altum demus.

PHIL. Jamne, ô fili, a me discedítis?

NEOPT. Opportunitas enim monet, ut prope navem potius, quam procul, ferentem observemus ventum.

PHIL. Per ego te patrem, perque matrem, ô fili, perque si quid tibi domi est carum, supplex nunc rogo, ne relinquas me solum adeo, malis in hisce desertum, quot quantisque colluctari me vides, atque audiisti: sed me tanquam accessionem navigationi tuæ recipe. Molestia quidem, sat scio, gravis erit hujus oneris: tamen sustine. Nempe generosis odio est quidvis turpe, et honestum decori. Tibi quidem prætermissum hoc officium grande feret dedecus; servatum vero, ô fili, te laude cumulabit maxima, si vivus ego venero ad Œtæam terram. Age, dici ærumna est haud unius integri: aude; abductum me quocunque voles injice, in sentinam, in proram, in puppim, ubi minime futurus sim convectoribus molestus. Adnue, per ipsum te Jovem obtestor vindicem supplicum; sine te exorem, ô fili. Advolvor genibus tuis, tametsi ego infelix infirmus sum et claudus: ne me relinquas, obsecro, desertum adeo, ubi hominum nulla sunt vestigia. Sed vel ad domum tuam vectum me sospita, vel ad Chalcodontis in Eubœa sedes; at inde non longa erit mihi ad Œtam navigatio, Trachiniumque jugum, et pulchre fluentem Spercheum, quo patri me exhibeas meo, quem jamdudum metuo, ne mihi mortuus sit. Multa enim hinc solventibus mandata ad eum dedi, supplices mittens preces, ut ipse navi huc advectus domum me abduceret, liberaretque a malis. Sed vel fato functus est, vel quibus hæc commisi, ut fieri solet, opinor, ii me meaque parvi pendentes, domum redire properarunt. Nunc vero, ad te enim deductorem simul et nuntium venio, tu me serva, tu mei miserere, considerans, quam cuncta sunt mortalibus timenda, quotque periculis obnoxia est eorum conditio, ancepsque fortuna, modo læta, modo tristis. Oportet autem eum cui res secundæ sunt, acerba quævis respicere; et si quis laute vivit, tunc opes tueri maxime, ne imprudenti pereant.

CH. Miserere, ô rex; multos recensuit vix tolerabilium ærumnarum conflictus, quantis utinam nullus meorum amicorum urgeatur! si vero inimicos, ô rex, oderis Atridas, ego sane illorum damnum in hujus lucrum converterem, eumque, uti impense cupit, in instructa bene et celeri nave reducerem domum, Deorum vindictam effugiens.

NEOPT. Vide tu, ne nunc quidem facilior sis; ubi vero tædio morbi vinceris, tunc non amplius hisce dictis consentias.

CH. Minime: non est, ut hanc animi mutabilitatem exprobres mihi unquam merito.

NEOPT. At indecorum est mihi sane, minus promptum me videri quam te, ad opem ferendam hospiti in tempore. Proinde, si sic videtur, abnavigemus; veniat protinam. Quippe navi accipietur, nec repulsam feret: solummodo Dii dent nobis, ut incolumes hac terra egrediamur, eoque perveniamus, quo navigationem instituimus.

PHIL. O diem lætum plurimum! ô virum omnium suavissimum! ô amicos remiges! utinam vobis re ostendere possim, quam me hoc beneficio obstrictum habetis! Eamus, ô fili, salutata prius illa intus infausta habitatione, ut et cognoscas quibus subsidiis vitam toleraverim, quoque fuerim animi robore: horum enim ne adspectum quidem neminem alium præter me passurum fuisse arbitror; me vero mala boni consulere docuit dura necessitas.

CH. Resistite: discamus quid sit novi. Namque viri duo, alter navis tuæ socius, alter autem exterus, huc accedunt, quos quum audieritis, postea ingrediemini.

MERC. Achillis fili, socium tuum hunc, qui cum duobus aliis apud navem tuam stationem agebat, jussi mihi ubi locorum esses demonstrare, quandoquidem inscius imprudensque in te incidi, forte fortuna ad idem litus appulsus. Navigans enim, ut nauclerus, haud magno commeatu ab Ilio domum ad vini feracem Peparethum, ubi audivi nautas, qui huc appulerant, tuos esse omnes, visum est mihi haud tacite præternavigare, priusquam tibi quædam denuntiassem, consecutus aliquid, ut par est, præmii. Nihil forte nosti de iis quæ tua intersunt, quæ nova de te Achivis consilia sunt; nec consilia tantum verbis inita, sed dictis jam facta suppetunt, remque haud negligenter exsequuntur.

NEOPT. At tibi quidem, hospes, pro ea qua mihi prospicis benevolentia, condigna apud me, nisi improbus sim, reposita manebit gratia. Verumtamen quod dixti declara mihi, ut sciam quid novi consilii ab Argivis affers.

MERC. Abiere, qui te classe persequantur, Phœnixque senex et Thesei filii.

NEOPT. Vine, an verbis me abducturi?

MERC. Haud scio: quod audivi, ejus adsum tibi nuntius.

NEOPT. Istucne, quæso, tanto impetu animi aggrediuntur Atridarum gratia Phœnixque et qui una conscenderunt navem?

MERC. Hæc scito jam agi, nec amplius in agendis esse.

NEOPT. Quî vero Ulysses operam suam non ultro obtulit, nec paratus fuit navigare? numquis illum prohibuit metus?

MERC. At ille et Tydei filius ad alium virum proficiscebantur, quando solvebam e portu.

NEOPT. Quisnam ille sit, ad quem Ulysses ipse navigabat?

MERC. Sane erat aliquis. Sed huncce primum dic mihi, quis est. Quod dixeris vero, ne effer clare.

NEOPT. Hic est inclytus tibi Philoctetes, hospes.

MERC. Ergo ne plura me roges; sed quam ocissime solve navem, atque ex hac terra te abripe.

PHIL. Quid autumat, ô fili? cur me, obsecro, dictis tenebricosis prodit tibi hic navita?

NEOPT. Nondum intellexi quid sibi velit: oportet autem eum, quæ dicet, perspicue eloqui adversum me, et te, et hos quoque.

MERC. O nate Achillis, ne committas, quæso, ut Græcorum in offensionem incurram, quod tacenda dixerim: magnis enim lucris augeri soleo, ob officia quæ eis ego, quantum quidem potest homo pauper, præsto.

NEOPT. Ego sum Atridis infensus: hic autem vir amicus est mihi summus, quia Atridas odit. Proinde oportet te, qui amico ad me venisti animo, nihil nos eorum celare, quæ audiisti.

MERC. Vide quid agis, fili.

NEOPT. Jamdudum ego id vidi.

MERC. In te crimen omne transferam.

NEOPT. Esto; dic modo.

MERC. Dico. Duo illi, quos audisti, viri, Tydei filius, visque Ulyssea, ad hunc navigant, ut qui jurati fidem suam obligarunt, se eum vel sermonibus persuasum, vel vi adducturos. Atque hæc Achivi omnes audiere Ulyssem aperte dicentem: ille enim plus fiduciæ habebat altero, se hæc effecturum.

NEOPT. Quanam vero gratia post tam longum tempus Atridæ tantam hujus curam gerunt, quem dudum ejecere? Quæ hos cupido incessit, aut vis ultioque Deorum, qui sceleste factorum pœnas exigunt?

MERC. Istud tibi ego, forte enim haud inaudisti, omne expediam. Vates erat quidam claro sanguine genitus, Priami quidem filius, nomine vero Helenus appellabatur; quem noctu egressus solus, qui ubique pessime audit, probrisque oneratur omnibus, versutus ille Ulysses cepit, vinctumque in medios Achivos agens, cunctis opimam prædam monstravit. Is inquam et alia omnia illis vaticinatus est, hocque inprimis, Trojæ turres nunquam eos dirituros, nisi hunc persuasum abducant ab hac insula, in qua nunc habitat. Atque hoc simul ac vatem dicentem audivit Laërtæ filius, statim recepit, virum hunc adductum Achivis se exhibiturum, idque, ut maxime opinabatur, volentem, sin renueret, invitum: hæcque si non daret effecta, caput suum cuilibet amputandum permittebat. Audiisti, nate, omnia: propere autem abire et te ipsum moneo, et si quis alius tibi curæ est.

PHIL. Hei mihi misero! Illene, mera labes, me ad Achivos juravit persuasum se abducturum? Nempe sic persuadebor, ut ab inferis mortuus ad lucem redeam, quemadmodum illius pater.

MERC. Ista equidem nescio; sed pergo ad navem: vobis autem optima conferat Deus!

PHIL. Nonne hoc, ô fili, acerbum est, Laërtis filium sperare, fore unquam ut me dictis mollibus delinitum abducat nave, et mediis in Achivis ostendat? Haud sane fiet. Facilius invisissimæ mihi auscultarem excetræ, quæ me ita claudum reddidit. Sed nullum est nefas, quod ille indictum vel infectum velit: nuncque, satis scio, veniet. Verum, ô fili, abeamus, ut nos plurimum pelagi ab Ulyssis nave disterminet. Eamus: quippe opportuna festinatio, labore exhausto, somnum et quietem adducere solet.

NEOPT. Itaque quum ventus in proram spirans remittet, solvemus navem : nunc enim adversus est.

PHIL. Quilibet ventus secundus est, quum fugias mala.

NEOPT. Nil metuas ; et hæc illis contraria sunt flamina.

PHIL. Nullus prædonibus flatus est contrarius, si furto aut vi quidquam auferre detur.

NEOPT. Age ergo, si placet, eamus, quum primum intus sumpseris quibus tibi maxime usus est, quæque optas magis.

PHIL. Enimvero sunt quibus opus est, admodum ex paucis licet.

NEOPT. Quid illud est, quod navis mea tibi non suppeditet?

PHIL. Est mihi quædam herba, qua solco maxime mulcere hoc ulcus, ita ut valde mitigetur dolor.

NEOPT. Age effer illam. Numquid et aliud assumere cupis?

PHIL. Videbo numquid forte mihi harum sagittarum neglectum exciderit, ne cui auferendum relinquam.

NEOPT. Estne ergo nobilis ille arcus, quem nunc habes?

PHIL. Hic ipse, non enim alius est, quem manibus gero.

NEOPT. Fasne est mihi eum contemplari prope, et gestare, atque osculari tanquam Deum?

PHIL. Tibi quidem, ô nate, et hoc continget, et mearum rerum quodcunque aliud tibi erit commodum.

NEOPT. Equidem cupio : sed ita temperata est cupido : si fas mihi sit, velim ; sin minus, omitte.

PHIL. Et pie loqueris, et fas tibi est, qui solis hoc jubar adspicere solus mihi dedisti, qui terram Œtæam videre, qui patrem senem, qui amicos, qui inimicorum subjectum pedibus me superiorem iis reddidisti. Confide ; licebit tibi hunc arcum tractare, et danti reddere, et gloriari, quod solus mortalium virtutis ergo illum attrectaveris. Beneficio enim meo ipse eum comparavi : proinde haud mihi grave est, amicum te meum, illum inspicere et contrectare. Qui enim beneficiis vicem reddere novit, quibusvis opibus præstantior amicus fuerit.

NEOPT. Ingredere.

PHIL. Et te introducam. Vis enim morbi adjutorem te postulat.

CH. Fando quidem audivi, haud vidi tamen, ut Jovis insidiatum thalamis Ixionem ceperit olim, et rotæ adstrinxerit volventi, omnipotens Saturni filius : alium vero neminem audivi, nec vidi mortalium, qui in tristius fatum inciderit, quam hic, qui nihil cuiquam male fecit, nec quemquam suo fraudavit, sed justitiam coleus cum justis semper, tam indignis periit modis. Hoc demiror, quo pacto tandem, quo pacto fluctuum undique allisorum sonitum audiens, ita solus lacrymosam egit vitam, ubi ipsemet sibi erat accola, lapsantem vix promovens gradum, neque incolam loci ullum, infortunii sui affinem habens, qui gemitus exciperet deplorantis graves edacis sanguinei ulceris dolores : nec qui fer-

vidum sanguinem ex ulceribus læsi venenato morsu pedis scatentem lenibus herbis sisteret, si quibus forte incidisset, quas ex terra altrice carperet. Alias enim alio se confert, quando remittit fera lues morbi, repens, velut infans quem cara destituit nutrix, quo facili perveniat via : non almæ telluris fruges pro alimento capiens, nec aliud quidquam eorum quibus vescimur homines industrii, nisi siquando certo directis arcu alatis sagittis ventri cibum expedit. O infelicem animam! quem toto decennio non delectavit vini potus, sed stagnantem aquam, si quam alicubi nosset, spectans, ad eam semper se admovebat. Nunc autem fortium virorum nactus filium, feliciter in posterum aget, magnusque ex illis malis evadet ; qui illum pontigrada nave post multos menses revehet ad patriam domum Meliadum Nympharum, Spercheique ad ripas, ubi vir bellicosus Deorum accessit cœtui, sacro igne combustus summis in Œtæ jugis.

NEOPT. Prodi, si vis : quid tandem ita nulla de causa siles, et sic attonitus stupes ?

PHIL. Ah, ah, ah, ah!

NEOPT. Quid est ;

PHIL. Nihil grave. Sed perge, ô fili.

NEOPT. Num te dŏlor incessit ex præsenti morbo ?

PHIL. Haud sane : sed jam, ut videtur, remittit. O Dii!

NEOPT. Quid ita gemens Deos invocas ?

PHIL. Ut servatores propitiique nobis veniant. Ah, ah, ah, ah!

NEOPT. Quid accidit tibi ? non dices ? sed sic tacitus silebis ? Videris enim in malo quopiam esse.

PHIL. Disperii, ô fili, nec potis ero malum hoc apud vos celare. Attate! penetrat, penetrat. Infelix, ô miser ego! Disperii, nate, discerpor edaci morbo. Papæ, papæ! Per ego te Deos obtestor, fili, si quis tibi in promptu gladius est, ferito summum pedem, amputa quam celerrime, vitæ ne parcito : age, rogo, ô fili.

NEOPT. Quid adeo novi derepente accidit, cujus gratia tantos ejulatus totque gemitus cies ?

PHIL. Scis, ô nate ?

NEOPT. Quid est ?

PHIL. Scis, ô fili ?

NEOPT. Quid est tibi ?

PHIL. Haud equidem scio.

NEOPT. Et quî nescias ?

PHIL. Papæ, papæ!

NEOPT. Terribilem in modum aggravescit hic morbus.

PHIL. Terribilem sane, et ineffabilem. Sed misereat te mei.

NEOPT. Quid ergo faciam ?

PHIL. Ne me formidine prodas. Lues enim illa vices alternat, atque ex intervallo redit, postquam forte ad satietatem evagata est. Eheu!

NEOPT. O miser nimis! eheu, eheu! miser profecto, omnibus laboribus exercite, viu' te prehendam, atque contingam manu?

PHIL. Ne istuc, obsecro: sed hunc cape mihi arcum, ut dudum me rogabas, eumque tene et custodi, donec remiserit instans vis morbi. Corripit enim me somnus, simul ac abscedit hoc malum; nec potis sum eo prius defungi: sed necesse est, ut me sinas tranquillum dormire. Interea vero si venerint illi, per Deos te obtestor, tibique mando, ne sponte, nec ingratiis, nec quocunque demum pacto, illis arma ista permittas, ne te ipsum simul interimas, meque, qui supplex tuus sum.

NEOPT. Bono animo es: præcautum et provisum hoc erit mihi. Nemini dabuntur præterquam tibi et mihi: proinde, quod bene vertat, mihi illa porrige.

PHIL. En, adolescens, accipe: Invidiam autem propitia, ne tibi sint laboriosa, ærumnasque ferant, quales et mihi, et illi qui ea ante me habuit.

NEOPT. O Dii, eveniant hæc nobis, contingatque secunda et expedita navigatio, quocunque Deus æquum censet, et quo tendimus!

PHIL. At vero metuo, ne irritum sit hoc votum, fili. Manat enim rursus mihi ater cruor ex intimo scatens ulcere, atque aliquid exspecto mali. Papæ, heu! Papæ iterum. O pes, quanto me cruciabis dolore! Proserpit, accedit lues propius. Hei mihi misero! Rem omnem manifestam videtis: ne, quæso, aufugite. Attate! O Cephallen hospes, utinam hic dolor pectus tuum penetrans intimis hæreat præcordiis! hei mihi! papæ! iterumque iterumque papæ! O gemini duces exercitus, Agamemnon, ô Menelae, utinam vicem meam tam longo tempore aleretis hunc morbum! hei mihi, mihi! O Mors, Mors, quî toties adeo vocata cotidie, haud potes unquam venire? O fili, ô generose, age, subveni mihi; Lemnio hoc, qui sursum volvitur, igne combure me, ô generose. Sane equidem ipsum hoc officium, hisce pro armis, quæ tu nunc servas, haud recusavi olim Jovis filio præstare. Quid dicis, fili, quid dicis? quid taces? Ubi gentium es, ô nate?

NEOPT. Doleo jamdudum, tua gemens mala.

PHIL. Atqui, ô fili, bonum habe animum. Quippe hic morbus accedit acutus, abitque citus. Sed obsecro te, ne me derelinquas solum.

NEOPT. Confide, manebimus.

PHIL. Certone manebis?

NEOPT. Id liquido scias.

PHIL. Haud sane fas esse credam jurejurando te obligare, ô fili.

NEOPT. Siquidem haud mihi fas est sine te abire.

PHIL. Cedo dextram, fidei testem.

NEOPT. En porrigo, et manere spondeo.

PHIL. Illuc me nunc, illuc—

NEOPT. Quorsum ais?

PHIL. Sursum—

NEOPT. Quid deliras iterum? Quid superum contueris orbem?

PHIL. Mitte me, mitte me.

NEOPT. Quo mittam?

PHIL. Mitte tandem.

NEOPT. Haud sane te missum faciam.

PHIL. Enecabis, si me attigeris.

NEOPT. Jam vero te amitto. Numquid, quæso, rectius sapis?

PHIL. O terra, moribundum me, uti sum, suscipe. Malum enim hoc erigi me non amplius sinit.

NEOPT. Hunc virum sopor mox occupaturus videtur. Ecce enim caput reclinatur, manat sudor totum per corpus, nigraque extremo in pede dirupta vena sanguinem erumpit. Sed tranquillum, amici, sinamus eum, ut in somnum incidat.

CH. Somne doloris expers, expers ærumnarum, leniter adspirans nobis venias, rex ô qui placidam vitam facis; et ab oculis arceas splendorem hunc solis qui nunc diffunditur; age veni medice Somne. Tu vero, ô fili, vide ubi consistas, quove te vertas, et quî mihi aggrediare quod procurandum superest. Utique jam vides: cur cunctamur longius? Quippe omni in re occasio optime consulit, celeriterque arrepta magnam e vestigio potentiam obtinet.

NEOPT. Hic quidem nihil audit: verum satis ego intelligo frustra nos hac telorum præda potitos fore, si sine hoc viro abeamus. Hunc enim decus omne manet, hunc Deus adducere jussit. Turpe autem opprobrium est vanis promissis jactare, quæ non effecturus sis.

CH. Verum hæc quidem, nate, Deus viderit: quæ autem mihi respondebis, submissa voce fare, ô fili. Quippe ægrotantis haud liquidus somnus omnia facile persentiscit. Sed quam potes diligentissime, hoc mihi, hoc occulte dispice, quid facere cogites. Scis enim quem loquor; si cum illo sentis, prudentibus maxime datum perspicere, quo se pacto ex difficultatibus extricent. Sane ventus adspirat secundus: vir hic nihil cernit, ope destitutus omni, tenebris mersus, porrectus jacet. Commodus est nobis somnus omni timore vacuus, nec manus, nec pedis, nec alîus rei permittens usum: sed, viden'? haud absimilis est homini mortuo. Quæ tempori conveniant jube: negotium hoc, ô fili, mea solertia confici potest: labor absque metu optimus.

NEOPT. Tacere te jubeo, et præcavere tibi: motat enim hic vir oculos, erigitque caput.

PHIL. O lux somni vices excipiens, ô spem fidemque superans hospitum horum custodia! nunquam enim, ô nate, mihi persua-

sissem te animo adeo forti et misericordi calamitates meas perlaturum, adsistentem mihi, opemque ferentem. Haud sane Atridæ, boni illi duces, eas tam facile tolerare sustinuerunt. Sed tu, ô fili, quippe qui generosa es indole, et ex generosis prognatus, omnia hæc levia duxisti, licet oppletus clamoribus meis, ulceris que fœtore. Et nunc, quando hujus mali videtur aliqua esse oblivio et requies, fili, tu me ipse tolle, tu me in pedes statue, fili, ut, quum languor desierit, eamus ad navem, nec in mora profectioni simus.

NEOPT. Gaudeo equidem quod præter spem te intueor dolore vacuum, videntem et spirantem adhuc. Pro ea enim qua premebaris calamitate, et signis quæ tui dabas, haud superstes futurus videbaris. Nunc ergo temet erige; aut si tibi magis placet, portabunt te isti: hunc enim laborem non recusabunt, quando tibi mihique ita visum est facere.

PHIL. Gratia est, ô fili, atque erige me, ut cogitas: hos vero missos fac, ne, antequam necesse sit, tetro graventur odore; satis enim illis molestum erit convectorem me habere.

NEOPT. Fiet; sed consiste, et firmiter mihi adhære.

PHIL. Bono animo es, solito me meo more erigam.

NEOPT. Papæ! Quid nunc porro agam?

PHIL. Quidnam est, ô fili? quonam tibi evagatur sermo?

NEOPT. Dubius hæsito, quî rem infandam incipiam loqui.

PHIL. Tune dubius hæsites? ne istud dicas, nate.

NEOPT. At nunc hoc ipso laboro incommodo.

PHIL. Non te, quæso, morbi difficultas mei permovit adeo, ut me amplius nolis vectorem abducere?

NEOPT. Omnia difficilia, quotiescunque indole sua quisquam relicta, moribus suis indignum aliquid inceptat.

PHIL. At nihil patre indignum tuo tu quidem facis, neque dicis, in bonum virum beneficium conferens.

NEOPT. Turpem subibo notam: hoc me jamdudum macerat.

PHIL. Non sane ob ea quæ facis: ob ea vero quæ loqueris, ambigo.

NEOPT. O Jupiter, quid agam? Iterumne deprehendar improbus, celando quæ celare nefas, turpissimaque loquendo mendacia?

PHIL. Vir hic, nisi me animus fallit, proditurus me videtur, meque hîc relicto, soluturus navem.

NEOPT. Haud equidem te relicto; sed ne cum dolore tuo te abducam, hic me dudum angit metus.

PHIL. Quid tibi vis, ô fili, obsecro? verba tua non intelligo.

NEOPT. Nihil te celabo: oportet enim ad Trojam te navigare ad Achivos, et Atridarum classem.

PHIL. Hei mihi! quid dixisti?

NEOPT. Ne ingemisce, priusquam rem didiceris.

PHIL. Quid discam? Quid mihi facere tandem paras?

NEOPT. Primum quidem te ab his ærumnis liberare, tum profectus tecum Trojæ campos devastare.

PHIL. Et ista serio facere cogitas?

NEOPT. Ita est prorsus necesse; quare hæc audiens parce irasci.

PHIL. Perii miser, proditus sum. Quas mihi, hospes, insidias struis? redde mihi quamprimum arcum et sagittas.

NEOPT. At non licet: magistratibus enim auscultare et fas me cogit et utilitas.

PHIL. O ignis tu, et terror merus, pessimarumque astutiarum artifex invisissime, qualia mihi fecisti! quibus me lusisti dolis! Non te dispudet me intueri, qui ad genua tua provolutus, supplex tuus factus sum, ô improbe? abstulisti mihi victum, erepto arcu. Redde, obsecro te, redde, quæso, fili: per Deos patrios oro, victum ne mihi auferas. Hei mihi misero! At ne quidem amplius me alloquitur, sed, ut arma nunquam amissurus, avertit vultum. O portus, ô prominentes scopuli, ô montanarum ferarum contubernia, ô præruptæ rupes, vobis hæc queror; neminem enim alium novi, cui loquar: apud vos præsentes consuetosque mihi deploro, qualia in me facinora designavit Achillis filius: juratus se abducturum me domum, ad Trojam me abducit: arcusque meos, sacra divi Herculis arma, quos dextræ data fide accepit, nunc detinet, atque Argivis vult ostentare: tanquam si validum cepisset virum, vi me abducit, nec scit jam mortuum se interficere, aut fumi captare umbram, vanam imaginem. Non enim me cepisset, si mihi vires integræ fuissent, quando ne sic quidem affectum capere potuit, nisi dolo. Nunc autem fraude deceptus sum miser. Quid agam? At redde, quæso: nunc demum ad indolem tuam redi. Quid ais? taces. Occidi infelix. O gemina patens fore rupes, rursus te subibo inermis, cibo carens: verum extabescam hoc in antro solus, nec præpetem pennis avem, nec monticolam feram sagittis hisce configens: sed ipse miser mortuus præbebo escam iis a quibus pascebar modo; et me, quas antea venabar, jam venabuntur feræ; cædisque pœnas cæde luam miser mea, istius opera, quem putabam nihil nosse mali. Pereas nondum, antequam scivero an sententiam mutaturus sis: sin minus, pereas male.

CH. Quid facimus, ô rex? utique penes te est, utrum jam navigemus, an hujus viri precibus adnuamus.

NEOPT. Me quidem jam pridem incessit magna hujus viri miseratio.

PHIL. Miserere mei, ô nate, per Deos obsecro, nec committas, ut te homines probris differant, quod me deceperis.

NEOPT. Hei mihi! Quid faciam? utinam nunquam reliquissem Scyrum, ita his rebus angor!

PHIL. Non tu quidem ingenio es malo; sed a malis viris turpia doctus videris huc venisse. Nunc vero quibus par est, aliis imperti, mihique mea redde arma, tum hinc abi.

NEOPT. Quid agam, ô viri? *(hoc dicens arcum Philoctetæ porrigit.)*

ULYS. O pessime omnium, quid agis? non abibis, relicto mihi hoc arcu?

PHIL. Hei mihi! Quis hic vir? Numnam Ulyssem audio?

ULYS. Ulyssem, certo scias, me quidem, quem coram vides.

PHIL. Hei mihi! venditus sum, disperii. Hic fuit ergo, qui me cepit, et spoliavit armis.

ULYS. Ipse ego, certo scias, non alius. Ista confiteor lubens.

PHIL. Redde mihi, ô fili, amitte mea arma.

ULYS. Hoc quidem, etiamsi velit maxime, faciet nunquam; sed et te oportet una cum armis abire, aut transvehent te isti ingratiis tuis.

PHIL. Mene, ô malorum pessime atque audacissime, nolentem hi abducent?

ULYS. Nisi volens iveris.

PHIL. O Lemnia tellus, jubarque omnia domans, Vulcani editum numine, istane, quæso, tolerabilia sunt, si me hic ex tuo sinu vi abducet?

ULYS. Jupiter est, ne nescias, Jupiter hujus dominator terræ, Jupiter, cui hoc decretum est: ego autem jussa capesso.

PHIL. O odium, qualia commentus es dicta? Deos prætexens, Deos mendacii auctores facis.

ULYS. Minime: immo enimvero veraces: adeoque hoc iter ineundum est tibi.

PHIL. Hoc equidem pernego.

ULYS. Aio vero ego: oportet te parere.

PHIL. Hei mihi misero! non ergo liberum genuit me pater, sed servum plane.

ULYS. Neutiquam: verum fortissimis parem, quibuscum Troja tibi capienda est, et vi subruenda.

PHIL. Nunquam fiet, ne pati quidem si oporteat me quodcunque est mihi, quamdiu mihi stabit hujus insulæ excelsum solum.

ULYS. Quid ergo facere paras?

PHIL. Caput hoc meum illico scopulis illisum cruentabo, summa de rupe præcipitem me dans.

ULYS. Comprehendite illum: ne penes eum sit, quod minatur, agere.

PHIL. O manus, qualia patimini, vestro destitutæ arcu, hoc a viro constrictæ! O qui nihil sanum nec liberale sapis, qua me fraude circumvenisti! ut me venatus es, dolis tuis prætendens hunc adolescentem incognitum mihi, te quidem indignum, me autem dignissimum, qui nihil noverat, præter mandata exsequi! Nunc vero doloris manifesta signa vultu ostendit, pigetque eum nefarii facti, et malorum quibus me implicuit: sed mens tua improba, per latebras semper prospectans, simplicem illum nolen-

temque bene erudiit tamen in malis esse callidum. Et nunc me, ô perdite, colligatum cogitas abducere ab hac ora, in qua me projecisti amicis orbum, desertum, exsulem, inter vivos mortuum. Vah! pereas male: et tibi hoc sæpe imprecatus sum: sed frustra: nam nihil mihi jucundum Dii tribuunt. Tu quidem lætus vivis; ego vero misere crucior ob hoc ipsum, quod compluribus in malis vivo miser, irrisus a te, et geminis Atridis ducibus, quibus tu ad hæc famularis. Atqui tu quidem dolo captus et necessitate adactus navigasti una cum illis: me vero miserrimum, qui sponte navigaveram septem navium classe, inhonoratum ejecere, ut tu ais; ipsi vero te facti auctorem prædicant. Et nunc cur me ducitis? cur me abducitis? qua gratia? qui nullus sum, vobisque jampridem interii. Quî ô Diis invisissime, non sum etiamnum tibi claudus, fœtidus? Quî vobis fas erit amplius, si in castra advectus fuero, Diis adolere honores? quî pateris altaria libare? Namque hic erat tibi prætextus, ut me classe ejiceres. Male pereatis. Peribitis vero, qui me injuria affecistis, si quæ Deis justitiæ cura est. Est autem, pulchre id novi. Alioquin iter hoc nunquam suscepissetis gratia mea, miseri adeo hominis, nisi vos impulisset stimulus quispiam divinus. Sed ô patria terra, quique res hominum inspicitis Dii, ulciscimini, ulciscimini saltem aliquando, simul omnes istos, si quid mei miseremini, qui miserabilem vitam ago: si vero mihi contigerit hos perditos videre, tum me putaverim morbo defunctum.

CH. Vehemens hic hospes, Ulysse, vehementemque sermonem edidit, ut qui non cedat malis.

ULYS. Multa hujus sermoni referre possem, si commodum esset; nunc brevi defungar responso. Nempe ubi hujusmodi artibus usus est, talis sum ego: ubi vero judicium fit de justis bonisque viris, magis pium me neminem facile inveneris. Attamen ita me comparo, ubique vincere velle, nisi si tecum certem: itaque nunc tibi cedam lubens. Dimittite ergo illum, neque attingatis amplius: sinite eum hîc manere. Ne quidem tui indigemus, armis his potiti; quandoquidem nobis adest Teucer, hujus artis callidus, egoque, qui me puto deterius nihilo quam tu hæc tractare posse, et dirigere manu. Quid ergo te opus est? Quin vale et Lemnum incole. Nos vero abeamus: et tuum fortasse præmium honorem mihi pepererit, qui tibi destinatus erat.

PHIL. Hei mihi! quid faciam? tune meis armis ornatus inter Argivos videberis?

ULYS. Nihil mihi quidquam ultra responde, ut abeunti jam.

PHIL. O nate Achillis, nonne ergo amplius me solabitur vocis tuæ alloquium, sed ita silentio abibis?

ULYS. Discede tu, nec illum respice, generosus sis licet, ne nostram fortunam corrumpas.

PHIL. An et a vobis quoque, hospites, ita desertus, jam relinquar, nec vos miserebit mei?

CH. Hic adolescens nostræ navis imperium obtinet: quæcunque ille loquatur tibi, eadem tibi nos quoque dicimus.

NEOPT. Utique hic me criminabitur mollis esse animi et misericordia pleni: tamen manete, si ita visum est isti, tantisper, donec nautica instrumenta componant navitæ, et Diis vota faciamus. Forte ille interibi sententiam in melius mutabit nobis. Nos igitur duo jam abimus: vos autem, simul ac vocabimus, adeste citi.

PHIL. O cavæ rupis domicilium, calidum idem et frigidum, te ergo nunquam relicturus eram, ô miser! sed mihi etiam morienti commodum te præbebis. Hei mihi bis terque! O ærumnarum mearum plenissimum infelix antrum, quis erit mihi quotidianus victus? quem demum nanciscar altorem miser? undenam spes aliqua affulgeat mihi? Utinam acutis stridentes clangoribus marinæ Harpyïæ sublimem me per æthera abripiant! non enim amplius durare possum.

CH. Tu quidem ipse tibi calamitatem hanc concivisti, ô miserrime, nec aliunde a potentiore quoquam huic fato implicaris. Quum enim sapienter tibi consulere posses, sorti meliori pejorem prætulisti.

PHIL. O ter quaterque miserum me, gravissimisque ærumnis confectum, qui ab omni dehinc hominum consortio segregatus, solus hìc habitans miser peribo, hei, hei! cibo carens prorsus, nec victum amplius mihi comparans alatis sagittis valida directis manu: sed me improvisa occultaque dicta fraudulentæ mentis fefellere. Utinam illum, qui hæc machinatus est, tanto tempore videam meorum compotem dolorum!

CH. Numen Deorum in hanc te calamitatem invexit, non dolus mea manu structus. Diras infaustasque tuas exsecrationes verte in alios. Hoc etenim curæ mihi est, ne benevolentiam abjicias meam.

PHIL. Hei mihi! nunc alicubi cano maris in litore sedens ridet me, manu quatiens meum miseri altorem arcum, quem nemo gestavit unquam. O amice arcus, ô amicis extorte manibus, nimirum miseritudinem præ te fers, si qua tibi mens est, quum videas ærumnosum Herculis successorem te non usurum posthac; sed mutato domino versuti viri manibus tracteris, turpes cernens fraudes, tristificumque et invisum cernens virum, turpia ex turpibus edentem infinita, quanta in me machinatus est mala Ulysses.

CH. Boni quidem viri est, quæ justa sunt, aperte profari, et quum dixerit alius, non petulanti lingua invidiosum animi dolorem exprimere. Ille vero unus ab omni exercitu constitutus, hujus consilio usus communem tulit sociis opem.

PHIL. O venatus alitum, indomitarumque sæcla ferarum, quas hæc alit regio monticolas, si quando e lustris prodibitis, non amplius pavidæ ad me accedite; non enim manibus habeo pristinum illud telorum auxilium; ô ego nunc infelix! sed liber hic locus,

præsidio vacuus omni, nec amplius metuendus vobis. Accedite: nunc commodum cædes ulcisci, vicissimque ora vestra saturare carne mea livida: nunc commodum cædes ulcisci, vicissimque ora vestra saturare carne mea livida: nam vitam relinquam actutum. Unde enim erit mihi victus? Quis ita aura vescitur, quum nihil quidquam habeat eorum quæ producit altrix terra?

CH. Per Deos oro, si revereris hospitem qui ad te accessit, accedito tu quoque ad eum omni cum benevolentia. Hoc saltem scias, fas tibi esse hac lue liberari. Miserabile est enim illam alere, nec qui cum illa conflictatur, usu edoceri potest, quo pacto infinitam toleret ærumnam.

PHIL. Rursum, ah rursum veterem animo renovas dolorem, ô hospitum, qui unquam huc appulere, optime: cur me enecas? quid me facis?

CH. Quid est quod dixisti?

PHIL. Si speras fore, ut ad invisam Troïcam terram me ducas.

CH. Hoc enim optimum esse intelligo.

PHIL. Protinam ergo relinquite me.

CH. Gratam mihi, gratam rem mandas, quamque lubens exsequar. Eamus, eamus ad navem, quo jussi sumus.

PHIL. Ne, per Jovem obsecro dirarum vindicem, ne abeas.

CH. Moderationem adhibe.

PHIL. O hospites, manete, per Deos oro.

CH. Quid clamas?

PHIL. Hei, hei! O sortem meam acerbam! perii proh miser! O pes, pes, quid te faciam posthac in vita miser? revertimini, quæso, ad me, hospites.

CH. Quid facturi diversa sententia præter ea, a quibus te ostendisti —

PHIL. Venia dignus est, si quis spe desperata pressus dolorum tempestate delira etiam loquatur.

CH. Procede ergo, ô miser, ut te jubemus.

PHIL. Nunquam, nunquam, pro certo hoc habe, ne si me igniferi tonans fulminis radiis ambusturus sit. Pereat Ilium, quique illud obsident, quotquot sustinuerunt meum pedem procul amovere. At, ô hospites, unum mihi, unum saltem mihi votum concedite.

CH. Quidnam istud erit?

PHIL. Gladius si quis vobis, aut ascia, telive quid aliud genus, afferte mihi.

CH. Quodnam tibi inde, quæso, commenturus es subsidium?

PHIL. Caput mihi pedemque demetam. Mortem enim, mortem mens demum expetit.

CH. Quid ita?

PHIL. Patrem quærens meum.

CH. Ubi terrarum?

PHIL. Apud Orcum: non enim amplius hac luce fruitur. O urbs, ô urbs patria, utinam te intueri mihi detur homini infelici, qui desertis sacris tuis fontibus, invisis Danais auxilio profectus sum, nuncque demum oppido perii!

CH. Equidem jamdudum ad navem meam abiissem tua gratia, nisi prope incedere Ulyssem, unaque Achillis filium ad nos venire cernerem.

ULYS. Nonne dices quo tendis iter, tanto studio tamque celeri gressu viam retrorsum relegens?

NEOPT. Dissoluturus quæ peccavi antidhac.

ULYS. Mira prædicas: peccatum vero quodnam est illud?

NEOPT. Quod nempe tibi universoque exercitui morem gerens admisi—

ULYS. Quid fecisti, quod te deceat minus?

NEOPT. Turpibus fallaciis dolisque fortem virum decipiens.

ULYS. Quemnam virum? hei mihi! numquid inceptas novi?

NEOPT. Novi quidem nihil: sed Pœantis filio—

ULYS. Quid rei facturus es? quam me incessit metus!

NEOPT. A quo accepi hunc arcum, rursus—

ULYS. Proh Jupiter! quid dicturus es? Num, quæso, reddere cogitas?

NEOPT. Utique: turpiter enim et injuste eum cepi.

ULYS. Per Deos, num istuc cavillans dicis?

NEOPT. Si vera dicere cavillatio est.

ULYS. Quid ais, Achillis fili? quid dixisti obsecro?

NEOPT. Eademne bis terque vis me iterare verba?

ULYS. Omnino ne semel quidem audiisse vellem.

NEOPT. Certo scias igitur: rem omnem tenes.

ULYS. Est aliquis, est qui te prohibebit hoc facere.

NEOPT. Quid ais? Quis est, qui me hoc facere prohibebit?

ULYS. Universus Achivorum exercitus, interque hos ego.

NEOPT. Sapiens licet sis, nihil tamen sapienter loqueris.

ULYS. At tu nec loqueris, nec sapienter agere paras.

NEOPT. At si justa sunt quæ ago, sapientibus sunt præstantiora.

ULYS. Et quomodo justum sit, quæ consiliis meis adeptus es, ea restituere?

NEOPT. Turpe quod admisi peccatum, emendare conabor.

ULYS. Nec ista faciens Achivorum exercitum times?

NEOPT. Quum justa faciam, non est ut timorem mihi incutias: neque adeo inducar, ut te, quod jubes, facere sinam.

ULYS. Non ergo cum Trojanis, sed tecum pugnabimus.

NEOPT. Esto, quidquid futurum est.

ULYS. Dextramne vides gladii capulo appositam?

NEOPT. Atqui me quoque idem facientem videbis; nec mora ulla est.

ULYS. Verum te sinam; totique exercitui dicam hæc, quum venero, cui meritas pœnas dabis.

NEOPT. Sapis, eodemque modo si sapere perrexeris, fortasse ætatem ages absque fletibus. At tu, ô Pœantis fili, Philocteten dico, prodi foras, relicto hoc saxeo tecto.

PHIL. Quis iterum clamor et tumultus oritur meum apud antrum? quid me evocatis? quid vultis hospites? hei mihi! mala hæc res. Num adestis, ut ad priora mea mala majus addatis malum?

NEOPT. Confide, audique verba, quæ affero.

PHIL. Metuo equidem: namque antea verbis pulchris adductus incidi in malum, tuis persuasus sermonibus.

NEOPT. Nonne ergo licet sententiam mutare?

PHIL. Tam blando sermone utebaris, quum mihi dolo arcum subducebas, palam fidus, clam noxius.

NEOPT. Sed nunc non idem ego: verum ex te audire volo, utrum decretum sit tibi hîc manenti perdurare, an nobiscum navigare?

PHIL. Desine, ne quid amplius dicas. Quæcunque enim dixeris, frustra dicentur.

NEOPT. Siccine est sententia?

PHIL. Sic; firmioremque esse scito, quam dicere queam.

NEOPT. Atqui dictis te meis persuaderi quidem cupiebam: verum si nihil opportunum loquor, desino.

PHIL. Recte facis; nam nihil non frustra dixeris. Quippe benevolum tibi nunquam animum experieris meum, qui me victu meo dolis intercepto privasti, et postea moniturus me venis, optimi patris proles inimicissima. Pereatis, Atridæ quidem primum, deinde vero Laërtis filius, et tu!

NEOPT. Ne impreceris ultra, sed manu ex mea accipe hæc arma.

PHIL. Quid dicis? Num rursus tentamur dolis?

NEOPT. Adjuro sancti numen summum Jovis.

PHIL. O qui gratissima mihi dicis, si modo dicis vera!

NEOPT. Res ipsa manifesta erit: age, dextram protende, et tua tibi cape arma.

ULYS. Ego vero veto, Dii sunt testes, Atridarumque et totius exercitus nomine.

PHIL. O fili, cuja vox? Num Ulyssem audivi?

ULYS. Certa res est, et prope quidem me vides, qui te ad Trojæ campos abducam ingratiis tuis, velit nolitve Achillis filius.

PHIL. At non impune, modo hoc non aberret telum.

NEOPT. Ah! nequaquam; ne, per Deos, dimitte sagittam.

PHIL. Sine meam manum, per Deos obsecro, carissime fili.

NEOPT. Non sinam.

PHIL. Vah! cur virum infestum atque inimicum prohibes me occidere sagittis meis?

NEOPT. At neque mihi honestum est hoc, neque tibi.

PHIL. Verum hoc saltem scito, principes illos Achivorum exercitus, nihil aliud quam vanitatis præcones esse, ignavos ad pugnam, lingua autem feroces.

NEOPT. Esto: tu nunc quidem arcum habes, nec est cur mihi succenseas, aut me crimineris amplius.

PHIL. Fateor. Tu vero, ô fili, ostendisti qua sis cretus origine, non Sisypho patre, sed Achille, qui et inter vivos, quamdiu superstes fuit, audiebat optime, nuncque inter mortuos audit.

NEOPT. Gaudeo patremque meum a te laudari, ipsumque me; quæ vero a te consequi cupiam, accipe. Quæ quidem Deorum numine accidunt hominibus calamitates, eas ferre necesse est: quicunque vero sponte arcessitis jacent in malis, ut tu facis, hi nec venia digni sunt, nec misericordia. Tu vero efferaris, nec consultorem admittis; et quum quis animo benevolo monet, odisti, hostem et infensum tibi existimans. Nihilominus dicam, Jovem testem advocans; tuque ista scito et in animum inscribito. Enimvero morbo hoc afflictaris divinitus, postquam ad Chryses custodem accessisti, ædituum anguem qui subdiali in fano latet: nullumque levamen gravis hujus morbi scito te unquam adepturum, donec sol hicce hac quidem exorietur, et illac rursus occidet, priusquam ad Trojæ campos sponte tua veneris, Æsculapiique filiorum, qui apud nos sunt, opem expertus, hoc libereris morbo, et Pergama hoc arcu simul et mecum exscindas. Quî vero hæc sic esse norim, jam eloquar. Nempe Trojanum cepimus virum, Helenum, vatem eximium, qui clare prædicat hæc ita fieri oportere, prætereaque in fatis esse, ut hac ipsa æstate tota capiatur Troja: sin minus, ultro se occidendum permittit, si hæc mentitus fuerit. Hæc ergo quum scias, concede lubens: quippe pulchra est obventio, si unus inter Græcos præstantissimus judicatus, primum quidem medicas in manus venias, deinde luctifica Troja expugnata, summam gloriam consequaris.

PHIL. O vita odiosa, cur tandem me retines apud superos videntem, nec sinis ad Orcum abire? hei mihi! Quî possim non obtemperare hujus sermonibus, qui me tam benevolo hortatur animo? sed fac me cessisse: qua fronte deinde prodibo in lucem infelix, hoc quum fecero? quis me alloquetur? Vosque, ô qui calamitates meas omnes vidistis, orbes astrorum, quomodo sustinebitis me videre cum Atridis conversantem, qui me perdiderunt? quomodo cum sceleratissimo Laërtæ filio? Non enim me præteritorum dolor adeo mordet, sed quæ ab illis mihi sunt adhuc patienda, prospicere videor. Quibus enim mens semel mala progenuit, ea illos porro quidquid reliquum est mali docet. Teque adeo demiror talibus me suadentem dictis. Haud enim te decet unquam ad Trojam redire; meque etiam, si mens ea foret, prohibere debebas, ne socium me illis adderem, qui contumelia te affecerunt, eximio decore paternorum armorum te spoliantes. Itane vero hisce tu auxilium ferre cogitas, meque eodem compellis? Ne,

quæso, fili : sed, ut mihi jurasti, duc me domum ; et ipse in Scyro manens, sinito perire malos illos male: hacque ratione duplicem a me inibis gratiam, duplicem a patre; nec, malos adjuvando, videberis malorum similis esse indole.

NEOPT. Consentanea quidem dicis : at tamen te velim Deorum fatis, meisque dictis auscultantem amico cum viro hoc ex hac terra navigare.

PHIL. Num ad Trojæ campos et Atrei inimicissimum filium, hoc misero pede ?

NEOPT. Utique ad eos qui te atque hunc purulentum pedem liberabunt dolore, sanitatique restituent.

PHIL. O facti nefandi suasor, quid dicis, obsecro ?

NEOPT. Quæ tibi mihique decori futura video.

PHIL. Et quum ista dixeris, non te pudet Deorum ?

NEOPT. Cur enim pudeat, qui utilitatem sectatur ?

PHIL. Atridarumne, an meam utilitatem hanc dicis ?

NEOPT. Tuam scilicet; quippe qui amicus tuus sum, itidemque amica est oratio mea.

PHIL. Quidum, qui me inimicis prodere cupis ?

NEOPT. O bone, disce non ferocire rebus in malis.

PHIL. Perdes me, probe te novi, hisce tuis dictis.

NEOPT. Haud sane ego : aio vero te illa non intelligere.

PHIL. Equidem ab Atridis scio me ejectum fuisse.

NEOPT. Sed vide, an qui ejecere servabunt denuo.

PHIL. Nunquam hoc modo, ut volens Trojam conspicer.

NEOPT. Quid ergo nos faciamus, si te nihil quidquam eorum quæ tibi dico, flectere possit ? Mihi quidem facillimum est verbis parcere, tibi vero vivere, ut vivis nunc, sine salute.

PHIL. Sine me pati hæc, quæ me oportet pati : quæ vero promisisti mihi dextræ fide data, domum ut me reducas, hæc mihi confice, fili : nec mora sit tibi ulla, nec memineris amplius Trojæ : satis enim mihi deplorata est fletibus.

NEOPT. Eamus ergo, si videtur.

PHIL. O generosum locute verbum !

NEOPT. Nitere nunc obfirmato gressu.

PHIL. Quantum quidem ego valeo.

NEOPT. Quî vere criminationem Achivorum effugiam ?

PHIL. Nihil cura.

NEOPT. Quid si regnum populentur meum ?

PHIL. Ibi præsens ego —

NEOPT. Quid facies ad præstandam opem ?

PHIL. Herculeis sagittis —

NEOPT. Quomodo inquis ?

PHIL. Eos arcebo a finibus patriæ tuæ.

NEOPT. Age, amice, si quidem ista, ut dicis, facis, ambula, osculata prius hac terra.

HERC. Nondum, priusquam nostros audieris sermones, Pœan-

tis fili: scias autem vocem te Herculis auribus haurire, vultumque cernere : tua vero gratia huc venio, relicta cœlesti sede, Jovis tibi declaraturus consilia, prohibiturusque iter, quod inire paras. Proinde tu audi mea dicta. Et primum quidem meas tibi dicam fortunas, ut tot exantlatis emensisque laboribus, immortale decus adeptus sum, quod ipse nunc cernis. Et tibi, certo scias, hoc evenire destinatum est, post hos labores ut gloriosa fruaris vita. Postquam ergo cum hoc viro Trojanam ad urbem veneris, primum quidem tetro morbo levaberis, princepsque virtute habitus totius exercitus, Paridem, malorum istorum auctorem, sagittis meis configes, letoque dabis : tum Trojam vastabis, spoliaque, quæ tibi, ut fortissimo exercitus, eximia dabuntur, tuam domum mittes Pœanti patri, ad patriæ Œtæ subjectos campos. Quæ vero tu ceperis spolia hoc ab exercitu, sagittarum mearum monimenta ad meum rogum affer. Teque, Achillis fili, hæc moneo : nec enim tu sine isto vales Trojam expugnare, nec iste sine te. Ego vero Æsculapium, qui te morbo liberet, mittam ad Ilium : iterum enim illud meis sagittis capi fatale est. Hoc autem memineritis, quum urbem vastabitis, ut pietatem erga Deos colatis ; huic enim alia omnia posteriora ducit pater Jupiter. Quippe pietas haud una cum hominibus occidit; sed, seu vivant, seu mortui sint, nunquam perit.

PHIL. O qui vocem optatam mihi misisti, longoque post tempore conspiciendum te dedisti, tuis dictis obsequar.

NEOPT. Huic quoque ego consilio assentior.

HERC. Ne longas ergo nectite moras ; urget enim opportunum navigandi tempus, surgensque a puppi ventus.

PHIL. Age ergo procedens terram hanc salutabo. Vale, ô tectum, mea custodia, Nymphæque irriguis in pratis degentes, et fragor vehemens illisorum fluctuum, ubi sæpe meum, pulsante noto, caput maduit in antri recessu ; sæpe et vocis mons Hermæus repercussum gemitum remisit mihi, morbi doloribus agitato. Nunc vos, ô fontes lupinusque potus, relinquimus, relinquimus jam, quod ita fore nunquam antea speravimus. Vale ô Lemni terra mari cincta, meque secundo cursu dimitte incolumem, quo potens fatum fert, sententiaque amicorum, et omnia domans Deus qui hæc comprobavit.

CH. Abeamus ergo omnes simul, Nymphas marinas precati, ut reditus servatrices adsint.

FINIS PHILOCTETÆ.

SOPHOCLIS

ELECTRA.

DRAMATIS PERSONÆ.

PÆDAGOGUS.

ORESTES.

ELECTRA.

CHORUS VIRGINUM ARGIVARUM.

CHRYSOTHEMIS.

CLYTÆMNESTRA.

ÆGISTHUS.

SOPHOCLIS

ELECTRA.

PÆD. O DUCTORIS exercitus olim ad Trojam Agamemnonis fili, nunc coram intueri tibi licet illa, quorum fuisti semper cupidus. Hoc enim vetus illud Argos est, quod desiderare solebas: hic lucus est œstro percitæ Inachi puellæ: porro, mi Orestes, hoc Lyceum forum est lupicidæ Dei; ad lævam inclytum hoc est Junonis templum: quo vero pervenimus, crede te Mycenas opulentas cernere, exitialemque Pelopidarum domum, unde te olim e paterna cæde ereptum, traditumque mihi a germana tua sorore abstuli, et servavi, et educavi huc usque ætatis, paternæ necis ultorem. Nunc igitur, Oresta, tuque hospitum carissime, Pylade, quid facto opus sit ocius deliberandum. Namque jam nobis lucidum solis jubar matutinos excitat alitum cantus claros, nigræque noctis occidere astra. Priusquam igitur hominum quisquam foras egrediatur, conferenda sunt consilia: nam in eo sumus, ubi segnitiæ nihil est amplius loci, sed properato opus est.

OR. O famulorum carissime, quam certa mihi indicia exhibes benevoli in nos animi! Quemadmodum enim generosus equus, etsi jam consenuit, in periculo tamen non deficit animo, sed aures arrigit, sic et tu nosque incitas, et ipse inter primos sequeris. Proinde quæ decrevi tibi exponam: tu vero acutis auribus dicta mea hauriens, si quid a re aberro, corrige. Ego enim postquam Delphicum adii oraculum, ut discerem quonam modo pœnas sumerem patris ab occisoribus, hoc mihi responsum edidit Apollo, quod jam audies: *Solum me, nec armorum, nec exercitus instructum apparatu, clam ex insidiis meritam inferre manu nec*[illegible]. Quoniam igitur tale oraculum audivimus, tu quidem, ubi te inducet temporis opportunitas, has ædes ingressus, fac resciscas quidquid intus agitur, ut cognitis omnibus, certa nobis renunties. Neutiquam enim te senecta adeo immutatum post tam longum tempus agnoscent, aut suspectum habebunt. Sermone autem tali utere, *hospitem te quidem Phocensem esse, missum a Phaneteo viro;* namque is summus est illis amicus: nuntia vero, jure-

jurando fidem dictis adstruens, *cessisse fatis Orestem violenta morte, rapido curru delapsum Pythico in certamine.* Hæc summa sit orationis tuæ. Nos vero quum primum patri, uti jussit Apollo, intulerimus libamina, et tonsas vertice comas tumulo imposuerimus, huc revertemur, manibus ferentes æream urnam, quam scis et ipse in virgultis alicubi nobis abditam, ut fallaci sermone deceptis lætum afferamus nuntium, *periisse meum corpus, crematum jam et in cineres redactum.* Quid enim hoc mihi doleat, quando verbis mortuus re ipsa vivam, gloriamque reportabo? censeo enim dictum nullum esse male ominatum, quod lucrum afferat. Quippe jam sæpius vidi etiam sapientes, mortuos falso dictos, qui quum domum rediere, magis honorati fuerunt. Ita et me confido ex hac fama viventem, ut sidus, obfulsurum posthac inimicis meis. At ô patria terra, Diique indigetes, excipite me fausto omine reducem, tuque ô paterna domus: venio enim a Diis impulsus, ut repetendis scelerum pœnis te expiem: neque me inhonoratum dimittite ex hac terra; sed efficite, ut avitas opes possidens stator fiam domus. Et hæc quidem hactenus. Tibi vero jam, senex, curæ sit eunti tuum ut exsequaris munus: nos vero exibimus: occasio enim adest, quæ hominum cœptis omnibus optima est adjutrix.

EL. Hei mihi miseræ!

PÆD. Et quidem visus sum famularum aliquam suspirantem intra ædes audire, ô fili.

OR. Num misera est Electra? vis hîc maneamus, et lamenta audiamus?

PÆD. Minime. Rebus aliis omnibus posthabitis, Apollinis jussa conemur exsequi: hisce præverti decet, patrique inferias facere: ista enim victoriam nobis conferent, cœptorumque felicem exitum.

EL. O lux pura, terramque ambiens spatiis æqualibus aër, quam multos sensisti meos lamentorum lessus, crebrosque adversi pectoris planctus cruentos, quum nox tenebrosa recessit! At quid longis noctibus agam, novit jam invisus torus ærumnosæ domus, quantopere miserum meum lugeam patrem, quem in barbara terra non Mars cruento excepit hospitio; sed mater mea, thalamique consors Ægisthus, ut quercum solent lignarii, ita illius diffidere caput cruenta securi. Nec quenquam, præter me, horum miseret, te, ô pater, tam fœda, tamque miserabili nece exstincto. At vero nunquam desinam lugere, acerbosque fletus edere, dum rutilantia videbo siderum lumina, hancque videbo lucem; sed, ut luscinia pullis orbata, ante fores harum paternarum ædium ejulans acutos omnibus sonos profundam. O domus Orci et Proserpinæ, ô terrestris Mercuri, et verenda Imprecatio, vosque ô severæ Deorum filiæ Erinnyes, quæ injusta nece peremptos respicitis, quæ furtivis stupris alienos violantes thalamos, adeste, opem ferte, ulciscuminor patris cædem nostri, et mihi meum mittite

fratrem : sola enim amplius sufferre non valeo mœroris ingravescens onus.

CH. Heu filia, filia audacissimæ Electra matris, quid te semper ita maceras, inexpletum lugens illum olim dolosis impiæ matris artibus captum, sceleratæque proditum manui Agamemnonem? Utinam pereat, qui ista patravit, si mihi hæc optare fas est!

EL. Generosæ stirpis soboles, venitis labores meos lenituræ : novi quidem et intelligo ista, nec eorum quidquam me fugit : haud tamen desinam miserum patrem meum lugere. Sed, ô benevolentiæ omnigenam quæ rependitis gratiam, sinite me desperatas spes meas sic deplorare, eheu, eheu, obsecro.

CH. At tamen nec lamentis nec precibus patrem tuum excitabis ex Orci communi palude : sed luctus excedens modum, mœrori concedis ineluctabili, semperque gemens is te perditum. Cur, quæso, sortem cupis tam intolerabilem, in qua tamen malorum tuorum nulla est solutio?

EL. Non mentis est sanæ, qui miserabili morte exstinctorum parentum obliviscitur. Sed animo meo complacita est avis gemebunda, Jovis nuntia, quæ Ityn, semper Ityn luget. O omnibus modis miserrima Niobe, te, te equidem pro Dea colo, quæ saxeo in sepulcro semper lacrymas.

CH. Atqui, ô filia, haud tibi mortalium soli accidit calamitas, quam non æquo toleras animo, ut illi intus tui consanguinei ortu eodem prognati, nec ita te geris, ut Chrysothemis et Iphianassa, occulteque ille juventutem agens et dolens simul, quem felicem aliquando inclytæ Mycenæ excipient paterno clarum genere, propitio Jovis ductu in hanc urbem reversum Oresten.

EL. Quem ego scilicet indesinenter exspectans, sine liberis infelix, innupta, perpetim obambulo, lacrymis madens, inexhaustas ærumnas ferens : ille vero obliviscitur acceptique a me beneficii, mandatorumque quæ ei misi. Quid enim non mihi venit falsi de eo nuntii? Namque semper quidem cupit : cupiens vero non dignatur unquam venire.

CH. Confide mihi, confide, filia : est magnus in cœlo Jupiter, qui inspicit et moderatur omnia : cui acerbiorem committens iram, neque inimicis nimium succenseas, neque tamen non memineris. Tempus enim facilis est Deus. Nam nec qui nunc pascuis abundantem Crisæam habitat oram filius Agamemnonis nunquam reflectet pedem, neque Deus ipse qui apud Acheruntem imperat.

EL. Sed mihi jam magna peracta pars vitæ spes irritas foventi, neque amplius obfirmare queo, quæ parentibus orbata contabesco, quam nullus amicus tuetur ; sed tanquam inquilina quæpiam nullius pretii, vitam dego patris in thalamis, sic quidem sordida amicta veste ; vacuis autem adsisto mensis.

CH. Luctuosa sane fuit illa vox, quæ reditum nuntiavit : luctuosa etiam illa patris in thalamo edita, quando æreæ securis adversus incussus est ictus. Dolus excogitavit, Cupido occidit,

horrenda sævis in animis concepta prius sceleris forma; sive Deus, sive mortalium quis erat, qui illud patravit.

EL. O omnium quas vidi, longe acerbissima dies! O nox, ô cœnæ nefandæ horrenda calamitas, qua pater meus oppressus fuit, fœde necatus a geminis manibus, quæ vitam quoque meam proditam eripuere, quæ me funditus perdidere: quibus Jupiter magnus Olympius pares calamitates immittat; neque unquam illis bene sit, qui talia perpetrarunt facinora!

CH. Animum adverte, parce plura loqui. Non cogitas, quali e statu quales in ærumnas sponte tua incidis indigne? magno enim cumulo tute mala tua auges, anxio tuo animo semper gignens rixas. Atqui cum potentioribus jurgio contendere haud conducibile est.

EL. Eo me compulit malorum atrocitas: scio, nec me meus latet impetus animi. Sed, quid enim agam malis obruta? non temperabo his querelis, licet damnosis mihi, dum vita mihi suppetet. A quo enim unquam, cara progenies, audire possim dictum aliquod conveniens mihi? a quo opportuna cogitante? Mittite, mittite me consolari. Hic enim luctus nunquam solvetur, nec unquam præ dolore cessabo fletus innumeros fundere.

CH. Atqui benevolentia adducta ista dico, ut fida mater tibi consulens, ne malum malis accumules.

EL. At quis modus meæ afflictionis? cedo, quî honestum fuerit mortuorum curam abjicere? ubinam homo est eo ingenio natus? Neque sim apud tales honorata, neque, si cui nubam fortunato viro, cum eo habitem tranquilla, immemor debiti parentibus honoris, impetumque cohibens acutorum gemituum. Nam ille si mortuus jacebit terra insensilis, nec aliud quidquam; hi vero si non dabunt pœnas, eadem cæde luentes, peribit pudor, et omnis simul apud mortales pietas.

CH. Ego equidem, ô filia, tua gratia, meaque simul ipsius huc veni: si quid minus recte suadeo, tu vince; tibi enim obsequemur.

EL. Pudet me quidem, ô mulieres, quod ob assiduos fletus videar vobis nimium impotenti esse animo: verum ignoscite; eo enim me adigit necessitas. Nam quî generosa mulier non itidem lugeat, paterna cernens infortunia? quæ ego interdius et noctu semper magis pullulare quam marcescere video. Cui primum a matre quæ me genuit omnia inimicissima contigere: deinde mea ipsius in domo cum patris occisoribus conversor, horumque sub imperio sum, et horum ex arbitrio pendet, accipiamne aliquid an carcam ego. Porro quales me dies agere putas, quando paterno in solio Ægisthum sedere video, quando et video iisdem quibus ille indutum vestibus, stantemque ad focum Diis fundere libamina, quorum in conspectu illum trucidavit? Denique quando horum video extremam contumeliam; occisorem nobis in lecto patris cum perdita matre, matrem si fas est eam appellare, quæ

cum isto cubet. Illius vero adeo vesana confidentia est, ut cum piaculari consuescat viro, Deorum vindictam nullam reformidans: verum tanquam gaudens patrato scelere, redeunte singulis mensibus optato illo die, quo olim patrem meum ex insidiis interfecit, hoc ipso choros celebrat, immolatque hostias Diis servatoribus. At ego hæc misera conspicans in tectis ploro, contabesco et mecum tacita lugeo infelices illas epulas, patris dictas nomine. Neque enim palam lamentari licet quantum volupe est animo. Namque hæc verbo tenus generosa mater, alto clamore talibus me increpat probris: *O Diis mihique invisa, soline tibi mortuus est pater? nullusne alius mortalium in luctu est? Male pereas, neque te vel inferi Dei ab his fletibus liberent unquam!* his me conviciis incessit. At si quando aliquem audit dicere venturum Oresten, tum furore percita inclamat adstans: *Non tu mihi horum causa es? Nonne tuum hoc est factum, quæ manibus ex meis subductum Oresten alendum alio clam emisisti? sed scito te dignas horum daturam pœnas.* Talia latrat, illamque simul ad ea instigat prope adstans inclytus sponsus, ille prorsus imbellis, mera illa noxa, qui mulieribus stipatus pugnas viris conserit. Ego vero Orestis adventum semper exspectans, his malis finem qui statuat, misera interibi pereo: dum enim ille semper molitur aliquid, nihil tamen promovens, præsentesque mihi et futuras spes corrupit omnes. Talibus ergo in ærumnis neque modeste agere, amicæ, neque pietatem colere facile est; sed qui in malis versatur semper, necesse est prorsus studia ut sectetur consimilia.

CH. Age dic, dum tu ita nobiscum loqueris, estne Ægisthus domi, an foras abiit?

EL. Abiit sane: ne credas, si domi esset, licuisse mihi foras prodire. Nunc vero ruri est.

CH. Confidentius ergo tecum sermones miscebo, siquidem ita factum est.

EL. Ille quidem abest: proinde, si quid vis, sciscitare.

CH. Et primum quidem te rogo, de fratre quid censes: venturusne est, an cunctatur adhuc? hoc scire cupio.

EL. Dicit quidem; sed dictis facta non suppetunt.

CH. Solet enim cunctari qui rem arduam molitur.

EL. Atqui ego ipsum nequaquam cunctata servavi.

CH. Bono es animo: generosa est indole, adeoque amicis opem feret.

EL. Ita fore confido: alioqui non tamdiu vixissem.

CH. Ne quid amplius dixeris: nam video ex ædibus tuam sororem patre eodem prognatam et matre eadem, Chrysothemin, inferias ferentem, quales inferis dari solent.

CHRYS. Quem tu rursus ante vestibuli fores progressa, ô soror, cies clamorem? nec te longum tempus docere potest, ut ne iræ vesanæ frustra indulgeas? Sane conscia sum ipsa mihi, quam doleam præsenti rerum nostrarum statu; adeo ut, si vires suppe-

terent mihi, ostenderem quo sim erga illos animo. Nunc vero malis circumventa, subductis velis navigare consultum censeo; nec putare me magnum quid facere, quum ne lædam quidem. Sed et te vellem idem quoque facere; tametsi justum non est te ita agere ut ego suadeo, sed ut ipsa rectum esse judicas; tamen si libera debeo vivere, dominantibus omnino parendum est.

EL. Atqui indignum est te eo prognatam patre, cujus filia es, illius esse oblitam, matris autem curam habere. Omnia enim tua ista dicta, quibus me commones, tibi ab illa suggesta sunt, nec quidquam ex te ipsa dicis. Sin autem, elige horum alterutrum, vel ut desipere credaris, vel recte sapiens amicos deserere: quæ modo aiebas, te, si suppeterent vires, tuum erga illos odium ostensuram esse; mihi vero, quum omnia experiar ut patrem ulciscar, nec te sociam addis, etiamque ne quid inceptem dehortaris. Nonne sic præter alia mala, timiditatis etiam in crimen incurris? alioquin doce me, vel ipsa disce ex me, quidnam lucri factura sim, si horum luctuum desinam. Nonne vivo? male quidem, haud nescio; ita tamen, ut sufficiat mihi. At illis molesta sum, ita ut exinde mortuo patri honorem tribuam, si qua horum apud inferos gratia est. Tu vero, quæ odisse ais, verbis quidem odisti; re autem ipsa cum patris occisoribus facis. At ego nunquam, ne quidem si mihi quis præmia tua illa afferret, quibus nunc delectaris, his me subderem: tibi vero lauta apponatur mensa, victusque abunde affluat. Enimvero solum hoc me sustentet, quod illis molesta sim; tuos autem honores nequaquam consequi cupio. Nec cuperes etiam tu, si sana esses mente. Nunc autem quum tibi liceat patris omnium optimi filiam dici, matris filia dicitor; ita enim quamplurimis videberis mala, quæ mortuum patrem et amicos prodis tuos.

CH. Ne quid iracundius, per Deos obsecro: nam dictis utriusque fructus inest, si tu quidem discas istius uti recte, et hæc rursus tuis.

CHRYS. Dudum equidem, ô mulieres, assueta sum istiusmodi hujus dictis: et ne meminissem quidem unquam, nisi maximum malum ei imminere audissem, quod eam perpetuis his reprimet a luctibus.

EL. Age ergo, expedi quid sit hoc tam grave malum: nam si mihi majus quid hisce dixeris, haud amplius obloquor.

CHRYS. Atqui quodcunque hujus rei novi, id omne enarrabo tibi. Decreverunt enim te, nisi horum lamentorum desinas, eo ablegare, ubi nunquam amplius solis jubar adspicies: viva autem in tenebroso specu procul ab hac urbe convicia fundes. Quamobrem adverte animum; nec unquam posthac malo accepto culpam in me conferas: nunc enim tempori sanum consilium capere potes.

EL. Istane, quæso, serio destinant in me facere?

CHRYS. Maxime, simul ac Ægisthus domum redierit.

EL. Utinam hac quidem gratia redeat ocius!
CHRYS. Quid tibi, ô misera, ultro imprecaris?
EL. Illum venire, si quid horum facere cogitat.
CHRYS. Ecquid mali ut patiaris? Satin' sana es?
EL. Ut a vobis aufugiam quam longissime.
CHRYS. Vitæ autem præsentis non tibi subit cogitatio?
EL. Pulchra scilicet vita mea est: mirum ni eam tueri velim.
CHRYS. At pulchra esset, si tu recte sapere nosses.
EL. Ne me doceas amicis esse perfidam.
CHRYS. Ego vero id non doceo; sed dominantibus ut morem geras.
EL. Tu hujusmodi dictis assentare: meum haud narras ingenium.
CHRYS. Atqui pulchrum est tamen, non cadere præ temeritate.
EL. Cademus, si sic oportet, patrem vindicantes.
CHRYS. At horum, sat scio, pater ipse nobis dat veniam.
EL. Ignavorum est hujusmodi dicta probare.
CHRYS. Tu vero non auscultabis neque consenties mihi?
EL. Minime sane: ne sim adeo mentis inops.
CHRYS. Pergam igitur eo quo iter institui.
EL. Quorsum autem vadis? cui fers ista sacra?
CHRYS. Mater me mittit, ut patris ad tumulum inferias feram.
EL. Quid ais? An mortalium invisissimo?
CHRYS. Quem ipsa occidit. Hoc enim vis dicere.
EL. Quonam ab amico persuasa? cui hoc placuit?
CHRYS. Ex pavore quodam nocturno, ut mihi videtur.
EL. O Dii patrii, adeste nunc, quæso, maxime.
CHRYS. Numquid fiduciæ tibi affert hic pavor?
EL. Si mihi insomnium narraveris, tum tibi illud dicam.
CHRYS. Sed paulum est quod hac de re dicere possim.
EL. Istud dic saltem: sane dicta paucula sæpe jam prostraverunt, vel erexerunt homines.
CHRYS. Fertur illum vidisse patrem tuum ac meum rursus in auras emersum: deinde illum in domo versantem cepisse sceptrum, quod gestabat olim ipse, nunc autem gerit Ægisthus, illudque in terram defixisse, atque ex eo in altum succrevisse germinantem ramum, quo obumbrata fuerit tota Mycenarum terra. Hæc sic exponi audivi a quodam qui præsens adfuit, quum illa Soli somnium narraret. Plura vero his non novi, nisi quod eo me illa misit ob conceptum ex hoc insomnio timorem. Per ego te patrios Deos obsecro igitur, ut mihi auscultes, neque per imprudentiam pessum eas. Nam si me nunc repelles, postea malo coacta me revocabis.
EL. At, ô cara, horum quidem, quæ portas manibus, tumulo admoveris nihil. Non enim tibi fas nec pium, a muliere adeo

inimica inferias offerre patri, aut libamina fundere: sed vel projice ventis, vel alte effossa in terra conde, unde nunquam ad tumulum patris horum accedat quidquam: at donec moriatur, thesaurus ei iste sub terra adservetur. Omnino enim, nisi hæc audacissima mulier omnium nata foret, nunquam invisos hosce inferiarum honores illius, quem ipsa occidit, tumulo destinasset. Enimvero perpende, an tibi ipse videatur tumulo conditus mortuus munera hæc libenter accepturus ab ipsa, a qua indignis modis occisus, extremis membris, ut hostis, truncatus est, quæque purificationis vice maculas abstersit illius capite. Num censes his quæ fers cædem illi expiari posse? Nequaquam fieri potest. Proinde hæc quidem omitte; tu vero præcide capitis extremos cincinnos tui, meique miseræ, illique da, parva hæc quidem, qualia tamen habeo, supplices has comas, et cingulum meum nulla expolitum arte. Pronis autem supplex genibus ora, ut propitius ex inferis veniat, opem nobis contra hostes laturus; utque filius Orestes validiore manu hostes adortus, vivus ipse jacentes conculcet pede; quo ipsius tumulum posthac ditioribus quam nunc manibus ornemus donis. Puto equidem, puto aliquid jam ipsum agitare animo, adeoque illi immisisse horrenda hæc visu insomnia. Verum, soror, hisce subservi, quæ tibique et mihi cedunt vindictæ, ut et mortalium omnium carissimo, qui apud inferos est, communi patri.

CH. Pie virgo loquitur: proinde, si sapis, ô cara, illi obtemperabis.

CHRYS. Faciam, ut jubet: nam de re justa haud consentaneum est duos contendere, sed maturare factum. Hæc autem quum aggredior, per Deos quæso, amicæ, silentium mihi præstate; namque si hæc mater mea resciverit, haud sine magno meo malo credo istuc inceptum me ausuram esse.

CH. Nisi ego vates sum stulta, atque sana destituta mente, veniet Justitia sui prænuntia, justum afferens manibus robur: pœnas repetet, ô filia, quamprimum. Modo subit mihi ea fiducia, postquam audivi gratum de insomnio nuntium. Haud enim immemor est genitor tuus, Græcorum rex, neque vetus illa ferro cusa anceps bipennis, quæ illum occidit fœdissimis cum contumeliis. Multipes veniet et multimanus horrendis abdita latebris æripes Erinnys. Scelestarum enim et cæde pollutarum nuptiarum ambitio eos incessit, quos conjungi nefas erat. Idcirco confido istud quod nobis obtigit portentum nullo, nullo pacto innoxium fore sceleris auctoribus et sociis. Profecto mortalibus divinatio nulla est in diris insomniis nec in oraculis, nisi hoc nocturnum spectrum bene nobis cesserit. O laboriosa aurigatio quondam Pelopis, quam luctuosa exstitisti huic terræ! ex quo enim in mare præceps datus Myrtilus interiit, aureis e curribus diram per contumeliam magno impete ejectus, nulla unquam destitit ab hac domo ærumnosa calamitas.

CLYT. Soluta, ut videris, evagaris rursus: non enim adest

Ægisthus, qui te cohibere solet, ne foras prodiens infames cognatos tuos: nunc vero, quia ille abest, nihil revereris me. Et sane multa ad multos dixisti de me, ut petulans sim, et præter fas et æquum prior te tuosque contumeliis adoriar. Atqui haud equidem proclivi sum ad contumeliam ingenio: male autem tibi dico, male audiens abs te sæpius: scilicet patrem tuum, nullus enim tibi alius est jurgiorum prætextus, a me occisum fuisse: a me quidem; pulchre id scio; nec cur negem ulla causa est: namque illum Justitia sustulit, haud ego sola, cui decebat te opitulari, si sana mente fuisses: quandoquidem pater ille tuus, quem lugere non desinis, germanam tuam sororem solus Græcorum ausus est immolare Diis, tametsi parem ille non sustinuit laborem gignendo, sicut ego parturiendo. Sed esto: tu vero me doce cujus gratia illam mactavit. Argivorumne dices? At nullum erat illis jus meam occidendi. Sed propter fratrem, credo, Menelaum? occisis meis, nonne debuit ob hæc mihi pœnas dare? non ipsi Menelao liberi erant gemini, quos potius quam meam mori consentaneum erat, patre et matre genitos, quorum causa suscepta erat illa expeditio? Orcumne major incesserat cupido meos, quam illius, liberos devorandi? an perditissimo patri exstinctus erat amor erga liberos ex me susceptos, et vigebat erga liberos Menelai? Non hæc inconsulti ac malevoli sunt patris? sic censeo quidem, etiamsi aliter tu sentis: idem quoque diceret mortua filia, si posset loqui. Quocirca me sane eorum quæ feci haud piget: tu vero, si minus recte sapere tibi videor, ut fas et æquum est, me reprehende.

EL. Nunc quidem haud dices, te amaris dictis a me provocatam ista mihi regessisse: sed si veniam concedes mihi, et pro mortuo simulque pro sorore, ut par est, tibi respondebo.

CLYT. Age, permitto: verum si me semper simili verborum exordio affata fuisses, neutiquam fuisses auditu molesta.

EL. Ergo tibi dico. Patrem ais te occidisse; quo quid turpius dici unquam potest, seu jure id feceris, sive injuria? Dicam vero tibi, nullo te jure occidisse; sed eo te induxit suasus improbi viri, quicum nunc habitas. Interroga autem venatricem Dianam, cujus delicti pœnas reposcens classem adversis flatibus detinuit in Aulide: vel tibi dicam ego; ex illa enim sciscitari non fas est. Pater meus olim, ut ego accepi, quum in Dianæ luco luderet, excitatum cervum distinctum maculis, cornibusque insignem, cursu assecutus est, cujus in cæde se efferens superbum nescio quid emisit verbum: et inde irata Latoa virgo detinuit Achivos, ut pater mulctæ loco pro fera suam ipsius mactaret filiam. Hoc illa mactata est modo: non enim alio pacto expediri poterat exercitus vel domum, vel ad Ilium. Quapropter conatus multa, et reluctatus, ægre tandem illam immolavit, non ut Menelai iniret gratiam. Si vero, dicam enim etiam quod e re tua sit, fratris juvandi studio hoc fecit, ideone interfici eum oportuit

a te? Qua lege? Vide, si legem hanc statuas hominibus, ne tibi ipsi damnum arcessas et pœnitentiam. Si enim alium pro alio trucidabimus, tu ipsa prima morieris, siquidem merita consequaris præmia; sed vide ne falsam causam prætexas. Doce me enim, nisi grave est, qua nunc gratia quæ factu sunt longe turpissima facis, quippe quæ viro abominando consuescis, cujus ope patrem meum olim enecasti, et procreandis liberis das operam, priores vero legitimos, et ex legitimis natos ejicis. Quî talia approbare possim? An etiam hoc dices, te istoc pacto filiæ mortem ulcisci? turpe sane id, etiamsi dixeris. Non enim honestum est inimicis nubere, filiæ causa. Sed ne quidem monere te licet, quæ statim clamas matrem me conviciis exagitare. Atqui dominam te haud minus quam matrem habeo, quæ vitam dego ærumnosam perpetuis in malis, quibus me vexas, tuque contubernalisque tuus. At ille alius, qui vix manum tuam effugit, miser Orestes, infelicem terit vitam, quem sæpe me tibi educare occisorem criminata es: et hoc quidem si potuissem, fecissem sane, id certo scias. Quocirca prædica me apud omnes improbam esse, vel maledicam, vel, si mavis, plenam impudentiæ: si enim his vitiis sum obnoxia, haud multum ab indole tua degener, non ero tibi dedecori.

CH. Spirantem iras video; at video neminem, cui curæ sit perpendere jure ne illa an injuria irascatur.

CLYT. Quid ego nam vero res istius curem, quæ contumeliosis adeo verbis parentem incessit, idque jam eo provecta ætatis? An tibi non videtur omni projecto pudore quodvis ausura facinus?

EL. Et nunc quidem, ne nescias, horum me pudet, etsi tibi secus videtur; intelligoque quam ætati meæ incongrua sint, quamque me parum deceant, quæ facio: sed tuum erga me odium, tuaque facta eo me adigunt ingratiis meis: a turpibus enim turpia docentur.

CLYT. O bestia impudens, an ego te, et mea dicta, et facta mea maledicere cogunt?

EL. Tu ipsa maledicis, non ego: quippe tu patras facta; facta autem facile verba inveniunt.

CLYT. Ita me sospitet Diana, ut pœnas hujus audaciæ dabis, simul ac Ægisthus domum redierit.

EL. Viden'? nunc ira incenderis, postquam mihi permisisti dicere quæ vellem, nec potis es audire.

CLYT. Non ergo male ominatis parcens clamoribus sines me tranquille Diis sacra facere, quoniam semel tibi permisi omnia loqui?

EL. Sino, jubeo, sacrifica, neque posthac os meum incusa; nihil enim ultra loquar.

CLYT. Affer jam tu, quæ ades famula, omnigenûm fructuum libamina, quo vota huic Deo fundam discutiendis terroribus, quibus nunc agitor. Audi jam, Apollo Tutelaris, se-

cretam meam precem : non enim inter amicos sermo est, neque omnia palam revelare convenit, prope hac adstante mihi ; ne odio concitata, petulanti cum clamore per totam urbem inanes disseminet rumores : sed sic accipe, ut occultis verbis tibi dicam. Nempe hac nocte oblata ancipitis insomnii spectra, hæc mihi, Lycee Rex, si fausta quidem visa sunt, fac rata ; sin adversa, inimicis ea transmitte retro : et ne, si qui struunt insidias, ut me præsentibus opibus evertant, id fieri sinas : sed sic me semper incolumem colentem vitam, Atridarum domum sceptraque hæc regere concede, prosperaque fortuna utentem amicorum frui consuetudine, quibuscum nunc conversor, liberorumque, qui mihi non volunt male, nec odio molesti sunt. Hæc, ô Lycee Apollo, propitius audiens, da nobis omnibus, quemadmodum exposcimus. Cetera vero omnia, etiam me tacente, existimo te, qui Divus es, pulchre nosse. Jove enim prognatos consentaneum est omnia videre.

PÆD. Mulieres hospites, quî certo sciam, an hæc sit regis Ægisthi domus ?

CH. Hæc est, ô hospes ; ipse conjecisti probe.

PÆD. An etiam recte conjicio hanc esse illius uxorem ? Nam reginæ similis est.

CH. Maxime : hæc ipsa tibi adest.

PÆD. Salve ô regina : tibi et Ægistho ferens advenio jucundum nuntium a viro amico.

CLYT. Amplector dictum : discere autem a te primum cupio, quis te misit hominum.

PÆD. Vir Phanoteus ex Phocide, rem magni momenti significans.

CLYT. Quidnam, hospes ? dic : missus enim ab amico, amica, sat scio, dicturus es verba.

PÆD. Mortuus est Orestes : rem in pauca confero.

EL. Heu me miseram ! perii hodie.

CLYT. Quid ais, quid ais, hospes ? ne hanc audi.

PÆD. Periisse Oresten dico nunc, ut et prius.

EL. Occidi misera penitus : amplius jam nulla sum.

CLYT. Tu rem tuam age : tu vero, hospes, verum dic mihi, quo periit modo.

PÆD. Atqui hac gratia missus sum, remque tibi omnem enarrabo. Quum enim ille venisset ad nobilissimum Græciæ conventum, Delphicos propter ludos, simul ac audivit clara præconis voce cursum indici, quo primum contendi solet, ingressus est splendidus, omnibusque qui aderant admirandus : emenso autem tanta celeritate stadio, ut inter carceres et metam vix aliquid spatii esse videretur, egressus est, summum victoriæ decus auferens : atque ut multa paucis complectar, non alius viri talia novi facta, nec tale robur. Unum autem scito : quorumcumque enim certaminum a ludorum arbitris indicta fuere pro more quinquertia,

horum omnium victor maximo plausu renuntiatus est, beatus ab omnibus prædicatus, Argivus quidem proclamatus, nomine autem Orestes, Agamemnonis filius, illius qui inclytum olim Græciæ congregavit exercitum. Et hæc quidem ita sunt: si vero Deus quis præpediat, ne præstans quidem robore effugere possit. Ille enim postero die, quum oriente sole committendum esset velox equestre certamen, ingressus est cum multis aurigis. Unus erat Achivus, unus e Sparta, duo Libyes docti quadrijuges currus regere, quintus ipse Thessalos duceus equos, sextus ex Ætolia cum flavis equis, septimus vir Magnesius, octavus albis cum equis Ænian genere, nonus ab Athenis divinitus conditis, denique Bœotius, decem curruum complens numerum. Stantes autem, ubi unicuique delecti ludorum præsides ductis sortibus locum assignaverant, quoque collocarant ordine, simul ac tuba signum dedit, eruperunt, increpitantes equos, habenasque quassantes manibus; totum completum erat stadium strepitu crepitantium curruum, pulvis in altum glomerabatur; una omnes inter se commisti, stimulis haud parcebant, ut alter alterius rotas frementesque equos præverteret: namque conferti equi alii aliorum aurigarum in terga rotarumque orbitas spumam fervidosque fundebant flatus. Ille autem sub ultimam metam jam currum agens, propius propiusque admovebat modiolum rotæ, funalique ad dextram equo habenas laxans, sinistrum cohibebat. Et hac quidem tenus recti omnes steterunt currus: deinde vero Ænianis viri contumaces durique oris equi currum vi auferunt, et ex adverso, quum sextus jam septimusque conficeretur cursus, frontes impingunt Libyssis quadrigis: atque inde uno ex malo alius alium confringit et superincidit: totus vero repletus est curulibus naufragiis Crisæus campus. Quod ubi conspexit Atheniensis callidus auriga, extra orbitam deflectit, et frena inhibet, dum prætervehitur equestrem procellam in medio æstuantem. Interea Orestes postremus omnium ultimo loco equos agebat, in fine certam spem victoriæ ponens: qui simul ac vidit Atheniensem illum solum relictum, velocium equorum auribus incutiens acutum flagelli sonum, insequitur: et æquatis jugis ambo ferebantur, modo hic, modo ille equorum capitibus antevertens alterius quadrigam. Et reliquos quidem omnes cursus tuto exegerat infelix Orestes stans recto in curru: deinde remittens habenas flectentis sinistrorsum equi, imprudens in metam extimam impingit, fractoque rotæ modiolo, e curru volvitur, implicaturque loris: illo autem in terram prolapso, dissipati sunt equi medium per stadium. Cœtus ut vidit illum excussum curru, deploravit claris lamentis adolescentis vicem, quibus rebus gestis, quæ sortiretur mala, raptatus modo per solum, modo cœlum versus crura protendens, donec ipsum aurigæ, vix tandem cohibito equorum cursu, solverunt cruore fœdatum adeo, amicorum ut nemo miserabile videns corpus unquam agnosceret. Et ipsum rogo impositum cremarunt illico, parvaque in urna permagni corporis

miserabilem cinerem Phocenses delecti viri huc afferunt, ut patria in terra tumuletur. Ista sunt quæ dicenda habui, relatu quidem tristia, spectantibus vero, quotquot spectavimus, gravissima omnium quæ unquam vidi mala.

CH. Heu heu! totum ergo priscorum dominorum radicitus, ut videtur, interiit genus.

CLYT. O Jupiter! quî ista accipiam? feliciane dicam, an atrocia quidem, lucrosa tamen? triste vero est, quod vitam conservo meis ipsius malis.

PÆD. Quid ita, mulier, audito hoc casu, angeris animo?

CLYT. Peperisse, magnam vim habet: mater enim ne quidem injuria affecta prolem suam odisse potest.

PÆD. Frustra igitur, ut videtur, huc venimus.

CLYT. Minime quidem frustra: quomodo enim frustra dixeris? siquidem ades certa mihi afferens de illius morte indicia, qui ex me prognatus, ab uberibus meis et educatione mea se segregans, exsul peregrinam vitam egit: neque me, postquam ex hac terra abiit, unquam vidit: accusansque me paternæ cædis, atrocia interminatus est, ita ut nec noctu nec interdiu dulcem somnum ceperim: sed nullum tempus sperare poteram, quod imminentis necis metu vacuum esset. Nunc vero, (hac enim die liberor periculo, nihil ut timeam posthac ab ista illoque: ista enim acerbior erat pestis, una mecum habitans, meum exhauriens semper animæ merum sanguinem), nunc tranquillam, saltem quod ad istius attinet minas, vitam transigemus.

EL. Hei mihi miseræ! nunc enim adest, cur deplorem, Oresta, tuam vicem, quando in cinerem redactus, contumeliis insuper ab hac matre afficeris. Num sic bene agitur?

CLYT. Haud sane tecum; sed cum illo, ut habet, bene actum est.

EL. Audi ultrix Nemesis illius qui modo interiit.

CLYT. Audiit quos oportuit, eorumque vota rata fecit pulchre.

EL. Insulta; nunc enim felix es.

CLYT. Non ergo Orestes et tu felicitatem hanc delebitis.

EL. Nos ipsi deleti sumus, nedum te possimus delere.

CLYT. Multa dignus esses, hospes, ferre præmia, si hujus petulantes clamores compescuisses.

PÆD. Abibo igitur, siquidem hæc recte habent.

CLYT. Non facies: neque enim hoc me dignum esset, neque illo qui te misit hospite: sed ingredere, istam vero foris clamare sine suasque ipsius et amicorum miserias.

EL. Num vobis ut dolens et mæsta graviter lacrymare et lamentari impia videtur filium miserabili exstinctum leto? sed irridens intro se abripuit. O me miseram! Oresta carissime, ut me tua perdidisti morte! Avulsisti enim ex animo meo quidquid mihi reliquum erat spei, fore ut vivus venires aliquando ultor patris meique miseræ. Nunc vero quo me convertam? sola enim sum,

teque orba et patre. Sane oportet me servire denuo inter inimicissimos hominum, patris mei occisores. An tolerabilis hæc mea fortuna est? Equidem vero nequaquam cum illis posthac his in ædibus habitabo; sed hîc ante ostium prostrata, amicis destituta, contabescam. Quod si cui eorum qui intus sunt ægre erit, occidat licet: gratum enim erit mihi, si moriar: dolor autem, si vivam: quippe nulla mihi vitæ cupido est. Ubi tandem sunt Jovis fulmina, aut ubi lucidus Sol, si hæc intuentes iram tranquilli comprimunt? he, he, heu, heu!

CH. Filia, quid lacrymas?

EL. Heu!

CH. Ne quid gravius dicas.

EL. Enecas.

CH. Quîdum?

EL. Si de iis qui manifeste ad Orcum abierunt spem importuna suggeres, in me dolore jam tabidam, magis insultabis.

CH. Novi enim regem Amphiaraum auro nexis mulierum retibus obrutum; qui nunc tamen sub terra—

EL. He, he, heu!

CH. Immortalis imperat.

EL. Heu!

CH. Luctuosa sane ista sunt. Perditissima enim mulier—

EL. Sceleris pœnas dedit.

CH. Planissime.

EL. Scio, scio: exortus est enim aliquis, cui curæ fuit cædem ulcisci: mihi vero nemo superest amplius: quem enim habebam vindicem, is evanuit fato abreptus.

CH. Omnium es infelicissima.

EL. Et ego hoc satis superque scio in hac colluvie et diuturnitate multorum gravissimorum maximeque odiosorum dolorum.

CH. Justas esse scimus tuas querelas.

EL. Ne me ergo, ne me amplius soleris, ubi nulla—

CH. Quid ais?

EL. Spes superest auxilii a nobili germano.

CH. Hominibus omnibus fato destinatum est mori.

EL. An etiam in celeripedum equorum certaminibus, ut misero illi contigit, implicari loris?

CH. Improvisa calamitas.

EL. Quippini? si peregrina in terra sine meis manibus—

CH. Papæ!

EL. Conditus est urna, neque sepulcri, neque lamentorum a nobis honorem sortitus.

CHRYS. Præ gaudio ad te, ô carissima, propero, omisso decoro, ut citius veniam: læta enim affero, requiemque malorum, quibus gravabaris et ingemiscebas antea.

EL. Unde autem invenias tu meorum malorum levamen, quibus medelam nullam videre licet?

CHRYS. Adest nobis Orestes, certum hoc scias te ex me audire, ita manifestus, ut me nunc intueris.

EL. Num insanis, ô misera, et tuis ipsius malis, meisque irrides?

CHRYS. Patrios penates adjuro, haud sane joco ista dico, sed vere affirmo illum adesse.

EL. Hei mihi miseræ! Et quonam ex homine nuntium hunc audiisti, cujus fide tam facile credis?

CHRYS. Equidem ex me ipsa, non ex alio, certa signa quum viderim, huic rei habeo fidem.

EL. Quodnam, misera, conspicata argumentum, quidnam, quæso, intuita incaluisti tam flagranti atque insanabili lætitia?

CHRYS. Per Deos ergo audi, ut, re cognita, deinde vel sapere me, vel desipere dicas.

EL. Fare ergo, siquidem id tibi volupe est.

CHRYS. Atque ædepol tibi omnia dicam quæcunque vidi. Nam simul ac veni patris ad vetus bustum, conspicor tumulo ex summo recens fusos lactis latices, et ornatum undique sepulcrum patris omni florum genere: quod quum video, admirans circumspicio, ne quis se mihi homo obviam offerat. Ubi vero in tranquillo omnem vidi locum, tumulum accessi propius, et summo in busto conspicor recens desectas comas; simulque ut adspexi misera, perculit animum illico familiaris facies, tanquam si hominum omnium carissimi Orestæ hoc viderem indicium: et manibus tollens, vocem quidem compressi, lacrymis autem præ gaudio rigavi ora. Nuncque ut prius perinde mihi compertum est a nemine hæc munera quam ab illo oblata esse: cui enim hoc præterquam mihi vel tibi convenit? atqui non tuli ego has inferias; satis hoc certo scio; neque adeo tu: qui enim potuisses? cui quidem vel Diis supplicatum exire ex hac domo non licet impune. Sed neque matri talia facere in mentem venire solet, nec, si fecisset, hoc nos fugeret. Verum sunt Orestæ hi procul dubio honores. Age, ô cara, confide: non sane eadem semper iidem fortuna utuntur: nobis quidem antea adversa erat: sed forte hæc dies multorum erit bonorum auspicium.

EL. O dementiam! ut me jam pridem miseret tui!

CHRYS. Quid est? an quæ dico non grata sunt tibi?

EL. Nescis quo terrarum, nec quo cogitationum ferare.

CHRYS. Quî vero nesciam, quæ vidi egomet clare?

EL. Mortuus est, ô misera; et ab illo tibi sperata salus periit: ne amplius ad illum respicias.

CHRYS. Hei mihi miseræ! ex quo hæc audisti mortalium?

EL. A quodam qui aderat, quum periret ille.

CHRYS. Ubinam is est? Profecto subit hæc mirari.

EL. Intus, jucundus, neque matri molestus.

CHRYS. Hei mihi miseræ! cujusnam ergo hominum erant multæ illæ ad patris tumulum inferiæ?

EL. Opinor equidem maxime ab ignoto aliquo apposita fuisse ista mortui Orestæ monimenta.

CHRYS. O me infelicem, quæ gaudio concita lætum huc ferens nuntium properabam, ignara scilicet, qua essem in calamitate! Nunc vero, ubi veni, prioresque, aliasque insuper reperio miserias.

EL. Ita hæc se tibi habent. Si vero mihi auscultabis, præsentis mali onere nos levabis.

CHRYS. Num, quæso, mortuos resuscitabo?

EL. Non istuc est quod dixi: haud enim demens sum adeo.

CHRYS. Quid igitur jubes, quod ego præstare valeam?

EL. Ut quod monebo audeas exsequi.

CHRYS. Atqui, siquidem ex usu erit, non detrectabo.

EL. Vide; sine labore nihil prospere cedit.

CHRYS. Video; conferam quidquid potero.

EL. Nunc igitur audi, quo pacto rem conficere decreverim. Tu quidem ipsa scis amicorum auxilium ut nobis nullum sit; sed Orcus eos abripiens nos orbavit, solæque relictæ sumus. Ego equidem quamdiu fratrem in medio esse audivi florentem ætate, spem habui, venturum eum aliquando paternæ cædis ultorem: nunc vero, quando non est amplius, ad te respicio, ut qui propria manu patri necem intulit, hunc mecum ne dubites occidere; nihil enim exinde me tibi reticere fas est. Quousque enim conquiesces? quam spem respectas adhuc firmam? cui adest quidem copia lugendi, paternis opibus dejectæ, adest et mærendi copia, quippe quæ tamdiu consenescis expers nuptiarum: nec sane speres te cuiquam nupturam aliquando: haud enim adeo vir inops est consilii Ægisthus, ut luculento cum suo damno tuam unquam vel meam succrescere sinat sobolem. Verum si consiliis meis obsecuta fueris, primum quidem pietatis laudem a mortuo patre, simulque a fratre reportabis: deinde autem, ut libera nata es, ita libera in posterum diceris, et nuptias te dignas nanciscere? solet enim unusquisque ad honesta respicere. Famæ vero non vides quantam celebritatem tibique et mihi conciliatura sis, si parueris mihi? Quis enim vel civis vel hospes conspicatus olim nos non prosequetur talibus laudibus? *Videte has duas sorores, amici, quæ paternam domum conservarunt, quæ vitæ haud parcentes suæ, inimicis olim summis opibus pollentibus mortem obtulere: has amare decet, has decet omnes venerari, has in Deorum festis inque civium conventibus honorare omnes decet, propter virilem virtutem.* Talia de nobis quilibet homo dicet, ut dum vivamus, postque mortem etiam, nostra nunquam deficiat gloria. At, ô cara, obtempera, patri fer auxilium, adjuva fratrem, libera ex malis me, libera te ipsam quoque, hoc expendens, quam TURPE GENEROSIS VIVERE TURPITER.

CH. In talibus rebus prudentia et dicenti et audienti utilis est.

CHRYS. Immo antequam locuta esset, ô mulieres, si mens illi non læva fuisset, prudentiæ rationem habuisset, quam ab illa prorsus abjici videtis. Quo enim, quæso, respiciens ei ipsa ad tam audax facinus accingere, et me subsidio advocas? Nonne vides? mulier quidem, non vir, es: adversariis autem longe es inferior viribus; quorum quidem fortuna in dies felicior, nostra autem minor fit, et ad nihil redit. Quis igitur talem virum opprimere sine maximo suo malo aggredietur? Vide, ne male jam affectæ, majora nanciscamur mala, si quis istos sermones audierit. Nihil enim nobis profuerit, nec ulli erit adjumento, gloriosam adeptas famam indignis modis periisse. Haud enim mori tristissimum est, at quum mori quis cupiens, ne hoc quidem valeat assequi. Quare te supplex oro, priusquam nos funditus pereamus, vasteturque genus omne nostrum, iram cohibe: et quæ dixisti, pro indictis et irritis habebo, secretaque servabo. Tu vero saltem nunc sero sapere incipe, et disce, nullis ipsa prædita viribus, potentioribus cedere.

CH. Obtempera: nihil hominibus utilius contingere potest prudentia et mente sana.

EL. Inexspectatum nihil dixisti: pulchre enim noram, te consilia mea repudiaturam esse; sed mea solius manu peragendum est hoc opus: nequaquam enim id irritum dimittemus.

CHRYS. Vah! utinam tali fuisses animo tunc quum pater interficeretur! rem enim omnem confecisses.

EL. Eram quidem natura talis, sed animo tunc imbecilliore.

CHRYS. Da operam ut eumdem semper serves animum.

EL. Ut quæ non adjutura sis, ista me mones.

CHRYS. Mali enim incepti par est consimilem esse exitum.

EL. Laudo tuam prudentiam, sed timiditatem odi.

CHRYS. Libenter te audiam, etiam quando mihi bene dices.

EL. Sed ex me quidem id nunquam consequeris.

CHRYS. Sat longum restat tempus, quod hæc dijudicet.

EL. Abi: in te enim nihil est auxilii.

CHRYS. Inest: tibi vero deest docilis animus.

EL. I, matri hæc omnia enarra tuæ.

CHRYS. Nondum tanto in te incensa sum odio.

EL. Scias tu tamen, quo me infamiæ adducis.

CHRYS. Non quidem infamiæ, sed providentiæ, ut tibi ipsi caveas.

EL. Ergone, quod tibi justum videtur, sequi me oportet?

CHRYS. Quippe quum recte sapies, tum nobis præibis.

EL. Mirum est profecto bene dicentem perverse agere.

CHRYS. Quo tu laboras morbo, plane elocuta es.

EL. Quid ergo? An hæc ego tibi parum recte dicere videor?

CHRYS. At enim quæ recta sunt nonnunquam nocent.

EL. Has ego juxta leges nolo vivere.

CHRYS. Sed si ita ages, postmodo laudabis me.

EL. Equidem agam, terricula tua nihil moror.

CHRYS. Etiamne hoc certum, neque consilium mutabis?

EL. Consilio enim nihil est odiosius malo.

CHRYS. Intelligere videris nihil eorum quæ loquor.

EL. Olim decreta sunt hæc mihi, non nuper.

CHRYS. Abibo igitur: neque enim tu mea dicta sustines probare, neque ego tuos mores.

EL. Quin abi domum. Non ego tibi, ne impensius quidem cupienti, comes futura sum unquam. Nam magna dementia est, venari id quod nusquam sit.

CHRYS. At si tibi ipsi sapere videris, talia licet sapias: verum ubi in mala jam incideris, mea probabis dicta.

CH. Cur, obsecro, quum superne involantes aves cordatissimas videamus earum victui prospicere, a quibus prognatæ sunt et educatæ, non idem et nos agimus? At ita ut Jovis fulmina sunt, et est cœleste numen Justitiæ, non diu ab illis malum aberit. O terram subiens mortalium fama, miserabilem vocem increpa defunctis Atridis, illætabilia nuntians opprobria: ut jam illis res domesticæ afflictæ sunt, utque diversis abreptæ studiis filiæ dissident, nec amplius componuntur amico convictu: prodita vero ac sola Electra vicem patris dolens perpetuo jactatur in luctu, ut semper flebilis luscinia, nullam vitæ curam habens, quin et mori parata, dummodo geminas opprimat furias. Usquamne alia tali animo reperiri possit nobili nata genere? Rebus in adversis nemo generosus nobilitatem suam dedecorare sustinet, nec committere ut fama nominis intereat: quare et tibi, ô filia, complacitum est perpetuo in luctu vivere communis calamitatis, ut profligato scelere, duplicem laudem eodem consilio consequaris, sapiensque dici, simulque optima filia. Utinam vivas mihi, superesque manu et opibus inimicos tantum, quantum nunc ab illis opprimeris! nam te iniquis fatis exerceri video, tametsi sanctissimas, quæ apud homines vigent, leges optime omnium coluisse perhiberis, tua erga Jovem pietate.

OR. Num, ô mulieres, recte accepimus, recteque eo, quo volumus, ingredimur via?

CH. Quid quæris, aut quid cupiens huc venisti?

OR. Ægisthum, ubi habitet, quæro dudum.

CH. Atqui recte venis, quique monstravit, culpa caret.

OR. Quæ igitur vestrûm intro renuntiabit nostram, qui huc una advenimus, exoptatam præsentiam?

CH. Ista, siquidem proximam genere nuntium hunc ferre decet.

OR. I, mulier, dic ingressa, Phocenses quosdam viros quærere Ægisthum.

EL. Hei mihi miseræ! num, quæso, illius, quam audivimus, famæ certa affertis indicia?

OR. Nescio quam prædicas famam: sed senex me Strophius quædam de Oreste nuntiare jussit.

EL. Quid est vero, hospes? ut me incessit timor!

OR. Mortui illius exiguas reliquias in parvo, ut vides, vasculo afferimus.

EL. Heu me miseram! Illud ipsum jam certum est: manifestum, ut videtur, dolorem cerno.

OR. Si quid Orestis commoveris casu, hoc vasculo scito corpus ipsius conditum esse.

EL. Da mihi ergo, per Deos obsecro, ô hospes, in manus vasculum hoc sumere, siquidem eo ille reconditus est, ut me ipsam, totumque una genus, cum hoc lamenter et defleam cinere.

OR. Quæcunque sit tandem, huic date afferentes: non enim hoc inimico animo expetit: sed ut ex amicis aliqua vel sanguine conjunctis.

EL. O carissimi hominum mihi monimentum, animæ Orestis quod superest unicum, quam longe dissimili spe te recipio, ac emiseram! Nunc enim te evanidum gesto manibus; domo te vero, ô fili, splendidum emisi. O utinam mihi prius defecisset vita, quam te in peregrinam terram emitterem, manibusque subductum hisce servarem a cæde, ut illa ipsa die peremptus jaceres, communis cum patre tumuli partem sortitus! Nunc vero domo extorris, exsul alieno in solo male periisti, tua procul sorore; neque ego te infelix meis manibus lavi, neque e rogo, ut decuit, abstuli miserabile onus: sed peregrinis funeratus manibus infelix, parvum advenis pondus in parvo vasculo. O misera ego! ô inutilia quondam mea alimenta, quæ ego sæpius tibi dulci labore præbui! neque enim unquam matri fuisti carior quam mihi; nec quisquam alius erat ex familia, sed ego nutrix tua eram, tu me sororem compellabas semper. Jam vero defecerunt hæc una die exstincta tecum: omnia enim moriens simul abripuisti, velut procella. Periit pater: ego tibi sum mortua: tu ipse nullus es: rident autem inimici, insanitque præ gaudio mater impia, cujus tu mihi, per missos clam nuntios, sæpe significasti ultorem te venturum. Sed hæc prorsus evertit infelix fortuna tuaque et mea; quæ te huc deduxit, pro carissima forma, cineremque et umbram inutilem. Hei mihi! ô corpus miserandum, eheu! ô infaustum iter, hei mihi! quo ablegatus es, carissime! ut me perdidisti! perdidisti, inquam, ô germanum caput. Quocirca me recipe sub hoc tuum tectum, me quæ nulla sum, ad id quod nihil est, ut tecum apud inferos habitem posthac. Etenim quando apud superos eras, tecum fruebar pari sorte, et nunc quoque mortua tui tumuli particeps fieri cupio. Mortuos enim dolore conflictari non video.

CH. Mortali patre nata es, Electra, hoc cogita; mortalis etiam Orestes erat: quare nimios luctus compesce: omnibus enim nobis idem necesse est pati.

OR. Heu, heu! Quid dicam, quo me vertam, nescius quid exordiar loqui? linguæ enim amplius temperare non possum.

EL. Quis te solicitat dolor? quamobrem hoc dicis?

OR. Num tua nam inclyta est illa Electræ species?

EL. Illa ipsa est, et misere admodum habita.

OR. Heu infelicem oppido hanc calamitatem!

EL. Cur, quæso, hospes, mea causa ita ingemiscis?

OR. O corpus indigne atque impie deformatum!

EL. Non aliam sane dudum quam me deploras, hospes.

OR. Heu tuam innuptam et calamitosam vitam!

EL. Quidnam, amabo, hospes, ita me intuens gemis?

OR. Quam nihil meorum adeo noveram malorum!

EL. Quibus ex dictis nostris comperisti ea?

OR. Videns te manifeste multis oppressam doloribus.

EL. Atqui pauca sane vides meorum malorum.

OR. Et quomodo aliquis acerbiora hisce videre possit?

EL. Quia cogor cohabitare interfectoribus —

OR. Cujusnam? Quid istuc significas mali?

EL. Patris. Deinde his servio ingratiis meis.

OR. Quis te eo necessitatis compulit mortalium?

EL. Mater vocatur, nihil autem maternum habet.

OR. Quid agendo? manusne violentas inferendo, an fœdo victu?

EL. Et vi, et fame, et omni malorum genere.

OR. Neque qui opem ferat, nec qui prohibeat, adest?

EL. Nemo sane. Qui enim mihi unicus erat, hujus tu protulisti cinerem.

OR. O te infelicem! ut te intuens dudum miseror!

EL. Solum te mortalium esse scito, quem unquam mei miseritum sit.

OR. Solus enim advenio tuis dolens malis.

EL. An nobis cognatus alicunde venis, obsecro?

OR. Dicam, si has benevolentes adesse sciam.

EL. At sunt benevolæ: proinde coram fidelibus dixeris.

OR. Amitte ergo hoc vasculum, ut omnia cognoscas.

EL. Ne, quæso, per Deos, hoc mihi facias, hospes.

OR. Dictis meis obtempera, nec peccabis unquam.

EL. Ne, per mentum tuum, ne auferas carissima.

OR. Non te hoc retinere sinam.

EL. O me miseram ob te, Oresta, si hoc sepulcro privabor tuo!

OR. Bona verba, quæso: immerito enim lamentaris.

EL. Egon' immerito lamentor, ob mortuum fratrem?

OR. Non te decet ista loqui.

EL. Itane mortuo contemptui habeor?

OR. Nemini tu es contemptui: sed hoc quod tenes, nihil ad te pertinet.

EL. Quidni? si quidem Orestis hoc porto corpus.
OR. At enim Orestis hoc non est, nisi verbis subornatum.
EL. Ubinam est ergo infelicis illius sepulcrum?
OR. Nusquam. Viventis enim sepulcrum nullum est.
EL. Quid ais, adolescens?
OR. Nihil equidem falsi dico.
EL. Num ergo vivit ille?
OR. Siquidem mihi anima inest.
EL. Num ergo tu ille es?
OR. Hoc intuita patris mei sigillum, pernosce an vera dicam.
EL. O carissima lux!
OR. Carissima, et ipse testor.
EL. O vox, advenisti?
OR. Ne aliunde amplius sciscitare.
EL. Teneone te manibus?
OR. Sic in posterum teneas semper!
EL. O carissimæ mulieres, ô cives optimæ, videte Oresten hunc, mortuum quidem modo vafris commentis, nunc vero eadem arte sospitem.
CH. Videmus, ô filia, et præ gaudio tam felicis eventus lacrymæ nobis ex oculis erumpunt.
EL. Io soboles corporis mihi carissimi, venisti tandem, reperisti, adspexisti quos maxime cupiebas.
OR. Adsumus; sed tacita opperire.
EL. Quid vero est?
OR. Tacere melius erit, ne quis intus exaudiat.
EL. At enim, ita me juvet casta semper Diana, nunquam metuendum existimabo inutile illud domi usque desidens mulierum pondus.
OR. Videsis tamen, ut mulieribus etiam martius est animus: pulchre hoc nosti experta olim.
EL. Atattate! mentionem haud obscuram injicis mali, quod nobis exortum est, nunquam solubilis, nec unquam delebilis.
OR. Novi hæc quoque: sed quum tempus monuerit, tum harum rerum meminisse oportebit.
EL. Quodvis mihi, quodvis nunc idoneum fuerit tempus ista merito conqueri: vix enim nunc tandem mihi concessum est libere loqui.
OR. Assentior tibi, quare facito ut hoc conserves.
EL. Quid agendo?
OR. Ubi non opportunum est, noli prolixe dicere.
EL. Quî autem, te mihi in conspectum dato, æquum putem silentio sermonem commutare, quando te nunc ex improviso et præter spem intueor?
OR. Tum me vidisti, quum me Dii impulerunt venire.
EL. Quod nunc commemoras, majore me multo perfundit læ-

titia, siquidem te Deus incitavit ut nostram venires ad domum. Equidem divinum hoc esse censeo.

OR. Nolim quidem lætitiam tuam cohibere; tamen valde timeo ne nimium animo indulgeas.

EL. O qui longo post tempore, gratissimo confecto itinere, sic dignatus es te mihi in conspectum dare, ne me ita luctuosam videns —

OR. Quid ego non faciam?

EL. Ne me prohibeas adspectus tui voluptate perfrui.

OR. Immo valde irascerer, si qui te alii prohibere vellent.

EL. Approbas ergo?

OR. Quippini?

EL. O amicæ, audivi quem ego nunquam sperassem nuntium: vocem præclusit stupor, nec audito acerbo casu misera ejulatum erumpere potui: nunc vero teneo te; apparuisti gratissimum habens adspectum, cujus ego, ne si maximis verser in malis, obliviscar unquam.

OR. Supervacuos nunc mitte sermones, et neque me doce mater quam improba sit, nec ut paternis opibus exhauriat domum Ægisthus, easque profundat ac temere dissipet: temporis enim opportunitatem excluserit inutilis sermo. Quæ vero mihi apta erunt in præsens tempus, ea expone, nempe ubinam locorum aut apparentes, aut delitentes, ridentes inimicos adventu hoc nostro opprimamus. Cave autem, ne, nobis ingressis domum, hilari vultu matri te prodas gavisam: sed tanquam ob casum, qui falso nuntiatus est, ingemisce. Quum enim res nobis feliciter processerit, tunc gaudere licebit et ridere libere.

EL. At, ô frater, utcumque tibi complacitum erit, ita morem tibi geram: namque hac voluptate fruor a te accepta, non propria mihi: neque tibi ausim cum maximo meo emolumento vel tantillum molesta esse; non enim recte sic subservirem præsenti, qui favet Deo. Tu vero nosti quæ hîc fiunt: quidni enim? quum audieris Ægisthum domo abesse, intus vero adesse matrem, quam tu neutiquam vereare, ne risu hilarem videat vultum meum: odium enim vetus penitus mihi infixum inhæret; et postquam te adspexi, nunquam desinam præ gaudio lacrymas effundere. Quî enim temperare a lacrymis mihi queam, quæ te uno hoc tuo adventu mortuumque et vivum adspexi? fecisti autem mihi ne speranda quidem; ita ut, si pater mihi vivus redeat, neutiquam id in prodigii loco habitura sim, sed creditura protinus me ipsum videre. Quando igitur ad hunc modum nobis advenisti, ipse rem auspicare, ut tibi animus est: nam ego sola si fuissem, non utrobique proposito excidissem; aut enim præclare me liberassem, aut præclare occubuissem.

OR. Tacere jubeo; nam quempiam e domo exire audio.

EL. Ite intro, hospites; præsertim quum ea afferatis, quæ neque domo quis repellat, neque cum voluptate admittat.

PÆD. O nimium stolidi atque vecordes, an de salute nihil amplius soliciti estis, aut ratio inest vobis nulla ingenita, qui vos, non propinquos malorum esse, sed malis in ipsis, iisque gravissimis, versari non animadvertitis? sed nisi dudum ego fores hasce servarem, prius intus conatus vestri quam corpora apparerent. Sed nunc hæc ego providi: quare jam omissis longioribus sermonibus, istisque immodicis lætis clamoribus, ite intro: nam cunctari in tali negotio malum est: urget autem occasio rei gerendæ.

OR. Quomodo ergo ingresso mihi comparatum erit quod superest negotii?

PÆD. Pulchre: commodum enim contingit, ut te nemo noscat.

OR. Nuntiasti videlicet me esse mortuum.

PÆD. Scito te illic jam unum esse de Orci incolis.

OR. Gaudentne igitur hoc nuntio, aut quid aiunt?

PÆD. Rebus confectis, narrabo: ut autem nunc est, bene se habent illorum omnia, etiam illa quæ non bene.

EL. Quis hic est, frater? Dic mihi, per Deos obsecro.

OR. Non cognoscis?

EL. Ne in mentem quidem venit.

OR. Ignoras cui me in manus tradidisti olim?

EL. Cui? quid narras?

OR. Cujus manibus Phocensem in terram clam delatus sum tua providentia.

EL. An hic ille est, quem olim ex multis ego solum inveni fidum, pater quum daretur neci?

OR. Hic est; ne me pluribus verbis roga.

EL. O lux jucundissima, ô unice servator domus Agamemnoniæ, quomodo huc venisti? an tu ille es, qui hunc et me servasti a multis malis? ô carissimæ manus, tuque gratissimum habens pedum ministerium, quare jampridem, quum adesses, me fallebas, nec te indicabas, facta habens dulcissima mihi? Salve, ô pater! patrem enim videre videor: salve. Scias vero te unum omnium hominum maxime mihi odio et amori fuisse una hac die.

PÆD. Satis esse censeo; multæ enim volvuntur noctes diesque totidem, quibus tibi, Electra, omnia declarare licebit quæ interea gesta sunt: vobis autem, Oresta Pyladeque, edico nunc tempus esse rem aggrediendi; nunc Clytæmnestra sola, nunc nemo virorum intus: si vero differetis, cogitate et cum his, et prudentioribus aliis, iisque pluribus, vos dimicaturos.

OR. Non hîc longo sermone amplius, Pylade, opus est, sed quam ocissime ire intro, salutatis prius Deorum patriorum simulacris, qui huic vestibulo præsunt.

EL. O Rex Apollo, propitius illos audi, meque simul cum his, quæ sæpe tibi cum donis, ut sors mea ferebat, supplices tetendi manus: nunc autem, ô Lycee Apollo, cum verbis, quæ sola habeo, supplex ad te venio, peto, precor, adsis nobis benevolus

hujus cœpti adjutor, et ostende mortalibus præmia impietati qualia tribuant Dii.

CH. Videte quo prorumpit sanguinem spirans ineluctabilis Mars. Subeunt jam tecta domus ultores immanium scelerum, inevitabiles canes: quare non amplius longa erit mora, et quod mihi animus vaticinatus est, eventus comprobabit. Namque furtivo pede penetrat domum, antiquarum opum paternas in sedes, manium vindex, recens acutum gladium manibus tenens: Maiæ vero filius Mercurius illum deducit ad ipsum finem, fraudem tenebris obtegens, nec amplius moratur.

EL. O carissimæ mulieres, viri actutum opus exsequentur: age silentio opperiminor.

CH. Quomodo, obsecro? quod nunc agunt?

EL. Illa quidem in funebrem cœnam lebetem instruit: isti vero prope adstant.

CH. At tu quid existi foras?

EL. Observatura ne imprudentibus nobis Ægisthus ingrediatur domum.

CLYT. Heu, heu! ô tecta amicis deserta, plenaque interfectoribus!

EL. Clamat intus aliquis: nonne audistis, amicæ?

CH. Non audienda infelix audivi, et tota horreo.

CLYT. Hei mihi miseræ! Ægisthe, ubi tandem es?

EL. Ecce iterum exclamat quispiam.

CLYT. O nate, nate, miserere matris.

EL. At tu neque hujus olim miserita es, nec, qui genuit, patris.

CH. O civitas, ô genus miserum, nunc te hujus diei fatum prorsus opprimit.

CLYT. Hei mihi! percussa sum.

EL. Iterum, si potes, feri.

CLYT. Hei mihi, rursum!

EL. Utinam et Ægistho simul!

CH. Perficiuntur imprecationes: vivunt ii quos humus tegit: multo enim occisorum sanguine cædem ulciscuntur dudum perempti.

EL. Sed prodeunt jam illi, cæsa Marti victima, cruore respersi manus: verum, Oresta, nescio ut res se habeat.

OR. Intus quidem recte, si modo Apollo recte vaticinatus est. Occubuit misera illa, nec est ut metuas amplius, ne te matris protervitas afficiat contumelia.

CH. Silete: video enim Ægisthum perspicue.

EL. O juvenes, non retro ibitis?

OR. Videtisne forte virum contra nos conferentem gradum?

EL. Eccum, ex suburbio venit lætus. . . .

CH. Ocius corripite vos in vestibulum: prioribus modo feliciter peractis, ita hæc rursus—

OR. Confide: effecta dabimus, ut cupis.

EL. Age propera.

OR. Ecce vado.

EL. Quæ hîc agenda sunt, curæ erunt mihi.

CH. Huic viro pauca et quam lenissima verba in aures instillare expediat, ut imprudens ruat in occultum ultionis certamen.

ÆG. Quis vestrûm novit, ubinam sint Phocenses hospites, quos ferunt nobis nuntiasse, Orestem vita decessisse equestribus in naufragiis? Te sane, te percontor, te inquam, semper antea contumacem: nam id tibi maxime curæ esse opinor, teque ut gnarurem maxime posse dicere.

EL. Novi. Qui enim nesciam? nam sic fugeret me casus, quo nihil rerum mearum magis animum meum commovet.

ÆG. Ubinam ergo sunt hospites? doce me.

EL. Intus: amicam enim apud hospitam diversantur.

ÆG. Quid? Satin' certo mortuum illum nuntiarunt?

EL. Immo re ipsa palam fecerunt, non verbis modo.

ÆG. Licet ergo nobis manifestis ex signis rem cognoscere.

EL. Licet profecto, spectaculumque intueri perquam miserabile.

ÆG. Magnum sane, præter morem tuum, mihi narras gaudium.

EL. Gaude, si tibi læta hæc accidunt.

ÆG. Silere jubeo, et pandi fores, ut conspiciat Mycenensium Argivorumque omnis multitudo, ut, si quis eorum antea elatus fuisset inani spe reditus illius viri, nunc mortuum eum intuens, frena accipiat mea, atque ultro ad sana consilia redeat, non vi coactus, meque castigatorem expertus.

EL. Fit hoc quidem a me: tandem enim sapere didici, et me potentioribus accommodare.

ÆG. O Jupiter! rem video, dicto absit invidia, quæ pulchre et feliciter cecidit: sin adest Nemesis, indictum volo. Velamentum omne removete ab oculis, ut lamentis etiam meis cognatio debitum consequatur honorem.

OR. Tu ipse auferto; non meum hoc, sed tuum officium est, hasce reliquias intueri, et compellare familiariter.

ÆG. Recte quidem mones, tibique morem geram: tu vero voca mihi Clytæmnestram, sicubi domi est.

OR. Ecce ipsa prope te est: ne jam aliorsum specta.

ÆG. Væ mihi! Quid video?

OR. Quem times? quem non agnoscis?

ÆG. Quorumnam hominum in medios casses miser incidi?

OR. Non enim sentis, ut dudum vivos, quasi mortuos alloqueris?

ÆG. Hei mihi! dictum intelligo. Non enim fieri potest, ut hic non sit Orestes, qui me alloquitur.

OR. Etsi optimus es vates, dudum tamen falsus es.

ÆG. Perii profecto miser: sed mihi permitte pauca saltem fari.

EL. Ne, per Deos quæso, frater, sinas eum ulterius loqui, nec longos producere sermones. Quid enim homo coopertus miseriis et morti destinatus brevi mora lucri ferat? sed quam celerrime eum interfice, interfectumque propone pollinctoribus, quos dignus est nancisci, longe a nostro conspectu. Namque unicum hoc mihi veterum malorum fuerit remedium.

OR. I intro propere: haud enim nunc sermonum certamen est, sed de tuo capite.

ÆG. Nam cur intro me ducis? si factu pulchrum est quod agis, quid tenebris opus? Quin statim interficis?

OR. Noli jubere; sed eo vade, ubi patrem meum occidisti, ut in eodem loco moriaris.

ÆG. Ecquid omnino necesse est hanc domum aspicere præsentiaque et futura Pelopidarum infortunia?

OR. Tua certe; ego vates tibi sum hac in re verissimus.

ÆG. Atqui haud paternam hanc artem jactitas.

OR. Multum obstrepis, nec interea promoves gradum; perge igitur.

ÆG. I præ.

OR. Te præire oportet.

ÆG. Num times ne te fugiam?

OR. Immo ne pro lubitu tuo moriaris, curare me decet, ut ne hac acerbitate mors tua careat. Par autem erat præsentem esse pœnam omnibus, qui plus posse vellent se quam leges, ut occiderentur: ita non cresceret improbitas.

CH. O genus Atrei, quam multas post calamitates in libertatem pervenisti hoc tandem itinere?

FINIS ELECTRA.

ΣΧΟΛΙΑ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

1. Ω ΤΕΚΝΑ. φιλόδημον καὶ προνοητικὸν τοῦ κοινῆ συμφέροντος τὸ τοῦ Οἰδίποδος ἦθος, καὶ εὔνοιαν ἔχον ἀπὸ τοῦ πλήθους, δι' ὧν αὐτοὺς εὐηργέτησεν. εἰκότως οὖν κέχρηται τῷ ΤΕΚΝΑ, ὡσπερεὶ πατήρ. νέοι ὄντες νῦν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Κάδμου. οἰκτρὸν δὲ τὸ ΝΕΑ.

2. ΘΟΑΖΕΤΕ. κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τοῦ θάσσετε, ἢ θοῶς προκάθησθε. ΙΚΤΗΡΙΟΙΣ ΚΛΑΔΟΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ταῖς ἱκετηρίαις. τὸ δὲ ΕΞΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ, ἀντὶ τοῦ, κεκοσμημένοι. εἰώθασι γὰρ τῷ ξέφειν χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ κοσμεῖν. ξέμμα δέ ἐστι τὸ προσειλημένον ἔριον τῷ θαλλῷ.

4. ΠΟΛΙΣ Δ' ΟΜΟΥ ΜΕΝ. οἱ μὲν μηδὲν πεπονθότες ἐπὶ ἀποτροπῇ τοῦ κακοῦ θύουσι, καὶ παιᾶνας ᾄδουσιν· οἱ δὲ ἐπταικότες, ἐπὶ τοῖς οἰκείοις κακοῖς ἀποιμώζουσιν.

6. Α'ΓΩ ΔΙΚΑΙΩΝ. οὐ δι' ἀγγέλων μαθεῖν τὴν αἰτίαν ἠξίωσα, ἀλλ' αὐτὸς παρεγενόμην προκηδόμενος ὑμῶν.

8. Ο ΠΑΣΙ ΚΛΕΙΝΟΣ. ὁ πᾶσι τοῖς ἐπιτηδεύμασιν, ἢ ὑπ' ἀνθρώπων. πιθανῶς δὲ τὸ ὄνομα τοῦ προλογίζοντος ἐδήλωσεν, ἅμα δὲ καὶ εἰς ἐπιθυμίαν φέρει τὸν θεατὴν τῶν περὶ τοῦ Οἰδίποδος. οὐκ εὐθὺς δὲ τὰς αἰτίας τῆς δόξης ἐπάγει· ἀλλὰ ταμιεύεται κατὰ βραχὺ ἐν καιρῷ ἐνθήσειν. καλῶς δὲ οὐ δι' ἀγγέλων ἀπήγγελται, ἵνα, διαλεγομένου αὐτοῦ, ἐκ Δελφῶν εἰσαγάγῃ τὸν Κρέοντα.

9. ΑΛΛ' Ω ΓΕΡΑΙΕ. εὐτάκτως ἑκάστῳ τὸ δέον ἀπένειμε. διὰ μὲν τῶν παίδων, τὸν οἶκτον τῆς ἱκετείας· διὰ δὲ τοῦ πρεσβύτου, τὴν πρὸς βασιλέα ἀπόκρισιν. εἰς γὰρ τοῦτο ἀπρεπὲς τὸ τῶν νέων πρόσωπον. δεδήλωται οὖν ἡμῖν τὸ χρήσιμον τῆς παρουσίας τοῦ γέροντος.

10. ΤΙΝΙ ΤΡΟΠΩ,. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ποίᾳ προφάσει ἱκετεύετε; εἶτα ἐπιφέρει τὰς αἰτίας. ἢ γὰρ διὰ δέος κολάσεως· ἢ παθόντες, ἐκδικίας τυχεῖν ἀξιοῦτε· ὅπερ ἐδήλωσε διὰ τοῦ ΣΤΕΡΞΑΝΤΕΣ, οἷον ἤδη πεπονθότες.

12. ΔΥΣΑΛΓΗΤΟΣ. σκληρὸς, δυσμετάκλαυτος, ἀναλγὴς, ἀπαθὴς, ἀνελεής. ἴσος τῷ ἀνάλγητος καὶ σκληρός.

14. ΑΛΛ' Ω ΚΡΑΤΥΝΩΝ. ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἐγνώκαμεν τὸ ὄνομα τοῦ Οἰδίποδος, ᾧ ὅτι παῖανες εἰσὶν ἐν τῇ πόλει· νῦν δὲ διὰ τῆς ἐντέχνου ἐπεξεργασίας, ὅτι ᾧ βασιλεὺς, καὶ τὴν αἰτίαν τῶν παιάνων. προαγωγὸν δὲ εἰς πειθὼ τὸ προοίμιον. ΗΛΙΚΟΙ

ΠΡΟΣΗΜΕΘΑ. τοῦτο καὶ τὴν ἡλικίαν σημαίνει, καὶ δυσωπητικόν πως συγχάνει. ὡς γὰρ ἐπὶ θεοῦ βωμοὺς πάρεισιν, ἐπὶ τοὺς πρὸ τῶν βασιλείων ἱδρυμένους.

17. ΠΤΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, βαδίσαι. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νεοττῶν. τὸ δὲ ΣΤΝ ΓΗΡΑ, ΒΑΡΕΙΣ, ἐφ' ἑαυτοῦ τῷ πληθυντικῷ ἐχρήσατο, καὶ τὸ ΙΕΡΕΙΣ ὁμοίως. τὸ ΛΕΚΤΟΙ τάχα μὲν εἰς σύγκρισιν τῶν παίδων· τάχα δὲ καὶ δημοσίαν ἐκφαίνει τὴν ἐκπομπήν, ὡς ἐπιλιχθεῖσαν, καὶ περιφθεῖσαν παρὰ τοῦ κοινοῦ.

20. ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΔΙΗΛΟΙΣ ΝΑΟΙΣ. δύο ἱερὰ ἐν ταῖς Θήβαις ἵδρυται τῇ Ἀθηνᾷ· τὸ μὲν Ὀγκαίας, τὸ δὲ Ἰσμηνίας. οἱ δὲ οὕτως· τὸ μὲν Ἀλαλκομενίας, τὸ δὲ Καδμείας· τινὲς δὲ τὸ τῆς Ἀλαλκομενίας οὐκ ἐν Θήβαις, ἀλλ' ἐν Κώμῃ εἶναί φασιν. ΙΣΜΗΝΟΥ ΤΕ ΜΑΝΤΕΙΑ, ΣΠΟΔΩ,. ἡ γάρ ἐστι παρὰ τῷ Ἰσμηνῷ Ἀπόλλωνος ἱερόν· δι' ὃ φησι ΜΑΝΤΕΙΑ, ΣΠΟΔΩ . τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ, βωμῷ. ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὥς φησι Φιλόχορος.

23. ΣΑΛΕΥΕΙ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειμαζομένων νεῶν.

25. ΦΘΙΝΟΥΣΑ ΜΕΝ ΚΑΛΥΞΙΝ, σὺν τοῖς βλαστήμασιν. οὐ μόνον ἀφορίαν φησὶν εἶναι τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς περφυκότας καρποὺς διαφθείρεσθαι ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ.

27. ΠΥΡΦΟΡΟΣ ΘΕΟΣ. ὁ λοιμὸς, ὁ πυρετοφόρος. τὸν γὰρ πυρετὸν, πῦρ καλοῦσι, καὶ τὸ ἐναντίον, ὡς Ὅμηρος· (Ἰλ. χ'. 31.) Καί τε φέρει πολλὸν πυρετόν. ΣΚΗΨΑΣ. ἐπιβαλών. ΔΩΜΑ ΚΑΔΜΕΙΟΝ. περιφραστικῶς ἡ πόλις. ἢ ἀντὶ τοῦ, τὰ δώματα πάντα τῆς πόλεως.

33. ΑΝΔΡΩΝ ΔΕ ΠΡΩΤΟΝ. οὐ μόνον οὖν ὡς βασιλέως δέονται, ἀλλὰ καὶ σοφοῦ. κατὰ βραχὺ δὲ παρεμβάλλει ἡμῖν ὁ ποιητὴς τὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Οἰδίποδος. ΣΤΜΦΟΡΑΙΣ. ταῖς βιωτικαῖς συντυχίαις. ΕΝ ΤΕ ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΣΤΝΑΛΛΑΓΑΙΣ. καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὸ θεῖον κοινωνίαις καὶ φιλίαις. τὸ σοχάζεσθαι τῆς τῶν θεῶν διανοίας. ἐκ τούτου δὲ παθητικωτέραν τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ, ὅταν ὁ τοιοῦτος εἶναι νομιζόμενος, φανῇ καινοῖς μύσεσιν ἔνοχος.

35. ΑΣΤΥ ΚΑΔΜΕΙΟΝ ΝΟΛΩΝ. ὅς τε μολὼν ἄστυ Καδμεῖον, ἵνα καὶ ἡ ἀπὸ ξένης αὐτοῦ ἄφιξις δηλωθῇ. ΣΚΑΗΡΑΣ ΑΟΙΔΟΥ. ὅτι τὸ ΑΟΙΔΟΥ εὔφημόν ἐστι, προσέθηκε ΣΚΑΗΡΑΣ, ὅ ἐστι δυσκόλου, διὰ τὸ αἴνιγμα. ἢ φονικῆς.

38. ΟΥΔ' ΕΚΔΙΔΑΧΘΕΙΣ. οἷον, οὐ προακούσας παρ' ἡμῶν τὸν τρόπον τῶν αἰνιγμάτων, ὅπερ ἂν συνελάμβανε πως σοι πρὸς τὴν λύσιν. ὡς πρὸς θεοφιλῆ οὖν καὶ εὐτυχῆ ἀπαντῶσι. περιττεύει δὲ ἡ ἐξ, ἢ ἡ ὑπό. ΠΡΟΣΘΗΚΗ,. συμβουλῇ, ἐπικουρίᾳ.

40. Ω ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ΠΑΣΙΝ. ἢ ὑπὸ πάντων κράτιστος εἶναι ὑπολαμβανόμενος. ἢ πᾶσι τοῖς προειρημένοις, τύχῃ, συνέσει, θεοφιλίᾳ.

41. ΠΡΟΣΤΡΟΠΟΙ. προσπεπτωκότες, προσετραμμένοι. ἴσως δὲ τοῦτο εἰπὼν ὁ ὑποκριτὴς προσπίπτει πρὸς τοὺς πόδας τοῦ ἄρχοντος.

44. ΩΣ ΤΟΙΣΙΝ ΕΜΠΕΙΡΟΙΣΙ. ἐν τοῖς συνετοῖς τὰ, ντυχίας καὶ τὰς ἀποβάσεις τῶν βουλευμάτων ὁρῶ ζώσας καὶ οὐκ ἀπολλυμένας. οὐ σφάλλονται, ἀλλὰ τὸ ἀποβησόμενον σοχάζονται καλῶς. ΖΩΣΑΣ. ἐναργεστέρας.

46. ΙΘ' Ω ΒΡΟΤΩΝ. διεξελθὼν τὰ τῆς πόλεως κακὰ, καὶ ὅτι ἱκανός ἐστιν ἐπινοῆσαι ἀπαλλαγὴν, ἐπάγει ὅτι καὶ χρήσιμον σῶσαι τὴν πόλιν, μᾶλλον δὲ κινδυνῶδες τὸ ἀμελῆσαι. ἴθι οὖν καὶ εὐλαβήθητι, μὴ τὴν ὑπάρχουσαν δόξαν ἐπὶ τῇ εὐπειθᾷ ἀπολέσῃς. πάνυ δὲ αἰδημόνως οὐκ εἶπεν, ὅτι οὐκ ἔτι τιμήσει σε ἡ πόλις· ἀλλὰ σὺν τῇ εὐχῇ τὸ ὅλον κατέθηκεν. εἰώθαμεν δὲ καὶ τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν εὐημεριῶν μνημονεύειν,

καθὼς ἄρχοντες ἀποδῶσιν. ἔασον οὖν, φησὶν, ἀκέραιον τὴν προγεγενημένην σοι δόξαν, ἵνα αὐτὸ τοῦτο λίγωμεν, ὅτι ἐπὶ Οἰδίποδος τῆς Σφιγγὸς ἀπαλλαγέντες εὖ διαγεγόναμεν.

51. ΑΣΦΑΛΕΙΑ. γνώμῃ ἀσφαλεῖ, καὶ ἐχυρᾷ εὐβουλίᾳ τὸ ἐμπεσὸν κακὸν τῇ πόλει ἀνόρθωσον.

54. ΩΣ ΕΙΠΕΡ ΑΡΞΕΙΣ. τὸ πᾶν τοῦ κινδύνου, φησὶν, εἰς σὲ φθάνει. τίνος γὰρ ἄρξεις, ἢ ποίαν ἕξεις πολιτείαν, ἀπολωλότων τῶν οἰκούντων;

56. ΩΣ ΟΥΔΕΝ ΕΣΤΙΝ. καὶ Ἀλκαῖος φησίν· Ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήϊοι. καὶ Δημοσθένης· Ἄνδρες γὰρ πόλεις, καὶ οὐ τείχη. ὅμοιον δὲ τὸ τῶν νεῶν ταῖς πόλεσιν, ὅθεν καὶ τροπικοῖς τοῖς ὀνόμασιν ἀπὸ τῶν νεῶν εἰωθότως χρῶνται ἐπὶ τῶν πόλεων, οἴακας νῦν ἀντὶ τοῦ ἄρχοντας λέγοντες, καὶ ὀρθῶς πλεῖν τὴν πόλιν φάσκοντες.

58. Ω ΠΑΙΔΕΣ ΟΙΚΤΡΟΙ. οὐκ εἰς τὴν ἡλικίαν τοσοῦτον τὸ Ω ΠΑΙΔΕΣ, ὡς ἂν ἁρμόζον ἐστὶ τῷ φιλοφρονουμένῳ ἤθει, οἷον καὶ τὸ Ω ΤΕΚΝΑ ἐν ἀρχῇ. πρὸς τοὺς παῖδας δὲ διαλέγεται, ὡς οἰκτροτέρους, καὶ μᾶλλον βοηθείας δεομένους· ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ πλῆθος, ὡς ἐπικρατέστερον·

65. ΩΣΤ' ΟΥΚ ΥΠΝΩ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀμέριμνόν με ὄντα παρακαλεῖτε φροντίζειν, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ πεφροντικότα. ΠΟΛΛΑΣ Δ' ΟΔΟΥΣ. πολλὰς γνώμης ἐπιβολὰς ἐν τῇ σκέψει πλανώμενος ἦλθον, ἕως οὗ ἀρίστην εὗρον τὴν ἐπὶ τὸν θεὸν καταφυγήν. ἀρσενικῶς δὲ ἐχρήσατο ΠΛΑΝΟΙΣ, ἀντὶ θηλυκοῦ πλάναις.

70. ΚΡΕΟΝΤΑ. οὐ τὸν τυχόντα ἔπεμψα, ἀλλὰ τὸν ἀναγκαῖον. ΓΑΜΒΡΟΝ δὲ, ἁπλοϊκῶς ἀντὶ τοῦ κηδεστήν.

78. ΟΙ ΔΕ Γ' ΑΡΤΙΩΣ. οἱ ἠθεοὶ πρὸς τὸ οὖς αὐτοῦ φασιν, ὅτι πάρεστι Κρέων, ὡς ὀξυωπέστεροι. δι' αἰδὼ δὲ τοὺς λόγους παρητήσαντο. ὁ δὲ ἱερεὺς, ἅμα μὲν ὡς πρεσβύτης οὐχ ὁρᾷ, ἅμα δὲ κατὰ νοῦν ἔχων τὸν λόγον τοῦ βασιλέως.

80. Ω'ΝΑΣ ΑΠΟΛΛΟΝ. εἰκότως πρὸς Ἀπόλλωνα ἡ ἀναβόησις. ἐν γὰρ τῷ ἀπὸ θεοῦ ῥηθησομένῳ χρησμῷ κεῖται τὸ τῆς ἀπαλλαγῆς. εἴθε οὖν παραγένοιτο Κρέων ἐπί τινι σωτηρίᾳ τύχῃ λαμπρὸς, ὅσπερ ἐκ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον καταστάσεως φαιδρός. λελῃθότως δὲ δείκνυσιν ἡμῖν τὸ σχῆμα τοῦ ὑποκριτοῦ, ὁποῖον εἰσῆλθε.

82. ΚΑΡΑ ΠΟΛΥΣΤΕΦΗΣ. οἱ γὰρ ἐπί τινι αἰσίῳ παραγενόμενοι ἐκ Δελφῶν, ἐστεμμένοι ἐπανῄεσαν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (21.) φησί.

84. ΣΥΜΜΕΤΡΟΣ. οὐκ ἔστι, φησὶ, μακρὰν, ἀλλ' ἐγγὺς, καὶ μέτρον ἔχων τοῦ ἀκούειν, διὰ τὸ πλησίον γενέσθαι. ΑΝΑΞ. ἴδιον τῶν ἐν χρείᾳ καθεστώτων φιλοφρονεῖσθαι μείζοσιν ὀνόμασι τοὺς ταπεινοτέρους.

87. ΕΣΘΛΗΝ. ὁ μὲν Οἰδίπους τίς εἴη ὁ χρησμὸς ἐπυνθάνετο. ὁ δὲ οὐκ εὐθὺς αὐτὸ τὸ ῥητὸν ψιλὸν εἶπεν. ἀπὸ γὰρ τῶν εὐφήμων ἄρξασθαι θέλει. ὁ δὲ νοῦς· λέγω γὰρ πάντα ἂν εὐτυχεῖν τὴν πόλιν, εἰ καὶ τὰ δύσφημα τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα· τουτέστιν, εἰ τὰ ἄγνωστα γνωσθείη, τὸ τίς ἐστιν ὁ φονεὺς Λαΐου. οὐδὲν γὰρ χαλεπὸν ἔνι ἐν τῷ χρησμῷ, ἀλλ' ἀγνοεῖται μόνον τὸ ὑπ' αὐτοῦ ῥηθέν. ΤΑ ΔΥΣΦΟΡ'. καὶ τὰ χαλεπὰ εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν προϊόντα, πάντα εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω.

89. ΕΣΤΙΝ ΔΕ ΠΟΙΟΝ. ὅτι ἀσαφῆ τὸν λόγον εἶπεν, ἔτι ἀξιοῖ αὐτοῦ τοῦ ῥητοῦ ἀκοῦσαι. μέχρι γὰρ νῦν οὔτε θαρσήσας, οὔτε ἔμφοβός εἰμι τῶν ὑπὸ σοῦ ἀκούσας.

93. ΤΩΝΔΕ ΓΑΡ ΠΛΕΟΝ. περὶ τούτων πλέον ἀγωνίζομαι, ἢ περὶ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς. ἀξίως τοῦ βασιλικοῦ ἤθους. ΕΣ ΠΑΝΤΑΣ ΑΤΔΑ. δημοσίᾳ φράζειν κελεύει, ἅμα μὲν ἐπεὶ, μηδὲν ὑποπτεύων περὶ ἑαυτοῦ, οἴεται καὶ θεοφιλὴς εἶναι· ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ

τοῦ, ἐν μίσῳ ῥηθέντων, ἀνυσθῆναι τὰ τῆς ἀναζητήσεως. αὔξει δὲ ὁ ποιητὴς τὸ ὡς ἰδιωτικὸν ἦθος τοῦ Οἰδίποδος, ὅπως αὔξοιτο τὰ τῆς τραγῳδίας, ὕστερον αἰτίου αὐτοῦ τῶν κακῶν ἀναφαινομένου.

96. ΕΜΦΑΝΩΣ. ὅτι πολλάκις ἐκπίπτουσι λοξοὶ χρησμοί, ἵνα μὴ γίνηται ἀφορμὴ τοῦ παραπίμψασθαι τὸν χρησμὸν, οὕτως εἶπεν.

101. ΩΣ ΤΟΔ' ΑΙΜΑ ΧΕΙΜΑΖΟΝ. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ, αἵματος χειμάζοντος τὴν πόλιν τοῦ Λαΐου.

106. ΕΠΙΣΤΕΛΛΕΙ. ἐντέλλεται, ὑποτίθεται. ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΕΝΤΑΣ. τοὺς φονέας τούτου τιμωρεῖσθαι.

109. ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ. δυσκατέργαστον, δυσεύρετον, δυσκατάληπτον.

111. ΑΛΩΤΟΝ. ὥστε καὶ εὐχερῶς μὴ εἰς πολλὰ πλανωμένους ἐξευρεῖν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΕΦΑΣΚΕ. λείπει δὲ τὸ πρᾶγμα. ΕΚΦΕΥΓΕΙ. λανθάνει.

112. ΠΟΤΕΡΑ. ὡς συνετὸς ὁ Οἰδίπους ζητεῖ τὰ καθ' ἕκαστα· εἶτα οὕτως ἐπὶ τὴν ἀναζήτησιν ἔξεισι μεταπεμψάμενος τοὺς πολίτας, ἵνα καὶ ἀφορμὴ τῆς εἰσόδου γίνηται.

114. ΘΕΩΡΟΣ. ὁ πρὸς τοὺς θεοὺς διὰ χρησμὸν ἀπερχόμενος.

116. ΟΥΔ' ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΙΣ. οἷον, οὐδὲ ἀκόλουθος, παρ' οὗ τις ἂν μάθοι, καὶ χρήσαιτο πρὸς ζήτησιν.

118. ΘΝΗΣΚΟΥΣΙ ΓΑΡ. οἷον, πάντες οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτῷ ἀνῃρέθησαν· δηλονότι ὑπεραγωνιζόμενοι τοῦ δεσπότου· πλὴν ἑνὸς, ὃς διὰ δειλίαν ἐκφυγὼν οὐδὲν ἀκριβὲς εἶχεν εἰπεῖν, πλὴν ὅτι ὑπὸ ληῃῶν ἀνῃρέθη. ἄκρως δὲ ὑπέγραψε τὸ ἦθος τῶν δειλῶν. ἅμα μὲν γὰρ ἐπαίρουσι τὰ πεπραγμένα, ἵνα μὴ δόξωσι διὰ δειλίαν φυγεῖν. ἅμα δὲ καὶ ἐν παραφρονήσει ὄντες τὰ βραχέα μείζω δοξάζουσι. καλῶς δὲ ᾠκονόμηται, ἵνα τέως μὴ ἐλέγχοιτο τὸ κατὰ τὸν Οἰδίποδα.

122. ΟΥ ΜΙΑ; ΡΩΜΗ;. ἀντὶ τοῦ, οὐχ ἕνα μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλούς.

124. ΕΙ ΤΙ ΜΗ ΞΥΝ ΑΡΓΥΡΩ;. ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ ἐπὶ κέρδει. στέλλει δὲ τοῦτο εἰς Κρέοντα, ὡς αὐτοῦ συνθεμένου τῷ τοῦ Λαΐου φονεῖ, διὰ τὴν βασιλείαν. ΕΝΘΕΝΔΕ. ἦγουν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης.

126. ΔΟΚΟΥΝΤΑ ΤΑΥΤ' ΗΝ. καὶ τότε, φησὶ, ταῦτα ὑπενοεῖτο, ὅτι ἐπιβεβούλευται.

130. Η ΠΟΙΚΙΛΩ,ΔΟΣ. ἠνάγκαζεν ἡμᾶς ἡ Σφὶγξ μεθέντας τὰ ἀφανῆ, τὰ κατὰ τὸν φόνον τοῦ βασιλέως, τοῦτο γὰρ ἀφανὲς, τὸ παρὰ ποσὶ κακὸν σκοπεῖν. ἢ οὕτως· ἡ Σφὶγξ ἠνάγκαζεν ἡμᾶς, μεθέντας τὸ σκοπεῖν τὰ κατὰ τὸν φόνον, τὰ πρὸς ποσὶν ἀφανῆ ζητεῖν, τουτέστι τὰ ἀφανῆ αἰνίγματα.

132. ΑΛΛ' ΕΞ ΥΠΑΡΧΗΣ. οἷον, αὖθις ζητῶν τὰ παρακείμενα ἡμῖν, ἀναδραμοῦμαι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ πράγματος, καὶ εἰς φῶς ἄξω. ἴσως δὲ λελησθότως καί τι ἕτερον ἔγκειται ἐν τῷ ΕΓΩ ΦΑΝΩ, ὅπερ οὔ φησι μὲν ὁ Οἰδίπους, μανθάνει δὲ ὁ ἀκροατὴς, ἐπεὶ τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ φανήσεται.

134. ΤΗΝΔ' ΕΘΕΣΘ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΝ. τήνδε ἐποιήσατε φροντίδα. γράφεται καὶ ΤΗΝΔΕ ΘΕΣΠΙΖΕΙ ΓΡΑΦΗΝ.

136. ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑ. προσδοκηθοῦντα. ΥΠΕΡ ΓΑΡ ΟΥΧΙ ΤΩΝ ΑΠΩΤΕΡΩ. οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ ἀνῃρημένου βασιλέως ἄξιον ποιήσασθαι τὴν ἀναζήτησιν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμοῦ. ὁ γὰρ ἐκείνῳ ἐπιχειρήσας, ἴσως κἀμοὶ ἐπιβουλεύσει. πεπλαγίασαι δὲ πάλιν ὁ λόγος, καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰνίττεται τῷ θεάτρῳ, ὅτι αὐτὸς δράσας τὸν φόνον ὁ Οἰδίπους, καὶ ἑαυτὸν τιμωρήσεται. ΚΕΙΝΩ; ΠΡΟΣΑΡΚΩΝ. καὶ τοῦτο κινητικὸν τοῦ θεάτρου. τὰ γὰρ ἐναντία ἀποδώσεται.

143. ΙΣΤΑΣΘΕ. *ἀνίστασθε.* ΙΚΤΗΡΑΣ. *τοὺς ἱκετευτικούς.* ΑΛΛΟΣ ΔΕ ΚΑΔΜΟΥ ΛΑΟΝ. *πιθανὴ ἡ εἴσοδος τοῦ Χοροῦ. σκέπτεσθαι γάρ φησι δεῖν μετὰ τοῦ δήμου περὶ τῶν πραπτέων.*

147. Ω ΠΑΙΔΕΣ. *ἔξεισιν ὁ ἱερεὺς, πράξας δ' ὅπερ ἦλθεν, ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ χώραν εἶναι ἑτέρῳ ὑποκριτῇ.* ΕΞΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ. *ἐξαγγέλλει. ἡ δὲ χρῆσις Ἀττική.*

151. Ω ΔΙΟΣ ΑΔΤΕΠΗΣ. *κατὰ τὴν πρόταξιν τοῦ βασιλέως πάρεισι πρισβύται τινὲς, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συμπληροῦται. Διὸς δὲ ἡδυεπῆ φάτιν, τὴν μαντείαν φησίν. ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφήτης δοκεῖ εἶναι τοῦ πατρὸς, καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνειν τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν. καὶ Ὅμηρος·* (Ἰλ. β'. 93.) *Διὸς ἄγγελος, ὅσσα δεδήει.* ΤΙΣ ΠΟΤΕ. *εἴ τις ποτέ ἐστιν. ὅτι μὲν γὰρ πάρεστι λόγιον ἀπὸ τῆς Πυθῶνος, ἀκηκόασι· τὸ δὲ ῥητὸν αὐτὸ ζητοῦσιν.* ΤΑΣ ΠΟΛΥΧΡΥΣΟΥ ΠΥΘΩΝΟΣ. *λείπει ἡ ἀπὸ, ἵν' ᾖ, ἀπὸ τῆς Πυθῶνος.* ΕΚΤΕΤΑΜΑΙ. *ἐκπέπληγμαι.* ΦΟΒΕΡΑΝ ΦΡΕΝΑ. *τὴν περίφοβον. καὶ Ἀλκαῖος· Ἐλάφῳ δὲ βρόμος ἐν σήθεσι φύει φοβερός. ἀντὶ τοῦ περίφοβος.* ΔΕΙΜΑΤΙ ΠΑΛΛΩΝ. *ἀντὶ τοῦ παλλόμενος φόβῳ, ἀγωνιῶν. τοῦτο δὲ τοῖς πρὸ αὐτοῦ συναπτέον. ἀγωνιῶν τὴν φρένα ἐπὶ τοῖς ἀπὸ σοῦ χρησμοῖς, σεβόμενος τὰ ἀπὸ σοῦ εἰρημένα. γράφεται καὶ* ΔΕΙΜΑΤΙ ΠΟΛΛΩι.

156. ΠΕΡΙΤΕΛΛΟΜΕΝΑΙΣ ΩΡΑΙΣ. *εἰς τὸν ἑξῆς χρόνον προϊούσης τῆς ὥρας. ὁ δὲ νοῦς· τί μοι ἡ νῦν, ἢ μετὰ χρόνον ἀνύσεις.* ΤΕΚΝΟΝ ΕΛΠΙΔΟΣ, ΑΜΒΡΟΤΕ ΦΑΜΑ. *οὕτω φημίζουσι πρὸς τὸ λόγιον. καλῶς, παρ' ὅσον ἐν ἐλπίδι τινὶ γενόμενοι οἱ ἄνθρωποι χρησμοὺς αἰτοῦσιν ἀπὸ τῶν θεῶν.*

159. ΠΡΩΤΑ ΣΕ. *γράφεται* ΠΡΩΤΑΝ ΓΕ. *μεταβαίνει λοιπὸν εἰς τὸ ἐπικαλεῖσθαι τινὰς τῶν θεῶν.* ΓΑΙΑΟΧΟΝ. *ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ἐστι τῇ Ἐκάτῃ, ἡ δὲ θεὸς αὕτη ἐν ταῖς ἀγοραῖς εἱλεῖται· ἢ ἀντὶ τοῦ, τὴν πολιοῦχον, ὥστε τὴν γῆν ἀντὶ τῆς πόλεως εἴληφεν.* ΕΥΚΛΕΑ ΘΑΣΣΕΙ. *Εὔκλεια Ἄρτεμις. οὕτως παρὰ Βοιωτοῖς τιμᾶται.* ΚΑΙ ΦΟΙΒΟΝ. *τάχα μὲν διὰ τὸ ἐπὶ λοιμῷ τὴν εὐχὴν γενέσθαι, οὗ αἴτιος εἶναι δοκεῖ· τάχα δὲ διὰ τὴν μαντείαν.*

164. ΠΡΟΤΕΡΑΣ ΑΤΑΣ. *τῆς ἀπὸ τῆς Σφιγγός. τὸ δὲ* ΗΝΥΣΑΤΕ, *ἀντὶ τοῦ ἐφθείρατε. καὶ Ὅμηρος.* (Ἰλ. λ'. 365.)

Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας.

ΕΚΤΟΠΙΑΝ. *ξένην καὶ ἀλλόκοτον. ἢ ἠνύσατε αὐτὴν ἐκτοπίαν γενέσθαι, ὅ ἐστιν ἐκτὸς, καὶ ἀπὸ τῶν τόπων τῆς πόλεως.* ΦΛΟΓΑ ΠΗΜΑΤΟΣ. *περιφραστικῶς τὴν πημονὴν τὴν διάπυρον.*

169. ΠΡΟΠΑΣ ΣΤΟΛΟΣ. *ἡ πᾶσα δύναμις, ὁ πᾶς λεώς.* ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ ΕΓΧΟΣ. *ἀλληγορικῶς ἡ βοήθεια, παρὰ τὸ ἔχεσθαι. οἷον, οὐκ ἔνεστι τῷ νῷ τῆς φροντίδος ἔγχος, τουτέστι, τὸ διὰ τῆς βουλῆς καὶ προμηθείας γιγνόμενον ἀλέξημα καὶ ἀμυντήριον.*

172. ΕΚΓΟΝΑ ΧΘΟΝΟΣ. *ἢ τὰ δένδρα, ἢ τοὺς παῖδάς φησιν.* ΟΥΤΕ ΤΟΚΟΙΣΙΝ. *αἵ τε γυναῖκες τῶν καμάτων ἐν τοῖς τόκοις οὐκ ἀνέχουσι, τουτέστιν οὐ περιγίγνονται τῶν πόνων.* τὸ δὲ ΑΝΕΧΟΥΣΙ, *ἤτοι ἐλευθεροῦνται, καὶ ἄνω ἑαυτὰς ἔχουσιν, ἢ ἄγουσιν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἄνω νευόντων μόγις ἐν τῷ νήχεσθαι.* ΙΗΙΩΝ. *ἤτοι τῶν μετ' εὐχῆς γιγνομένων, ἢ τῶν λοιμικῶν. Ἰήϊος γὰρ ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὃν ἡ ἀγνεία τῶν λοιμῶν ἀναφέρεται. ἢ ὅτι ἐπίφθεγμα κοινόν ἐστι καὶ Ἀρτέμιδος· αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφιᾶσι φωνάς. οἱ δὲ ἀκούουσι, τῶν θρηνητικῶν.*

175. ΑΛΛΟΝ Δ' ΑΝ ΑΛΛΩ,. ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ ἴδοις ἂν ἀποθνήσκοντα, ὡς ὄρνιθες ἐν τῇ πτήσει ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ πίπτεται. ΚΡΕΙΣΣΟΝ ΠΥΡΟΣ. ἢ οἷον ὀξυτέρους πυρὸς εἰς τὸ σπεῦδειν εἰς Ἅιδην· ἢ κρεῖσσον πυρὸς, ὡς μὴ καταλαμπάνειν τὸ πῦρ τὸ τῶν ἀποθνησκόντων πλῆθος καὶ καίειν. καὶ γὰρ ὑπερβολὴ καὶ ἐπιτασις τοῦ παθους. ΕΣΠΕΡΟΥ ΘΕΟΥ. τοῦ Ἅιδου.

180. ΝΗΔΕΑ. τὰ μὴ τυχόντα ἐλέους. τὸ αὐτὸ δέ ἐστι τῷ ΑΝΟΙΚΤΩΣ. οὐκ ἠλέουν δὲ ἀλλήλους, ἴσως ὑπὸ τῆς συνηθείας τοῦ κακοῦ, ἢ ὑπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ὁμοίων. ΕΝ Δ' ΑΛΟΧΟΙ. ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι καὶ τέλειοι ἀπέθνησκον. ΑΚΤΑΝ ΠΑΡΑΒΩΜΙΟΝ. ἀντὶ τοῦ παραχώρισον, ὅπου οἱ βωμοὶ τῶν νεῶν εἰσίν.

187. ΛΑΜΠΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἀκμάζει λαμπρῶς τῇ φωνῇ. ΠΑΙΑΝ δὲ λέγεται πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κακῶν. ΟΜΑΥΛΟΣ. ὁμόθρους, ὁμόφωνος. τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ, ὁμοῦ δὲ παιάνων τι καὶ στεναγμάτων.

188. ΩΝ ΥΠΕΡ Ω ΧΡΥΣΕΑ. πρὸς τὴν φήμην πάλιν φησὶ τῆς μαντείας. ἐλπίζουσι γὰρ ἐπί τινι ἀγαθῷ τὸ μάντευμα ἀποβῆναι. ΧΡΥΣΕΑ δὲ, τιμία. φασὶ γὰρ οὕτως τιμᾶσθαι χρυσῆν. ΑΡΕΑ ΤΕ ΤΟΝ ΜΑΛΕΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ, τὸν καταμαραίνοντα. τάττει δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ, τοῦ δίκην πολέμου ἀναιροῦντος. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΠΕΜΨΟΝ.

191. ΑΚΑΛΚΟΣ ΑΣΠΙΔΩΝ. οὐ χρώμενος ὅπλοις φλέγει ἡμᾶς. ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΣ δὲ, περὶ ὃν ἕκαστος βοᾷ. ἢ μετὰ βοῆς καὶ οἰμωγῆς ἐπιών. ὡς ἐπὶ πολέμου πάλιν. ΝΩΤΙΣΑΙ. ἀπειλάσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ νῶτα διδόντων ἐν ταῖς φυγαῖς. ἢ οὕτως· πέμψον ἀλκὴν, ὥστε παλινόρμητον αὐτὸν γενέσθαι, τὰ νῶτα δόντα τῇ πόλει.

194. ΠΑΤΡΑΣ ΕΠΟΥΤΡΟΝ. ἤτοι ἐπ' οὖρον, ὅ ἐστιν εἰς ἄνεμον. Ὅμηρος· (Ἰλ. Ζ. 347.) εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα. ἢ ΑΠΟΥΤΡΟΝ, ἀπὸ τῶν ὄρων τῆς πόλεως. ΕΙΤ' ΕΣ ΜΕΓΑΝ ΘΑΛΑΜΟΝ. κατὰ τοῦ βυθοῦ. τοῦτο γάρ ἐστι Θάλαμος Ἀμφιτρίτης. ΕΙΤ' ΕΣ ΤΟΝ ΑΠΟΞΕΝΟΝ. ἤγουν ἔνθα αἱ Συμπληγάδες πέτραι εἰσίν. ἴσως δὲ τὸν Ἀλμυδησσόν φησι, περὶ ὃν ἱστορεῖται πολλὰ ναυάγια γίγνεσθαι. ὥστε μὴ μόνον ἐξ ἁπάσης γῆς ἐξωλλύσθαι, ἀλλὰ μηδὲ ἐν κοινῇ θαλάσσῃ εἶναι. ΑΠΟΞΕΝΟΝ δὲ, δυσχείμερον.

198. ΤΕΛΕΙ ΓΑΡ ΕΙ ΤΙ ΝΥΞ ΑΦΗ,. ἀντὶ τοῦ, εἴ τι ἡ νὺξ ἀγαθὸν καταλείπεται, τοῦτο ἐν ἡμέρᾳ ἀναιρεῖται. βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι τὰ κακὰ ἀδιάλειπτον ἔχει. εἰ γάρ τι ἡ νὺξ ἀφῇ ἐπὶ τῷ ἑαυτῆς τέλει ἀῶλαῦες, μὴ φθάσασα αὐτὸ ἀπολέσαι, τοῦτο μεθ' ἡμέραν ἀνήρπασαι.

200. ΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ ὅν. τὸν μαραντικὸν Ἄρεα κεραύνωσον, ὦ Ζεῦ.

203. ΛΥΚΕΙ' ΑΝΑΞ. βουλοίμην δὲ καὶ τὰ σὰ βέλη, ὦ Ἄπολλον, τὰ ἀδάμαντα καταμερίζεσθαι εἰς αὐτὸν, καὶ τὰς λαμπάδας Ἀρτέμιδος ΕΝΔΑΤΕΙΣΘΑΙ, ἐν μερισμῷ δίσσασθαι, καὶ διατρίβειν· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν διανεμομένων. ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΜΙΤΡΑΝ. τὸν Θηβαῖον Διόνυσον, τὸν ταῖς βάκχαις συνοικοῦντα. ΜΟΝΟΣΤΟΛΟΝ. γράφεται ΟΜΟΣΤΟΛΟΝ.

215. ΕΠΙ ΤΟΝ ΑΠΟΤΙΜΟΝ ΘΕΟΝ. λέγει τὸν λοιμὸν, τὸν μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς τῶν θεῶν. θεῶν γάρ ἐστι τὸ εὐεργετεῖν τοὺς ἀνθρώπους.

216. ΑΙΤΕΙΣ. ἐὰν θέλῃς τὰ ἐμὰ ἔπη δέχεσθαι, ἃ δὴ ἔπη ἐξεροῦ ξένος ὢν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ λόγου, οἷον οὐκ ἀκηκοὼς πρότερον περὶ τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου, οὐδὲ μὴν, καθ' ὃν χρόνον ἐπράχθη ὁ φόνος, παρών. ΥΠΗΡΕΤΕΙΝ. ἐπαρκεῖν καὶ συμπράττειν. ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ. τῶ λεχθέντος ὑπὸ Ἀπόλλωνος. ΤΟΥ ΠΡΑΧΘΕΝΤΟΣ. τῶ φόνω.

220. ΟΥ ΓΑΡ ΑΝ ΜΑΚΡΑΝ. *οὐ γὰρ ἄν, φησὶ, τοσούτου ὄντος τοῦ μεταξὺ, ἀνεζήτουν τὸ πρᾶγμα, εἰ μὴ ἤδειν καταληψόμενος. ἐλπίδα δὲ αὐτοῖς ὑποβάλλει ὅτι δύναται ἀνευρεῖν τὸν φονέα, ἵνα προθυμότερον συλλάβωνται αὐτῷ.* ΣΥΜΒΟΛΟΝ, *τῆς γνώσεως.*

222. ΤΣΤΕΡΟΣ ΕΙΣ ΑΣΤΟΥΣ ΤΕΛΩ. *μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ξένων τελούντων τῇ μετοικίᾳ· ἀντὶ τοῦ, πεπολιτογράφημαι, καὶ ἄρτι αὐτὸς ἐνομίσθην ξένος ὤν, καὶ ἐβασίλευσα.* Ἄλλως· ΝΥΝ Δ' ΕΙΣ ΑΣΤΟΥΣ ΤΕΛΩ. *δοκῶν γὰρ εἶναι ξένος, τῆς βασιλείας τετύχηκα. ἐπεὶ οὖν, φησὶ, συντελῶ εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ μέλει μοι τῶν κοινῶν, ταῦτα ὑμῖν προφωνῶ. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν συντελούντων ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ τὴν ἰδίαν δύναμιν εἰς τὸ κοινὸν φερόντων.*

226. ΠΑΝΤΑ. *τὰ πραχθέντα δηλονότι.*

227. Κ'ΕΙ ΜΕΝ ΦΟΒΕΙΤΑΙ. *καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἶπε πράξας, καὶ φοβεῖται λέγειν αὐτὸς καθ' αὑτοῦ, τὸν φόβον ὑπεξελὼν λεγέτω· οὐδὲν γὰρ δεινὸν πείσεται, εἰ μὴ ὅτι τῆσδε τῆς γῆς ἀπαλλάξεται. εἰ δὲ ξένον τις οἶδε τὸν φονέα, μηνυσάτω· καὶ εὐθὺς μὲν παρέξω κέρδος, καὶ εἰς ἀεὶ χάριν ἕξω. πανταχόθεν οὖν προτρέπεται τοὺς μηνύοντας.*

235. Α'Κ ΤΩΝΔΕ. *οἷον ἀπ' αὐτῶν ἀναγκασθεὶς τῶν πραγμάτων.* ΤΟΝ ΑΝΔΡ' ΑΠΑΤΔΩ. *πολὺν ἔλεον ἐργάζεται ὁ λόγος, ὅτι κατηγορεῖ ἑαυτοῦ ἀγνοῶν· πρότερον δὲ τὰ φιλάνθρωπα εἰρηκὼς, τελευταῖα ἐπήνεγκε τὰ σκληρότερα.*

244. ΤΩ;ΔΕ ΔΑΙΜΟΝΙ. *τῷ ταῦτα μαντευσαμένῳ Ἀπόλλωνι.*

246. ΚΑΤΕΤΧΟΜΑΙ. *καταρῶμαι τὸν φονέα* ΑΜΟΙΡΟΝ, *ἤτοι κακόμοιρον, ἢ μηδενὸς τῶν νενομισμένων μετειληφότα, ἀλλ' ἄταφον ἐκβεβλῆσθαι. ἀγνοῶν δὲ ἐπαρᾶται ἑαυτῷ, εἰ ξύνοιδε τὸν φονέα, διὸ καὶ περιπαθέστερος γίγνεται ὁ λόγος.*

253. ΤΟΥ ΘΕΟΥ. *τοῦ Ἀπόλλωνος.*

255. ΟΥΔ' ΕΙ ΓΑΡ ΗΝ. *καὶ γὰρ εἰ μὴ ἦν ὅλως τὸ ἄγος ὑπὸ θεῶν ἐλαυνόμενον, ὡς οἰονεὶ πολυπραγμονούμενον, ὑμᾶς ἔδει κινουμένους οἴκοθεν, καὶ μὴ ἀναμείναντας τὴν ἐκ θεῶν πρᾶξιν, ἀναζητεῖν.* ΜΗ ΘΕΗΛΑΤΟΝ. *οἷον, χωρὶς θείας βοηθείας.*

261. ΚΟΙΝΩΝ ΤΕ ΠΑΙΔΩΝ ΚΟΙΝΑ. *κοινὰ, ἀδελφὰ τοῖς ἐξ ἡμῶν. οἷον, καὶ ἡμῖν ἂν ἐγένετο, εἰ ἦν τέκνα τῷ Λαΐῳ γενόμενα.* ΜΗ 'ΔΥΣΤΥΧΗΣΕΝ. *ὥστε μὴ παιδοποιήσασθαι.* ΤΟ ΚΕΙΝΟΥ ΚΡΑΤ'. *τὴν ἐκείνου κεφαλήν.*

264. ΑΝΘ' ΩΝ ΕΓΩ. *αἱ τοιαῦται ἔννοιαι οὐκ ἔχονται μὲν τοῦ σεμνοῦ· κινητικαὶ δέ εἰσι τοῦ θεάτρου. αἷς καὶ πλεονάζει Εὐριπίδης· ὁ δὲ Σοφοκλῆς πρὸς βραχὺ μὲν αὐτῶν ἅπτεται, πρὸς τὸ κινῆσαι τὸ θέατρον.*

269. ΤΟΙΣ ΜΗ ΔΡΩΣΙ. *τοῖς μὴ δεικνύουσί μοι τὸν φονέα.* ΑΡΟΤΟΝ. *τουτέστι καρτόν.*

276. ΩΔ' ΑΝΑΞ ΕΡΩ. *οὕτως ἐρῶ καὶ αὐτὸς ἐπομνύμενος, καὶ κατὰ τὰς σὰς ἀρὰς ἐπαρώμενος, μήτε δρᾶσαι τὸν φόνον, μήτε τοὺς δράσαντας ἐπίσασθαι.*

278. ΤΟ ΔΕ ΖΗΤΗΜΑ. *ἀπορῶν ὁ Χορὸς ἐπὶ τὸ θεῖον πάλιν ἀνατρέχει.*

280. ΔΙΚΑΙ' ΕΛΕΞΑΣ. *τοῦτό φησιν, ἵνα μὴ πάλιν πέμψωσιν εἰς θεοῦ, καὶ γένηται διατριβὴ ἐν τῷ δράματι, ὅπερ ὑπόψυχρον.*

284. ΑΝΑΚΤ' ΑΝΑΚΤΙ. *ἀποκλειομένου τοῦ πέμψειν εἰς θεὸν, καταφεύγουσιν εἰς τὴν ὁμοίαν μαντικήν. τῷ αὐτῷ δὲ ὀνόματι προσαγορεύει τὸν Τειρεσίαν, ᾧ καὶ τὸν θεὸν, καὶ τὰ αὐτὰ ἀρᾶν ἐκείνῳ φησίν.*

287. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΕΝ ΑΡΓΟΙΣ. *κἀνταῦθα τὸ κηδεμονικὸν τοῦ ἤθους διετήρησε. τὸ μὲν οὖν* ΔΙΠΛΟΥΣ ΠΟΜΠΟΥΣ, *τῆς σπουδῆς ἐστι τεκμήριον· τὸ δὲ* ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΕΙ-

ΠΟΝΤΟΣ, πιθανὸν εἰς τὰ ἑξῆς, ἵνα ἡ ὑπόνοια αὐτοῦ πίστιν ἔχοι, τὸ πεπεισμένον ὑπὸ τοῦ Κρέοντος τὸν Τειρεσίαν μαντεύεσθαι κατὰ τοῦ Οἰδίποδος τὰ ψευδῆ.

290. ΚΩΦΑ. ψυχρὰ, καὶ οὐδὲν σαφὲς ἔχοντα τὰ ψιθυριζόμενα.

296. Ω. ΜΗ 'ΣΤΙ. ὁ μὴ τὸ ἔργον δεδοικὼς, οὐδὲ τὸν λόγον φοβεῖται· ἢ οὐδὲ ὁ λόγος φόβον αὐτῷ ἐντίθεται.

297. ΑΛΛ' Ο'ΥΞΕΛΕΓΧΩΝ. καὶ ταῦτα εἰς σύστασιν τῶν προσώπων, ἵνα μηδὲ ὕστερον δυνηθείη ἀρνήσασθαι.

301. ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ. τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ ἐπίγεια.

312. ΡΥΣΑΙ Δ' ΕΜΕ. ὅρα τὸ τοῦ κηδεμόνος, ὅτι τελευταῖον ἑαυτὸν ἔταξεν, ὅπως ἀφέλοιτο τὸ φορτικὸν τῆς ἐξουσίας. ΑΝΔΡΑ Δ' ΩΦΕΛΕΙΝ. παιδευτικὸς ὁ λόγος, ἔδει ἅπαντας ἀφ' ὧν δύναιντο ὠφελεῖν τοὺς πέλας.

316. ΦΡΟΝΕΙΝ ΩΣ ΔΕΙΝΟΝ. ὡς δεινὸν, φησὶ, τὸ φρονεῖν, ὅταν τὸ φρονούμενον τῷ φρονοῦντι μὴ λυσιτελῇ. σχετλιάζει δὲ μὴ βουλόμενος εἰς φῶς ἄγειν τὰ τοῦ Οἰδίποδος. διαλελυμένως δὲ εἶπε ΤΕΛΗ ΛΥΗ, ἀντὶ τοῦ λυσιτελῇ. ΤΑΥΤΑ ΓΑΡ ΚΑΛΩΣ ΕΓΩ. τὰ σοφιβησόμενά μοι, ὅτι ἀναγκασθήσομαι λέγειν ἁ μὴ βούλομαι· τὸ ἐξελέγχειν τὸν Οἰδίποδα. ταῦτα εἰδὼς διώλεσα αὐτά· οὐ γὰρ ἂν δεῦρο ἠρχόμην.

321. ΗΝ ΕΜΟΙ ΠΙΘΗ, ἐάν με ἀπελθεῖν ἐάσῃς.

323. ΤΗΝΔ' ΑΠΟΣΤΕΡΩΝ ΦΑΤΙΝ. μὴ λέγων τὸν χρησμόν.

324. ΟΡΩ ΓΑΡ. οὐ γὰρ σύμφορός σοι οὐδὲ κατὰ καιρὸν ἡ ζήτησις γίγνεται. ἵνα οὖν μὴ ἐκ τούτου μέμψις ἀκολουθήσῃ, σιωπῶ. τὸ μὲν κατὰ λόγον ἐλλιπές ἐστι· τὸ δὲ κατὰ διάνοιαν, πλῆρες. ὃ δὲ βούλεται λέγειν· ὁρῶ τὸ σὸν φώνημα μὴ πρὸς καιρὸν ἐξιὸν, κἀγὼ οὖν φωνὴν μὴ πρὸς καιρὸν ἀφιέναι φυλάσσομαι.

326. ΜΗ ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ. ὑποβαλόντος τοῦ Τειρεσίου ἀρχὴν, ὅτι ἐπίσταται, ὁ Χορὸς καταλιπαρεῖ εἰπεῖν· εἶτα ἀρνουμένου ἐξάγεται εἰς λοιδορίαν πρὸς αὐτὸν ὁ Οἰδίπους, ὅθεν παροξυνθεὶς λέγει. ἔχει οὖν τὰ τῆς ὑποθέσεως ἄριστα.

328. ΕΓΩ Δ' ΟΥ ΜΗ ΠΟΤΕ. οὐκ ἐμφανῶ τὰ ἐμὰ ἔπη, ἵνα μὴ τὰ σὰ εἴπω κακά. ἤδη δὲ τρανότερόν φησιν, ὅτι τὰ αὐτοῦ κακὰ ἀποκρύπτεται.

332. ΕΓΩ Τ' ΕΜΑΥΤΟΝ ΟΥΤΕ Σ' ΑΛΓΥΝΩ. ἑαυτὸν ἀλγυνεῖν ἔφη, ἴσως ἐπιστάμενος ὅτι κακῶς ἀκούσεται ὑπ' αὐτοῦ ἀπιστούμενος· τάχα δὲ καὶ βουλόμενος ἀποκρύπτειν, συμπεριέλαβεν ἑαυτὸν, ὡς καὶ ἔμπροσθεν, ΤΑ'Μ' ΩΣ ΑΝ ΕΙΠΩ ΜΗ ΤΑ Σ' ΕΚΦΗΝΩ ΚΑΚΑ.

334. ΟΥΚ Ω ΚΑΚΩΝ ΚΑΚΙΣΤΕ. ἐν ὑπερβάτῳ ὁ λόγος· οὐ λέξεις, ὦ κακῶν κάκιστε, ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανῇ; ΟΡΓΑΝΕΙΑΣ. ὅ ἐστι ταράξειας, καὶ εἰς ὀργὴν ἐκβάλειας. ἀπολογεῖται δὲ περὶ τῆς ὕβρεως, λέγων ὅτι κἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας. ΑΤΕΓΚΤΟΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀσυμπαθὴς καὶ ἀδάκρυτος. τέγγειν γὰρ τὸ βρέχειν. ΑΤΕΛΕΥΤΗΤΟΣ, δυσαξίωτος, δυσπαράκλητος, ἀμείλιχος.

341. ΑΥΤΑ. ἤγουν αὐτόματα.

344. ΘΥΜΟΥ. οὐκ ἔστι γενικὴ, ἀλλὰ ῥῆμα προστακτικόν.

345. ΠΑΡΗΣΩ Γ' ΟΥΔΕΝ. ὀργιζόμενος οὐδὲν σιωπήσομαι, ὧν πέπεισμαι καὶ ὑπονοῶ.

347. ΟΣΟΝ ΜΗ ΧΕΡΙ. εἴργασθαι τὰ ἄλλα τοῦ φόνου, χωρὶς τῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνεργείας. εἰ δὲ ἔβλεπες, ἐκάλουν ἄν σε καὶ φονέα αὐτόχειρα.

350. ΕΝΝΕΠΩ ΣΕ. λέγω σε τῷ κηρύγματι ὑπεύθυνον εἶναι, τῷ ὑπὸ σοῦ εἰρημένῳ.

354. ΟΥΤΩΣ ΑΝΑΙΔΩΣ. οἴεται αὐτὸν πλασάμενον ψεύδεσθαι· εἰκότως δὲ ἀπιστεῖται, ὡς δι' ὀργὴν εἰρηκώς. εἰ δὲ ἐπιστεύθη κατ' ἀρχὴν ὁ μάντις, τὰ ἑξῆς τοῦ δράματος ἀνήρητο τοῦ ἀναγνωρισμοῦ, ἐν οἷς καταγίγνεται μάλιστα ὁ ποιητής.

357. ΟΥ ΓΑΡ ΕΚ ΓΕ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ. φανερῶς εἰς Κρέοντα ἡ ἀπόστασίς ἐστι.

366. ΣΤΝ ΤΟΙΣ ΦΙΛΤΑΤΟΙΣ. εὐσχημόνως ἀπήγγειλε τὸ περὶ τῆς μητρός.

370. ΣΟΙ ΔΕ ΤΟΥΤ' ΟΥΚ ΕΣΤ'. ἴσον ἐστὶν ὁ Οἰδίπους παραβαλλόμενος, ὡς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Κάλχαντα.

372. Α ΣΟΙ ΟΥΔΕΙΣ. οὐδείς ἐστιν, ὃς οὐ ταῦτα ὀνειδίσει, ἅπερ μοι ὠνείδισας. τὸ δὲ ΤΑΧΑ, ἀντὶ τοῦ ταχέως, οἷον, καὶ σὲ μετ' ὀλίγον ἐροῦσι τυφλόν. καὶ περὶ τῆς πηρώσεως δὲ λελη θότως αὐτῷ μαντεύεται.

374. ΜΙΑΣ ΤΡΕΦΗ, ΠΡΟΣ ΝΥΚΤΟΣ. διπλοῦν τὸ διανόημα. ἤ τοι οὖν οὕτως· ὑπὸ μιᾶς νυκτὸς, τῆς ἀορασίας, τῆς διηνεκῶς κατεχούσης σε, τρέφη, ὡς μηδὲν διαθεῖναι κακὸν τοὺς ὁρῶντας. ἢ οὕτως· διὰ τὸ πηρὸν εἶναι ἐλεοῦσί σε πάντες· ἀπόχρη γὰρ καὶ τὸ τῆς πηρώσεως.

377. ΤΑΔ' ΕΚΠΡΑΞΑΙ. ἀντὶ τοῦ, τὰ κατ' ἐμὲ ἐκδικῆσαι. λείπει ἐάν με φονεύσῃς.

380. Ω ΠΛΟΥΤΕ. πεποίηκε τὸν Οἰδίπουν ὑπονοεῖν ἐξ ὑποβολῆς Κρέοντος ταῦτα εἰρῆσθαι, ἵνα, ζητοῦντος αὐτοῦ, ἀφορμὴν εὔλογον ἔχῃ τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος.

385. Ο'ΤΞ ΑΡΧΗΣ ΦΙΛΟΣ. ἐν εἰρωνείᾳ. ΜΗΧΑΝΟΡΡΑΦΟΝ. τὰ φαῦλα μηχανώμενον. μάγους δὲ ἐκάλουν, τοὺς ψευδεῖς φαντασίας περιτιθέντας. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τοὺς φαρμακεῖς μάγους ἐκάλουν. ΑΓΥΡΤΗΝ. πτωχὸν, ὀχλαγωγόν.

391. ΡΑΨΩΔΟΣ ΚΤΩΝ. ἡ Σφὶγξ, ἡ ῥάπτουσα τὰς ᾠδάς. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥαψῳδοῦ καθ' Ὅμηρον, ἢ μεθ' Ὅμηρον ἦν. κύνα δὲ αὐτὴν καλεῖ, διὰ τὸ ἁρπακτικόν. ΤΟΥ 'ΠΙΟΝΤΟΣ. τοῦ τυχόντος· ἀντὶ τοῦ· οὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφηνίσαι. διὰ τούτων δὲ αὔξει τὸ ἴδιον κατόρθωμα μεῖζον καὶ μαντικῆς, καὶ πάσης ἀνθρωπίνης συνέσεως.

402. ΑΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ. ἐὰν δασέως, τὸ ἄγος ἀπελάσειν τὸ περὶ τὸν Λάϊον· ἐὰν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ βασιλεύσειν.

408. ΕΞΙΣΩΤΕΟΝ. λείπει ἐμοί. ΤΟΥΔΕ ΓΑΡ ΚΑ,'ΓΩ ΚΡΑΤΩ. τοῦ ἐξ ἴσου λέγειν. ΩΣΤ' ΟΥ ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ ΓΕΓΡΑΨΟΜΑΙ. δεήσομαι. ὅρα δὲ καὶ τὴν διαφορὰν τοῦ ὀνόματος. τῷ μὲν γὰρ ἐπιφθονωτέρῳ ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος ἐχρήσατο, τῷ ΔΟΥΛΟΣ· τῷ δὲ εὐπρεπεστέρῳ ἐπὶ τοῦ Κρέοντος.

417. ΑΜΦΙΠΛΗΞ. ἡ ἐξ ἀμφοτέρων ἐλασία, ἡ ἑκατέρωθεν πλήττουσα, ἔκ τε πατρὸς καὶ μητρός. ΔΕΙΝΟΠΟΤΣ. ἡ διὰ τῶν ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.

420. ΠΟΙΟΣ ΟΥΚ ΕΣΤΑΙ ΛΙΜΗΝ. τὸν λιμένα τίθησιν ἀεὶ ἀντὶ τοῦ τόπου· τροπικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, ποῖ οὐκ ἐλεύσῃ βοῶν ; ΟΤΑΝ ΚΑΤΑΙΣΘΗ. ὅταν αἰσθανθῇς, καὶ νοήσῃς. ΕΚΤΡΙΒΗΣΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ διατρίψει ἐν τοῖς κακοῖς, ἢ ἀπολεῖται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σμηχομένων ἀργυρῶν ἢ χαλκῶν, ἢ ἄλλων τοιούτων, ἅπερ ἐν τῷ πλύνεσθαι σφόδρα τριβόμενα ἐλαττοῦται.

434. ΣΧΟΛΗ. βραδέως. ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς.

438. ΗΔ' ΗΜΕΡΑ ΦΥΣΕΙ ΣΕ. ἀντὶ τοῦ, οἷων εἶ γονέων δείξει. ΔΙΑΦΘΕΡΕΙ δὲ, διὰ τὴν πήρωσιν, καὶ τὴν λοιπὴν τοῦ βίου ἀνατροπήν.

439. ΑΙΝΙΚΤΑ. ἀσαφῆ καὶ κεκρυμμένα.

440. ΣΤ ΤΑΥΤ' ΑΡΙΣΤΟΣ. ὥσπερ εἰρωνευόμενός φησιν· αἴνιγμά ἐστι, σὺ θᾶττον ποήσεις, ὅτι καὶ τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα πρῶτος ἐξεῦρες. ἢ δέχεται εἰς ἔπαινον.

442. Η ΤΥΧΗ. τὸ σὲ διαγνῶναι τὸ αἴνιγμα.

443. ΑΛΛ' ΕΙ ΠΟΛΙΝ. πάνυ τοῦτο προσαγωγὸν τοῦ πλήθους.

447. ΕΙΠΩΝ ΑΠΕΙΜΙ. ἐνταῦθα παῤῥησιαστικώτερον ὅλον τὸ πρᾶγμα παρανίττεται, ἀμφοτέρων τοῦ ποιητοῦ σχασαμένου, τοῦ τε τῷ ὀράματι συμφέροντος, ὅπως μὴ ἀνακαλύπτηται ἡ ὑπόθεσις, διὸ αἰνιγματωδῶς πάντα φησί, τοῦ τε τῷ προσώπῳ πρέποντος. ἴδοι γὰρ εἰκὸς τὸν μάντιν τὰ μετ' ὀλίγον φανησόμενα. ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΤΟΥΤΟΝ. ὡς περὶ ἑτέρου λέγων, αὐτὸν αἰνίττεται.

454. ΤΗΙ ΞΥΜΦΟΡΑΙ. τῇ συντυχίᾳ. ΣΚΗΠΤΡΩΙ ΠΡΟΔΕΙΚΝΥΣ. τὸ σκῆπτρον δεικνὺς σύμβολον τῆς ἑαυτοῦ εὐγενείας, ὅτι ἐκ βασιλέως πτωχὸς ἐγένετο.

460. ΟΜΟΣΠΟΡΟΣ. τὴν αὐτὴν στείρων γυναῖκα.

463. ΤΙΣ ΟΝΤΙΝ' Α ΘΕΣΠΙΕΠΕΙΑ. ἀκόλουθά εἰσι τὰ τοῦ Χοροῦ πρὸς τὰ προειρημένα. νῦν δὲ οὐκ ἔξιν αὐτῷ εὐπρόσωπον ἀναλογίζεσθαι περὶ ὧν εἶπεν ὁ μάντις. διὸ ἀνατρέχει ἐπὶ τὸ μάντευμα τοῦ Θεοῦ. ὁ δὲ νοῦς· τίς ἐστιν οὗτος, ὃν τινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον; ἢ οὕτως· τίς ἐστιν οὗτος, ὃν κατώπτευσεν ἡ Δελφὶς πέτρα, οἷον, ὁ μὴ λαθὼν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος; ΚΗΡΕΣ ΑΝΑΠΛΑΚΗΤΟΙ. αἱ εἰς μηδὲν ἁμαρτάνουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατοῦσαι. κῆρες δὲ τοῦ τελευτήσαντος Λαΐου. ἢ οὕτως· ἄφυκτοι, ἀπλάνητοι, ἀπροσπέλαστοι, ἀφανεῖς, ἃς οὐκ ἔξιν ἀποφυγεῖν.

476. ΕΞΙΧΝΕΥΕΙΝ. τοῦτο ἐπήγαγε, καὶ τὰ ἄλλα ὀνόματα τροπικῶς, ὡς ἐπὶ ἄγρας ταύρων, τῶν ὑπὸ πάντων ζητουμένων, καὶ ὥσπερ ἐν ὕλῃ κεκρυμμένων· οἰκεῖα δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα, ἄντρα καὶ πέτραι. ΦΟΙΤΑΙ ΓΑΡ ΥΠ' ΑΓΡΙΑΝ ΥΛΑΝ. ἐκεῖνος ὁ πεφονευκὼς, πανταχοῦ κρυπτόμενος, οὐ βούλεται ἑαυτὸν ἐμφανίσαι. ΧΗΡΕΥΩΝ. ἀντὶ τοῦ, μηδενὶ γιγνωσκόμενος, τῇ φυγῇ μονάζων. ἢ καὶ αὐτὸ οἰκεῖον τῇ θηριώδει διαίτῃ. ΤΑ ΜΕΣΟΜΦΑΛΑ ΓΑΣ ΑΠΟΝΟΣΦΙΖΩΝ. ἀντὶ τοῦ φεύγων. τὸν τόπον δὲ εἶπεν ἀντὶ τῶν χρησμῶν, οἷον, τοὺς χρησμοὺς διαφεύγει μεχρὶ νῦν ὁ μηνυθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. ὅτι δὲ ἡ Πυθὼ μεσόμφαλος, δηλοῖ καὶ ἡ περὶ τοὺς ἀετοὺς ἱστορία, καὶ ὅτι χρύσεοι ἀετοὶ διὰ τοῦτο ἀνάκεινται, καὶ ὅτι τούτου χάριν ἐκεῖσε ὁ Ζεὺς τὸ μαντεῖον ἱδρύσατο. ΤΑ Δ' ΑΕΙ ΖΩΝΤΑ. ἀλλ' οὐδὲν ἧττον τὰ μαντεύματα περιπετᾶται ζῶντα καὶ ἰσχύοντα τῇ ἀληθείᾳ.

483. ΔΕΙΝΑ ΜΕΝ ΟΤΝ. μεταβαίνουσιν ἐπὶ τὰ εἰρημένα ὑπὸ Τειρεσίου. σοφὸν μὲν οὖν αὐτὸν ὁμολογοῦσιν. ΔΕΙΝΑ ΤΑΡΑΣΣΕΙ. τοῦτῳ ἐχρήσατο, ἐπεὶ ἔδοξε δυσχερῶς ἐνεχθῆναι πρὸς τὸν ἄρχοντα. ΟΥΤΕ ΔΟΚΟΥΝΤ'. οὔτε πιστὰ, οὔτε ἄπιστα. ΤΙ ΓΑΡ Η ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ. εἰκότως ἀποροῦσι. ποῖον γὰρ νεῖκος γέγονε τοῖς ἀπὸ Λαβδάκου πρὸς τὸν Πολύδου; ἔτι γὰρ νομίζουσιν αὐτὸν εἶναι Πολύδου. ΠΡΟΣ ΟΤΟΤ ΔΗ ΒΑΣΑΝΩι. ἀντὶ τοῦ, ποίῳ λογισμῷ. τίνος πράγματος κρίσει χρησάμενος, τοῖς λεγομένοις πιστεύσω κατὰ Οἰδίποδος. ΦΑΤΙΝ ΟΙΔΙΠΟΔΑ. τὴν κατὰ τοῦ Οἰδίποδος γίγνομένην παρὰ Τειρεσίου.

498. ΑΛΛ' Ο ΜΕΝ ΟΤΝ ΖΕΤΣ. θέλουσιν ἀνατρέψαι τὰ ὑπὸ τοῦ Τειρεσίου εἰρημένα· καί φασιν ὅτι οἱ μὲν θεοὶ συνετοὶ, καὶ μόνοι τὰ τῶν ἀνθρώπων εἰδότες· ὅτι δὲ οἱ μάντεις μᾶλλον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τι ἐπίστανται, οὐ φημι, καὶ οὐδὲ ἡ κρίσις αὕτη ἀληθὴς ἐστι. γένοιτο μὲν γάρ τις κατὰ σύνεσιν ἕτερος ἑτέρου προνοητικώτερος· οὐ μὴν αὕτη γε ἡ ἐπιστήμη ἐκ μαντικῆς ἐστιν, ἀλλ' ἐκ φύσεως καὶ ἐντρεχείας ἑκάστῳ πάρεστιν. ΑΝΔΡΩΝ Δ' ΟΤΙ ΜΑΝΤΙΣ. οὔπω πιστεύω, ὅτι οἱ μάντεις πλέον ἐμοῦ φρονοῦσιν. ΣΟΦΙΑ, Δ' ΑΝ ΣΟΦΙΑΝ. σοφίαν νῦν φησι τὸν σχασμόν. ὃ γὰρ λέγει τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἐν τῷ σχάζεσθαι, ἄλλος ἄλλου παρέλθοι ἂν καὶ νικήσειεν. ΑΛΛ' ΟΥ ΠΟΤ' ΕΓΩΓ' ΑΝ. ἐγὼ δὲ οὐκ ἄν

ποτε ἐπαινέσομαι τοὺς μεμφομένους τὸν βασιλέα, οὐδ' ὀρθὸν ἂν αὐτῶν τὸ ἔπος φαίην, πρὶν ἴδωμι σαφῆ τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀπόβασιν. ΦΑΝΕΡΑ ΓΑΡ. ἃ μὲν γὰρ ἐγκαλοῦσιν αὐτῷ, ἄδηλα καὶ οὐ πάντως ἀληθῆ· ἃ δὲ κατώρθωσε, φανερὰ, ὅτε ἐπελθούσης αὐτῷ τῆς Σφιγγὸς, ὤφθη σοφός. ΒΑΣΑΝΩι Θ' ΗΔΥΠΟΛΙΣ. κρίσει τε ἡδὺς ὤφθη τῇ πόλει. ἢ οὕτως· ἀπὸ τῆς βασάνου δὲ τῆς Σφιγγὸς ἡδέως διετέθη ἡ πόλις πρὸς τὸν Οἰδίποδα.

513. ΑΝΔΡΕΣ ΠΟΛΙΤΑΙ. ἔρχεται ὁ Κρέων ἐπὶ τῇ κατὰ ἑαυτοῦ ὑπονοίᾳ ἀγανακτῶν, καὶ ἀπολογήσασθαι βουλόμενος. ΑΤΛΗΤΩΝ. μὴ καρτερῶν, μὴ φέρων, δυσανασχετῶν.

523. ΑΛΛ' ΗΛΘΕ ΜΕΝ ΔΗ. ἐπειδὴ τὸ τοῦ Χοροῦ πρόσωπον ἰσόρροπον δεῖ ἐν ταῖς διαίταις εἶναι, διὰ τοῦτο καὶ νῦν παραμυθεῖται τὸν Κρέοντα, ὅτι ἴσως κατ' ὀργὴν τοῦτο εἶπεν, ἐρεθισθεὶς ὑπὸ τοῦ μάντεως.

525. ΠΡΟΣ ΤΟΥ Δ' ΕΦΑΝΘΗ. κατ' ἐρώτησιν ὁ λόγος.

528. ΕΞ ΟΜΜΑΤΩΝ ΟΡΘΩΝ. τοῦ Χοροῦ οὐκ ἔχοντος λέγειν τίνι γνώμῃ ταῦτα ἐλέγετο, ἀπὸ τῶν ἔξωθεν συμβάλλειν βουλόμενος ὁ Κρέων, περὶ τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ σχήματος, ἐν ᾧ ταῦτα ἔλεγεν ὁ Οἰδίπους, πυνθάνεται.

534. ΤΟΥΔΕ Τ' ΑΝΔΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ, ἢ τοῦ Λαΐου.

543. ΟΙΣΘ' ΩΣ ΠΟΙΗΣΩΝ. ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἔστι δὲ Ἀττικισμός.

545. ΛΕΓΕΙΝ ΣΤ ΔΕΙΝΟΣ. σὺ μὲν δεινὸς εἶ ἐν τῷ λέγειν· ἐγὼ δὲ οὐ μετὰ εὐνοίας σου ἀκούω διὰ τὴν δυσμένειαν.

552. ΟΥΚ ΥΦΕΞΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ. οὐκ ἐκτίσειν τὴν τιμωρίαν.

556. ΤΟΝ ΣΕΜΝΟΜΑΝΤΙΝ. ἐν εἰρωνείᾳ. εὐήθη γὰρ θέλει λέγειν τὸν Τειρεσίαν.

559. ΟΥ ΓΑΡ ΕΝΝΟΩ. ἐπεὶ κατὰ παράλειψιν εἶπε, λέγει· τί με ἐρωτᾷς ἀγνοῶ.

566. ΕΡΕΥΝΑΝ. ζήτησιν, δοκιμασίαν.

572. ΕΙ ΜΗ ΣΟΙ ΞΥΝΗΛΘΕ. ὁ μάντις εἰ μὴ ἐλάμβανέ σε κοινωνὸν τοῦ βουλεύματος, οὐκ ἄν με ἔφη τοῦ Λαΐου φονέα.

580. Α'Ν. τὸ τέλειον ἆ ἄν, ἀντὶ τοῦ ἄτινα ἄν.

600. ΟΥΚ ΑΝ ΓΕΝΟΙΤΟ. προκατασκευάσας, ὡς ἄμεινόν ἐστιν αὐτῷ τοῦ τυραννεῖν, τὸ ἀφόβως κοινωνεῖν τῇ τυραννίδι, τοῦτο ἐπήνεγκεν. ὁ γὰρ νοῦς· ὁ ταῦτα τὰ συμφέροντα ἐνθυμούμενος, οὐκ ἂν γένοιτο κακὸς, ὥστε ἑτέρῳ τινὶ ἀσυμφόρῳ ἐπιχειρῆσαι. ΦΡΟΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, φρονοῦντος. ἢ οὕτως· ὁ καλῶς φρονῶν νοῦς ἐκ ἂν κακὸς γένοιτο. ΚΑΙ ΤΩΝΔ' ΕΛΕΓΧΟΝ. ζήτησον, φησὶν, εἰ τὸν χρησμὸν ὑγιῶς ἀφῖγμαί σοι φέρων· εἶτα εἰ κατεκοινώνησα τοῦ μαντείου τῷ Τειρεσίᾳ.

607. ΤΗ, Τ' ΕΜΗι. ὅτι καὶ αὐτὸς τὸν ἐμαυτοῦ καταψηφίζομαι θάνατον.

611. ΦΙΛΟΝ ΓΑΡ ΕΣΘΛΟΝ. ἴσον γάρ ἐστι κακὸν, ἀπωθήσασθαι φίλον καὶ τὸν ἑαυτοῦ βίον.

616. ΚΑΛΩΣ ΕΛΕΞΕΝ. σοὶ εὐλαβουμένῳ πεσεῖν, καὶ ἐπιβουλευθήσεσθαι παρ' αὐτοῦ, καλῶς ἔλεξεν ὁ Κρέων, ὅτι ἐν χρόνῳ γνώσῃ τάδ' ἀσφαλῶς, ὁποῖός εἰμι περὶ σέ. ὁ γὰρ ταχὺ βουλευόμενος, καὶ μὴ πολλάκις βασανίζων τὴν γνώμην, σφάλλεται. πρὸς ὃ ὁ Οἰδίπους φησὶν, ὅτι πρὸς τὰς ταχείας ἐπιβουλὰς δεῖ ταχεῖαν καὶ τὴν ἄμυναν εἶναι.

620. ΤΑ ΤΟΥΔΕ ΜΕΝ. τὰ τοῦ Κρέοντος, τοῦ ἐμοὶ ἐπιβουλευσαμένου. ΤΑ'ΜΑ. ἡ ἄμυνα.

625. ΩΣ ΟΥΚ ΥΠΕΙΞΩΝ. *οὕτως λίγεις, ὡς μὴ πισθησόμενός μοι, ἀλλ' ἀντιλίξων τῇ κιλεύσει.*

626. ΤΟ ΓΟΥΝ ΕΜΟΝ. *ὅσον ἥκει εἰς ἐμὲ, καλῶς βουλεύομαι. ἢ οὕτως· τὸ γοῦν ἐμαυτῷ σύμφορον εὖ φρονῶ.* πρὸς ὃ φησιν ὁ Κρέων, *ὅτι καὶ τὸ ἐμὸν συμφέρον δεῖ σε σκοπεῖν, ὅτι οὐ δεῖ με ἀκαίρως ὑπονοεῖσθαι.*

627. ΕΙ ΔΕ ΞΥΝΙΕΙΣ ΜΗΔΕΝ, ὧν ὑπονοεῖς. ΑΡΚΤΕΟΝ Γ' ΟΜΩΣ. *ἀλλὰ χρὴ βασιλεύειν.*

636. ΙΔΙΑ ΚΙΝΟΥΝΤΕΣ ΚΑΚΑ. *φιλονεικοῦντες.* ΟΥΚ ΕΙ ΣΥ Γ' ΟΙΚΟΥΣ. *ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀπελεύσῃ, οὐ πορεύσῃ; καλῶς δὲ οὐ πυνθάνεται τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδος, ἐκ παντὸς ἀπαλλαγῆναι αὐτοὺς βουλομένη, ἅμα δὲ καὶ ἵνα μὴ διλογίαν ᾖ.*

640. ΔΥΟΙΝ ΑΠΟΚΡΙΝΑΣ. *ἓν τῶν δύο ποιήσας.*

644. ΜΗ ΝΥΝ ΟΝΑΙΜΗΝ. *τοῦ βίου δηλονότι.*

648. ΤΟΥΣΔΕ Θ'. *τοὺς τοῦ Χοροῦ.*

649. ΠΙΘΟΥ. *οἷον μὴ τῇ ὀργῇ εἴκων, ἀλλὰ τὰ δέοντα διασκεψάμενος.* καλῶς τὸ ΘΕΛΗΣΑΣ. *πολλάκις γὰρ ἐπὶ ταῖς ὀργαῖς μεταγνῶναί τις ὀφείλων, αἰδούμενος ἐμμένει τοῖς ἁμαρτήμασι.* ΤΟΝ ΟΥΠΟΤΕ ΠΡΙΝ. *ἢ τὸν ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ, ἢ τὸν ἐν τῷ εἰρημένῳ λόγῳ. ἀπελογήσατο γάρ. νῦν δὲ μεγάλην πίστιν ἐπαγόμενον ἀπὸ τοῦ ὅρκου αἰδέσθητι.*

656. ΤΟΝ ΕΝΑΓΗ ΦΙΛΟΝ. *γράφεται* ΦΙΛΟΝ ΕΝΑΓΗ. *ἐναγὲς δὲ, τὸ σεβάσμιον καὶ ἁγνόν. ἅγος γὰρ, τὸ ἱερὸν σέβας, ὅθεν καὶ τὸ* (Ἰλ. φ'. 221.) *ἄγη μ' ἔχει. καὶ* (Ὀδ. ξ'. 168.) *ὥς σε γύναι ἄγαμαι. κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ μιάσματα, ἁγη λέγεται, καὶ οἱ μιαροὶ, ἐναγεῖς καλοῦνται. ὁ δὲ νοῦς· τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δεόμεθα μὴ λόγων ἄτιμον ἐκβαλεῖν, ἀλλὰ προσδέξασθαι αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν.* ἢ ΕΝΑΓΗ, *τὸν ἐνεχόμενον μύσει, οὕτως· δεόμεθα τὸν μηδέποτε ἐναγῆ γενόμενον εἰς φίλους, μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ ἄτιμον ποιήσῃς τῶν λόγων.*

658. ΕΥ ΝΥΝ ΕΠΙΣΤΩ. *γίγνωσκε, ὅτι τούτῳ συνηγορῶν ἐμὲ ἀδικεῖς. οὐδὲν γὰρ ἄλλο, ἢ ὄλεθρόν μοι ἐπάγεις, εἰ παρόψομαι τὸν ἐπιβεβουλευκότα.*

660. ΟΥ ΤΟΝ ΠΑΝΤΩΝ ΘΕΩΝ. *ἐπὶ ὅρκον καταπέφευγεν, ἐξ οὗ μάλιστα ἐδόκει πεῖσαι τὸν βασιλέα.* Ἥλιον δὲ ὄμνυσιν, *ὅτι πάντα ἑωράκως αὐτὸς συνήδει τὸ πᾶν.* Ο ΤΙ ΠΥΜΑΤΟΝ ΟΛΟΙΜΑΝ. *ἀντὶ τοῦ, ἐσχάτως ἀπολοίμην.*

669. ΟΔ' ΟΥΝ ΙΤΩ. *τὸ φιλόκοινον αὐτοῦ καὶ ἐνταῦθα δείκνυσιν, ὡς οὐ δι' ἑαυτὸν παρακεχωρηκότος, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, κἂν δέῃ αὐτὸν πεισθέντα κινδυνεῦσαι.*

673. ΣΤΥΓΝΟΣ ΜΕΝ ΕΙΚΩΝ. *δῆλος εἶ ἀηδῶς εἴκων· ὅταν δὲ ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς, τότε βαρέως οἴσεις τὸ πρᾶγμα. οἷον, μετανοήσεις, καὶ ἄδικα ἐνθυμηθήσῃ. ἔτι δὲ ἐμμένει ὁ Κρέων τῇ αὐτῇ παῤῥησίᾳ, ἐπισάμενος ὡς οὐδὲν ἐσκαιώρησεν.*

677. ΣΟΥ ΜΕΝ ΤΥΧΩΝ ΑΓΝΩΤΟΣ. *σοῦ μὲν μὴ ἐπισαμένου τὴν ἐμὴν προαίρεσιν, οἷον ἠγνοηκότος με· παρὰ δὲ τούτοις τῆς ὁμοίας δόξης, ἣν καὶ πρώην εἶχον περὶ ἐμέ.*

678. ΓΥΝΑΙ ΤΙ ΜΕΛΛΕΙΣ. *ὡς κατέγνωκεν ὁ Χορὸς τοῦ Οἰδίποδος, παρακελεύεται τῇ γυναικὶ εἰσάγειν αὐτόν.*

680. ΜΑΘΟΥΣΑ Γ' ΗΤΙΣ Η ΤΥΧΗ. *πιθανῶς μετὰ τὸ διηλλάχθαι αὐτοὺς, ἐπιζητεῖ τὴν αἰτίαν· ἅμα δὲ καὶ ἵνα ἀρχὴ γένηται τοῦ ἀναγνωρισμοῦ.*

681. ΔΟΚΗΣΙΣ ΑΓΝΩΣ. ὁ Χορὸς ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀπολογεῖται· ὑπὲρ μὲν τοῦ Κρέοντος, ὅτι ἐπ' ἀδήλοις ἐγκέκληται· ὑπὲρ δὲ τοῦ Οἰδίποδος, ὅτι εἰκότως ὠργίσθη, ἐπὶ τοιούτοις διαβληθείς. ΤΟ ΜΗ 'ΝΔΙΚΟΝ. τὸ μὴ ἐνδίκως θρυλλούμενον, ἤγουν ἡ ψευδὴς διαβολὴ, κἂν τὸ συνειδὸς ἐῤῥωμένον ᾖ.

684. ΑΜΦΟΙΝ ΑΠ' ΑΥΤΟΙΝ. οἷον, ἀμφότεροι τῆς διαφορᾶς αἴτιοί εἰσι;

685. ΛΛΙΣ ΕΜΟΙΓ'. αὔταρκές μοι φαίνεται εἶναι τὸν λόγον ἔνθα ἔληξεν. ἀντὶ τοῦ, ἱκανὰ λέλεκται, καὶ αὔταρκές ἐστιν ἀναπεπαῦσθαι τὰ τοῦ λόγου, ἔνθα ἔληξεν ἡ φάσις.

687. ΟΡΑΙΣ ΙΝ' ΗΚΕΙΣ. τοῦτό φησιν ὁ Οἰδίπους ἀγανακτῶν. διὰ τί πρὸς ἕτερον ἀποφεύγεις, καί τοι ἀγαθὸς ὢν ἀνὴρ, καὶ οὐχ ὁμολογεῖς τὰ λυπήσαντά με τῇ Ἰοκάστῃ; διὰ τί οὖν οὐ συνοργίζῃ μοι, ἀλλὰ πραΰνεις με ὑπὲρ τοῦ Κρέοντος;

689. ΕΙΠΟΝ ΜΕΝ ΟΥΧ ΑΠΛΗ ΜΟΝΟΝ. πολλάκις, φησὶ, τὰ ἐπελθόντα κατὰ τὴν ἐμὴν διάνοιαν εἶπόν σοι, οἷα καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω ὤμνυεν. ΙΣΘΙ ΔΕ ΠΑΡΑΦΡΟΝΙΜΟΝ. ἴσθι πεφάνθαι με παραφρόνιμον, ἀντὶ τοῦ παράφρονα, καὶ ΑΠΟΡΟΝ ΕΠΙ ΤΑ ΦΡΟΝΙΜΑ. δὶς δὲ τὸ αὐτὸ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ μωρὸν κατὰ διάνοιαν, καὶ ἄπορον. ΕΙ ΣΕ ΝΟΣΦΙΖΟΜΑΙ. εἰ ἀλλότριόν σε καὶ οὐκ οἰκεῖον νενόμικα. ἢ οὕτως· εἰ βούλομαί σε ἐκβαλεῖν, τὸν τοσαῦτα ἡμᾶς εὐεργετήσαντα. ΚΑΤ' ΟΡΘΟΝ ΟΤΡΗΣΑΣ. ἔχησας, ἔσωσας.

702. ΛΕΓ' ΕΙ ΣΑΦΗ. λέγε, εἰ σαφῆ ἐστιν ἃ μέλλεις ἐγκαλεῖν, οἷον ὡμολογημένα.

710. ΦΑΝΩ ΔΕ ΣΟΙ ΣΗΜΕΙΑ. εὖ τὸ ἅμα παρακαλοῦσαν ἐκτίθεσθαι τὰ εἰς τὴν ὑπόνοιαν αὐτὸν ἐμβαλοῦντα.

716. ΕΝ ΤΡΙΠΛΑΙΣ ΑΜΑΞΙΤΟΙΣ. καλῶς τὸν τόπον προσέθηκεν, ἵνα εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγῃ τὸν Οἰδίποδα.

733. ΣΧΙΣΤΗ Δ' ΟΔΟΣ. περὶ Δαυλίδα φησὶ τὴν σχιστὴν ὁδόν· ὁ δὲ Αἰσχύλος περὶ Ποτνίας, οὕτως·

ἐπῆμεν τῆς ὁδοῦ τροχήλατον
σχιστῆς κελεύθου τρίοδον, ἔνθα συμβολὰς
τριῶν κελεύθων Ποτνιάδων ἠμείβομεν.

τινὲς δὲ τὴν Δαυλίδα, Ἀνακρίδα λέγουσιν, οὕτως· (Ἰλ. β'. 520.)

Κρίσσαν τε ζαθέην, καὶ Ἀνακρίδα, καὶ Πανοπῆα.

738. Ω ΖΕΥ ΤΙ ΜΟΙ ΔΡΑΣΑΙ. ἀναμιμνήσκεται ὁ Οἰδίπους καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, καὶ πρὸς τὸν Δία φησὶ, Τί μοι ποιήσεις;

742. ΜΕΓΑΣ ΧΝΟΑΖΩΝ. εὖ τὰ προφανῆ ταῦτα σημεῖα εἶπεν.

749. ΟΚΝΩ. δέδοικα. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. ε'. 255.) ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν.

756. ΟΙΚΕΤΣ. οἰκέτης, ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου ὤν.

763. ΑΞΙΟΣ ΓΑΡ Ο Γ' ΑΝΗΡ. οἷον, τὸ αἴτημα οὐχ ὑπερέβαλε δοῦλον.

766. ΠΑΡΕΣΤΙΝ. οἷον, νόμιζε αὐτὸν παρεῖναι.

775. ΜΗΤΗΡ ΔΕ ΜΕΡΟΠΗ. Φερεκύδης φησὶ Μέδουσαν εἶναι τὴν Πολύβου γυναῖκα, θυγατέρα δὲ Ὀρσιλόχου τοῦ ἀδελφοῦ· οἱ δὲ, Ἀντιοχίδα τὴν Χάλκωνος. ΔΩΡΙΣ. Πελοποννησιακή.

777. ΘΑΥΜΑΣΑΙ ΜΕΝ ΑΞΙΑ. ἔδει γὰρ πρὸς τὸ ὀξὺ μὲν ἀκούσαντα, ὡς εἴη νόθος, θαυμάζειν· οὐ μὴν τοσοῦτον φροντίσαι τοῦ πράγματος. ΣΠΟΥΔΗΣ. τῆς ἀριστῆς. ΠΛΑΣΤΟΣ. προσποιητὸς, ἀλλότριος, νόθος.

782. ΘΑΤΕΡΑι. τῇ ἑτέρᾳ, τῇ ἑξῆς.

789. ΑΤΙΜΟΝ ΟΡΑΝ. τὸ μὴ δυνάμενον ὑπὸ ἀνθρώπων ὁρᾶσθαι.

792. ΑΤΑΛΤΟΝ ΟΡΑΝ. τὸ μὴ δυνάμενον ὑπὸ ἀνθρώπων ὁρᾶσθαι.

795. ΑΣΤΡΟΙΣ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ ΕΚΜΕΤΡΟΥΜΕΝΟΣ. χρόνον τινά φησιν, ἐπεὶ πρὸς τοὺς ἀστέρας ἠρίθμουν τὸν χρόνον. ἢ οὕτως· ἐπὶ τὰ ἄστρα ἐπορευόμην. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ πελάγη μετρούντων, ὡς ἂν δι' ἄστρων τεκμαιρομένων τὸν πλοῦν.

802. ΠΩΛΙΚΗΣ ΑΠΗΝΗΣ. ὑπὸ πώλων ἐζευγμένης. ΤΟΝ ΤΡΟΧΗΛΑΤΗΝ. τὸν ἔμπροσθεν τῶν τροχῶν πορευόμενον. ΟΧΟΥ. ἅρματος. ΔΙΠΛΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙ. πληγαῖς δὶς ἔπαισέ με τοῖς κέντροις, οἷς ἐκέντριζε τοὺς ἵππους. οὐκ ἐπίσης δὲ καὶ παρ' ἐμοῦ ἔλαβεν.

813. ΕΙ ΔΕ ΤΩι ΞΕΝΩι. τοῦ ὑπ' ἐμοῦ φονευθέντος εἰ ἦν τις πρὸς Λάϊον συγγένεια. ἢ οὕτως· εἰ δὲ οὗτος ὁ ξένος, ὃν ἀπέκτεινα, Λάϊός ἐστιν. οὔπω γὰρ οἶδεν εἰ αὐτός ἐστι. ΤΟΥΔΕ Γ' ΑΝΔΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ.

822. ΔΙ' ΩΝΠΕΡ. δι' ὧν χειρῶν. ΑΝΑΤΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ μικρός. ΕΜΒΑΤΕΥΕΙΝ. ἐπιβαίνειν.

835. ΕΧ' ΕΛΠΙΔΑ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ἀθύμει, πρὶν ἂν τὸ ἀληθὲς καταμάθῃς.

838. ΠΕΦΑΣΜΕΝΟΥ. φανεροῦ γενομένου καὶ ἐλθόντος τοῦ ποιμένος, τίνα ἔξεις γνώμην;

840. ΣΟΙ ΤΑ'ΥΤ'. σοὶ ὅμοια καὶ τὰ αὐτά.

842. ΑΥΤΟΝ. τὸν βοτῆρα. ΟΙΟΖΩΝΟΝ. μονόζωνον, μόνον.

849. ΤΟΥΤΟ Γ' ΕΚΒΑΛΕΙΝ ΠΑΛΙΝ. ἀποκρύπτεσθαι, ἢ ἀποξρίψαι. τουτέστιν, οὐ δύναται ἀρνεῖσθαι ὁ βουκόλος.

852. ΦΑΝΕΙ. αὐτὸς ὁ θεράπων. ΩΣΤ' ΟΥΚΙ ΜΑΝΤΕΙΑΣ. ὅθεν ἐγὼ χάριν τῆς μαντείας, οὔτε ἐπ' ἐκεῖνα τὰ ῥήματα, οὔτε ταῦτα βλέψαιμι, οὔτε ἑκατέροις πιστεύσαιμι· ἀλλ' ἀπορῶ.

863. ΕΙ ΜΟΙ ΞΥΝΕΙΗ ΦΕΡΟΝΤΙ. εἴθε μοι συνοικοίη τὴν ἄχραντον καὶ σεβασμίαν ἀλήθειαν διασώζοντι. οἷον, εἴθε μοι συνείη εὐτυχία, καὶ λόγων καὶ πραγμάτων ἁγνείαν φυλάττοντι. ΜΟΙΡΑ δὲ, ἡ εὐτυχία. οἷον, εἰ ἀληθεύω, γένοιτό μοι καὶ εὐτυχεῖν τὸ ἀληθὲς διασώζοντι. ταῦτα δέ φησι, τὴν Ἰοκάστην αἰτιώμενος, ὅτι ἀσεβῶς ἔφη ἐψεῦσθαι τὸν Ἀπόλλωνα. φέροντι οὖν τὴν εὐσεπτον ἁγνείαν τῶν λόγων, καὶ τῶν ἔργων τῶν περὶ τῶν θεῶν, περὶ ὧν νόμοι πρόκεινται ἔργων καὶ λόγων, τὴν περὶ τούτων λέγοντες ἀκρίβειαν, καὶ τῶν βλασφημιῶν ὅτι οὐδὲν αὐτοῖς ὑγιές ἐστιν. ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΔΙ' ΑΙΘΕΡΑ ΤΕΚΝΩΘΕΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐν οὐρανῷ τεχθέντες. ΩΝ ΟΛΥΜΠΟΣ. ὧν νόμων, τῶν ὀρθῶς ἐχόντων. ΟΥΔΕ ΝΙΝ ΘΝΑΤΑ ΦΥΣΙΣ. οὔτε ὑπὸ ἀνθρώπων εὑρηται ὁ περὶ θεῶν λόγος. ΜΕΓΑΣ ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ ΘΕΟΣ. ἐν τοῖς νόμοις μέγας ἐστὶν ὁ θεός. τουτέστι, θεία δύναμις καὶ μεγάλη τοῖς νόμοις ἔνεστιν.

873. ΤΒΡΙΣ ΦΥΤΕΥΕΙ ΤΥΡΑΝΝΟΝ. διὰ τῆς ὕβρεως φύεται, καὶ ἀναπεύεται ὁ τύραννος. ὅταν, φησὶ, πολλὰ διαπράξηται, τότε εἰς μεγάλα ἐμπίπτει κακὰ, διὰ τῆς ὕβρεως ἐπάρθεις. ταῦτα μέν φησι περὶ τῆς Ἰοκάστης, ὅτι ἀνεπιτήδεια λέγει περὶ τῶν θείων νόμων· τὸν δὲ λόγον ποιοῦσι περὶ τῆς τυραννίδος, ἵνα μὴ δόξωσιν ἐμφανῶς αὐτὴν διελέγχειν. ὁ δὲ νοῦς· ὕβρις φυτεύει τύραννον, ὁπόταν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάτην, ἃ ἐστι μηδὲ ἐπίκαιρα, μηδ' αὐτῷ ἐκείνῳ συμφέροντα. ἀσυνδέτως δὲ εἶπεν· ὕβρις, φησὶ, μηδὲν καίριον διαπραττομένη, εἰς δύσβατον ἀκρώρειαν ἀναβιβάσασα τοὺς χρωμένους αὐτῇ, κα-

τικρήμνισιν. ἢ οὕτως· ΑΠΟΤΟΜΟΝ ΩΡΟΥΣΕΝ ΕΙΣ ΑΝΑΓΚΗΝ, ἥλατο εἰς τοῦτο, ὥστε αὐτὸν εἰς ἀνάγκην γενέσθαι ὑφ' ἑτέρων κρατηθῆναι. ΕΝΘ' ΟΤ ΠΟΔΙ ΧΡΗΣΙΜΩ· ἀντὶ τοῦ, ἀχρήσους τὰς ποιεῖται. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ὕβρεως δυσσεβοῦντος, ἴσαι οὕτως· οὐ βαδίζει ὀρθὴν ὁδὸν, οὐδὲ χρῆται τοῖς ποσὶ δεόντως. εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ἀνάγκης βιαζομένου, οὐ χρῆται τοῖς αὐτοῖς ποσίν. ΜΗΠΟΤΕ ΛΥΣΑΙ. ἀξιῶ τὸν θεὸν μὴ λῦσαι τὸ συμφέρον τῇ πόλει, ἐξ οὗ κρατεῖ τῶν ἀντιπάλων.

885. ΔΙΚΑΣ ΑΦΟΒΗΤΟΣ. τὴν δίκην μὴ δεδοικώς. ΔΥΣΠΟΤΜΟΥ ΧΑΡΙΝ ΧΛΙΔΑΣ. ἕνεκα, φησὶ, τῆς ἀνοσίου τρυφῆς καὶ ὑπερηφανίας. ὑπὸ τρυφῆς γὰρ καὶ ἐπὶ τοιαῦτα οἱ τύραννοι παραγίγνονται. ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΣΕΠΤΩΝ. ὁ τοιοῦτος ἐν καπῇ εἴη μοίρᾳ, ὃς μὴ ἀφέξεται τῶν ἀσίπτων, ἢ ἔξεται τῶν ἀθίκτων, ὅ ἐστιν, ὧν οὐ χρὴ ἔχεσθαι. ΕΡΞΕΤΑΙ. παύσεται, ἐκτὸς ἔσαι· ΜΑΤΑΖΩΝ. ματαιοφρονῶν. ΕΞΕΤΑΙ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμήσει τῶν ἀσίπτων καὶ ἀθίκτων. ΤΙΣ ΕΤΙ ΠΟΤΕ. τίς ἔτι τῶν ἀδίκων ἀφέξεται τῷ θυμῷ αὐτοῦ τὰς τῆς ψυχῆς κακίας ἀπειλαύνων; ἢ οὔ τις ἂν ἀπειλάσειεν αὐτοῦ τὴν τιμωρίαν, τοιαῦτα πράττων.

897. ΟΥΚ ΕΤΙ ΤΟΝ ΑΘΙΚΤΟΝ. οὐκ ἔτι ἄπειμι πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, οὐδὲ πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ ἀπροσπέλαστον αὐτοῦ νεών. ΑΒΑΙΣΙ ΝΑΟΝ. Ἄβαι, τόπος Λυκίας, ἔνθα ἱερόν ἐστιν Ἀπόλλωνος. ἢ διὰ τῶν Σαμίων, ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται, ὡς καὶ Πίνδαρος. ἢ ἐπὶ τῶν πανηγύρεων. ὅτι καὶ τῶν τοιούτων ἀφέξομαι, εἰ μὴ ταῦτα φανερωθῶσιν. ΕΙ ΜΗ ΤΑΔΕ. εἰ μὴ ταῦτα τῶν χρησμῶν, ἢ τὰ λεχθέντα ὑπὸ Ἰοκάστης φανερὰ καὶ κατάδηλα γένηται, οὐκ ἔτι τιμήσω τοὺς θεούς. ΦΘΙΝΟΝΤΑ. ἀντὶ τοῦ παλαιὰ, παρεληλυθότα. γράφεται ΦΘΙΝΩΝ, ἵν' ᾖ, μὴ λάθοι σε ὁ Λάϊος φθίνων, ἀλλὰ δείξαις αὐτοῦ τὸν θάνατον. τὰ γὰρ περὶ Λαΐου μαντεύματα ἐκβάλλουσι, καὶ οὐ παραδέχονται τὰ παρὰ τῶν θεῶν εἰρημένα ὡς ἀληθῆ. ΕΞΑΙΡΟΥΣΙΝ. ἀφανίζουσι. τὰ γὰρ ἐπὶ Λαΐῳ θεσπισθέντα ἐκφαυλίζεται ὑπὸ Ἰοκάστης, καὶ παραγράφεται, καὶ ψευδῆ νομίζεται.

911. ΧΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΕΣ. ἄνακτάς φησι τοὺς τοῦ Χοροῦ, οἷον βασιλικοὺς καὶ ἐντίμους. ΥΨΟΤ ΓΑΡ ΑΙΡΕΙ. ἀντὶ τοῦ, μετεωρίζεται τὴν ψυχὴν, καὶ ὑπερβαλλόντως ἄχθεται, πάντα λογιζόμενος, αὐτὸν τὸν φόνον, τὸ τὴν γυναῖκα ἔχειν τοῦ ἀνηρημένου, τὴν προσδοκωμένην φυγὴν, τὸ μὴ δυνάσθαι ἀναχρέψαι πρὸς τοὺς οἰκείους, τὸ δέος τῶν χρησμῶν. ΟΥΔ' ΟΠΟΙ' ΑΝΗΡ ΕΝΝΟΥΣ. οὐχ, ὡς συνετὸς ἀνὴρ, διὰ τῶν φθασάντων τὰ παρόντα γιγνώσκει. εἰ γὰρ ὁ ὑπὸ Ἀπόλλωνος δοθεὶς τῷ Λαΐῳ χρησμὸς ἠκύρωται, δῆλον ὅτι καὶ ἃ νῦν ἐμαντεύσατο ὁ Τειρεσίας, ψευδῆ ἐστιν.

917. ΑΛΛ' ΕΣΤΙ ΤΟΥ ΛΕΓΟΝΤΟΣ. μόνοις προσέχει τοῖς τὰ δεινὰ καὶ φοβερὰ ἀπαγγέλλουσι· τῶν δὲ παραμυθουμένων οὐκ ἀνέχεται.

919. ΛΥΚΕΙ' ΑΠΟΛΛΟΝ. Λύκειον γυμνάσιόν ἐστιν Ἀθήνησιν, ἔνθα Ἀπόλλων τιμᾶται. καὶ Καλλίμαχος·

ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείου
καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.

ΑΓΧΙΣΤΟΣ οὖν, καθὸ οὐ πόρρω τῆς Ἀττικῆς αἱ Θῆβαι. ἢ καὶ ἐν Θήβαις ὁμώνυμον ἦν γυμνάσιον Λυκείου Ἀπόλλωνος· νῦν οὖν οὐ τὸν ἐν Λυκίᾳ, ἀλλ' ἢ τὸν ἐν Θήβαις, ἢ ταῖς πλησιοχώροις Ἀθήναις τιμώμενον.

924. ΑΡ' ΑΝ ΠΑΡ' ΥΜΩΝ. ἔρχεται ἄγγελος ἀπὸ Κορίνθου, ἀπαγγελῶν τὸν

θάνατον Πολύβου, καὶ ἀντ' αὐτοῦ τύραννον τὸν Οἰδίποδα αἱρεῖσθαι. οὗτος δέ ἐστιν ὁ τὸν ἐκτεθέντα Οἰδίποδα εὑρὼν, καὶ δοὺς Πολύβῳ.

928. ΓΥΝΗ ΔΕ ΜΗΤΗΡ. καίτοι ἔθηκε τὸ ἀμφίβολον, ὃ τέρπει τὸν ἀκροατήν.

930. ΕΚΕΙΝΟΥ Γ' ΟΥΣΑ ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΔΑΜΑΡ. τοῦτο πρὸς τὸ, Γυνὴ δὲ μήτης ἦδι τῶν κείνου τέκνων. τοῦτο γὰρ τέλειον ἐν γάμῳ· ὅθεν καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου Ὅμηρός φησι· (Ἰλ. β'. 701.) καὶ δόμος ἡμιτελής.

937. ΗΔΟΙΟ ΜΕΝ. διὰ μὲν τὸ εὖ πράσσειν, καὶ ἑτέρας ἀρχῆς ἀντιλαβέσθαι, ἡσθήσεσθαί φησιν αὐτήν· ἀσχάλλειν δὲ, διὰ τὸ ἀπεῖναι Οἰδίπουν ἐπὶ τὰ οἰκεῖα.

939. ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΑΥΤΟΝ. πιθανῶς ὁ ἄγγελος τὰ ἡδέα πρῶτον ἀπαγγέλλει, πρὶν εἰπεῖν τὰ περὶ θανάτου. ΤΗΣ ΙΣΘΜΙΑΣ. τῆς Κορινθίας· ἐκεῖ γὰρ ὁ Ἰσθμός.

945. Ω ΠΡΟΣΠΟΛ'. θεραπαινίδι κελεύει τοῦτο ἡ Ἰοκάστη. ἀσμένως γὰρ ἀκήκοε τὰ περὶ τοῦ θανάτου, ἵνα πάλιν ἀνατρέψῃ τὰ μαντεύματα. εἶδε γὰρ τὸν Οἰδίποδα τοῦτον δεδοικότα. ΙΝ' ΕΣΤΕ. ὅπου ἐστί; καὶ ἔγκειται παιδευτικόν τι τῷ δράματι, ὡς οὐ δεῖ καταφρονεῖν τῶν θείων. οἱ γὰρ τοιαῦτα φθεγξάμενοι μετ' ὀλίγον φανήσονται οἷοί εἰσι.

952. ΣΚΟΠΕΙ. δοκίμαζε.

958. ΕΙ ΤΟΥΤΟ ΠΡΩΤΟΝ. ἠθικῶς ὁ ἄγγελος, ὡς οὐκ ἀπὸ τούτων θίλων ἄρξασθαι, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἡδέων.

960. ΝΟΣΟΥ ΞΥΝΑΛΛΑΓΗ. κοινωνίᾳ νόσου. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ νόσου.

961. ΣΜΙΚΡΑ ΠΑΛΑΙΑ. ἡ τυχοῦσα πρόφασις ἐξαρκεῖ, ὥστε τὸ παλαιὸν σῶμα ἐξενεγκεῖν τοῦ βίου. ΕΤΝΑΖΕΙ. κατακοιμίζει.

963. ΚΑΙ ΤΩ, ΜΑΚΡΩ. τοῦτο ὁ ἄγγελός φησιν, ὡς παραμυθούμενος, ὅτι μακραίων ἀπέθανε, καὶ οὐ δεῖ ἐπ' αὐτῷ ἀπολοφύρεσθαι.

966. ΩΝ ΥΦΗΓΗΤΩΝ. ὑφ' ὧν μαντείαν δεχόμενος, τῶν ὀρνεοσκόπων καὶ μαντέων. ΚΕΥΘΕΙ. ἀντὶ τοῦ, κεύθεται, κρύπτεται· καὶ ἐν Ἀντιγόνῃ· (911.)

μητρὸς δ' ἐν Ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότων.

ΕΓΩ Δ' ΟΔ' ΕΝΘΑΔΕ. ἐγὼ ὁ ἐνταῦθα ὤν, οὐκ ἔλαβον δόρυ, ἵνα αὐτὸν ἀποκτείνω· εἰ μή τις εἶπει ὅτι τάχα διὰ τὸν ἐμὸν πόθον ἀπέθανεν. ΟΤΤΩ Δ' ΑΝ ΘΑΝΩΝ. τοῦτο ὡς ἐπιμωκώμενός φησι. δῆλον δὲ ἐκ τῶν ἑξῆς· ὁ γὰρ Πόλυβος τὰ παλαιὰ θεσπίσματα, φησὶ, παραλαβὼν μηδενὸς ἄξια, κεῖται παρὰ τῷ Ἅιδῃ.

976. ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟ ΜΗΤΡΟΣ. περὶ τοῦ λείποντος εὐλαβεῖται, τοῦ μιχθῆναι τῇ μητρί.

977. Ω, ΤΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ. ᾧ ἡ τύχη δεξιῶς ἔχει. ἀντὶ τοῦ, τῆς ἀγαθῆς τύχης ἐπικρατούσης. ΠΡΟΝΟΙΑ. πρόγνωσις. ΕΙΚΗ ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ. καλὸν τὸ ζῆν ἀλόγως.

987. ΚΑΙ ΜΗΝ ΜΕΓΑΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ. ὄψις καὶ τεκμήριον τοῦ μὴ τὰ κατὰ τὴν μητέρα ἀποβήσεσθαι, ἡ πατρὸς τελευτή.

1005. ΤΟΤΤ' ΑΦΙΚΟΜΗΝ. ἤγουν διὰ τοῦτο. ΠΡΟΣ ΔΟΜΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, εἰς Κόρινθον.

1008. ΚΑΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ, περιφανῶς.

1014. ΠΡΟΣ ΔΙΚΗΣ ΟΥΔΕΝ ΤΡΕΜΩΝ. ἆρ' οἶσθα, ὅτι ἀδίκως ἐυλαβῇ;

1015. ΤΩΝΔΕ ΓΕΝΝΗΤΩΝ. τούτων τῶν γεγεννηκότων.

1016. ΗΝ ΣΟΙ ΟΤΔΕΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ. ὅτι οὐδέν σοι διαφέρει κατὰ γένος ὁ Πόλυβος.

1019. ΤΩ ΜΗΔΕΝΙ. τῷ ἠλλοτριωμένῳ καὶ μὴ οἰκείῳ. ἔτι γὰρ Πολύβου νομίζει ἑαυτόν.

1020. ΟΤΤ' ΕΚΕΙΝΟΣ ΟΤΤ' ΕΓΩ. ὥσπερ οὐ γέγονας ἐξ ἐμοῦ, οὕτως οὐδὲ ἐκ Πολύβου.

1023. ΚΑ'Θ' ΩΔ' ΑΠ' ΑΛΛΗΣ. ἴδιον τῶν ἐν παραδόξοις ἀκούσμασι, τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐπερωτᾶν.

1025. ΕΜΠΟΛΗΣΑΣ. ὅ ἐστιν, ἀγοράσας. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ εὑρών.

1029. ΚΑ'ΠΙ ΘΗΤΕΙΑ ΠΛΑΝΗΣ. ἤ τοι μίσθιος, καὶ ἐπὶ μισθῷ πλάνης. ἔστι δὲ ἀρσενικόν.

1031. ΤΙ Δ' ΑΛΓΟΣ ΙΣΧΟΝΤ'. εἰπόντος τοῦ γέροντος ὅτι σωτήρ σοι γέγονα, ὅπερ κοινὸν ἐπὶ πάντων ἐκτεθειμένων, ἀναπυνθάνεται ὁ Οἰδίπους ὅτι ἐν ποίῳ ἄρα κακῷ ὄντα κατὰ τὴν ἔκθεσιν; ἵνα ἐκεῖνος εἴπῃ τὸ περὶ τῶν ποδῶν, ὅπερ ἐπιγιγνώσκει ἡ Ἰοκάστη.

1035. ΔΕΙΝΟΝ Γ' ΟΝΕΙΔΟΣ ΣΠΑΡΓΑΝΩΝ. ἐκ σπαργάνων χαλεπὴν αἰσχύνην, διὰ τὴν τῶν ἄρθρων βλάβην.

1037. ΠΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ, Η ΠΑΤΡΟΣ. ὑπὸ μητρὸς ὠνομάσθην, ἢ ὑπὸ τοῦ πατρὸς, Οἰδίπους; ἤ, πρὸς θεῶν, τίνος εἰμὶ μητρὸς, ἢ ποίου πατρός;

1046. ΕΙΔΗΤ' ΑΝ. ἀντὶ τοῦ, εἰδείητε ἄν.

1051. ΟΙΜΑΙ ΜΕΝ ΟΤΔΕΝ' ΑΛΛΟΝ. ἐσοχάζετο ὁ Χορὸς ἐκεῖνον εἶναι, τὸν τὴν ἔκθεσιν ποιησάμενον τοῦ παιδίου, διὰ τὸ ἤδη εὐνοϊκὸν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ σῆσαι τῷ οἴκῳ. ΟΤΧ ΗΚΙΣΤΑ. ἀντὶ τοῦ, πάνυ. αἱ γὰρ δύο ἀρνήσεις μίαν συγκατάθεσιν ποιοῦσι. μάλις' ἂν ταῦτα εἴποι ἡ Ἰοκάστη.

1056. ΟΝ ΤΙΝ' ΕΙΠΕ. συνίησιν ἤδη τὸ πᾶν ἡ Ἰοκάστη, καὶ θέλει ἤδη ἑαυτὴν διαχειρίσασθαι, πρὶν ἔκπυστα γενέσθαι τὰ κακά. τοῦτο δὲ δηλοῖ διὰ τὸ ΑΛΙΣ ΝΟΣΟΥΣ' ΕΓΩ.

1062. ΟΤΔ' ΑΝ ΕΚ ΤΡΙΤΗΣ ΕΓΩ. τρίτον πεπραμένος καὶ αὐτὸς τρίπρατος. οἴεται δὲ τὴν Ἰοκάστην δυσγένειαν αὐτῷ συνειδυίαν, ἀποκρύπτειν, καὶ κωλύειν τὴν ζήτησιν.

1070. ΧΑΙΡΕΙΝ. ἤτοι τρυφᾶν καὶ ἐναβρύνεσθαι.

1071. ΙΟΤ ΔΥΣΤΗΝΕ. ἐννοεμένη τὰ τῆς ἀναιρέσεως, αὐτὴ μὲν ἀπήλλακται· ὁ δὲ Οἰδίπους περιλέλειπται. τὸ γὰρ αὐτοῦ πρόσωπόν ἐστι τὸ περιπαθὲς, περὶ ὃ πᾶσα ἡ διάθεσις τοῦ δράματος.

1073. ΟΙΔΙΠΟΤΣ. ἀντὶ τοῦ, ὦ Οἰδίπου. ἔστι δὲ Ἀττικόν.

1080. ΠΑΙΔΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐμαυτὸν τῇ τύχῃ παραδοὺς, ἀτιμίαν ἐκφεύξομαι. ΤΟΙΟΣΔΕ Δ' ΕΚΦΥΣ. τοιοῦτος πεφυκὼς, οὐκ ἀνήσω τὸ γένος ἐξερευνῆσαι τὸ ἡμέτερον.

1086. ΕΙΠΕΡ ΕΓΩ ΜΑΝΤΙΣ ΕΙΜΙ. ὑπονοοῦσιν οἱ κατὰ τὸν Χορὸν χρησότερόν τι περὶ τοῦ Οἰδίποδος, ὅτι θειοτέρου γένους τυγχάνει ἀπό τινος τῶν ὀρείων Νυμφῶν. ποιοῦνται δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα, καί φασιν· Οὐκ ἔσῃ ἐς τὴν αὔριον ἀπείρατος τοῦ ἡμᾶς αὔξειν σε, ὡς τροφὸν καὶ μητέρα τοῦ Οἰδίποδος. ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ΙΔΡΙΣ. ἔμπειρος κατὰ τὴν γνώμην, ὅ ἐστι συνετός. ΑΥΞΕΙΝ. μεγαλύνειν, λέγειν.

ΧΟΡΕΥΤΕΣΘΑΙ. *ἀντὶ τοῦ ὑμνεῖσθαι, τιμᾶσθαι.* ΩΣ ΕΠΙΗΡΑ ΦΕΡΟΝΤΑ. *ὥστε τὰ θυμήρη παρέχοντα τοῖς ἐμοῖς βασιλεῦσιν. ἐνόμιζε γὰρ ὁ Χορὸς τὸν ἀναγνωρισμὸν ὑπὲρ Οἰδίποδος γίγνεσθαι.* ΙΗΙΕ ΦΟΙΒΕ. *ἀναγκαίως πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀποτείνει, διὰ τὸ ἄρξαι τῶν χρησμῶν.*

1099. ΑΡΑ ΠΑΝΟΣ. *ἀρά τις προσπιλασθεῖσα τοῦ Πανὸς, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος θυγάτης; καὶ γὰρ οὗτος νόμιος.* ΠΛΑΚΕΣ. *αἱ ἴδροχαι, αἱ ἀνατάσεις τῶν ὀρῶν.* ΑΓΡΟΝΟΜΟΙ. *ἔνθα τὰ ἄγρια νέμεται, ὅ ἐστι, τὰ μὴ ἥμερα θηρία.* ΕΙΘ' Ο ΚΤΛΑΝΑΣ. *εἴτε ὁ Ἑρμῆς· νόμιος γάρ. εἴτε ὁ Διόνυσος ἀπό τινος Νύμφης γεννηθέντα σε ἀνεδέξατο.*

1110. ΜΗ ΣΥΝΑΛΛΑΞΑΝΤΑ ΠΩ. *τουτέστι μὴ συντυχόντα, μὴ κοινωνήσαντα, μὴ εἰς ἀμοιβὴν καὶ ὁμιλίαν ἐλθόντα. θεασάμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν πρεσβύτην ἐρχόμενον, ὃν μετεπέμψατο, ἐσχάζεται μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκ τοῦ γήρως, καὶ τῶν ἀγόντων οἰκετῶν· τὴν δὲ ἐπιστήμην καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν τῷ Χορῷ ἀνατίθησι.* ΤΩΔΕ Τ'ΑΝΔΡΙ ΞΥΜΜΕΤΡΟΣ. *τῷ Κορινθίῳ ὁμήλιξ καὶ ἴσος ἐστὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν.* ΤΗ Δ' ΕΠΙΣΤΗΜΗ. *τῇ γνώσει ὑπερβάλλεις, ὡς καὶ πρὶν αὐτὸν θεασάμενος.*

1121. ΒΛΕΠΩΝ. *ἀντὶ τοῦ, ἐγνωκώς.*

1127. ΗΝ ΔΕ ΠΡΟΣΧΩΡΟΣ ΤΟΠΟΣ. *ἀντὶ τοῦ, ἦσαν οἱ πλησιόχωροι.*

1128. ΤΗΔΕ ΠΟΥ ΜΑΘΩΝ. *ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖ μαθών.*

1135. ΔΙΠΛΟΙΣΙ ΠΟΙΜΝΙΟΙΣ. *δύο ἀγέλαις.* ΕΠΛΗΣΙΑΖΟΝ ΤΩΔΕ. *συνήμην, φησὶ, τούτῳ ἔαρ, θέρος, φθινόπωρον· καὶ οὗτοι ἂν εἶεν οἱ τρεῖς χρόνοι.* ΕΜΜΗΝΟΥΣ δὲ, *τοὺς ἐν μησὶν ὁριζομένους, οὐκ ἐνιαυτοῖς.* ΕΞ ΗΡΟΣ ΕΙΣ ΑΡΚΤΟΥΡΟΝ, *τὴν ἑῴαν ἐπιτολὴν ποιούμενον· ποιεῖ δὲ ταύτην, ἡλίου ὄντος ἐν τῇ παρθένῳ.*

1141. ΛΕΓΕΙΣ ΑΛΗΘΗ. *συγκατατίθεται ὁ γέρων. ἔδει γὰρ ταῦτα πρῶτον ὁμολογῆσαι, εἶτα ἐπάγειν τὰ συνεκτικώτατα, ἵνα μὴ ᾖ ἔξαρνος.*

1144. ΙΣΤΟΡΕΙΣ. *ἐρωτᾷς, ζητεῖς.*

1146. ΟΥΚ ΕΙΣ ΟΛΕΘΡΟΝ. *αἰσθηθεὶς ὁ γέρων τοῦ πάντος, ἀρνήσεσθαι βούλεται, οὐχ ὡς εἰδὼς καὶ ἀποκρυπτόμενος.*

1155. ΑΝΤΙ ΤΟΥ. *ἀντὶ τίνος;* ΤΙ ΠΡΟΣΧΡΗΖΩΝ ΜΑΘΕΙΝ. *λείπει, ταῦτά με διατίθης;*

1157. ΟΛΕΣΘΑΙ Δ' ΩΦΕΛΟΝ. *τοῦτο πάλιν, οὐχ ὡς εἰδὼς ὅτι αὐτὸς εἴη ὁ ἐκτεθειμένος, ἀλλ' ὅτι διὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦτο πάσχει.*

1158. ΑΛΛ' ΕΙΣ ΤΟΔ' ΗΞΕΙΣ. *εἰς τὸ ἀποθανεῖν, μὴ λέγων τὸ ἀληθές.*

1160. ΕΣ ΤΡΙΒΑΣ ΕΛΑ. *ἦγουν εἰς βραδύτητα, καὶ διατριβὰς, καὶ ἀναβολάς.*

1166. ΕΙ ΣΕ ΤΑΥΤ' ΕΡΗΣΟΜΑΙ ΠΑΛΙΝ. *εἰ δευτέραν ἀναμένοις ἐξέτασιν.*

1174. ΑΝΑΛΩΣΑΙΜΙ. *ἀντὶ τοῦ ἀπολέσαιμι.*

1175. ΤΕΚΟΥΣΑ ΤΛΗΜΩΝ. *κατ' ἐρώτησιν.*

1176. ΤΟΥΣ ΤΕΚΟΝΤΑΣ. *τοῦτο κατὰ σύλληψιν. οὐ γὰρ φονεύει τὴν μητέρα.*

1177. ΠΩΣ ΔΗΤ'. *παρατηρητέον, ὅτι τὸν γέροντα μετεπέμψατο ἐπὶ τὸ ἀνακρῖναι τὸν φόνον τοῦ Λαΐου, καὶ προσληθέντος ἑτέρου τινὸς, ἐπὶ τὸ ἀναγκαιότερον τρέπεται.*

1182. ΕΞΙΚΟΙ. *ἀντὶ τοῦ, ἀποβαίη.* Ω ΦΩΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ. *εὖ πιπλα-

γίασαι ὁ λόγος, οὐχ ὡς τὴν πήρωσιν αἰνιττομένου· ἀλλ' ἐπὶ τὸν θάνατον αὐτῷ ὁ λόγος. ἀπορήσας γὰρ ξίφους, ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν.

1187. ΩΣ ΤΜΑΣ ΙΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗΔΕΝ. οὕτως ἐν Αἴαντι· (125.)

Ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν
εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.

καὶ Πίνδαρος· (Π. η'. 135.) Τί δέ τις; τί δ' οὔτις; σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι. ΕΝΑΡΙΘΜΩ. ἐναριθμοῦμαι· ἵν' ᾖ ῥῆμα πρώτου προσώπου, καὶ οὐ δοτικὴ ἀρσενικοῦ.

1191. ΟΣΟΝ ΔΟΚΕΙΝ. ὅσον δόξαι εὐδαίμων εἶναι. κατὰ ἀλήθειαν δὲ τοῦτο ἀνθρώπῳ οὐκ ἔστι. τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ. ΑΠΟΚΛΙΝΑΙ. πεσεῖν, ἢ ἀποβαλεῖν.

1193. ΤΟ ΣΟΝ ΤΙ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜ' ΕΧΩΝ. τὸν σὸν βίον παράδειγμα ἔχων, οὐδένα μακαρίζω καὶ εὐδαιμονίζω.

1196. ΤΟΞΕΤΣΑΣ. ἐπιτυχὼν, εὐτυχήσας. ΓΑΜΨΩΝΥΧΑ ΠΑΡΘΕΝΟΝ. τὴν Σφίγγα. ΘΑΝΑΤΩΝ. τῶν ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς γιγνομένων. ΠΥΡΓΟΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀσφάλεια καὶ ἀπαλέξησις γέγονε.

1204. ΤΑΝΤΝ Δ' ΑΚΟΥΕΙΝ. εἰς τὸ ἀκούειν. ΞΥΝΟΙΚΟΣ ΑΛΛΑΓΑ ΒΙΟΥ. συνοικῶν τῇ τοῦ βίου μεταβολῇ.

1208. Ω ΜΕΓΑΣ ΛΙΜΗΝ. ᾧ ὑποδοχὴ εἰς τὸ ἄμφω δέξασθαι, σὲ καὶ τὸν πατέρα. ἢ ὅτι μήτηρ ἦν καὶ γυνὴ ἡ Ἰοκάστη, ἣν λέγει λιμένα. ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΩ. νυμφίῳ. ΑΛΟΚΕΣ. ἀντὶ τοῦ αὔλακες. αἱ κοῖται, αἱ σποραὶ, οἱ γάμοι. ΣΙΓ' ΕΔΤΝΑΣΘΗΣΑΝ. πῶς, φησὶ, φωνὴν οὐκ ἔῤῥηξαν;

1218. ΩΣ ΠΕΡΙΑΛΛΑ. περιάλλως, ὑπερβολικῶς. ΑΝΕΠΝΕΤΣΑ Τ' ΕΚ ΣΕΘΕΝ. ἤγουν διὰ σὲ, καὶ νῦν κατέμυσα τὸ ὄμμα. ἐξ οὗ δηλοῖ, καὶ νῦν ἐπήρθημεν περισωθέντες.

1223. Ω ΓΗΣ ΜΕΓΙΣΤΑ. ἐξάγγελος ἔρχεται ἀπαγγελῶν, ὅτι ἀγχόνῃ ἐτελεύτησεν ἡ Ἰοκάστη, καὶ ὁ Οἰδίπους ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν. ΑΡΕΙΣΘΕ ΠΕΝΘΟΣ. ἀντὶ τοῦ, λήψεσθε. ΕΓΓΕΝΩΣ. γνησίως. ΑΙ 'Ν ΦΑΝΩΣ' ΑΤΘΑΙΡΕΤΟΙ. ἑκουσίως γὰρ ἑαυτὸν καὶ ὁ Οἰδίπους ἐτύφλωσε, καὶ ἡ Ἰοκάστη ἀπήγξατο. μάλιστα, φησὶ, τῶν κακῶν λυτεῖ τὰ μὴ ἐκ τύχης συμβάντα, ἀλλ' ὥσπερ ἐπίσπασα καὶ αὐτάγρετα γιγνόμενα.

1244. ΠΥΛΑΣ Δ' ΟΠΩΣ ΕΙΣΗΛΘ'. τὸ ἑξῆς· ὅπως εἰσῆλθεν ἔσω, ἐπιῤῥήξασα τὰς πύλας, τουτέστι κλείσασα. Ὅμηρος· (Ἰλ. ω'. 454.)

τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον Ἀχαιοὶ
τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον.

καλῶς δὲ τοῖς λίκτροις ἐπεμπίπτει· δι' αὐτὰ γὰρ ἀπόλλυται.

1247. ΤΗΝ ΔΕ ΤΙΚΤΟΤΣΑΝ ΛΙΠΟΙ. τὴν δὲ γυναῖκα λίποι τὴν ἑαυτοῦ, τουτέστι τῷ υἱῷ γυναῖκα παιδοποιόν.

1254. ΠΕΡΙΠΟΛΟΤΝΤΑ. περιερχόμενον, ὥσπερ ἐμμανῆ.

1261. ΕΚ ΔΕ ΠΤΘΜΕΝΩΝ. ἀνέτρεψε τὰς πύλας, καὶ κατέβαλεν ἐκ τῶν πυθμένων.

1264. ΠΛΕΚΤΑΙΣ ΕΩΡΑΙΣ. ἑώρα λέγεται κρέμασις, ὕψωσις, μέταρσις. ΑΡΤΑΝΗΝ. τὴν ἀναρτητικήν. κυρίως δὲ ἀρτάνη λέγεται ἡ ἐκ τῶν καλωδίων ἀγχόνη.

1273. ΟΥΣ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΔΕΙ ΟΨΟΙΑΘ', ΟΥΣ Δ' ΕΧΡΗΖΕΝ ΟΥ ΓΝΩΣΟΙ-ΑΤΟ. τὸ συμβαῖνον πᾶσι τοῖς τυφλοῖς ἐστιν. οὐχ ὁρῶντες γὰρ πολλάκις συμπίπτουσιν οἷς οὐκ ἂν ἠβούλοντο· οὐχ ὁρῶσι δὲ, ὧν δέονται. ἐν σκότῳ οὖν ἴσαι καὶ ἀγνωσίᾳ.

1275. ΕΦΥΜΝΩΝ. ἀνοιμώζων. ΗΡΑΣΣ' ΕΠΑΙΡΩΝ ΒΛΕΦΑΡΑ. ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔπαιεν.

1286. ΕΝ ΤΙΝΙ ΣΧΟΛΗ. οἷον ἐν ποίᾳ διατριβῇ.

1287. ΒΟΑ ΔΙΟΙΓΕΙΝ ΚΑΗΘΡΑ. πιθανὴ ἡ αἰτία τοῦ ἐξιέναι αὐτὸν, ἵνα, φησὶ, δείξῃ τοῖς πολίταις, ὅτι ἀξίως ἑαυτὸν ἐτιμωρήσατο ἐπὶ ἀκουσίοις παθήμασι, καὶ ὡς μέλλων ἑκοντὶ ἐξιέναι τῆς πόλεως διὰ τὰς ἀρὰς, ἃς ἔφασεν ἐπαρασάμενος.

1297. Ω ΔΕΙΝΟΝ ΙΔΕΙΝ. ἴσως οἱ κατὰ τὸν Χορὸν ἰδόντες ἀπεγράψαν, μὴ δυνάμενοι θεάσασθαι τὸ πάθος.

1308. ΠΟΙ ΓΑΣ ΦΕΡΟΜΑΙ. ποῦ εἰμι; ἐν ποίῳ χωρίῳ ἡ φθογγή μου φέρεται; τίνος ἀκούω; ποῦ ἐστιν ἡ φθογγὴ, ἤ τις σφόδρα μοι διαπέπταται, ἧς φερομένης ἀκούω; ἢ οὕτως· ἀντὶ τοῦ ἀπέπτη ἡ φωνή; ΙΝ' ΕΞΗΛΟΥ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγωνιζομένων πένταθλον, καὶ ἁλλομένων.

1313. ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ. ὃ ἄν τις ἀποτρέψαιτο. ΑΦΑΤΟΝ. ἀφάτως ἐπιπληνθός. ΔΥΣΟΤΡΙΣΤΟΝ. ὄρον μὴ ἔχον, ἀλλ' ἀεὶ παραμένον, δυσπεριόδευτον. ΑΔΑΜΑΣΤΟΝ. ἀνίατον, ὃ οὐδεὶς δαμάσαι δυνήσεται, ἢ σκληρὸν καὶ τραχὺ, ἀπὸ τοῦ ἀδάμαντος. ΟΙΟΝ ΕΙΣΕΔΥ Μ' ΑΜΑ. οἷον ὁμοῦ με εἰσέδυ ἥ τε ἀπὸ τῆς πηρώσεως ἀλγηδὼν, καὶ ἡ τῶν κακῶν ὑπόμνησις. ΚΕΝΤΡΩΝ ΤΕ ΤΩΝΔΕ. εἰλήφει γὰρ αὐτὸν ὀδύνη, ἐπεὶ νεωστὶ τοῖς κέντροις ἐπετήρωτο.

1321. ΕΠΙΠΟΛΟΣ. περιπολῶν ἐμὲ καὶ περιμένων ἔτι. νῦν δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ γνωρίζει, ἴσως διὰ τὸ τεταράχθαι ἐπὶ τῷ τοσούτῳ προσφάτῳ κακῷ.

1328. ΕΠΗΡΕ. ἤγαγεν ἔπεισε. καὶ Εὐριπίδης· (Ὀρ. 288.)

Ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον.

1347. ΔΕΙΔΑΙΕ ΤΟΥ ΝΟΥ. δείλαιε τῆς συνέσεως ἕνεκεν, καὶ τῆς συμφορᾶς χάριν. χαλεπὸν γὰρ συνετῷ ἀνθρώπῳ τὰ τοιαῦτα συνενεχθῆναι.

1349. ΟΛΟΙΘ' ΟΣΤΙΣ ΗΝ. ἀπόλοιτο, φησὶν, ὅστις ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδης, τῆς διανεμομένης τοὺς πόδας μου, ἔλαβε καὶ διέσωσέ με. ΝΟΜΑΔΟΣ ΕΠΙΠΟΔΙΑΣ. ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ, τῇ ὑπὸ τῶν νομέων πατουμένῃ. ΟΥΔΕΝ ΕΙΣ ΧΑΡΙΝ. εἰς οὐδενὸς χάριν τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ἐργαζόμενος. ἀντὶ τοῦ, μηδὲν χρησὸν ἐργασάμενος ἐν τῷ διασῶσαί με. ΤΟΤΕ ΓΑΡ ΑΝ ΘΑΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, θανόντος, ἢ τὸ ΗΝ ἀντὶ τοῦ ἦμην.

1362. ΑΦ' ΩΝ ΑΥΤΟΣ ΕΦΥΝ. ἐξ ὧν ἐτέχθην, ἐξ αὐτῶν καὶ τέτοκα. ΕΙ ΔΕ ΤΙ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ. εἴ τι κακοῦ κάκιον, τοῦτ' ἔλαχεν Οἰδίπους.

1369. ΩΣ ΜΕΝ ΤΑΔΕ. τὰ τῆς τυφλώσεως. ΟΥΚ ΟΙΔ' ΟΜΜΑΣΙΝ ΠΟΙΟΙΣ. φησὶ πρὸ τοῦ θανάτου ταῦτα διαθεῖναι, ὅπως ἂν τοῖς γονεῦσι καθ' Ἅιδου μὴ συντυγχάνῃ ὁρῶν· εἶναι γὰρ αὐτῷ τοῦτο αἰσχρόν.

1374. ΚΡΕΙΣΣΟΝ' ΑΓΧΟΝΗΣ. ἀγχόνης ἐπικρατέστερα, ἅπερ οὐκ ἦν ἴασθαι οὐδὲ ἐν θανάτῳ. διὰ τούτου οὖν ἀπολογεῖται, ὅτι μεῖζον κακὸν διεπράξατο εἰς ἑαυτὸν, ἢ ἅπερ ἦν τελευτήσας. ΑΛΛ' Η ΤΕΚΝΩΝ ΔΗΤ' ΟΨΙΣ. ἐν ἐρωτήσει.

1384. ΚΗΛΙΔΑ. ὄνειδος, συμφοράν.

1396. ΚΑΚΩΝ ΥΠΟΥΛΟΝ. *ὕποπτον, κρυπτὸν, ὡς εἰ ἔλεγε τὸ κράτιστον τῶν κακῶν.*

1416. ΑΛΛ' ΩΝ ΕΠΑΙΤΕΙΣ. *ὧν χρείαν ἔχεις εἰς βοήθειαν.*

1434. ΠΡΟΣ ΣΟΥ ΓΑΡ. *ὑπὲρ σοῦ, καὶ οὐχ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ λέξω.*

1442. ΟΜΩΣ Δ' ΙΝ' ΕΣΤΑΜΕΝ ΧΡΕΙΑΣ. *ὁ μὲν τῷ προειρημένῳ χρησμῷ ἀξιοῖ ἀκολουθεῖν, ὅτι δεῖ ῥίπτειν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χώρας· ὁ δὲ Κρέων ἐπανέρεσθαί φησι διὰ, ὅτι καὶ Λαΐου παῖς, καὶ βασιλεὺς τυγχάνει. ἡ χρεία, φησὶν, ἡ κατέχουσα ἡμᾶς, ταῦτα ἀπαιτεῖ.*

1445. ΚΑΙ ΓΑΡ ΕΤ ΝΥΝ Τ' ΑΝ ΤΩ ΘΕΩ. *ἵνα καὶ μετὰ γνώμης θεοῦ ἀπίλθῃς.*

1453. ΚΥΡΙΟΝ ΤΑΦΟΝ. *ἴδιον, ἢ ὀφειλόμενον, ἢ κεκυρωμένον.* ΙΝ' ΕΞ ΕΚΕΙΝΩΝ ΟΙ Μ' ΑΠΩΛΛΥΤΗΝ ΘΑΝΩ. *ἵνα δόξω νῦν ἀναιρεῖσθαι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, καθὼς τοῖς γονεῦσιν ἐδόκει· καὶ νῦν τῇ βουλήματι αὐτῶν ἀπόλλυμαι.*

1472. ΟΥ ΔΗ ΚΑΥΩ ΠΟΥ. *αἰσθάνεται τῶν θυγατέρων παρουσῶν.* ΤΟΙΝ ΜΟΙ ΦΙΛΟΙΝ ΔΑΚΡΥΡΡΟΟΥΝΤΟΙΝ. *ἀντὶ τοῦ τῶν ἐμῶν θυγατέρων. δέον δὲ εἰπεῖν δακρυῤῥούσαιν, ἀρσενικῶς ἐξήνεγκεν. ἔστι δὲ Ἀττικώτερον, ὡς τὸ, μὰ τὼ θεὼ, καὶ τὸ, τὼ χεῖρε.*

1482. ΑΙ ΤΟΥ ΦΥΤΟΥΡΓΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. *αἵ τινες χεῖρες τὰ πρόσθεν λαμπρὰ ὄμματα τοῦ ὑμετέρου πατρὸς ὧδε ὁρᾶν προὐξένησαν.*

1488. ΟΙΟΝ ΒΙΩΝΑΙ. *πῶς ὑμῖν βιῶναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀνάγκη. ἢ ἡ* ΠΡΟΣ *ἀντὶ τῆς μετὰ, ἀντὶ τοῦ, μετὰ ἀνδρῶν.*

1500. ΟΝΕΙΔΙΕΙΣΘΕ. *ὑβρισθήσεσθε.*

1508. ΤΗΛΙΚΑΣΔΕ. *ἀντὶ τοῦ μικρᾶς.*

1521. ΤΕΚΝΩΝ Δ' ΑΦΟΥ. *ἀφίεσαν. τῇ προσῳδίᾳ δὲ ΕΛΗ, ὡς ἀφαιροῦ.*

1523. ΚΑΙ ΓΑΡ Α'ΚΡΑΤΗΣΑΣ. *ὅσα νενίκηκας, οὐ συνήνεγκέ σοι. καὶ αὐτάρκως ἔχει τὸ δρᾶμα, τὰ γὰρ ἑξῆς ἀνοίκεια, γνωμολογοῦντος Οἰδίποδος.*

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ ΟΙΔΙΠΟΔΑ.

1. ΤΕΚΝΟΝ. Οἰδίπους εἰς Ἀθήνας παραγενόμενος, ἐρωτᾷ τὴν θυγατέρα Ἀντιγόνην.

3. ΤΙΣ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗΝ. ἔστι μὲν ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς λαμβάνοντα λέγειν οὕτω· Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν δέξεται; ἢ, Τίς ἡμᾶς σήμερον ὑποδέξεται; δύναται δὲ καὶ τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι, τοῦ ΤΙΣ μὴ πνευματικῶς κειμένου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἤ ἄρθρου, ὥστε τῷ ΠΟΛΙΝ συντετάχθαι, καὶ τὸν λόγον ἔχειν οὕτως· Τίνας χώρους ἀφίγμεθα, ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν, ἢ τὸν πλανήτην Οἰδίπουν δέξεται; ὅτι δὲ τῷ ΤΙΣ ἀντὶ ἄρθρου χρῶνται. Καλλίμαχός φησιν οὕτως·

ὑπεὶρ ἄλα πεῖνος ἐνάσθη
Ἀλκάθοον τὶς ἄπυσος.

4. ΣΠΑΝΙΣΤΟΙΣ. ὀλίγοις, εὐτελέσι, τοῖς κατὰ σπάνιν τοῦ αἰτοῦντος διδομένοις.

6. ΜΕΙΟΝ ΦΕΡΟΝΤΑ. βραχύτερον ἀποφερόμενον τοῦ αἰτηθέντος· οὐ γὰρ ὅσα αἰτεῖ τις λαμβάνει. ΚΑΙ ΤΟΔ' ΕΞΑΡΚΟΤΝ. ὅμως γοῦν τούτοις ἀρκούμενος.

7. ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΓΑΡ ΑΙ ΠΑΘΑΙ ΜΕ. ταῦτά με στέργειν τὰ δυσχήματα ὁ πολὺς πεποίηκε χρόνος, καὶ τὸ τῶν συμφορῶν πλῆθος, καὶ τὸ τῆς ἀνδρείας πλεονέκτημα. ΠΑΘΑΙ γὰρ, αἱ συμφοραί. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΔΙΔΑΣΚΕΙ, ἀντὶ τοῦ, ἤθισμαι τῷ πολλῷ χρόνῳ, καὶ μεμελέτηκα τῆς τύχης τὰ δύσκολα.

9. ΘΑΚΟΙΣΙ. καθέδραις. ΒΕΒΗΛΟΙΣ. βατοῖς. βέβηλος γὰρ τόπος ἐστὶν ὁ ἀκάθαρτος, καὶ πᾶσιν ὢν βατός· καὶ βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μιαρός. Εὐριπίδης Πρωτεσιλάῳ·

Οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἅπτεσθαι δόμων.

καὶ

Ἀείδω ξυνετοῖσι· θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις.

ΒΕΒΗΛΟΙΣ οὖν, τοῖς πᾶσι βασίμοις τόποις, μηδὲ ἀνειμένοις θεοῖς. ἐκ μεταφορᾶς δὲ βεβήλους καὶ τοὺς ἀμυήτους φασὶ καὶ ἀκαθάρτους. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί.

11. ΣΤΗΣΟΝ ΜΕ. στῆσόν με ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, καὶ μαθησόμεθα.

12. ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ ΓΑΡ ΗΚΟΜΕΝ. εἰς γὰρ τοῦτο, φησὶν, ἐληλύθαμεν, ἅτε δὴ ξένοι ὄντες, παρὰ τῶν ἀστῶν μανθάνειν, τί ἐστι πραπτέον ἡμῖν.

14. ΠΑΤΕΡ ΤΑΛΑΙΠΩΡ'. *οὐκ ἐμπαροινεῖν βουλομένη τῷ πατρὶ, ταλαίπωρον ἀποκαλεῖ, ἀλλὰ τοῦ πάθους παρισῶσα τὸ μέγεθος. πωρεῖν δὲ οἱ Ἠλεῖοι τὸ πεινᾶν φασι. καὶ Ἀντίμαχος·*

Πῶρος τοί γ' ἀλόχοισι καὶ τοῖς τεκέεσσιν ἔπασε.

παρὰ τοῦτο οὖν ταλαίπωρος ἐτυμολογεῖται.

15. ΩΣ ΑΠ' ΟΜΜΑΤΩΝ ΠΡΟΣΩ. *γράφεται ΩΣ ΑΝΟΜΑΤΩ, ὅ ἐστιν, ὡς τυφλῷ σημῆναι, πρόσω εἰσίν. ὡς ἄν τις πρόσω ἀφορῶν τεκμήραιτο· ὡς ἄν τις τὰ ὄμματα πόρρω ἔχων.*

16. ΩΣ ΑΠΕΙΚΑΣΑΙ. *ὥς ἐστιν ἐκ προσόψεως τεκμήρασθαι.*

17. ΠΥΚΝΟΠΤΕΡΟΙ Δ' ΕΙΣΩ. *οἷον, κατὰ τὸν χῶρον. ἐκράτησε δὲ μεγάλως τῇ φράσει, ὥστε μέλισσαν αὐτὸν ἐκάλεσαν οἱ κωμικοί.* ΕΥΣΤΟΜΟΥΣΙΝ. *εὐφθογγοῦσιν, εὐφώνως ᾄδουσιν.*

19. ΕΠ' ΑΞΕΣΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ. *γράφεται* ΠΑΓΟΥ. *ἐπὶ τοῦ λιθίνου βάθρου.*

20. ΠΡΟ'ΥΣΤΑΛΗΣ ΟΔΟΝ. *προῆλθες μακροτέραν ὁδὸν, ἢ ὡς ἥρμοζε γέροντι.*

22. ΧΡΟΝΟΥ ΜΕΝ ΟΥΝΕΚ'. *ἀντὶ τοῦ, δεδίδαγμαι τῷ χρόνῳ τὸ φυλάττειν σε ὁδηγοῦσα. σύνηθες οὖν ὂν τὸ πρᾶγμα, οὐ δεῖ με μαθεῖν τοῦτο νῦν.* Ἄλλως· *τοῦ μὲν χρόνου, οὗ σύνειμί σοι, χάριν, οὐ χρείαν ἔχω μαθεῖν, ὅτι τυφλὸς εἶ, καὶ ὅτι δεῖ σε προμηθείας τυχεῖν.*

24. ΤΑΣ ΓΟΥΝ ΑΘΗΝΑΣ. *ὅτι ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐσμὲν, οἶδα· τίς δέ ἐστιν οὗτος ὁ δῆμος, ἀγνοῶ.*

25. ΠΑΣ ΓΑΡ ΤΙΣ ΗΥΔΑ. *τί ηὔδα; ὅτι αὗται εἰσιν Ἀθῆναι.* ΕΜΠΟΡΩΝ. *ἀντὶ τοῦ ὁδοιπόρων, διὸ τὸ χ.*

26. Η ΜΑΘΩ. *ἐν ἐρωτήσει ὁ λόγος. βούλει μάθω τίς ὁ πρὸ τοῦ ἄστεος τόπος.*

27. ΕΞΟΙΚΗΣΙΜΟΣ. *ἀντὶ τοῦ, ἐνοικήσιμος.*

28. ΟΙΟΜΑΙ ΔΕ ΔΕΙΝ ΟΥΔΕΝ. *οὐ δεῖν τοῦ προελθοῦσαν ἐρωτῆσαί με. ἰδοὺ γὰρ ἀνὴρ πάρεστι, παρ' οὗ εἰσόμεθα. οἷον, οὐκ ἔτι δεῖν ἔοικε προϊοῦσαν μανθάνειν περὶ τοῦ τόπου. καλῶς δὲ τὰ τῆς οἰκονομίας, ἵνα μὴ μόνος ὁ Οἰδίπους ἀπολειφθῇ.*

30. Η ΔΕΤΡΟ. *κατ' ἐρώτησιν.*

31. Χ'Ω ΤΙ ΣΟΙ ΛΕΓΕΙΝ. *καὶ ὅπερ σοι λέγειν εὔκαιρον νομίζεις, λέγε. ἀκούεται γάρ.*

33. ΤΗΣ ΤΠΕΡ Τ' ΕΜΟΥ. *τουτέστιν, ὑπὲρ ἀμφοῖν ὁρώσης.* ΟΥΝΕΚ' ΗΜΙΝ ΑΙΣΙΟΣ. *ὅτι αἴσιος ἡμῖν σκοπὸς ἀφῖξαι, ὥστε φράσαι περὶ ὧν ἀγνοοῦμεν. ἢ ὥστε φράσαι ἡμᾶς ἃ σοι λέξομεν.*

36. ΠΡΙΝ ΝΥΝ ΤΑ ΠΛΕΙΟΝΑ. *ἀπόσηθι πρῶτον τῶν ἀβάτων, καὶ τότε ἐρώτα.* ΧΩΡΟΝ ΟΥΧ ΑΓΝΟΝ. *οἷον, σοὶ οὐχ ἁγνὸν, εἰ μὴ μόνοις ἱερεῦσιν. ἢ οἷον οὐκ ἀνειμένον καὶ βατόν.*

39. ΕΜΦΟΒΟΙ ΘΕΑΙ. *Φύλαρχός φησι δύο αὐτὰς εἶναι, τά τε Ἀθήνησιν ἀγάλματα δύο· Πολέμων δὲ τρεῖς αὐτάς φησι.*

42. ΕΥΜΕΝΙΔΑΣ. *Ἐπιμενίδης μὲν Κρόνου φησὶ τὰς Εὐμενίδας·*

Ἐκ τοῦ καλλίκομος γένετο χρυσῆ Ἀφροδίτη,
Μοῖραί τ' ἀθάνατοι, καὶ Ἐριννύες αἰολόδωροι.

Ἴστρος δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐωνύμην ἀναγράφει, ἣν νομίζεσθαι

τὴν Γῆν. ἔνιοι δὲ μεταξαλιῦν αὐτάς φασι τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρέστου. τότε γὰρ πρῶτον Εὐμενίδας κληθῆναι, εὐμενεῖς αὐτῷ γενομένας κριθέντι νικᾶν παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ὁλοκαυτώσαντι αὐταῖς ὗν μέλαιναν ἐν Καρνίᾳ τῆς Πελοποννήσου. Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἱστόρας φησὶ τὰς Σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων.

43. ΝΙΝ. ἀντὶ τοῦ, αὐτάς. διὸ τὸ χ. ΑΛΛΑ Δ' ΑΛΛΑΧΟΤ ΚΑΛΑ. παρόσον ἄλλοι ἄλλοις ὀνόμασι καλοῦσιν αὐτάς. ἄλλα ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται· παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα, τὸ ὀνομάζειν αὐτὰς Εὐμενίδας.

44. ΑΛΛ' ΙΛΕΩ ΜΕΝ. ἵλεώ μοι αἱ Εὐμενίδες. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀναφήσομαι ἐντεῦθεν.

46. ΤΙ Δ' ΕΣΤΙ ΤΟΥΤΟ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τί οὐκ ἀνίσασαι; ΞΥΜΦΟΡΑΣ ΞΥΝΘΗΜΑ. σύμβολόν μοι τῆς συμφορᾶς, τὸ καταντῆσαί με εἰς Ἐριννύων ἱερόν.

48. ΠΡΙΝ Γ' ΑΝ ΕΝΔΕΙΞΩ. ἕως οὗ τῇ πόλει ἐνδείξω τί χρὴ ποιεῖν.

50. ΠΡΟΣΤΡΕΠΩ, ἱκετεύω.

55. Ο ΠΥΡΦΟΡΟΣ ΘΕΟΣ ΤΙΤΑΝ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. ὁ τὸ πῦρ βασάσας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις παρασχών. περὶ τοῦ τὸν Προμηθέα παρὰ τὴν Ἀκαδημίαν καὶ τὸν Κολωνὸν ἱδρύσθαι, Ἀπολλόδωρος γράφει οὕτως· "Συντιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀκαδημίᾳ "τῇ Ἀθηνᾷ, καθάπερ ὁ Ἥφαιστος, καὶ ἔστιν αὐτῷ παλαιὸν ἵδρυμα, καὶ ναὸς ἐν τῷ με"μένει τῆς θεοῦ. δείκνυται καὶ βάσις ἀρχαία κατὰ τὴν εἴσοδον, ἐν ᾗ τοῦ τε Προμη"θέως ἐστὶ τύπος καὶ τοῦ Ἡφαίστου· πεποίηται δὲ, ὡς καὶ Λυσιμαχίδης φησὶν, ὁ μὲν "Προμηθεὺς πρῶτος καὶ πρεσβύτερος, ἐν δεξιᾷ σκῆπτρον ἔχων· ὁ δὲ Ἥφαιστος νέος "καὶ δεύτερος. καὶ βωμὸς ἀμφοῖν κοινός ἐστιν, ἐν τῇ βάσει ἀποτετυπωμένος."

57. ΧΑΛΚΟΠΟΤΣ ΟΔΟΣ. ἐν τῷ ἱερῷ οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις, Χαλκόπους ὁδός. φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος δι' αὐτῆς κατάδασιν εἶναι εἰς Ἅδου, καὶ Ἶστρος δὲ μνημονεύει τῆς χαλκῆς ὁδοῦ, καὶ Ἀσυδάμας. καί τις τῶν χρησμοποιῶν φησι·

Βοιωτοὶ δ' ἵππειο ποτιστείχουσι κολωνὸν,
ἔνθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χάλκεος οὐδός.

τὸ ἑξῆς· ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον, χθονὸς τῆσδε καλεῖται χαλκόπους ὁδός. οὕτω δὲ ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ εἶναι μέταλλα χαλκοῦ ἐν τῷ Κολωνῷ.

58. ΟΙ ΔΕ ΠΛΗΣΙΟΙ ΓΤΑΙ. γράφεται ΑΙ ΔΕ ΠΛΗΣΙΟΝ ΓΤΑΙ.

61. ΤΟ ΤΟΥΔΕ ΚΟΙΝΟΝ. τὸ τοῦ Κολωνοῦ ὄνομα κοινὸν φέρουσι πάντες, ὠνομασμένοι Κολωνιάται δηλονότι.

63. ΑΛΛΑ ΤΗ ΞΥΝΟΥΣΙΑ. τῷ ἔργῳ καὶ τῇ πείρᾳ πλέον τιμώμενα, οὐ τοῖς λόγοις.

65. ΕΠΩΝΥΜΟΙ. Κολωνιάται καλούμενοι.

66. Η 'ΠΙ ΤΩ ΠΛΗΘΕΙ ΛΟΓΟΣ. ἢ ἐν τῷ πλήθει ἐστὶν ἡ ἰσχὺς, τουτέστι δημοκρατοῦνται;

71. ΚΑΤΑΡΤΤΣΩΝ. παρασκευάσων, εὐτρεπίσων. Ὅμηρος· (Ὀδ. δ'. 782.) ἤρτύναντο δ' ἑρετμά. καί· (Ὀδ. λ'. 438.) Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε. τὸ δὲ ἑξῆς· ὡς τι προσλέξων αὐτῷ μόλοι τις, ἢ πρός τι εὐτρεπίσων αὐτὸν μολεῖν;

72. ΩΣ ΑΝ ΠΡΟΣΑΡΚΩΝ. τὰ αὐτὰ αὖθις ἐρεῖ, ὅτι ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦτο γίγνεται τῶν δεχομένων αὐτὸν καὶ θαπτόντων, ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν ἀποπεμψαμένων.

76. ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΟΣ, τῆς τύχης. ΑΥΤΟΥ, αὐτόθι.

84. Ω ΠΟΤΝΙ' Ω ΔΕΙΝΩΠΕΣ. τὸ ἐντελὲς, ὦ πότνιαι. ὁ δὲ νοῦς οὕτως·

ἐπειδὴ ἦλθον πρὸς ὑμᾶς, μὴ ἐναντιωθῆτέ μοι, καὶ τῷ χρήσαντί με Ἀπόλλωνι. ΕΥΤΕ, ὅτε, ἐπειδή.

86. ΑΓΝΩΜΟΝΕΣ. ἐναντιογνώμονες, ἀσύγγνωστοι.

89. ΧΩΡΑΝ ΤΕΡΜΙΑΝ. τελευταίαν αὐτῷ. εἱμαρμένην, ἐφ' ἧς ἔμελλε τὸ τέλος τοῦ βίου ἀνύσειν. ΞΕΝΟΣΤΑΣΙΝ. γράφεται καὶ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ.

91. ΕΝΤΑΤΘΑ ΚΑΜΨΕΙΝ. καταλύσειν, τελειώσειν. εἰσί γε οἳ φασι τὸ μνῆμα τοῦ Οἰδίποδος ἐν ἱερῷ Δήμητρος εἶναι ἐν Ἐτεωνῷ, μεταγαγόντων αὐτὸν ἐκ Κεοῦ, τινὸς ἀσήμου χωρίου, καθάπερ ἱστορεῖν φησιν Ἀρίζηλον Λυσίμαχος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν Θηβαϊκῶν, γράφων οὕτως· "Οἰδίπου δὲ τελευτήσαντος, καὶ τῶν "φίλων ἐν Θήβαις θάπτειν αὐτὸν διανοουμένων, ἐκώλυον οἱ Θηβαῖοι διὰ τὰς προγεγε- "νημένας συμφορὰς, ὡς ὄντος ἀσεβοῦς· οἱ δὲ κομίσαντες αὐτὸν εἴς τινα τόπον τῆς Βοιω- "τίας καλούμενον Κεὸν, ἔθαψαν αὐτόν. γιγνομένων δὲ τοῖς ἐν τῇ κώμῃ κατοικοῦσιν "ἀτυχημάτων τινῶν, οἰηθέντες αἰτίαν εἶναι τὴν Οἰδίπου ταφὴν, ἐκέλευον τοὺς φίλους "ἀναιρεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας· οἱ δὲ ἀπορούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν, ἀνελόντες ἐκόμισαν "εἰς Ἐτεωνόν. βουλόμενοι δὲ λάθρα τὴν ταφὴν ποιήσασθαι, καταθάπτουσι νυκτὸς "ἐν ἱερῷ Δήμητρος, ἀγνοήσαντες τὸν τόπον. καταφανοῦς δὲ γενομένου, πέμψαντες "οἱ τὸν Ἐτεωνὸν κατοικοῦντες, τὸν θεὸν ἐπηρώτων τί ποιῶσιν· ὁ δὲ θεὸς εἶπε, μὴ "κινεῖν τὸν ἱκέτην τῆς θεοῦ, διόπερ αὐτοῦ τέθαπται. τὸ δὲ ἱερὸν Οἰδιπόδειον κληθῆ- "ναι."

92. ΚΕΡΔΗ ΜΕΝ ΟΙΚΗΣΑΝΤΑ. ὁ ποιητὴς χαριζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις τοῦτό φησιν. ἐδόκουν γὰρ τότε Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀλλήλους διαφέρεσθαι.

95. Η ΣΕΙΣΜΟΝ. ταῦτα ἐπὶ τέλους τοῦ δράματος γίγνονται.

97. ΠΙΣΤΟΝ ΕΞ ΥΜΩΝ ΠΤΕΡΟΝ. κατὰ διάνοιαν, φησὶν, ἐξ ὑμῶν τῶν θεῶν ἐνταῦθα ἀφῖγμαι. ΠΤΕΡΟΝ γὰρ, ἡ πτέρωσις τῆς διανοίας. ἢ οἰωνός.

100. ΑΟΙΝΟΙΣ. οὐ γὰρ σπένδεται οἶνος αὐταῖς, ἀλλ' ὕδωρ· καὶ νηφάλιαι καλοῦνται αἱ σπονδαὶ αὐτῶν. Πολέμων δὲ ἐν τῷ πρὸς Τίμαιον, καὶ ἄλλοις τισὶ θεοῖς νηφαλίους φησὶ θυσίας γίγνεσθαι, γράφων οὕτως· "Ἀθηναῖοί τε γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις "ἐπιμελεῖς ὄντες, καὶ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσιοι, νηφάλια μὲν ἱερὰ θύουσι Μνημοσύνῃ, "Μούσαις, Ἠοῖ, Ἡλίῳ, Σελήνῃ, Νύμφαις, Ἀφροδίτῃ Οὐρανίᾳ." Φιλόχορος δὲ καὶ περί τινων ἄλλων θυσιῶν τὸν αὐτὸν τρόπον δρωμένων φησὶν ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἀτθίδων, Διονύσῳ τε καὶ ταῖς Ἐρεχθέως θυγατράσι· καὶ οὐ μόνον θυσίας νηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα τινὰ, ἐφ' ὧν ἔκαιον. Κράτης μὲν οὖν ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμπέλινα τῶν ξύλων πάντα νηφάλια φησι προσαγορεύεσθαι. ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερόν φησι τὰ μήτε ἀμπέλινα μήτε σύκινα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν θύμων νηφάλια καλεῖσθαι· καὶ πρώτῃ φησὶν ὕλῃ πρὸς τὰς ἐμπύρους θυσίας ταύτῃ κεχρῆσθαι, παρ' ὃ καὶ τοὔνομα λαβεῖν, τὸν θυμὸν, ὡς παρὰ τὴν θυμίασιν καὶ τὴν θυὴν πεποιημένης τῆς φωνῆς. εἰσὶ δέ τινες τὸ παράπαν ἄσπονδοι θυσίαι κατὰ τύχην εἰς ἔθος προελθοῦσαι.

101. ΑΣΚΕΠΑΡΝΟΝ. ἄγλυφον καὶ ἀπελέκητον, καὶ ἄξυστον, οὐκ εἰργασμένον, ὃ ἄνω (19.) εἶπε, Τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου.

103. ΠΕΡΑΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, πέρας, ὅ ἐστι τελευτήν. τὸ δὲ ἑξῆς· βίου πέρασιν.

104. ΕΙ ΜΗ ΔΟΚΩ ΤΙ ΜΕΙΟΝΩΣ. εἰ μὴ δοκῶ ὑμῖν ἐλαττόνως ἔχειν τὰ κακὰ, καὶ δεῖσθαι προσθήκης κακῶν.

106. ΓΛΥΚΕΙΑΙ. εὐφήμως τὰς Ἐριννύας γλυκείας φησὶν, ἵνα μὴ πικραὶ αὐτῷ γένωνται.

111. ΣΙΓΑ ΠΟΡΕΥΟΝΤΑΙ. τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Χοροῦ εὐαφορμῶς θέλει ποιήσασθαι.

113. ΣΙΓΗΣΟΜΑΙ ΤΕ. ἵνα μὴ πρὸς τούτους ὁ Χορὸς προσπνθανόμενος γένηται, ἀλλὰ τηρηθῇ Θησεῖ παραγιγνομένῳ. ΚΡΥΨΟΝ ΚΑΤ' ΑΛΣΟΣ. δεῖ νοεῖν ὅτι ἐκρύβη εἰς τὸ ἄλσος. Η'ΤΛΑΒΕΙΑ. ἐν τῷ πρεμαθεῖν ἔννοια καὶ σκέψις τῶν πραττομένων γίγνεται. οὐ γὰρ τὸν φόβον φησίν.

117. ΟΡΑ ΤΙΣ ΑΡ' ΗΝ. ὁ Χορὸς ἐκ τῶν ἐπιχωρίων ἀνδρῶν πεπυσμένος, ὅτι προσκαθέζεταί τις τῷ ἱερῷ τόπῳ τούτῳ, τὰ πρῶτα ὑποχαλεπαίνοντές φασι· Τίς ἄρα ἐστὶν, ἢ ποῦ διατρίβει; ΕΚΤΟΠΙΟΣ ΣΤΘΕΙΣ. ἀπὸ ξένου τόπου ὁρμήσας. ΑΚΟΡΕΣΤΑΤΟΣ. παρ' ὅσον οὐδεὶς αὐτῷ τῶν ἄλλων ἦρκεσε τόπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦτον ἦλθεν ἀφόβως. οἷον, ὁ μηδενὶ τῶν ἄλλων τόπων ἀρκεσθεὶς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦτον ἦκων ἀπληρώτως· τοσούτου γὰρ τόπου παρακειμένου, εἰς τὸν ἄβατον ὥρμησεν.

124. ΟΥΔ' ΕΓΧΩΡΙΟΣ. πάντως, φησὶ, ξένος ἐστὶν, ἀγνοῶν, οὐ γὰρ ἂν ἐπέβαινεν, εἰ ἤδει. ΑΣΤΙΒΕΣ. ἄβατον, ἀπροσπέλαστον. ΑΜΑΙΜΑΚΕΤΑΝ. ἀκαταμαχήτων, ἢ ἀπροσπελάστων. ΑΔΕΡΚΤΩΣ. οὐ προσβλέποντες· ἀλλ' ἢ καταμύοντες, ἢ κύπτοντες. ΑΦΟΒΩΣ, ΑΛΟΓΩΣ. παριόντες, φησὶ, ταύτας τὰς θεὰς, οὐδένα λόγον ποιούμεθα, ἀλλὰ σιωπῇ ἔχομεν· ἐν ἑαυτοῖς δὲ μόνον, καὶ κατὰ διάνοιαν, εὐφημότερον διαλεγόμεθα, ὁποῖοι γιγνόμεθα, ὅταν μάλιστα ἔν τινι φρικωδεστέρῳ γενώμεθα φόβῳ. ἄκρως δὲ κοινότερον διανόημα ἐξήνεγκε μετὰ κατασκευῆς. ΣΤΟΜΑ ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ. στόμα λέγει τὴν φωνήν· στόμα γὰρ, ἡ φωνή. Ὅμηρος· (Ἰλ. κ'. 8.) Πολέμου στόμα. καὶ Σοφοκλῆς· (Αἰ. 17.)

Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.

ὁ δὲ νοῦς· τὴν φωνὴν τῆς εὐφήμου φροντίδος ἱέντες, ὅ ἐστι, μετὰ φροντίδος πολλῆς εὐφήμως τὴν φωνὴν ἀφιέντες. εὐφημοῦντες, φησὶ, καὶ καθ' ἑαυτοὺς συλλογιζόμενοι εὔφημα. οἱ δὲ τὸ ΕΥΦΗΜΟΥ, ἀντὶ τοῦ, σιωπηλῆς· τὸ γὰρ εὐφημεῖν ἀντὶ τοῦ σιωπᾷν τάττεται.

134. ΟΥΔΕΝ ΑΖΟΝΘ'. οὐδὲν σέβοντα, ἀσεβῆ. γράφεται ΟΥΔΕΝ ΛΙΑΖΟΝΤΑ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐκτρεπόμενον ἃ πρόσηκε. ΟΝ ΕΓΩ ΛΕΤΣΣΩΝ. τὸ ἑξῆς· ὃν ἐγὼ, λεύσσων περὶ πᾶν τέμενος, οὔπω δύναμαι γνῶναι, ποῦ μοί ποτε ναίει, ἤγουν διατρίβει.

139. ΤΟ ΦΑΤΙΖΟΜΕΝΟΝ. τὸ λεγόμενον παρ' ὑμῶν.

141. ΔΕΙΝΟΣ ΜΕΝ ΟΡΑΝ. ἀσεβής. οὔπω ἀκριβῶς αὐτὸν ἑωρακότες, τοῦτό φασι.

142. ΠΡΟΣΙΔΗΤ' ΑΝΟΜΟΝ. λείπει τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς ἄνομον.

144. ΟΥ ΠΑΝΤ ΜΟΙΡΑΣ. οὐ πάνυ μοίρας εἰμὶ πρώτης εἰς τὸ εὐδαιμονίσαι. οὐκ ἀγαθῆς μοίρας εἰμὶ, φησὶν, ἀλλὰ κακῆς· οὐ πάνυ τῆς πρώτης κατ' εὐδαιμονίαν μοίρας· τοὐναντίον δὲ, τῆς κατὰ δυσδαιμονίαν ἐσχάτης. ΔΗΛΩ. τὸ δυσυχὲς δηλοῦτι, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. ΚΑΠΙ ΣΜΙΚΡΟΙΣ ΜΕΓΑΣ. καὶ ἐπὶ εὐτελέσιν αἰτήμασιν οὐκ ἂν σφόδρα ἱκέτευον, εἰ μὴ ἦμην δυσυχής. ἢ τοῦτό φησι, παρ' ὅσον μέγας ὢν κατὰ μέγεθος καὶ τὴν ἡλικίαν, ὑπὸ σμικρᾶς τῆς θυγατρὸς ὁδηγεῖται.

151. ΗΣΘΑ ΦΤΤΑΛΜΙΟΣ. ἀπὸ φύτλης, ἀπὸ γενέσεως καὶ ἐξ ἀρχῆς τυφλὸς πέφυκας, ΔΥΣΑΙΩΝ ΜΑΚΡΑΙΩΝ Τ'. λείπει τὸ εἶ, δυσυχὴς καὶ γέρων εἶ, ὡς

ἔςι ςοχάσασθαι ἀπὸ τοῦ εἴδους. φυλακτικῶς δὲ καὶ τοῦτο λέγουσιν, ἄρτι ἑωρακότες αὐτοῦ τὸ σχῆμα. τὰ πρῶτα γὰρ οὐχ ἑωρακότες αὐτὸν, ἀλλ' ἀγνοοῦντες φασίν· ἆρα πηρὸς ἦσθα, καὶ τοιοῦτος ἐγεννήθης. οὐδέπω γὰρ τἄλλα παθήματα ἴσασιν αὐτοῦ.

153. ΑΛΛ' ΟΥ ΜΑΝ ΕΝ Γ' ΕΜΟΙ. ἀλλ' οὐκ ἄν με, φησὶν, αἰτιάσῃ, ὡς μὴ προμηνύσαντά σοι μὴ εἰσελθεῖν εἰς τόδε τὸ ἱερόν. ἐὰν γάρ τις ἀγνοοῦντα τινὰ, καὶ ἐμβαίνοντα τόπον ἄβατον, μὴ διδάξῃ, αὐτὸς ἐνέχεται ταῖς ἀραῖς. οὐκ ἐμοὶ οὖν, φησὶ, προσθήσεις τὴν σὴν ἀράν· προαπαγγέλλω γάρ σοι μὴ πατεῖν τὸν ἄβατον τόπον.

155. ΠΕΡΑ̣Σ ΓΑΡ ΠΕΡΑ̣Σ. οὕτω Δίδυμος. βαδίζεις γὰρ εἰς ὃ οὐ προσήκει χωρίον ἐπιβαίνειν. ΑΛΛ' ΙΝΑ ΜΗ ΠΡΟΣΠΕΣΗ̣Σ. ἀντὶ τοῦ, μὴ προσπέσῃς. καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν εἰώθαμεν λέγειν οὕτως· ἵνα παραγένῃ πρὸς ἐμὲ, βούλομαί σοι σημαίνειν. ΚΑΘΥΔΡΟΣ ΟΥ. ὅπου ὕδατος πλήρης. ΜΕΙΛΙΧΙΩΝ ΠΟΤΩΝ. γλυκέων· ὅ ἐςι μέλιτος, ᾧ μειλίσσουσι τὰς θεάς· συγκιρνᾶται γὰρ ταύταις ταῖς θεαῖς ὕδατος καὶ μέλιτος κρᾶμα. ΣΥΝΤΡΕΧΕΙ, συγκιρνᾶται. τὸ δὲ ἑξῆς· ἀλλ' ἵνα τῷδε μὴ προσπέσῃς νάπει ποιάεντι, μετάςηθι. ποίῳ νάπει; ὅπου κρατὴρ ὕδατος πλήρης συγκιρνᾶται ῥεύματι γλυκέων πότων.

161. ΞΕΝΕ ΠΑΜΜΟΡ'. ὦ περὶ πάντα δυςυχής.

163. ΜΕΤΑΣΤΑΘ' ΑΠΟΒΑΘΙ. ἐκ παραλλήλου. ΠΟΛΛΑ ΚΕΛΕΥΘΟΣ ΕΡΑΤΥΕΙ. πολλά ἐςι τὰ κωλύοντά σε προσμένειν καὶ ἵςασθαι ἐν τῷ ἄλσει. Ἄλλως· πολλή ἐςιν ὁδὸς ἡ κωλύουσα καὶ διαχωρίζουσά σε ἡμῶν. δεῖ γὰρ νοεῖν, ὡς ὅτι πόῤῥωθεν προσφωνοῦσιν αὐτὸν, μὴ δυνάμενοι ἐπιβῆναι τῷ τόπῳ. καὶ ταῦτα εἰπόντων, κατὰ μικρὸν ὁ Οἰδίπους προσέρχεται, καὶ ἵςαται ὥσπερ ἐν τῷ οὐδῷ τοῦ χωρίου.

169. ΦΩΝΕΙ. εἰ θέλεις μέ τι ἐρωτῆσαι, πρῶτον ἀποςὰς τῶν ἀβάτων, καὶ ἐπιβὰς τοῖς βατοῖς τόποις, οὕτως ἐρώτα με. ΠΡΟΣΘΕΝ Δ' ΑΠΕΡΥΚΟΥ. πρότερον δὲ μὴ διαλέγου.

170. ΠΟΙ ΤΙΣ. λογισώμεθα τί ποιήσωμεν.

171. ΑΣΤΟΙΣ ΙΣΑ ΧΡΗ ΜΕΛΕΤΑ̣Ν. ἃ ἐκεῖνοι ἀσκοῦσι, τούτων καὶ σε δεῖ ἐπιμέλειαν ἔχειν. ὡς τὸ, (Εὐρ. Μηδ. 225.)

Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει.

175. ΣΟΙ ΠΙΣΤΕΥΣΑΣ. κατά τινα συνήθειαν ποιητικὴν πληθυντικὸν προειπὼν, ἑνικὸν ἐπέζευξεν.

181. ΣΥ ΓΑΡ ΑΙΕΙΣ. αἰσθάνῃ, ποῦ ἐσμὲν δηλαδή.

184. ΤΟΛΜΑ. ξένος ὢν ἐπὶ ξένης τόλμα, ὦ τλᾶμον, ταῦτα φιλεῖν, ἃ καὶ ἡ πόλις φιλεῖ· ἐκεῖνα δὲ μισεῖν, ἃ καὶ ἡ πόλις μισεῖ. ΤΕΤΡΟΦΕΝ, ἔχει.

188. ΙΝ' ΑΝ ΕΥΣΕΒΙΑΣ. ὅπου ἂν εὐσεβῶς πατοῦντες, ἀντὶ τοῦ, τῶν βατῶν τόπων. ΚΑΙ ΜΗ ΧΡΕΙΑ̣ ΠΟΛΕΜΩΜΕΝ. καὶ μὴ τῇ αὐτῶν ἐνδείᾳ ἐναντιώμεθα.

192. ΑΝΤΙΠΕΤΡΟΥ ΒΗΜΑΤΟΣ. τοῦ ἰσοπέτρου χαλκοῦ· ἀντὶ πέτρας γὰρ χαλκοῦς ἦν ὁ οὐδός. Ἄλλως· τοῦ κατ' ἴσον βεβηκότος τῷ πέτρῳ, ὅπερ ἄνω (57.) εἶπε χάλκεον οὐδόν. τοῦτον δὲ τὸν πέτρον ὑποτίθεται τοῦ ἀβάτου ὅριον. ΚΛΙΝΗ̣Σ. γράφεται καὶ ΚΙΝΗΣΗ̣Σ.

195. Η 'ΣΘΩ. ἀντὶ τοῦ καθεσθῶ, ἀπὸ τοῦ ἕω. γράφεται Η ΣΤΩ, ὃ καὶ βέλτιον. ΛΑΟΥ. ἀπὸ τῆς λάος ἐςὶ, παροξυνομένης εὐθείας, ἀπὸ γενικῆς τῆς λᾶος. Ὅμηρος· (Ἰλ. μ'. 462.) λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ πέμπτῳ τῆς Καθόλου.

197. ΕΜΟΝ ΤΟΔΕ. τὸ δδηγῆσαί σε, ἢ τὸ ὁρμόσαι σου ἐφ' ἡσυχίας τὴν βάσιν τῇ καθέδρᾳ. ΓΕΡΑΙΟΝ ΕΣ ΧΕΡΑ. τὸ ἐξῆς οὕτω· γεραιὸν σῶμα σὸν προκλίνας ἐς χέρα φιλίαν ἐμήν. τὸ δὲ ΚΑΙΝΑΣ ἀπὸ τῆς μετοχῆς ἤρτηται, ἀντὶ τοῦ, κλίνας ἴσο. σχηματίζει δέ πως αὐτὸν καὶ εὐθετίζει ἡ Ἀντιγόνη.

203. ΟΤΕ ΝΥΝ ΧΑΛΑΣ. ὅτε νῦν εἶκεις, καὶ οὐκ ἀντιτείνεις τὸ ἐξελθεῖν. λέγει δὲ ἐκ τοῦ ἱεροῦ.

204. ΤΙΣ ΣΕ ΕΦΥ. γράφεται καὶ ΤΙΣ ΕΦΥΣ.

205. ΤΙΣ ΩΝ ΠΟΛΥΠΟΝΟΣ. γράφεται καὶ ΤΙΣ Ο ΠΟΛΥΠΟΝΟΣ. τίς ὢν ἄγῃ ἀπὸ τῆς σῆς πόλεως; ἢ οὕτως· τίς ὢν διὰ πολλῶν πόνων ἄγῃ;

207. ΑΠΟΠΤΟΛΙΣ. ἔρημός εἰμι καὶ ἄπολις. ΑΛΛΑ ΜΗ. τὸ ἐξῆς· ἀλλὰ μή με ἀνέρῃ τίς εἰμι, μηδὲ ἐξετάσῃς. ἐμπαθὲς δὲ τὸ χωρίον, τῶν μὲν σπευδόντων μαθεῖν, τοῦ δὲ κατοκνοῦντος λέγειν. οἱ δὲ διὰ βραχέων ἀκούσαντες, πάλλα συμβάλλουσιν. οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν ἐτίσασθαι τοὺς Ἀθηναίους τὰ ἐν Θήβαις πραττόμενα, μάλιστα οὕτως ἐπισήμων ὄντων τῶν κατὰ τὴν Σφίγγα.

212. ΔΕΙΝΑ ΦΥΣΙΣ. ἡ ἐμὴ γέννα δεινή ἐστι καὶ ἀθλία.

218. ΚΑΤΑΚΡΥΦΑΝ. ἀποφυγὴν τοῦ μὴ εἰπεῖν.

220. ΛΑΙΟΥ ΙΣΤΕ ΤΙΝ'. εὖ διατίθεται γνωριζόμενον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων τὸν Οἰδίποδα, ὑπὲρ τοῦ μὴ γενεαλογοῦντα ἄνωθεν, ἐνοχλεῖν αὐτὸν τοῖς θεωμένοις. ἀλλ' ὅ γε Εὐριπίδης τοιοῦτος. ἐν γοῦν ταῖς Ἱκέτισι τὸν Θησέα ὑποτίθεται τοὺς περὶ τὸν Ἄδραστον ἀγνοοῦντα, ἕνεκα τοῦ μηκῦναι τὸ δρᾶμα.

223. ΔΕΟΣ ΙΣΧΕΤΕ. ὅσα, φησὶ, λέγω, περὶ τούτων μηδὲν φοβεῖσθε. δεῖ δὲ προσυπακοῦσαι, ψευσαμένου.

225. ΤΙ ΚΤΡΣΕΙ. τί προβήσεται ἡμῖν; ὁρῶ γὰρ τούτους μυσαττομένους με.

226. ΕΞΩ ΠΡΟΣΩ. ἀκούσαντες τὰ κατ' αὐτὸν, ἀξιοῦσιν ἐξιέναι τοῦ χωρίου. φησὶν οὖν ὁ Οἰδίπους ὅτι πρότερον ὑπέσχεσθε τὸ μὴ ἐκβαλεῖν με. οἱ δέ φασιν, Οὐδεμία τίσις ἔρχεται τοῖς προπαθοῦσιν ἀντιτιμωρουμένοις· καὶ ἡμεῖς οὖν ἀπατηθέντες ὑπὸ σοῦ, ἐν μέρει ἀπατῶμέν σε. πέφρασαι δὲ δυνατῶς. ΜΟΙΡΙΔΙΑ δὲ, ἡ ἐξ Ἐριννύων· Μοίρας γὰρ νῦν, τὰς Ἐριννύας ἀκουσέον.

229. ΤΟ ΤΙΝΕΙΝ. λείπει ἡ διὰ, ἵν' ᾖ, διὰ τὸ τιμωρεῖν ὑπὲρ ὧν ἂν προπάθῃ. ΑΠΑΤΑ Δ' ΑΠΑΤΑΙΣ. παραλλομένη, φησὶν, ἡ ἀπάτη, καὶ ἀντισουμένη ἑτέραις ἀπάταις, τῷ προαπατήσαντι πόνον ἔχειν ἀντιδίδωσι, καὶ οὐ χάριν. καὶ αὐτοὶ οὖν νομίζουσι προσδεδέχθαι αὐτὸν, ἐπαγγειλάμενοι τὴν ἀσφάλειαν, ἀπατώμενοι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ οὐ πρότερον ἐγνωκότες, ὅτι οἰκείοις ἐνέχεται μιάσμασι. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ, (Εὐριπ. Ἱππολ. 616.)

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοκεν· ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

καὶ ἐκεῖνος γὰρ ἀπατηθεὶς ὤμοσεν.

234. ΑΦΟΡΜΟΣ. ἀφορμηθείς.

237. Τὸ τῆς Ἀντιγόνης πρόσωπον ὅλον, καὶ τοῦ Χοροῦ τὸ τετράστιχον ἀθετοῦνται, εἰ καὶ ταῦτα τῆς ὁμοίας ἔχεται δυνάμεως τοῦ ποιητοῦ. κρεῖττον γάρ φασιν εὐθέως τῷ δικαιολογικῷ χρήσασθαι τὸν Οἰδίπουν πρὸς αὐτούς. ἀλλὰ τὰ πράγματα αὐτοῖς οὐκ ἐν καιρῷ ἐστιν, ἀλλ' ἐν δυσπραγίᾳ, ὥστε ἐπαφρόδιτον εἶναι αὐτοῖς τὴν ἐλεεινολογίαν· καὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον ἡ Ἀντιγόνη πληροῖ. ἐπεὶ μὲν οὖν οὗτοι οὐ πείθονται, τότε

δικαιολογικώτερον, καὶ ὥσπερ ἀπολογούμενος ἐκφέρει τὰ ἑξῆς ὁ Οἰδίπους· ὅτι ἀκούσιά ἐστιν αὐτοῦ τὰ ἁμαρτήματα. καθόλου θαυμαστή τις ἔστιν ἡ οἰκονομία τοῦ δράματος. οὐδὲν δὲ ἐν τοῖς Διδύμου τούτων ὀβελισθὲν εὕρομεν. ΑΛΛ' ΕΠΕΙ. ἐπειδὴ γάρ ἐστιν ὁ ΑΛΛΑ ἀντὶ τοῦ ΔΕ, ὁ δὲ ΔΕ ἀντὶ τοῦ ΔΗ, πλεονάζει ὁ ΑΛΛΑ.

238. ΓΕΡΑΟΝ. ἢ ΑΛΛΟΝ. ἐκ τοῦ ἐπιθέτου νεύει εἰς τὴν τοῦ πατρὸς ἀπολογίαν. ΕΡΓΩΝ ΑΚΟΝΤΩΝ. τῶν ἀκουσίων, ἢ τῶν ἀπαρισκόντων ὑμῖν.

243. ΟΥΚ ΑΛΑΟΙΣ. οὐκ ἀλαοῖς ὄμμασιν ὁρῶσα τὸ σὸν ὄμμα. ὀφθαλμοὶ γὰρ ὀφθαλμοὺς αἰδεῖσθαι ποιοῦσι. ΠΡΟΣΟΡΩΜΕΝΑ. ἀντὶ τοῦ, ὁρῶσα τούτους, ὧν καὶ δέομαι.

245. ΩΣ ΤΙΣ ΑΦ' ΑΙΜΑΤΟΣ. ὡς ἂν τῆς κοινῆς ἀνθρωπότητος ἐχούσης τὸ συγγενές. ἢ τοιαύτας ἱκετείας ποιοῦμαι, οἵας ἄν τις προσαγάγοι τοῖς συγγενέσι. ΤΟΝ ΑΘΛΙΟΝ. τὸ ἑξῆς· ἄντομαι τὸν ἄθλιον αἰδοῦς κύρσαι.

250. ΕΚ ΣΕΘΕΝ ΑΝΤΟΜΑΙ. λείπει ἐκείνου, ἵν' ἤ, ὑπὲρ ἐκείνου σε ἄντομαι, ὃ ἐκ σέθεν τίμιον ἐστί σοι, ἀντὶ τοῦ, ὃ ἐκ σῆς προαιρέσεως τίμιόν σοι ἔνεστιν. ΟΥ ΓΑΡ ΙΔΟΙΣ ΑΝ. τὸ ἑξῆς· οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀνθρῶν βροτὸν, ὅστις ἂν ἐκφυγεῖν δύναιτο, εἰ θεὸς ἄγοι.

256. ΟΥ ΣΘΕΝΟΙΜΕΝ ΑΝ ΦΩΝΕΙΝ. ἀλλ' ἐμμένομεν τοῖς λεχθεῖσι δηλονότι. λέγομεν δὲ, τὸ ἀναξῆναι τοῦτον τοῦ ἱεροῦ, μὴ μολύνειν αὐτό.

258. ΤΙ ΔΗΤΑ ΔΟΞΗΣ. ὡς μάτην τῆς περὶ τῶν Ἀθηνῶν κατεχούσης δόξης, ὡς ἄρα φιλοικτίρμων τις εἴη, καὶ ἱκεταδόκος. καὶ ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου τῶν Λιτίων·

Οὔνεκεν οἰκτείρειν οἵδε μόνη πολίων.

ΕΙ ΤΑΣ Γ' ΑΘΗΝΑΣ. ἐπεὶ καὶ Ἐλέου βωμὸς ἐν Ἀθήναις ἵδρυται.

263. ΚΑ'ΜΟΙ ΓΕ ΠΟΤ. καί μοι ποῦ ταῦτ' ἐστὶ, τὰ λεγόμενα περὶ Ἀθηνῶν;

266. ΟΥΔΕ ΤΑ'ΡΓΑ ΤΑ'ΜΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΔΕΙΣΑΝΤΕΣ.

267. ΠΕΠΟΝΘΟΤ' ΕΣΤΙ ΜΑΛΛΟΝ. μᾶλλον ἔπαθον, ἤπερ ἐποίησα· οὐκοῦν καὶ συγγνώμης ἄξιός εἰμι.

268. ΧΡΕΙ' Η ΛΕΓΕΙΝ. χρεῖα, χρήσιμα. ἢ τοι χρήσιμον ἢ λέγειν. ἐκ τούτων γὰρ σύγκειται καὶ τὸ Χρή. τὸ δὲ ΧΡΕΙΑ τριγενές ἐστιν. ἔστι γὰρ ὁ χρεῖος, ἡ χρεία, τὸ χρεῖον. ἔστι δὲ καὶ μονογενὲς, ἡ χρεία. ὅτι δὲ ἐνταῦθα τὸ χρεῖα οὐδέτερόν ἐστι, δηλοῖ τὸ συναλείφεσθαι τὸ α, ὅπερ οὐκ ἂν ἐγένετο, εἰ μὴ βραχὺ ἦν. ΤΟΥΤ' ΕΓΩ ΚΑΛΩΣ ΕΞΟΙΔΑ. ὅτι δηλαδὴ μᾶλλον ἠδικήθην, ἤπερ ἠδίκησα.

271. ΩΣΤ' ΕΙ ΦΡΟΝΩΝ ΕΠΡΑΣΣΟΝ. τὸν τοῦ πατρὸς φόνον λέγει. ἄκων μὲν, φησὶν, ἔδρων· εἰ δὲ καὶ ἑκὼν, προπαθὼν ἠμυνάμην. δῆλον δὲ, διὰ τὸ βλαβῆναι ὅτε ἐγεννήθη. ὥστε δύο μοι, φησὶ, βοηθεῖ· ἥ τε ἄγνοια, καὶ τὸ προπαθόντα ἀμύνασθαι.

277. ΚΑΙ ΜΗ ΘΕΟΥΣ ΤΙΜΩΝΤΕΣ. ἐπεὶ κατὰ Πυθόχρηστον ἐλήλυθα, φησὶ, καὶ γνώμῃ θεοῦ, μὴ ἐναντία τῷ θεῷ ποιεῖτε.

281. ΦΩΤΟΣ ΑΝΟΣΙΟΥ ΒΡΟΤΩΝ. ὃ βούλεται λέγειν, μηδένα διαφυγεῖν ποτε φῶτα ἀνόσιον ἀνθρώποις. ὡς τὸ, (Ἰλ. λ'. 831.) δικαιότατος Κενταύρων. ΦΥΓΗΝ δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἔκφευξιν. ΞΥΝ ΟΙΣ. σὺν τοῖς θεοῖς. ΣΥ ΜΗ ΚΑΛΥΠΤΕ. ἀντὶ τοῦ, μὴ περικαλύψῃς θεοὺς καὶ Ἀθήνας. οἷον, ἀνόσια πράττων, μὴ ἀφάνιζε τὰς Ἀθήνας.

284. ΕΧΕΓΓΥΟΝ. ἀσφαλῆ. ΙΕΡΟΣ. καθαρός. ΦΕΡΩΝ ΟΝΗΣΙΝ ΑΣΤΟΙΣ. ἱερεῖ προϊών, ὡς ἔσαι ποτὲ αὐτοῖς ἔχθρα πρὸς Θηβαίους, ἐν ᾗ κρατήσουσιν αὐτῶν, διὰ τὸ τάφον αὐτοῦ παρ' Ἀθηναίοις τυγχάνειν. ἦν γάρ τι λόγιον, ἐν ᾗ ἂν ταφῇ χώρᾳ, ἐκείνην μηδὲν κακὸν πείσεσθαι ὑπὸ θεῶν.

292. ΤΑΡΒΕΙΝ. εἶπε γὰρ σώζειν τὰς Ἀθήνας.

297. ΣΚΟΠΟΣ ΔΕ ΝΙΝ. ἄριστος ἡ οἰκονομία, ὥστε μὴ διατριβὰς γενέσθαι, τίς ὁ καλίσων ἔσαι.

301. ΤΟ'ΥΝΟΜ' ΑΙΣΘΗΤΑΙ. τὸ γὰρ ὄνομα Οἰδίποδος πανταχοῦ.

303. ΠΟΛΛΑ Δ' ΕΜΠΟΡΩΝ ΕΠΗ. εἰκὸς οὖν ἐστιν ἡμῶν ἀκηκοότων, καὶ ἕτερον μεμαθηκέναι. ὁ γὰρ ἀπελήλυθὼς πρότερον, οὐδέπω μεμαθήκει ὅς τις ἦν. τῷ γὰρ Χορῷ πρώτῳ ὡμολόγησε. διὰ μέσου δὲ τὸ ΘΑΡΣΕΙ.

305. ΠΟΛΥ ΓΑΡ ΤΟ ΣΟΝ ΟΝΟΜΑ. τοῦτο λέγει διὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ, τάς τε κατὰ τῆς Σφιγγὸς, καὶ ὅσα ἄλλα αὐτῷ πέπρακται. ΚΑΤΩΝ ΣΟΥ. λείπει ἡ πρί. περὶ σοῦ κλύων.

309. ΟΥΧ ΑΥΤΩ ΦΙΛΟΣ. χρήσιμος. ὁ γὰρ ἀγαθὸς αὐτῷ τε καὶ τοῖς φίλοις ἐστὶ χρήσιμος.

311. ΓΥΝΑΙΧ' ΟΡΩ. ἡ Ἰσμήνη πρόσεισι, τὰ κατὰ τοὺς ἄρρενας ἀπαγγελοῦσα παῖδας τοῦ Οἰδίπου πῶς ἔσχον. ΑΙΤΝΑΙΑΣ, τῆς Σικελικῆς. λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ, μεγάλης. ΗΛΙΟΣΤΕΡΗΣ, σκιερά. πλατύπιλος κυνῆ, ἤ τοι περικεφαλαία, τὴν ὄψιν αὐτῆς περιέχει καλύπτουσα, καὶ ἀφαιρουμένη τὴν ἡλίωσιν. ΘΕΣΣΑΛΙΣ. καὶ γὰρ περισσοὶ ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι, ὡς καὶ Καλλίμαχος·

Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ, νέον Αἱμονίηθεν
μεμβλωκὸς, πίλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο
βίλης.

316. ΑΡ' ΕΣΤΙΝ. ἆρα ἔστιν ἡ Ἰσμήνη, ἆρα οὐκ ἔστιν; ΦΑΙΔΡΑ ΓΟΥΝ. τὸ ἐξῆς· φαιδρὰ προσείχουσα. φαιδρὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ, φαιδρῶς.

320. ΣΑΙΝΕΙ ΜΕ. ἐς γνῶσίν με ἐφέλκεται.

323. ΑΤΔΗ Δ' ΑΤΤΙΚ'. ἐκ τῆς φωνῆς αὐτῆς ἔξεσί σοι μαθεῖν.

326. ΕΤΡΟΤΣΑ ΛΥΠΗ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. τὸ ἐξῆς· εὑροῦσα δεύτερον. ἴσως τὸ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, διὰ τὸ δὶς ΜΟΛΙΣ εἰρηκέναι.

328. Ω ΣΠΕΡΜ' ΟΜΑΙΜΟΝ. διότι ἐκ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ταύτην ἐγέννησεν, ὅμαιμον σπέρμα ταύτην καλεῖ. Ω ΔΥΣΑΘΛΙΑΙ ΤΡΟΦΑΙ, ἡμῶν δηλονότι.

330. ΔΥΟΙΝ ΟΜΟΥ. σοῦ καὶ Ἀντιγόνης.

331. ΔΥΣΜΟΡΟΥ Δ' ΕΜΟΥ ΤΡΙΤΗΣ. οἱ γὰρ περιλαμβάνοντές τινα, καὶ ἑαυτοὺς τρόπον τινὰ περιλαμβάνουσιν. διαζόντως δὲ εἶπεν, ὡς ἑαυτῆς τρίτης θυγάνει, εἰ μὴ ἄρα πρὸς τὸ ΔΥΣΑΘΛΙΑΙ ΤΡΟΦΑΙ ἀπήντηκεν.

332. ΣΗ ΠΡΟΜΗΘΙΑ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὴν σὴν πρόνοιαν.

335. ΠΟΙ ΝΕΑΝΙΑΙ ΠΟΝΕΙΝ. ποῦ τοῦ πονεῖν εἰσὶ δηλονότι;

336. ΔΕΙΝΑ Δ' ΕΚΕΙΝΟΙΣ ΤΑ ΝΥΝ. νῦν δὲ τὰ ἐν ἐκείνοις ἐστὶ δεινά.

337. ΤΟΙΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΝΟΜΟΙΣ. διαβάλλει τοὺς Αἰγυπτίους, ὡς παρὰ τὸ πρέπον διαιτωμένους, καὶ γυναῖκας καὶ ἄνδρας. Νυμφόδωρος δὲ ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν Βαρβαρικῶν γράφει οὕτως· "Ἔθεσι δὲ τὰ μὲν ἐναντίως, τὰ δὲ ὁμοίως χρῶν-

" ται τοῖς "Ελλησι. τὸ μὲν γὰρ ἐξίστασθαι τοῖς πρεσβυτέροις τοὺς νεωτέρους, ὁμοτρό-
" πως καὶ ἡμῖν διοικοῦσι· τῶν δ' ἄλλων οὐδέν. ἐν μὲν γὰρ τοῖς "Ελλησιν οἱ μὲν ἄνδρες
" κατὰ τὴν ἀγορὰν οἰκονομοῦσιν· αἱ δὲ γυναῖκες ἔνδον μένουσαι ταλασιουργοῦσιν. ἐκεῖ
" δὲ αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσι καὶ καπηλεύουσιν· οἱ δὲ ἄνδρες κατὰ τὴν
" οἰκίαν ὑφαίνουσιν. ὁ γὰρ Σίσωστρις ἐκθηλῦναι τοὺς ἄνδρας βουλόμενος, ἅτε μεγίστης
" χώρας γεγενημένους καὶ πολλοὺς ὄντας, ὅπως μὴ συστραφέντες ἐπ' ἰσομοιρίαν ὁρμή-
" σωσι, τὰ μὲν ἐκείνων ἔργα ταῖς γυναιξὶ, τὰ δὲ τῶν γυναικῶν ἐκείνοις προσέταξε ποιεῖν,
" ἵνα μὴ μένον τῶν ὅπλων ἀναγκαίως στερηθέντες, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν ἐπι-
" τηδευμάτων ἀνεθέντες, ἀσμένως ἐπὶ τοῖς ὑπάρχουσι καταμένωσιν· ὅθεν τοὺς μὲν
" ψιλοὺς εἶναι, τὰς δὲ ἀνίσας τὰς τρίχας προστέταξε· καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν
" φέρειν τὰ φορτία, τὰς δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων ἠνάγκασε· ἔπειτα δὲ τοὺς μὲν καθημένους, τὰς
" δὲ ὀρθὰς ἐσώσας οὐρεῖν· καὶ τοῖς μὲν δύο ἱμάτια περιέβαλε, ταῖς δὲ ἕν, ὑπολαμβάνων
" ἅμα τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκθηλύνεσθαι· ὃ καὶ Λυδοῖς ὕστερον
" συμπεσεῖν φασιν."

340. ΑΙ ΔΕ ΣΥΝΝΟΜΟΙ. *αἱ ἀδελφαὶ, ἢ αἱ γυναῖκες.*

349. ΝΗΛΙΠΟΤΣ, *ἀνυπόδητος.* ΜΑΝΤΕΙ' ΑΓΟΤΣΑ. *ποῖα μαντεῖα; ὅτι ὅπου δ' ἂν ταφῇ, σωτήριος ἔσται τῇ γῇ ἐκείνῃ.*

362. ΖΗΤΟΤΣΑ ΤΗΝ ΣΗΝ ΤΡΟΦΗΝ. *ἀντὶ τοῦ, τὴν σὴν δίαιταν.* ΔΙΣ ΓΑΡ. *τὸ ἑξῆς· δὶς γὰρ οὐ βούλομαι ἀλγεῖν.*

367. ΠΡΙΝ ΜΕΝ ΓΑΡ ΑΤΤΟΙΣ. *πρώην ἦσαν σκοπήσαντες, τῷ Κρέοντι παραχωρῆσαι τὴν σὴν βασιλείαν.* ΚΡΕΟΝΤΙ ΤΕ. *ὁ τε πλεονάζει.*

369. ΣΚΟΠΟΤΣΙ. *μετοχή ἐστιν, οὐ ῥῆμα.*

371. ΑΛΙΤΗΡΟΤ, *μιαρᾶς.* ΛΑΒΕΣΘΑΙ, *ἀντιλαβέσθαι.*

375. ΤΟΝ ΠΡΟΣΘΕ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΑ. *τὸ χ παράκειται, ὅτι πρεσβύτερον φησὶ τὸν Πολυνείκη.*

378. ΤΟ ΚΟΙΛΟΝ ΑΡΓΟΣ. *πολλαχοῦ τὸ "Αργος κοῖλόν φησι, καθάπερ καὶ ἐν 'Επιγόνοις·*

Τὸ κοῖλον "Αργος οὐ κατοικήσαντ' ἔτι,

καὶ ἐν Θαμύρᾳ·

'Εκ μὲν 'Εριχθονίου ποτιμάσιον ἔσχεθε κοῦρον
Αὐτόλυκον, πολέων κτεάνων σίνιν "Αργεϊ κοίλῳ.

"Ομηρος· (Ὀδ. δ'. 1.)

Οἱ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα---

380. ΩΣ ΑΤΤΙΚ' ΑΡΓΟΣ. *ὡς αὐτίκα καὶ τὸ "Αργος πρὸς οὐρανὸν βιβῶν, καὶ τὸ Καδμείων πέδον τιμωρίᾳ ὑποτάξων· τὸ γὰρ ΤΙΜΗ ἔσθ' ὅτε πρόσιμον δηλοῖ.* "Ομηρος· (Ἰλ. γ'. 288.) *εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος---ἑκάτερον δὲ Η ἀντὶ τοῦ καὶ ἐστί. τὸ δὲ ὀξῆς οὕτως· αὐτίκα ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέζων, ἢ τὸ "Αργος πρὸς οὐρανὸν βιβῶν· ὑψώσων τῇ εὐκλείᾳ, ὡς πορθησόντων 'Αργείων τὰς Θήβας, καὶ κατὰ τοῦτο ἐνδόξων γενησομένων. ὑπέρβατον οὖν ἐστι, καὶ τὸ ὀξῆς οὕτως· ὡς αὐτίκα ἢ πρὸς οὐρανὸν τὸ "Αργος ὄσσων, ἤγουν ἐπὶ μέγα αὔχημα, ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέζων. ἄλλως γὰρ ἀκούειν τραχύτερον.*

382. ΟΥΚ ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΟΓΩΝ. *οὐ μέχρι λόγων προκόπτοντα.*

386. ΩΡΑΝ, φροντίδα.

389. ΣΕ ΤΟΙΣ ΕΚΕΙ ΖΗΤΗΤΟΝ. οἱ ὑπομνηματισάμενοι γράφουσιν οὕτω· "Χρη-"σμὸς τοιοῦτος γέγονεν· ὁπότερον ἂν ὁ Οἰδίπους πρόσθηται, τοῦτον κρατήσειν. καὶ "χωρὶς κατὰ κοινὸν τοῖς Θηβαίοις, ὅτι ἴσχει αὐτοῖς μεγάλων κακῶν αἴτιος, ἐὰν μὴ "θάψωσιν αὐτὸν ἐκτὸς τῆς χώρας." ἐβουλόμην δὲ αὐτοὺς μαρτυρίᾳ χρήσασθαι ἢ συγγραφέως τινός, ἢ ποιητοῦ. ΕΥΝΟΙΑΣ ΧΑΡΙΝ. ἵνα εὐνοῆς αὐτοῖς. ἐν τοῖς ἀναγκαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων γράφεται ΕΥΣΟΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ὃ καὶ οἱ ὑπομνηματισάμενοι ἀξιοῦσιν. εὔσοιαν δὲ φασι τὴν εὐσθένειαν, καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφιτρύωνι·

Ἐπεὶ δὲ βλάξοι, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν
εὔσοιαν ἀρκεῖ.

395. ΓΕΡΟΝΤΑ Δ' ΟΡΘΟΥΝ ΦΛΑΥΡΟΝ. τὸν ἅπαξ ἐν νεότητι πεσόντα, ἐν γήρᾳ ὀρθοῦσθαι ἀδύνατον. ἢ ΦΛΑΥΡΟΝ, χαλεπόν.

399. ΣΤΗΣΩΣΙ, κατοικίσωσι. ΟΠΩΣ ΚΡΑΤΩΣΙ ΣΟΥ, ὅπως σχῶσί σε.

401. ΚΕΙΜΕΝΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οἰκοῦντος.

402. ΚΕΙΝΟΙΣ Ο ΤΥΜΒΟΣ. ὁ τύμβος δυσυχῶν ὁ σὸς, κείνοις βαρύς. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ξένης σοῦ θαπτομένου, δυσυχήσουσιν ἐκεῖνοι.

403. ΚΑ'ΝΕΥ ΘΕΟΥ. οἷον πῶς ἄν τις ταῦτα δύναιτο μαθεῖν ἄνθρωπος ὤν, θείας δυνάμεως χωρίς; τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ οὐκ ἐπίσταται, ὅτι Πυθόχρηστόν ἐστι τὸ λεγόμενον.

404. ΠΡΟΣΘΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, κατοικίσαι. ΧΩΡΑΣ. τῶν Θηβῶν. ΜΗΔ' ΙΝ' ΑΝ ΣΑΥΤΟΥ ΚΡΑΤΗΣ. μηδὲ ἐᾷν σε ὅπου ὢν σαυτοῦ ἐξουσιάσῃ. λείπει δὲ τὸ ἐᾷν ῥῆμα· ἢ ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΠΡΟΣΘΕΣΘΑΙ νόει.

406. ΚΑΤΑΣΚΙΩΣΙ ΘΗΒΑΙΑ ΚΟΝΕΙ. οἷον ἐν Θήβαις με χώσουσι, ἤγουν θάψουσιν.

407. ΤΟ'ΤΜΦΤΛΙΟΝ ΑΙΜΑ. ὁ πατρῷος φόνος.

408. ΟΥ ΜΗ ΚΡΑΤΗΣΩΣΙΝ. ἤγουν θάπτειν με ἐν Θήβαις. οὐ θάψουσί με ἐν Θήβαις ποτέ. ὁ δὲ ΜΗ πλεονάζει.

409. ΤΟΥΤΟ. τὸ μὴ κατασχεῖν σε.

410. ΠΟΙΑΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗΣ. ποίας αἰτίας γενομένης βλαβήσονται; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ θεῶν; ὑπὸ Ἐρινύων; ἢ ὑπὸ τίνος;

413. ΑΝΔΡΩΝ ΘΕΩΡΩΝ. παρὰ τῶν θεωρῶν κλύουσα.

414. ΕΦ' ΗΜΙΝ. ἀντὶ τοῦ, δι' ἐμέ.

415. ΟΙ ΜΟΛΟΝΤΕΣ. οἱ θεωροί.

422. ΕΝ Δ' ΕΜΟΙ ΤΕΛΟΣ. ἐν μηδενὶ ἑτέρῳ τὸ τέλος αὐτοῖς ἀποβαίη τῆς μάχης, ἢ ἐν ἐμοί. οἷον μηδεὶς ἄλλος κύριος γένοιτο, ὥστε διαλῦσαι τὴν ἔριν αὐτῶν, ἢ ἐγώ. ΚΑ'ΠΑΝΑΙΡΟΥΝΤΑΙ ΔΟΡΥ, κατ' ἀλλήλων ἐπαιροῦσιν. ΩΣ ΟΥΤ' ΑΝ. εἰ γὰρ ἐν τῇ ἐμῇ ἐξουσίᾳ γένοιτο, οὐδὲ εἷς αὐτῶν ζήσεται.

429. ΟΥΚ ΕΣΧΟΝ, ΟΥΔ' ΗΜΥΝΑΝ. τὸ ἐφ' ἑαυτοῖς οὐκ ἐπήρκεσαν. ἐνῆν γὰρ αὐτοῖς τὸ ἐφ' αὑτοῖς τοῦτο πρᾶξαι, ὡς αὐτάρκως κεκολασμένου τῇ πηρώσει. ΘΕΛΟΝΤΙ ΤΟΥΤ'. τὸ ἐξορισθῆναι.

436. ΟΥΔΕΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. τούτου τοῦ ἔρωτος οὐδείς με ἐποίει ἀπολαῦσαι. τοῦ ἀποθανεῖν δέ φησιν Ο ΜΟΧΘΟΣ ΗΝ ΠΕΠΩΝ. ὅτε θυμὸς ἦν πέπειρος. ΚΑ'ΜΑΝΘΑΝΟΝ. ὅτε ἐκεῖνοι ἔγνωσαν πέψαντά με τὸν θυμόν.

448. ΤΩ Δ'. ἐκεῖνοι, οἱ ἄρρενες δηλονότι. ΤΟΥΔΕ ΣΥΜΜΑΧΟΥ. ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ. ΕΓΩ'ΔΑ, ἐγὼ οἶδα.

457. ΕΑΝ ΓΑΡ ΥΜΕΙΣ. εἰ ὑμεῖς συμβάλλεσθέ μοι, ἑαυτοῖς συμβάλλεσθε. χρησμὸς γὰρ ἦν, ὡς εἴρηται, ὡς ἂν οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐγκρατεῖς γένωνται, ἔσοιτο αὐτοῖς ποτε σωτὴρ πολιορκουμένοις ὑπὸ Θηβαίων, εἴτε κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, εἴτε καθ' ἕτερον. ταῦτα δὲ εἰκὸς ποιητικώτερον ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους πεπλάσθαι ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν Ἀθηναίων. πολλαχοῦ δὲ οἱ τραγικοὶ χαρίζονται ταῖς πατρίσιν ἴσως.

462. ΕΠΕΙ ΔΕ ΤΗΣΔΕ ΓΗΣ. ὅτι δὲ σώζειν ὑπισχνῇ τὴν πόλιν, ὑποθέσθαι σοι βούλομαι τὰ χρήσιμα. Ἀττικῶς δὲ πάνυ τῇ συντάξει. καὶ πιθανὴ λοιπὸν ἡ χάρις τῶν ἐγχωρίων ἀνδρῶν. παραινοῦσι γὰρ αὐτὸν καθαρσίων τυχεῖν, ἵνα ἧττόν πως ἐναγὴς φαίνοιτο.

465. ΠΡΟΞΕΝΕΙ. πάρεχε, ἤγουν λέγε μοι, ὡς φῂς, τὰ χρήσιμα. οὐ γὰρ ἂν ὀκνήσαιμι τελεῖν. ἢ πρόξενος ἐμοὶ καὶ φίλος γενοῦ, ὑποσχομένῳ πᾶν, ὅ λέγω, ποιήσειν.

467. ΚΑΤΕΣΤΕΙΨΑΣ. οἷον, κατεπάτησας, ἀπὸ τοῦ σείω. γράφεται καὶ ΚΑΤΑΣΤΕΨΟΝ, ἤγουν μεθ' ἱκετηρίων ἀφίκου. Ἄλλως. ΚΑΤΑΣΤΕΨΟΝ. καθικέτευσον, μετὰ ἱκετηρίων ἀφίκου. ἐὰν δὲ γράφηται ΚΑΤΕΣΤΕΙΨΑΣ, οἷον, κατεπάτησας, ὃ καὶ πιθανώτερον· δι' αὐτὸ γὰρ τοῦτο κελεύουσιν αὐτὸν καθαίρεσθαι, ὅτι εἰς ἄβατον ἐπέβη τόπον τοῦ ἱεροῦ τῶν Σεμνῶν.

469. ΕΞ ΑΕΙΡΡΥΤΟΥ. ἐξ ἀεννάου πηγῆς ὕδωρ ἄρυσαι, καὶ οὕτω χοὰς ταῖς θεαῖς ποίησον ἀπὸ τῶν κρατήρων, πλήσας αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἀντληθέντος ὕδατος.

471. ΟΤΑΝ ΔΕ ΤΟΥΤΟ. ἀντὶ τοῦ, καὶ ὅταν ἀρύσωμαι, τί πράξω;

472. ΑΝΔΡΟΣ ΕΥΧΕΙΡΟΣ. εὐπαλάμου κατὰ τὴν μετάληψιν. ἐπὶ τὸν Δαίδαλον ἡ ἀναφορὰ, περὶ οὗ Φερεκύδης φησὶν οὕτω· "Μητίονι δὲ τῷ Ἐρεχθέως καὶ "Ἰφινόῃ γίγνεται Δαίδαλος, ἀφ' οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Ἀθήνησι." ΛΑΒΑΣ. τὰ ὦτα φησὶ τοῦ κρατῆρος, ὧν ἐξι λαβέσθαι. ΑΜΦΙΣΤΟΜΟΥΣ δὲ, τὰς ἑκατέρωθεν ἐξομωμένας. ἢ διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τοῦ στόματος ταύτας εἶναι. ἢ τὰς πρόσωπα τινὰ θηρίων ἑκατέρωθεν ἐχούσας, οἷα ποιεῖν εἰώθασιν ἐν τοῖς τοιούτοις. ὁ δὲ νοῦς· ἔρεψον τῶν κρατήρων τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὦτα.

475. ΟΙΟΠΟΚΩ ΜΑΛΛΩ ΛΑΒΩΝ. οἷον σολισμῷ καὶ προκισμῷ λαβὼν στέψον· ἢ ἱρίῳ στέψον. ὅτι δὲ στέμματα ἔλεγον τὰ ἔρια, καὶ παρ' Εὐριπίδῃ· (Ὀρ. 12.)

Ὦ στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεά.

477. ΠΡΟΣ ΠΡΩΤΗΝ ΕΩ. πρὸς τὴν ἀνατολὴν, ἢ περὶ τὸν ὄρθρον. καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς εὐθύσεις πρὸς ἥλιον ἐποιοῦντο, καθάπερ καὶ ἐν Ἠλέκτρᾳ· (424.)

Τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἡλίῳ
δείκνυσι τοὔναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου.

καὶ οἱ τοὺς καθαρμοὺς δὲ ἐπιτελοῦντες, πρὸς τὴν ἕω ἵστανται. Κρατῖνος ἐν Χείρωνι·

Ἄγε δὴ πρὸς ἕω πρῶτον ἀπάντων ἵστω, καὶ λάμβανε χερσὶ σχῖνον μεγάλην.

478. ΧΕΩ ΤΑΔΕ. τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῶν κρατήρων χέω;

479. ΤΡΙΣΣΑΣ ΓΕ ΠΗΓΑΣ. ἀντὶ τοῦ, τὸ ὕδωρ ἀπὸ τριῶν πηγῶν. ΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ. τὸν ὕστερον κρατῆρα.

481. ΤΔΑΤΟΣ ΜΕΛΙΣΣΗΣ. ὕδατος καὶ μέλιτος. λείπει δὲ ὁ καί. ἀπὸ γὰρ τοῦ ποιοῦντος, τὸ ποιούμενον. καὶ ἐν Ἐραταῖς·

Γλώσσης μελίσσης τῷ καταῤῥυήκότι.

βούλεται δὲ λίγειν τὸ μελίκρατον. ΜΗΔΕ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙΝ ΜΕΘΥ. ἄοινοι γὰρ αἱ θυαί.

482. ΟΤΑΝ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ. ὅταν δὲ τὰς χοὰς χέωμεν ἐπὶ γῆς, τί χρή με ὕστερον δρᾶσαι;

483. ΤΡΙΣ ΕΝΝΕ' ΑΤΤΗ. τρὶς ἐννέα τιθεὶς πλῶνας ἐλαίας, ταύτας ποιοῦ τὰς εὐχάς.

485. ΤΟΥΤΩΝ ΑΚΟΥΣΑΙ. ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι τῶν εὐχῶν. μίγιστον γὰρ ταύτας μαθεῖν.

486. ΩΣ ΣΦΑΣ ΚΑΛΟΥΜΕΝ. ὡς καλοῦμεν αὐτὰς Εὐμενίδας, οὕτως αὐτὰς καλῶν, καὶ ἐξευμενίζων, καὶ ἵλεως ποιούμενος, ἱκέτευε αὐτὰς δέχεσθαί σε τὸν ἱκέτην ἐπὶ σωτηρίᾳ. ΕΞ ΕΥΜΕΝΩΝ ΣΤΕΡΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ἐξ ἐπιπολῆς, ἀλλ' ἐνδιαθέτως. ΣΥ Γ' ΑΥΤΟΣ. οἷον, ἢ σὺ ταῦτα ποίει, ἢ ἄλλος τις ὑπὲρ σοῦ ταῦτα ποιείτω.

489. ΑΠΥΣΤΑ ΦΩΝΩΝ. ἀνήκουστα, ἀντὶ τοῦ, ἠρέμα καὶ συντόμως. τοῦτο ἀπὸ τῆς δρωμένης θυσίας ταῖς Εὐμενίσι φησί. μετὰ γὰρ ἡσυχίας τὰ ἱερὰ δρῶσι, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀπὸ Ἡσύχου καταγόμενοι θύουσιν αὐταῖς, καθάπερ Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην φησὶν, οὕτω· "Τὸ δὲ τῶν εὐπατριδῶν γένος οὐ μετέχει τῆς θυσίας "ταύτης." εἶτα ἑξῆς· "Τῆς δὲ πομπῆς ταύτης Ἡσυχίδαι, ὃ δὴ γένος ἐστὶ παρὰ "τὰς Σεμνὰς θεὰς, καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἔχει. καὶ προθύονται πρὸ τῆς θυσίας κριὸν "Ἡσύχῳ ἱερὸν ἥρῳ, τοῦτον οὕτω καλοῦντες διὰ γοῦν εὐφημίαν, οὗ τὸ ἱερόν ἐστι παρὰ "τὸ Κιμώνιον, ἐκτὸς τῶν ἐννέα πυλῶν." καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῇ περὶ θεῶν ἑπταικαιδεκάτῃ, περὶ τοῦ τῶν Ἡσυχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱερείας φησί· καὶ Καλλίμαχος·

Νηφαλίας καὶ τῆσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄπτας
λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδες.

491. ΠΑΡΑΣΤΑΙΜΗΝ, ὡς καθαρθέντι. ΑΛΛΩΣ. μὴ καθαρθέντι.

495. ΟΥΧ ΟΔΩΤΑ. οὐκ ἐν ὁδῷ, οὐδὲ ἀνυστά. οἷον, οὐ βαδιστέα μοι, οὐδὲ πρακτέον ταῦτα. λείπομαι γὰρ τῆς πράξεως ὑπὸ δύο κακῶν, τοῦ τε μὴ δύνασθαι, καὶ τοῦ μὴ ὁρᾶν. ΣΦΩΙΝ Δ' ΗΤΕΡΑ. ἐπεὶ προείρηκεν ὁ Χορὸς, καὶ ἄλλοις ἐξεῖναι ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν καθαρμὸν ποιήσασθαι, ἐπιτρέπει τοῦτο ταῖς Θυγατράσιν.

499. ΤΑΔ' ΕΚΤΕΙΝΟΥΣΑΝ. τεταμένως καὶ συντόμως δρῶσαν καὶ διακονοῦσαν. ΟΥΔ' ΥΦΗΓΗΤΟΥ Γ' ΑΝΕΥ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΕΡΠΕΙΝ. οὐκ ἰσχύω βαδίζειν ἄνευ χειραγωγοῦ.

504. ΧΡΗ 'ΣΤΑΙ Μ' ΕΦΕΥΡΕΙΝ. χρεία ἔσαι, καὶ κατὰ συναλοιφὴν, χρῆ "σαι. σαυτὸ δέ ἐσι τῷ δεήσει· καὶ ἐν Τριπτολέμῳ·

Χρῆ "σαι δέ σ' ἐνθένδ' αὖθις---

ΤΟΥΤΟ ΒΟΥΛΟΜΑΙ ΜΑΘΕΙΝ, ἔνθα τὸ ὕδωρ ἐσὶν, ἡδέως ἂν εἰδείην.

505. ΤΟΥΚΕΙΘΕΝ ΑΛΣΟΥΣ. τὸ ἐκεῖθεν τοῦ ἄλσους τούτου. ἐὰν δέ τι τούτων ἀγνοῇς, παρά τινες τῶν ἐπιχωρίων τοῦτο μαθήσῃ. ΗΝ ΔΕ ΤΟΥ ΣΠΑΝΙΝ ΤΙΝ' ΙΣΧΗΣ. ἀντὶ τοῦ, εἴ τι τῆς εἰδήσεως ἀγνοεῖς περὶ τὸν τόπον.

508. ΤΟΙΣ ΤΕΚΟΥΣΙ ΓΑΡ. ὅταν τις ὑπὲρ γονέων πονῇ, μὴ ἡγείσθω πόνον εἶναι τὸν κάματον.

510. ΔΕΙΝΟΝ ΜΕΝ. τῆς Ἰσμήνης ἀποστάσης, ὁ Χορὸς ἐρωτᾷ τὸν Οἰδίποδα, καὶ

φησί· Τὸ ἐπεγείρειν μὲν καὶ ἀνακινεῖν τὰ παλαι συμβάντα, δυσχερές· ὅμως δὲ μαθεῖν ἐπιθυμῶ τὴν αἰτίαν τῆς πηρώσεως. καὶ Καλλίμαχος· Τί δάκρυον εἶδον ἐγείρεις;

513. ΤΙ ΤΟΥΤΟ. οἷον, τί βούλει πυθέσθαι; ΤΑΣ ΔΕΙΛΑΙΑΣ. περὶ τῆς ἐγκειμένης σοι ἀλγηδόνος ἡδέως ἂν πυθοίμην. ἔζωθεν δὲ ἡ περί.

515. ΜΗ ΠΡΟΣ ΞΕΝΙΑΣ. μὴ, πρὸς τῆς σῆς ξενίας, ἀναπτύξῃς μου τὰ ἀναιδῆ ἔργα. ἢ οὐ μὴ τὰς προξενίας σου ἐπὶ ἔργα ἀναιδῆ καταγάγῃς· οἱονεὶ, μὴ κατὰ τὴν προξενίαν τὴν σὴν ἔργων γένοιο φαύλων ἀκροατὴς, ἀναπτύξαι καὶ φανερῶσαι τὰ κατ' ἐμὲ βουληθείς.

517. ΤΟ ΤΟΙ ΠΟΛΥ. τὸ ἀδιάλειπτον κακὸν, τὸ τῆς πηρώσεως, χρῄζω ἀκοῦσαι.

519. ΣΤΕΡΞΟΝ. ἤγουν πρόσδεξαι, ἃ δηλονότι λέγω· καὶ μὴ ἀποσκαφῇς τὴν αἰτίαν εἰπεῖν. ΚΑ'ΓΩ ΓΑΡ ΟΣΟΝ. πείθομαι δηλονότι εἰς ὅσον βούλει.

524. ΑΛΛ' ΕΣ ΤΙ. χωρήσει σοι δηλαδὴ τὰ πράγματα;

525. ΟΥΔΕΝ ΙΔΡΙΣ. ἤγουν οὐδὲν εἰδυῖα ὧν ἔπραττεν, ἡ πόλις ἐνέδησέ με τῇ τοῦ γάμου ἄτῃ.

537. ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΙ ΚΑΚΩΝ. συναθροίσεις, πλῆθος.

539. ΕΔΕΞΑΜΗΝ ΔΩΡΟΝ. τὸν γάμον τῆς μητρὸς, φησὶν, ἀντὶ τῆς λύσεως τοῦ αἰνίγματος δῶρον ἐδεξάμην, ὃ μήποτε ὄφελον λαβεῖν. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, μήποτε ὄφελον ἐγὼ παρὰ τῆς πόλεως ἐξαίρετον λαβεῖν, οὕτως εἴρηκεν, ΕΠΩΦΕΛΗΣΑ ΠΟΛΕΩΣ ΕΞΕΛΕΣΘΑΙ.

547. ΚΑΙ ΓΑΡ ΑΛΛΟΥΣ ΕΦΟΝΕΥΣΑ. τοὺς παρόντας σὺν τῷ Λαΐῳ. ἤγουν ὡς ἄλλους φονεύσας ἀθῶός εἰμι καὶ οὐ γέγονα ἔνοχος τῷ μύσει, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ πατρός· οὐ γὰρ ᾔδειν.

551. ΠΟΛΛΩΝ ΑΚΟΥΩΝ. χρησὸς ὁ Θησεὺς τὸ ἦθος εἰσάγεται· καὶ ἔχει καὶ τοῦτο τῆς οἰκονομίας δεξιώτατα.

558. ΠΡΟΣΤΡΟΠΗΝ, ὠφέλειαν. ἢ ἐπιστροφήν.

562. ΩΣ ΕΠΑΙΔΕΥΘΗΝ. τὸ ΩΣ ἀντὶ τοῦ ὅτι.

581. ΠΡΟΣΦΟΡΑ, προσθήκη, δόσις. τὸ δὲ ΔΗΛΩΣΕΤΑΙ ἀντὶ τοῦ δηλωθήσεται.

583. ΤΑ ΛΟΙΣΘΙ' ΑΙΤΗ. γράφεται ΤΑ ΛΟΙΣΘ' ΑΡ' ΑΙΤΗ. ------ ΤΑ Δ' ΕΝ ΜΕΣΩ, Η ΛΗΣΤΙΝ ΙΣΧΕΙΣ. τοῦ ζῆν ἢ ἐπιλέλησαι, ἢ οὐ φροντίζεις.

585. ΕΝΤΑΥΘΑ ΓΑΡ ΜΟΥ ΚΕΙΝΑ. διὰ τοῦ τέλους, φησὶ, καὶ τὰ μέσα τοῦ βίου εὐτυχήσει. προσδοκῶν γὰρ σε ὠφεληθήσεσθαι ὑπ' ἐμοῦ, ὅταν ἀποθάνω, ζῶντά με γηροβοσκήσεις.

586. ΑΛΛ' ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΔΗ. βραχὺ δῶρόν με αἰτεῖς, τὸ ἐν Ἀθήναις θάψαι σε.

602. ΠΩΣ ΔΗΤΑ Σ' ΑΝ. πῶς δῆτα οὖν, φησὶ, μεταπέμψαιντο ἄν σε, εἰ μὴ ἔξι δυνατὸν κατελθεῖν, διὰ τὸ πατροκτόνον εἶναι; ὁ δέ φησι· ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΑΥΤΟΥΣ ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΕΙ τοῦτο πράττειν.

605. ΤΗΔΕ ΠΛΗΓΗΝΑΙ ΧΘΟΝΙ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ ταύτης τῆς χθονὸς πληγῆναι.

619. ΤΑ ΝΥΝ ΞΥΜΦΩΝΑ. οὕτω γὰρ ἦν ἔχθρα Θηβαίοις καὶ Ἀθηναίοις. ΦΟΙΒΟΣ ΣΑΦΗΣ. ἀντὶ τοῦ, ἀληθὴς, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Ιλ. Δ'. 404.) ἐπισάμενος σάφα εἰπεῖν· ἀντὶ τοῦ, ἀληθῶς.

630. ΕΦΑΙΝΕΤΟ. ἀντὶ τοῦ, ἀνεφαίνετο. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ· Καὶ εἴρετο δεύτερον αὖτις.

632. ΤΟΙΟΥΔ'. φίλου δηλονότι. ΔΟΡΥΞΕΝΟΣ, φίλος. ἁπλοϊκώτερον δορυξίνους καλοῦσι καὶ τοὺς ὁπωσδηποτοῦν ἐπιξενωδύντας. ἢ ἐπιτατικῶς νῦν, ἀντὶ τοῦ, ἡ καὶ πολεμίους φίλη. ΟΥ ΠΟΤ' ΕΚΒΑΛΩ ΧΑΡΙΝ. οὐ καταφρονῶ τῆς εἰς αὐτὸν χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὑποδέχομαι.

638. ΣΕ. τὸν Χορόν. ΝΙΝ. τὸν Οἰδίπουν. ΕΜΟΥ ΣΤΕΙΧΕΙΝ ΜΕΤΑ. εἰς τὸ ἄστυ δηλονότι. ΞΥΝΟΙΣΟΜΑΙ. συμπράξομαι, ὡς σὺ βούλει.

647. ΜΕΓ' ΑΝ ΛΕΓΟΙΣ. ἤγουν εἰ δύναιο κρατεῖν τῶν ἐχθρῶν ἐνθάδε μένων, μέγα ἂν δώρημα λέγοις τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. ΕΙ ΣΟΙ Γ' ΑΠΕΡ ΦΗΣ. εἰ ἐμμενεῖ σοι τὰ ἐπαγγελθέντα.

649. ΤΟΥΔΕ Γ' ΑΝΔΡΟΣ. ἐφ' ἑαυτοῦ ποιήσηται τὴν δεῖξιν ὁ Θησεύς.

650. ΠΙΣΤΩΣΟΜΑΙ. οὐ πίστιν, φησὶν, ἐπιθεῖναί σε παρακελεύσομαι δι' ὅρκου. πρὸς ὃ ἐπάγει ὁ Θησεύς· Οὐκ ἂν πλέον λάβοις ὁρκίας μι, ἢ λόγῳ πιστεύσας.

652. ΟΚΝΟΣ, φόβος.

653. ΤΟΙΣΔ'. τοῖς τοῦ Χοροῦ. ΟΚΝΟΥΝΤ' ΑΝΑΓΚΗ. οὐ νεμεσητόν μοι, εἰ ὑπὸ τοῦ δέους τὰ αὐτὰ συνεχῶς λέγω. τὸν φοβούμενον γὰρ ἀνάγκη ταῦτα λέγειν. ΟΥΚ ΟΚΝΕΙ, οὐδὲν δέδοικε.

658. ΠΟΛΛΑΙ Δ' ΑΠΕΙΛΑΙ. ἀντὶ τοῦ, πολλοὶ ἄνθρωποι πολλὰ ἀπειλήσαντες ἐκ θυμοῦ, πέψαντες τὸν θυμὸν, καὶ τὸν καθεζηκότα νοῦν ἀναλαβόντες, ἐπαύσαντο τῶν ἀπειλῶν.

661. ΚΕΙΝΟΙΣ. τοῖς Θηβαίοις. ΤΗΣ ΣΗΣ ΑΓΩΓΗΣ. λείπει ἡ περὶ, ἵν' ᾖ, περὶ τῆς σῆς ἀγωγῆς, ἤγουν ἐπανόδου. ΠΑΩΣΙΜΟΝ, εὐδιάβατον. δεδοίκασι γὰρ ἡμᾶς.

668. ΞΕΝΕ. ὦ ξένε, ὦ Οἰδίπου. ἡ διατριβὴ τοῦ Χοροῦ πρὸς τὸ ἐγκώμιον τῆς χώρας, αὐτοῦ τοῦ Σοφοκλέους ἐπὶ τὸ ἴδιον ἅπαντῶντος χαρακτηριστικὸν, τὸ γλαφυρὸν καὶ ᾠδικὸν μέλος. ΤΟΝ ΑΡΓΗΤΑ, τὸν λευκόγειον. ΜΙΝΥΡΕΤΑΙ. ἠχεῖ, ᾄδει θρηνοῦσα. ΑΝΕΧΟΥΣΑ ΚΙΣΣΟΝ. ὑπὲρ ἑαυτὴν ἔχουσα τὸ φυτὸν, ἄνω ἔχουσα τὸν κισσόν· ὡς ἐν Λυκούργῳ Αἰσχύλος· Ἄκουε δ' ἀν' οὗς ἔχων, ἀντὶ ταῦ, ἄνω τὸ οὗς ἔχων. ΚΑΙ ΤΑΝ ΦΥΛΛΑΔΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΝΕΧΟΥΣΑ. --- ΑΝΑΛΙΟΝ. διὰ τὴν δασύτητα τῶν φυτῶν. ΑΝΗΝΕΜΟΝ. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Ὀδ. τ'. 440.)

Τὴν μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
οὔτε μιν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν.

683. ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ. οἱ μὲν ὑπομνηματισάμενοι γράφουσιν οὕτω· " Τῆς Δήμητρος " καὶ Κόρης φασὶ σεφάνωμα τὸν νάρκισσον εἶναι. οὐ γὰρ μόνον σάκχυσιν αὐτὰς σεφα- " νοῦσι· καὶ δεῖ νοεῖν τὸ ΜΕΓΑΛΑΙΝ ΘΕΑΙΝ ἐπ' ἐκείνων εἰρῆσθαι. Ἴσως γὰρ ἂν ἀρ- " χαῖον ἦν ταύτας, οὕτως σεφάνωμα· ὕστερον δὲ καὶ αἱ σάκχυσε. μήποτε δὲ νοητέον " ΜΕΓΑΛΑΙΝ ΘΕΑΙΝ τῶν Ἐριννύων. καὶ γὰρ τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ἦν ὁ Οἰδίπους, αὐταῖς " ἀνεῖτο. ὅτι δὲ Ἐριννύων ἐστὶ τὸ σεφάνωμα, δῆλον ἐν οἷς Εὐφορίων φησί· Πρόπρο δέ " μιν δασσάμενοι ὀφειλομένην οἶμον Εὐμενίδες ἀργῆτα θυγατρίδαι Φόρκυνος νάρκισσοι " ἐπισεφέες πλοκαμίδας." Ἴσως ὅτι παρὰ τοῖς μνήμασιν ἅτι πλεῖσον ἐκφύεται· ἢ ὅτι ταῖς φρίττειν καὶ ναρκᾶν εἰσιν αἱ δαίμονες αἰτίαι, ὥστε διὰ τὸ ὄνομα συμπεικεῖσθαι τὸ φυτὸν αὐταῖς. μήποτε δὲ τὸν νάρκισσον μεγάλαιν θεαῖν ἀρχαῖον σεφάνωμα ἔφη ὁ Σοφοκλῆς, τῷ συλληπτικῷ χρησάμενος τρόπῳ, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, θεᾶς ἀρχαῖον σεφάνωμα, τῆς Κόρης. τί δήποτε; ὅτι πρὶν ἢ τὸν Πλούτωνα αὐτὴν ἁρπάσαι, τούτῳ ἐτέρπετο,

συλλέγουσαν οὖν φασιν αὐτὴν τὸν νάρκισσον ἁρπασθῆναι, ὥστε τὸ ΑΡΧΑΙΟΝ τούτου ἕνεκα προσκεῖσθαι, οἷον, ὃ ἦν αὐτῇ θυμῆρες στεφάνωμα, πρὶν ἢ συλληφθῆναι. αὖθις γοῦν φασι τὰς θεὰς ἀνθινοῖς μὴ κεχρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ ταῖς θεσμοφοριαζούσαις τὴν τῶν ἀνθινῶν στεφάνων ἀπειρῆσθαι χρῆσιν. ὁ δ' Ἴστρος, τῆς Δήμητρος εἶναί φησι στέμμα τὴν μυρρίνην καὶ τὴν σμίλακα, περὶ ἧς γίγνεσθαι τὴν διαδικασίαν· καὶ τὸν ἱεροφάντην, καὶ τὰς ἱεροφάντιδας, καὶ τὸν δαδοῦχον, καὶ τὰς ἄλλας ἱερείας μυρρίνης ἔχειν στέφανον· δι' ἃ καὶ τῇ Δήμητρι προσθέσθαι ταύτην φησί. Ο ΤΕ ΧΡΥΣΑΥΓΗΣ ΚΡΟΚΟΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΘΑΛΛΕΙ. τοῖς τὸν νάρκισσον τῇ Δήμητρι ἀπονέμουσι τοῦτο συμπράττει, ὅτι καὶ τῇ Νύσῃ ὁ Σοφοκλῆς τὸν κρόκον ἀντικρυς τῇ Δήμητρι ἀνατίθεται, ὥστε καὶ νῦν τὸν λόγον εἶναι περὶ τῶν Δήμητρος στεφανωμάτων. καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο ἴδιον ἂν εἴη Σοφοκλέους· τοῖς γὰρ ἀνθινοῖς οὐ πάνυ φασὶν ἥδεσθαι τὴν Δήμητρα.

686. ΜΙΝΥΘΟΥΣΙ. λήγουσι τοῦ ῥεῖν. ΚΗΦΙΣΟΥ ΝΟΜΑΔΕΣ. κρῆναι νομάδες, αἱ ὥσπερ ἐπινεμόμεναι καὶ καταῤῥέουσαι τὴν γῆν τοῦ Ἰλισσοῦ πηγαί· ἢ ἃς ὁ Κηφισὸς ἐπινέμεται. λέγοι δ' ἂν τὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, οὐ τὸν ἐν τῇ Καδμείᾳ. ΑΛΛ' ΑΙΕΝ ΕΠ' ΗΜΑΤΙ. ἀλλ' ἀεὶ καθ' ἡμέραν, φησὶν, ἐπινίσσεται ὁ Κηφισός. ΩΚΥΤΟΚΟΣ. ἤγουν ὠκύτοκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγκαρπα. ΣΤΕΡΝΟΥΧΟΥ ΧΘΟΝΟΣ. ἴσον τῷ, γονίμου γῆς, ἐπιπέδου, ἢ πεδιούχου χθονός. μεταφορικῶς γὰρ καὶ στέρνα καὶ νῶτά φασι τῆς γῆς, τὰ πεδιάδη καὶ εὐρέα, καθάπερ πάλιν αὐχένας, τὰ στενά. τὸ δὲ ὅλον, πεδίων ἐπινίσσεται στερνούχου χθονὸς, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τῶν πεδιάδων τῆς γονίμου χθονός.

692. ΝΙΝ. τὴν Ἀττικήν.

698. ΦΤΤΕΤΜ' ΑΧΕΙΡΩΤΟΝ. ὅτι ἀπέσχοντο τῶν ἐλαιῶν τῆς θεοῦ, τῶν μορίων ὀνομαζομένων, οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἄλλοι ἱερορῦσι, καὶ Φιλόχορος, ὥστε ταῖς ἀληθείαις ΕΓΧΕΩΝ αὐτὰς ΦΟΒΗΜΑ τοῖς πολεμίοις γενέσθαι. Λακεδαιμόνιοι γὰρ ἐμβάντες ἐν τῇ Ἀττικῇ δέκα μυριάσι Πελοποννησίων καὶ Βοιωτῶν, ἡγουμένου Ἀρχιδάμου τοῦ Ζευξιδάμου Λακεδαιμονίων βασιλέως, ἀπέσχοντο τῶν λεγομένων μορίων, Ἀθηνᾷ θύσαντες, ὡς Ἀνδροτίων φησί. ΔΑΙΩΝ, πολεμίων. ΠΑΙΔΟΤΡΟΦΟΥ ΕΛΛΙΑΣ. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· (1005.)

Ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατιών, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρίξεις. ὁ δ' Ἴστρος καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν δεδήλωκε, γράφων οὕτως· " * * * εἶναι δὲ κλάδον τῆς ἐν Ἀκαδημίᾳ ἐλαίας, " ἣν ἀπὸ τῆς ἐν ἀκροπόλει φυτευθῆναί φασιν." ἐπάρατον δὲ ἐποιήσαντο, εἴ τις τῶν ἐμβαλόντων αὐτὰς ἐκκόψει, φίλος ἢ πολέμιος. δι' ὃ Λακεδαιμόνιοι τὴν λοιπὴν γῆν δηοῦντες, τῆς μὲν Τετραπόλεως ἀπέσχοντο διὰ τοὺς Ἡρακλείδας· τῶν δὲ μορίων, διὰ τὰς ἀράς. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καὶ τοῖς νικήσασι τὰ Παναθήναια ἐλαίου, τοῦ ἐκ μορίων γιγνομένου, δίδοσθαί φησι.

702. ΤΟ ΜΕΝ. τὸ φυτὸν τῆς ἐλαίας. ΜΟΡΙΟΥ ΔΙΟΣ. Μόριον Δία εἶπε τὸν ἐπόπτην τῶν μορίων ἐλαιῶν. καὶ ἔστιν ὁ λεγόμενος Μόριος Ζεὺς περὶ Ἀκαδημίαν, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος· " Περὶ Ἀκαδημίαν ἐστὶν ὅ τε τοῦ Καισαρέατου Διὸς βωμὸς, ὃν " καὶ Μόριον καλοῦσι, τῶν ἐκεῖ μερίων παρὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρυμένων."

711. ΕΤΙΠΠΟΝ, ΕΤΠΩΛΟΝ. παρ' ὅσον ὁ Κολωνὸς ἱππεὺς ἐλέγετο, καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ αὐτόθι Ἵππιοι. Ω ΠΑΙ ΚΡΟΝΟΥ. αὐτόθι φασὶ Ποσειδῶνα πρῶτον ἵππους ζεῦξαι καὶ χαλινῶσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἐπὶ θεραπείᾳ φησὶ τῆς οἰκείας ὁ Σοφο-

κλῆς. ὁ γὰρ Κολωνὸς ἱππεὺς ὠνομάσθη, παρ' ἃς ἐξεθέμην αἰτίας κατὰ Ἀνδροτίωνα. ὁ δὲ ἐπὶ τὸ σεμνότατον ἄγει τὸ πρᾶγμα, τῇ ποιητικῇ καταχρώμενος ἀδείᾳ. περὶ τὰ τρία δὲ ταῦτα κεφάλαια μάλιστα διατρίβουσι τοῦ ἐγκωμίου, ὅτι εὔφορος ἡ χώρα, καὶ ὅτι ἱππικοὶ Ἀθηναῖοι, καὶ ὅτι ναυτικοί.

717. ΠΛΑΤΑ, κώπη. ΕΚΑΤΟΜΠΟΔΩΝ ΝΗΡΗΙΔΩΝ. ἀκολούθως, ὅτι αἱ Νηρηΐδες πεντήκοντά εἰσιν.

720. Ω ΠΛΕΙΣΤ' ΕΠΑΙΝΟΙΣ. ἡ Ἀντιγόνη ταῦτά φησιν, ὁρῶσα προσιόντα τὸν Κρέοντα μετὰ χαρᾶς. ἐπὶ τὸν Οἰδίπουν δε ἀφῖκται ὁ Κρέων, καὶ μὴ πείσας αὐτὸν ἐλθεῖν εἰς τὴν αὐτοῦ πατρίδα, παρασπᾶται αὐτοῦ τὴν Ἀντιγόνην, φθάσας κατὰ τὴν ὁδὸν καὶ τὴν Ἰσμήνην ἀφελέσθαι.

726. ΕΙ ΓΕΡΩΝ ΕΓΩ. κυρῶ δηλονότι.

731. ΟΝ ΜΗΤ' ΟΚΝΕΙΤΕ. ὅν τινα, ἐμὲ δηλονότι, μὴ φοβεῖσθε.

738. ΟΥΝΕΧ' ΗΚΕ ΜΟΙ ΓΕΝΕΙ. ἀντὶ τοῦ, ὅτι προσήκει μοι πενθεῖν τὰ τούτου ἀτυχήματα, ὑπὲρ πάντας Θηβαίους.

742. ΕΚ ΔΕ ΤΩΝΔΕ ΜΑΛΙΣΤ' ΕΓΩ. ἐγὼ μάλιστά σε καλῶ, ὅσῳπερ πλεῖστον ἀλγῶ τοῖς σοῖς παθήμασι.

746. ΠΡΟΣΠΟΛΟΥ ΜΙΑΣ. τῆς Ἀντιγόνης. εἴληπτο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ ἡ Ἰσμήνη.

755. ΑΛΛ' ΟΥ ΓΑΡ ΕΣΤΙ. ὥστε συγγνώμης εἰμὶ ἄξιος λέγων, οὐ γὰρ δύναμαι κρύπτειν.

761. Ω ΠΑΝΤΑ ΤΟΛΜΩΝ. ὦ ἐν εὐλογοφανέσι λόγοις πανοῦργα βουλευόμενε. ΤΙ ΤΑΥΤΑ ΠΕΙΡᾳ. βαρυτόνως ἀναγνωστέον πείρᾳ, οὐ περισπωμένως. οὕτω Δίδυμος.

768. ΜΕΣΤΟΣ ΗΝ. ὡς ἐπὶ κεράμου. ὅ ἐστιν, ὅτε κορεσθεὶς τοῦ θυμοῦ, λοιπὸν τὰ συμφέροντα ἐβουλευόμην, καὶ οὐκ ἔτι ἤθελον φεύγειν. ΤΟ'ΥΝ ΔΟΜΟΙΣΙΝ. ἐν Θήβαις δηλονότι. ΓΕΝΟΣ ΤΟ ΠΑΝ. τὸ Ἀττικόν.

775. ΚΑΙ ΤΟΙ ΤΟΣΑΥΤΗ ΤΕΡΨΙΣ. καὶ σὺ οὖν βούλει με εὐεργετεῖν μὴ θέλοντα.

780. ΗΔΟΝΗΣ. ἀντὶ χάριτος δηλονότι.

785. ΠΑΡΑΥΛΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγροῖς. ΠΟΛΙΣ ΔΕ ΣΟΙ. καὶ ἵνα αἱ Θῆβαι ἀβλαβεῖς ἔσονται ἐκ ταύτης τῆς γῆς. ΑΝΑΙΤΟΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἀβλαβὴς, ἀναιτίατος. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΣΟΙ ΤΑΥΤ'. οὐ προβήσεταί σοι ὁ σκοπός.

791. ΑΡ' ΟΥΚ ΑΜΕΙΝΟΝ. ἆρα οὐ πλέον σου τὰ ἀποβησόμενα ἐν ταῖς Θήβαις οἶδα; ΦΟΙΒΟΥ ΤΕ Κ'ΑΥΤΟΥ ΖΗΝΟΣ. δοκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησμοὺς, ὡς καὶ ἐν Ἰφικλείᾳ φησὶ, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἱερείαις·

Στέλλειν ὅπως τάχιστα. ταῦτα γὰρ πατὴρ
Ζεὺς ἐγκαθιεῖ Λοξίᾳ θεσπίσματα.

καὶ Ἀριστοφάνης Ἥρωσιν. ΥΠΟΒΛΗΤΟΝ. οὐκ ἀληθὲς, ἀλλὰ πεπλασμένον, νόθον, καὶ οἱονεὶ ὑποβολιμαῖον. ἀπὸ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὰ γένη τοὺς παῖδας. ΣΤΟΜΩΣΙΝ, δείνωσιν, καὶ πανουργίαν.

800. ΠΟΤΕΡΑ ΝΟΜΙΖΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ μὴ πείθεσθαί σε μᾶλλον σὺ δυστυχεῖς, ἢ ἐγώ.

803. ΠΕΙΘΕΙΝ. εἰς τὸ ἀκολουθῆσαί σοι. ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ. τοὺς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ.

805. ΑΤΜΑ ΤΩ ΓΗΡΑ. *κάθαρμα, ὅ ἐστιν, ἀπαίδευτος καὶ ἀκάθαρτος μέχρι γήρως μένεις.*

807. ΔΙΚΑΙΟΝ ΟΣΤΙΣ. *ὁ βουλόμενος ἐκ παντὸς δοκεῖν δίκαια λέγειν.*

808. ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΙΡΑ. *ἄλλο ἐστὶ τὸ φλυαρεῖν, καὶ ἄλλο τὸ τὰ ἀναγκαῖα λέγειν.*

810. ΟΤ ΔΗΤΑ. *τοῖς κατὰ σὲ οὐ δοκῶ καίρια λέγειν.*

811. ΠΡΟ ΤΩΝΔΕ. *καὶ πρὸ τοῦ Χοροῦ.*

813. ΜΑΡΤΤΡΟΜΑΙ. *μάρτυρας καλῶ τούσδε.* ΗΝ Σ' ΕΛΩ. *ἐάν σε ἕλω, δικαίως τιμωρήσομαι, οἷα ἀνταμείβῃ με ῥήματα.*

815. ΤΩΝΔΕ. *τῶν ἀπὸ τοῦ Χοροῦ.* ΕΛΟΙ ΒΙΑ. *βιαζόμενος τοὺς ἐμοὺς συμμάχους καὶ φύλακας.*

816. ΚΑ'ΝΕΤ ΤΩΝΔΕ. *καὶ χωρὶς τοῦ λαβεῖν σε εἰς Θήβας.*

821. ΤΗΝΔΕ Γ' ΟΤ ΜΑΚΡΟΤ. *τὴν Ἀντιγόνην δηλονότι.*

822. ΙΩ ΞΕΝΟΙ. *τῷ Χορῷ φησίν.*

826. ΤΗΝΔΕ. *τὴν Ἀντιγόνην. τοῖς ἀκολούθοις δὲ ἑαυτοῦ φησιν ὁ Κρέων.*

829. ΤΙ ΔΡΑΣ ΞΕΝΕ. *πρὸς τὸν Κρέοντα ἕλκοντα τὴν Ἀντιγόνην.*

830. ΤΗΣ ΕΜΗΣ. *ἀδελφῆς γάρ ἐστι τῆς ἐμῆς θυγάτηρ.*

836. ΕΙΡΓΟΤ, *φυλάττου, χωρίζου.* ΣΟΤ ΜΕΝ ΟΤ. *οὐκ ἀπείρξομαι.*

837. ΠΟΛΕΙ. *ταῖς Ἀθήναις δηλονότι.*

840. ΟΔΟΙΠΟΡΕΙΝ. *σοὶ δ' ἔγωγ', ὦ Κρέων, λέγω ἀναχωρεῖν ἐντεῦθεν.* ΕΝΑΙΡΕΤΑΙ ΣΘΕΝΕΙ. *τουτέοις, βίᾳ πορθεῖται.*

845. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΠΟΡΕΤΟΜΑΙ. *ἀπαγομένης δὴ τῆς Ἀντιγόνης ὑπὸ τῶν προστεταγμένων παρὰ τοῦ Κρέοντος. ἐν μέρει δὲ παθητικά ἐστιν.*

848. ΕΚ ΤΟΤΤΟΙΝ ΣΚΗΠΤΡΟΙΝ. *ἐκ τῶν θυγατέρων, αἷς ὡς σκήπτροις ἐχρῆτο καὶ βακτηρίᾳ.*

858. ΠΟΛΕΙ. *ταῖς Ἀθήναις.*

864. ΜΗ ΓΑΡ ΑΙΔΕ ΔΑΙΜΟΝΕΣ. *μὴ ἄφωνος γενοίμην εἰς τὸ καταρᾶσθαί σε.* ΨΙΛΟΝ ΟΜΜΑ. *ἤγουν τὴν Ἀντιγόνην.*

875. ΧΡΟΝΩ ΒΡΑΔΤΣ. *γράφεται καὶ* ΒΑΡΤΣ.

879. ΤΑΝΔ' ΑΡ' ΟΥΚΕΤΙ. *ταύτην δ' ἄρα οὐκέτι νομιῶ πόλιν, εἰ σὺ τοῦτον ἀπάξεις.*

881. ΤΑ Γ' ΟΤ ΤΕΛΕΙ. *ταῦτα ἃ λέγει, οὐ πληρώσει.* ΖΕΤΣ ΤΑΤΤ' ΑΝ. *εἰ τελέσω, Ζεὺς ἂν εἰδείη.*

883. ΑΝΕΚΤΕΑ. *ἀνεκτέον. οὕτω γάρ φασι, σκαπτέα, φυτευτέα, ἀντὶ τοῦ σκαπτέον, φυτευτέον.*

887. ΤΙΣ ΠΟΘ' Η ΒΟΗ. *σοφῶς ἄγαν ἐχρήσατο τῇ οἰκονομίᾳ, ὥστε μαθεῖν τὸν Θησέα τὰ γενόμενα, πρὸς ταῖς θυσίαις ὄντα τοῦ Ἱππίου Ποσειδῶνος, ὑπὲρ τοῦ μὴ διατριβὴν ἐγγίγνεσθαι μηνύοντός τινος.* ΘΑΣΣΟΝ Η. *ταχύτερον, ἢ ὡς ἔδει βαδίζειν.*

899. ΘΤΜΑΤΩΝ ΑΠΟ. *ἀπὸ τῶν θυσιῶν.* ΣΠΕΤΔΕΙΝ ΑΠΟ ΡΤΤΗΡΟΣ. *ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔχει ἕκαστος σχήματος.* ΡΤΤΗΡΟΣ. *ἀντὶ τῆς βλαύτης. τῶν δὲ ἐξηγησαμένων ἁπάντων Πραξιφάνης δοκεῖ ἄμεινον ἀποδιδόναι, ἀκούων τὸ ὑπόδημα, οἷον τῶν ποδῶν τὸ κάλυμμα.* ΕΝΘΑ ΔΙΣΤΟΜΟΙ. *ὡς σχιστῆς οὔσης ὁδοῦ ἐκεῖ.*

905. ΔΙ' ΟΡΓΗΣ ΗΚΟΝ. εἰ μιν δι' ὀργῆς ἐληλύθειν, ἐν ταύτῃ τῇ ὀργῇ, ἧς ἦν αὐτὸς ἄξιος.

908. ΤΟΥΤΟΙΣΙΝ ΟΥΚ ΑΛΛΟΙΣΙΝ. ὡς ἀπὸ ξένης γῆς ἀπίσπασιν, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐπὶ ξένης γῆς ἀποσπασθήσεται. ΟΥ ΓΑΡ ΠΟΤ' ΕΞΕΙ. οὐκ ἀναχωρήσεις γὰρ ἐντεῦθεν, πρὶν ἀναγάγῃς τὰς κόρας.

916. ΠΑΡΙΣΤΑΣΑΙ ΒΙΑ. ἀντὶ τοῦ, καταδουλοῖς αὐτὴν βίᾳ, καὶ μιθίτασαι. εἰώθεσαν δὲ οὕτω λέγειν καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐφυγάδευσαν. ἡμεῖς δὲ ἂν εἴποιμεν, μετεῖσήσαντο. παρεῖσήσαντο δὲ λέγουσι.. Ἄλλως· τὸ ΠΑΡΙΣΤΑΣΑΙ ἴσον ἐστὶ τῷ καταδουλοῖς καὶ ὑποχείριον ποιεῖς. καὶ πάλιν παραστήσασθαι τούσδε τινάς φασι. παραφυλάττεσθαι δὲ χρὴ, ὡς δεινοποιεῖ τὰ τοῦ Κρέοντος ὁ Θησεὺς τῇ καλουμένῃ αὐξητικῇ κεφαλαιώσει, καὶ συνάπτει πολλὰ κεφάλαια.

929. ΑΞΙΑΝ ΟΥΚ ΟΥΣΑΝ. οὐκ οὖσαν ἀξίαν αἰσχύνεσθαι, τὴν Θήβην δηλονότι, αἰσχύνεις. αἰσχύνει δὲ πατρίδα πολίτου ἁμαρτία.

934. ΜΕΤΟΙΚΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἔνοικος. οὐ γὰρ αὐτὸ τοῦτο τὸ μέτοικος, ὡς ἡμεῖς φαμὲν, εἴρηται· μετοίκους δὲ καλοῦμεν τοὺς ἀπὸ ἑτέρας χώρας μεταβαίνοντας, καὶ κατοικεῦντας ἐν ἑτέραις. κέχρηται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῶν οἰωνῶν ἐν Ἀγαμέμνονι, (58.) λέγων οὕτως· Τῶνδε μετοίκων. μετοίκους γὰρ εἶπε τῶν ὑψηλῶν τόπων τοὺς οἰωνοὺς ἐκεῖ, ἀντὶ τοῦ, ἐνοίκους.

939. ΕΓΩ ΟΥΤ' ΑΝΑΝΔΡΟΝ. τὴν ῥητορείαν παραφύλαξον, εἰ τῶν μὲν κατηγορηθέντων αὐτοῦ οὐχ ἅψεται· καινὰ δέ τινα ἐνθυμήματα καὶ πάνυ εὔλογα ἐξευρίσκων ἐντερεῖ.

942. ΟΥΔΕΙΣ ΠΟΤ' ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Ἀθηναίους.

946. ΓΑΜΟΙ ΑΝΟΣΙΟΙ ΤΕΚΝΩΝ. παρ' ὅσον αὐτὸς τέκνον ἐστὶ τὴν μητέρα γεγαμηκώς. ΑΡΕΟΣ ΕΤΒΟΥΛΟΝ ΠΑΓΟΝ. ἥδειν δὲ εὔβουλον ὄντα τὸν Ἄρειον πάγον. τοῦτον δὲ ΧΘΟΝΙΟΝ εἶπεν, οἷον ἐγγενῆ καὶ αὐτόχθονα, ἐγχώριον· οὐχ, ὡς οἱ ἐξηγησάμενοί οἴονται, παρὰ τὸ τοὺς δικαζομένους ἐν αὐτῷ ὑπὸ τὴν χθόνα εἶναι. ΧΘΟΝΙΟΝ τοίνυν, τὸν αὐτόχθονα. λέγει δ' ἂν τὴν Ἀρεοπαγῖτιν βουλήν· τὸν γὰρ ΠΑΓΟΝ εἰς τὸν ὄχθον μετατέθηκεν. εἴρηται δὲ περὶ τῆς προσηγορίας αὐτοῦ πολλαχοῦ.

954. ΘΥΜΟΥ ΓΑΡ ΟΥΔΕΝ ΓΗΡΑΣ. οὐκ ἔστι, φησὶ, θυμοῦ κρατῆσαι ἄνθρωπον ὄντα· οὐ καταγηράσκει δὲ καὶ ἀποσβέννυται τὸ ὠμὸν τοῦ θυμοῦ, εἰ μὴ ἐξέλθοι τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος· ἀδύνατον γάρ ἐστι ζῶντα ἄνθρωπον μὴ θυμῷ χρήσασθαι. τοῦτο δὲ καὶ παροιμιακῶς λέγει, ὅτι ὁ θυμὸς ἔσχατον γηράσκει. λέγει δὲ διὰ τοὺς πρεσβυτέρους· ὅσῳ γὰρ γηράσκουσι, τὸν θυμὸν ἐμφρονέστερον ἔχουσι· καὶ Ἀλκαῖος, ὡς λέγομεν, οὕτω κατὰ κοινοῦ αὐτοῦ μιμνήσκεται.

960. Ω ΛΗΜ' ΑΝΑΙΔΕΣ. εἰκότως τὴν ἀνθυποφορὰν πρὸς τὸν Κρέοντα οὐκ ἀπὸ τοῦ Θησέως πεποίηκεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Οἰδίποδος. ἡ δὲ αἰτία πρόδηλος. καὶ ἄλλα παραφύλαττε, καὶ εἰ οὗτος πιθανῶς ποιεῖται τὰς ἐπιχειρήσεις. τῷ γὰρ ὄντι ὁ Οἰδίπους, εἰ τις ἀκριβῶς ἐξετάζοι, ἄδικος μὲν οὐκ ἔστιν, ἀτυχὴς δὲ καὶ περιπαθής.

961. Η ΣΑΥΤΟΥ ΤΟΔΕ. ἐπεὶ τὴν ἀδελφήν σου λοιδορεῖς.

965. ΜΗΝΙΟΥΣΙΝ, ὀργιζομένοις.

977. ΑΚΟΝ. τὸ ἀκούσιον. ΜΗΤΡΟΣ ΔΕ ΤΛΗΜΟΝ. τὸ ἐξῆς· μητρὸς δὲ γάμους, ὦ τλῆμον, οὖσης ὁμαίμου σῆς, ἀναγκάζων με λέγειν οὐκ ἐπαισχύνῃ.

1001. ΛΕΓΕΙΝ ΝΟΜΙΖΩΝ. τουτέστιν, ἀθυρόστομος ὤν,

1006. ΟΘ' ΟΤΝΕΚ'. ἐκ παραλλήλου τὸ ὅτι οὕνεκα, τὸ αὐτὸ, ὡς τὸ, εἶθ' ὄφελον. ΕΙ ΤΙΣ ΓΗ. ἀγνοεῖς, φησὶ, τοῦτο, ὦ Κρέων, ὅτι εἴ τις χώρα θεοὺς ἐπίσταται σέβειν, ἠστῶται περὶ τὸ φιλόθεον τῆς Ἀττικῆς.

1016. ΟΙ ΕΞΗΡΠΑΣΜΕΝΟΙ. οἱ θεράποντες Κρέοντος.

1023. ΑΛΛΟΙ ΓΑΡ ΟΙ ΣΠΕΥΔΟΝΤΕΣ. ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἐπιδιώκουσιν αὐτούς. ΕΠΕΥΞΟΝΤΑΙ. ἦγουν οἱ θεράποντες.

1031. ΠΙΣΤΟΣ. ἀντὶ τοῦ, πιστεύων. καταγρέφει δὲ ἐπὶ τὸ πεποιθώς.

1044. ΕΙΗΝ ΟΘΙ ΔΑΙΩΝ. ὁ μὲν Κρέων καὶ ὁ Θησεὺς ἀπῆλθον· ὁ δὲ Χορὸς ὑπονοεῖ τὸν Κρέοντα οὐ ψιλὸν ἥκειν, ἀλλὰ μετά τινος χειρὸς, ἣν πλησίου που ἐστρατοπεδευκέναι· κατὰ τοῦτο οὖν οἱ τοῦ Χοροῦ, ἄλλως τε καὶ προβεβηκότες τὴν ἡλικίαν, εὐχὴν ποιοῦνται ταύτην· Εἴθε εἴην ὅπου αἱ συμβολαὶ καὶ αἱ μάχαι μέλλουσιν ἔσεσθαι. ὑπονοοῦσι γὰρ τὰ ὅμοια τῷ Θησεῖ περὶ τοῦ Κρέοντος, καὶ φασίν· Εἴθε ἐπόπτης γενοίμην αὐτῶν. ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΙ, ἀναστροφαί. ΧΑΛΚΟΒΟΑΝ, στεντόβοαν, μεγαλόφωνον.

1047. ΠΡΟΣ ΠΥΘΙΑΙΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΚΤΑΙΣ ληπτέον. λέγοι δ' ἂν Πυθίας ἀκτὰς, τὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος βωμὸν τὸν ἐν τῷ Μαραθῶνι, ὅθεν καὶ τὴν θεωρίαν ἔπεμπον. ἱστορεῖ περὶ τούτων Φιλόχορος ἐν τῇ Τετραπόλει, γράφων οὕτως· "Ὅταν δὲ " σημεῖα γίνηται παραδεδομένα ἐν τοῖς ἱεροῖς, τότε ἀποστέλλουσι τὴν θεωρίαν οἱ ἐκ τοῦ " γένους, Πυθαὶ δὲ καὶ Δηλιάδες, ὁπότερα ἂν καθήκῃ αὐτοῖς. θύει δὲ ὁ μάντις, ὅταν " μὲν τὰ εἰς Δελφοὺς πόμπιμα γένηται, καὶ θεωρία πέμπηται, ἐν Οἰνόῃ καθ' ἑκάστην " ἡμέραν ἐν τῷ Πυθίῳ. εἰ δὲ εἰς Δῆλον ἀποστέλλοιτο ἡ θεωρία, κατὰ τὰ προειρημένα " θύει ὁ μάντις εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Δήλιον· καὶ ἔστιν ἱεροσκοπία τῆς μὲν εἰς Δελφοὺς " θεωρίας, ἐν τῷ ἐν Οἰνόῃ Πυθίῳ· τῆς δὲ εἰς Δῆλον, ἐν τῷ Μαραθῶνι Δηλίῳ." Ἄλλως. ΠΡΟΣ ΠΥΘΙΑΙΣ. ὡς ἐπὶ Μαραθῶνα, οὗ τὸ Πύθιόν ἐστιν. ΛΑΜΠΑΣΙΝ ΑΚΤΑΙΣ. τὰς περὶ Ἐλευσῖνα τέλη φησὶ, καὶ εἴη ἂν λαμπάσιν ἀκταῖς λέγων, ταῖς λαμπαδευομέναις, καὶ καταλαμπομέναις ὑπὸ τῆς μυσικῆς φλόγος, καὶ τῶν ἱερῶν δᾳδων, περὶ ὧν Αἰσχύλος φησίν·

Λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπάδων σθένει.

Ἄλλως· περὶ Ἐλευσῖνα. ἀπὸ τῶν αὐτόθι ἐν τοῖς μυστηρίοις λαμπάδων.

1049. ΠΟΤΝΙΑΙ. αἱ Θεσμοφόροι. ΤΙΘΗΝΟΥΝΤΑΙ. ἐπιμελοῦνται, καὶ ἀξιοῦνται θεραπείας. ΤΕΛΗ δὲ, τὰς τελετάς. καὶ Αἰσχύλος·

Ἔφριξ' ἔρωτι τοῦδε μυσικοῦ τέλους.

1051. ΧΡΥΣΕΑ ΚΛΗΙΣ. ἐπεὶ ἄῤῥητα τὰ μυστήρια, καὶ καθάπερ κλεισὶν ἡ γλῶσσα κατείληπται, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξενεγκεῖν. ΠΡΟΣΠΟΛΩΝ. τῶν τετελεσμένων. ζητεῖται, τί δήποτε οἱ Εὐμολπίδαι τῶν τελετῶν ἐξάρχουσι ξένοι ὄντες. εἴποι δ' ἄν τις, ὅτι ἀξιοῦσιν ἔνιοι πρῶτον τὸν Δηϊόπης τῆς Τριπτολέμου Εὔμολπον ποιῆσαι τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια, καὶ οὐ τὸν Θρᾷκα· καὶ τοῦτο ἱστορεῖν Ἴστρον ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτάκτων. Ἀπεσόδωρος δὲ πέμπτον ἀπὸ τοῦ πρώτου Εὐμόλπου εἶναι τὸν τὰς τελετὰς καταδείξαντα, γράφων οὕτως· " Κατοικῆσαι δὲ τὴν Ἐλευσῖνα ἱστοροῦσι, πρῶτον μὲν τοὺς αὐτόχθονας· " εἶτα Θρᾷκας, τοὺς μετὰ Εὐμόλπου παραγενομένους πρὸς βοήθειαν εἰς τὸν κατ' " Ἐρεχθέως πόλεμον." τινὲς δέ φασι καὶ τὸν Εὔμολπον εὑρεῖν τὴν μύησιν, τὴν συντελουμένην κατ' ἐνιαυτὸν ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρι καὶ Κόρῃ. Ἀνδροτίων μὲν οὖν γράφει·

οὐ τὸν Εὔμολπον ιὐριῶ τὴν μύησιν, ἀλλ' ἀπὸ τούτου Εὔμολπον πίμπτον γιγονότα. Εὐμόλπου γὰρ γινίσθαι Κήρυκα· τοῦ δὲ, Εὔμολπον· τοῦ δὲ, Ἀντίφημον· τοῦ δὲ, Μουσαῖον τὸν ποιητήν· τοῦ δὲ, Εὔμολπον τὸν καταδιίξαντα τὴν μύησιν, καὶ ἱεροφάντην γιγονότα. ΕΓΡΕΜΑΧΑΝ. γράφεται ΟΡΕΙΒΑΤΑΝ, οἱονεῖ τὸν διὰ τῶν ὀρίων βαίνοντα τῶν προειρημένων χωρίων.

1059. ΤΟΝ ΕΦΕΣΠΕΡΟΝ. τὸν Αἰγάλεων φησί· καὶ γὰρ τοῦτο ἐπ' ἰσχάτων ἐστὶ τοῦ δήμου τούτου. καταλίγουσι δὲ χωρία, παρ' ἃ μάλιστα εἰκάζουσι τὴν συμβολὴν γενέσθαι τοῖς περὶ τὸν Κρίοντα καὶ Θησία. ΠΕΤΡΑΣ δὲ ΝΙΦΑΔΟΣ εἴη ἂν λέγων τὴν οὕτω λεγομένην λείαν πέτραν, ἢ τὸν Αἰγάλεων λόφον, ἃ δὴ περίχωρά φασιν εἶναι, καθάπερ Ἴστρος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἀτάκτων ἱστορίᾳ, οὕτως· "Ἀπὸ "δὲ τῆς χαράδρας ἐπὶ μὲν λείαν πέτραν." καὶ μετ' ὀλίγα· "Ἀπὸ τούτου δὲ ἕως "Κολωνοῦ παρὰ τὸν Χαλκοῦν προσαγορευόμενον, ὅθεν πρὸς τὸν Κηφισὸν ἕως τῆς μυ"σικῆς εἰσόδου εἰς Ἐλευσῖνα· ἀπὸ ταύτης δὲ βαδιζόντων εἰς Ἐλευσῖνα τὰ ἐπ' ἀριστερὰ "μέχρι τοῦ λόφου τοῦ πρὸς ἀνατολὴν τοῦ Αἰγάλεω." ἤτοι οὖν τὴν καλουμένην λείαν πέτραν, ἢ τὸν Αἰγάλεων λέγει. ὁ δὲ νοῦς· ἆρα ἐπὶ τὸν ἕσπερον χῶρον τῆς λείας πέτρας προσπελάσουσι; ΠΕΛΩΣΙ. γράφεται ΠΕΛΑΖΟΤΣΙ. --- ΟΙΑΤΙΔΟΣ ΕΚ ΝΟΜΟΥ. Οἴη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν καὶ τὸ Οἰηθεν. ἢ πάλιν ΝΟΜΟΥ, χωρίου Ἀττικοῦ οὕτω καλουμένου, ἐν ᾧ νέμουσιν, ὡς νεμήσεως παρακειμένης.

1064. ΠΡΟΣΧΩΡΩΝ ΑΡΗΣ. ὁ τῶν ἐπιχωρίων. ΘΗΣΕΙΔΑΝ. τῶν Ἀθηναίων. ἁπλούστερον δὲ Θησειδᾶν φησι, τῶν Ἀττικῶν, τῶν ὑπὸ Θησέα τεταγμένων. ΠΑΣΑ Δ'. τὸ ἑξῆς· πᾶσα δ' ἑρμᾶται ἄμβασις.

1076. ΤΑΧ' ΑΝ ΔΩΣΕΙΝ. τάχα ἐνδώσει, φησὶν, ὁ Κρέων. ΤΑΝ ΠΟΛΛΑ ΤΛΑΣΑΝ. τὴν πολλὰ ἀνατλᾶσαν, τὰς παρθένους ἀπὸ τῆς ἑτέρας δηλῶν, ὡς καὶ κατωτέρω τῷ ὁμοίῳ σχήματι χρῆται. δύναται δὲ καὶ ἑτέρα προσῳδία εἶναι, ΤΑΝ ΔΕΙΝΑ ΤΛΑΣΑΝ, ΔΕΙΝΑ Δ' ΕΤΡΟΤΣΑΝ. τὰ σὰ δεινὰ δηλονότι.

1094. ΔΙΠΛΑΣ ΑΡΩΓΑΣ. τούτεστι διπλῆ ἀρωγῇ, ὃ λέγει τῇ πόλει καὶ τοῖς πολίταις. νῦν δὲ διὰ τοῦ ΣΤΕΡΓΩ σημαίνει μὲν οἷον προσίεμαι· τελευταῖα δὲ εἰς ἴσον τῷ προσκαλοῦμαι.

1119. Ω ΞΕΙΝΕ. ἰδίως ἰσχημάτισε τὸν λόγον· μὴ προσθαύμαζέ μου τὸ λιταρὸς, τὸ λίαν προσκεκαθικὸς τῆς ψυχῆς τοῖς τέκνοις. τὸ δὲ ἐχόμενον οὐ καταλλήλως εἶπεν· οὐ γάρ φησιν, ἀέλπτως φανέντων ἐμοὶ τῶν τέκνων, μηκύνω τὸν λόγον· ἀλλὰ, τὰ τέκνα φανέντα, εἶτα μηκύνω τὸν λόγον. ΤΟ ΛΙΠΑΡΕΣ, τὸ ἀρέσκον. ΜΗΚΤΝΩ ΛΟΓΟΝ. ἀντὶ τοῦ, πρὸς τὸ κελεύσιμον εἰ μακρηγορήσω.

1138. ΜΕΛΟΤ, ἐπιμελοῦ.

1140. ΘΑΤΜΑΣΑΣ ΕΧΩ. ἀντὶ τοῦ, ἐθαύμασα, Ἀττικῶς.

1153. ΠΡΑΓΟΣ Δ' ΑΤΙΖΕΙΝ. ἄνθρωπον δὲ, φησὶν, ὄντα οὐ δεῖ πράγματα κακίζειν ἀεί.

1156. ΦΑΣΙΝ ΤΙΝ' ΑΝΔΡΑ. καθ' ὑπόθεσιν ἱκετεύει ὁ Πολυνείκης πρὸς αὐτοὺς παραγενόμενος καὶ τὸν Οἰδίπουν, κατά τι λόγιον ἐμπεσὸν, ὅτι πρὸς οὓς ἂν γένοιτο ὁ Οἰδίπους, κρατήσουσι τῆς βασιλείας. τοῦτο οὖν ἀγγέλλει ὁ Θησεύς. ΣΟΙ ΜΕΝ ΕΜΠΟΛΙΝ. ἐν τῇ αὐτῇ πόλει οἰκοῦντα. ΘΥΩΝ ΕΚΤΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἱκύρουν, ταυτὸν τῷ ἐτύγχανον.

1164. ΣΟΙ ΦΑΣΙΝ. τὸ ἑξῆς· φασὶν αὐτὸν μολόντα, αἰτεῖν εἰς λόγους σοι ἐλθεῖν.

1171. Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ. ὁ ἱκέτης, ὁ προσεσηκὼς τῷ βωμῷ.

1173. Ω 'ΝΑΞ. πρὸς τὸν Θησέα φησί.

1178. ΕΙΚΑΘΕΙΝ. παραγώγως, ἀντὶ τοῦ, εἶκειν.

1181. ΠΑΤΕΡ ΠΙΘΟΥ ΜΟΙ. οὐχ ὡς οὐκ ἂν πεισθησομένου τῷ Θησεῖ τοῦ Οἰδίπου, οὕτως ἐδέησεν αὐτῷ καὶ τῆς ἐκ τῆς θυγατρὸς παρακλήσεως, ἀλλ' αὐξήσεως χάριν καὶ τοῦτο παρείληφε τὸ πρόσωπον ὁ Σοφοκλῆς. ἀμέλει γοῦν πρὸς τὸν Θησέα ἀποκρίνεται, ὡς ἐκείνῳ πεπεισμένος.

1185. ΟΥ ΓΑΡ ΣΕ. τὸ ἑξῆς· θάρσει· οὐ γὰρ ἃ μή σοι συμφέροντα λέξεται, πρὸς βίαν σε παρασπάσει γνώμης. ὀφείλων δὲ εἰπεῖν, ἃ λέξει ὁ Πολυνείκης, ΛΕΞΕΤΑΙ εἴτε πρὸς τὸ Α, ἤγουν ἃ λεχθήσεται.

1194. ΕΞΕΠΑΔΟΝΤΑ!, καταπραΰνονται.

1195. ΕΙΣ ΕΚΕΙΝΑ. τὰ περὶ τὴν πήρωσιν λέγοι ἄν. οὐ γὰρ τὰ ἐξ ἀρχῆς πραχθέντα ὀνειδίζει αὐτῷ· ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἄγαν ὀργῆς ἀπίδη. τούτου γὰρ αὐτὸν ἀποτρέπειν βούλεται.

1203. ΤΙΝΕΙΝ, ἀμείβεσθαι.

1210. ΣΩΝ. ἀντὶ τοῦ, σῶον.

1211. ΟΣΤΙΣ ΤΟΥ ΠΛΕΟΝΟΣ ΜΕΡΟΥΣ. κατάδηλός ἐστιν ὁ Χορὸς ἐν ταυτῷ ἀναφωνῶν καὶ ἀλληγορῶν περὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπληστίας, καὶ ἔοικε τῷ 'Ησιοδείῳ· (Ἔργ. 30.)

Νήπιοι οὐδ' ἴασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός.

τείνει δὲ ταῦτα εἰς τὴν δυσποτμίαν Οἰδίπου.

1217. ΤΑ ΤΕΡΠΟΝΤΑ Δ' ΟΥΚ ΑΝ ΙΔΟΙΣ. ἀφανῆ τὰ τέρποντα γίγνεται καὶ πᾶσιν ἄδηλα. ΟΠΟΤ' ΑΝ ΤΙΣ, ὅτε ἄν τις. ΤΟΥ ΘΕΛΟΝΤΟΣ, τοῦ μετρίου, τοῦ ἱκανοῦ, τοῦ προσήκοντος. ΟΥΔ' ΕΠΙ ΚΟΥΡΟΣ. γράφεται ΚΟΡΟΣ. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν φησὶν ὁ Χορὸς, ὅτι ὁ πλεονεκτεῖν ἐθέλων τι παρὰ τὸ καίριον καὶ τὸ μέτριον, ἄχαρίς ἐστιν οὗτος. ΙΣΟΤΕΛΕΣΤΟΣ. ὁμοίως ἀποθνήσκουσιν οἱ τοιοῦτοι. τὸ ἑξῆς δὲ, ΙΣΟΤΕΛΕΣΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ. τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. Ἄλλως· τοῦτό ἐστι τὸ ἑξῆς, οἷον· οὐδὲ ἔπεστιν αὐτοῖς κόρος ἰσοτέλεστος τοῦ Ἅδου· τότε γὰρ ὁ τοιοῦτος κόρος λαμβάνει τέλος, ὅτε ἂν ὁ Ἅδης ἐπέλθῃ. οὐ παύσονται τοῦ κόρου πρὶν εἰς θάνατον ἔλθωσιν. ΑΛΥΡΟΣ, ΑΧΟΡΟΣ. ἐπεὶ ἐν θανάτῳ οὐχ ὑμνοῦσιν· ἢ μετὰ θάνατον οἱ τοιοῦτοι οὐχ ὑμνοῦνται.

1225. ΜΗ ΦΥΝΑΙ ΤΟΝ ΑΠΑΝΤΑ. πάνυ ἄριστον ἀνθρώποις τὸ μὴ φῦναι, παρὰ τὸ λεγόμενον· (Θέογνις, 417.)

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον.

ΤΟ Δ' ΕΠΕΙ ΦΑΝΗ. τοῦτο τὸ ἑξῆς· ἐπεὶ δὲ φανῇ, τὸ βῆναι ἐκεῖθεν, ὅθεν περ ἧκει, ὡς τάχιστα, παρὰ πολὺ τῶν ἄλλων δεύτερόν ἐστιν ἐκείνου, τοῦ μὴ φῦναι καθόλου.

1229. ΕΥΤ' ΑΝ ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΡΗ. ὡς ἡνίκ' ἂν ἡ νηπιότης παρῇ, ταύτας γάρ φησι ΚΟΥΦΑΣ ΑΦΡΟΣΥΝΑΣ, οὐδὲν ἐπιλογίζεται τῶν δεόντων. ἰδίως δὲ αὐτὸ ἐξήνεγκεν, ὡσεὶ ἔλεγε· τῷ γὰρ νέῳ ἀφροσύνη πάρεστι. ΤΙΣ ΠΛΑΓΧΘΗ ΠΟΛΥΜΟΧΘΟΣ ΕΞΩ. τίς ἔξω τοῦ πολύμοχθος εἶναι ἐπλανήθη; τοῦτο ἰδίως ἐξήνεγκε· βούλεται δέ τι τὸ τοιοῦτον σημαίνειν· τίς ἂν πλαγχθείη τῶν πολλῶν μόχθων; ταῦτα ἐρωτημα-

τικῶς εἴρηται κατὰ τοιαύτην ὑπόκρισιν, καθ' ἣν ἐμφαίνεται πρότερον μὲν, ὅταν εἴπῃ, τίς πλάγχθη τῶν μόχθων τῶν πολλῶν; ὑπακουομένου τοῦ, οὐδείς· πάλιν δὲ, ὅταν ἐξῆς ἐπιζευχθῇ, ΤΙΣ ΟΥ ΚΑΜΑΤΩΝ ΕΝΙ; τοῦ, πᾶς. βούλεται γὰρ καὶ νῦν κατὰ τὸ ὅμοιον λέγειν· οὐδείς ἐστι κάματος, ὃς οὐκ ἔνεστιν.

1248. ΝΥΧΙΑΝ ΑΠΟ ΡΙΠΑΝ. τὰ ἀπὸ τῶν ὀρῶν φησὶ τῶν προσαγορευομένων Ῥιπαίων. οὕτω δὲ καλοῦσι Ῥιπαῖα ὄρη. λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια, διὰ τὸ πρὸς τῇ δύσει κεῖσθαι. μέμνηται δὲ καὶ Ἄλκμαν λέγων οὕτως· Ῥιπᾶς ὄρος ἔνθεον ὕλας, νυκτὸς μελαίνας σίγνον. καὶ ἐν Ἡλιάσιν Αἰσχύλος· Ῥιπαὶ μὲν δὴ πατρός.

1254. ΟΙΜΟΙ ΤΙ ΔΡΑΣΩ. παραφυλάττου πάλιν τὴν τέχνην τῆς ῥητορείας αὐτοῦ, ὅτι οὐκ εὐθέως ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἀπαντᾷ, ἀλλὰ προκατασκευάζει τὰ ὅλα εἰς εὔνοιαν.

1262. ΑΔΕΛΦΑ. κοινὰ δὲ τούτοις, ὡς ἔοικεν, ὑπομένει.

1270. ΠΡΟΣΦΟΡΑ. τούτεστιν ἐπανάληψις. ἀντὶ τοῦ, ἀναλαλίασθαι αὐτὰ καὶ ἀναλαβίσθαι οὐκ ἔστι.

1277. ΔΥΣΠΡΟΣΟΙΣΤΟΝ. τὸ δυσπροσπέλαστον.

1291. Α Δ' ΗΛΘΟΝ. λείπει ἡ διὰ, ἵν' ᾖ, δι' ἃ ἦλθον.

1303. ΑΠΙΑΣ. οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ Ἄργος πρότερον.

1311. ΞΥΝ ΕΠΤΑ ΤΕ ΛΟΓΧΑΙΣ. ἕκαστον σύστημα ἐνικῶς ὀνομάζει λόγχην, ὡς εἴ τις ἐπὶ πολλῶν ἵππων εἴποι τὴν ἵππον.

1320. ΠΑΡΘΕΝΟΠΑΙΟΣ. ἔνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖόν φασι στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσαρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσι, συγγραφέων δὲ, Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. ΕΠΩΝΥΜΟΣ. παρὰ τὸ παρθένος οὕτω κληθείς.

1329. ΤΩΔ' ΑΝΔΡΙ. δεικτικῶς, ἐμοί. καὶ ἔστι συνηθὲς ἐν τῷ τοιούτῳ σχήματι Σοφοκλῆς.

1333. ΠΡΟΣ ΝΥΝ ΣΕ ΚΡΗΝΩΝ. παθητικόν ἐστι τὸ πρὸς πατρῴων κρηνῶν ὁρκοῦν, ὡς εἰ ἔφη, πρὸς τῶν ἐκθρεψάντων σε ὑδάτων.

1346. ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ. ἤρξατο πάλιν ὁ Χορὸς χρηστόν τι συμβουλεύειν. ΤΟΥ ΠΕΜΨΑΝΤΟΣ. τοῦ Θησέως.

1350. ΔΙΚΑΙΩΝ, δίκαιον κρίνων. ΟΣ Γ' Ω ΚΑΚΙΣΤΕ. δαιμονίως τῇ ἀποστροφῇ χρῆται ἀπὸ τοῦ Χοροῦ ἐπὶ τὸν Πολυνείκην ὁ Οἰδίπους. παραφύλαξον δὲ, πῶς οἱ αὐτοὶ τῶν λόγων γίγνονται τῶν μὲν θηλειῶν ἐγκώμιον, τούτου δὲ κατηγόρημα.

1375. ΠΡΟΣΘΕ Τ' ΕΞΑΝΗΚ'. τοῦτο ἁπαξάπαντες οἱ πρὸ ἡμῶν παραλελοίπασιν. ἔχει δὲ τὰ ἀπὸ τῆς ἱστορίας οὕτως· οἱ περὶ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην δι' ἔθους ἔχοντες τῷ πατρὶ Οἰδίποδι πέμπειν ἐξ ἑκάστου ἱερείου μοῖραν, τὸν ὦμον, ἐκλαθόμενοι ποτὲ, εἴτε κατὰ ῥᾳθυμίαν, εἴτε ἐξ ὀτουοῦν, ἰσχίον αὐτῷ ἔπεμψαν. ὁ δὲ μικροψύχως καὶ τελέως ἀγεννῶς, ὅμως γοῦν ἀρὰς ἔθετο κατ' αὐτῶν, δόξας κατολιγωρεῖσθαι. ταῦτα ὁ τὴν μικρὴν Θηβαΐδα ποιήσας ἱστορεῖ οὕτως·

Ἰσχίον ὡς ἐνόησε, χαμαὶ βάλεν, εἶπέ τε μῦθον·
Ὤ μοι ἐγὼ, παῖδές με ὀνειδείοντες ἔπεμψαν.
εὖκτο Διὶ βασιλῆϊ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταδήμεναι Ἄϊδος εἴσω.

τὰ δὲ πυρπλήσια τῷ ἐποποιῷ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. καὶ ἔοικε τὸ

τῆς ἱστορίας ἥκειν ἐπὶ πολλοὺς, ὡς καὶ παρά τινι ἐκτιθῆναι αὐτὰ πρὸς τὸ γελοιότερον διὰ τούτων·

Λεὶ δ' ὁρῶντί γ' ὀξὺ, εἰ καὶ τυφλὸς ἦν.
Θυσίας γὰρ ἀπαρχὰς γέρας ἐτίμομεν πατρὶ
περισσὸν ὦμον, ἔκκριτον γέρας· τὸ δὴ
αὐτοί γε συγκόψαντες, οὐ μεμνημένοι,
λήσειν δοκοῦντες, ἀντὶ τοῦ κεκομμένου
ἐπέμψαμεν βόειον. ὁ δὲ λαβὼν χερὶ
ἔγνω 'παφήσας, εἶπέ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε·
Τίς μοι τόδ' ἀνθόμοια μισητὸν κρέας
πέμπει; γέλων δὴ τἀμὰ ποιοῦνται κόροι,
θύοντες ὕβρει· τυφλὸς οὖ τι γνώσεται,
οὕτω λίγοντες· ὦ θεοὶ, μαρτύρομαι
ἐγὼ τάδ' ὑμᾶς, καὶ κατεύχομαι κακὰ
αὐτοῖσιν, αὐτοὺς τῶνδε δὶς τόσα σχέθειν.
χαλκῷ δὲ μαρμαίροντες, ἀλλήλων χρόα
σφάξοιεν ἀμφὶ κτήμασιν τοῖς βασιλικοῖς.

καὶ Μένανδρος ἐν Ναυκλήρῳ·

Ὅ τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλετ' οὐχ ὁρᾷς;

1399. ΟΙΜΟΙ ΚΕΛΕΥΘΟΥ. καὶ αὕτη δευτέρα ἐστὶν ὥσπερ δέησις, καὶ παθητικωτάτη. ἀπολοφύρεται γὰρ αὖθις ἑαυτὸν, τεχναζόμενος πάνυ πιθανῶς.

1426. ΧΡΗΖΕΙ. ἐν ἴσῳ τῷ χρησμῳδεῖ. ΟΥΧΙ ΣΥΓΧΩΡΗΤΕΑ. ἡμῖν δὲ οὐ συμβατέα. τοῦτο ἐφ' ἑαυτοῦ φησι καὶ τοῦ ἀδελφοῦ.

1427. ΤΙΣ ΔΕ ΤΟΛΜΗΣΕΙ. τὸ ἑξῆς· τίς δὲ τολμήσει ἕπεσθαι, κλύων τὰ τοῦδε τἀνδρός;

1429. ΟΥΔ' ΑΓΓΕΛΟΥΜΕΝ. καὶ ἐν ταῖς τέχναις ἐστὶ τοῦτο, ὅτι οὐ πάντα δεῖ ἀληθεύεσθαι, ἐὰν μὴ χρήσιμα ᾖ, ἀλλὰ δεῖ καὶ τινὰ ψεύδεσθαι.

1437. ΜΕΘΕΣΘΕ Δ' ΗΔΗ. καὶ ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι ἐν τῇ παρακλήσει, ἅμα τοὺς λόγους λέγουσα τούτους εἶχετο αὐτοῦ ἡ ἀδελφή.

1444. ΤΗΔΕ ΧΑΤΕΡΑ. καὶ τοιᾶδε τύχῃ, καὶ ἐναντίᾳ.

1447. ΝΕΑ ΤΑΔΕ. εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ξενικὰ ἐστι τὰ πρόσωπα, καὶ τὰ κατέχοντα τούτους κακὰ, ὅμως συναλγεῖ ὁ Χορὸς, καὶ εὐλαβεῖται μὴ ἐκ τῆς ὁμιλίας τῆς σὺν αὐτοῖς ἀκολαύσωσί τινος κακοῦ καὶ αὐτοί. ἐν τοιούτῳ οὖν ἦθει καὶ ὁ λόγος αὐτοῖς διάκειται. τοιαῦτα πάρεστιν ἡμῖν, φησὶν, ἄτοπα παρὰ τοῦ ξένου ἀπολαῦσαι, ἐκτὸς εἰ μὴ μοῖρά τις καταλαμβάνει ἡμᾶς, καὶ κατὰ μοῖραν ἀπολαύομεν, ὧν ἀπολαύσομεν. ΝΕΟΘΕΝ, νεωστί. ΕΙ ΤΙ ΜΟΙΡΑ. εἰ μὴ κατὰ μοῖραν ταῦτα πάσχω, εἰκότως ἂν ἐκ τοῦ Πολυνείκους νέα μοι κακὰ ἐληλυθέναι. ΜΑΤΗΝ ΓΑΡ ΟΥΔΕΝ ΑΞΙΩΜΑ. οἷον, οὐδὲν ἐστι μάτην ὑπὸ Θησέως ἀξιωθὲν πραχθῆναι. ἀλλ' ὃ ἂν γένηται ὑπὸ Θησέως, τοῦτο καλῶς γίγνεται. τὸ δὲ ἑξῆς· μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι, ἐπειδὴ ὁρᾷ ταῦθ' ὁ ἀεὶ χρόνος, ἕτερα μὲν αὔξων ἄνω, τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις, ὅ ἐστιν, εἰς τὸ ἔμπαλιν τρέπων τὰ ἤδη αὐξηθέντα. οἷον, πάντα ἔχει ὑφ' ἑαυτῷ ὁ χρόνος· τὰ μὲν ὁρᾷ, τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ὁρᾶται ποιῶν· τὰ γὰρ πραττόμενα τῷ χρόνῳ φαίνεται.

τουτέστιν ἐν τῷ χρόνῳ πολλαὶ μεταβολαὶ γίγνονται· καὶ ὁρᾶται ὁ χρόνος πολλὰ μὲν αὔξων παρ' ἡμαρ, πολλὰ δὲ εἰς τὸ ἴσπαλιν τρέπων.

1456. ΕΚΤΤΠΕΝ ΑΙΘΗΡ. τὸ συνεκτικώτατον τοῦ δράματος ἐν τούτῳ, καθάπερ προεῖπεν ὁ Οἰδίπους· (94.)

Σημεῖα δ' ἤξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα,
ἢ σεισμὸν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας.

μεταξὺ οὖν τῶν τοῦ Χοροῦ λόγων γίγνεται τοῦτο, ἐφ' ᾧ ὁ Χορὸς ἀναβοᾷ, ὅπερ ἦν σύμβολον τοῦ, τὸν Οἰδίποδα τεθνήξεσθαι· ὅπερ γνωρίσας ὁ Οἰδίπους ἀξιοῖ τὸν Θησέα ἐν τάχει παραγενέσθαι.

1459. ΤΑΞΙΩΜΑ, τὸ βούλημα.

1464. ΔΙΟΒΟΛΟΣ. ἐκ Διὸς βληθείς. ΕΣ Δ' ΑΚΡΑΝ. οὕτως ἀποδώσεις· εἰς ἄκραν φόδαν κρατὸς, ἤγουν εἰς ἄκρας τρίχας. ΟΤΡΑΝΙΑ. ἀντὶ τοῦ, ταχεῖα. ΑΛΙΟΝ, μάταιον. ΟΤΔ' ΑΝΕΤ ΣΤΜΦΟΡΑΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΦΟΡΜΑ. τοῦτο δέ φησιν· οὐ μάτην γίγνεται τὸ κατὰ τὴν διοσημείαν, ἀλλ' ἐπί τινι μεγάλῃ συμφορᾷ. νῦν δὲ συμφοράν φησι τὸ μέσον ὄνομα τῆς συντυχίας· οἷον, ἐπί τινι γίγνεται ἡ διοσημεία.

1472. ΤΩΔ' ΕΠ' ΑΝΔΡΙ. ἐπ' ἐμοὶ δηλονότι. ΘΕΣΦΑΤΟΣ. ἡ θεσπισθεῖσα τελευτή. ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ, ἀποφυγή.

1474. ΤΩ ΔΕ ΣΤΜΒΑΛΩΝ. τίνι τεκμηρίῳ νοήσας, εὐχασάμενος;

1478. ΑΜΦΙΣΤΑΤΑΙ. περιΐσταται ἡμῖν μέγας ψόφος. ΙΛΑΟΣ Ω ΔΑΙΜΟΝ. λείπει τὸ ἔσο. εὐσεβέστατα ὁ Χορὸς εὔχεται πρὸς τὸν Θεὸν, εἰ ἐπί τινι χαλεπῷ ταῦτα πράττει, ἵλεων αὐτὸν γενέσθαι. ὅρα οὖν ὅτι ἡ συμφορὰ ἐπὶ τῆς μέσης ἐννοίας κεῖται. ΓΑ ΜΑΤΕΡΙ. τῇ Ἀττικῇ. ΑΦΘΕΓΓΕΣ, χαλεπὸν, ἄῤῥητον, δεινόν. ΕΝΑΙΣΙΟΤ ΔΕ ΣΤΝΤΤΧΟΙΜΙ. μηδὲ πονηρῷ τινι συντύχω. ΑΚΕΡΔΗ ΧΑΡΙΝ, ἧς φαῦλον τὸ κέρδος. ΜΕΤΑΣΧΟΙΜΙ. ἀντὶ τοῦ, σχοίην.

1486. ΑΡ' ΕΓΓΤΣ ΑΝΗΡ. ὁ Θησεύς.

1488. ΤΙ Δ' ΑΝ ΘΕΛΟΙΣ. τί τὸ πιστὸν θέλεις ἐμβαλεῖν τῇ φρενὶ ἐκείνου, τῇ τοῦ Θησέως δηλονότι. ἀντὶ τοῦ, τί βούλει πιθανὸν ἀνακοινώσασθαι τῷ Θησεῖ;

1490. ΣΦΙΝ. ἀντὶ τοῦ, αὐτῷ. κατὰ τιμὴν δὲ πληθυντικῶς. Ἄλλως· ἡ ΣΦΙΝ ἀντὶ τῆς οἱ ἀντωνυμίας κεῖται. ἴδει γὰρ εἰπεῖν, τελέσφορον δοῦναί οἱ χάριν, ἣ πάροιθ' ὑπεσχόμην.

1492. ΙΩ ΠΑΙ. θαυμαστῶς ὁ Χορὸς βοᾷ· ἐπείγει γὰρ τὸ πρᾶγμα. ΑΚΡΑΝ ΕΠΙ ΓΤΑΛΟΝ. ἡ ΕΠΙ πρὸς τὸ ΑΚΡΑΝ. ἵν' ᾖ, ἐπ' ἄκραν πέτραν. ΠΟΣΕΙΔΑΩΝΙΩ. Ποσειδῶνι. δι' ὃ κεῖται τὸ χ. Ἄλλως. ΠΟΣΕΙΔΑΩΝΙΩ. ἀντὶ τοῦ, Ποσειδῶνος ἐστὶν ἐναλίου θεοῦ. ἐσχημάτισε δὲ ἑτέρως τὸν λόγον, κτητικώτερόν πως· διὸ κεῖται τὸ χ. ΑΓΙΖΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἁγιάζων.

1500. ΠΑΡ' ΤΜΩΝ. ὑμῶν τε, τῶν τοῦ Χοροῦ, καὶ Οἰδίποδος. ΕΠΙΡΡΑΞΑΣΑ. ἀντὶ τοῦ, ἐπέῤῥαξεν.

1506. ΤΤΧΗΝ, ἐπιτυχίαν. ΝΕΟΡΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ, νέον.

1508. ΚΑΙ Σ' ΑΠΕΡ. τὸ ἐξῆς· καὶ σὲ μὴ ψεύσας.

1512. ΣΗΜΑΤΩΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΩΝ. οἷον, διὰ τῶν σημείων.

1519. ΓΕΡΩΣ ΑΛΤΠΑ. ἕως γήρως. ΤΗΔΕ. γράφεται ΣΗ ΤΕ ΚΕΙΣΕΤΔΙ.

1523. ΜΗΘ' ΟΤ ΚΕΚΕΤΘΕ. μήτε ὅπου κρύπτεται ὁ χῶρος. ΓΕΙΤΟΝΩΝ. εἰ

μὲν βαρυτόνως γειτόνων, τῶν Θηβαίων· εἰ δὲ περισπωμένως γειτωνῶν, ἀντὶ τοῦ, γειτνιῶν ὁ τάφος.

1526. ΕΞΑΓΙΣΤΑ, καθαρά. σημαίνει γὰρ τοῦτο καὶ τὸ ἁγνόν. ἐνταῦθα οὖν ΕΞΑΓΙΣΤΑ, ἀντὶ τοῦ, ἁγνὰ καὶ μὴ οἷά τε ῥηθῆναι. καὶ ἐπὶ τούτου γὰρ αὐτῷ χρῶνται πολλαχοῦ.

1531. ΤΩ ΠΡΟΦΕΡΤΑΤΩ ΜΟΝΩ. χρησίμως καὶ τοῦτο, ὥστε παρὰ τὸν καιρὸν τῆς τελευτῆς παραδιδόναι τὸ ἀπόῤῥητον τῷ πρεσβυτέρῳ υἱῷ, ὑπὲρ τοῦ μέχρι τοῦ παντὸς διαμεῖναι τὴν ὠφέλειαν τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ἧς τῶν Θηβαίων κρατήσουσι.

1533. ΑΔΗΙΟΝ, ἀδήωτον. ΚΑ'Ν ΕΤ ΤΙΣ ΟΙΚΗ. κἂν δικαίως τις πολιτεύηται, πολλαὶ πόλεις ἀδίκως ἐπέρχονται.

1541. ΕΝΤΡΕΠΩΜΕΘΑ. ἀντὶ τοῦ, ἐπιτρεφώμεθα. Ὅμηρος· (Ἰλ. ρ'. 109.) ἐντροπαλιζόμενος. ΕΓΩ ΓΑΡ ΗΓΕΜΩΝ. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν ὑμῖν πέφηνα, ὥσπερ ὑμεῖς τῷ πατρί.

1547. ΤΗΔΕ ΓΑΡ Μ' ΑΓΕΙ. οὐ παίει ὁ ὑποκριτὴς, ἀλλ' εὐθὺ ἄπεισιν, ὥσπερ ἀγόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ. πάνυ δὲ σεμνῶς καὶ τὸ τοῦ Ἑρμοῦ προσέθηκεν. Ω ΦΩΣ ΑΦΕΓΓΕΣ. ὃ τῷ νῷ ὁρᾷ, οὐ τοῖς αἰσθητοῖς ὀφθαλμοῖς. ΠΡΟΣΠΟΛΟΙ ΤΕ ΣΟΙ. οἱ Ἀθηναῖοι.

1556. ΤΑΝ ΑΦΑΝΗ ΘΕΟΝ. τὴν Περσεφόνην φησίν. ΕΝΝΥΧΙΩΝ. τῶν ἐν νυκτὶ ἀεὶ καὶ σκότῳ διατριβόντων, τεθνηκότων. ΛΙΣΣΟΜΑΙ ΜΗΤ' ΕΠΙΠΟΝΩ. τὰ ἑξῆς μὲν δῆλα ἐκ τῆς λέξεως· τὸ δὲ ΔΙΔΟΤ ΜΟΙ, τοῦτο ἀσυνάρτητόν πως φαίνεται ἡμῖν· ἐπισῆσαι οὖν ἄξιον, λαβόντας καλὸν ἀντίγραφον. δίδου μοι τὸν ξένον κατανύσαι τὰν παγκευθῆ κάτω νεκύων πλάκα, καὶ σύγιον δόμον, μήτ' ἐπισπόνῳ, μήτ' ἐπὶ βαρυηχεῖ μόρῳ. εὔχονται δὲ αὐτῷ μὴ δυσθανατῆσαι. ΠΟΛΛΩΝ ΓΑΡ. ἀποτρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Οἰδίποδα. τὸ δὲ ΜΑΤΑΝ ΙΚΝΟΥΜΕΝΩΝ ἐν τίνι τρόπῳ εἴρηκε; παρ' ὅσον σχεδὸν πάντα τὰ ἁμαρτήματα τῷ Οἰδίποδι ἀκουσίως ἐγένετο· καὶ νῦν οὖν κατὰ τοῦτο μάτην ἂν λέγοι τιμωρίαν ὑπέχειν αὐτόν.

1568. Ω ΧΘΟΝΙΑΙ ΘΕΑΙ. ὦ Ἐριννύες. ΘΗΡΟΣ, τοῦ Κερβέρου. ΕΥΝΑΣΘΑΙ, κοιμᾶσθαι. ΚΝΥΖΑΣΘΑΙ Τ'. λείπει τὸ φασίν. ὁ γὰρ νοῦς τοιοῦτος· ἔν φασι κοιμᾶσθαι, κυνζᾶσθαί τε φασί. τοῦτο δὲ αὐτὸς ἀποδέδωκεν, εἰπὼν ΛΟΓΟΣ ΑΙΕΝ ΑΝΕΧΕΙ, ἀντὶ τοῦ, φασίν. ἤρκει δὲ, εἰ κατ' ἔλλειψιν ἐξενήνεκτο ὁ λόγος.

1574. ΟΝ. τὸν Κέρβερον, φησὶν, ἐξευμενίζομαι τῷ ξένῳ ἑρμωμένῳ εἰς Ἅιδου, καὶ περῶντι τὰς νερτέρας νεκρῶν πλάκας, ἀβλαβῶς ὑπαντῆσαι. Ω ΓΑΣ ΠΑΙ ΚΑΙ ΤΑΡΤΑΡΟΤ. ἐπανέλαβε· τῷ δὲ ἑνικῷ κέχρηται ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ· λέγει γὰρ τὰς Εὐμενίδας. ταύτας δὲ οὕτω καὶ ἐν ἀρχῇ γενεαλογεῖ. ΤΟΝ ΑΙΕΝΥΠΝΟΝ. ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον αἰένυπνον, τὸν ἀείυπνον, τὸν διὰ παντὸς κοιμώμενον. φησὶ δὲ τὸν Θάνατον, ὥσπερ δαίμονά τινα ὄντα. πρὸς πάντας γὰρ σχεδὸν τοὺς ὑποχθονίους τὴν παράκλησιν ἐποιήσατο, τὸν Πλούτωνα, τὴν Περσεφόνην, τὸν Κέρβερον, καὶ νῦν πρὸς τὸν Θάνατον αὐτόν.

1579. Οὗτος ὁ ἄγγελος, εἷς ἐστι τῶν ἀκολουθησάντων Θησεῖ θεραπόντων· καὶ ἀφῖκται ἵνα ἀπαγγελῶν τῶν πραχθέντων ἐπὶ τῆς ἐρημίας. οὐ γὰρ πάντα δυνατὸν ἦν θεάσασθαι. ΞΥΝΤΟΜΩΤΑΤΩΣ. ἀντὶ τοῦ, συντόμως.

1584. ΤΟΝ ΑΕΙ ΒΙΟΤΟΝ. τὸ μακρὸν γῆρας, ἢ τὴν ζωήν. εἰώθασι γὰρ τὸ

ΑΕΙ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάσσειν. Ὅμηρος· (Ἰλ. ν'. 517.) ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί.

1587. ΩΣ ΜΕΝ ΓΑΡ. ὑπέρβατον. ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδε εἶρπεν, ὑφ' ἡγητῆρος οὐδενὸς φίλων, ἀλλ' αὐτὸς πᾶσιν ἡμῖν ἐξηγούμενος, καὶ σὺ παρὼν οἶδας. ΥΦ' ΗΓΗΤΗΡΟΣ. κατὰ συναλοιφήν. λέγει δὲ ὅτι ὑπ' οὐδενὸς ἡγητῆρος. ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΟΣ, προηγούμενος.

1590. ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΝ ΟΔΟΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐδόν· ὃν ἐν ἀρχῇ (57.) εἶπε χαλκόπουν ὁδόν. τοῦτον νῦν ὑποτίθεται ἐκτὸς τῆς σκηνῆς, καὶ οὐκ ἔτι ἐν ὄψει τοῦ θεάτρου. καὶ καταῤῥάκτην προσαγορεύει, διὰ τὸ νομίζειν ἐκεῖνον τὸν τόπον καταβασιν ἔχειν εἰς Ἅδου. καὶ εἰσὶν οἳ δι' αὐτῆς τὴν ἁρπαγήν φασι τῆς Κόρης γενέσθαι.

1592. ΚΕΛΕΥΘΩΝ. ὡς πλειόνων οὐσῶν τῶν ὁδῶν. ΚΟΙΛΟΥ ΚΡΑΤΗΡΟΣ. τοῦ μυχοῦ. τὰ γὰρ κοῖλα οὕτως ἐκάλουν ἐκ μεταφορᾶς, ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῇ Αἴτνῃ κοιλώματα, κρατῆρες καλοῦνται. λέγει δὲ δι' οὗ καταβῆναι φασὶ τὴν Κόρην ἁρπαγεῖσαν. ΠΕΡΙΘΟΥ ΤΕ φησὶ ΚΕΙΤΑΙ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ, οἷον ὑπομνήματα τῆς πίστεως, ἧς ἔθεντο πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς εἰς Ἅδου καταβάσεως· ἀμάρτυρον δὲ, εἰ διὰ τούτου τοῦ τόπου κατῆλθον. πιθανὼς δὲ ὁ Σοφοκλῆς πρὸς χάριν τῆς Ἀττικῆς φησὶν, ἐνταῦθα τὴν εἰς Ἅδου κατάβασιν Θησέως γενέσθαι.

1595. ΕΦ' ΟΥ ΜΕΣΟΥ ΣΤΑΣ. σταθεὶς, καὶ μηκέτι ὁδεύσας. ΜΕΣΟΥ δὲ, ἀντὶ τοῦ, μεταξὺ τοῦ κρατῆρος, ὅ ἐστι τοῦ μυχοῦ, στάς. ΤΟΥ ΤΕ ΘΟΡΙΚΙΟΥ ΠΕΤΡΟΥ. ταῦτα γνώριμα τοῖς ἐγχωρίοις. Θόρικος δὲ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. ΚΟΙΛΗΣ Τ' ΑΧΕΡΔΟΥ. τῆς τὸν πυθμένα ἐχούσης ὑπόκενον, σαπέντα. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΣΤΑΣ.

1598. ΡΥΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΛΟΥΤΡΑ. ἐπὶ τὸ ἀφαγνισθῆναι αὐτὸν πρὸ τελευτῆς.

1600. ΕΥΧΛΟΟΥ ΔΗΜΗΤΡΟΣ. ἧς ἱερόν ἐστι πρὸς τῇ ἀκροπόλει. καὶ Εὔπολις Μαρικᾷ·

> Ἀλλ' εὐθὺ πόλεως εἶμι. θῦσαι γάρ με δεῖ
> κριὸν Χλόῃ Δήμητρι.

ἔνθεν δῆλον ὅτι καὶ κριὸς τῇ θεῷ ταύτῃ θύεται, οὐ θήλεια μόνον ὄϊς. οὕτω δὲ τιμᾶται ἐκ τῆς τῶν κήπων χλόης. θύουσι δὲ αὐτῇ Θαργηλιῶνος ἕκτῃ. ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ, ἐντολὰς, πράξεις. Η ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. ὡς νομίζεται ἐπὶ τοῖς νεκροῖς.

1606. ΖΕΥΣ ΧΘΟΝΙΟΣ. πάνυ σεμνῶς τὸ ΧΘΟΝΙΟΣ. οἷον, μύκημα ἐγένετο, καὶ ἐσείσθη ἡ γῆ, προδηλοῦντος τοῦ θεοῦ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ ἔδει ἀποτάττεσθαι τὸν Οἰδίποδα. ΟΥΔ' ΑΝΙΕΣΑΝ, οὐδ' ἀνέπαυον.

1611. ΠΤΥΞΑΣ, περιπλέξας. ΔΥΣΠΟΝΗΤΟΝ ΤΡΟΦΗΝ. τὴν γηροκομίαν.

1617. ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΕΞ ΟΤΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς πλέον μου ὑμᾶς ἐφίλησε.

1621. ΛΥΓΔΗΝ. λύζοντες. ΕΚΛΑΙΟΝ ΠΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ. κατ' ἐπικράτειαν δὲ ΠΑΝΤΕΣ φησὶν, ἑνὸς μὲν ὄντος ἄῤῥενος, τοῦ Οἰδίποδος, δύο δὲ τῶν θηλειῶν· ὅμοιον τῷ· Μοῦσαι καλαὶ, κἄπολλον, οἷς ἐγὼ σπένδω.

1624. ΘΩΥΞΕΝ, ἐκάλεσεν, ἐβόησεν.

1630. ΜΟΛΕΙΝ ΟΙ. ἀντὶ τοῦ, πρὸς αὐτόν. ΠΙΣΤΙΝ ΑΡΧΑΙΑΝ. διὰ τοῦ ΑΡΧΑΙΑΝ βούλεται λέγειν ἀρχὴν πίστεως.

1634. ΟΣ' ΑΝ. ἀντὶ τοῦ, ὅσα ἄν.

1642. ΔΙΚΑΙΟΥΝ, δίκαιον νομίζειν. ΑΣΤΑΚΤΙ, πολυσακτὶ, πολυδακρύτως.

1648. ΕΞΑΠΕΙΔΟΜΕΝ. ἴδιον αὐτοῦ τὸ πολλαῖς κιχρῆσθαι ταῖς προθέσεσι. παραφυλακτέον δὲ πῶς καὶ τὰ ἄρρητα ὑπ' ὄψιν ἤγαγεν ὁ ἄγγελος, ἐκ τῶν σχημάτων μηνύων. ΑΝΑΚΤΑ Δ' ΑΥΤΟΝ. τὸν Θησέα εἶδομεν κατὰ τοῦ κρατὸς ἔχοντα χέρα ἐπίσκιον ὀμμάτων. ὅ ἐσι, τῇ χειρὶ σκέποντα τοὺς ὀφθαλμοὺς, πρὸς τὸ μὴ θεωρῆσαι τὸ δεινὸν τοῦ πάθους, ἤγουν τὸ σχῆμα τῶν θαυμαζόντων ἐνδεικνύμενον.

1653. ΕΠΕΙΤΑ ΒΑΙΟΝ. ἀντὶ τοῦ, μετ' ὀλίγον, οὐ μετὰ πολύ.

1659. ΕΞΕΠΡΑΞΕΝ, ἀνεῖλεν. Η ΤΟ ΝΕΡΤΕΡΩΝ. ἢ τὸ νερτέρων γῆς πέδον εὔνουν διαςάν. ὅ ἐσι, χάσμα αὐτῷ εὔνουν ἐγένετο. ΑΛΤΠΗΤΟΝ. γράφεται ΑΛΑΜΠΕΤΟΝ.

1664. ΕΙ ΤΙΣ ΒΡΟΤΩΝ. ὡς οὐδεὶς ἄλλος. ΕΙ ΔΕ ΜΗ ΔΟΚΩ ΦΡΟΝΕΙΝ. εἰ δέ τις οἴεταί με μὴ φρονοῦντα λέγειν, οὐκ ἂν αὐτῷ συγχωρήσαιμι, οὐδὲ συγκαταθείμην, ὅτι ταῦτα ὡς ἄφρων λέγω. ΠΑΡΕΙΜΗΝ, παραχωρήσαιμι.

1667. ΟΙ ΠΡΟΠΕΜΨΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ὁ Θησεύς.

1670. ΑΙ ΑΙ. ΦΕΤ. αἱ θυγατέρες ἐν μέρει αὐτοῦ ἀπολοφύρονται, ἐφ' οἷς τε νῦν σὺν τῷ πατρὶ ἔπαθον, καὶ ἅπερ ἐκδέξεται αὐτάς. καὶ ἔσι τὰ ἐφεξῆς τοῦ δράματος οὐκ εὐκαταφρόνητα. τὸ ἐξῆς· ἔσιν ἡμῖν σενάζειν, οὐ τὸ ἔμφυτον μὲν πατρὸς αἷμα, ἄλλο δὲ μή· ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ δηλονότι. ΑΛΛΟΤΕ ΜΕΝ ΠΟΝΟΝ. πρότερον μὲν, τινὰ ἐπάσχομεν ἐπὶ τῷ πατρί· τὸ δὲ νῦμα τον τοῦτο καὶ ἔσχατον, τὸ κατὰ τὴν ἀφάνισιν αὐτοῦ, οὕτω παράδοξόν ἐσιν, ὡς μηδὲ λόγον εὑρέσθαι ἐπ' αὐτῷ δυνατὸν εἶναι· ΑΛΟΓΙΣΤΑ ΠΑΡΟΙΣΟΜΕΝ. ἀδιήγητα κακὰ βασάζομεν. ΙΔΟΝΤΕ ΚΑΙ ΠΑΘΟΥΣΑ. ἀντὶ τοῦ, ἰδοῦσαι καὶ παθοῦσαι. πολλαχοῦ δὲ τῷ σχήματι χρῆται, ἀντὶ τῶν θηλυκῶν τὰ ἀρρενικὰ τιθεὶς, καὶ ἐν Ἠλέκτρᾳ· (978.)

Ὦ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,
ψυχῆς ἀφειδήσαντε, προὐςήτην φόνου.

καὶ πάλιν· (1003.)

Ὅρα, κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κτησώμεθα.

καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. ε'. 778.)

Τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἠϑεάων ὁμοῖαι.

καὶ Ἡσίοδος· (Ἔργων 180.)

Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν,
ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτην προλιπόντ' ἀνθρώπους
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις.

1677. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΜΕΝ ΕΙΚΑΣΑΙ. οὐδὲ εἰκόνα ἔχω λαβεῖν τοῦ πάθους. ΩΣ ΜΑΛΙΣΤ' ΑΝ ΕΙ ΠΟΘΩ ΛΑΒΟΙΣ. ὡς ἂν ἐπιποθήσαις τὸν τρόπον τῆς τελευτῆς μαθεῖν. ἢ ὡς μάλιςα ἄν τις ποθήσαι μαθεῖν ὅπως βέβηκεν, οἷον παραδόξως. καὶ ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξου δοκοῦντος εἶναι. ΤΙ ΓΑΡ ΟΤΩ ΜΗΤ' ΑΡΗΣ. πρὸς τὸ ἄνω· τί γάρ ἐσιν εἰκονίσαι ἐκείνῳ πάνυ, ᾧ τινι μήτε πόλεμος, μήτε νόσος ἐπῆλθεν, ἀλλ' ἀφανῶς διὰ χάσματος ἀπολομένῳ.

1683. ΝΩΙΝ ΔΕ. ἡμῖν, ἐμοὶ καὶ Ἰσμήνῃ. τὸ δὲ ΤΑΛΑΙΝΑ διὰ μέσου ἀναπεφώνηται. ΠΩΣ ΓΑΡ. ποῦ γῆς πλανηθεῖσαι, τροφῆς τύχωμεν. ΑΠΙΑΝ δὲ ΓΑΝ, τὴν μακρὰν καὶ ἄπαθεν οὖσαν. ΔΥΣΟΙΣΤΟΝ. τὴν δυσπέριστον, ἵν' ᾖ τοῦ πάθους ἐπίτασις, ὅτι εἰ καὶ τροφῆς εὐπορήσαιμεν, ἀλλ' ἀηδῶς προσοισόμεθα, τοῦ πατρὸς ἐστερημέναι.

1693. Ω ΔΙΔΥΜΑ ΤΕΚΝΩΝ. ταῦτα ὁ Χορὸς, παραινῶν ἐμμένειν τοῖς ἐγνωσμένοις παρὰ θεῶν· φέρειν γὰρ, φησὶ, χρὴ τὸ ἐκ θεῶν εἱμαρμένον καλῶς. ΜΗΔ' ΑΓΑΝ ΟΥΤΩ ΦΛΕΓΕΣΘΟΝ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ἄκρως φλέγεσθε, τὸ ἐκ θεοῦ πεμφθὲν βαρέως φέρουσαι καὶ δυσανασχετοῦσαι. ΟΥ ΤΟΙ ΚΑΤΑΜΕΜΠΤΑ. οὐκ ἐν τοιούτοις ἐστὲ, ὥστε καταμέμφεσθαι. ἤ τοι ὡς ἂν ἐπικουφίσοντος αὐταῖς τὴν συμφορὰν τοῦ βασιλέως, ἢ οἷον, οὐκ ἐν χείρονι νῦν ὑμῖν ἔσται τὰ πράγματα.

1697. ΠΟΘΟΣ ΚΑΙ ΚΑΚΩΝ. οἱ μὲν περὶ τὸν Χορὸν παραμυθεῖσθαι πειρῶνται αὐτάς· αἱ δὲ οὐδὲν ἧττον ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν χωροῦσι καὶ ὀλοφύρονται, καὶ φασίν· ἦν ἄρα τις καὶ κακῶν πόθος, ὡς ἡμεῖς, ἐν κακοῖς ὄντος τοῦ πατρὸς καὶ μὴ ὁρῶντος, ἐστέργομεν αὐτὸν, καὶ νῦν μὴ παρόντα ποθοῦμεν. ὡς ὅτε ἐν χεροῖν κατεῖχον τὸν Οἰδίποδα, περιέστελλον καὶ ἐθεράπευον. ΚΑΙ ΓΑΡ Ο ΜΗΔΑΜΗ. καὶ γὰρ δυστυχοῦντα τὸν πατέρα ἐποθοῦμεν θεραπεύειν, καὶ νῦν μὴ παρόντα ποθοῦμεν. ΟΥΔΕ ΑΦΙΛΗΤΟΣ. λείπει τὸ ἦς. ΚΑΙ ΤΑ̣ΔΕ ΜΗ ΚΥΡΗΣΗ̣Σ. καὶ τανῦν μὴ γένοιό μοι ἀφίλητος.

1705. ΑΣ ΕΧΡΗ̣ΖΕ ΓΑΣ. ἐφ' ἧς ἤθελε ξένης γῆς ἀπέθανε.

1711. ΠΩΣ ΜΕ ΧΡΗ ΤΟ ΣΟΝ ΤΑΛΑΙΝΑΝ. τουτέστι, τὸ παρὰ σὲ ἄχος τηλικοῦτόν ἐστιν. ΜΗ ΕΧΡΗ̣ΖΕΣ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ὤφελες. ΕΡΗΜΟΣ. μεμονωμένος τῶν συγγενῶν.

1720. ΑΛΛ' ΕΠΕΙ. ἐπεὶ ὁ Οἰδίπους εὐδαιμόνως ἀπέθανε, μὴ λίαν θρηνεῖτε. ΔΥΣΑΛΩΤΟΣ. οὐδεὶς δύσληπτος, ἀλλ' εὐάλωτος.

1725. ΩΣ ΤΙ ΡΕΞΩΜΕΝ. κατὰ κῶλον ἀλλήλαις διαλέγονται πάνυ παθητικῶς. καὶ μή τινι ἀπίθανον δόξῃ καὶ ἀνοικονόμητον, τὸ ἐπιθυμεῖν τὴν Ἀντιγόνην ὀπίσω ἀνιέναι ἐπὶ τὸν τοῦ πατρὸς τάφον, μὴ ἐπισταμένην τὰ κατ' αὐτὸν ὅπως ἀπέθανεν· ἀλλὰ τὸ ἦθος ἐννοείτω τὸ παθητικὸν, καὶ ὅτι τοιαῦτα πράττουσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς τοιούτοις συμπτώμασιν ἀεὶ, ἐπιφοιτᾷν θέλουσαι τοῖς τῶν θανόντων τάφοις.

1729. ΜΩΝ ΟΥΧ ΟΡΑ̣Σ. οὐχ ὁρᾷς καὶ τόδε, ὡς ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός; τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου κατ' ἀκόλουθον τῆς Ἀντιγόνης.

1739. ΚΑΙ ΠΑΡΟΣ. καὶ πρώην, φησὶν, ὡς εἰς καταφυγήν τινα πρὸς τὰ ἐνταῦθα κατεφύγετε, καὶ τοιαῦτα εὕρατε. καὶ νῦν ποῦ ζητεῖτε καταφεύγειν; ΣΦΩΙΝ. κακῶς ἡ ἀντωνυμία, διὸ τὸ χ. τὰ δὲ τελευταῖα καὶ δυστραπελώτερα, καὶ οὐ ῥᾳδίως ἐστὶν αὐτῶν κατακρατῆσαι ἐν τῇ ἐξηγήσει· πεποίηται γὰρ ταῦτα εἰς τὸ ἀσαφέστερον.

1751. ΠΑΥΕΤΕ ΘΡΗΝΩΝ. τῇ μὲν ἑρμηνείᾳ ἐπιστῆσαι ἄξιον· τὸ δὲ τῆς διανοίας ἀσαφές. φησὶ γὰρ ὁ Χορός· μὴ θρηνεῖτε, ὦ παῖδες· νέμεσίς γάρ ἐστι τοῦτον θρηνεῖν, ᾧ τὰ τῆς τελευτῆς κατὰ χάριν ἀπέβη. οὐ χρὴ οὖν τούτους πενθεῖν, οἷς κεχαρισμένον ἐστὶ τὸ ἀποθανεῖν.

1760, ΑΠΕΙΠΕΝ ΕΜΟΙ. παραφυλακτέον τὴν τέχνην, πῶς αἱ νέαι μὲν ἄπειροί

εἰσι τῶν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν· ὁ δὲ Θησεὺς ἕνια λέγει τῶν εἰρημένων αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος, τὰ λοιπὰ δὲ κατὰ τὴν αὐτοῦ ἐντολὴν κρύπτει.

1768. ΕΙ ΤΑΔ' ΕΧΕΙ ΚΑΤΑ ΝΟΤΝ. εἰ ἀρέσκει τὸ μὴ λειχθῆναι ταῦτα, καὶ ἡμῖν ἀρκεῖ τὸ μὴ ἀκοῦσαι. ΤΟΙΣΙΝ ΟΜΑΙΜΟΙΣ. Ἐτεοκλεῖ καὶ Πολυνείκει.

1774. ΠΡΟΣΦΟΡΑ. ἀντὶ τοῦ, χρήσιμα.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ ΟΙΔΙΠΟΤΝ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

1. Ω ΚΟΙΝΟΝ ΑΥΤΑΔΕΛΦΟΝ ΙΣΜΗΝΗΣ ΚΑΡΑ. περιφραστικῶς, ὦ ἀδελφὴ Ἰσμήνη. ΑΥΤΑΔΕΛΦΟΝ δὲ εἶπεν, ὅτι ἐκ τῶν αὐτῶν γεγόνασι. πολλάκις δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τὸ ΚΟΙΝΟΝ τίθησιν, ὡς νῦν. ἐπειδὴ τὸ ἀδελφὸς κοινῶς λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ὄντων ἀδελφῶν, ἐπήγαγε τὸ ΑΥΤΑΔΕΛΦΟΝ, ὅπερ παρίστησι τοὺς ἐκ τῶν αὐτῶν πατρὸς καὶ μητρὸς γεγονότας· τὸ δὲ ΚΟΙΝΟΝ ὁ Σοφοκλῆς συνεχῶς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τίθησιν, οἷον καὶ ἐν ταῖς Ὑδροφόροις τέταχε, πολύκοινον Ἀμφιτρίταν, ἀντὶ τοῦ πολυάδελφον.

2. ΑΡ' ΟΙΣΘ' Ο ΤΙ ΖΕΥΣ. τὸ Ο ΤΙ ἀντὶ τοῦ, ὁποῖον. ὁ δὲ νοῦς· ἆρά γε ἔστι τῶν ἀπ' Οἰδίποδος κακῶν, ὁποῖον οὐχὶ ὁ Ζεὺς ζώσαις ἡμῖν ἐπιτελεῖ; ὡς εἰ ἔλεγεν· ἆρα ἔχει τι ὁ Ζεὺς τούτων τῶν κακῶν μεῖζον ποιῆσαι εἰς ἡμᾶς; εἶπε δὲ διττῶς. πρῶτον μὲν Ο ΤΙ, εἶτα δὲ ΟΠΟΙΟΝ, ἀρκοῦντος θατέρου.

4. ΟΥΤ' ΑΤΗΣ ΑΤΕΡ. Δίδυμός φησιν, ὅτι ἐν τούτοις τὸ ΑΤΗΣ ΑΤΕΡ ἐναντίως συντέτακται τοῖς συμφραζομένοις. λέγει γὰρ οὕτως· οὐδὲν γάρ ἐστιν οὔτε ἀλγεινὸν, οὔτε ἀτηρὸν, οὔτε αἰσχρὸν, ὃ οὐκ ἔχομεν ἡμεῖς. ἄτης ἄτερ δέ ἐστι τὸ ἀγαθόν. ΟΠΟΙΟΝ ΟΥ ΟΥΚ ΟΠΩΠΑ. περισσόν ἐστι τὸ ἕτερον ΟΥ, ὥστε ὥσπερ ἀπόφασιν εἶναι· σύνηθες δὲ τοῦτο τοῖς τραγικοῖς.

7. ΚΑΙ ΝΥΝ ΤΙ ΤΟΥΤ' ΑΥ ΦΑΣ!. ἐγκλιτικῶς προσενεκτέον τὸ ΤΙ. οὐ γάρ ἐστιν ἐν ἐρωτήσει ὁ λόγος, ἀλλ' ἐν ἀποφάσει ἀορίστως. ΠΑΝΔΗΜΩ ΠΟΛΕΙ. πάσῃ τῇ πόλει. Η ΣΕ ΛΑΝΘΑΝΕΙ. ἢ λανθάνει σε τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα ἐπὶ τοὺς φίλους ἰόντα, τὰ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν κακὰ εἰς ἡμᾶς σείχοντα; ἡ δὲ ΠΡΟΣ ἀντὶ τῆς ἐπὶ ληπτέα.

11. ΦΙΛΩΝ. λείπει ἡ περὶ, ἵν' ᾖ, περὶ φίλων.

14. ΔΙΠΛΗ ΧΕΡΙ. τῇ ὑπ' ἀλλήλων. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ διπλῇ, οἷον, ὑπ' ἀλλήλων ἀναιρεθέντων τῶν ἀδελφῶν.

15. ΕΠΕΙ. ἀντὶ τοῦ, ἀφ' οὗ. Ὅμηρος· (Ὀδ. α'. 2.) ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔτισσε. τὸ δὲ ΦΡΟΥΔΟΣ καθ' ὑπερβολὴν εἴρηται. ΟΥΔΕΝ ΟΙΔ' ΥΠΕΡΤΕΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ, πλέον. οἷον, οὐκ οἶδα ἐν τίνι εἰμὶ, ἢ ἐν ἀγαθοῖς, ἢ ἐν κακοῖς. ΑΤΩΜΕΝΗ. ἄτῃ συνεχομένη.

18. ΗΔΗ. ἀντὶ τοῦ, ἤδεα. καὶ ἤδειν σε καλῶς τὰ τοιαῦτα μὴ πολυπραγμονοῦσαν. ΤΟΤΔ' ΟΥΝΕΚ' ΕΞΕΠΕΜΠΟΝ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦτό σε ἤγαγον ἐνταῦθα· τὸ δὲ ΕΞΕΠΕΜΠΟΝ ἀντὶ τοῦ, μετεπεμπόμην.

20. ΚΑΛΧΑΙΝΟΥΣΑ. ἀντὶ τοῦ, πορφύρουσα, καὶ τεταραγμένως φροντίζουσα. κάλχη γάρ ἐστιν ὁ κόχλος τῆς πορφύρας, ἥτις ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἀνιοῦσα βάπτει τὴν καλλίστην πορφύραν· ἀφ' οὗ καὶ Κάλχας ὁ μάντις. Ἄλλως· ἐκ βάθους τι μεριμνῶσα, ὡς τὸ βυσσοδομεύων.

21. ΟΥ ΓΑΡ ΤΑΦΟΥ ΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἡμῖν. ὁ δὲ λόγος κατ' ἐρώτησιν οὕτω πρὸς τὸ ἑξῆς· οὐ γὰρ τῶν κασιγνήτων ἡμῶν τὸν μὲν ἐτίμησε τάφῳ ὁ Κρέων, τὸν δὲ οὔ; ΣΤΝ ΔΙΚΗ ΧΡΗΣΘΕΙΣ ΔΙΚΑΙΑ. ἀντὶ τοῦ, δικαίᾳ κρίσει χρησάμενος. ΠΟΛΥΝΕΙΚΟΥΣ ΝΕΚΥΝ. ἀντὶ τοῦ, αὐτὸν τὸν Πολυνείκην.

30. ΘΗΣΑΥΡΟΝ, ἕρμαιον, εὕρημα. ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΒΟΡΑΣ. πρὸς τέρψιν τροφῆς.

31. ΤΟΙΑΥΤΑ ΦΑΣΙ. τὸ ἑξῆς· τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ κἀμοὶ πεκηρυχέναι. τὸ δὲ ΛΕΓΩ ΓΑΡ ΚΑ'ΜΕ διὰ μέσου μετὰ πάθους ἀνεφώνησε. λέγω γάρ, φησὶν, ὅτι κἀμὲ προσπεριείληφε τῷ κηρύγματι· ἔτι γὰρ καὶ ἐμαυτὴν ἐν τοῖς ζῶσι καταριθμῶ. τὸ δὲ ΑΓΑΘΟΝ ἐν εἰρωνείᾳ. ΚΗΡΥΞΑΝΤ' ΕΧΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, πεκηρυχέναι, ὡς τὸ, σιγήσας ἔχω, ἀντὶ τοῦ, σιγῶ. λέγει δέ· εἴπερ δεῖ κἀμὲ συγκαταριθμεῖσθαι ἐν τοῖς ζῶσι. ΚΑΙ ΔΕΥΡΟ ΝΕΙΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, πορεύεσθαι. ΟΥΧ ΩΣ ΠΑΡ' ΟΥΔΕΝ. οὐχ ὡς ἔτυχεν ἔχειν τὸ πρᾶγμα, ἀντὶ τοῦ, οὐκ εὐτελῶς καὶ ὡς πάρεργον, ἀλλ' ὡς μέγα. ἢ οὕτως· οὐχ ὡς οὐδὲν, ἀλλὰ μέγα. ΕΙΤ' ΕΣΘΛΩΝ ΚΑΚΗ. λείπει γονέων, ἵν' ᾖ, ἐσθλῶν γονέων.

39. ΤΙ Δ' Ω ΤΑΛΑΙΦΡΟΝ. τὸ ἑξῆς· τί δὲ ἄν σοι ἐγὼ προσθείμην πλέον, ἀντὶ τοῦ, σοὶ γενοίμην χρήσιμος, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχοι, λύουσα τὸν νόμον καὶ θάπτουσα τὸν ἀδελφόν. εἰ δὲ γράφεται Η 'ΦΑΠΤΟΥΣΑ, ἀντὶ τοῦ, λύουσα τὸν νόμον, ἢ ἐπιβεβαιοῦσα αὐτόν. ΕΙ ΤΑΔ' ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ. εἰ ταῦτα Κρέων ἐκέλευσε. ΠΡΟΣΘΕΙΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ποιήσαιμι.

42. ΠΟΙΟΝ ΤΙ ΚΙΝΔΥΝΕΥΜΑ. ἐκ τούτου ἤδη τὸ ἦθος ὥρα, κινδύνευμα καλούσης τὸ ἔργον. τὸ δὲ ΠΟΙ ΓΝΩΜΗΣ ΠΟΤ' ΕΙ ὡς ἀδυνάτοις ἐπιχειρούσης λέγει.

44. Η ΓΑΡ ΝΟΕΙΣ ΘΑΠΤΕΙΝ ΣΦ' ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ΠΟΛΕΙ. τὸν ἀπηγορευμένον, καὶ κεκωλυμένον ὑπὸ τῆς πόλεως, τολμᾷς θάπτειν σύ;

45. ΤΟΝ ΓΟΥΝ ΕΜΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΟΝ. εἰ μὴ σὺ θέλεις θάπτειν, ἐγὼ τοῦτο ποιήσω μόνη. ἢ οὕτως· κἂν μὴ προσποιῇ αὐτὸν εἶναι σὸν ἀδελφὸν, ἀλλ' ἀλλοτριοῖς σαυτὴν τῆς συγγενείας, ἐγὼ θάψω τὸν ἐμὸν καὶ σὸν ἀδελφόν. Δίδυμος δέ φησιν ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν τὸν ἑξῆς στίχον νενοθεῦσθαι.

47. Ω ΣΧΕΤΛΙΑ. αἱ ἀντιλογίαι δῆλαί εἰσιν. ἡ μὲν γὰρ τῷ πράγματι, ἡ δὲ τῇ οἰκειότητι ἀκολουθεῖ.

48. ΑΛΛ' ΟΥΔΕΝ ΑΥΤΩ. οὐ μέτεστιν αὐτῷ εἴργειν με ἀπὸ τῶν ἐμῶν. ἢ οὕτως· οὐ μετῆν αὐτῷ τὰ ἡμέτερα βουλεύματα εἴργειν.

49. ΠΑΤΗΡ ΩΣ ΝΩΝ ΑΠΕΧΘΗΣ. τὰς συμφορὰς σκόπησον τοῦ παντὸς γένους, καὶ πῶς ὁ πατὴρ ἀκλεὴς ἀπώλετο· οὐ μόνον δὲ ἀκλεὴς, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθὴς, διὰ τὸν γινόμενον λοιμόν. ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΦΩΡΩΝ ΑΜΠΛΑΚΗΜΑΤΩΝ. αὐτὸς γὰρ ἐαυ-

τὸν ἐφύρασε, καὶ ἔγνω συνὼν τῇ μητρί. ἢ ὧν αὐτὸς ἐπίστασις ἐγένετο. ἢ τῶν φανερῶν καὶ πᾶσιν ἐγνωσμένων. ΔΙΠΛΟΥΝ ΕΠΟΣ. διπλοῦν ὄνομα ἔχουσα, μήτηρ τε καὶ γυνή. ΑΡΤΑΝΑΙΣΙ, ἀγχόναις. ΛΩΒΑΤΑΙ, ἀφανίζει, ἀπόλλυσι.

58. ΜΟΝΑ ΔΗ ΝΩ ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΑ. μηδενὸς δηλονότι ἐπικούρου ὄντος ἡμῖν. ΕΙ ΝΟΜΟΥ ΒΙΑ ΨΗΦΟΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ. εἰ τὴν γενομένην ψῆφον τῶν τυράννων τῇ τοῦ νόμου ἀνάγκῃ παραβαίημεν. τουτέστιν, εἰ τὴν ἐξουσίαν τὴν ἐκ τῶν νόμων τοῖς τυράννοις ἐπομένην παραβαίημεν. ΚΡΑΤΗ, τὰς βασιλείας. ΑΛΛ' ΕΝΝΟΕΙΝ ΧΡΗ. πρῶτον μὲν ὅτι ἀσθενεῖς ἐσμὲν ἐκ φύσεως, καὶ ὡς γυναῖκες· ἔπειτα καὶ ὑπὸ τῆς τύχης ἀσθενέστεραι, καθὸ ὑποτεταγμέναι. παρὰ τὸ Εὐριπίδειον· (Μηδ. 266.)

γυνὴ γὰρ πάλλα μὲν φόβου πλέα,
κακή τ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾷν.

ΚΑΤΙ ΤΩΝΔ' ΑΛΓΙΟΝΑ. λυπηρότερα. λείπει δὲ τὸ, ὥστε ἀκούειν ταῦτα, καὶ τὰ τούτων χείρονα.

65. ΤΟΥΣ ΥΠΟ ΧΘΟΝΟΣ. ἢ τὸν Πολυνείκην, ἢ τοὺς χθονίους δαίμονας. πιθανῶς δὲ καὶ τοῦ πρέποντος ἐφρόντισε· φησὶ γὰρ, ὅτι ἀπολογήσομαι τοῖς κατὰ χθονός. ΞΥΓΓΝΟΙΑΝ ΙΣΧΕΙΝ. συγγνώμην ἔχειν, ὅτι βίᾳ πράσσω ταῦτα. ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΕΛΕΙ. τοῖς βασιλεῦσι. ΤΟ ΓΑΡ ΠΕΡΙΣΣΑ ΠΡΑΣΣΕΙΝ. γνωμολογικῶς ἀπαλλάττεται. τὸ γὰρ παρὰ δύναμίν τι πράττειν, ἠλίθιον.

69. ΟΥΤ' ΑΝ ΚΕΛΕΥΣΑΙΜ'. τὸ τέλειον· οὔτ' ἂν κελεύσαιμι. τὸ δὲ ἑξῆς· οὔτε εἰ θέλοις πράττειν ἐμοῦ μέτα, ἡδέως ἂν δρῴην. δαιμόνιον δὲ τὸ ἦθος. φησὶν· οὔτε σε ἀναγκάσω· ἀλλ' οὔτ', ἂν θέλῃς, ἡδέως ἀνέξομαί σου τὴν ἐπικουρίαν. ΑΛΛ' ΙΣΘ' ΟΠΟΙΑ ΣΟΙ ΔΟΚΕΙ. γίγνωσκε ὁποῖα σὺ θέλεις, τὸ πείθεσθαι τοῖς τυράννοις. ἢ τοιαύτη γενοῦ, ὁποία καὶ βούλει. ΚΑΛΟΝ ΜΟΙ ΤΟΥΤΟ ΠΟΙΟΥΣΗ. θαπτούσῃ τὸν ἀδελφόν. ἀντὶ τοῦ, καλός μοι ἔσαι ὁ ὑπὲρ ἀδελφοῦ θάνατος, τουτέστιν εὐκλείστατος.

74. ΟΣΙΑ ΠΑΝΟΥΡΓΗΣΑΣ'. δίκαια μετὰ πανουργίας ἐργασαμένη, ὡς αὐτὴ λέγεις· ἐπεὶ προεῖπε· Τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα. ἢ οὕτως· ὅσια πανουργήσασα, ἀντὶ τοῦ, εὐσεβῶς πάντα ἐργασαμένη. ΤΟΙΣ ΚΑΤΩ ΤΩΝ ΕΝΘΑΔΕ. γενναῖον καὶ τοῦτο, εἰς ὑποθήκας συντελοῦν τῆς μετὰ ταῦτα ἐπιδημίας, ὅτι δεῖ εὖ τίθεσθαι μεμνημένον ἐκείνου τοῦ χρόνου, καὶ ὅτι δεῖ λόγον ὑποσχεῖν κάτω. ἐπεμβέβληται δὲ ταῦτα τοῖς ποιήμασιν οὐκ ἀχρείως, εἰς εὐσέβειαν προτρεπόμενα. ΤΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΕΝΤΙΜ' ΑΤΙΜΑΣΑΣ' ΕΧΕ. τὰ παρὰ θεοῖς τίμια ἀτίμαζε. τετίμηται γὰρ παρὰ θεοῖς, καὶ ὅσιον νενόμισαι τὸ θάπτειν νεκρούς· οἷς μᾶλλον δεῖ πείθεσθαι, ἢ τοῖς τοῦ Κρέοντος κηρύγμασι.

80. ΣΥ ΜΕΝ ΤΑΔ' ΑΝ ΠΡΟ'ΤΥΧΟΙΟ. σὺ μέντοι ταῦτα προφασίζου· τὰς γὰρ προφάσεις, προχάνας ἐκάλουν, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Αἰτίων·

Ἀγρόνδε πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα.

ἢ, σὺ ταῦτα προβάλλου· ἢ, σὺ μὲν τούτοις ἂν σαυτὴν σκεπάζοις. ΕΓΩ ΔΕ ΔΗ ΤΑΦΟΝ. τοῦτο ἤδη τῆς προθυμίας αὐξητικόν.

82. ΟΙ ΜΟΙ ΤΑΛΑΙΝΗΣ. φιλόστοργον καὶ ταύτης τὸ ἦθος, ἀλλ' ἐυλαβές. δέδοικεν οὖν καὶ περὶ τῇ ἀδελφῇ, καὶ ἀναβοᾷ περιπαθῶς.

83. ΠΟΤΜΟΝ. γράφεται ΒΙΟΝ.

86. ΟΙ ΜΟΙ ΚΑΤΑΤΔΑ. διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι ἐφ' οἷς ποιῶ ἀγάλλομαι· πᾶσιν οὖν ἀπάγγιλλε αὐτά. ἅμα δὲ καὶ ἐφυβρίζει ἐν οἷς δοκεῖ αὐτῇ προσχαρίζεσθαι.

88. ΘΕΡΜΗΝ ΕΠΙ ΨΥΧΡΟΙΣΙ. ἐπὶ ἀδυνάτοις νεανιεύῃ, καὶ ἐπὶ ἀηδέσι τέρπῃ τὴν ψυχήν.

89. ΟΙΣ ΜΑΛΙΣΘ' ΑΔΕΙΝ ΜΕ ΧΡΗ. τῇ τῶν θεῶν οσίᾳ, διὰ τὸ θάπτειν τὸν νεκρὸν, καὶ μάλιστα ἀδελφόν.

90. ΕΙ ΚΑΙ ΔΥΝΗΣΗ Γ'. εἰ καὶ δυνήσῃ ἀρέσκειν. ἀλλ' ἀμηχάνων καὶ ἀδυνάτων ἐρᾷς.

91. ΟΤΑΝ ΔΗ ΜΗ ΣΘΕΝΩ. ὅταν ἀδυνατήσω, τότε παύσομαι· νῦν δὲ ἀναγκαῖον ἐπιχειρεῖν.

92. ΑΡΧΗΝ ΔΕ ΘΗΡΑΝ. οὐδὲ ἐπιβάλλειν τοῖς ἀμηχάνοις καλόν ἐστι.

94. ΔΙΚΗ. ἀντὶ τοῦ, δικαίως, ὡς καὶ ἡμεῖς ἔτι φαμὲν ἐν τῇ συνηθείᾳ, βίᾳ, ἀντὶ τοῦ, βιαίως. ἢ ἡ ΠΡΟΣ τοῦ ΠΡΟΣΚΕΙΣΗ τῷ ΔΙΚΗ συνάπτεται, ἵν' ᾖ οὕτως· πρὸς τῷ τῇ Δίκῃ ἀπέχθεσθαι, καὶ τῷ θανόντι δυσμενὴς ἔσῃ. καλῶς δὲ τὸ ΚΕΙΣΗ, ἵνα τὴν μετὰ θάνατον αὐτῇ προσγενησομένην τιμωρίαν αἰνίξηται. ΠΕΙΣΟΜΑΙ ΓΑΡ ΟΤ. οὐδὲν δεινὸν, φησὶ, πείσομαι, ὅπερ με τῆς εὐκλείας τοῦ καλοῦ θανάτου ἀποστερήσει. ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν τηλικοῦτον κακὸν πείσομαι, ὥστε μὴ οὐ καλῶς ἀποθανεῖν.

99. ΑΝΟΤΣ ΜΕΝ ΕΡΧΗ. ἀνοήτως μὲν καὶ φιλοκινδύνως πράττεις· εὐνοϊκῶς δὲ τῷ θανόντι.

100. ΑΚΤΙΣ ΑΕΛΙΟΥ. σύνοδος τινῶν Θηβαίων γερόντων, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συνέστηκε. μιτάπεμπτοι δὲ εἰσὶν οὗτοι ὑπὸ τοῦ Κρέοντος γεγενῆσθαι, ἐπεὶ καὶ τὰς προφάσεις τῆς εἰσόδου τῶν Χορῶν πιθανὰς εἶναι δεῖ· καὶ ἐπειδὴ κατωρθώκασι τῇ προτεραίᾳ οἱ Θηβαῖοι, καὶ οἱ ἄριστοι πάντες τῶν Ἀργείων ἀνῄρηνται, εἰκότως περιχαρεῖς εἰσὶ, καὶ τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ εὐχαριστοῦσιν. ὁ δὲ λόγος· ὦ φίλη ἡμέρα παρὰ τὰς πρόσθεν ἡμέρας ἡμῖν φανεῖσα. ΤΟ ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ. τὸ ΤΟ πρὸς τὸ ΦΑΝΕΝ. τὸ δὲ ἑξῆς· ὦ τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου φῶς· τὸ φανὲν ἡμῖν κάλλιστον τῶν προτέρων ἡμερῶν. τοῦτο γὰρ προσληπτέον. Ω ΧΡΥΣΕΑΣ ΑΜΕΡΑΣ. ὦ ἀκτὶς, τῆς ἡμέρας ὀφθαλμός. ὁ δὲ νοῦς· ὦ καλλίστη ἡμέρα, ἐφάνης ἐν Θήβαις, βάντα τὸν Ἀργολικὸν στρατὸν τὸν λευκασπιν πανσαγίᾳ, τουτέστι πάσῃ σάγῃ καὶ σκευῇ χρησάμενον, ἐξυτόρῳ κινήσασα χαλινῷ φυγάδα. ΔΙΡΚΑΙΩΝ ΡΕΕΘΡΩΝ. Δίρκη, κρήνη καὶ ποταμὸς Θηβῶν. ΛΕΥΚΑΣΠΙΝ. καὶ Εὐριπίδης· (Φοινίσσαις 1110.)

Λευκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν.

ΦΩΤΑ. ἤτοι τὸν Ἄδραστόν φησιν, ἢ ἀφ' ἑνὸς τὸ πλῆθος δηλοῖ. ΠΑΝΣΑΓΙΑ. σὺν πανοπλίᾳ. ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ. ὑπὲρ τὸ δέον δραμόντα, διὰ τὴν φυγήν. ΚΙΝΗΣΑΣΑ ΧΑΛΙΝΩ. οἷον παρασκευάσασα τῶν χαλινῶν μετὰ σπουδῆς ἐφάψασθαι, διὰ τὴν ἐξυτέραν φυγήν.

110. ΟΝ ΕΦ' ΗΜΕΤΕΡΑ ΓΑ. ὄντινα στρατὸν Ἀργείων ἐξ ἀμφιλόγων νεικέων ἀρθεὶς ἤγαγεν ὁ Πολυνείκης, οἷον ἀμφιλογίᾳ χρησάμενος πρὸς τὸν ἀδελφόν. διὰ βραχέων δὲ εἶπεν αὐτὸ, ὡς γνωρίμου οὔσης τῆς ὑποθέσεως. ΑΡΘΕΙΣ. ἐπαρθεὶς εἰς θυμὸν καὶ παροξυνθείς. ΝΕΙΚΕΩΝ ΑΜΦΙΛΟΓΩΝ. ἢ τῶν ἀμφισβητησίμων, ἢ τῶν ἀμφιβολίας ἐμποιούντων. ΑΙΕΤΟΣ ΕΙΣ ΓΑΝ ΩΣ. τὸ ἑξῆς· ὡς αἰετός. ΛΕΥΚΗΣ ΧΙΟΝΟΣ ΠΤΕΡΥΓΙ. ὡς ἐκ χιόνος οὖσῃ πτέρυγι, ἀντὶ τοῦ, λευκοτάτῃ. ΣΤΕΓΑΝΟΣ.

ὑπηγασμένος λευκοῖς ὅπλοις. ἀλληγορικῶς δὲ τοῦτό φησιν, ὡς ἐπὶ ἀετοῦ. δηλοῖ δὲ, ὅτι λεύκασπις ἦν ὁ τῶν Ἀργείων στρατός. λείπει δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς χιόνος. τὸ δὲ ΠΤΕΡΥΓΙ μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν ὅπλων ἴλαδι.

117. ΣΤΑΣ Δ' ΥΠΕΡ ΜΕΛΑΘΡΩΝ. ὡς ἀετὸς Πολυνείκης κυκλώσας τὰς Θήβας ταῖς τῶν φόνων ἐρώσαις λόγχαις, ἀμφιχανὼν ἔβα. ἐνέμεινε δὲ τῇ μεταφορᾷ. ΕΒΑ, ἀντὶ τοῦ, ἠττήθη. ΓΕΝΥΣΙ. παρήλλαξε τὸ ὄνομα, τὰ χείλη τοῦ ἀετοῦ, γένυς εἰπών. ΠΕΥΚΑΕΝΘ' ΗΦΑΙΣΤΟΝ. τὸν ἐκ τῆς πεύκης ἐγειρόμενον, ἢ τὸν πικρὸν τοῖς τοῦτο πάσχουσι. ΔΡΑΚΟΝΤΙ. ἐγεγόνει ὁ δράκων ἐξ Ἄρεως καὶ Τιλφώσης Ἐρινύος. ἀπὸ δὲ τοῦ δράκοντος τοὺς Οἰδιπόδας δηλοῖ, ἐπεὶ δρακοντογενεῖς εἰσιν. ὁ δὲ λόγος τοιοῦτος· πάταγος Ἄρεος περὶ τὰ νῶτα τοῦ ἀετοῦ ἐτάθη, τουτέστι, δραπετεύειν καὶ νῶτα αὐτὸν διδόναι πεποίηκεν ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου δράκοντος· ὃς ἐπέπτησεν αὐτὸν τὸν δράκοντα δυσχερῶς χειρωθῆναι. πολέμιον δὲ ζῷόν ἐστιν ὁ δράκων πρὸς τὸν ἀετὸν, ὡς φησι Νίκανδρος· (Θηρ. 448.) τὸ δὲ ΑΝΤΙΠΑΛΩ ΔΡΑΚΟΝΤΙ, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου δράκοντος, ὡς (Ἰλ. χ'. 55.) Ἀχιλλῆϊ δαμασθείς. ἢ οὕτως· τῷ ἀντιπάλῳ δράκοντι τοσαύτη μάχη συνετάθη, ἣ ἐποίησεν αὐτὸν μὴ δύνασθαι ἡμᾶς χειρώσασθαι· ἵνα δράκοντα λέγῃ τὸν Ἀργείων στρατὸν, ὡς θανατηφόρον, ἢ τὸν Πολυνείκη, ὡς αὐτὸν Θηβαῖον ὄντα.

127. ΖΕΥΣ ΓΑΡ ΜΕΓΑΛΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ. τοῦτο κοινὸν, ὡς πάντων τῶν Ἀργείων μεγαλαυχούντων, ἢ ἰδίᾳ κατὰ Καπανέως. τὰ γὰρ ἐξῆς εἰς αὐτὸν μόνον τείνει. ΧΡΥΣΟΥ ΚΑΝΑΧΗΣ ΥΠΕΡΟΠΤΙΑΣ. καὶ τὴν τοῦ χρυσοῦ φαντασίαν ὑπερβεβηκότας τῇ ἰδίᾳ ὑπεροψίᾳ· ὑπερήφανον γάρ τι ὁ χρυσός. οἱ δέ φασι λείπειν τὴν μετὰ, ἵν' ᾖ οὕτως· καὶ ἰδὼν αὐτοὺς πρωσνισσομένους μετὰ χρυσοῦ, καὶ καναχῆς, καὶ ὑπερφανίας, ὃ ἐστιν ὑπερηφανίας, οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλ' ἐνεμέσησε τῷ κόμπῳ αὐτῶν· ἀεὶ γὰρ τοὺς κόμπους τῆς μεγάλης γλώσσης ὑπερεχθαίρει. ΠΑΛΤΩ ΠΥΡΙ. τῷ κεραυνῷ τῷ ἄνωθεν παλθέντι. ΒΑΛΒΙΔΩΝ, μεταφορικῶς εἴρηται ἀπὸ τῶν δρομέων, ἀντὶ τῶν κρηπίδων τοῦ τείχους. ΑΛΑΛΑΞΑΙ, παιωνίσαι. ἀλάλαγμα δέ ἐστιν ἐπινίκιος ᾠδή.

134. ΑΝΤΙΤΥΠΑ Δ' ΕΠΙ ΓΑ ΠΕΣΕ. εἰς ἀντίτυπον δὲ, φησὶ, πτῶμα ἔπεσε, διατιναχθεὶς ἄνωθεν κάτω, οὐχὶ πλάγιος. τὸ δὲ ἀντίτυπος, οὐκ ἀπὸ τοῦ τύπου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τύψαι συντέθειται. αὐτὸς μὲν γὰρ τὴν ἄνω φορὰν ἐδίωκεν· ὁ δὲ κεραυνὸς τὴν κάτω. ὅτι δὲ ΤΑΝΤΑΛΩΘΕΙΣ σημαίνει τὸ διασεισθεὶς, μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων· Μελαμφύλλῳ δάφνᾳ χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ τανταλίζει. Ἄλλως· ἄνωθεν τυπεὶς ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ, κάτωθεν δὲ ὑπὸ τῆς γῆς διὰ τὸν κεραυνὸν γενόμενος· ὅτι τῷ Ταντάλῳ ἡ Σίπυλος ἐπικατερράφη. ΠΥΡΦΟΡΟΣ. πῦρ φέρων ἐν αὐτῷ. ἢ ὁ πῦρ τοῖς τείχεσι προσάγων. ἢ πεπυρακτωμένος ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ. ΟΣ ΤΟΤΕ. ὡς ἐπὶ τυφῶνος καὶ καταιγιδώδους πνεύματος, ἐπέπνει τὴν πόλιν ῥιπαῖς ἀνέμων. ΒΑΚΧΕΥΩΝ. ἐνθουσιῶν, καὶ μέγα φυσῶν, καὶ πνέων ὀργὴν, ὡς τὸ Μενάνδρου· Ἀλλὰ καὶ πν ... ΕΙΧΕ Δ' ΑΛΛΑ. τὸ ΕΙΧΕΝ οὐκ ἔτι ἐπὶ τοῦ Καπανέως, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἄρεος· ὅτι Ἄρης βοηθῶν ἡμῖν, πανταχοῦ τροπὰς ἐποιεῖτο τῶν πολεμίων. τοῦτο δέ φησιν, ὡσεὶ ἔλεγεν· οὐδεὶς τόπος ἀπήλλακτο ταραχῆς, ἀλλὰ πανταχοῦ ὁμοίως ἐζεφλέγετο ὁ πόλεμος. ΔΕΞΙΟΣΕΙΡΟΣ. κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος κέρας. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων τῶν ἐν τοῖς ἅρμασι παρασειρόντων. ὅ ἐστι, δεξιὸς Ἄρης ἡμῖν γενόμενος ὁ κεραυνὸς, καὶ ἀγαθὸς ἡμῖν φανείς. ἐὰν δὲ ᾖ ΔΕΞΙΟΧΕΙΡΟΣ, ἀντὶ τοῦ, γενναῖος καὶ περιδέξιος. Ἄλλως.

ΔΕΞΙΟΣΕΙΡΟΣ, ὁ γενναῖος. οἱ γὰρ ἰσχυροὶ ἵπποι εἰς τὴν δεξιὰν σειρὰν ζεύγνυνται τοῦ ἅρματος.

143. ΠΑΓΧΑΛΚΑ ΤΕΛΗ. ὅ ἐστι, τὰ ὅπλα ἀπέβαλον. ΤΟΙΝ ΣΤΥΓΕΡΟΙΝ. συγιερῶν φησι τῶν ἀτυχῶν. οἱ τοιοῦτοι γὰρ ἀεὶ συγνοὶ καθεστήκασιν. οὗτοι δὲ, φησὶν, ἀλληλοκτονηθέντες, οὐ διέκριναν τὴν νίκην, ὥστε τοῦ ἡττηθέντος ἀνατεθῆναι τὰ ὅπλα. ΚΑΘ' ΑΥΤΟΙΝ. ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀλλήλων. ΔΙΚΡΑΤΕΙΣ ΛΟΓΧΑΣ. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένας. ἢ ὅτι ἀλλήλους ἀπέκτειναν, καὶ ἡ ἑκατέρου λόγχη οὐκ εἰς κενὸν ἀπεστίμφθη, ἀλλ' ἐκράτησε τοῦ ἑτέρου.

148. Α ΜΕΓΑΛΩΝΥΜΟΣ. ἡ μεγάλην περιποιοῦσα δόξαν. ΑΝΤΙΧΑΡΕΙΣΑ ΘΗΒΑ. ἀντὶ τοῦ, ἴσον αὐτῇ χαρεῖσα, ὡς ἀντίθεος. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ὅσον ἐφίλει τὴν Νίκην, καὶ ἡ Νίκη αὐτὴν ἀντεφίλησε· πρὸς χαίρουσαν γὰρ αὐτὴν καὶ αὐτὴ χαρεῖσα ἦλθεν. ἢ ἀντὶ τῶν κακῶν χαρεῖσα. ΕΚ ΜΕΝ ΔΗ ΠΟΛΕΜΩΝ. πάνυ πιθανῶς τὰ τῆς εὐχῆς. ἐπιμνησθέντες γὰρ δυσχερῶν, πάλιν ἐπὶ τὰ κατ' ἀρχὰς εὔφημα τρέπονται. ΘΗΒΑΣ Δ' ΕΛΕΛΙΖΩΝ. ἐξάρχοι δὲ ὁ Διόνυσος, ὁ τὰς Θήβας ἐλελίζων καὶ κινῶν ταῖς βακχείαις. Ἄλλως. Ο ΘΗΒΑΣ Δ' ΕΛΕΛΙΧΘΩΝ. ὁ κινησίχθων. ἐλελίχθονα δὲ τὸν Διόνυσόν φησι, διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχείαις κινήσεις. ἢ τὸν τὴν γῆν σείοντα καὶ ἀναβακχεύοντα ταῖς χορείαις. ὁ δὲ νοῦς· Ο ΘΗΒΑΣ ΒΑΚΧΕΙΟΣ, ὁ Θηβαγενὴς Διόνυσος, ὁ τῆς Θήβης πολίτης, ὁ ἐλελίχθων, ἄρχοι τῆς χορείας.

155. ΑΛΛ' ΟΔΕ ΓΑΡ ΔΗ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΧΩΡΑΣ. ἄριστα καὶ μεγαλοφρόνως διεσκεύασαι αὐτῷ ὁ Χορός. ἕτερος γὰρ ἂν ταῦτα πρῶτον εἰσήγαγεν, ὅτι ἡμεῖς συνήχθημεν ὑπὸ Κρέοντος. χάριεν δὲ τὸ πρῶτον μὲν εὐχὴν αὐτοὺς ποιήσασθαι· ἔξῆς δὲ δηλῶσαι ὑπὸ τίνος συνηθροίσθησαν. παρατήρει δὲ ὅτι πάντη ἐπιμελῶς διαγίγνεται, δηλῶν ἡμῖν τὰ πράγματα ὁ ποιητὴς, ὥστε ἐσπάρθαι μὲν αὐτὰ καὶ παρεῖσθαι ἑτέροις προσώποις, πάντα δὲ δηλοῦσθαι. καὶ τὸ τοῦ βασιλέως ὄνομα εὐθὺς παρατήρει, ΚΡΕΩΝ Ο ΜΕΝΟΙΚΕΩΣ. καὶ τὸ ΝΕΟΧΜΟΣ δὲ οὐκ ἔστιν ἀργὸν, ὅ ἐστι, νέος, νεωστὶ καταστὰς εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα. τὸ δὲ ἑξῆς· ἀλλ' ἰδοὺ γὰρ Κρέων, ὁ νεωστὶ καινὸς βασιλεὺς τῆς χώρας γενόμενος, τῇ προσφάτῳ παρὰ θεῶν αὐτῷ δεδομένῃ ἐπιτυχίᾳ τοῦτο κατορθώσας. ΣΥΝΤΥΧΙΑΙΣ, συναντήσεσι. ΤΙΝΑ ΔΗ ΜΗΤΙΝ ΕΡΕΣΣΩΝ. ἐν ἑαυτῷ κινῶν, καὶ μεριμνῶν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων. ΣΥΓΚΛΗΤΟΝ ΛΕΣΧΗΝ. τὴν συγκληθεῖσαν ἐξαίφνης ὁμιλίαν. ἐπειδήπερ μεταπεμψάμενος τοὺς ἐντίμους, εἰς ἐκκλησίαν συνήγαγε. ΠΡΟ'ΤΘΕΤΟ ΛΕΣΧΗΝ, ὁμιλίαν συνεκρότησε. ΠΕΜΨΑΣ, μεταξυλάμενος.

163. ΠΟΛΛΩ ΣΑΛΩ. τροπικῶς, ὡς ἐπὶ νεώς. ΤΜΑΣ Δ' ΕΓΩ ΠΟΜΠΟΙΣΙΝ. διὰ τῶν πομπῶν ὑμᾶς μετεκαλεσάμην, χωρὶς ἁπάντων, ἐξαιρέτως πρὸς ὑμᾶς μόνον ἀπεσταλμένων. ὁ δὲ λόγος ἐστὶ μὲν καὶ σημαντικὸς τοῦ πράγματος, ἐστὶ δὲ καὶ τεχνικός. ἐγκωμιάζει γὰρ πρῶτον αὐτούς· ἀναγκαῖον δὲ τῷ παριόντι πρῶτον ἐπὶ πολιτικὴν ἀρχὴν, εὐνους ἑαυτῷ κατασῆσαι τοὺς ὑπηκόους. μετεπεμψάμην οὖν, φησὶν, ὑμᾶς, εἰδὼς ὅτι ἄνωθεν πρὸς Λάϊον καὶ Οἰδίποδα εὐνοϊκῶς εἴχετε· ὡς δήπου καὶ πρὸς αὐτὸν τοιούτων φανησομένων. δηλοῖ δὲ διὰ τούτων καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν κατὰ τὸν Χορὸν γερόντων, ὡς ἔτι ἄνωθεν ἀπὸ Λαΐου ὄντων ἐν πολιτείᾳ.

174. ΚΑΤ' ΑΓΧΙΣΤΕΙΑ. σύδετέρως. κατ' οἰκειότητα καὶ συγγένειαν. ΑΜΗ-

ΧΑΠΟΝ ΔΕ. οἱ μὲν Χίλωνι ἀνατιθέασι τὴν γνώμην, οἱ δὲ Βίαντι, ὅτι ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν.

179. ΜΗ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΩΝ. δέον γὰρ ἀρίστων βουλευμάτων ἅπτεσθαι, καὶ παρρησιάζεσθαι ἐν αὐτοῖς μὴ ἀποδειλιῶντα. ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙ. καὶ πρὶν ἦρξα, καὶ νῦν ὅτι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐλήλυθα.

187. ΟΥΤ' ΑΝ ΦΙΛΟΝ ΠΟΤ'. οὐκ ἂν κτήσαιμι φίλον τῆς ἐμῆς πόλεως δυσμενῆ. τοῦτο δὲ εἰς Πολυνείκη συντείνει. ΗΔ' ΕΣΤΙΝ Η ΣΩΖΟΥΣΑ. ἡ πόλις δηλονότι. ΠΛΕΟΝΤΕΣ ΟΡΘΗΣ. πορευόμενοι. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νεῶν.

192. ΑΔΕΛΦΑ, ἴσα, ὅμοια. μέλλων δὲ περὶ ἀπεχθοῦς κηρύγματος λέγειν, μακροτέρῳ χρῆται τῷ λόγῳ· καὶ πρῶτον μὲν ἐγκωμιάζει τὸν Ἐτεοκλέα· ὕστερον δὲ ἐλέγχει τὸν Πολυνείκη, καὶ δείκνυσιν αὐτὸν μίσους ἄξιον, καὶ τῆς τοιαύτης τιμωρίας.

201. ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΟΙΝΟΥ. ἀντὶ τοῦ, ἐμφυλίου. ἢ τοῦ ἀδελφικοῦ αἵματος. παροξυντικὰ δὲ λίαν ταῦτα τῶν ἀκουόντων.

206. ΕΔΕΣΤΟΝ, βρωτόν.

212. ΤΟΝ ΤΗΔΕ ΔΥΣΝΟΥΝ. λείπει τὸ, μὴ θάπτειν. ΝΟΜΩ ΔΕ ΧΡΗΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ἔξεστί σοι ὅπως θέλεις νομοθετεῖν.

215. ΣΚΟΠΟΙ, φύλακες. ἀντὶ τοῦ, μελέτω ὑμῖν ἡ φυλακὴ τῶν εἰρημένων.

216. ΤΟΥΤΟ ΒΑΣΤΑΖΕΙΝ. τοῦτο τὸ φορτίον. τὸ δὲ ΠΡΟΘΕΣ, ἀντὶ τοῦ, πρόσθες. χρῶνται γὰρ τῇ πρὸ ἀντὶ τῆς πρός.

219. ΤΟ ΜΗ 'ΠΙΧΩΡΕΙΝ ΤΟΙΣ ΑΠΙΣΤΟΥΣΙΝ ΤΑΔΕ. λείπει ἡ διά. διὰ τὸ μὴ ἐπιτρέπειν μηδὲ συγχωρεῖν τοῖς ἀπειθοῦσιν. ἔλεγον δὲ καὶ τὴν πειθὼ, πίστιν.

221. Ο ΜΙΣΘΟΣ Γ' ΟΥΤΟΣ. ὁ θάνατος δηλονότι. ΑΝΔΡΑΣ ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ. ἕνεκα κέρδους, καὶ τοῦ θανάτου ἔνιοι καταπεφρονήκασιν. οἷον, ὑπ' ἐλπίδων τοῦ διαφυγεῖν, καὶ τοῖς ἐπικινδύνοις ἔργοις ἐπιχειροῦσιν. οὐ γὰρ προσεδόκα τινὰ τῶν οἰκείων τοῦτο ποιήσειν· θήλειαι γὰρ ἦσαν.

223. ΟΥΧ ΟΠΩΣ ΤΑΧΟΥΣ ΥΠΟ. οὐ τοῦτο λέγω, ὅτι μετὰ σπουδῆς ἀσθμαίνων πρὸς σε πεπόρευμαι. πολλάκις γὰρ ἐπισὰς ἐλογισάμην, πότερον ἔλθω πρὸς σὲ, ἢ μή. ΕΠΙΣΤΑΣΕΙΣ, ἐνστάσεις. ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΝ, ὑποστροφήν.

228. ΤΑΛΑΣ ΤΙ ΧΩΡΕΙΣ. ταῦτα ἡ ψυχή μου παρήνει. ΟΙ ΜΟΛΩΝ. ἀντὶ τοῦ, οὗπερ. ΟΥΚ ΑΛΓΥΝΗ, οὐ τιμωρηθήσῃ.

231. ΗΝΥΤΟΝ ΣΧΟΛΗ ΒΡΑΔΥΣ. γράφεται ΤΑΧΥΣ. καίτοι ταχὺς ὤν, βραδέως ἤνυον τὴν ὁδόν.

234. Κ'ΕΙ ΤΟ ΜΗΔΕΝ ΕΞΕΡΩ. καὶ εἰ μηδέν σοι τερπνὸν λέξω. ἢ οὕτως· εἰ καὶ τὸ μηδέν σοι μέλλω λέγειν. καὶ γὰρ ἐκ τοῦ εἰπεῖν καὶ σιγῆσαι, οὐδὲν ἄλλο λείπεται, ἢ θανάτῳ με κολάζεσθαι. ἀκόλουθον δὲ καὶ τὸ ἐξῆς διανόημα· ἐλπίζω γὰρ ὅτι οὐδὲν ἄλλο πάθοιμι, ἢ τὸ μόρσιμον, ὥστε οὐδέν μοι χεῖρον ἀποδήσεται ἐκ τοῦ εἰπεῖν. ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ ΓΑΡ. ὑπὸ γὰρ τῆς ἐλπίδος νενικημένος ἐλήλυθα.

241. ΚΑ'ΠΟΦΡΑΓΝΤΣΑΙ ΚΥΚΛΩ. κύκλῳ σαυτὸν ἀσφαλίζῃ, ἢ αὐτὴν τὴν πρᾶξιν.

244. ΟΥΚΟΥΝ ΕΡΕΙΣ ΠΟΤ'. τοῦ ἀγγέλου περιπλέκοντος τὸν λόγον, καὶ εὐλαβουμένου σημῆναι τὸ πραχθὲν, ἐπιθυμῶν ὁ Κρέων ἀκοῦσαι, εὔελπιν αὐτὸν ποιεῖ, ὡς

ὅτι οὐδὲν πείσεται. οὐ γὰρ ἀπειλεῖ κελεύων εἰπεῖν, ἀλλά φησιν, ὅτι δηλώσας τὸ πρᾶγμα ἄπιθι ἀθῶος. δίδωσιν οὖν καὶ ἀνδράσι βασιλικοῖς τὸ ψεύσασθαι διὰ τὸ χρήσιμον.

246. ΔΙΨΙΑΝ, ξηράν. ΚΟΝΙΝ ΠΑΛΤΝΑΣ. βαλὼν, ἢ λεπτύνας τὴν λεγομένην χυτὴν γῆν.

250. ΔΙΚΕΛΛΗΣ, πελέκεως, ἀξίνης. ΣΤΥΦΛΟΣ, σκληρά. ΑΡΡΩΞ, μὴ ἰσχισμένη. ΕΠΗΜΑΞΕΥΜΕΝΗ, ἐσκαμμένη. ΑΔΛ' ΑΣΗΜΟΣ Ο'ΥΡΓΑΤΗΣ ΤΙΣ ΗΝ. ὁ τοῦτο ἐργασάμενος, ἄγνωστος ἦν. ἐκπλῆξαι δὲ αὐτὸν βούλεται, ὡς ὅτι ἔκ τινος τῶν κρειττόνων γίγονεν.

255. ΤΥΜΒΗΡΗΣ ΜΕΝ ΟΥ. ΛΕΠΤΗ Δ' ΑΓΟΣ. οὐ κατὰ βάθος ἦν τεθαμμένος, ἀλλ', ὡς ἔτυχε, ἐπιβεβλημένη ἦν ἡ ἄμμος. τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ Θάψας νόμου χάριν· οἱ γὰρ νεκροὺς ὁρῶντες ἄταφον, καὶ μὴ ἐπαμησάμενοι κόνιν, ἐναγεῖς εἶναι ἐδόκουν. ὥσπερ οὖν τὸ τῆς ἀσεβείας τις ἔγκλημα φεύγων, λεπτὴν κόνιν ἐπιχέει τοῖς νεκροῖς, οὕτως ἦν καὶ ἐπάνω τοῦ Πολυνείκους. καὶ τοῦτο δὲ ἡ Ἀντιγόνη καθαρσίων ἕνεκα ποιεῖται. λόγος δὲ, ὅτι Βουζύγης Ἀθήνησι κατηράσατο τοῖς περιορῶσιν ἄταφον σῶμα.

260. ΦΥΛΑΞ ΕΛΕΓΧΩΝ ΦΥΛΑΚΑ. ἐπεὶ ἐκ διαδοχῆς αἱ φυλακαὶ γίγνονται, ἠπορεῖμεν εἰς τὴν τίνος φυλακὴν ἐγεγόνει. ΕΙΣ ΓΑΡ ΤΙΣ ΗΝ ΕΚΑΣΤΟΣ. ἕκαστος μὲν γὰρ τὸν πλησίον ἐδόκει πεπραχέναι· ἀκριβῶς δὲ αὐτὸν κατελέγχειν οὐκ ἠδύνατο.

264. ΜΥΔΡΟΥΣ ΑΙΡΕΙΝ. εἰώθασι γὰρ οἱ ὀμνύοντες ταῦτα ποιεῖν. μύδρους γὰρ αἴροντες ἐπαρῶνται μένειν τὰ ὅρκια, ἕως αὐτοὶ φανῶσι, καὶ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς θάλασσαν, ὅπως ἂν αἰώνια τὰ ὅρκια ὑπάρχῃ. ὡς καὶ Καλλίμαχος·

Φωκαίων μέχρις κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.

καὶ τὸ πῦρ δὲ διαπορευόμενοι ὤμνυον. Ἄλλως· ἕτοιμοι ἦμεν πάσας βασάνους ὑπομένειν πρὸς ἔλεγχον. εἰώθασι δὲ ὀμνύοντες καὶ πίστεις διδόντες μύδρους βαστάζειν, καὶ πῦρ ὑπερβαίνειν. τοὺς γὰρ μὴ ἐνόχους τῷ ἁμαρτήματι ᾤοντο καὶ ἐν τούτοις μὴ ἁλγεῖν. μύδρος, πεπυρακτωμένος σίδηρος.

268. ΤΕΛΟΣ Δ' ΟΥ' ΟΥΔΕΝ. τὸ ἑξῆς· ὅτε δὲ ἐρευνῶσιν ἡμῖν, οὐδὲν πλέον τέλος ἐφαίνετο.

275. ΠΑΛΟΣ ΚΑΘΑΙΡΕΙ. ἀντὶ τοῦ, καταλαμβάνει, ὥστε ἀπαγγεῖλαί σοι. ΤΟΥΤΟ Τ'ΑΓΑΘΟΝ ΛΑΒΕΙΝ. ἐπειδὴ εἰς τὰ ἀγαθὰ κλήρους βάλλουσιν, ἐν ᾗ θεῖ τοῦτό φησι. καὶ εὔκληροι γάρ τινες λέγονται.

279. Η ΞΥΝΝΟΙΑ ΒΟΥΛΕΥΕΙ. πάλαι ἡ σύννοιά μοι βουλεύεται, καὶ οἴεται, μὴ καὶ θεήλατόν ἐστι τὸ πρᾶγμα.

280. ΜΕΣΤΩΣΑΙ, πληρῶσαι. ΑΝΟΥΣ ΤΕ ΚΑΙ ΓΕΡΩΝ. ἐναντίον γὰρ ἄνοια τῷ γήρᾳ.

285. ΑΜΦΙΚΙΟΝΑΣ. τοὺς ἀμφοτέρωθεν ὑπὸ κιόνων βασταζομένους ναούς.

290. ΕΡΡΟΘΟΥΝ ΕΜΟΙ. ῥέμα ψιθυρίζοντες ὕβριζόν με. ΚΡΥΦΗ ΚΑΡΑ ΣΕΙΟΝΤΕΣ. οἷον μὴ πειθόμενοί τοῖς ἐμοῖς κηρύγμασι, μόνον συνήνουν μοι, δύχ οὕτω διακείμενοι. ΟΥΔ' ΥΠΟ ΖΥΓΩ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων τῶν μὴ βουλομένων ὑπὸ τὸν ζυγὸν εἶναι. ταῦτα, φησὶν, ὑπ' ἐκείνων πράττεται τῶν βουλομένων λάθρα σαλεῦσαι τὴν ἡμετέραν ἀρχήν.

293. ΕΚ ΤΩΝΔΕ ΤΟΥΤΟΤΣ. ἀπὸ τούτων, φησὶ, τῶν δυσαριστούντων μοι τοῖς κηρύγμασιν, οἱ φύλακες μισθὸν λαβόντες, ἔθαψαν τὸν νεκρόν. ΠΑΡΗΓΜΕΝΟΥΣ, ἠπατημένους.

302. ΜΙΣΘΑΡΝΟΤΝΤΕΣ, μισθὸν λαβόντες. ΗΝΤΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐτιμωρήθησαν. ΧΡΟΝΩ ΠΟΤ' ΕΞΕΠΡΑΞΑΝ. ἀντὶ τοῦ, φανεροὶ ἔσονται καὶ τιμωρηθήσονται.

304. ΑΛΛ' ΕΙΠΕΡ ΙΣΧΕΙ ΖΕΤΣ. ὅ ἐστιν, εἰ τιμῶ καὶ σέβω τὸν Δία, καὶ μὴ ἐπιορκῶ αὐτόν. ΟΥΚ ΥΜΙΝ ΑΔΗΣ ΜΟΥΝΟΣ ΑΡΚΕΣΕΙ. οὐκ εὐθὺς ὑμᾶς τῷ Ἅιδῃ παραδώσω, ἀλλὰ τιμωρίαις κριμασαῖς παραδοὺς, βαρύτερον τὸ ζῆν τοῦ θανεῖν ὑμῖν ἀπεργάσομαι. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Ἰλ. β'. 392.)

οὗ οἱ ἔπειτα
ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.

309. ΤΗΝΔΕ ΔΗΛΩΣΗΘ' ΥΒΡΙΝ. ὁμολογήσητε ταύτην τὴν καταφρόνησιν. ΙΝ' ΕΙΔΟΤΕΣ ΤΟ ΚΕΡΔΑΙΝΕΙΝ. ἵνα μαθόντες, ὅθεν δεῖ κερδαίνειν, τὸ λοιπὸν ἐκεῖνα ἁρπάζητε.

315. ΕΙΠΕΙΝ ΔΕ ΔΩΣΕΙΣ. ἐπιτρέψεις καὶ ἐμοὶ εἰπεῖν, ἢ ἀπέλθω;

316. ΟΥΚ ΟΙΣΘΑ ΚΑΙ ΝΥΝ. ἄπιθι. καὶ νῦν λέγων ἀνιαρός μοι εἶ.

318. ΡΥΘΜΙΖΕΙΣ, σχηματίζεις, διατυποῖς.

319. Ο ΔΡΩΝ Σ' ΑΝΙΑ. συνετῶς ὑπὲρ τῶν ἀγγελθέντων ἀπελογίσατο, ὡς οὐκ ὢν αἴτιος.

320. ΑΛΛΗΜΑ. τὸ περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς, οἷον πανοῦργος.

321. ΟΥΚΟΥΝ ΤΟΔ' ΕΡΓΟΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐδέποτε ἐφλυάρησα.

323. Η ΔΕΙΝΟΝ. δεινὸν τοῦτό ἐστι, τὸ ψευδῆ ὑπονοεῖν. οὐκ ἔστι γὰρ τὴν δόξαν ἐκείνων μεταῤῥίψαι.

324. ΚΟΜΨΕΤΕ ΝΥΝ ΤΗΝ ΔΟΞΑΝ. σεμνολόγει, τὴν δόκησιν περιλάλει. κομψοὺς γὰρ ἔλεγον, οὓς νῦν ἡμεῖς περιττέρους καὶ πολυλάλους φαμέν. ΕΙ ΔΕ ΤΑΥΤΑ ΜΗ. τὸ ἑξῆς· εἰ δὲ μὴ φανεῖτέ μοι τοὺς ταῦτα δρῶντας. ΤΑ ΔΕΙΝΑ ΚΕΡΔΗ. γράφεται ΤΑ ΔΕΙΛΑ, ἀντὶ τοῦ, τὰ κακά· ἀπὸ τοῦ τοὺς δειλοὺς εἶναι ἀχρείους.

328. ΤΟΥΤΟ ΓΑΡ ΤΥΧΗ ΚΡΙΝΕΙ. ἀπιὼν ὁ θεράπων καθ' ἑαυτὸν ταῦτά φησιν· οὐ γὰρ δυνατὸν πρὸς τὸν Κρέοντα ταῦτα λέγεσθαι. ὡς καὶ ἐν τοῖς Κωμικοῖς.

332. ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΔΕΙΝΑ. ἐν σχήματι εἶπεν ἀντὶ τοῦ· πολλῶν ὄντων τῶν δεινῶν, οὐδέν ἐστιν ἀνθρώπου δεινότερον. ΤΟΥΤΟ ΚΑΙ ΠΟΛΙΟΥ. τοῦτο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. ΠΕΡΙΒΡΥΤΧΙΟΙΣΙ. τοῖς ἠχώδεσιν· ἢ τοῖς καλύπτουσι τὴν ναῦν. τοῖς γὰρ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους πλέουσι μονονουχὶ διὰ τὰ κύματα φέρεται ἡ ναῦς· ἢ τοῖς κυματίζουσι τὴν ναῦν. τὸ μὲν γὰρ καθόλου κεκρυμμένον ὑπὸ ὕδατος, ὑποβρύχιόν ἐστιν. Ὅμηρος· (Οδ. ε'. 319.)

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον.

τὸ δὲ ἕτερον, περιβρύχιον καλεῖται. ΘΕΩΝ ΤΕ ΤΑΝ ΥΠΕΡΤΑΤΑΝ. τοῦτο ὡς ἐν πανουργίᾳ οὐ δεῖ ἀκούειν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν. εἰ γάρ τις καταμάθοι πῶς ἐπενόησαν τὸ ἀροτριᾶν ἢ σπείρειν, θαυμάσειεν ἄν. ΑΠΟΤΡΤΕΤΑΙ. γεωπονεῖ, ἢ ἀποσχίζει τὴν γῆν, καθότι ἐν τῷ ἀροτριᾶν σχίζει καὶ δαμάζει τὴν γῆν. ΠΑΛΛΟΜΕΝΩΝ. γράφεται ΙΑΛΟΜΕΝΩΝ, καὶ περικυκλούντων τῶν ἀρότρων ἔτος ἐξ ἔτους. ΙΠΠΕΙΩ ΓΕΝΕΙ ΠΟΛΕΤΩΝ. ταῖς ἡμιόνοις. Ὅμηρος· (Ἰλ. κ'. 352.)

αἳ γάρ τι βοῶν προφερίσεραί εἰσιν
ἱλκόμεναι νειὸν βαθείης πηκτὸν ἄροτρον.

τινὲς δὲ ἵπποις χρῶνται εἰς ἀροτριασμόν.

344. ΑΜΦΙΒΑΛΩΝ ΑΓΕΙ. περιβαλὼν τοῖς δικτύοις ἀγρεύει. ΕΝΑΛΙΑΝ ΦΥΣΙΝ. τοὺς ἰχθύας. ΣΠΕΙΡΑΙΣΙ ΔΙΚΤΥΟΚΛΩΣΤΟΙΣ. τοῖς σχοινίοις, τοῖς εἰς δίκτυον κεκλωσμένοις, οἷς συγκλείουσι τὰ δίκτυα. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΑΜΦΙΒΑΛΩΝ ΑΓΕΙ.

349. ΚΡΑΤΕΙ ΔΕ ΜΗΧΑΝΑΙΣ. καθολικὸν τοῦτό φησιν, ὅτι ἐν ζώοις ὁ ἄνθρωπός ἐστι πολυμήχανος καὶ ἔντεχνος. καὶ Θεόκριτος· (Εἰδ. ιε'. 83.) Σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος. ἐπεὶ δὲ ἀνωτέρω εἶπεν, ὅτι περιγίγνεται πάντων τῶν ζώων ὁ ἄνθρωπος, ἐνταῦθα τὸ ΜΗΧΑΝΑΙΣ προσέθηκεν ἐπὶ τῶν τιθασσευομένων· οὐ γὰρ μόνον κρατῆσαι δύνατος, ἀλλὰ καὶ τιθασσεῦσαι. ΑΜΦΙΛΟΦΟΝ ΖΥΓΟΝ. ἀντὶ τοῦ, περιβαλὼν αὐτῷ ζυγὸν περὶ τὸν λόφον, ὑπάγει. ἢ ΑΜΦΙΛΟΦΟΝ, τὸν ἀμφιτράχηλον, τὸν ἀμφοτέρωθεν συνέχοντα τοὺς λόφους τῶν ὑποζυγίων. καὶ λείπει ἡ ὑπό. ὑπὸ ζυγὸν ἄγει.

354. ΦΘΕΓΜΑ. τὴν ἀνθρωπίνην διάλεξιν. ΗΝΕΜΟΕΝ ΦΡΟΝΗΜΑ. τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν. ΑΣΥΝΟΜΟΥΣ ΟΡΓΑΣ. τὴν τῶν νόμων ἀπειρίαν, δι' ὧν τὰ ἄστεα νέμονται, ὅ ἐστι διοικοῦνται. ΔΥΣΑΥΛΩΝ. δυσχερῆ τὸν ἐπαυλισμὸν ποιούντων. ΑΙΘΡΙΑ, ψυχρά. ΔΥΣΟΜΒΡΑ ΦΕΥΓΕΙΝ ΒΕΛΗ. εὐαίσθητός ἐστι καὶ οἰκοδομημάτων. ΠΑΝΤΟΠΟΡΟΣ. εἰς πάντα μηχανὰς ἐξευρίσκων, καὶ ἐπ' οὐδὲν ἄπορος τῶν μελλόντων, θανάτου μόνον οὐχ εὗρεν ἴαμα. ΝΟΣΩΝ Δ' ΑΜΗΧΑΝΩΝ ΦΥΓΑΣ. ὡς ἰατρικὴν δίαιταν, γυμναστικὴν, καὶ τὰ ὅμοια. ταῦτα δὲ οὐκ ἂν ἕτερον ζῶον μηχανήσαιτο. ΣΥΜΠΕΦΡΑΣΤΑΙ. ἐπινενόηκε καὶ γιγνώσκει.

365. ΣΟΦΟΝ ΤΙ ΤΟ ΜΗΧΑΝΟΕΝ. τὸ μηχανόεν τῆς τέχνης σοφὸν ἔχων. ὅ ἐστι, τὸ μηχανόεν τῆς ἐπιτεχνήσεως σοφὸν ἔχων, ὡς οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν, οὐ μίαν ὁδὸν βαδίζει τὴν ἐπὶ τὰ ἀμείνω· ἀλλὰ ποτὲ μὲν ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ φέρεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰ χείρω. ΝΟΜΟΥΣ ΠΑΡΕΙΡΩΝ ΧΘΟΝΟΣ. ὁ πληρῶν τοὺς νόμους καὶ τὴν δικαιοσύνην, ὑψίπολις γίγνεται, ὅ ἐστιν, ἐν τῇ πόλει ὑψηλός. ΑΠΟΛΙΣ Δ' ΟΤΩ. ἄπολις δὲ ἐκεῖνος καὶ ταπεινὸς τῇ πολιτείᾳ, ᾧ τινι μὴ τὸ καλὸν σύνεστι, καὶ ὅστις οὐ μετὰ τόλμης τὸ καλὸν ἐκπληροῖ. ΟΣ ΤΑΔ' ΕΡΔΕΙ. ὅς τοιοῦτον ἐπιτετήδευκε βίον.

376. ΕΣ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ ΤΕΡΑΣ. ὁρῶντες ἑλκομένην τὴν Ἀντιγόνην, ἐκπλήττονται ὅτι γυνὴ ἦν ἡ ὑπερβᾶσα τὸ κήρυγμα. ΑΜΦΙΝΟΩ. περισσὴ ἡ ἀμφί. ΑΠΙΣΤΟΥΣΑΝ, μὴ πιθαρχοῦσαν.

387. ΠΡΟΤΒΗ, ἐξέβη.

388. ΑΠΩΜΟΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἀπηγορευμένον καὶ ἀπροσδόκητον. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ὀφείλει τις ἀπομόσασθαι περί τινος, ὅτι οὐκ ἂν αὐτὸ πράξειεν· ἡ γὰρ πρώτη δόκησις ἐκπρούεται ἀπὸ τῆς ἐπιγιγνομένης δόξης δευτέρας. τοῦτο δέ φησιν, ὅτι, τοῦ Κρέοντος ἀπειλήσαντος, τότε ὤμοσε μηκέτι ἐμφανὴς ἔσεσθαι· νῦν δὲ εὑρὼν τὴν Ἀντιγόνην, πάλιν ἐλήλυθε. ΨΕΤΔΕΙ ΓΑΡ Η ΠΙΝΟΙΑ. ψευδῆ ποιεῖ. ἡ γὰρ ἐπίνοια, ὅ ἐστιν ἡ ἐπιοῦσα γνώμη, τὴν ἀπειλήσασαν γνώμην ψευδῆ ποιεῖ.

392. Η ΓΑΡ ΕΚΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡ' ΕΛΠΙΔΑ. ἡ ἀπροσδόκητος χαρὰ οὐκ ἔοικεν εἰς τὸ μέγεθος τῇ ἄλλῃ ἡδονῇ· ὅ ἐστι, πᾶσαν ἡδονὴν νικᾷ τὸ μέγεθος τῆς παρ' ἐλπίδα χαρᾶς. ΚΑΙΠΕΡ ΩΝ ΑΠΩΜΟΤΟΣ. καίπερ ὁμωμοκὼς μὴ ἐλθεῖν.

396. ΚΛΗΡΟΣ ΕΝΘΑΔ' ΟΥΚ ΕΠΑΛΛΕΤΟ. ἄνω γὰρ εἶπεν ὅτι κλῆρος ἦλθε. ΘΟΎΡΜΑΙΟΝ, τὸ ἕρμαιον, τὸ κέρδος. ΤΩΝΔ' ΑΠΗΛΛΑΧΘΑΙ ΚΑΚΩΝ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ὑποπτεύεσθαι.

404. ΟΝ ΣΤ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟΝ ΑΠΕΙΠΑΣ. τὸ ἐξῆς· τὸν νεκρὸν, ὃν σὺ ἀπεῖπας θάπτειν. οὕτως δὲ χρῶνται οἱ παλαιοὶ, ὥστε δύο ἄρθρα, προτακτικόν τι καὶ ὑποτακτικὸν, κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος παραλαμβάνειν. Κρατῖνος·

Ὄντιν' Φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν.

406. ΚΑΙ ΠΩΣ ΟΡΑΤΑΙ. ποίῳ τρόπῳ αὐτὴν συνελάβεσθε καὶ κατειλήφατε;

409. ΣΗΡΑΝΤΕΣ, ἀποψήξαντες. ΜΥΔΩΝ ΤΕ ΣΩΜΑ. ἰχῶρα ἀποπέμπον. τουτέστι διαλελυμένον, καὶ δίυγρον, τὸν ἀπὸ σήψεως ἰχῶρα ἀποσάζον. ὡς τὸ, δάκρυσι μυδαλέον. ΤΗΝΕΜΟΙ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τὸν ἄνεμον, οὐκ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ἀλλ' ἐστραμμένοι ἀπὸ τοῦ νεκροῦ, ὅπως μὴ φέρῃ πρὸς ἡμᾶς τὴν ὀσμήν. ΕΠΙΡΡΟΘΟΙΣ, λοιδόροις, ὑβριστικοῖς.

418. ΤΥΦΩΣ λέγεται ὁ καταιγιδώδης ἄνεμος. Ἡσίοδος· (Θεογ. 869.)

Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔς' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων.

ΣΚΗΠΤΟΣ λέγεται πᾶν πνεῦμα θυελλῶδες, ὅταν συνειλήθῃ τῇ γῇ, καὶ πάλιν ἄνω αἴρῃ. τὸ δὲ τοιοῦτον καὶ τρόβιλόν τινες καλοῦσι, παρὰ τὸ τρέβειν. ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΑΧΟΣ. τὸ λυποῦν τὸν αἰθέρα, καθὸ παράσσει αὐτόν.

421. ΕΙΧΟΜΕΝ. ἀντὶ τοῦ, ἀντείχομεν πρὸς τὴν κόνιν. ΘΕΙΑΝ ΝΟΣΟΝ, τὸν σκηπτὸν, τὸν τυφώνιον ἄνεμον, τὴν κόνιν.

423. ΠΙΚΡΑΣ ΟΡΝΙΘΟΣ ΟΞΥΝ ΦΘΟΓΓΟΝ. τὸ φιλόστοργον τῆς κόρης διὰ τούτων ὁρᾶται. θάψασα γὰρ οὐκ ἠμέλησε δακρύων καὶ θρηνημάτων.

426. ΨΙΛΟΝ, γυμνὸν τῆς κόνεως.

429. ΔΙΨΙΑΝ ΚΟΝΙΝ, ξηράν. γράφεται ΔΙΨΙΑΝ ΦΕΡΕΙ.

430. ΠΡΟΧΟΥ, προχόου. ΤΟΝ ΝΕΚΥΝ ΣΤΕΦΕΙ. κοσμεῖ, κύκλῳ περιῤῥαίνει.

432. ΙΕΜΕΣΘΑ, ἐπορευόμεθα, ὡρμῶμεν. ΟΥΔΕΝ ΕΚΠΕΠΛΗΓΜΕΝΗΝ. οὐ περίφοβον γενομένην.

436. ΑΛΛ' ΗΔΕΩΣ ΕΜΟΙΓΕ. ὁμολογούσης αὐτῆς ἡδέως καὶ ἀλγεινῶς ἤκουον. ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΑΓΕΙΝ. φίλους φησὶ, διὰ τὸ εἶναι τὴν Ἀντιγόνην τοῦ βασιλικοῦ γένους. ΑΛΛΑ ΤΑΥΤΑ ΠΑΝΘ' ΗΣΣΩ. ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' οὐδὲν γὰρ προκρίνω τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

444. ΣΤ ΜΕΝ ΚΟΜΙΖΟΙΣ ΑΝ. πρὸς τὸν ἄγγελόν φησιν ὁ Κρέων. Ἢ ΘΕΛΕΙΣ. ὅπως καὶ θέλεις.

450. ΟΥ ΓΑΡ ΤΙ ΜΟΙ ΖΕΥΣ. ἡ Δίκη, φησὶ, καὶ ὁ Ζεὺς ὥρισαν ὥστε θάπτεσθαι τοὺς νεκρούς. εἰ οὖν ἦσαν αὐτοὶ τοῦτο ἀποκηρύξαντες καὶ κελεύσαντες μὴ θάπτεσθαι τὸν νεκρὸν, ἐπείσθην ἂν αὐτοῖς. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τῆς φύσεως δίκαιον ἦγημαι θάπτειν τὸν ἀδελφόν.

454. ΩΣΤ' ΑΓΡΑΠΤΑ. τινές φασι ΤΑ ΓΡΑΠΤΑ. οὐ γὰρ ἄγραφοι τῶν θεῶν οἱ νόμοι. ΟΥ ΓΑΡ ΤΙ ΝΥΝ ΓΕ. οὐ γάρ τι σήμερον, φησὶ, ταῦτα ἐγένετο· ἀλλ' ἔστιν ἀΐδια· καὶ ἀρχὴν αὐτῶν οὐδεὶς οἶδε. ΤΟΥΤΩΝ ΕΓΩ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τούτων ἐγώ.

461. ΕΙ ΜΗ ΣΤ ΠΡΟ'ΤΚΗΡΥΞΑΣ. τὸν θάνατον δηλαδή. ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΠΡΟΣΘΕΝ. τοῦ εἱμαρμένου δηλονότι. ΠΑΡ' ΟΥΔΕΝ ΛΥΓΟΣ. οὐδεμίᾳ λύπῃ.

467. ΗΝ ΕΧΟΜΗΝ, ἠνεσχόμην, ὑπερεῖδον. ΣΟΙ Δ' ΕΙ ΔΟΚΩ ΝΥΝ ΜΩΡΑ. εἰ δοκῶ παρὰ σοι εὐήθη πράττειν, οὐκ ἔστι περὶ ἐμὲ ἡ εὐήθεια, ἀλλὰ περὶ σέ. ὥστε δεῖ μὴ τὴν ἰδίαν πλάνην τοῖς πλησίον ἐπιφέρειν.

471. ΔΗΛΟΙ ΤΟ ΓΕΝΝΗΜ' ΩΜΟΝ. τὸ σκληρὸν αὐτῆς τοῦ φρονήματος ὁμολογεῖ πατέρα τὸν Οἰδίποδα.

475. ΠΕΡΙΣΚΕΛΗ, περιεσκληκότα, οὐ κεκαμμένα.

484. Η ΝΥΝ. ὄντως δή. ΕΙ ΤΑΥΤ' ΑΝΑΤΙ. εἰ ταῦτα τὰ τολμήματα, καὶ ἡ νίκη αὕτη χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας.

486. ΑΛΛ' ΕΙΤ' ΑΔΕΛΦΗΣ. εἴτε ἐξ ἀδελφῆς ἐμῆς, εἴτι οἰκειοτέρα καὶ συγγενικωτέρα πάντων τῶν οἰκείων, (τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ΟΜΑΙΜΟΝΕΣΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΖΗΝΟΣ ΕΡΚΙΟΥ.) ἀθῶος οὐκ ἄπεισιν.

490. ΤΟΥΔΕ ΒΟΥΛΕΥΣΑΙ ΤΑΦΟΥ. λείπει ἡ περί.

492. ΕΠΗΒΟΛΟΝ ΦΡΕΝΩΝ. κυρίαν τῶν φρενῶν, καὶ ἐχώσαν ἐν αὐτῇ. ΦΙΛΕΙ Δ' Ο ΘΥΜΟΣ. εἴωθεν ἡ ψυχὴ τῶν λάθρα τι κακὸν τεχνωμένων προαλίσκεσθαι, καὶ ἑαυτὴν καταφανῆ ποιεῖν, πρὶν φωραθῆναι. Ἄλλως· τῶν λάθρα τι βουλομένων δρᾶν ὁ θυμὸς προκλέπτεται, καὶ περὶ τὴν κατάσασιν τοῦ σώματος εὔδηλόν τι γίγνεται τὸ κατηγοροῦν τῆς πράξεως αὐτῶν.

495. ΜΙΣΩ ΓΕ ΜΕΝ ΤΟΙ. μισῶ τὸν ἁμαρτάνοντα, καὶ ἐπικοσμοῦντα τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῦ. τοῦτο δέ φησιν, ὅτι ἁλοῦσα ἡ Ἀντιγόνη ἔφασκε τῷ θείῳ νόμῳ ἐπαρκεῖν.

499. ΤΩΝ ΣΩΝ ΛΟΓΩΝ. τὸ κήρυγμα περὶ τοῦ Πολυνείκους αἰνίττεται.

503. ΚΑΤΕΣΧΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἔσχον.

506. ΑΛΛ' Η ΤΥΡΑΝΝΙΣ. οὐκ ἐν ἐπαίνῳ τοῦτο τῆς τυραννίδος· ἀλλ' ἔχει τι εἰρωνείας ὁ λόγος.

507. ΣΟΙ ΤΟΥΤΟ ΜΟΥΝΗ. σοὶ μόνῃ τοῦτο δοκεῖ δίκαιον εἶναι ταφῆναι τὸν Πολυνίκη.

509. ΣΟΙ Δ' ΥΠΙΑΛΟΥΣΙ ΣΤΟΜΑ. γιγνώσκουσι καὶ οὗτοι· διὰ δὲ σὲ τὸ στόμα συγίλλουσι, καὶ σιωπῶσιν, ἢ στρέφουσι τοὺς διὰ τοῦ στόματος λόγους.

510. ΤΩΝΔΕ ΧΩΡΙΣ ΕΙ ΦΡΟΝΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, παρὰ τούτους φρονοῦσα.

514. ΤΙΜΑΣ ΧΑΡΙΝ. ἀντὶ τοῦ, νέμεις.

517. ΟΥ ΓΑΡ ΤΙ ΔΟΥΛΟΣ. οὐ τοιοῦτός ἐστιν ὁ ἀπολόμενος, ὥστε εἰς χάριν τοῦ Ἐτεοκλέους ἐᾶσαι αὐτὸν ἄταφον. οὐ γὰρ τοσοῦτον αὐτοῦ ὑπερβέβηκεν. οὐ δεῖ οὖν σκοπεῖν, εἴ τι ἐκείνῳ ἀποθύμιον ποιῶ, ἀλλ' εἰ κοινῆς τῆς φύσεως ἔλαχον.

519. ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΟΥΤΟΥΣ. γράφεται ΙΣΟΥΣ. λέγει δὲ τὸ θάπτειν.

521. ΕΙ ΚΑΤΩ 'ΣΤΙΝ ΕΤΑΓΗ. γράφεται ΕΙ ΚΑΤΩΘΕΝ ΕΤΑΓΗ. κάτωθεν, ἀντὶ τοῦ κάτω· ὡς τὸ (Ιλ. η'. 219.) Αἴας ἐγγύθεν ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ὁ δὲ νοῦς· τίς οἶδεν εἰ καθ' Ἅιδου ἀλλήλοις διαλλαχθέντες, ἡγοῦνται εὐσεβῆ τάδε;

523. ΟΥ ΤΟΙ ΣΥΝΕΧΘΕΙΝ. τὰς φιλίας, φησὶ, κοινὰς ποιοῦμαι, ἀλλ' οὐ τὰς ἔχθρας. ἐν δέ τισιν οὕτως· εἰ καὶ ἐχθαίρουσιν ἀλλήλους οἱ ἀδελφοὶ, ἐγὼ οὐ τοιαύτη εἰμὶ τὴν φύσιν, ὥστε σὺν τῷ ἑτέρῳ αὐτῶν ἐχθαίρειν τὸν ἕτερον, ἀλλὰ συμφιλεῖν τοῖς φιλοῦσι.

526. ΚΑΙ ΜΗΝ ΠΡΟ ΠΥΛΩΝ. εἰκὸς μὲν τὴν Ἰσμήνην ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς ἀγωνιῶσαν συγκάζειν· οὐδὲν δὲ ἧττον καὶ διότι ὑπωπτεύθη. ΦΙΛΑΔΕΛΦΑ. ἀντὶ τοῦ, φιλ-

ἀδέλφως. ΝΕΦΕΛΗ Δ' ΟΦΡΤΩΝ ΥΠΕΡ. ἐὰν ᾖ δοτικὴ, τῇ νεφέλῃ, ἔσται ὁ λόγος· τῇ νεφέλῃ, τουτέστι τῇ συγνότητι, τῇ ὑπερώνῳ τῶν ὀφρύων, τὸ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει ἡ Ἰσμήνη, στέγουσα εἰῶπα παρειάν. ἐὰν δὲ κατ' ὀρθὴν ᾖ, ἡ νεφέλη, ἔσαι μεταξὺ, ἡ νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, ἵνα τὸ ἐξῆς τοῖς πρώτοις συνάπτηται· Καὶ μὲν πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνη, φιλάδελφα δάκρυα λειβομένη, αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει, στέγουσα εἰῶπα παρειάν. ΑΙΜΑΤΟΕΝ ΡΕΘΟΣ. τὸ ἐπὶ τῷ προσάπτῳ ἰρύθημα. ἀλληγορικῶς δὲ εἶπε τὴν νεφέλην. ὡς γὰρ ἡ νεφέλη συγνὴν καὶ ὁμιχλώδη τὴν ἡμέραν ποιεῖ, οὕτω καὶ ταύτην διάδηλόν φησι γίγνεσθαι ταῖς ὀφρύσι συμβράζουσαν, καὶ τὸ πρόσωπον συγνὸν καὶ κατηφίστερον ποιοῦσαν.

531. ΩΣ ΕΧΙΔΝ'. ἡ γὰρ ἔχιδνα λάθρα καθιζομένη τῶν ἀνθρώπων ἐκπίνει τὸ αἷμα. ΥΦΕΙΜΕΝΗ, ὑποχαλωμένη, ἀσθενοῦσα, ἀπολυθεῖσα. Η ΕΞΟΜΗ. ἢ ἀπαρνῇ εἶναι ἐνόμοτος;

536. ΟΜΟΡΓΟΘΕΙ. ὁμοφωνεῖ. ὅρα δὲ πῶς ἑαυτὴν πρόδηλον ὡς συκοφαντοῦσαν ποιεῖ. ὁμολογεῖ γὰρ πεπραχέναι, ταύτης συντιθεμένης· ὅπερ ἀδύνατον.

538. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΕΑΣΕΙ. ἡ μὲν μὴ δράσασα ὁμολογεῖ πεπραχέναι, καὶ κεκοινωνηκέναι διὰ τὸν πόθον τῆς ἀδελφῆς· ἡ δὲ σπουδάζει ζῶσαν αὐτὴν διαφυλάξαι.

540. ΑΛΛ' ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ ΤΟΙΣ ΣΟΙΣ. καὶ διὰ τούτων μὴ δεδρακέναι ὁμολογεῖ. ΞΥΜΠΛΟΥΝ, κοινωνόν.

542. ΩΝ ΤΟΥΡΓΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ὑφ' ὧν τὸ ἔργον πέπρακται αἰτιῶν.

545. ΑΓΝΙΣΑΙ. ἀντὶ τοῦ, τιμῆσαι.

549. ΤΟΥΔΕ ΓΑΡ ΣΥ ΚΗΔΕΜΩΝ. ἢ τοῦ βίου, ἐπεὶ φιλοζωοῦσα οὐ συνέπραξας· ἢ τοῦ Κρέοντος, ἐπεὶ μὴ παρίεῖς αὐτοῦ τὰ ψηφίσματα.

550. ΩΦΕΛΟΥΜΕΝΗ. ἀντὶ τοῦ, ὠφελοῦσα. ΕΙ ΓΕΛΩΤ' ΕΝ ΣΟΙ ΓΕΛΩ. εἰ γελῶ, φησὶν, ἐπὶ σοὶ, ἀλγοῦσα γελῶ. οἷον, καταγελῶ σου, ὅτι οὐκ ἠθέλησάς μοι συμπονῆσαι.

552. ΤΙ ΔΗΓ' ΑΝ ΑΛΛΑ. ἀντὶ τοῦ, ποίαν μηχανὴν εὕροιμι;

556. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΕΠ' ΑΡΡΗΤΟΙΣ. ἀντὶ τοῦ, προεῖπόν σοι τὰς ἐσομένας τιμωρίας ἐν τῇ παραβάσει· ἀλλ' οὔπω παρὰ γνώμην μου ταῦτα πέπραχας, ἀλλὰ κἀμοῦ συνειδυίας τὰ πραττόμενα.

557. ΚΑΛΩΣ ΣΥ ΜΕΝΤΟΙ. ΤΟΙΣΔ' ΕΓΩ 'ΔΟΚΟΥΝ ΦΡΟΝΕΙΝ. σεαυτῇ καλῶς ἐδόκεις φρονεῖν, μὴ συμπράττουσά μοι· τούτοις δὲ ἐγὼ, ἢ τοῖς ἐμοῖς δόγμασι. τινὲς δὲ, τῷ νόμῳ καὶ τῷ δικαίῳ.

558. ΙΣΗ ΝΩΙΝ ΕΣΤΙΝ Η 'ΞΑΜΑΡΤΙΑ. ὅτι σὺ μὲν ἔπραξας, ἐγὼ δὲ συνῄδειν.

559. Η Δ' ΕΜΗ ΨΥΧΗ ΠΑΛΑΙ. οἷον, προηκάμην τοῦ ζῆν, βοηθῆσαι βουλομένη τῷ ἀδελφῷ.

561. ΤΗΝ ΜΕΝ ΑΡΤΙΩΣ ΑΝΟΥΝ ΠΕΦΑΝΘΑΙ. τὴν Ἰσμήνην, ὅτι μὴ συνεργάσατο, καὶ ῥίπτει ἑαυτὴν εἰς κίνδυνον.

563. ΟΥ ΓΑΡ ΠΟΥ' Ω 'ΝΑΞ. τοῦτό φησιν ὑπεραπολογουμένη τῆς Ἀντιγόνης, ὅτι εἰ καὶ κακῶς ποιεῖ, μεταβληθήσεται. οὐ μένει γὰρ οὐδὲ ὁ ἐξ ἀρχῆς κακὸς νοῦς τοῖς κακῶς φρονήσασι. πρὸς ὃ φησι Κρέων· σοὶ γοῦν μένει κακὸς ὁ νοῦς, ὁπότε εἵλου τῶν κακῶν εἶναι κοινωνός.

567. ΜΗ ΛΕΓ' ΟΥ ΓΑΡ ΕΣΤ' ΕΤΙ. ἀντὶ τοῦ, μὴ φρόνει, ὅτι ἐν τοῖς ζῶσίν ἐσι,

568. ΝΥΜΦΕΙΑ. ἀντὶ τοῦ, τὴν νύμφην.

569. ΑΡΩΣΙΜΟΙ, παιδοποιήσιμοι, εὐγεώργητοι.

570. ΗΝ ΗΡΜΟΣΜΕΝΑ. τὰ τοῦ γάμου φησί.

571. ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΙΑΣΙ ΣΤΥΓΩ. τὸ συνάπτεσθαι δηλονότι.

573. ΤΟ ΣΟΝ ΛΕΧΟΣ. τὸ σὸν, τὸ ὑπὸ σοῦ ὀνομαζόμενον. οἷον, τὸ ὄνομα τῆς νύμφης, ὃ σὺ προβάλλῃ.

577. ΚΑΙ ΣΟΙ ΓΕ ΚΑ'ΜΟΙ. οὐ μόνον ταύτῃ ὥρισαι τὸ ἀποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ σοί. μηκέτι οὖν μοι τριβὰς ἐμβάλλετε. ἤ, καὶ ἐμοὶ καὶ σοὶ δέδοκται μηκέτι διατρίβειν ἐν τοῖς λόγοις.

578. ΕΚ ΔΕ ΤΟΥΔΕ ΧΡΗ. ὁ ΔΕ περιττεύει. λέγει γὰρ ὅτι χρὴ λοιπὸν μὴ ἀνειμένως εἶναι, ἤγουν αὐτεξουσίους ταύτας τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ φρουρεῖσθαι. φεύγειν γὰρ εἰώθασι καὶ οἱ τολμηροὶ, πλησιάζοντα ὁρῶντες τὸν θάνατον.

584. ΑΤΑΣ ΟΥΔΕΝ ΕΛΛΕΙΠΕΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΙΩΝ. οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ δόμος, τούτοις ὁ αἰὼν οὐδὲν ἄτης ἐλλείπει, ἕρπων ἐπὶ τὸ πλῆθος τῆς γενεᾶς· ἀλλὰ πάντα ἐπιφέρει τὰ δεινὰ, ὥςτε ὅμοιόν ἐςι τὸ οἴκων κίνημα τῷ ἐπσεισθέντι κύματι ταῖς τοῦ Βορέου πνοαῖς. οἷον γαλήνης οὐ ῥᾳδίως τυγχάνουσιν, ὅσοι ἐν κλύδωνι γίγνονται, ἀλλ' οὐδὲ δυσυχίᾳ περιπίπτων οἶκος εὐχερῶς ἀνανεύει. ΟΜΟΙΟΝ ΩΣΤΕ ΠΟΝΤΙΑΣ ΑΛΟΣ. τὸ ἑξῆς· ὅμοιον ὡς ὅταν Θρήσσησι ποντίαις δυσπνόοις πνοαῖς οἶδμα ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ, ἀντὶ τοῦ, ἐκ βάθους κινήσῃ τὴν θάλασσαν. τὰ γὰρ βαθέα, μέλανα ἐκάλουν. Ὅμηρος· (Ιλ. ι'. 15.) δνοφερὸν χέει ὕδωρ. καὶ ὁ Ποσειδῶν, Κυανοχαίτης. ΕΡΕΒΟΣ, μέλαν. ΥΦΑΛΟΝ, ἐκ βάθους. ΔΥΣΑΝΕΜΟΝ. τὴν ὑπὸ ἀνέμων ταραχθεῖσαν. ΣΤΟΝΩ. λείπει ἡ σύν. σὺν στόνῳ. ΑΝΤΙΠΛΗΓΕΣ. ἀντιπλησσόμεναι.

596. ΟΥΔ' ΑΠΑΛΛΑΣΣΕΙ ΓΕΝΕΑΝ. τὸ γένος τὸ ἐπιγιγνόμενον οὐκ ἀπαλλάσσει τὴν γενεὰν, ἀλλ' ἀεὶ ἐν συμφορᾷ ἐςι. ΕΡΕΙΠΕΙ, καταβάλλει, καταφέρει ΝΥΝ ΓΑΡ ΕΣΧΑΤΑΣ ΥΠΕΡ. λείπει ἄρθρον, τὸ ὅ. τὸ δὲ λεγόμενόν ἐςι τοιοῦτο· νῦν γὰρ ὅπερ ἐτέτατο, φησὶ, καὶ σωτηρία ἦν τοῖς οἴκοις τοῦ Οἰδίποδος, ἐσχάτης ὑπὲρ ῥίζης, ἀντὶ τοῦ, ὅπερ ἔβλαστεν ἄνω τῆς ῥίζης, θάνατος καταλαμβάνει. νῦν γὰρ, φησὶν, ὅπερ ἦν λείψανον γενεᾶς, τοῦτο μέλλει καλύπτειν ἡ κόνις, τὸ καταλειφθὲν φησιν ἀπὸ Οἰδίποδος βλάστημα. ΚΑΤ' ΑΥ ΝΙΝ. αὐτὴν τὴν ῥίζαν. ἐὰν δὲ σίζωμεν ΚΑ'Τ' ΑΥ ΝΙΝ, οὐδὲν λείπει τῷ λόγῳ. ΑΜΑ ΚΟΝΙΣ, θερίζει καὶ ἐκκόπτει· ἢ καλύπτει. ΛΟΓΟΥ Τ' ΑΝΟΙΑ. ἁμαρτία. ὅτι οἰςρηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἐριννύων Ἀντιγόνη τοῦτο τετόλμηκε.

604. ΤΕΑΝ ΖΕΥ ΔΥΝΑΜΙΝ. τοῦτό φησιν, ὅτι προαιρέσει τοῦ Διὸς πάντα γίγνεται. ΚΑΤΑΣΧΟΙ. εὐκτικῶς, ὡς ποιήσαι τρίτου πρωσώπου. ὑπερηφνίᾳ κρατῆσαι δύναται. Ο ΠΑΝΤΟΓΗΡΩΣ. ὁ ἀσθενείας παραίτιος. τὸ γὰρ γῆρας ἀσθενές ἐςιν. ἀσθενοῦμεν δὲ τῇ γλυκείᾳ προσβολῇ τοῦ ὕπνου κατεχόμενοι. ἢ ΠΑΝΤΟΓΗΡΩΣ, ὁ αἰώνιος, καὶ ἄχρι γήρως τοῖς ἀνθρώποις καὶ πᾶσι τοῖς ζῶσι παραμένων. ΑΚΑΜΑΤΟΙ ΘΕΩΝ ΜΗΝΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ἡ τοῦ χρόνου περίοδος. ΑΓΗΡΩ ΔΕ ΧΡΟΝΩ ΔΥΝΑΣΤΗΣ. ἀντὶ τοῦ, δυναςεύων καὶ ἄρχων τοῦ ἀγηράου χρόνου, κατέχεις τὸν Ὄλυμπον. ἀγήρων δὲ τὸν τῶν θεῶν χρόνον φησὶν, ἐπεὶ μήτε ὑπὸ δυσυχιῶν, μήτε ὑπὸ ὕπνου ἐλαττοῦται. ΤΟ Τ' ΕΠΕΙΤΑ. τὸ ἐσόμενον, καὶ τὸ μετ' ἐκεῖνο μέλλον καὶ πάλιν ἐσόμενον. τινὲς δὲ τὸ ΕΠΕΙΤΑ ἰδίως ἐπὶ ἐνεςῶτος λελέχθαι φασὶν, ἀντὶ τοῦ νῦν. ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΙΝ ΕΠΑΡΚΕΣΕΙ. ὅ ἐςιν, ἀεὶ δυνάμενον βοηθεῖν. ΝΟΜΟΣ ΟΔ' ΟΥΔΕΝ

ΕΡΠΩΝ. ὁ κατὰ πᾶσαν πόλιν ἕρπων νόμος, ὅ ἐστι, πάντες ἄνθρωποι. Ἄλλως· οὐδείς, φησὶν, ἔστι νόμος ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν, ὥστε φεύγειν τοὺς ἀνθρώπους τὸ συμβησόμενον. ἢ οὕτως· οὐδείς ἐστι νόμος, ὃς δύναται τῶν ἤδη τελειωθέντων κακῶν προστάγειν βοήθειαν. ἢ οὕτως· ὁ δὲ νόμος ὁ πάντων ἀνθρώπων κοινὸς τοῦτο ἔχει, μηδένα ζῆν ἄνευ λύπης. ΘΝΑΤΩΝ ΒΙΟΤΩ ΠΑΜΠΟΛΙΣ ΕΚΤΟΣ ΑΤΑΣ. ὁ λόγος· σὺ μέν, ὦ Ζεῦ, ἀγήρως τι καὶ δυνάστης εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον εἶ· ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων πολιτεία οὐδέποτε χωρὶς κακῶν ἐστιν.

615. Α ΓΑΡ ΔΗ ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΟΣ. οὐδὲν, φησὶ, περὶ τῶν μελλόντων ἐπίστανται οἱ ἄνθρωποι, ὥσπερ ὁ Ζεύς. ἠπάτησε δὲ πολλοὺς ἡ ἐλπὶς, κουφόνους ἔρωτας ἐμβάλλουσα. τὰ ἀδύνατα γὰρ ἐλπίσαντες ἐσφάλησαν. ἔρωτας δὲ λέγει, καὶ τὰς ἐπιθυμίας. ΚΟΤΦΟΝΟΩΝ ΕΡΩΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ, τῶν κούφων ἐπιθυμιῶν, ἐν αἷς πολλοὶ ἀπατῶνται, ἕτερα προσδοκήσαντες, ἑτέρων ἀποβάντων. ΕΙΔΟΤΙ Δ' ΟΤΔΕΝ ΕΡΠΕΙ. τῷ ἀνθρώπῳ οὐδὲν εἰδότι ἐπέρχεται. ΠΡΟΣΑΤΣΗ, προσφέρη. πρὶν τοῖς δεινοῖς ἐπικύρσῃ, καὶ εἰς αὐτὸν ἐμπέσῃ τὸν κίνδυνον. ΣΟΦΙΑ ΓΑΡ ΕΚ ΤΟΤ ΚΛΕΙΝΟΝ ΕΠΟΣ. μετὰ σοφίας γὰρ ὑπό τινος ἀοίδιμον καὶ κλεινὸν ἔπος πέφανται·

Ὅταν δ' ὁ δαίμων ἀνδρὶ πορσύνῃ κακὰ,
τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον ᾧ βουλεύεται.

ΠΡΑΣΣΕΙ Δ' ΟΛΙΓΟΣΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὀλίγον.

629. ΤΑΛΙΔΟΣ. τάλις λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσα τινὶ νύμφη. Καλλίμαχος·

Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.

ΗΚΕΙ ΜΟΡΟΝ. λείπει ἡ διά. διὰ τὸν μόρον. ΑΠΑΤΑΣ ΛΕΧΕΩΝ ΥΠΕΡΑΛΓΩΝ. ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀπάτης, ὅ ἐστιν ἀποτυχίας, ἀχθόμενος.

631. ΕΙΣΟΜΕΣΘΑ ΜΑΝΤΕΩΝ ΥΠΕΡΤΕΡΟΝ. ὁ λόγος παροιμιακός. ἐπότε μὴ ἐσχασμῷ χρώμεθα, ἀλλ' αὐτόπται τῶν πραγμάτων γιγνόμεθα. προγιγνώσκει μὲν γὰρ καὶ ὁ μάντις, ἀλλὰ ἐσχασμῷ χρῆται. τάχα οὖν ἀκριβῶς γνώσομαι ταῦτα, παρὰ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος. ΤΕΛΕΙΑΝ ΨΗΦΟΝ. τὴν ἤδη τετελεσμένην. τοῦτο δέ φησιν, ὡς μὴ μεταβουλευσόμενος. ἢ τὴν τέλος ἐπάγουσαν τῇ Ἀντιγόνῃ.

639. ΑΠΟΡΘΟΙΣ. ὀρθῶς καθηγῇ. ΕΜΟΙ ΓΑΡ ΟΤΔΕΙΣ. οὐδείς μοι προκριθήσεται γάμος τῆς σῆς ἀρχῆς, καλῶς σου ἄρχοντος. πανταχοῦ δὲ μετὰ παρατηρήσεως. ΜΕΙΖΩΝ ΦΕΡΕΣΘΑΙ. προκρίνεσθαι.

639. ΔΙΑ ΣΤΕΡΝΩΝ ΕΧΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐνθυμεῖσθαι. ΓΝΩΜΗΣ ΠΑΤΡΩΑΣ ΠΑΝΤ' ΟΠΙΣΘΕΝ. τῆς πατρῴας γνώμης πάντα εἶναι δεύτερα. εἶον χρὴ τὸν τὴν πατρῴαν πράττοντα γνώμην, περὶ τῶν ἄλλων οὐδένα λόγον ἔχειν. ἀσφαλῶς δὲ προσέθηκε τὸ ΠΑΝΤΑ, μὴ ἄρα ἐκ τοῦ παιδὸς ὑπαντηθῇ, ὅτι πλὴν τῶν χρησίμων.

646. ΠΛΗΝ ΑΤΤΩ ΠΟΝΟΤΣ. γράφεται ΠΕΔΑΣ, ἵν' ᾖ ἐμπόδιον, δεσμοὺς, κώλυμα τοῦ πράττειν ἃ βούλεται.

650. ΨΤΧΡΟΝ ΠΑΡΑΓΚΑΛΙΣΜΑ, ἀηδὲς φίλημα, στέργηθρον, κοινώνημα, παρακοίμημα, περιπλοκή.

653. ΠΤΤΣΑΣ. ἐν οὐδενὶ λόγῳ θέμενος, καταφρονήσας.

659. ΕΙ ΓΑΡ ΤΑ Τ' ΕΓΓΕΝΗ ΦΤΣΕΙ. εἰ γὰρ τοὺς ἐμοὺς, φησὶν, ἀκόσμως βιοῦντας μὴ τιμωρησαίμην, οὐδὲ τῶν ξένων περιγενήσομαι. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΘΡΕΨΩ, ἀντὶ τοῦ, ἔξω.

661. ΕΝ ΤΟΙΣ ΓΑΡ ΟΙΚΕΙΟΙΣΙΝ. εἰ οὖν τηρόιην τὰ νόμιμα καὶ τὰ δίκαια ἐπὶ τῆς ἐμαυτοῦ πρώτης οἰκίας, τηρόιην ἂν αὐτὰ καὶ ἐπὶ τῆς πόλιως. ΟΣΤΙΣ Δ' ΥΠΕΡΒΑΣ. λείπει τὸ δίκαιον.

666. ΑΛΛ' ΟΝ ΠΟΛΙΣ ΣΤΗΣΕΙΕ. καταςήσειν ἄρχοντα. ΚΑΙ ΤΑ'ΝΑΝΤΙΑ. τὰ ἐναντία τῷ δικαίῳ δηλονότι.

668. ΤΟΥΤΟΝ. τὸν τῷ βασιλεῖ πειθόμενον. ΔΟΡΟΣ ΕΝ ΧΕΙΜΩΝΙ. τῆς μάχης δηλονότι.

672. ΑΝΑΡΧΙΑΣ. ἀντὶ τοῦ ἀπειθείας. ΤΡΟΠΑΣ ΚΑΤΑΡΡΗΓΝΥΣΙΝ. ἐκ γὰρ διαῤῥήξεως ςρατοῦ, τροπὴ γίγνεται. ΤΩΝ Δ' ΟΡΘΟΥΜΕΝΩΝ, τῶν ἀρχομένων. ΣΩΖΕΙ ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΣΩΜΑΤΑ. Ὅμηρος· (Ἰλ. ε'. 531.)

Λίδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται.

677. ΤΟΙΣ ΚΟΣΜΟΥΜΕΝΟΙΣ, τοῖς ἄρχουσιν. Ὅμηρος· (Ἰλ. α'. 16.) δύω κοσμήτορε λαῶν.

681. ΕΙ ΜΗ ΤΩ ΧΡΟΝΩ ΚΕΚΛΕΜΜΕΘΑ. εἰ μὴ τῆς φρονήσεως ὑπὸ τοῦ γήρως σεσυλήμεθα, λέγειν φρονοῦντως δοκεῖς περὶ ὧν λέγεις. ὁ δὲ λόγος πάνυ πρεσβυτικῶς καὶ αἰδημόνως εἴρηται.

685. ΕΓΩ Δ' ΟΠΩΣ ΣΥ ΜΗ ΛΕΓΕΙΣ. ἐγὼ δὲ οὐ δύναμαι ταῦτα ἀποδέξασθαι, ἐπειδὴ μὴ καλῶς ταῦτα λέγεις. ΓΕΝΟΙΤΟ ΜΕΝ Τ' ΑΝ. δυνατόν σε καὶ ἑτέρως μεταβουλεύσασθαι.

688. ΣΟΥ Δ' ΟΥΝ ΠΕΦΥΚΑ. γράφεται. ΣΥ Δ' ΟΥΝ ΠΕΦΥΚΑΣ.

690. ΤΟ ΓΑΡ ΣΟΝ ΟΜΜΑ. τὸ σὸν ὄμμα, φησὶ, τοιοῦτόν ἐςιν, ὥςε μηδένα τῶν πολιτῶν ἀντικρύ σου λέγειν τοιαῦτα, οἷς σὺ μὴ τέρψῃ· ἐμοὶ δὲ πάρεςιν ἀκούειν τῶν λάθρα κατὰ σοῦ λεγομένων. ΛΟΓΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. λείπει τὸ χρῆσθαι. ΥΠΟ ΣΚΟΤΟΥ, λαθραίως.

696. Η ΤΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΗΣ. διὰ τούτων ὑπερπολογεῖται τῆς κόρης, ὑπερευπρεπῶς τῇ πόλει περιθεὶς τὸν λόγον.

700. ΕΡΕΜΝΗ, σκοτεινὴ, λαθραία σου.

709. ΔΙΑΠΤΥΧΘΕΝΤΕΣ, ἀνακαλυφθέντες. μετέβη δὲ ἀπὸ ἑνικοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ΟΣΤΙΣ, εἰς πληθυντικὸν, τὸ ΟΥΤΟΙ.

711. ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ ΤΕΙΝΕΙΝ ΑΓΑΝ. μὴ αὐθάδη εἶναι, ἀντιτείνοντα τοῖς συμβουλεύουσιν. τοῦτο δὲ παρὰ Σόλωνος·

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

714. ΑΥΤΟΠΡΕΜΝΑ, αὐτόῤῥιζα. ΤΠΕΙΚΕΙ ΜΗΔΕΝ, τοῖς ἰδίοις μὴ ἐγκαλάσῃ. ΚΑΤΩ ΣΤΡΕΨΑΣ. τὴν ναῦν δηλονότι.

718. ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΝ, μετάνοιαν. ΓΝΩΜΗ ΓΑΡ ΕΙ ΤΙΣ ΚΑ'Π' ΕΜΟΥ. ἀντὶ τοῦ, εἰ οἷός τέ εἰμι λέγειν κἀγὼ, διὰ τὸ νέον. ΠΡΕΣΒΕΥΕΙΝ, ὑπερέχειν. ἐγὼ, φησὶ, τοῦτο οἶμαι ὑπερέχειν, τὸ τὸν ἄνθρωπον φῦναι πάντα ἐπιςάμενον. Ἡσίοδος· (Ἔργων 269.)

Οὗτος μὲν πανάριςος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει.

722. ΕΙ Δ' ΟΥΝ. εἰ δέ τις ἀνόητος εὑρεθείη.

728. ΜΗΔΕΝ ΤΟ ΜΗ ΔΙΚΑΙΟΝ. μηδὲν διδάσκου, ὃ μὴ δίκαιόν ἐςί σοι μανθάνειν. ἢ μηδὲν ἔςω, ὃ μὴ δίκαιον.

730. ΤΟΥΣ ΑΚΟΣΜΟΥΝΤΑΣ. ἀπειθοῦντας, καὶ ἄκοσμα διαπραττομένους.

733. ΟΥ ΦΗΣΙ ΘΗΒΗΣ. οὐκ ἐγὼ ταῦτα λέγω, ἀλλὰ πάντες οἱ τὴν πόλιν οἰκοῦντες. χαριέντως δὲ τὴν δίαιταν προσάπτει τῇ πόλει, τῷ μὴ δοκεῖν βούλεσθαι ἀνατρέπειν τὰ τῷ πατρὶ βεβουλευμένα.

734. ΠΟΛΙΣ ΓΑΡ ΗΜΙΝ Α'Ν ΧΡΗ. ἆ ἄν μι χρὴ προσάσσειν τῇ πόλει, ἐκείνη μοι ἔχει κελεύειν;

735. ΟΡΑΣ ΤΑΔ' ΩΣ ΕΙΡΗΚΑΣ. τὰ χ, ὅτι αὐσηρᾶς προσηνέχθη τῷ πατρί.

741. ΕΙΠΕΡ ΓΥΝΗ ΣΤ. λείπει συγχάνεις. πάλιν δὲ τὸ χ, διὰ τὸ αὐσηρόν.

742. ΔΙΑ ΔΙΚΗΣ ΙΩΝ, δικασάμενος, δικαιολογούμενος, παῤῥησιαζόμενος.

746. ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΤΣΤΕΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἡττηθὲν ὑπὸ γυναικός.

751. ΚΑΙ ΘΑΝΟΥΣ' ΟΛΕΙ ΤΙΝΑ. δι' ἑαυτὸν ἔφη· ὁ δὲ Κρέων ᾤετο δι' αὐτὸν λέγειν. ΕΠΕΞΕΡΧΗ ΘΡΑΣΥΣ. πειραιτέρω χωρήσεις.

753. ΤΙΣ Δ' ΕΣΤ' ΑΠΕΙΛΗ. ποίαν ὠφέλειαν ἔχει ἀπειλὴ πρὸς μωρὸν ἄνθρωπον λεγομένη;

758. ΑΛΛ' ΟΥ ΤΟΝΔ' ΟΛΥΜΠΟΝ, μὰ τὸν Ὄλυμπον. ΔΕΝΝΑΣΕΙΣ, λυπήσεις, ὑβρίσεις. ΑΓΑΓΕ ΤΟ ΜΙΣΟΣ. τὴν Ἀντιγόνην φησίν. ΚΑΤ' ΟΜΜΑΤ'. ἀντὶ τοῦ, ὑπ' ὀφθαλμούς.

765. ΜΕΝΗΣ ΞΥΝΩΝ. γράφεται καὶ ΜΑΙΝΗ. ὡς μαίνῃ, φησὶ, παρὰ τοῖς φίλοις τοῖς θέλουσιν ὑπομεῖναι τὴν σὴν μανίαν.

767. ΝΟΥΣ Δ' ΕΣΤΙ ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ. ἤτοι ὁ τῶν νέων· ἢ ὁ φρόνιμος, ὁ δὲ νοῦς ὁ τηλικοῦτος, φησὶ, βαρύτατός ἐστιν ἀλγήσας.

770. ΑΜΦΩ ΓΑΡ ΑΤΤΑ. τὰς κόρας. δυϊκὸν γάρ ἐστι.

772. ΣΦΕ. ἀντὶ τοῦ, αὐτήν.

774. ΕΝ ΚΑΤΩΡΤΧΙ. ἐν ὑπογείῳ σπηλαίῳ. ΩΣ ΑΓΟΣ ΜΟΝΟΝ. ἔθος παλαιὸν, ὥστε τὸν βουλόμενον καθειργνύναι τινὰ, ἀφοσιοῦσθαι βραχὺ τιθέντα τροφῆς, καὶ ὑπενόουν κάθαρσιν τὸ τοιοῦτο, ἵνα μὴ δοκῶσι λιμῷ ἀναιρεῖν· τοῦτο γὰρ ἀσεβές. ΟΝ ΜΟΝΟΝ ΣΕΒΕΙ ΘΕΩΝ. διὰ τὸ προκρῖναι τῆς ἰδίας σωτηρίας τὴν πρὸς τὸν κατοιχόμενον δίκην. ΠΟΝΟΣ ΠΕΡΙΣΣΟΣ. πλήρης ὀργῆς καὶ ἀβουλίας ὁ λόγος, ὅτι καὶ εἰς θεοὺς θρασύνεται.

781. ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ ΜΑΧΑΝ. λείπει ἡ κατά. διὰ τὸν Αἵμονα τοῦ ἔρωτος μέμνηται. πάλαι γὰρ ὡμονόει τῷ πατρί· νῦν δὲ σχεδὸν πολέμιος γέγονε διὰ τὴν Ἀντιγόνην. τὸ δὲ ἐρᾶν πλουσίους, ἔχει καὶ ἡ παροιμία·

Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶσι δ' οὔ.

ΟΣ ΕΝ ΚΤΗΜΑΣΙ ΠΙΠΤΕΙΣ. ἐπεὶ καὶ κτήματα ἐρῶσι πολλοί. ΕΝΝΥΧΕΤΕΙΣ, διατρίβεις. ΦΟΙΤΑΣ Δ' ΥΠΕΡΠΟΝΤΙΟΣ. διότι καὶ τὰ θαλάσσια ζῶα ἐρᾷ· ἢ ὅτι καὶ τὰ πόῤῥω θηρεύει ὁ ἐρῶν, καὶ διὰ θαλάσσης ἅπεισι καὶ πανταχοῦ, ὥστε τοῦ ἔρωτος ἐπιτυχεῖν· ἢ ὅτι πολλοὶ τῶν ἐν πόντῳ ἐρῶσιν. ΑΓΡΟΝΟΜΟΙΣ ΑΥΛΑΙΣ. ταῖς ἐπαύλεσιν. Ο Δ' ΕΧΩΝ. τὸν ἔρωτα δηλονότι.

791. ΣΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΝ ΑΔΙΚΟΥΣ. σὺ καὶ δικαίους διαφθείρεις, ὥστε τὰς φρένας αὐτῶν ἀδίκους γίγνεσθαι, ὡς Ἡρακλῆς ἐνεχόμενος τῷ ἔρωτι τῆς Ἰόλης, τὰ ἐν Οἰχαλίᾳ ἔπραξεν, ἀφορμὴν τοῦ πολέμου μὴ ἔχων, ἢ τὸν ἔρωτα μόνον. ΞΥΝΑΙΜΟΝ, συγγενές. ὅτι υἱοῦ πρὸς πατέρα γέγονε μάχη καὶ διαφορά. ΝΙΚΑ Δ' ΕΝΑΡΓΗΣ ΒΛΕΦΑΡΩΝ.

ὅτι ὁρῶν τὴν παῖδα ὁ Αἵμων σπουδάζουσαν, καὶ πάντα πράττουσαν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ, ἥττων αὐτῆς γίγονε. νικᾷ οὖν, φησὶν, ὁ ἔρως τῆς νύμφης, ὃς ἐστι πάρεδρος τῶν μεγάλων θεσμῶν ἐν ἀρχαῖς. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὅτι θαυμαστή τίς ἐστιν ἡ τοῦ ἱμέρου ἀρχὴ, καὶ ὥσπερ νομισθεῖσα ἄνωθεν. διὸ καὶ πάρεδρον αὐτὴν φησι τῶν θεσμῶν. ΠΑΡΕΔΡΟΣ ΕΝ ΑΡΧΑΙΣ. τινὲς παρέδρος Δωρικῶς ἀναγινώσκουσι, κατ' ἔλλειψιν τοῦ υ, ἵν' ᾖ παρέδρους. λέγει δὲ τὸν Κρέοντα. νικᾷ δὲ ὁ φανερὸς ἵμερος τῶν βλεφάρων τῆς εὐλέκτρου νύμφης τὸν Κρέοντα, τὸν ἐν ἀρχαῖς τῶν μεγάλων θεσμῶν. ΑΜΑΧΟΣ, ἀκαταμάχητος. ΕΜΠΑΙΖΕΙ, ᾄδεται, χαίρει.

801. ΘΕΣΜΩΝ ΕΞΩ ΦΕΡΟΜΑΙ. οἷον δύναμει παρακούομεν τοῦ ἄρχοντος, δακρύοντες τὴν Ἀντιγόνην, ἣν αὐτὸς κατεδίκασε. ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΙΤΑΝ. τὸν πάντας κοιμίζοντα. ΘΑΛΑΜΟΝ, τὸν ἐν τῷ τάφῳ. ΑΝΤΤΟΥΣΑΝ, ἀνοίγουσαν, ἢ τρέχουσαν καὶ πορευομένην.

814. ΕΓΚΛΗΡΟΝ, μέτοχον.

820. ΟΥΤΕ ΞΙΦΕΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΑ. οὐ διὰ ξιφῶν τὸν μισθὸν τοῦ πλημμελήματος λαχοῦσα καὶ τὴν τιμωρίαν· ἀλλὰ μετ' ἐλευθερίας τεθνήξῃ, ἰδίῳ καὶ καινῷ νόμῳ περὶ τὸ τέλος χρησαμένη, οἷον οὔτε νοσήσασα, οὔτε ἀναιρεθεῖσα ἐξελεύσῃ τοῦ βίου. ΑΔΑΝ. ἤτοι πρὸς τὸν τόπον τοῦ θανάτου· ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ. ἢ πρὸς τὴν προαίρεσιν τοῦ ἐπιχειρήματος· ἢ ἀντὶ τοῦ, ἰδίοις αὐτῆς νόμοις χρησαμένη.

823. ΑΥΓΡΟΤΑΤΑΝ. ἀντὶ τοῦ, λυγροτάτως· ἢ τὴν λυγρὰ ὑπομείναασαν· ἢ λυγρὴν, καθὸ τὴν Λητὼ ὑβρίσαι τετόλμηκε. τοῦτο δὲ ἔλαβε πρὸς τὸ ὅμοιον τοῦ θανάτου, ὅτι οὐδὲ ἡ Νιόβη ὑπό τινος ἀνηρέθη. ΤΑΝ ΦΡΥΓΙΑΝ ΞΕΝΑΝ, τὴν Νιόβην. ΣΙΠΥΛΩ ΠΡΟΣ ΑΚΡΩ. Φρυγίας ὄρος ὁ Σίπυλος. ΚΙΣΣΟΣ ΑΤΕΝΗΣ. ὁ μὴ εὐθὺς τετραμμένος, ἀλλ' εἰλιτενής· πολὺς καὶ ἐπιμήκης· ἢ ὁ μὴ ἀνατείνων εἰς ὕψος, ἀλλ' αὐτοῦ περιειλούμενος, καὶ οὐχὶ ὑψηλός. ὁ δὲ νοῦς· ἣν ἐδάμασεν ἡ πέτρας βλάστησις, ὡς κισσὸς περιβαλοῦσα αὐτήν. περιέφυσεν αὐτῇ, φησὶν, ἡ πέτρα, ὡς κισσὸς δένδρῳ.

834. ΑΛΛΑ ΘΕΟΣ ΤΟΙ ΚΑΙ ΘΕΟΓΕΝΗΣ. παραμυθούμενος αὐτὴν, θεὸν φησι τὴν Νιόβην. ἤγουν καρτερεῖν σε χρὴ, ὡς καὶ ἡ Νιόβη ἐκαρτέρησε, καίτοι θειοτέρου γένους τυγχάνουσα. Ταντάλου γὰρ ἦν τοῦ Διός. ΚΑΙ ΤΟΙ ΦΘΙΜΕΝΑ. καὶ γὰρ φθιμένῳ παντὶ μακαρισὸν ἂν εἴη, τῆς αὐτῆς μοίρας τυχεῖν τοῖς ἰσοθέοις. οἷον μακάριος ἂν εἴη, ὅστις τοῖς ἰσοθέοις ὁμοίως ἐτελεύτησεν. ΕΓΚΛΗΡΑ. ἤγουν κοινὰ, ὅμοια, τοῦ αὐτοῦ κλήρου καὶ τύχης.

838. ΟΙΜΟΙ ΓΕΛΩΜΑΙ. ὑφ' ὑμῶν γελῶμαι, ὅτι θεοῖς ἴσην με λέγετε.

846. ΕΠΙΚΤΩΜΑΙ. γράφεται ΕΠΙΒΟΩΜΑΙ.

847. ΟΙΑ ΦΙΛΩΝ ΑΚΛΑΥΤΟΣ. οἷον μὴ οἰκτειρομένη παρὰ τῶν φίλων ἀπόλλυμαι. ΕΡΓΜΑ, ἕρμα, περίφραγμα. ΠΟΤΑΙΝΙΟΥ. ἔστι μὲν προσφάτου. θέλει δὲ εἰπεῖν καινοῦ καὶ παρεξηλλαγμένου. ΟΥΤ' ΕΝ ΒΡΟΤΟΙΣΙΝ. οὔτε ἐν ζῶσι, διὰ τὸ εἶναι ἐν εἱρκτῇ· οὔτε ἐν θανοῦσι, διὰ τὸ ἔτι ἀναπνεῖν. ΟΥ ΖΩΣΙΝ ΟΥ ΘΑΝΟΥΣΙΝ. λείπει σύνοικος.

853. ΠΡΟΒΑΣ' ΕΠ' ΕΣΧΑΤΟΝ ΘΡΑΣΟΥΣ. προβᾶσα ἐπὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης ἔσχατον βάθρον μετὰ θράσους, βουλομένη τε ὅσιόν τι δρᾶν περὶ τὸν ἀδελφὸν, τὰ ἐναντία πέπονθας. ἔπεισις γὰρ εἰς τὸ κενοτάφιον. τὸ δὲ ἑξῆς· προβᾶσα ὑψηλὸν εἰς δίκας βάθρον, ἔπεισις ἐπ' ἔσχατον θράσους ἐν τῷ παρακοῦσαι τῶν τοῦ ἄρχοντος προσταγμά-

των. ΠΑΤΡΩΟΝ Δ' ΕΚΤΙΝΕΙΣ. ἢ τὰ ἡμαρτημένα τῷ Οἰδίποδι· ἢ ὑπὲρ τῆς κατάρας τοῦ Οἰδίποδος ταῦτα πάσχεις. αὐτὴ γὰρ τὰ δίκαια προέθου ποιεῖν.

859. ΤΡΙΠΟΛΙΣΤΟΝ ΟΙΚΤΟΝ. γράφεται ΟΙΤΟΝ. πολλάκις ἀναπεπολημένον· ἢ διάσημον, καὶ πανταχοῦ ἀκουόμενον, καὶ πολούμενον· ἢ τὸν πολλάκις ἐπιλθόντα τῷ ἐμῷ οἴκῳ καὶ γένει. λείπει δὲ εἰπών. ΤΟΥ ΤΕ ΠΡΟΠΑΝΤΟΣ ΑΜΕΤΕΡΟΥ ΠΟΤΜΟΥ. καὶ τῆς προτέρας ἡμῶν δυσχρίας. ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, Λαβδακιδῶν. ΚΟΙΜΗΜΑΤ' ΑΥΤΟΓΕΝΝΗΤΑ. καὶ συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογενεῖς, ἢ συγγενικαί· ἢ ὅτι ταύτῃ συνεκοιμήθη, ἐξ ἧς γέγονε. τὸ δὲ ἐξῆς· κοιμήματα δυσμόρου μητρὸς, ἐμῷ πατρὶ αὐτογέννητα. ὅτι ὁ αὐτὸς πατὴρ ἅμα καὶ παῖς ἦν. ΟΙΩΝ. λείπει γονέων. ΠΡΟΣ ΟΥΣ. πρὸς τοὺς γονεῖς δηλονότι. ΑΡΑΙΟΣ. ἐπικατάρατος, διὰ τὰ ἐκείνων ἁμαρτήματα. ΔΥΣΠΟΤΜΩΝ ΓΑΜΩΝ ΚΥΡΗΣΑΣ. διὰ τὴν πρὸς Ἄδραστον ἐπιγαμίαν, ἥτις αἰτία τοῦ πολέμου κατέστη.

872. ΣΕΒΕΙΝ ΜΕΝ, ΕΥΣΕΒΕΙΑ ΤΙΣ. οἱ τοῦ Χοροῦ τὸ μὲν ἔργον τῆς παιδὸς ἐπαινοῦσιν· οὐ μὴν δὲ θαῤῥοῦσιν, ὡς καὶ τὴν γνώμην τοῦ βασιλέως διελέγχειν ὡς μοχθηράν. φησὶν οὖν, ὅτι πέπρακται μὲν δι' εὐσέβειαν τὸ ὑπὸ ταύτης· ᾧ δὲ ἡ βασιλεία μέλει, τούτῳ οὐκ ἔστι παραβατὴ ἡ ἀρχὴ, ὃ ἐστι τὰ προστάγματα. παραβαίνουσι δὲ, ὅσοι ἀρχόντων καταφρονοῦσιν. ΑΥΤΟΓΝΩΤΟΣ, αὐθαίρετος, καὶ ἰδιογνώμων τρόπος.

881. ΑΔΑΚΡΥΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ, πολυδάκρυτον.

883. ΑΡ' ΙΣΤ' ΑΟΙΔΑΣ. πρὸς τοὺς ὑπηκόους τοῦτό φησιν ὁ Κρέων ὀργιζόμενος, ὅτι μὴ θᾶττον αὐτὴν ἀπήγαγον πρὸς εἰρκτήν. ὁ δὲ λόγος· ἆρα ἴστε, εἰ χρείη λέγειν ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν, οὐδέποτέ τις παύσαιτο; δεῖ οὖν ἐκ βίας ἕλκειν αὐτήν. ΕΙΤΕ ΧΡΗ ΘΑΝΕΙΝ. εἰ χρήζει καὶ θέλει θανεῖν. μετριάζειν δὲ προσποιεῖται τῇ κολάσει, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ΗΜΕΙΣ ΓΑΡ ΑΓΝΟΙ, τουτέστιν ἀκοινώνητοι τοῦ φόνου τούτου. φησὶ διὰ τὸ μὴ χεῖρὶ αὐτὴν ἀνῃρηκέναι.

889. ΗΜΕΙΣ ΓΑΡ ΑΓΝΟΙ. τὸ κατὰ ταύτην τὴν κόρην, ἁγνοὶ ἡμεῖς ἐσμεν, καὶ οὐδὲν ἐναγὲς ἐπράξαμεν. ΜΕΤΟΙΚΙΑΣ ΤΗΣ ΑΝΩ. ἀντὶ τοῦ, τοῦ μεθ' ἡμῶν ἄνω οἰκεῖν.

891. ΚΑΤΑΣΚΑΦΗΣ, κατεσκαμμένη, ὑπόγειος. ΟΙΚΗΣΙΣ ΑΕΙΦΡΟΥΡΟΣ. τῷ μὴ πρὸς καιρὸν εἶναι τὴν φρουράν, ἀλλὰ διόλου.

895. ΚΑΚΙΣΤΑ ΔΗ ΜΑΚΡΩ. ἀντὶ τοῦ, πολύ.

897. ΕΝ ΕΛΠΙΣΙ ΤΡΕΦΩ. εὐεπίφορος Σοφοκλῆς εἰς τὸ τρέφω ἀντὶ τοῦ ἔχω λέγειν. ὁ δὲ νοῦς· ἐλπίζω ἀποθανοῦσα πάντας ἕξειν φίλους. ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΝ ΚΑΡΑ. ὦ Ἐτεόκλεις. ἐξῆς γὰρ τοῦ Πολυνείκους μετὰ ἕκτου μνημονεύσι.

904. ΤΟΙΣ ΦΡΟΝΟΥΣΙΝ ΕΥ. παρὰ τοῖς καλῶς φρονοῦσι δοκῶ σε τετιμηκέναι, ὥστε τοὺς συνετοὺς ἀποδέξασθαι τὰ ὑπ' ἐμοῦ εἰς σὲ γενόμενα.

907. ΑΝΗΡΟΜΗΝ ΠΟΝΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ὑπέστην. ΤΙΝΟΣ ΝΟΜΟΥ. ἀντὶ τοῦ, τίνος νομίσματος καὶ λογισμοῦ.

913. ΤΟΙΩΔΕ ΜΕΝ ΤΟΙ. τῷ τοιούτῳ νόμῳ, ὃς ἀποδείκνυσι τὸ κατὰ τοὺς ἀδελφοὺς δίκαιον ὑπερέχειν ἁπάντων, τιμήσασά σε, ἔδοξα τῷ Κρέοντι ἁμαρτάνειν, διὰ τὴν ἔνδειξιν τῆς βίας αὐτοῦ.

916. ΚΑΙ ΝΥΝ ΑΓΕΙ ΜΕ. ἐμφατικώτερον τὸ ΑΓΕΙ. οὐ γὰρ εἶπεν, ὅτι ἐκέλευσέ με ἀχθῆναι, ἀλλ' αὐτὸς ἄγει.

921. ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΔΙΚΗΝ. ἐπεὶ τὰ τοῦ Κρέοντος, θνητοῦ ὄντος, παρίδη.

923. ΤΙΝ' ΑΤΔΑΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ. λείπει καλεῖν. ΑΛΛ' ΕΙ ΜΕΝ ΟΥΝ. εἰ ταῦτα τοῖς θεοῖς ἀρέσκει, παθόντες τὴν τιμωρίαν, γνοίημεν τὴν ἁμαρτίαν. ΕΙ Δ' ΟΙΔ' ΑΜΑΡΤΑΝΟΤΣΙΝ. ἐπὶ τὸν Κρέοντα ἡ ἀναφορά. Η ΚΑΙ ΔΡΩΣΙΝ ΕΝΔΙΚΩΣ. ἢ ΕΚΔΙΚΩΣ, ἤγουν ἔξω τοῦ δικαίου.

929. ΕΤΙ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ. ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ κινήματι ἔοικεν ἡ παῖς εἶναι. οἷον, οὐκ ἐνδίδωκεν ὀδυρομένη.

932. ΚΛΑΥΜΑΘ' ΥΠΑΡΞΕΙ. ἀντὶ τοῦ, κλαύσονται οἱ ἄγοντες αὐτὴν, ἐὰν ἔτι βραδύνωσι. ΒΡΑΔΥΤΗΤΟΣ ΥΠΕΡ. διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐμβραδύνειν.

933. ΟΙΜΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. ἀπειληθέντες ὑπὸ τοῦ Κρέοντος οἱ ὑπήκοοι, ἄξουσί με λοιπὸν ἐπὶ θάνατον.

935. ΘΑΡΡΕΙΝ ΟΥΔΕΝ ΠΑΡΑΜΥΘΟΥΜΑΙ. οὐ παραμυθοῦμαί σε θαρρεῖν, ὡς μὴ κεκυρωμένου σοι τοῦ ἀποθανεῖν. τοῦτο δέ φησιν, ὡς οὐκ ἐνδιδοὺς, ἵνα μὴ ὑπονοήσῃ ἐκείνη μεταπεπεικέναι αὐτὸν δακρύουσα. ἢ ὁ Χορὸς λέγει, ὡς τοῦ Κρέοντος μὴ μεταπεισθέντος.

937. Ω ΓΗΣ ΘΗΒΗΣ. λοιπὸν πρὸς βίαν αὐτὴν ἄγουσιν οἱ ὑπήκοοι, τὰ πρῶτα αὐτὴν ἐλεοῦντες καὶ αἰδούμενοι. ΟΙ ΚΟΙΡΑΝΙΔΑΙ. κοίρανοι, τοῖς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ φησιν. εἰώθασι γὰρ οὐ μόνον τοὺς βασιλεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνδόξους τῶν πολιτῶν οὕτω καλεῖν. ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἠθικῶς ἂν αὐτὸν εἰς συμμαχίαν προκαλουμένη. ἢ πρὸς τοὺς πάλαι βασιλέας τοὺς προγόνους αὐτῆς. ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΔΑ, τὴν βασίλειαν. ΣΕΒΙΣΑΣΑ, τιμήσασα.

944. ΕΤΛΑ ΚΑΙ ΔΑΝΑΑΣ. οἷον, ἡ Δανάη ἔτλη μὴ εἶναι ἐν φωτὶ, ἀλλ' ἐν σκότῳ· ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἐν χαλκῷ οἴκῳ ἐκέκρυπτο. ΕΝ ΤΥΜΒΗΡΕΙ ΘΑΛΑΜΩ ΚΑΤΕΖΕΥΧΘΗ. κατεκλείσθη ὑπὸ τὴν κιβωτόν. ἢ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀνάγκης ἦλθε καὶ τῆς εἱμαρμένης, ἢ κατεζεύχθη συνελθοῦσα τῷ Διΐ. ΤΑΜΙΕΤΕΣΚΕ. ἀντὶ τοῦ, ἐν αὐτῇ εἶχε τὰς γονὰς τοῦ Διός· ὅ ἐστιν, ἔγκυος ἦν. ΜΟΙΡΙΔΙΑ, εἱμαρμένη. ΝΙΝ, αὐτήν. τὴν μοῖραν. ΟΜΒΡΟΣ ΟΤΤ' ΑΡΗΣ. Ἄρης νῦν, ὁ πόλεμος. καὶ γὰρ οὗτος κατὰ μοῖραν ἐγείρεται. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὔτε τὰ ἐν οὐρανῷ, οὔτε τὰ ἐν τῇ γῇ, οὔτε τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ πραττόμενα, παρὰ μοῖραν γίγνεται.

955. ΖΕΥΧΘΗ Δ' ΟΞΥΧΟΛΩ. τὸ ἑξῆς· ζεύχθη πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ. μὴ οὕτω δὲ αὐτὸ λάβωμεν, ὅτι καὶ ἡ Ἀντιγόνη ἀσεβὴς οὖσα πέπονθεν ὅπερ ὁ ἀσεβὴς Λυκοῦργος· ἀλλ' ἁπλῶς τῇ παραθέσει τῶν ὁμοίων δυσυχιῶν παραμυθεῖται τὴν κόρην. τὸν δεσμὸν δὲ τῆς ἀμπέλου πετρώδη εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, τὸν ἰσχυρόν. ΚΕΡΤΟΜΙΟΙΣ ΟΡΓΑΙΣ. διὰ τὰς κερτομίους ὀργάς. ΠΕΤΡΩΔΕΙ. τῷ σιδηρῷ δεσμῷ τῆς ἀμπέλου. ΟΤΤΩ ΤΑΣ ΜΑΝΙΑΣ. οὕτω καὶ τοῦ Λυκούργου ἀπὸ τῆς μανίας ὀργὴ ἀποβαίνει. ΜΕΝΟΣ γὰρ, ἡ ὀργή. ΔΕΙΝΟΝ. ἀντὶ τοῦ, πολύ. ΑΝΘΗΡΟΝ δὲ, τὸ ἀκμαῖον καὶ ἀνθοῦν ἐν κακοῖς. ΚΕΙΝΟΣ ΕΠΕΓΝΩ. τὸ ἑξῆς· κεῖνος ἐπέγνω τὸν θεὸν κερτομίοις γλώσσης μανίαις ψαύων. ΕΝΘΕΟΤΣ. τὰς θεολήπτους βάκχας. ΕΤΙΟΝ ΤΕ ΠΥΡ. τὸ ὑπὸ τῶν βακχῶν αἰρόμενον ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς δαδουχίαις. ΦΙΛΑΤΛΟΤΣ Τ' ΗΡΕΘΙΖΕ ΜΟΥΣΑΣ. κακολογῶν αὐτὰς, ἠρέθιζε καθ' αὐτοῦ. λέγει οὖν, ἐτάρασσε καὶ ἐσκόρπιζε τὰς τῶν αὐλῶν ᾠδάς. ἢ οὕτως· τὰς Μούσας, τὰς περὶ τὸν

Διόνυσον, ἐχλιάζει, τουτέστι τοὺς ὕμνους, ἢ τοὺς λόγους. τινὲς δέ φασιν, ὅτι καὶ τὰς Μούσας ὕδρισε.

966. ΠΑΡΑ ΔΕ ΚΥΑΝΕΩΝ ΠΕΛΑΓΕΩΝ. ἀντὶ τοῦ, παρὰ δὲ τοῖς κυανέοις πελάγεσι τῆς διδύμης θαλάττης, γέγονεν ἐμφύλια κακὰ περὶ τοὺς Φινείδας. Κυανέοις δὲ πελάγεσιν εἶπε, τοῖς ὑπὸ τῶν Κυανέων πετρῶν περιεχομένοις. ΔΙΔΥΜΗΣ ΑΛΟΣ. ἢ διὰ τὸ διαχωρίζεσθαι ὑπ' αὐτῶν τὴν θάλασσαν, ἢ διὰ τὸ συνεῖναι αὐτὰς καὶ ἑνοῦσθαι, διδύμους φησίν. ΑΚΤΑΙ ΒΟΣΠΟΡΙΑΙ. αἱ ὑπὸ τοῦ Βοσπόρου τοῦ πελάγους περιεχόμεναι. ΗΔ' Ο ΘΡΗΚΩΝ ΣΑΛΜΥΔΗΣΟΣ, ὁ Θρακικὸς Σαλμυδησσός. πέλαγος δέ ἐστι δυσχείμερον περὶ Θράκην. Αἰσχύλος· (Προμ. 732.)

Σαλμυδησσία γνάθος
ἐχθρόξενος ναύτῃσι, μητρυιὰ νεῶν.

970. ΙΝ' ΑΓΧΙΠΟΛΙΣ ΑΡΗΣ. παρὰ γὰρ Θραξὶ τιμᾶται ὁ Ἄρης, ὡς καὶ ὁ ποιητής· (Ἰλ. ν'. 301.)

Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρου μέτα θωρήσσεσθον.

τὸ δὲ ΙΝΑ τοῖς ἄνω συνάπτεται· ἵνα ἀκταὶ Βοσπόριαι. καὶ οὐδὲν λείπει. ὅσοι δὲ γράφουσιν ΟΝ ΑΡΗΣ, περιττὸν λαμβάνουσι τὸ ὄνομα. ΔΙΣΣΟΙΣΙ ΦΙΝΕΙΔΑΙΣ. τῶν δισσῶν Φινειδῶν, Πληξίππου καὶ Πανδίονος, ἢ Γηρύμβα καὶ Ἀσπόιδου. ΤΥΦΛΩΘΕΝ ΕΞ ΑΓΡΙΑΣ. τὸ ἑξῆς· τυφλωθὲν ὀμμάτων κύκλοις. ΑΛΑΣΤΟΡΟΙΣΙ, τοῖς ἄλαστα πεπονθόσιν, ἢ τοῖς δυσυχέσι κύκλοις τῶν ὀμμάτων. ΑΡΑΧΘΕΝ ΕΓΧΕΩΝ. ἀντὶ τοῦ, τυφλωθὲν. ἀραχθὲν αἱματηραῖς χείρεσσιν, ὑπ' ἐγχέων καὶ περκίδων ἀκμαῖς, τουτέστι γυναικείαις.

977. ΜΕΛΕΟΙ ΜΕΛΕΑΝ ΠΑΘΑΝ. ὅτι τελευτήσασα ἀφῆκεν αὐτοὺς ὑπὸ μητρυιάν· ἢ ὅτι αὐτὴ αὐτοὺς ἐξετύφλωσεν. ΑΝΥΜΦΕΥΤΟΝ ΓΟΝΑΝ, κακόνυμφον γονήν. ὅτι ἐπὶ κακῷ νυμφευθεῖσα δυστυχεῖς αὐτοὺς ἔτεκεν. ἢ τὴν ἀνύμφευτον ἑαυτῶν κοινωνίαν, οἵαν τῆς πρὸς γυναῖκας συνουσίας ἄπειροι ὄντες. Α ΔΕ ΣΠΕΡΜΑ ΜΕΝ ΑΡΧΑΙΟΓΟΝΩΝ. Βορέας κῦδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἁρπάσας Ὠρείθυιαν τὴν Ἐρεχθέως, ἐξ ἧς ἔσχε Ζήτην καὶ Κάλαϊν καὶ Κλεοπάτραν. ταύτην ὁ Φινεὺς ἔγημεν, ἐξ ἧς αὐτῷ δύο παῖδες ἐγένοντο, Πλήξιππος καὶ Πανδίων, κατὰ δέ τινας, Γηρύμβας καὶ Ἀσπούδας. μετὰ δὲ τὸν Κλεοπάτρας θάνατον ἐπέγημεν Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου, κατὰ δέ τινας, Εἰδοθέαν τὴν Κάδμου ἀδελφήν, ἧς καὶ αὐτὸς Σοφοκλῆς μνημονεύει ἐν Τυμπανισταῖς, ἥτις ἐξ ἐπιβουλῆς τυφλώσασα τοὺς τῆς Κλεοπάτρας παῖδας, ἐν τάφῳ κατεῖρξεν· ὡς δὲ τινές φασιν, ὅτι κατεψεύσατο αὐτῶν, ἅτε δὴ πειρασάντων αὐτήν· ἐφ' οἷς ἀπατηθεὶς ὁ Φινεὺς, ἀμφοτέρους τυφλοῖ. ταῦτα δὲ ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ. τινὲς δὲ ἱστοροῦσιν, ὅτι περιοῦσαν τὴν Κλεοπάτραν ὁ Φινεὺς ἐκβέβληκε, καὶ τὴν Ἰδαίαν ἐπέγημεν· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα τοὺς ἑαυτῆς ἐτύφλωσε παῖδας.

985. ΑΜΙΠΠΟΣ, ταχεῖα, ἴσον ἵππῳ δυναμένη τρέχειν. εἰ δὲ γράφεται ΑΜΙΠΠΟΙΣ, πρὸς τὸ θυέλλαις· τρόφῃ θυέλλῃσιν ἀμίππεις, ταῖς ἐξισουμέναις ἵπποις, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. κ'. 437.) θεῖεν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. ΑΛΛΑ ΚΑ'Π' ΕΚΕΙΝΑ. ἀλλὰ κατ' ἐκείνης, τῆς θυγατρὸς Βορέου, τῆς ἐξ Ἐρεχθειδῶν γεγονυίας, ἐνέσκηψαν αἱ πολυχρόνιοι Μοῖραι, καὶ μεγάλα δυσυχῆσαι αὐτὴν πεποιήκασιν. ἢ μεγάλαι δυσυ-

χίαι καὶ ἐπ' ἐκείνῃ τῇ Κλεοπάτρᾳ ἦλθον. ΜΑΚΡΑΙΩΝΕΣ. ἀθάνατοι καὶ πολυχρόνιοι. ΕΣΧΟΝ δὲ, ἐπέσχον, ἐπιστέθησαν, ἐπεβάρησαν.

988. ΘΗΒΗΣ ΑΝΑΚΤΕΣ. καὶ νῦν ἄνακτάς φησι τοὺς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ ἐντίμους. ΕΚ ΠΡΟΗΓΗΤΟΥ ΠΕΛΕΙ. ἡ ὁδὸς τοῦ τυφλοῦ μετ' ἄλλου ἐστίν.

993. ΟΥΚΟΥΝ ΠΑΡΟΣ ΓΕ. οἷον, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν τῆς σῆς κατωλιγώρουν μαντείας.

997. ΤΟ ΣΟΝ ΦΡΙΣΣΩ ΣΤΟΜΑ. ἀντὶ τοῦ, τὸν σὸν λόγον.

999. ΕΙΣ ΓΑΡ ΠΑΛΑΙΟΝ ΘΑΚΟΝ, θᾶκος, τόπος οὕτω καλούμενος. ΛΙΜΗΝ, ὅρμος καὶ ἕδρα, ὅπου πάντα τὰ ὄρνεα προσέρχονται. ΚΑΚΩ ΚΛΑΖΟΝΤΑΣ. λείπει ἡ ἐπί. ἐπὶ κακῷ. ΒΕΒΑΡΒΑΡΩΜΕΝΩ, ἑρμηνευθῆναι μὴ δυναμένῳ, ἀλλὰ ἀσαφεῖ.

1003. ΕΝ ΧΗΔΑΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, τοῖς ὄνυξι. ΦΟΝΑΙΣ, ταῖς αἱματικαῖς.

1005. ΕΜΠΤΡΩΝ ΕΓΕΤΟΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ἀπεπειρώμην τῆς διὰ πυρὸς μαντείας.

1008. ΜΥΔΩΣΑ, δίυγρος οὖσα ἡ καῦσις. ΚΗΚΙΣ δὲ, ἡ ἀνάδοσις ἐνταῦθα· κυρίως δὲ ἡ λιγνὺς τοῦ καπνοῦ, ἡ ἀπὸ τῶν καιομένων γιγνομένη. ΚΑΤΤΥΦΕ, καὶ ἔτυφε. τύφειν ἐστὶ, τὸ ἠρέμα ὑποσμύχειν. ΑΝΕΠΤΥΕ δὲ, ἀνέβαλε. τὰ μηρία ἐκ τοῦ λίπους. ΚΑΤΑΡΡΥΕΙΣ. καταῤῥεόμενοι, καθυγραινόμενοι, ἐκ τοῦ λίπους τῆς καλυπτούσης πιμελῆς ἐξέπιπτον.

1012. ΠΑΙΔΟΣ. τοῦ ὁδηγοῦντος δηλονότι. ΦΘΙΝΟΝΤ'. ἢ φθοροποιά· ἢ διὰ τοῦ πυρὸς ἀσήμως φθειρόμενα. ΕΣΧΑΡΑΙ, αἱ ἑστίαι. ΠΑΝΤΕΛΕΙΣ. αἱ τὰ τέλεια τῶν ἱερείων δεχόμεναι· ἢ ὅλαι· ἢ δι' ὧν πάντα τελειοῦνται. ΠΛΗΡΕΙΣ ΤΙΡ' ΟΙΩΝΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΚΥΝΩΝ ΒΟΡΑΣ. ἀντὶ τοῦ, οἱ κύνες, καὶ οἱ ὄρνιθες διασπάσαντες τὸ τοῦ Πολυνείκους σῶμα, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἐκόμισαν, καὶ οὕτως ἐμόλυναν ἅπαντας.

1019. ΘΥΣΤΑΔΑΣ ΛΙΤΑΣ. τὰς διὰ θυσιῶν γιγνομένας λιτάς. ΑΠΟΡΡΟΙΒΔΕΙ, ἀπηχεῖ, ἀφίησιν. ΑΝΔΡΟΦΘΟΡΟΥ ΒΕΒΡΩΤΕΣ. ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ ἐπὶ τὸ πληθυντικὸν μετέβη.

1027. ΑΚΕΙΤΑΙ, ἴαται, θεραπεύει. ΑΚΙΝΗΤΟΣ, ἀμετάθετος. ΑΥΘΑΔΙΑ ΤΟΙ. διὰ τὴν αὐθάδειαν εἰς σκαιότητα πίπτουσιν οἱ ἄνθρωποι.

1030. ΤΙΣ ΑΛΚΗ ΤΟΝ ΘΑΝΟΝΤ'. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. ω'. 54.)

Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.

1034. ΤΟΞΕΤΕΥ' ΑΝΔΡΟΣ ΤΟΥΔΕ. ἤγουν ἀποπειρᾶσθέ μου, ὡς τοξόται σκοποῦ. ΑΝΔΡΟΣ ΤΟΥΔΕ. ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ. ΑΠΡΑΚΤΟΣ ΤΜΙΝ ΕΙΜΙ. ὑφ' ὑμῶν τῶν μάντεων, καὶ τῶν συγγενῶν. ΕΞΗΜΠΟΛΗΜΑΙ. ἤγουν πέπραμαι, πεπραγμάτευμαι. καὶ Ὅμηρος· (Ὀδ. θ'. 162.) οἵ τε πρηκτῆρες ἔασιν· ἀνεμπόλητος, μὴ πεπραγματευμένος. ΚΑΚΠΕΦΟΡΤΙΣΜΑΙ, προδέδομαι, φόρτος γεγένημαι· ἐποιήσαντό με φόρτον.

1037. ΤΟΝ ΠΡΟ ΣΑΡΔΕΩΝ ΗΛΕΚΤΡΟΝ. Σάρδις, πόλις Λυδίας, παρακειμένη τῷ χρυσοφόρῳ Πακτωλῷ. ἀντὶ τοῦ, εἴ τι βούλεσθε εἰς χρήματα νεῦον, δίχεσθε. τὸν γὰρ Πολυνείκη οὐ θάψετε.

1044. ΘΕΟΤΣ ΜΙΑΙΝΕΙΝ. ἀμίαντον γὰρ τὸ θεῖον.

1049. ΠΑΓΚΟΙΝΟΝ. τῷ βίῳ κοινόν. ἐπεὶ εἶπεν ΑΡ' ΟΙΔΕΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΙΣ, καὶ καθόλου ἔλαβε πᾶσι κοινὸν καὶ φανερόν.

1052. ΤΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΝΟΣΟΥ. *ἀντὶ τοῦ, τῆς ἀβουλίας.*

1057. ΑΡ' ΟΙΣΘΑ ΤΑΓΟΥΣ, *οἶσθα, φησὶ, βασιλίας ὑβρίζων.*

1060. ΟΡΣΕΙΣ ΜΗ ΤΑ'ΚΙΝΗΤΑ, *τὰ ἄῤῥητά μι δημοσιεύειν ἀνακινῆς.*

1062. ΟΥΤΩ ΓΑΡ ΗΔΗ. *οὕτω νομίζεις, ὅτι ἐπὶ κίρδεσι λίγω;*

1063. ΩΣ ΜΗ 'ΜΠΟΛΗΣΩΝ. *μὴ ἐξαπατήσων.*

1064. ΜΗ ΠΟΛΛΟΥΣ ΕΤΙ ΤΡΟΧΟΥΣ. *μὴ πολλοὺς ἡλίου δρόμους τελίσων, ὅ ἐστιν, ἡμέρας.* ΑΜΙΛΛΗΤΗΡΑΣ δὲ, *τοὺς ἀλλήλους διαδεχομένους.* ΤΡΟΧΟΥΣ δὲ, *ἀντὶ τοῦ κύκλους, δρόμους.* ΤΕΛΩΝ δὲ, *ἀντὶ τοῦ τελίσων.*

1068. ΕΧΕΙΣ ΒΑΛΩΝ. *ἀντὶ τοῦ, ἐβαλες.* ΨΥΧΗΝ Τ' ΑΤΙΜΩΣ, *τὴν τῆς Ἀντιγόνης.*

1071. ΑΝΟΣΙΟΝ. *νῦν τὸν μὴ τυχόντα τῶν ὁσίων λέγει.* ΩΝ ΟΥΤΤΕ ΣΟΙ ΜΕΤ-ΕΣΤΙΝ, *ἐξουσία δέδοται.* λέγει δὲ *τῶν νεκρῶν.* ΕΚ ΣΟΥ δὲ ΒΙΑΖΟΝΤΑΙ *καὶ οἱ ἄνω θεοὶ ἔχειν αὐτὸν ἄνω ἄταφον.*

1074. ΥΣΤΕΡΟΦΘΟΡΟΙ. *αἱ ὕστερον μέλλουσαι βλάψαι. καὶ τὸ* ΛΟΧΩΣΙ *γὰρ τὴν οὐ παραχρῆμα, ἀλλὰ τὴν ἐς ὕστερον ἀψοφητὶ τιμωρίαν δηλοῖ. τὸ ἀρσενικὸν δὲ ἀντὶ τοῦ θηλυκοῦ ἔταξεν, ὡς καὶ τὸ (Ὀδ. τ'. 81.) σωτῆρι τύχῃ.*

1077. ΚΑΤΗΡΓΥΡΩΜΕΝΟΣ, *ἀργύρῳ πεισθείς.* ΦΑΝΕΙ, *δείξει.* ΧΡΟΝΟΥ ΤΡΙΒΗ. *ἀντὶ τοῦ ἀναβολή.* ΑΝΔΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. *λείπει ὁ καί. ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.*

1080. ΕΧΘΡΑΙ ΔΕ ΠΑΣΑΙ. *ἢ Θηβαίοις ἐχθραὶ, ἢ τοῖς θεοῖς. αἱ πόλεις δὲ, φησὶν, ὧν ἄρχεις, ἐπαναστήσονταί σοι.* ΚΑΘΗΓΙΣΑΝ. *μετὰ ἄγους ἐκόμισαν.* ΕΣΤΙ-ΟΥΧΟΝ ΕΣ ΠΟΛΙΝ. *ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὴν ἑσίαν τῆς πόλεως.* ΕΣΤΙΟΥΧΟΝ δὲ, *τὴν ἔχουσαν ἑσίαν καὶ βωμούς.*

1084. ΤΟΙΑΥΤΑ ΑΦΗΚΑ ΘΥΜΩ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΟΞΕΥΜΑΤΑ. *τοιαῦτα κατὰ τῆς καρδίας σου τοξεύματα ἀφῆκα μετὰ θυμοῦ· ἢ τῷ θυμῷ τῆς καρδίας σου. λείπει δὲ ἡ κατά.* ΤΩΝ ΣΤ ΘΑΛΠΟΣ. *τὴν δριμύτητα, τὸν ἐμπρησμὸν, τὸν ἰόν.* ΘΑΛ-ΠΟΣ *γὰρ, τὸ καῦμα. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῶν ἑρπετῶν. ἐκεῖνα γὰρ θερμαινόμενα, τὸν ἰὸν ἀφίησι· διὸ καὶ ἐν θέρει μᾶλλον ἰσχύουσιν.*

1092. ΕΞ ΟΤΟΥ ΛΕΥΚΗΝ ΕΓΩ. *ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ νεότητος ἄχρι γήρως.* ΛΑ-ΚΕΙΝ, *φθέγξασθαι.*

1096. ΤΟ Τ' ΕΙΚΑΘΕΙΝ. *τὸ μὲν ὑποχωρεῖν, δεινόν· τὸ δὲ ἀντισάντα βλαβῆναι, πάρεσι.*

1103. ΣΥΝΤΕΜΝΟΥΣΙ ΓΑΡ. *συντόμως κατακόπτουσι καὶ βλάπτουσι.*

1105. ΜΟΛΙΣ ΜΕΝ. *μόγις μεθίσαμαι τῆς προτέρας γνώμης.* ΔΥΣΜΑΧΗ-ΤΕΟΝ. *περιττεύει τὸ* ΔΥΣ.

1107. ΔΡΑ ΝΥΝ. *ἀντὶ τοῦ, δρᾶσον.*

1110. ΕΠΟΨΙΟΝ, *φανερὸν, διὰ τὸ ὕψος. φησὶ δὲ τὸν τάφον.* ΔΟΞΑ ΤΗΔ' ΕΠΕΣΤΡΑΦΗΝ, *δοκήσει μετεστράφην.* ΔΕΔΟΙΚΑ ΓΑΡ ΜΗ. *δέδοικα γὰρ, φησὶ, μὴ οὐκ ἔστι καλὸν τὸ νομοθετεῖν καινά· ἀλλ' ἄριστόν ἐστι τὸ πείθεσθαι τοῖς ἀρχαίοις νόμοις.*

1115. ΠΟΛΥΩΝΥΜΕ, *ὦ Διόνυσε. οἱ μὲν γὰρ Βάκχον, οἱ δὲ Ἴακχον, οἱ δὲ Λύαιον, οἱ δὲ Εὔϊον, οἱ δὲ Διθύραμβον αὐτὸν καλοῦσιν.* ΑΜΦΕΠΕΙΣ ΙΤΑΛΙΑΝ. *διὰ τὸ πο-*

λυάμτιλον τῆς χώρας. ΠΑΓΚΟΙΝΟΤΣ ΕΛΕΤΣΙΝΙΑΣ. ἐν οἷς πάντες συνάγονται διὰ τὰς πανηγύρεις. ἢ διὰ τὸ τὴν Θεὸν πάντας τρέφειν. ἢ ὅτι κοινὰ τὰ μυστήρια Δήμητρος καὶ Διονύσου. ΕΝ ΚΟΛΠΟΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐν πεδίοις. Ω ΒΑΚΧΕΤ ΒΑΚΧΑΝ. τῶν βακχῶν βακχευτά. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ. τὴν πόλιν τῆς μητρός σου. ΑΓΡΙΟΤ Τ' ΕΠΙ ΣΠΟΡΑ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ. παρὰ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐσπάρησαν οἱ ὀδόντες τοῦ δράκοντος.

1126. ΔΙΛΟΦΟΤ ΠΕΤΡΑΣ. τοῦ Παρνασσοῦ δηλονότι. τοιοῦτο γάρ ἐστι τὸ ὄρος. ΣΤΕΡΟΨ, ἡ λαμπρά. ΟΠΩΠΕ ΛΙΓΝΤΣ. σὲ ὁρᾷ ὁ λαμπρὸς καπνός. ἀντὶ τοῦ, σοὶ θυσίαι κατὰ Παρνασσὸν γίγνονται. ἢ παρόσον αὐτόματον πῦρ ἐκεῖσε ἀναδίδοται. ΚΩΡΤΚΙΑΙ. αἱ Παρνασσίδες. Κωρύκιον γὰρ ἄντρον ἐν Παρνασσῷ. ΚΑΣΤΑΛΙΑΣ ΤΕ ΝΑΜΑ. Κασταλία, πηγὴ ἐν Παρνασσῷ. ΝΤΣΑΙΩΝ ΟΡΕΩΝ. Νύσα, Φωκίδος ὄρος· εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Νύσαι. ΚΙΣΣΗΡΕΙΣ, κισσοφόροι. ΧΛΩΡΑ Τ' ΑΚΤΑ. ἢ τὸ ἐν Εὐβοίᾳ φησιν ἄλσος, ἢ τὸ ἐν Παρνασσῷ. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ τοῖς τόποις ἡ ἄμπελος, ἢ καθ' ἑκάστην ἡμέραν περὶ μὲν τὴν ἕω βότρυας φέρει· περὶ δὲ τὴν μεσημβρίαν, ὄμφακας· ἐτρυγᾶτο δὲ πεπανθεῖσα περὶ τὴν ἑσπέραν. ΕΤΑΖΟΝΤΩΝ, ὑμνούντων, μετὰ εὐφημίας εὐοῖ λεγόντων, ὅς ἐστιν ὕμνος Διονύσου.

1139. ΚΕΡΑΤΝΙΑ, κερασνοβλήτῳ. ΜΟΛΕΙΝ. λείπει θέλησον· ἢ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προσακτικοῦ. ΠΑΡΝΗΣΙΑΝ ΤΠΕΡ ΚΛΙΤΤΝ. ἀντὶ τοῦ, Παρνησίας ὑπὸ κλιτύος· οἷον, διὰ γῆς, ἢ δι' ὑγρᾶς. Η ΣΤΟΝΟΕΝΤΑ ΠΟΡΘΜΟΝ. ἢ τονόεντος διὰ πορθμοῦ. καὶ ὁ ποιητής· (Ἰλ. ψ'. 230.) ὁ δ' ἔξενεν οἴδματι θύων. ΣΤΟΝΟΕΝΤΑ δὲ, τὸν ἠχῶδη, διὰ τὰ κύματα. ΠΟΡΘΜΟΝ δὲ ἔνιοι, τὸν ἀπ' Εὐβοίας εἰς Βοιωτίαν· οἱ δὲ, τὴν Σικελικὴν θάλασσαν.

1146. ΠΤΡΠΝΕΟΝΤΩΝ ΧΟΡΑΓΕ. τῶν πυρπνόων ἄστρων ἐπίσκοπε. καὶ γὰρ αἰθέριος τιμᾶται, ὡς καὶ Εὐριπίδης φησὶν αὐτὸν ἐν αἰθέρι κατοικεῖν. Ἄλλως. ΧΟΡΑΓΕ. τὸν χορὸν ἄγων· ἢ τῶν ἄστρων χορηγέ· κατὰ γάρ τινι μυστικὸν λόγον, τῶν ἀστέρων ἐστὶ χορηγός. ΚΑΙ ΝΤΧΙΩΝ ΦΘΕΓΜΑΤΩΝ. τῶν ἐν νυκτὶ εὐφημιῶν, καὶ ὕμνων. ἐν νυκτὶ γὰρ αἱ Διονυσιακαὶ χορεῖαι γίγνονται. ᾧ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις· (478.)

Νύκτωρ τὰ πολλὰ, σεμνότητ' ἔχει σκότος.

ΠΕΡΙΠΟΛΟΙΣ. ταῖς ἱερείαις, ταῖς σαῖς ἀκολούθοις. καὶ ἐν Νάξῳ γὰρ τιμᾶται, ὅτι ἐκεῖ τῇ Ἀριάδνῃ συνεγένετο. ΑΙ ΣΕ ΜΑΙΝΟΜΕΝΑΙ. λείπει ἡ περὶ, ἵν' ᾖ, αἵ τινες περὶ σέ.

1156. ΟΠΟΙΟΝ ΣΤΑΝΤΑ. ὁπωσδήποτε βεβιωκότα, εἴτε καλῶς, εἴτε ἐναντίως.

1158. ΚΑΤΑΡΡΕΠΕΙ, πίπτει, καταβάλλει. γράφεται δὲ καταῤῥέπει, ὅ ἐστι, πίπτειν ποιεῖ.

1161. ΩΣ ΕΜΟΙ. λείπει, ἐδόκει.

1165. ΑΦΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΑ, ἀπολέλυται, ἀπόλλυται. Ἄλλως· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παιζόντων τοῖς κύβοις, ἢ ἀπὸ τῶν ἁλιέων. βόλος γὰρ, ἡ τοῦ δικτύου ἄφεσις. ΟΤΑΝ ΠΡΟΔΩΣΙΝ, ἀπολέσωσιν. ΟΤ ΤΙΘΗΜ' ΕΓΩ. οὐ τίθημι, φησὶν, ἐν τοῖς ζῶσι τὸν τοιοῦτον. οἷον, οὐ νομίζω ζῆν ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα, ὃν ἂν προδῶσιν αἱ ἡδοναί.

1169. ΖΗ. ἀντὶ τοῦ ζῆθι, προσακτικῶς. ΚΑΠΝΟΤ ΣΚΙΑΣ. τὰ ὑπόλοιπα οὐδ' ἂν ἀχρήσου τινὸς ποριαίμην.

1173. ΟΙ ΔΕ ΖΩΝΤΕΣ ΑΙΤΙΟΙ. *τούτοις δὲ τοῦ θανεῖν αἴτιοι ἐγίνοντο οἱ ζῶντες.*

1176. ΠΟΤΕΡΑ ΠΑΤΡΩΑΣ. *τὸ χ, ὅτι ἐρωτᾷ πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χειρὸς, ἀκούσας ἤδη, ὅτι* ΑΥΤΟΧΕΙΡ *ἀπέθανεν.*

1180. ΕΥΡΥΔΙΚΗΝ. *Ἡσίοδος Ἠνιόχην αὐτὴν καλεῖ·*

Ἶκετο δ' εἰς Κρείοντα καὶ Ἠνιόχην.

ΟΜΟΥ, *ἐγγύς.* ΚΑΤΟΥΣΑ ΠΑΙΔΟΣ. *λείπει ἡ περὶ, ἵν' ᾖ, περὶ τοῦ παιδός.* ΤΥΧΗ. *ὅ ἐστιν, ἐκ τύχης.*

1185. ΕΥΓΜΑΤΩΝ ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ. *δι' εὐχῶν προσαγορεύουσα.* ΑΝΑΣΠΑΣΤΟΥ, *δυσχερῶς ἀναστρωμένης, καὶ ἀνοιγομένης.* ΑΠΟΠΛΗΣΣΟΜΑΙ. *ἐκπλήττομαι.*

1193. ΠΑΡΗΣΩ, *παραλιμπανῶ.* ΜΑΛΘΑΣΣΟΙΜ' ΑΝ, *ἀπατήσαιμι.*

1197. ΝΗΛΕΕΣ. *ἀντὶ τοῦ, ἐλέους μὴ τυχόν.*

1199. ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΕΝ. *πρὸς τὸ ἐξῆς· καὶ τὸν μὲν λούσαντες.* ΕΝΟΔΙΑΝ ΘΕΟΝ, *τὴν Ἑκάτην, ἢ τὴν Περσεφόνην.* ΘΑΛΛΟΙΣ, *ξύλοις.* ΣΥΓΚΑΤΗΘΟΜΕΝ, *συγκατακαίομεν.* ΟΡΘΟΚΡΑΝΟΝ, *ὑψηλόν.* ΝΥΜΦΕΙΟΝ, *τὸν νυμφῶνα.*

1207. ΑΚΤΕΡΙΣΤΟΝ. *τὸν κακοκτέρισον τῆς Ἀντιγόνης τόπον. ἢ τὸν μὴ διξάμενον ἐντάφια.* ΑΣΗΜΑ ΠΕΡΙΒΑΙΝΕΙ ΒΟΗΣ. *τὰ κακὰ σύμβολα τῆς βοῆς περισοιχίζεται.*

1215. ΙΤ' ΑΣΣΟΝ, *προσέλθετε δηλονότι.* ΑΡΜΟΝ ΧΩΜΑΤΟΣ. *τὴν ἐκ λίθων ἁρμονίαν τοῦ τάφου, ἢ τὸ ὑψηλὸν μέρος τοῦ χώματος, τὸ ἡρμοσμένον λίθοις·* ΛΙΘΟΣΠΑΔΗ. *ὡς λίθου ἀποσπασθέντος, ὅπως εἰσέλθῃ ὁ Αἵμων. ἢ ὑμεῖς ἀποσπάσαντες ἀθρήσατε.* Η ΘΕΟΙΣΙ ΚΛΕΠΤΟΜΑΙ. *ἢ ἀπατῶμαι ὑπὸ τῶν θεῶν.*

1220. ΗΘΡΟΥΜΕΝ, *ἐθεωροῦμεν.* ΒΡΟΧΩ ΜΙΤΡΩΔΕΙ. *μιτρώδη βρόχον λέγει, ὅστις ἦν αὐτῇ ζώνη ἀπὸ σινδόνος.* ΚΑΘΗΜΜΕΝΗΝ. *τὸν τράχηλον δεδεμένην.*

1232. ΠΤΥΣΑΣ ΠΡΟΣΩΠΩ. *οἷον ἀποσφαξεὶς καὶ σκυθρωπάσας, καὶ ἐκ τοῦ προσώπου κατημιμμένος οὐ κυρίως προσπτύσας τῷ πατρὶ, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐν συνηθείᾳ φαμὲν, Κατέπτυσεν αὐτοῦ, ὅ ἐστι, κατεφρόνησε τῶν λόγων αὐτοῦ. οὐχ εἵλκε δὲ τὸ ξίφος κατὰ τοῦ πατρὸς, ὥσπερ ᾤετο.* εἶπε γὰρ ἄνω· (751.)

Ἤδ' οὖν θανεῖται, καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά.

ὁ ἄγγελος δὲ οὕτω νομίζων ἀπαγγέλλει. ΔΙΠΛΟΥΣ ΚΝΩΔΟΝΤΑΣ. *ἀντὶ τοῦ, διπλᾶς ἁμάς. ἄμφηκες γὰρ τὸ ξίφος· κνώδων δὲ, τὸ ὀξὺ τοῦ ξίφους, παρὰ τὸ καίνειν τοῖς ὀδοῦσι.*

1236. *τὸ* ΕΓΧΟΣ *οἱ τραγικοὶ καὶ ἐπὶ ξίφους λαμβάνουσι.*

1239. ΦΟΙΝΙΟΥ ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΟΣ. *τὴν ψυχὴν τοῦ φοινίου σταλάγματος ἐκβάλλει τῇ λευκῇ αὐτῆς περιᾷ, ὅ ἐστιν, αἷμα ἐξέπνευσε.* ΤΕΛΗ ΛΑΧΩΝ. *τοὺς γὰρ γαμοῦντας, τελείους ἐκάλουν.*

1246. ΕΛΠΙΣΙΝ ΔΕ ΒΟΣΚΟΜΑΙ. *νομίζω αὐτὴν μὴ βούλεσθαι δημοσίᾳ θρηνεῖν, ἀλλ' ἐν τῷ οἰκήματι μετὰ τῶν θεραπαινίδων.* ΓΝΩΜΗΣ ΓΑΡ ΟΥΚ ΑΠΕΙΡΟΣ. *οὐκ ἀνόητος, φησὶν, ὑπάρχει, ὥστε δημοσίᾳ ἐθύρεσθαι.* ΑΜΑΡΤΑΝΕΙΝ δὲ *λέγει νῦν, τὸ ἐμφανῶς θρηνεῖν.*

1253. ΑΛΛ' ΕΙΣΟΜΕΣΘΑ. *ἀλλ' ἴσω ἀπελθόντες μαθησόμεθα, μή τι καὶ μανιῶδες κρύφα βουλεύεται, ἀνιεῖν ἑαυτὴν πειρωμένη.*

1257. ΕΦΗΚΕΙ. *ἀντὶ τοῦ ἥκει.* ΜΝΗΜΑ, *τὸν νεκρόν.* ΟΥΚ ΑΛΛΟΤΡΙΑΝ ΑΤΗΝ, *οὐ δι' ἄλλον ἀποθανόντα, οὐκ ἐξ ἄλλου νεκρωθέντα.*

1263. ΘΑΝΑΤΟΕΝΤΑ, *θανάτου ἄξια, ἢ θανάτου αἴτια.* ΑΝΟΛΒΑ, *ἀνωφέλητα.* ΝΕΟΣ ΝΕΩ ΞΥΝ ΜΟΡΩ. *νέᾳ ἡλικίᾳ, καὶ καινοπρεπεῖ θανάτῳ τετελεύτηκας.*

1270. ΔΙΚΗΝ ΙΔΕΙΝ. *γράφεται* ΕΧΕΙΝ.

1274. ΑΓΡΙΑΙΣ ΟΔΟΙΣ, *ἀγρίαις ὁρμαῖς.* ΛΑΚΠΑΤΗΤΟΝ, *τὴν μιθ' ὕβρεως ἀπωθουμένην. ἢ τὴν μεγάλως καταπατουμένην.* ΑΝΤΡΕΠΩΝ ΧΑΡΑΝ, *τὴν χαρὰν λαξ πατήσας.*

1279. ΤΑ ΜΕΝ ΠΡΟ ΧΕΙΡΩΝ. *ὡς τοῦ Κρέοντος τὸν παῖδα βασάζοντος.*

1282. ΠΑΜΜΗΤΩΡ, *ἡ κατὰ πάντα μήτηρ.* *ἐμφαντικῶς δὲ εἶπεν, ὅτι καὶ μέχρι θανάτου μήτηρ ἐδείχθη, μὴ ἑλομένη ζῆν μετὰ τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον.*

1286. ΚΑΚΑΓΓΕΛΤΑ, *κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα.* ΕΠΕΞΕΙΡΓΑΣΩ, *ἐπέσφαξας.* ΣΦΑΓΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ, *τὸν ἀπὸ σφαγῆς τῆς γυναικὸς μόρον.* ΕΠ' ΟΛΕΘΡΩ, *τοῦ Αἵμονος.*

1293. ΟΥ ΓΑΡ ΕΝ ΜΥΧΟΙΣ ΕΤΙ, *ἐγκέκλεισται ἡ γυνή.*

1298. ΤΑ Δ' ΕΝΑΝΤΙΑ. *γράφεται* ΤΟΝ Δ' ΕΝΑΝΤΑ.

1301. ΟΞΥΘΗΚΤΟΣ, *ὀξεῖαν λαβοῦσα πληγήν.* ΗΔΕ ΒΩΜΙΑ ΠΕΡΙΞ. *ὡς ἱερεῖον περὶ τὸν βωμὸν ἰσφάγη προσετής.* ΛΥΕΙ ΚΕΛΑΙΝΑ, *ἀπόλλυται.* ΤΟΥ ΠΡΙΝ ΘΑΝΟΝΤΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ. *ὡς αὐτῆς προγαμηθείσης Μεγαρεῖ τινι πρὸ τοῦ Κρέοντος· οἱ δέ φασι τοῦ Μενοικέως, τοῦ ἀποσφάξαντος ἑαυτόν. πρότερον γὰρ Μεγαρεὺς ἐκαλεῖτο. ἐν δὲ τῷ Τυράννῳ Οἰδίποδι καὶ αὐτὸς Μενοικέα αὐτὸν καλεῖ.* ΕΦΥΜΝΗΣΑΣΑ. *καταρασαμένη σοι, ὡς παιδοκτόνῳ.*

1307. ΑΝΕΠΤΑΝ ΦΟΒΩ, *ἐσείσθην, ἐταράχθην.* ΑΝΤΑΙΑΝ. *γράφεται* ΚΑΙΡΙΑΝ.

1312. ΤΩΝΔΕ ΚΑΚΕΙΝΩΝ. *τοῦ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν ἀποθανεῖν.* ΕΠΕΣΚΗΠΤΟΥ. *κακῶς ἐλέγου. τελευτώσης αὐτῆς ἐνομίζου, ἐπεγράφου.*

1314. ΠΟΙΩ ΔΕ. *τίνι τρόπῳ, φησὶν, ἐλύετο, καὶ ἐφέρετο εἰς φονάς; ἀντὶ τοῦ, ποίῳ τρόπῳ εἰς φόνον ἔπεσε;*

1317. ΤΑ Δ' ΟΥΚ ΕΠ' ΑΛΛΟΝ. *οὐδεὶς ἀνθρώπων ταῦτα ἐπ' ἄλλον ἀπὸ τῆς ἐμῆς αἰτίας μεθαρμόσει. ὅ ἐστι, τοῦ σοῦ φόνου οὐδεὶς ἂν εἴποι ἕτερον τῶν ἀνθρώπων αἴτιον, ἀλλ' ἐμέ.* ΤΟΝ ΟΥΚ ΟΝΤΑ, *τὸν οὐκ ὄντα ὅλως, μᾶλλον δὲ μηδένα.*

1326. ΚΕΡΔΗ ΠΑΡΑΙΝΕΙΣ. *κέρδος μεταφωνεῖς τὸν θάνατον, παρὰ τούτου γὰρ τὰ κράτιστα κακὰ ἀπαλλάσεται, καὶ βράχιστα γίγνεται, τουτέστιν ἐλάχιστα γίγνεται. ἐν ἄλλοις δὲ οὕτω· τὰ μικρὰ τῶν κακῶν λυσιτελέστερά ἐστιν ὡς ἂν κακά. ἢ οὕτως· τὰ ἐν ποσὶ κακὰ, ἂν ἐλάχιστα ᾖ, κράτιστά ἐστιν. ἢ οὕτως· βραχέα γὰρ τὰ κακὰ, ἐάν τις ἀναχωρῇ. ἢ τὰ μικρὰ τῶν κακῶν λυσιτελέστερά ἐστι. τὸ γὰρ ταχέως φεύγειν τὰ ἐν ποσὶ κακὰ, κράτιστόν ἐστι.*

1329. ΦΑΝΗΤΩ ΜΟΡΩΝ, *ὁ ἐμὸς θάνατος μείζων τούτων τῶν κακῶν.* ΤΕΡΜΙΑΝ, *τῆς τελευτῆς παρασκευαστικήν. τέρμα γὰρ, τὸ τέλος.*

1334. ΜΕΛΛΟΝΤΑ ΤΑΥΤΑ, *δεύτερα.* ΟΤΟΙΣΙ ΧΡΗ, *ταῖς θεοῖς.*

1336. ΑΛΛ' ΩΝ ΕΡΩ. *Ὧν βούλομαι τυχεῖν, ταῦτα κὐξάμην.*

1344. ΠΑΝΤΑ ΓΑΡ ΛΕΧΡΙΑ. *ἤγουν πλάγια, καὶ πεπτωκότα τὰ μὲν ἐν χερσὶ, τὰ δὲ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.* ΔΥΣΚΟΜΙΣΤΟΣ. *ἀφόρητος.*

1348. ΠΟΛΛΩ ΤΟ ΦΡΟΝΕΙΝ. *τὸ καλῶς φρονεῖν πρῶτόν ἐστιν εὐδαιμονίας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐξοχώτατον.* ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΕ ΛΟΓΟΙ. *αἱ μεγαλορρημονίαι τῶν ὑπερηφάνων, τιμωρίας μεγίστας τοῖς κεκτημένοις ἐπάγουσαι, τελευταῖον διδάσκουσι τὸ φρονεῖν. καὶ ὁ ποιητής·* (Ἰλ. ρ΄. 32.) *ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.*

Ἰσέον δὲ, ὅτι διαφέρει τῆς Εὐριπίδου Ἀντιγόνης αὕτη, ὅτι φωραθεῖσα ἐκείνη, διὰ τὸν Αἵμονος ἔρωτα ἐξεδόθη πρὸς γάμον· ἐνταῦθα δὲ τοὐναντίον.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

1. ΛΟΓΟΣ ΜΕΝ ΕΣΤ' ΑΡΧΑΙΟΣ. παροιμία ἐκ πολλοῦ οὕτως εἰρημένη. ὁ τρόπος ἀναχρονισμός. μεταγενέστερος γὰρ τοῦ Ἡρακλέους ὁ Σόλων, ὁ μηδένα μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος. φασὶ δὲ Ἀθηναίους αἰτήσασθαι Σόλωνα νόμων γραφὴν, τὸν δὲ δεδιότα τὸ ἀψίκορον αὐτῶν, ὅρκον αἰτῆσαι αὐτούς· ἐπιμεῖναι δὲ σὺν αὐτοῖς δεκαετίαν, καὶ παρενλαβούμενον, μήποτε μένοντα αὐτὸν ἀναγκάσωσι μεταθεῖναί τι τῶν νομίμων, ἀναχωρῆσαι πρὸς Λυδοὺς καὶ Κροῖσον. δεξάμενος δὲ Κροῖσος αὐτὸν, δεῖκνυσι πάντα τὸν πλοῦτον, καὶ στρατιώτας ἐν ὅπλοις χρυσοῖς, βωμόν τε Ἀπόλλωνος πάγχρυσον· καὶ καυχώμενος ἠρώτα αὐτὸν τίς αὐτοῦ πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστερος· ὁ δὲ ἔφη Κλέοβιν καὶ Βίτωνα. λυπηθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς ἠρώτα τὸν τὰ δεύτερα αὐτῶν φέροντα. τούτου δὲ πάλιν ἕτερον προβαλλομένου, ἠγανάκτησε Κροῖσος, ὅτι μὴ τὰ δεύτερα τῆς εὐδαιμονίας αὐτῷ δέδωκεν. ὁ δὲ Σόλων συνεὶς τὴν λύπην, ἀπεφήνατο ὅτι τέλος δεῖ ὁρᾶν τοῦ βίου. φασὶ δὲ αὐτὸν τοτηνικαῦτα πόλεμον αἱρούμενον πρὸς Πέρσας, χρησθῆναι αὐτῷ παρὰ τοῦ Θεοῦ·

Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

ὁ δὲ νομίσας περὶ τῆς Περσῶν ἀρχῆς αὐτὸν λέγειν, ἐπολέμησε, καὶ ἡττηθεὶς ἐν πυρὶ βέβληται ὑπὸ Κύρου. καιόμενος δὲ Σόλωνα ἐπεκαλεῖτο. Ἀπόλλων δὲ ὄμβρον ἐπιβαλὼν ἔσβεσε τὸ πῦρ. Κύρου δὲ ἐρωτήσαντος, διηγήσατο αὐτῷ τὸ ἀπόφθεγμα τοῦ φιλοσόφου· ὅθεν θαυμάσας Κῦρος τὸ τῆς τύχας ἄδηλον, μετὰ τιμῆς ἀπέπεμψε τὸν Κροῖσον.

4. ΕΓΩ ΔΕ ΤΟΝ ΕΜΟΝ. ἐγὼ, φησὶ, τὸν ἐμὸν αἰῶνα καὶ πρὸ θανάτου διέγνωκα βαρὺν ὄντα, καὶ ἀτεχθῆ, καὶ δυστυχῆ. ΕΝ ΠΛΕΥΡΩΝΙ. πόλει τῆς Αἰτωλίας. ΝΥΜΦΙΩΝ ΟΚΝΟΝ. νυμφίων, ἀντὶ τοῦ νυμφευμάτων· ὄκνον δὲ, τὸν φόβον. Ὅμηρος· (Ἰλ. ε'. 255.) ὀκνέω δ' ἵππων ἐπιδῆμεναι. εἰ δὲ γράφεται ΟΤΛΟΝ, τὴν ταλαιπωρίαν, ἤ, ὡς Ὅμηρος, τὸ μεμερημένον καὶ πεπρωμένον. Καλλίμαχος· Κενεὸν πόνον ἐτλήσαντες. ἡδεῖα δὲ ἡ φράσις καὶ ἡ ἱστορία. ΕΙ ΤΙΣ. ἤγουν ὡς οὐδέ τις ἄλλη.

12. ΔΡΑΚΩΝ ΕΛΙΚΤΟΣ. διὰ τὸ σκολιὸν τῶν ῥευμάτων. ΒΟΥΚΡΑΝΟΣ. οἱ ποταμοὶ ταυρόκρανοι διετυποῦντο, ἢ ὅτι μυκηθμῷ εἰσι παραπλήσιοι περὶ τὰς ἐκβολάς. Ὅμηρος· (Ἰλ. φ'. 237.)

Τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μιμυκὰς ἠΰτε ταῦρος.

ἢ ὅτι σχίζουσι τὴν γῆν, ὡς οἱ βόες· ἢ διὰ τὸ τὰς νομὰς παρὰ τοὺς ποταμοὺς εἶναι. ΕΚ ΔΕ ΔΑΣΚΙΟΥ. ὁ νοῦς· ἐκ δὲ τῆς δασυτρίχου γενειάδος αὐτοῦ κατέῤῥει πλῆθος ὑδάτων, ὡς ἀπὸ κρήνης.

21. ΕΚΛΤΕΤΑΙ ΜΕ. ἀντὶ τοῦ, ἀπαλλάττει με, καὶ ἐλευθεροῖ τοῦ φόβου, τοῦ Ἀχελώου περιγενόμενος. τοῦτο γὰρ ἦν παρὰ Οἰνέως ὡρισμένον, τῷ νικῶντι Ἀχελῶον αὐτὴν δώσειν. ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΝ ΜΕΝ. τὸν τρόπον τῆς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν μάχης οὐκ ἂν διείποιμι· ἐδεδοίκειν γάρ· ἐκεῖνος δ' εἴποι ἄν, ὃς ἄφοβος αὐτῶν τὴν μάχην θεωρῶν ἐκάθητο. Ὅμηρος· (Ἰλ. δ'. 539.)

Ἔνθα κεν οὐκ ἔτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών,
ὅστις ἔτ' ἄβλητος.

24. ΗΜΗΝ, δασέως, ἵνα συνάδῃ τῷ, Ἀλλ' ὅσις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας. οἱ δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. ΜΗ ΜΟΙ ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ. μὴ διὰ τὸ κάλλος ἀληθόνι περιπέσω, τῷ Ἀχελώῳ γαμηθεῖσα.

26. ΤΕΛΟΣ Δ' ΕΘΗΚΕ. τὸ ὅλον οὕτως ἔχει· ὁ ΑΓΩΝΙΟΣ Ζεὺς, ἤγουν ὁ πρύτανις τοῦ ἀγῶνος, εὐτυχὲς τῷ ἀγῶνι τέλος ἐπέθηκεν· ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχές. εὐτυχῶς μὲν, ὅτι ἀπήλλαξέ με τοῦ Ἀχελώου· οὐκ εὐτυχῶς δὲ, ὅτι καὶ νῦν οὐχ ἧττον ἀγωνιῶ διὰ τὴν τοῦ Ἡρακλέους ἀπουσίαν. ΚΡΙΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἔκκριτον. ΞΥΣΤΑΣΑ. ἀντὶ τοῦ συνελθοῦσα. ΤΡΕΦΩ. ἀντὶ τοῦ ἔχω καὶ αὔξω. διὰ τὸ καὶ περὶ Ἡρακλέους ἀγωνιᾶν. ΠΡΟΚΗΡΑΙΝΟΥΣΑ, ἀγωνιῶσα, μεριμνῶσα κατὰ τὸ κέαρ, ὅ ἐστιν ἐν βάθει βουλευομένη. καὶ Εὐριπίδης· (Ἱππόλ. 224.)

Τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις ;

ΝΥΞ ΓΑΡ ΕΞΑΓΕΙ. ἀντὶ τοῦ, νυκτὸς ἔρχεται, καὶ νυκτὸς ἐξορμᾶται, ὥστε διαδοχὴν μοι γίγνεσθαι τῶν πόνων.

32. ΓΗΤΗΣ, γεωργὸς, ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος. ΕΚΤΟΠΟΝ. ἔξω καὶ πόῤῥω οὖσαν. ΛΑΤΡΕΥΟΝΤΑ ΤΩ. ὑπηρετοῦντα τῷ Εὐρυσθεῖ. ΥΠΕΡΤΕΛΗΣ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τὸ τέλος γέγονεν. οἷον, τοῦ τέλους τῶν ἄθλων κρείσσων ὤφθη, κατορθώσας αὐτούς. ἢ ὑπέρτερος αὐτῶν ἐστιν, ἐγκρατὴς, καὶ ὑπεράνω.

39. ΕΝ ΤΡΑΧΙΝΙ. πόλις Θετταλίας, εἰς ἣν Ἡρακλῆς κατῴκησε, διὰ τὸν τοῦ Ἰφίτου φόνον κατὰ τὸν νόμον. ΞΕΝΩ ΠΑΡ' ΑΝΔΡΙ. τῷ Κήϋκι, ὃς ἦν παῖς Ἀμφιτρύωνος ἀδελφοῦ, ὡς καὶ Ἡσίοδος· (Ἀσπ. 353.) Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω ἐς Κήϋκα ἄνακτα.

43. ΣΧΕΔΟΝ Δ' ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ. ὑποπτεύω, ὑπονοῶ, οἶμαι. ΑΚΗΡΥΚΤΟΣ ΜΕΝΕΙ. ἄσημος, οὐ μηνυόμενος ὅπου ποτ' ἐστίν. ὃν οὐδεὶς ἐλθὼν κηρύττει καὶ ἀπαγγέλλει, ποῦ ποτ' ἐστί. ΔΕΛΤΟΝ ΛΙΠΩΝ ΕΣΤΕΙΧΕΝ. ὡς τοῦ Ἡρακλέους τύπον διαθήκης γράψαντος εἰς δέλτον, καὶ καταλελοιπότος, ὡς εἰ μὴ ἔλθοι διὰ τοσούτου χρόνου, γνῶναι αὐτὸν τελευτήσαντα, καὶ μετὰ τοὺς πεντεκαίδεκα μῆνας ἀναγνοῦσαν, ποιῆσαι αὐτὴν τὰ ἐντεταλμένα. ΘΕΟΙΣ ΑΡΩΜΑΙ. εὔχομαι τοῖς θεοῖς, μηδὲν λυπηρὸν ἐγγεγραμμένον ἔχουσαν λαβεῖν. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΑΤΕΡ ΠΗΜΟΝΗΣ.

50. ΠΑΝΔΑΚΡΥΤ' ΟΔΥΡΜΑΤΑ, διὰ πανδακρύτων ὀδυρμάτων, ὡς τὸ, (Ἰλ. κ'. 469.) διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

52. ΦΡΕΝΟΥΝ, νουθετεῖν, εἰς φρόνησιν ἄγειν.

53. ΤΟ ΣΟΝ. τὸ σοὶ συμφέρον. ἢ ΤΟΣΟΝ, ἀντὶ τοῦ ὀλίγον. ΠΑΙΣΙ ΤΟΣΟΙΣΔΕ. ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους Τλλος, Κτήσιππος, Γληνὸς, Ὀδίτης. ἔτι δὲ Ἡρακλεῖ καὶ Ἴτερος Τλλος ἐκ Μελίτης.

57. ΩΡΑΝ. ἤγουν φροντίδα, ὡς καὶ Ἡσίοδος· (Ἔργ. 30.) ἄρη γάρ τ' ὀλίγη πίλλεται. ὁ δὲ νοῦς· ἵνα μάθῃς εἰ φροντίζει τοῦ πατρὸς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν καλῶς πράττειν ἐκεῖνον. ΑΡΤΙΠΟΤΣ. ὅ ἐστιν, ἀρτίως καὶ ἡρμοσμένως τῷ καιρῷ παρεύρισται.

61. ΑΓΕΝΝΗΤΩΝ, δυσγενῶν. ΕΛΕΤΘΕΡΟΝ ΛΟΓΟΝ. σπουδαῖον, καὶ ἐλευθέρᾳ πρέποντα.

64. ΕΙ ΔΙΔΑΚΤΑ ΜΟΙ. εἰ προσήκει μοι μαθεῖν.

65. ΕΞΕΝΩΜΕΝΟΤ. ἐν ξένῃ διατρίβοντος.

69. ΑΡΟΤΟΝ. ἐνιαυτόν. ἅπαξ γὰρ τοῦ ἔτους ἀροτριᾶται ἡ γῆ. ΛΑΤΡΙΝ ΠΟΝΕΙΝ. ὡς λάτριν καὶ δοῦλον πονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν τῇ Ὀμφάλῃ.

71. ΠΑΝ ΤΟΙΝΤΝ. ἀκούσεταί τοίνυν τις, ὅτι Ἡρακλῆς πᾶν αἰσχρὸν ὑπέμεινεν, εἰ ἀληθῶς ὑπέσχε τὸ δουλεύειν τῇ Ὀμφάλῃ.

72. ΕΞΑΦΕΙΤΑΙ, ἀφείθη, ἀπηλλάγη τοῦ δουλεύειν.

74. ΕΤΒΟΙΔΑ ΧΩΡΑΝ. ἔνιοί φασι καὶ Θεσσαλίας εἶναι Οἰχαλίαν. οὐδὲ δὲ ἄτοπον συνωνυμεῖν.

77. ΤΗΣΔΕ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ. τῆς Εὐβοίας.

79. ΩΣ Η ΤΕΛΕΤΤΗΝ. ἔλεγε, φησὶν, ὅτι ἐν Οἰχαλίᾳ τεθνήξομαι, ἢ σωθεὶς εὐδαιμονήσω τὸν ἐπίλοιπον χρόνον. ΕΝ ΟΤΝ ΡΟΠΗ. ἐν κινδύνῳ καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἑσαμένῳ, οὐ πορεύσῃ συλληψόμενος αὐτῷ, καὶ συναγωνιούμενος; ΗΝΙΚ' Η ΣΕΣΩΣΜΕΘΑ. καθ' ὑπέρβατον τοῦτο συντακτέον. ἡνίκα ἢ σεσώσμεθα, τοῦ σοῦ πατρὸς τὸν βίον σώσαντος, ἢ πίπτομεν, ἐξολωλότος ἐκείνου, καὶ οἰχόμεθα ἅμα· ἤγουν πίπτομεν καὶ οἰχόμεθα. ὀφείλων δὲ ΚΑΙ ΟΙΧΟΜΕΘΑ εἰπεῖν, ἀσυνδέτως ἐξήνεγκεν.

86. ΕΙ ΔΕ ΘΕΣΦΑΤΩΝ ΕΓΩ. εἰ δὲ καὶ ἠπιστάμην, ἢ προηκηκόειν, φησὶν, ὅτι ταῦτα προεῖπε, πάλαι ἂν ἐγὼ συμπαρήμην αὐτῷ.

92. ΧΩΡΕΙ ΝΤΝ. καί νυν, φησὶν, ὦ παῖ, ἄπιθι. καὶ γὰρ τὸ βραδέως τὰ δέοντα ποιεῖν, ἐπειδὰν ἀκούσῃ τις, κέρδος ἀποφέρεται. τουτέστιν εἰ καὶ βραδέως ἤκουσας, ὠφελήσεις αὐτὸν, καὶ παραγενομένῳ σοι ἐκεῖ κέρδος ἔσαι.

94. ΑΙΟΛΑ. μέλαινα, ὡς οἱ νεώτεροι· ἢ ποικίλη, διὰ τὰ ἄστρα· ἢ ταχεῖα, διὰ τὸ Νυκτὶ θοῇ, παρ' Ὁμήρῳ· (Ἰλ. μ'. 463.) ΤΙΚΤΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλειν ποιεῖ, ΦΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΝ, λάμποντα. ΑΙΤΩ, παρακαλῶ. ΤΟΝ ΑΛΚΜΗΝΑΣ. παῖδα. ΝΑΙΕΙ, οἰκεῖ, διατρίβει. ΠΟΝΤΙΟΤΣ ΑΤΛΩΝΑΣ. τοὺς παρὰ θάλατταν τόπους ξενούς. ἐκ δὲ τούτων τὰ πελάγη σημαίνει. ἆρα οὖν ἐν θαλάττῃ ἐστίν; ἢ ἀντὶ τοῦ νήσους· αὐλὼν γὰρ, τὸ ξενόμακρον πέλαγος. ἀπὸ δὲ τοῦ πελάγους τὸ περιεχόμενον ὑπ' αὐτοῦ δηλοῖ, ὅ ἐστι, τὰς νήσους. ΔΙΣΣΑΙΣ ΑΠΕΙΡΟΙΣ. ἀντὶ τοῦ, καὶ πρὸς τὰ ἕῳα καὶ δυτικὰ μέρη νεύων, ἤγουν ἀνατέλλων, ἢ δύνων. Ω ΚΡΑΤΙΣΤΕΤΩΝ ΚΑΤ' ΟΜΜΑ. ὦ νικῶν πάντας τοὺς θεοὺς κατὰ τὸ ὀπτικόν. καὶ Ὅμηρος· (Ὀδ. λ'. 108.) Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ.

104. ΤΑΝ ΑΜΦΙΝΕΙΚΗ, τὴν περιμάχητον. πυνθάνομαι, φησὶ, τὴν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν μηδέποτε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀδακρύτους ἔχειν, ἀλλ' ἀεὶ τῷ πόθῳ τῶν δακρύων νικωμένην ἐδύρεσθαι. ΑΘΔΙΩΝ ΟΡΝΙΝ. τὴν ἀηδόνα. γράφεται καὶ

ΑΛΙΟΝ ΟΡΝΙΝ, ἤγουν τὴν ἁλκυόνα, ἣ τίκτει ἐν ταῖς ὑφάλοις πέτραις, εἶτα, τῶν ὠῶν ἀφανιζομένων, δακρύει. ΟΥ ΠΟΤ' ΕΥΝΑΖΕΙΝ. τὸν πόθον τῶν δακρύων οὔ ποτε κοιμίζειν, ἀλλ' ἡττᾶσθαι, καὶ ἀεὶ δακρύειν. ΑΔΑΚΡΥΤΩΝ, πολυδακρύτων. ΕΥΜΝΑΣΤΟΝ ΑΝΔΡΟΣ ΔΕΙΜΑ. ἀλλὰ τὸ δεῖμα, τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, ἀεὶ μνημονεύουσαν, ἐν ταῖς ἀνάνδροις κοίταις τρύχεσθαι κατὰ ψυχήν. ΕΝΘΥΜΙΟΙΣ. ταῖς μεριμνητικαῖς, ταῖς πολυφροντίστοις. ΑΝΑΝΔΡΩΤΟΙΣΙ ταῖς ἐρήμαις τοῦ ἀνδρός.

112. ΠΟΛΛΑ ΓΑΡ. τὸ ΠΟΛΛΑ πρὸς τὸ ΚΥΜΑΤΑ.---ΩΣΤ' ΑΚΑΜΑΝΤΟΣ. ὥσπερ γὰρ, φησὶν, ἄν τις θεωρήσῃ κυματουμένην τὴν θάλατταν, ἢ Νότου πνέοντος, ἢ Βορέου, τῶν δὲ κυμάτων τὰ μὲν ἀπιόντα, τὰ δὲ ἐπερχόμενα· οὕτω καὶ τὸν Ἡρακλέα, καθάπερ τι πέλαγος κακῶν, τὸ μέν τι παρὸν λυπεῖ, τὸ δ' αὐξόμενον ἀπόκειται. ΚΑΔΜΟΓΕΝΗ. τὸν Θηβαγενῆ Ἡρακλέα. Ἡσίοδος· (Θεογ. 530.)

Ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη.

ΤΡΕΦΕΙ. ἀντὶ τοῦ, ἔχει. ΑΥΞΕΙ. ἀντὶ τοῦ, αὔξεται. ἤγουν ἀντὶ τροφῆς καθημερινῆς καὶ αὐξήσεως εἰσὶν αὐτῷ οἱ πόνοι, ὧν, φησὶ, τὸ μὲν τῶν κακῶν ἔχει, τὸ δὲ αὔξεται κατ' αὐτοῦ. Ἄλλως. ΤΡΕΦΕΙ. ἀντὶ τοῦ τρίβει, κατ' ἀντίφρασιν. ἔχει γὰρ οὕτως· τὸ μὲν αὐτὸν καταπονεῖ παρὸν, τὸ δ' αὔξει καὶ κορυφοῦται. ἢ ὅτι οἰκεῖον τοῦ ἥρωος τὸ τρέφειν καὶ αὔξειν, ὥστε τρέφεσθαι καὶ αὔξεσθαι αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν διὰ τῶν πόνων. καὶ Ἰσοκράτης (ἐν τῇ πρὸς Δημόνικον παραινέσει) Οἷς ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τηλικοῦτον εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλε. βίου δὲ πέλαγος, τὸν χειμαζόμενον βίον. ΚΡΗΣΙΟΝ. ὡς πάνυ χειμαζομένης τῆς περὶ Κρήτην θαλάσσης. ΑΛΛΑ ΤΙΣ ΘΕΩΝ. θάρρει, φησὶν, ὦ Δηϊάνειρα. θεῶν γάρ τις αὐτὸν, ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα, κωλύει ἀπὸ τοῦ Ἅδου. ΑΜΠΛΑΚΙΟΝ, ἄπταιστον. ἢ ΑΜΠΛΑΚΗΤΟΝ, ἐπιτυχῆ, παρὰ τὸ μὴ ἀναπλακεῖν. οἷον, κωλύει αὐτὸν μὴ ἐπιτυχεῖν τοῦ Ἅδου.

122. ΩΝ ΕΠΙΜΕΜΦΟΜΕΝΑ ΣΟΙ. περὶ ὧν μεμφομένη σοι, ὅτι οὐ προσηκόντως ὀδύρῃ· θεοὶ γὰρ αὐτὸν σώζουσιν. ΑΝΤΙΑ Δ' ΟΙΣΩ. ἐναντία οἷς περὶ τοῦ Ἡρακλέους φρονεῖς. παραιτουμένη δὲ τῷ ΑΔΕΙΑ, ὡς ἐναντία λέγουσα τῇ ἀνάσσῃ, ἐπάγει μὴ χρῆναι αὐτὴν ἀποβάλλειν τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα περὶ τοῦ ἀνδρός. φησὶ γὰρ αὐτὸν ζῆν. ΑΝΤΙΑ δὲ, ὅτι τὸ ἐναντίον νομίζει ἡ Δηϊάνειρα, ἀποθανεῖν αὐτόν. ΟΥΚ ΑΠΟΤΡΥΕΙΝ. οὐκ ἀπογνῶναι, οὐκ ἀποκάμνειν, οὐκ ἀποβάλλειν, οὐκ ἀποδοκιμάζειν. ΑΝΑΛΓΗΤΑ ΓΑΡ. οὐδὲ γὰρ ἄλυπα τοῖς ἀνθρώποις ὁ Ζεὺς τὰ πράγματα πεποίηκε. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. ω'. 527.) Δοιοὶ γάρ τε πίθοι. οἷον, συμμιγνύουσιν οἱ θεοὶ τὰ πράγματα τοῖς ἀνθρώποις πήματι καὶ χαρᾷ, καὶ στρέφουσιν ὀξέως τὰ πράγματα, ὥσπερ τὰς τῆς Ἄρκτου στροφάς. ΕΠΙ ΠΗΜΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑ. ἐπὶ χαρᾷ δὲ καὶ πήματι πᾶσι κυκλοῦσιν οἱ θεοί. ΠΗΜΑ δὲ, ἀντὶ τοῦ πήματι, κατ' ἀποκοπήν. ΚΥΚΛΟΥΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ κυκλοῦνται τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. ἢ τὸ ΚΥΚΛΟΥΣΙΝ ἐπὶ τῶν θεῶν. ΑΡΚΤΟΥ ΣΤΡΟΦΑΔΕΣ ΚΕΛΕΥΘΟΙ. τὰς Ἄρκτου στροφὰς δὲ παρέλαβεν, ἐπεὶ διαφανεῖς εἰσι, καὶ ἡσυχαιτέραν ποιοῦνται τὴν κίνησιν. καθόλου γὰρ ὀξύτερον τὰ νότια κινοῦνται, διὰ τὸ μείζονα κύκλον ὁδεύειν. Ἄρατος· (Φαινομ. 225.)

Αὐτοῦ καὶ κρισίο θοάνται εἰσι κέλευθοι.

136. ΣΤΕΡΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ λυπεῖσθαι, καὶ στέρεσθαι χαρᾶς. τίνος δὲ στέρεσθαι; δηλονότι τοῦ χαίρειν. Α ΚΑΙ ΣΕ. ἅπερ καὶ σὲ λέγω χρῆναι φρονεῖν, καὶ χρηταῖς ἐλπίσι βόσκεσθαι. ἢ οὕτως· ἃ καὶ σὲ βούλομαι φροντίζειν, ὅτι τρέπονται καὶ ἐκ κα-

κῶν ἐπὶ ἀγαθὰ τὰ ἀνθρώπινα. ΑΒΟΥΛΟΝ. δύσβουλον καὶ κακόβουλον, μὴ βουλευόμενον τοῖς ἰδίοις παισὶ τὸ συμφέρον. διὸ μηδὲν φαῦλον περὶ Ἡρακλέους ἔλπιζε. οὐ γὰρ παροράᾳ τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ὁ Ζεύς.

141. ΠΕΠΥΣΜΕΝΗ. ἐξ ἀκοῆς ἐλήλυθας τῶν ἐμῶν αἰσθομένη κακῶν.

144. ΤΟ ΓΑΡ ΝΕΑΖΟΝ. ἡ γὰρ νέα ἡλικία ἐν τοῖς τόποις τῆς ἀμεριμνίας βόσκεται. ΧΩΡΟΙΣΙΝ ΑΥΤΟΥ. τὸ ΑΥΤΟΥ τινὲς ψιλοῦσι, καὶ νοσῦσι τὸ αὐτόθι· ἔνιοι δὲ δασύνουσιν, ἀντὶ τοῦ, ἑαυτοῦ. τοῖς ἰδίοις ἑαυτοῦ τόποις ἀμερίμνως βόσκεται τὸ νεάζον, καὶ οὔτε καύματι φθείρεται, οὔτε ὑετῷ, οὔτε ἀνέμων σφοδρότητι. ΟΥ ΘΑΛΠΟΣ ΘΕΟΥ. ἀντὶ τοῦ, εὐδιμία μεταβολή.

147. ΑΛΛ' ΗΔΟΝΑΙΣ. ἀλλὰ ταῖς ἡδοναῖς εἰς ὕψος εὐθυμίας αἴρεται. ἕως ἂν τις γαμηθῇ, οὐδὲν, φησὶ, ταράττει τὴν νέαν ἡλικίαν· ἀλλ' ὡς τείχος ἀῤῥαγὲς οὐ φθείρεται ὑπό τινος· οὕτως οὐδὲ ἡ νεότης ἐσηριγμένη ὑπὸ ἀμεριμνίας τῶν ἐν τῷ βίῳ κακῶν. Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. Εὐριπ. Μηδ. 47.) ΕΣ ΤΟΥΤΟ' ΕΩΣ ΤΙΣ. τοτηνικαῦτα ἐπειδὰν γαμηθῇ τις, εἰς τὰ καθ' ἑαυτὴν ἀποβλέπει καὶ συνορᾷ, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων φροντίζει.

151. ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ. τὸ ΑΥΤΟΥ ὡς πρὸς τὸ ΝΕΑΖΟΝ ἀποδίδωκε. εἴ τις, φησὶν, ἔξω ἀμεριμνίας οὖσα εἰς φροντίδας εἰσῆλθε γαμηθεῖσα, ἀπὸ τῆς πράξεως αὐτῆς, ἤγουν τῶν ἑαυτῆς παθῶν, ἅπερ δηλονότι ἐπράχθη ἐν αὐτῇ, ἴδοι ἂν καὶ οἰκτείροι τὰ κακὰ ἐν οἷς ἐγὼ λυποῦμαι.

153. ΠΑΘΗ ΜΕΝ ΟΥΝ ΔΗ. τὰ μὲν ἄλλα πάθη τοῦ Ἡρακλέους πολλάκις ἀπωδυράμην· ἓν δ' εἰπεῖν νῦν βούλομαι, οἷον οὐκ εἴρηκά πω. ΠΑΛΑΙΑΝ ΔΕΛΤΟΝ. ὅτι περὶ πολλοῦ χρόνου χρησμὸς ἦν αὐτῷ δεδομένος.

161. ΝΥΝ Δ' ΩΣ ΕΤ' ΟΥΚ ΩΝ. ἀεὶ μὲν ἐξῄει ὡς ἐπὶ ὁμολογημένῳ κατορθώματι· νῦν δὲ ὡς τεθνηξόμενος ἐνετείλατό μοι, ἵνα πρόνοιαν ἄλλου ἀνδρὸς ἐμαυτῇ ποιήσωμαι· εἶπε δὲ καὶ περὶ τῆς ἑκάστου τῶν τέκνων μερίδος. ΧΡΕΙ' Η Μ' ΕΛΕΣΘΑΙ ΚΤΗΣΙΝ. ἔλεγε προσήκειν ἐμὲ λαβεῖν τὴν προῖκα, καὶ τὰ δῶρα, ἃ ὑπὲρ τοῦ λέχους ἐκτησάμην. Ἄλλως. ΧΡΕΙ' Η ΜΕΛΕΣΘΑΙ ΚΤΗΣΙΝ. ἤγουν προνοεῖσθαι ἑτέρου ἀνδρὸς, ἢ σώζειν τὸ λέχος. ΤΠΕΚΔΡΑΜΟΝΤΑ. διαφυγόντα τὸν θάνατον.

169. ΤΟΙΑΥΤ' ΕΦΡΑΖΕ. ἡ δέλτος τοιαῦτα ἔλεγε παρὰ θεῶν εἰμάρθαι, ὥς τούτων θάτερον αὐτῷ τέλος ἔσεσθαι τῶν πόνων. ΤΩΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ. τῶν ἑαυτοῦ πόνων τὸ τέλος. πολὺ δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος παρὰ ποιηταῖς. ΔΩΔΩΝΙ ΔΙΣΣΩΝ ΕΚ ΠΕΛΕΙΑΔΩΝ. τὴν ἐν Δωδῶνι τῆς Θεσπρωτίας φηγὸν, ἐφ' ᾗ δύο περιστεραὶ καθήμεναι ἐμαντεύοντο. ὡς ἀπ' εὐθείας ἡ Δωδών. Ὅμηρος δὲ (Ἰλ. β'. 750.) Δωδώνην εἶπεν. Εἰς τὸ αὐτό. ὑπεράνω τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου δύο ἦσαν πέλειαι, δι' ὧν ἐμαντεύετο ὁ Ζεὺς, ὡς Ἀπόλλων ἀπὸ τρίποδος. καὶ οἱ μὲν οὕτω λέγουσι θεσπίζειν· οἱ δὲ, τὰς ἱερείας γραίας οὔσας καὶ πεπολιωμένας μαντεύεσθαι. καὶ γὰρ τοὺς γέροντας οἱ Μολοσσοὶ πελείους ὀνομάζουσιν. Ἡρόδοτος δὲ ἐν δευτέρᾳ (κεφ. 57.) φησί· " Πελειάδες δέ μοι δοκέουσι κληθῆναι πρὸς Δωδωναίων αἱ γυναῖκες, διότι βάρβαροι οὖσαι, ἐδόκεον ὄρνισι φθέγγεσθαι· μετὰ δὲ χρόνον δοκοῦσιν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθέγξασθαι, " ἐπείπερ ἐπ Θηβῶν Αἰγυπτίων ἦσαν." Εὐριπίδης τρεῖς γεγονέναι φησὶν αὐτὰς· οἱ δὲ, δύο· καὶ τὴν μὲν εἰς Λιβύην ἀφικέσθαι Θήβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἄμμωνος χρηστήριον· τὴν δὲ εἰς τὸ περὶ τὴν Δωδώνην, ὡς καὶ Πίνδαρος Παιᾶσιν. ΚΑΙ ΤΩΝΔΕ ΝΑΜΕΡΤΕΙΑ.

καὶ τῶν εἰρημένων ὑφ' Ἡρακλείους ἡ ἀλήθεια νῦν ἀποβαίνει, ὅτι ἀπότιτον πραχθῆναι.

179. ΠΡΟΣ ΧΑΡΑΝ ΛΟΓΩΝ. πρὸς ἡδονὴν, πρὸς χάριν. ἀπαγγελοῦντα λόγοις ἡδονὴν διδόντα. ἐκ τοῦ σφάνου δὲ τοχάζεται, ὅτι μέλλει χρηστὰ ἀπαγγέλλειν.

185. ΤΑΧ' ΕΣ ΔΟΜΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ ταχέως, εὐθέως.

188. ΒΟΥΘΕΡΕΙ. τῷ μέγα θέρος ἔχοντι, ὅ ἐστι λήϊον· τὸ γὰρ ΒΟΥ ἐπιτατικόν. ἢ τῷ σφόδρα βαλλομένῳ καὶ καταθερομένῳ, ἤγουν θερμαινομένῳ, ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ἄλλως. ΒΟΥΘΕΡΕΙ. ἢ ὄνομα τοῦ λειμῶνος, ἢ πολυθερεῖ, ὅ ἐστι, πολλάκις θεριζομένῳ, ἵν' εἴπῃ, πολυφόρῳ. ἢ ὑπὸ βοῶν θεριζομένῳ τοῖς ὀδοῦσι, τουτέστι, βοῦς τρέφοντι.

192. ΕΙΠΕΡ ΕΥΤΥΧΕΙ. εἰ εὐτυχεῖ ὁ Ἡρακλῆς, πῶς ἄπεισιν ὁ Λίχας, καὶ οὐκ ἦλθε ταχέως ἀπαγγελῶν; πρὸς ὁ ἀποδίδωσιν· ΟΥΚ ΕΥΜΑΡΕΙΑ, οὐ ῥαῳδύνη, οὐ καταφρονήσει σοῦ ἄπεισιν· ἀλλὰ κρινόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν. τὸ δὲ ΟΥ ΠΟΛΛΗ ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὀλίγη. οἱ δὲ οὕτως· ΟΥΚ ΕΥΧΕΡΕΙΑ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔστιν αὐτῷ εὐχερὲς παραγενέσθαι. ΜΗΛΙΕΥΣ ΛΕΩΣ. Μηλιεῖς ἔθνος Θετταλικὸν πλησίον Τραχῖνος. Μηλία δὲ ἡ πόλις καλεῖται. ΤΟ ΓΑΡ ΠΟΘΟΥΝ. τὸ ποθούμενον. ΟΥΚ ΕΚΩΝ, ΕΚΟΥΣΙ ΔΕ. τοῖς Μηλιεῦσιν αὐτὸς ὁ Λίχας σύνεισιν οὐχ ἑκών. βούλεται γὰρ αὐτῶν ἀποσὰς, ἰλθεῖν πρὸς σέ.

200. ΑΤΟΜΟΝ ΛΕΙΜΩΝΑ. τὸν ἀπόρθητον, ὃν εἰσβάλλοντες εἰς τὴν χώραν οἱ δυσμενεῖς οὐ δηοῦσιν. ἄμεινον δὲ, τὸν ἀφιερωμένον θεοῖς καὶ ἀγεώργητον· ὃν οὐδὲ βοτὰ καταβόσκεται. τὰ δὲ τοιαῦτα χωρία ὀργάδας ἐκάλουν. ΦΩΝΗΣΑΤ' Ω ΓΥΝΑΙΚΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ὀλολύξατε καὶ βοήσατε, χάριν ὁμολογοῦσαι τοῖς θεοῖς. ΟΜΜΑ ΦΗΜΗΣ φησὶν αὐτὸν τὸν φανερῶς ἀπαγγείλαντα, ἢ τὸ ἀπὸ τῆς φήμης φῶς. ΑΝΑΣΧΟΝ, ἀναφανὲν, ἀνατεῖλαν. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἡλίου.

205. ΕΦΕΣΤΙΟΙΣ ΑΛΑΛΑΓΑΙΣ. ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς. ἀντὶ τοῦ, ὁ πᾶς οἶκος τοῦ Ἡρακλέους θυσίας καὶ εὐχὰς ποιείτω. Ο ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΣ. εἴ τις μελλόνυμφός ἐστιν, εἴτε γεγαμηκὼς, ἡκέτω. κοινὴ γὰρ πάντων ἐστὶν εὐχή. ἡκέτω δὲ πᾶσα πλαγγὴ ἀρσένων τε καὶ θηλειῶν, καὶ κοινὴν εὐχὴν ποιησάτω. ΚΟΙΝΟΣ ΚΛΑΓΓΑ. τὸ ΚΟΙΝΟΣ Ἀττικὸν, ὡς τὸ (Ἰλ. β'. 742.) κλυτὸς Ἱπποδάμεια.

211. ΑΝΑΓΕΤ'. ἀνυμνεῖτε πάντες καὶ πᾶσαι τὸν σωτῆρα καὶ παιᾶνα Ἀπόλλωνα. ΒΟΑΤΕ ΤΑΝ ΟΜΟΣΠΟΡΟΝ. ἀνυμνεῖτε καὶ τιμᾶτε τὴν ἅμα τῷ Ἀπόλλωνι σπαρεῖσαν Ἄρτεμιν, τὴν ἐν Ὀρτυγίᾳ τιμωμένην. ΑΜΦΙΠΤΡΟΝ. παρ' ὅσον ἀμφοτέρωις ταῖς χερσὶ δαδουχεῖ, ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ Ἑκάτῃ. ΝΥΜΦΑΣ δὲ φησι, τὰς Ὀρεσιάδας, παρ' ὅσον ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβει ἡ Ἄρτεμις.

216. ΑΕΙΡΟΜ'. μετεωρίζομαι ἐν τῷ χορεύειν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἄνω αἴρομαι· τὸ γὰρ μελύδριον οὐκ ἔστι φάσιμον· ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ὀρχοῦνται. Ω ΤΥΡΑΝΝΕ. ὦ αὐλὲ, ἢ ὦ Ἡρά λεις, ἢ ὦ Διόνυσε. Ἄλλως· ὦ αὐλὲ, τῆς ἐμῆς φρενὸς τύραννε. ἐρεθίζει γὰρ ὁ αὐλὸς τὰς παρθένους πρὸς τὴν χορείαν. ἀντὶ τοῦ, ὦ κρατῶν τῆς ἐμῆς φρενός. ἐν δὲ τῷ ταῦτα λέγειν, ὀρχοῦνται ὑπὸ χαρᾶς. ΕΥΟΙ Μ' Ο ΚΙΣΣΟΣ. εἰς βακχικὴν ἅμιλλαν, τουτέστι χορείαν, παρορμᾷ με ὁ κισσός. τὸ δὲ ΥΠΟΣΤΡΕΦΩΝ ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ λύπης εἰς ἡδονὴν μετάγων, ἢ ὑποβάλλων. ΑΝΤΙΠΡΩΡΑ, ἐναντία, ἀντικείμενα τοῖς πρωτέροις κακοῖς ἀγαθά. ἢ ἀντιπρόσωπα, ὑπ' ὄψιν δρώμενα. ὑποδεικνύουσι δὲ τὸν Λίχαν ἐρχόμενον.

228. ΧΑΡΤΟΝ. ἄξιον χαρᾶς.

230. ΚΑΤ' ΕΡΓΟΥ ΚΤΗΣΙΝ. κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν, κατὰ τὴν τοῦ ἔργου πρᾶξιν. τουτέστιν, ἀξίως τῆς τοῦ Ἡρακλέους ἀρετῆς προσφωνούμεθα. ἀντὶ τοῦ, οἵων ἔδει τυχεῖν προσφωνημάτων τοὺς τοιαῦτα κατειργασμένους, ἐτύχομεν.

236. ΠΑΤΡΩΑΣ. ἀντὶ τοῦ, τῆς Ἑλλάδος. Ἀργεῖος γὰρ ὁ Ἡρακλῆς.

237. ΟΡΙΖΕΤΑΙ, ἵστησι, κατασκευάζει. ΤΕΛΗ. ἤτοι θυσίας. ΕΓΚΑΡΠΑ δὲ, τὰ θυμιάματα, τὰ ἀπὸ ἀνθῶν ἢ καρπῶν. ΚΗΝΑΙΩ ΔΙΙ. Κήναιον, Εὐβοίας ἀκρωτήριον, ἀπὸ Κηναίου τοῦ Εὐφορίωνος, ἢ τοῦ Ἐλεφόρου.

239. ΕΥΚΤΑΙΑ ΦΑΙΝΩΝ. πότερον αὐτὸς εὐξάμενος, καὶ ὑποσχόμενος ἐπὶ τῇ νίκῃ, τοῦτο ποιεῖ, ἢ ἀπὸ μαντείας θεοῦ τινος κελεύσαντος;

240. ΕΥΚΤΑΙ' ΟΘ' ΗΡΕΙ. κατ' εὐχὴν φησιν αὐτοῦ τελεῖσθαι τὰς θυσίας. ὅτε γὰρ ἐκράτησεν Οἰχαλίας, εὐχαριστήριον τὰς θυσίας προσήγαγε.

242. ΤΟΥ ΠΟΤ' ΕΙΣΙ. ἀντὶ τοῦ, τίνος δεσπότου; ΟΙΚΤΡΑΙ ΓΑΡ. εὐγενεῖς γὰρ δοκοῦσιν εἶναι, εἰ μὴ ἄρα με σφάλλουσιν αἱ κατ' αὐτὰς συμφοραί. τουτέστιν, εἰ μὴ ἄρα διὰ τὴν τύχην ὑπεδύσαντο τὸν οἶκτον.

245. ΑΤΤΩ ΚΤΗΜΑ ΚΑΙ ΘΕΟΙΣ. ἵνα τὰς μὲν αὐτὸς ἔχῃ, τὰς δ' ἀνιερώσῃ τοῖς θεοῖς.

246. Η ΚΑ'ΠΙ ΤΑΥΤΗ. ἆρ' οὖν τὸν πολὺν τοῦτον καὶ ἀναρίθμητον χρόνον τῶν ἡμερῶν ἐν τῇ Οἰχαλίᾳ διέτριψεν; ΑΣΚΟΠΟΝ δὲ, τὸν πολὺν, ὃν οὐκ ἄν τις ἐπιλογίσαιτο καὶ καταμάθοι διὰ τὸ μῆκος. ΑΝΗΡΙΘΜΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἀναρίθμητον.

250. ΦΘΟΝΟΝ, μέμψιν. οὐ χρὴ, φησὶ, μέμφεσθαι οἷς ἂν πράξῃ ὁ Ζεύς. ἰδίᾳ γὰρ λογισμῷ πάντα πράττει ὡς θέλει. ἢ οὕτως· οὐ χρὴ παραιτεῖσθαι λέγειν τὰ παρὰ τοῦ Διὸς γιγνόμενα, κἂν ᾖ χαλεπά.

253. ΕΝΙΑΥΤΟΝ. ὁ δὲ Ἡρόδωρος τρία ἔτη λέγει.

256. ΤΟΝ ΑΓΧΙΣΤΗΡΑ. τὸν αἴτιον, καὶ πλησίον αὐτὸν ποιήσαντα τοῦ πάθους. λέγει δὲ τὸν Εὔρυτον. ΔΟΥΛΩΣΕΙΝ ΕΤΙ. πλεονάζει τὸ ΕΤΙ.

258. ΟΘ' ΑΓΝΟΣ ΗΝ. ὅτε ἠγνίσθη ἀπὸ τοῦ φόνου, ὅ ἐστιν, ὅτε ἐπλήρωσε τὴν ὑπὲρ τοῦ φόνου δουλείαν. ΣΤΡΑΤΟΝ ΕΠΑΚΤΟΝ. ἦγουν συμμαχικὸν, οὐκ ἴδιον.

263. ΞΕΝΟΝ, φίλον. ΕΠΕΡΡΟΘΗΣΕ. σφοδρῶς ὤζρισεν, ἢ εἰς τὴν παιδοκτονίαν τῶν ἀπὸ Μεγάρας τέκνων· ἢ ὅτι πολλαῖς πρώην ὠμίλησε γυναιξὶν, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος. ΑΤΗΡΑ ΦΡΕΝΙ. ἀπηνεῖ καὶ σκληρᾷ γνώμῃ. ΛΕΓΩΝ ΧΕΡΟΙΝ ΜΕΝ. λίγων αὐτὸν ἡττᾶσθαι τῶν αὐτοῦ τέκνων, εἰ καὶ ἄφυκτα βίλη ἔχει. ΤΩΝ ΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΛΙΠΟΙΤΟ. τοῦτο ἰδίως. οὐ γὰρ ἠλαζονεύσατο μόνον περὶ τῶν παίδων ἑαυτῷ, ἀλλὰ καὶ δῶρον τοξείας προθεὶς τὴν Ἰόλην, νικήσαντι Ἡρακλεῖ οὐκ ἠγγύησε. διαφωνεῖται δὲ ὁ τῶν Εὐρυτιδῶν ἀριθμός. Ἡσίοδος μὲν γὰρ τέσσαράς φησιν Εὐρύτου καὶ Ἀντιόπης παῖδας, οὕτως·

Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη καλλίζωνος Στρατονίκη,
Εὔρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν.
τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο Δηΐων τε, Κλύτιός τε,
Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἠδ' Ἶφιτος ὄζος Ἄρηος·
τοὺς δὲ μεθ', ὁπλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ἰόλειαν
Ἀντιόπη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο.

Κριώφυλος δὲ, δύο· Ἀριστοκράτης δὲ, τρεῖς, Τοξία, Κλύτιον, Δηΐονα.

267. ΑΝΔΡΟΣ ΩΣ. λείπει ἡ ὑπό. ὡς ὑπὸ ἐλευθέρου ἀνδρὸς ὑβρίζοιτο. λέγει δὲ τὸν Εὐρυσθέα. ΕΡΡΙΨΕΝ ΕΚΤΟΣ ΑΥΤΟΝ. τῆς οἰκίας αὐτὸν ἀπεώσατο. ΩΝ ΕΧΩΝ ΧΟΛΟΝ. ὑπὲρ δὴ τούτων ὀργιζόμενος Ἡρακλῆς, ἐφόνευσε τὸν Ἶφιτον, εἰς τὸ τῆς Τιρυνθίας ὄρος παραγεγονότα διὰ τὴν τῶν ἵππων ἀναζήτησιν. ΑΛΛΟΣ' ΑΥΤΟΝ ΟΜΜΑ. ἀλλαχόσε τὸν νοῦν ἔχοντα, καὶ οὐδὲν δεινὸν πείσεσθαι προσδοκῶντα, ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐδίσκευσεν.

274. ΕΡΓΟΥ. τοῦ φόνου. ΟΥΔ' ΗΝΕΣΧΕΤΟ. οὐχ ὑπήνεγκεν αὐτοῦ τὴν μιαιφονίαν, ὅτι τὰς ἄλλας αὐτοῦ σεμνὰς πράξεις διὰ ταύτης κατήσχυνεν. ΥΒΡΙΝ. τὴν ἀδικίαν· εἶεν, οὐδ' αὐτὸ τὸ θεῖον ὑβριζόμενον καρτερεῖ, ὃ λίαν ἐστὶν ἀνεκτικώτατον.

281. ΚΕΙΝΟΙ Δ' ΥΠΕΡΧΑΙΔΩΝΤΕΣ. οἱ παῖδες τοῦ Εὐρύτου ὑπερηφάνως λοιδορησάμενοι τῷ Ἡρακλεῖ ἀνηρέθησαν, ὑπερεντρυφήσαντες τῇ καθ' Ἡρακλέους λοιδορίᾳ. ΑΖΗΛΟΝ. κακοδαίμονα, ὃν οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν. Ὅμηρος· (Οδ. ρ'. 219.) ἀμείναρτε συβῶτα.

286. ΕΦΕΙΤΟ, ἐνετείλατο. ΑΥΤΟΝ Δ' ΕΚΕΙΝΟΝ. τὸ ἐξῆς· αὐτὸν φρόνει ἥξοντα. τουτέστι, προσδόκα αὐτὸν ἥξειν, ὅταν διὰ τῆς θυσίας καθάρῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ φόνου.

291. ΝΥΝ ΣΟΙ ΤΕΡΨΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν ἀπαγγέλλει τὰ χρησά. ἢ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.

296. ΟΜΩΣ Δ' ΕΝΕΣΤΙ. γνωμολογεῖ ὁρῶσα τὰς αἰχμαλώτους.

Καὶ τοῦτο τοῦπος ἀνδρός ἐστιν ἔμφρονος·
ὅταν καλῶς πράσσῃ τις, ἐλπίζειν κακά.

303. Ω ΖΕΥ ΤΡΟΠΑΙΕ. ἀποτρέπτικε, ἀλεξίκακε. ἱκετεύει δὲ μὴ παθεῖν παραπλήσια ταῖς αἰχμαλώτισι τὰ τέκνα αὐτῆς. ΤΗΣΔΕ ΓΕ ΖΩΣΗΣ. δεικτικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ. ὁ δὲ νοῦς· εἰ καὶ μέλλεις τι δρᾶν κατὰ τῶν ἐμῶν παίδων, τοῦτο ἐμοῦ ζώσης ἀναβαλοῦ.

308. ΑΝΑΝΔΡΟΣ Η ΤΕΚΟΥΣΑ. γράφεται ΤΕΚΝΟΥΣΣΑ. ἤτοι τέκνα ἔχουσα, ὅπερ Καλλίμαχός φησι παιδοῦσσα. ΠΡΟΣ ΜΕΝ ΓΑΡ ΦΥΣΙΝ. ὅταν μὲν γὰρ ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ καταστάσεως τοῦ σώματος ἐχάζεσθαι, ἄπειρος εἶ τῶν ἐκ τοῦ γάμου προσγιγνομένων· ὅμως δ' ἔοικας εὐγενής τις εἶναι.

315. ΤΩΝ ΕΚΕΙΘΕΝ ΟΥΚ ΕΝ ΥΣΤΑΤΟΙΣ. οὐκ ἐν ταῖς ἀπερρυμμέναις καὶ εὐτελέσι τεταγμένη, ἀλλὰ δηλονότι προὔχουσα ἐν εὐγενείᾳ.

317. ΟΥΔ' ΑΝΙΣΤΟΡΟΥΝ. ἐπολυπραγμόνουν, περιεργαζόμην. ΜΑΚΡΑΝ δὲ, ἐπιπολύ. καλῶς δὲ ὁ Λίχας διὰ τὸ ὕποπτον οὐδὲ τὸ γένος αὐτῆς ὡμολόγησεν εἰδέναι.

318. ΤΩΝ ΞΥΝΕΜΠΟΡΩΝ. τῶν συναιχμαλωτίδων. τὸ δὲ ΕΧΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ ἔγνως.

319. ΗΝΥΤΟΝ. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ, ἤνυον.

320. ΕΚ ΣΑΥΤΗΣ. ἀπὸ σαυτῆς, καὶ μὴ ὡς ἀφ' ἡμῶν ἀναγκαζομένη. συμφορὰ γάρ ἐστι τὸ μὴ γιγνώσκεσθαί σε, ἥτις τυγχάνεις. τοῦτο δέ φησιν, ὡς μέλλουσα δεξιῶς αὐτῇ χρήσασθαι, εἰ γνοίη τὰ κατ' αὐτήν.

322. ΟΥΤ' ΑΡΑ ΤΩ ΓΕ ΠΡΟΣΘΕΝ. ἐὰν αἰδουμένη σε φθέγξηται κατ' οὐδὲν, ἄρα ἐξ ἴσου τῷ πρόσθεν χρόνῳ πρακομίσειεν αὐτῆς τὴν γλῶτταν. τὸν γὰρ πρὸ τότε χρόνον ἐσιώπα, καὶ οὐδὲν πρὸς ἐμὲ τῶν καθ' ἑαυτὴν ἐδημοσίευσεν, οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα πρᾶγ-

τελῶς. Ἄλλως· ὡς οὐκ ἐλάλησε πρώην, οὐδὲ νῦν λαλήσει. ΩΔΙΝΟΥΣΑ, κατατηνουμένη. ΔΙΗΝΕΜΟΝ, ἔρημον, ὑψηλὴν, ἣν Ὅμηρος (Ἰλ. β΄. 730.) ἠνεμόεσσάν φησιν. Η ΔΕ ΤΟΙ ΤΥΧΗ. αὐτὴ δὲ ἡ τύχη, καθ' ἣν σιωπᾷ, ἐπιλαθὴς μὲν αὐτῇ ἐστι, καθ' ὃ οὐ τυγχάνει τῆς παρὰ σοῦ δεξιότητος· ὅμως δὲ συγγνώμην ἔχει.

329. ΗΔ' ΟΤΝ ΕΑΣΘΩ. μὴ ἀναγκαζέσθω λέγειν· ἀλλὰ πραττέτω ὥσπερ αὐτῇ φίλον, ἵνα μὴ δόξωμεν αὐτὴν λυπεῖν.

335. ΑΥΤΟΣ ΓΕ ΠΡΩΤΟΝ. ὁ προευαγγελισάμενος κατέχει αὐτὴν, ἵνα εἴπῃ περὶ ὧν ἤκουσε παρὰ τοῦ Λίχα ἐν τῷ προαστείῳ λέγοντος. ΟΥΣΤΙΝΑΣ ΑΓΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ ἔπεμψας. ἦσαν δὲ καὶ ἄρσενες μετὰ τῶν αἰχμαλώτων. ΩΝ Τ' ΟΥΔΕΝ ΕΙΣΗΚΟΥΣΑΣ. περὶ τούτων γὰρ πάντων προσήκει σε μαθεῖν· τούτων γὰρ ἔχω τὴν γνῶσιν.

339. ΤΟΥ ΜΕ ΤΗΝΔ' ΕΦΙΣΤΑΣΑΙ ΒΑΣΙΝ. τίνος ἕνεκεν τὴν πορείαν καὶ τὴν εἴσοδον ἰσᾷς καὶ κωλύεις;

344. ΣΟΙ ΤΑΙΣΔΕ Τ'. ἀντὶ τοῦ, οὔτε πρὸς σὲ, οὔτε πρὸς ταύτας ἀπόῤῥητον. ΤΟΥΤΟΥΣ ΔΕ. ἤγουν τὰς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ἅμα δύντας ἄρσενας, ἢ τοὺς περὶ τὸν Λίχαν.

347. ΦΩΝΕΙ ΔΙΚΗΣ ΕΣ ΟΡΘΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐφώνει δικαίως καὶ μετὰ ἀληθείας. ΑΛΛ' Η ΝΥΝ ΚΑΚΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἢ τὰ πρότερον, ἢ τὰ νῦν ψεύδεται.

350. ΑΓΝΟΙΑ Μ' ΕΧΕΙ. ἤγουν ἀγνοῶ, καὶ οὐ συνίημι.

352. ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ. τῆς Ἰόλης. ΕΤΡΥΤΟΝ Θ' ΕΛΟΙ. ἕλοι τε εἴη ἄν. εἰ δὲ ὑφ' ἵν, θέλοι. ΤΗΝ Θ' ΥΨΙΠΥΡΓΟΝ ΟΙΧΑΛΙΑΝ. Φερεκύδης φησὶν οὕτω· "Μετὰ δὲ "τὸν ἀγῶνα Ἡρακλῆς ἀφικνεῖται πρὸς Εὔρυτον τὸν Μελανέως τοῦ Ἀρχεσιλάου εἰς "τὴν Οἰχαλίαν. ᾠκεῖτο δὲ αὕτη ἐν Θούλῃ τῆς Ἀρκαδίας. καὶ ᾐτει τὴν θυγατέρα "Ἴλλῳ γυναῖκα· τοῦ δὲ μὴ διδόντος, Ἡρακλῆς εἷλε τὴν Οἰχαλίαν, καὶ τοὺς υἱοὺς "ἔκτεινεν. Ἶφιτος δὲ ἔφυγεν εἰς τὴν Εὔβοιαν." Μενεκράτης δὲ οὕτω λέγει· Ἡρακλέα εἰς ἐπιθυμίαν Ἰόλης ἀφικέσθαι τῆς Εὐρύτου· τὸν δὲ μὴ θέλειν διδόναι. ἥρα τε γὰρ αὐτῆς, καὶ μίγνυσθαι ἔμελλε τῇ θυγατρὶ, εἰ μὴ Ἀργεῖοι ἐξῆλθον εἰς τὴν Εὔβοιαν. ΘΕΛΞΕΙΕΝ. πεπεικὼς εἴη. ΑΙΧΜΑΣΑΙ ΤΑΔΕ. καταπράξασθαι τῇ αἰχμῇ, ὅ ἐστι, διὰ πολέμου κατορθῶσαι.

358. ΟΝ ΝΥΝ ΠΑΡΩΣΑΣ. τὸν ἔρωτα αὐτῆς παρωσάμενος καὶ παραπεμψάμενος, τἀναντία εἶπεν ὁ Λίχας. ΚΡΥΦΙΟΝ ΩΣ ΕΧΟΙ ΛΕΧΟΣ. λαθραῖον, μὴ εἰδυίας σου· ἀλλ' ἵνα ὡς παλλακίδα αὐτὴν λάβῃ.

362. ΕΝ Η. τῇ Οἰχαλίᾳ, τῇ πατρίδι τῆς Ἰόλης.

365. ΩΣ ΟΡΑΣ. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἀκούεις. ΗΚΕΙ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐλεύσεται ὅσον οὔπω. διὰ δὲ τούτων τὴν ταχεῖαν αὐτοῦ ἄφιξιν ἀπαγγέλλεται. ΟΥΚ ΑΦΡΟΝΤΙΣΤΩΣ δὲ, οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ διὰ πολλῆς φροντίδος ἔχων αὐτὴν καὶ ἀγαπῶν. ΜΗΔΕ ΠΡΟΣΔΟΚΑ ΤΟΔΕ. τὸ ἐν δούλης μέρει ἔχειν αὐτήν. ΕΝΤΕΘΕΡΜΑΝΤΑΙ, ἐκκέκαυται.

372. ΑΓΟΡΑ, ἀθροίσματι. ΟΥΧ ΗΔΟΜΑΙ. λυποῦμαι μὲν, οὐκ εἰπών σοι τὰ κεχαρισμένα· ἀλλ' ὅμως ἀληθῆ εἰσιν ἅπερ εἴρηκα.

377. ΑΡ' ΑΝΩΝΥΜΟΣ. ἆρα ἄσημος οὕτως ἐστὶ καὶ δυσγενὴς, ὡς μηδὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς γιγνώσκεσθαι; Η ΚΑΙ ΤΑ ΛΑΜΠΡΑ. ταῦτα τὸ τοῦ ἀγγέλου πρόσωπόν φησι. τὸ δὲ ΚΑΤ' ΟΜΜΑ ΚΑΙ ΦΥΣΙΝ ἀντὶ τοῦ, εὐπρεπὴς τὴν ὄψιν καὶ τὸ πᾶν σῶμα. ἢ ἀντὶ τοῦ, ἆρα τῇ θέᾳ καὶ τὸ γένος ἐφάμιλλον;

382. ΒΛΑΣΤΑΣ. τοὺς γονεῖς, ἀφ' ὧν ἐβλάστησεν. ΔΗΘΕΝ. προσποιούμενος μηδὲν ἠρωτηκέναι, μηδὲ ἐγνωκέναι.

385. ΜΗ ΤΙ ΠΑΝΤΕΣ. ἔλοιντο μὴ πάντες ἄνθρωποι, ἀλλ' οἱ κακοὶ, καὶ ὅσοι μηχανῶνται λάθρα, καὶ κακούργους λόγους ἑαυτοῖς συντιθέασιν.

389. ΟΥΚ ΑΠΟ ΓΝΩΜΗΣ. οὐκ ἄνευ συνέσεως, ἀλλ' ἀρεσά. ἤγουν, κἀμοὶ ἀρέσκει τοῦτο.

390. ΗΜΕΙΣ. κατ' ἰράτησιν.

392. ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ, αὐτόματος.

394. ΩΣ ΕΡΠΟΝΤΟΣ ΕΙΣΟΡΑΣ ΕΜΟΥ. ὁρᾷς γάρ με ἕρποντα καὶ σπεύδοντα πρὸς τὸν Ἡρακλέα. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ, (Ἀριστοφ. Σφ. 1428.) Κατιάγη τῆς κεφαλῆς.

396. ΑΣΣΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ ἄΐσσεις. ΚΑΙ ΝΕΩΣΑΣΘΑΙ. ἀνακαινίσασθαι, καὶ αὖθις ὁμιλῆσαι ἀκριβῶς ἐκ νέου. ἢ οὕτως· πρὶν ἡμῖν καινοτέρους ἀνακοινώσασθαι λόγους.

399. ΙΣΤΩ ΜΕΓΑΣ ΖΕΥΣ. ὅτι περὶ ὧν οἶδα ἀκριβῶς σοι διηγήσομαι.

401. ΩΝ Δ' ΕΒΛΑΣΤΕΝ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τίνος ἐτέχθη.

402. ΟΥΤΟΣ ΒΛΕΦ' ΩΔΕ. ὡς εἰκὸς, κάτω νένευκεν ὁ Λίχας. κατασχοῦσα οὖν αὐτὸν τῆς χειρὸς, φησίν· ἀπόβλεψον εἰς ἐμέ. ὁ δὲ ἀνανεύσας εἶπεν ἄν, Πρὸς τίνα γὰρ νομίζεις με βλέπειν; πρὸς ὅ τὸ, ΠΡΟΣ ΤΙΝ' ΕΝΝΕΠΕΙΝ ΔΟΚΕΙΣ; ὅτι πρὸς βασιλίδα. τὸ δὲ χ, ὅτι τὸ ΩΔΕ τοπικόν ἐστι.

404. ΤΟΛΜΗΣΟΝ ΕΙΠΕΙΝ. καλῶς τὸ ΤΟΛΜΗΣΟΝ, ὡς ἀποδειλιῶντος εἰπεῖν διὰ τὸν δεσπότην.

407. ΔΕΣΠΟΤΙΝ ΤΕ ΤΗΝ ΕΜΗΝ. τοῦτο πρὸς τὸ ΠΡΟΣ ΤΙΝ' ΕΝΝΕΠΕΙΝ ΔΟΚΕΙΣ.

409. ΔΙΚΑΙΑ ΓΑΡ. ἀντὶ τοῦ, ἀληθῆ.

411. ΕΣ ΤΗΝΔΕ. δεικτικῶς, εἰς ἐμέ. ΜΗ ΔΙΚΑΙΟΣ ΩΝ. μὴ ἀληθεύων.

412. ΤΙ ΠΟΤΕ ΠΟΙΚΙΛΑΣ ΕΧΕΙΣ. τί περιπανούργηκας κατ' ἐμοῦ; τί ἐμηχανήσω, ἢ ἐδολιεύσω;

414. ΚΑΤΩΝ ΣΕΘΕΝ. εἰκῇ ὁμιλούσης δηλονότι.

416. ΣΙΓΗΛΟΣ. ἀντὶ τοῦ, σιγηλή. οὐ σιωπᾷς, φησὶ, πρὶν ἂν πολλὰ φλυαρήσῃς εἰς ἡμᾶς, ἢ πρὶν ἂν μάθῃς ὅ τι βούλει.

419. ΟΥΚΟΥΝ ΣΥ ΤΑΥΤΗΝ. οὐ σὺ, φησὶ, ταύτην, ἣν προσποιῇ ἀγνοεῖν, ἔλεγες εἶναι Ἰόλην;

425. ΤΑΥΤΟ Δ' ΟΥΧΙ ΓΙΓΝΕΤΑΙ. οὐ ταυτόν ἐστι δόκησις καὶ ἀληθὴς λόγος. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι κἀγὼ ἤκουσα.

434. ΑΠΟΣΤΗΤΩ. περισσὴ ἡ ἀπό. ἢ γράφεται ΠΑΡΣΤΗΤΩ, ἤγουν ὁ ἄνθρωπος στήτω παρελθὼν εἰς μέσον, ὁ διελέγχων με. ΛΗΡΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀδολεσχεῖν. ΝΟΣΟΥΝΤΙ. ἀντὶ τοῦ νοσούσῃ ὑπὸ ζηλοτυπίας. ἀρσενικῶς δὲ εἶπεν, καθολικῶς τὸν λόγον ἐπαγαγών, ἵνα μὴ δόξειεν αὐτὴν διελέγχειν, οὕτω· τὸ γὰρ νοσοῦντι, καὶ οἷον μαινομένῳ, συμφλυαρεῖν, ἀνδρός ἐστιν οὐ σώφρονος. προσήκτω οὖν ὁ ἄνθρωπος· οὐ γὰρ φιλονεικήσω πρὸς αὐτόν.

441. ΕΡΩΤΙ ΜΕΝ ΝΥΝ. εὐήθης γὰρ, ὅστις προσδοκᾷ ἀντιπυκτεύσαι τῷ Ἔρωτι. ΠΩΣ Δ' ΟΥ ΧΑΤΕΡΑΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΡΧΕΙ.

446. ΜΕΜΠΤΟΣ ΕΙΜΙ. *μεμπτή εἰμι, τουτέστιν εἰ μέμφομαι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπίμεμπτος, ἐπιπληκτική.*

449. ΕΙ ΜΕΝ ΕΚ ΚΕΙΝΟΥ ΜΑΘΩΝ. *εἰ μὲν γὰρ παρ' Ἡρακλέους ἐκιλεύσθης ψεύσασθαι, κακὴν μάθησιν ἐκμανθάνεις· εἰ δὲ σὺ σαυτὸν εἰς τοῦτο ψευδολογίας ἄγεις, ἴσθι ὅτι κἂν θελήσῃς ποτὲ εἰπεῖν τἀληθῆ, οὐ δυνήσῃ, ὑπὸ τῆς συνηθείας νικώμενος, ἢ κἂν θέλῃς ἀληθεῦσαι, οὐ πεισθήσῃ.*

454. ΚΗΡ, μερὶς, κλῆρος, μοῖρα, τύχη. ΟΠΩΣ ΔΕ ΛΗΣΗΣ. *ἀντὶ τοῦ, μὴ λήσεις. Ἀττικὴ δὲ ἡ φράσις. λυπήσομαι δὲ, ἐὰν μὴ εἴπῃς, καὶ παρ' ἐμοῦ προσδόκα βλαβήσεσθαι.*

460. ΠΛΕΙΣΤΑΣ. *δηλονότι ἀνάνδρους παρθένους, ὡς Μίδειαν τὴν Φύλαντος, Αὔγην τὴν Ἀλέου, Μεγάραν τὴν Κρέοντος, τὰς Θεσπίου θυγατέρας, Ἀσυδάμειαν τὴν Ἀμύντορος.*

462. ΗΔΕ Τ' ΟΥΔ' ΑΝ. *οὐδὲ ἡ Ἰόλη ὀνειδισθήσεται ὑπ' ἐμοῦ, οὐδ' εἰ μεγάλως αὐτῆς ἐρᾷ ὁ Ἡρακλῆς.* ΤΩ ΦΙΛΕΙΝ. *τῷ φιλεῖν αὐτὴν τὸν Ἡρακλέα.*

468. ΡΕΙΤΩ ΚΑΤ' ΟΥΡΟΝ. *ἐρρίφθω, φησὶν, ὁ περὶ τούτων λόγος εἰς τὸν ἀέρα.*

470. ΠΕΙΘΟΥ ΛΕΓΟΥΣΗ ΧΡΗΣΤΑ. *πείσθητι, φησίν· ὁρᾷς γὰρ ὅτι φιλανθρώπως σοι ὁμιλεῖ.*

475. ΩΣΠΕΡ ΟΥΤΟΣ. *ὁ ἐν τῷ λειμῶνι ἀκηκοὼς, καὶ ἀπαγγείλας σοι.*

479. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ. *τὸ ἑξῆς· καὶ ταῦτα οὔτ' εἶπε κρύπτειν. τὰ περὶ τοῦ ἔρωτος, φησὶ, τῆς Ἰόλης οὔτε κρύπτειν μοι ὁ Ἡρακλῆς εἶπεν, οὔτε μὴν ὁμολογεῖν.*

483. ΗΜΑΡΤΟΝ. *καλῶς διὰ τῆς λέξεως συγγνώμην ἑαυτῷ προξενεῖται.* ΕΠΕΙ ΓΕ ΜΕΝ ΔΗ. *ἐπεὶ τοίνυν πάντα λόγον ἐπίσασαι, λέγω τι καὶ ἕτερον, ὅπερ ὁμοίως κεχαρισμένον σοί τε καὶ τῷ Ἡρακλεῖ γενήσεται.*

490. ΩΔΕ ΚΑΙ ΦΡΟΝΟΥΜΕΝ. *ἤγουν, ὥσπερ προείρηκα, οὕτω ποιήσω ταῦτα.* ΝΟΣΟΝ. *τὴν θεομαχίαν. τὸ γὰρ πρὸς Ἔρωτα φιλονεικεῖν, θεομαχεῖν ἐστιν ἀντικρυς.* ΕΠΑΚΤΟΝ δὲ ἐνταῦθα *ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετον.* ΑΝΤΙ ΔΩΡΩΝ ΔΩΡΑ. *ὅπως ἂν αὐτῷ παρ' ἡμῶν κομίσῃ ἀντίποινα καὶ σύμφωνα οἷς ἤγαγες. λέγει δὲ ἀντὶ τῶν αἰχμαλώτων.* ΣΤΝ ΠΟΛΛΩ ΣΤΟΛΩ. *ἤγουν σὺν ταῖς ἀπεσταλμέναις αἰχμαλωτίσι.*

497. ΜΕΓΑ ΤΙ ΣΘΕΝΟΣ. *γράφεται καὶ* ΜΕΓΑ ΤΙ ΣΘΕΝΟΥΣΑ ΚΥΠΡΙΣ. *ὁ δὲ νοῦς· νικηφορεῖ ἐν παντὶ πράγματι Κύπρις. ἢ οὕτως· ἀποφέρεται τὰς νίκας κατὰ πάντων, καὶ πάσης κρατεῖ φύσεως.* ΣΘΕΝΟΣ δὲ ΝΙΚΑΣ περιφραστικῶς, *τὴν νίκην. εἰκότως δὲ ὁ Χορὸς τοιαύτην ἀρχὴν πεποίηται· πέπαυται γὰρ ὁ λόγος περὶ τοῦ ἔρωτος.* ΠΑΡΕΒΑΝ. *ἀντὶ τοῦ παραβήσομαι. καὶ ὅσα μὲν εἰς θεοὺς, φησὶν, ἐνεδείξατο, ὑπερθήσομαι.* ΤΟΝ ΕΝΝΥΧΟΝ. *τὸν ἐν σκότῳ διατρίβοντα.* ΤΑΝΔ' ΑΡ' ΑΚΟΙΤΙΝ. *τὴν Δηϊάνειραν. ὁ δὲ νοῦς οὗτος· τὰ μὲν εἰς θεοὺς γεγονότα παρίημι· ἐκεῖνα δὲ λέγω, τίνες ἠγωνίσαντο περὶ τῶν γάμων Δηϊανείρας, καὶ κατέβησαν εἰς τὸν ἀγῶνα.* ΑΜΦΙ. ΓΥΟΙ, *ἀντίπαλοι. ἢ ἰσχυροὶ ἐν τοῖς γυίοις, μαχεσάμενοι χερσὶ καὶ ποσίν. ἢ ἀμφότεροι τιθωρακισμένοι. ἢ ἄμφω παρωξυμμένοι.* ΠΑΜΠΑΗΚΤΑ. *ἀγωνίσματα πληγῶν μεγά.* ΕΞΗΛΘΟΝ. *ἀντὶ τοῦ διήνυσαν, ἐπεξῆλθον, ἠγωνίσαντο. λέγει δὲ, ὅτι πᾶν εἶδος ἀγωνίσματος κατ' ἀλλήλων ἐνεδείξαντο, ἠγωνίσαντο.*

508. ΤΕΤΡΑΟΡΟΥ, τετρασκελοῦς. ΦΑΣΜΑ, *φάντασμα, σχῆμα.* ΑΠ' ΟΙΝΙΑΔΑΝ. *ἀπὸ Αἰτωλίας. ἢ οὕτως· Οἰνίαι, πόλις Ἀκαρνανίας, δι' ἧς ῥεῖ Ἀχελῶος· πληθυντικῶς δὲ λέγεται.* ΒΑΚΧΕΙΑΣ ΘΗΒΑΣ. *τῆς τὸν Βάκχον ἐχούσης. καλῶς*

δὲ τὸ ΒΑΚΧΕΙΑΣ, πρὸς ἀντιδιαστολήν. ΚΑΙ ΛΟΓΧΑΣ. ἀφ' ἱστορίας φησὶ λόγχην ἔχειν τὸν Ἡρακλέα. ΑΟΛΛΕΙΣ ΙΣΑΝ. καταχρηστικῶς εἶπεν ἐπὶ δύο τὸ ΑΟΛΛΕΙΣ. ἐπὶ πλήθους γὰρ λέγεται. ἢ ἀολλεῖς, ἀντὶ τοῦ λίαν ἀλέντες. Ὅμηρος· (Ἰλ. χ'. 308.) Οἴμησε δὲ ἀλείς. ΙΕΜΕΝΟΙ, ἐπιθυμοῦντες. ΜΟΝΑ Δ' ΕΥΛΕΚΤΡΟΣ. μόνη δὲ ἡ εὔλεκτρος Κύπρις παροῦσα ἐβράβευε καὶ διέταττε.

517. ΤΟΤ' ΗΝ ΧΕΡΟΣ. τότε οὖν ὁ Ἡρακλῆς καὶ χερσὶ καὶ τόξοις ἐμάχετο· ὁ δὲ Ἀχελῶος τοῖς κέρασιν. ΑΝΑΜΙΓΔΑ, ἀναμεμιγμένως. ΗΝ Δ' ΑΜΦΙΠΛΕΚΤΟΙ. τὸ ΗΝ ἀντὶ τοῦ, ὑπῆρχον. Ἡσίοδος· (Θεογ. 321.) Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. ΚΛΙΜΑΚΕΣ δὲ, αἱ ἐπαναβάσεις, παρὰ τὸ ἄνω τε καὶ κάτω αὐτοὺς στρέφεσθαι ἐν τῇ μάχῃ. ἔστι δὲ εἶδος παλαίσματος ἡ κλίμαξ. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα ἐπὶ Ἡρακλέους ἀκουστέον. ΗΝ ΔΕ ΜΕΤΩΠΩΝ. τοῦτο ἐπὶ Ἀχελώου. οἱ γὰρ ταῦροι τοῖς κέρασι καὶ μετώποις μάχονται.

523. Α Δ' ΕΥΩΠΙΣ. ἡ Δηϊάνειρα. ΕΓΩ ΔΕ ΜΑΤΗΡ. ἐγὼ, φησὶν, ἐνδιαθέτως ὡσεὶ μήτηρ λέγω. ἐγὼ παρεῖσα τὰ πολλὰ, τὰ τέλη λέγω τῶν πραγμάτων. ΑΜΦΙΜΑΧΗΤΟΝ ΟΜΜΑ ΝΥΜΦΑΣ. ἀντὶ τοῦ, ἡ περιμάχητος νύμφη, περιφραστικῶς. ἀπὸ δὲ τοῦ καλλιστεύοντος αὐτὴν εἶπε μέρους. ΑΜΜΕΝΕΙ. ἀντὶ τοῦ, ἀνέμεινε. ὁ νοῦς οὗτος· ἔτι δὲ καὶ νύμφη ἐλεεινὴ οὖσα, ὑπέμεινεν ἡ περικαλλὴς Δηϊάνειρα. ΚΑ'ΠΟ ΜΑΤΡΟΣ ΑΦΑΡ. παραχρῆμα γαμηθεῖσα, τῆς μητρὸς ἀφωρίσθη.

531. ΗΜΟΣ ΦΙΛΑΙ. ἡ Δηϊάνειρα πρὸς τὸν Χορὸν ἐξελθοῦσα διαλέγεται, καί φησιν· ἐν ὅσῳ ὁ Λίχας κατὰ τὸν οἶκον συντάττεται ταῖς αἰχμαλώτοις, ἐξῆλθον, ἵνα ἅπερ ἐμηχανησάμην δηλώσω ὑμῖν. ΩΣ ΕΠ' ΕΞΟΔΩ. ὡς μέλλων αὖθις ἐξιέναι πρὸς τὸν Ἡρακλέα. ΣΥΓΚΑΤΟΙΚΤΙΟΥΜΕΝΗ. σὺν ὑμῖν θρηνοῦσα.

536. ΕΖΕΥΓΜΕΝΗΝ. γεγαμημένην τῷ Ἡρακλεῖ. προσεδεξάμην φορτίον λωβητὸν τῆς ἐμῆς φρενὸς, ἤτοι βλαβερὸν φορτίον καὶ ἐφύβριστον. ΜΙΑΣ ΥΠΟ ΧΛΑΙΝΗΣ. ὑπὸ μιᾶς κοίτης.

542. ΟΙΚΟΥΡΙ' ΑΝΤΕΠΕΜΨΕ. τοιαῦτα τῆς οἰκουρίας δῶρα ἔπεμψέ μοι ὑπὲρ τοῦ χρόνου παντὸς, οὗ συνῴκησα αὐτῷ, ὅ ἐστιν, εὐχαριστήρια τῆς πολυχρονίας ἡμῶν οἰκουρίας.

547. ΤΗΝ ΜΕΝ ΕΡΠΟΥΣΑΝ ΠΡΟΣΩ. τῇ Ἰόλῃ προκόπτουσαν, καὶ αὐξανομένην τὴν ἥβην. ΤΗΝ ΔΕ ΦΘΙΝΟΥΣΑΝ. ἑαυτὴν λέγει, δεικτικῶς. ΦΘΙΝΟΥΣΑΝ δὲ, ἀντὶ τοῦ βεβηκυῖαν. ΩΝ ΑΝΘΟΣ. τὸ ἄνθος τῶν νέων γυναικῶν φιλεῖ ἁρπάζειν ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνδρός. ΤΩΝ Δ' ΥΠΕΚΤΡΕΠΕΙ. τῶν δὲ ὑπαναχωρεῖ, δηλονότι τῶν πρεσβυτέρων. οἷον, τῶν δύο ἡλικιῶν τὴν μὲν νεάζουσαν ἁρπάζειν εἴωθεν ὁ τοῦ ἀνδρὸς ὀφθαλμὸς, τῆς δὲ ὑπεκτρέπειν τὸν πόδα, ἤτοι τῆς πρεσβυτέρας.

550. ΜΗ ΠΟΣΙΣ ΜΕΝ. διαφορὰν ταύτην ἔχει ὁ πόσις πρὸς τὸν ἄνδρα. πόσις μὲν γὰρ λέγεται καὶ ὁ πρὸ πολλοῦ ἀποστὰς τῆς γυναικός· ἀνὴρ δὲ, ὁ συνὼν, καὶ ὁ πρὸ ὀλίγου χωρισθεὶς, ὡς τὸ, (Ἰλ. ω'. 725.) Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλευ. δέδοικα οὖν, φησὶ, μὴ ἐμὲ καταλιπὼν πόσις ἐμὸς κληθῇ, ὡς συνοικήσας μοι ποτὲ, ταύτης δὲ ἀνὴρ, ὡς αὐτῇ συνοικῶν. Ἄλλως· πόσις, πρόσις τις ὤν, παρὰ τὸ προσιέναι.

552. ΟΥ ΓΑΡ ΟΡΓΑΙΝΕΙΝ ΚΑΛΟΝ. οὐ χρὴ τὴν συνετὴν γυναῖκα θυμοῦσθαι τῷ ἀνδρί. Η Δ' ΕΧΩ. ᾧ δὲ τρόπῳ τῆς λύπης ἴαμα σχοίην, ὑμῖν ἐρῶ. ΛΥΤΗΡΙΟΝ ΛΥΠΗΜΑ. ἀντὶ τοῦ τῆς λύπης ἴαμα.

556. ΛΕΒΗΤΙ ΧΑΛΚΕΩ. δύο ὀνόματα, ὡς κρατερὸν αἰχμήτην. ΚΕΚΡΥΜΜΕ-

ΝΟΝ. ὃ ἐκ τότε ἀπειθήμην λίθητι, ἐπὶ τῷ κατὰ καιρὸν χρήσασθαι αὐτῷ. ΠΑΙΣ ΕΤ' ΟΥΣΑ. νεωτέρα. οὐ γὰρ παρθένος. ΕΚ ΦΟΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ αἵματος τῶν σφαγῶν. Ὅμηρος· (Ἰλ. Φ'. 162.) ἄκρον ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος. ἢ ἐκ τοῦ τόπου ἄθεν ἐφονεύθη ὁ Νέσσος. Ὅμηρος· (Ἰλ. κ'. 521.) ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν.

560. ΠΟΡΕΤΕ, διεπέρα, διεπόρθμευεν. ΗΝΙΚΑ ΣΤΟΛΟΝ ΞΥΝ ΗΡΑΚΛΕΙ. στόλον φησὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ δούλων τε καὶ ἀδελφῶν. ἡνίκα οὖν καταλιποῦσα τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς, ἔρημος ἐπηκολούθησα τῷ Ἡρακλεῖ. ΜΑΤΑΙΑΙΣ ΧΕΡΣΙΝ. ὅτι οὐδὲν ἤνυσεν. ἔφθασε γὰρ ὁ Ἡρακλῆς τοξεύσας, καὶ ἀνελὼν αὐτόν.

566. ΕΠΙΣΤΡΕΨΑΣ. εὐτρεπίσας, ἢ στρέψας καὶ κάμψας τὴν νευράν. ἢ εἰς αὐτὸν στραφεὶς καὶ βλέψας. ΚΟΜΗΤΗΝ ΙΟΝ. ἢ διὰ τοὺς ὄγκους, ἢ διὰ τὴν πτέρωσιν. τὸ δὲ ΠΝΕΥΜΟΝΑΣ, ἀντὶ ἐνικοῦ. ΔΙΕΡΡΟΙΖΗΣΕΝ. μετὰ ἦχου ὥρμησε.

570. ΟΝΗΣΗ. ὠφεληθήσῃ, καὶ ὄνησιν λήψῃ ἐκ τῶν ἐμῶν πορθμῶν. ΕΑΝ ΠΤΘΗ. γράφεται ΠΙΘΗ.

572. ΑΜΦΙΘΡΕΠΤΟΝ. τὸ ἀπὸ τοῦ ἰοῦ τῆς ὕδρας πεπηγός. θρέψαι γὰρ, τὸ πῆξαι. Η. ὅπου, ἢ ἐν ᾧ. ΘΡΕΜΜΑ ΛΕΡΝΑΙΑΣ ΤΔΡΑΣ. περιφραστικῶς ἡ ὕδρα. ΦΡΕΝΟΣ ΚΗΛΗΤΗΡΙΟΝ. ἐπιτήδειον πρὸς τὸ παῦσαι καὶ κηλῆσαι, καταπαυστήριον τῆς φρενὸς τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ πρὸς ἄλλην ἔρωτος. ἢ κατακηλοῦν τὴν ψυχὴν τοῦ Ἡρακλέους τῷ πρὸς τὴν Δηϊάνειραν ἔρωτι.

579. ΕΓΚΕΚΛΕΙΣΜΕΝΟΝ, τηρούμενον. ΠΡΟΣΒΑΛΟΤΣ' ΟΣΑ. τοῦτό φησιν, ὡς κατὰ ἐντολὴν Νέσσου καὶ ἄλλα τινὰ συμμίξασα. ΠΕΠΕΙΡΑΝΤΑΙ. κατείργασαι, τετελείωται καὶ ἤνυσαι. ΚΑΚΑΣ ΔΕ ΤΟΛΜΑΣ. τὰς φαρμακείας. μὴ εἰδείην, φησὶ, κακοῖς πράγμασιν ἐπιχειρεῖν, οἷον δολοφονῆσαι αὐτὸν, ἢ τι τοιοῦτον ἐργάσασθαι· ἀλλ' ἄχρι τοῦ μεταθεῖναι αὐτοῦ τὴν γνώμην διὰ τοῦ κατασκευάσματος τούτου. εἰ μὴ μάταιόν ἐστι τοῦτο τὸ κατασκεύασμα, προσδοκῶ ταύτην ὑπερβαλέσθαι τῇ παρὰ τοῦ Ἡρακλέους εὐνοίᾳ· εἰ δὲ μὴ ἐπιτυγχάνω, παύσομαι τῆς ἐπιχειρήσεως. ΦΙΛΤΡΟΙΣ Δ' ΕΑΝ ΠΩΣ. τοῦτο, φησὶ, τὸ ἔργον μεμηχάνηται οὐκ ἐπ' ὀλέθρῳ, ἀλλ' ἵνα ταύτην φίλτροις ὑπερβαλώμεθα. ΕΙ ΔΕ ΜΗ, ΠΕΠΑΥΣΟΜΑΙ. εἰ δὲ μὴ ἐνεργήσει, πεπαύσομαι τῆς ἐπιχειρήσεως.

588. ΑΛΛ' ΕΙ ΤΙΣ ΕΣΤΙ ΠΙΣΤΙΣ. ἀλλ' εἰ πεπίστευκας, ὅτι δρᾷ τι τοῦτο, ἄρισά μοι δοκεῖς βεβουλεῦσθαι.

590. ΟΤΤΩΣ ΕΧΕΙ Γ' Η ΠΙΣΤΙΣ. πιστεύω μὲν ἀληθὲς εἶναι· οὐ μὴν πεπείραμαι.

592. ΑΛΛ' ΕΙΔΕΝΑΙ ΧΡΗ ΔΡΩΣΑΝ. δεῖ σε, φησὶν, ἐπιχειροῦσαν γνῶναι, ἢ δεῖ σε δρῶσαν ἔχειν τὴν πίστιν, καὶ μὴ μόνον δοκεῖν ἐπίστασθαι· οὔπω γὰρ ἔχεις τὴν γνῶσιν, ἕως οὗ πεπείρασαι. ΓΝΩΜΑ. γράφεται καὶ ΓΝΩΣΜΑ.

594. ΕΙΣΟΜΕΣΘΑ. γνωσόμεθα, φησὶ, τὴν δύναμιν τοῦ σκευάσματος. βλέπω γὰρ τὸν Λίχαν πλησίον πορευόμενον, ὃς ἀποκομίσει τὸν πέπλον τῷ Ἡρακλεῖ· καὶ ἔσαι ἡμῖν διὰ τούτου πεῖρα. ΕΤ ΣΤΕΓΟΙΜΕΘΑ. κρυπτοίμεθα. οἷον, σιωπὴ γένοιτο.

599. ΤΩ ΜΑΚΡΩ ΧΡΟΝΩ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὸ ἐνταῦθα χρόνῳ ἐνδιατρίψαι.

602. ΕΥΤΥΦΗ, ἰσχνουργῆ, λεπτοϋφῆ. οὐκ εὖ δὲ τὸν ἀνδρεῖον χιτῶνα ΠΕΠΛΟΝ φησίν.

607. ΕΦΕΣΤΙΟΝ ΣΕΛΑΣ. ἀντὶ τοῦ, τὸ κατ' οἶκον πῦρ. ΕΡΚΟΣ δὲ ΙΕΡΟΝ, ὃ

βωμὸς, ἢ τὸ ἱερόν. ΠΡΙΝ ΚΕΙΝΟΣ. πρὶν αὐτὸς ἐνδυσάμενος ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὑπ' ὄψισι πάντων προελθὼν, δείξῃ αὐτὸν φανερὸν, τοῖς θεοῖς ἐμφανῶς σταθεὶς, καθ' ἣν ἡμέραν μέλλει ταύρους θύειν τοῖς θεοῖς εὐχαριστήρια.

611. ΠΑΝΔΙΚΩΣ, ἀνενδιαίτως. ΣΤΕΛΕΙΝ ΧΙΤΩΝΙ ΤΩΔΕ. σκιπάσειν, ἐνδύσειν, περιβαλεῖν αὐτὸν τούτῳ τῷ χιτῶνι, ὡς φανῆναι αὐτὸν ΘΥΤΗΡΑ, ἤγουν σφαγέα τῶν θυμάτων, ΚΑΙΝΟΝ, καινοτριπῆ.

614. ΣΗΜ' Ο ΚΕΙΝΟΣ ΕΥΜΑΘΕΣ. σημεῖον νομίσεις, ὅπερ ἐκεῖνος ἐπιγνώσεται, ἐπιθεὶς τὸ ὄμμα τῇ σφραγῖδι, γνοὺς ὅτι παρ' ἐμοῦ ἐστιν ἡ σφραγίς. ΣΦΡΑΓΙΔΟΣ ΕΡΚΕΙ. περιφρασικῶς τῇ σφραγῖδι. ΦΥΛΑΣΣΕ ΠΡΩΤΑ ΜΕΝ ΝΟΜΟΝ. οὗτός ἐστιν ὁ προσήκων νόμος τοῖς διακονοῦσιν, ὥστε μηδὲν περαιτέρω δρᾶν τῶν προσταγμένων αὐτοῖς. ἐμφαίνει δὲ αὐτῷ μὴ ἀποσφραγίσαντα περιεργάζεσθαί τί ἔγκειται. Η ΧΑΡΙΣ ΔΙΠΛΗ ΦΑΝΗ. γνησίως διακονούμενος διπλάζεις τὴν χάριν, καὶ ἴσως φιληθήσῃ παρ' ἑκατέρου.

620. ΕΡΜΟΥ ΤΕΧΝΗΝ. κήρυξ γὰρ ὁ θεός. ΛΟΓΩΝ ΤΕ ΠΙΣΤΙΝ. ἐπίθες, φησὶν, ἣν θέλεις σφραγῖδα· ἔντειλαι δέ μοι καὶ περὶ πραγμάτων ἄλλων μυστικῶν, καὶ λόγους ἀνακοίνωσαί μοι, καὶ φυλάξω.

628. ΠΡΟΣΔΕΓΜΑΤΑ, ὑποδοχάς. λέγει δὲ, ὅτι οἶσθα πῶς φιλοφρόνως αὐτὴν προσηκάμην. καὶ τοῦτο δὲ ἐπαγωγὸν πρὸς Ἡρακλέα, εἴ γε τὴν ὑπονοουμένην φιλοφρόνως προσεδέξατο.

629. ΩΣΤ' ΕΚΠΛΑΓΗΝΑΙ. ὅτι ἀσμένως αὐτὴν ὑπεδέξω, ὡς θαυμάσαι με, καὶ ἐπὶ τούτῳ χαρῆναι.

630. ΔΕΔΟΙΚΑ ΓΑΡ. δέδοικα γὰρ, φησὶ, μὴ πρὸ καιροῦ εἴπῃς τὸν ἐξ ἐμοῦ πόθον, ἕως μάθωμεν, εἰ καὶ αὐτὸς ἡμᾶς ποθεῖ. διὰ δὲ τούτων ἐρεθίζει αὐτὸν πλέον εἰπεῖν. τὸ δὲ ΠΡΩ, πρωΐ ἐστιν, ἤτοι πρώην. ἔμεινε δὲ τὸ ι ἀνεκφώνητον.

633. Ω ΝΑΥΛΟΧΑ. ὁ Χορὸς τοὺς περὶ τὴν Οἴτην οἰκοῦντας προσκαλεῖται ἐπὶ τῷ πανηγυρίσαι, διὰ τὴν προσδοκωμένην ἐπιδημίαν τοῦ Ἡρακλέους. ὁ δὲ νοῦς· οἱ τὰ παραθαλάσσια θερμὰ λετρὰ ἐνοικοῦντες, καὶ οἱ παρὰ τοὺς τραχεῖς καὶ ὀρεινοὺς τόπους τῆς Οἴτης καὶ τὸν Μηλιακὸν κόλπον, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἀκτὴν τῆς χρυσοτόξου Ἀρτέμιδος, ἵνα φησὶν εἶναι τῶν Ἑλλήνων τὰ συνέδρια, ἄρτι ὁ καλλιφωνότατος πάλιν ἥξει αὐλὸς, καὶ καταλήψεται ἡμῶν τὰς ἀκοὰς, ἡδύ τι καὶ μουσικὸν προσπνέων, οὐκ ἐχθρὰν, οὐδ' ἀπευκτὴν φωνὴν, ἀλλὰ θείας μούσης ἀντίλυρον, ὅ ἐστι, φωνῆς γλυκείας. ΝΑΥΛΟΧΑ ΛΟΥΤΡΑ. παραθαλάττια. φησὶ δὲ τὰ Ἡράκλεια, ἅπερ λέγεται αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ ἀνεῖναι. δοκεῖ δὲ τοῦτο παρ' ἰσορίαν εἶναι. φασὶ γὰρ πρῶτον ἐν Τραχῖνι τῷ Ἡρακλεῖ ἀναδεδόσθαι· ἐνταῦθα δὲ, ὡς προϋπαρχόντων αὐτῶν, φησίν. ΠΕΤΡΑΙΑ δὲ, διὰ τὸ ἐν ὄρει τῇ Οἴτῃ κεῖσθαι. ἔνιοι δὲ ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λουτρά. ΚΑΙ ΠΑΓΟΥΣ. πάγοι εἰσὶν οἱ ὑψηλοὶ τόποι, ἢ αἱ ὀξεῖαι πέτραι. ΜΗΛΙΔΑ ΠΑΡΑ ΛΙΜΝΑΝ. λίμναν φησὶ τὴν θάλασσαν. Ὅμηρος· (Ὀδ. ε'. 337.)

Αἰθυίη δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης.

ὁ δὲ Μηλιακὸς κόλπος παρὰ Τραχῖνί ἐστιν. Εἰς τὸ αὐτό. ΜΗΛΙΔΑ ΠΑΡΑ ΛΙΜΝΑΝ. τὴν Μαγνησίαν, ἔνθα τὸ τῆς Ἀρτέμιδος παραθαλάσσιον ἱερὸν, πλησίον Τραχῖνος, ὅπου καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία συνέβη τοῖς Ἕλλησιν ἐν Θερμοπύλαις. ΧΡΥΣΑΑΚΑΤΟΥ. ἐν Εὐβοίᾳ τιμᾶται χρυσότοξος Ἄρτεμις. ΕΝΘ' ΕΛΛΑΝΩΝ ΑΓΟ-

ΡΑΙ. ὅπου συνάγονται οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν, περὶ ἧς Ἀγάθων φησὶ, Πυλάδην τὸν Στροφίου πρῶτον κριθῆναι ἐν τῇ Φωκίδι, καθαιρόμενον τὸ ἐπὶ Κλυταιμνήστρᾳ μύσος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν σύνοδον Πυλαίαν φησὶ προσαγορεύεσθαι. ἢ ὅτι ὁ τόπος πύλη τῆς Ἑλλάδος.

642. ΟΥΚ ΑΝΑΡΣΙΑΝ. οὐκ ἐχθρὰν, οὐδὲ θρήνων βοήν. ΑΝΤΙΑΤΡΟΝ ΜΟΥΣΑΣ. ἀντίμιμον, ἰσόλυρον, ἀντῳδόν. ἀντὶ τοῦ, μουσικὴν φωνήν. ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους τῆς λύρας φωνήν· ἀφ' οὗ δηλοῦται, ὅτι ὁμοῦ αὐλὸς καὶ λύρα ἀναφωνήσουσιν. ΣΕΥΤΑΙ, ἐνορμᾶται, ἵζει.

649. ΟΝ ΑΠΟΠΤΟΛΙΝ ΕΙΧΟΜΕΝ. ὃν ἐκτὸς εἴχομεν τῆς πόλεως, εἰς δωδεκάμηνον ἀναμίνουσαι. τὸ δὲ ἑξῆς· ὃν ἀπόπτολιν πελάγιον, ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν τῆς πόλεως ἐν τῷ πελάγει. ΠΕΛΑΓΙΟΝ δὲ, ὅτι πολλάκις καὶ διὰ θαλάττης ἔπλεεν, εἴ ποτε εἰς νήσους ἀπήει. Α ΔΕ ΟΙ ΦΙΛΑ. ἡ Δηϊάνειρα. ΑΡΗΣ ΟΙΣΤΡΗΘΕΙΣ. μανείς. ὁ περὶ τὴν Οἰχαλίαν πρὸς τὸν Εὔρυτον πόλεμος. ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὐθὺς ἐπανῆλθεν· ἐξέλυσεν ἡμᾶς, φησὶ, τῆς ὠνίας, ἣν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας εἴχομεν.

657. ΜΗ ΣΤΑΙΗ ΠΟΛΥΚΩΠΟΝ. μηδαμοῦ ἡ ναῦς ἀλλαχοῦ ὁρμίσαι, ἕως ἐνταῦθα ἀφίκοιτο, τὴν Εὔβοιαν νῆσον ὑπερβᾶς καὶ καταλιπών. καταρρεψάμενος γὰρ τὴν Οἰχαλίαν, ἐκεῖ ἔμεινε θῦσαι τῷ πατρί. ΠΑΝΑΜΕΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, τὴν σήμερον ἡμέραν ἦλθοι, τῷ πέπλῳ τῆς πειθοῦς θελχθείς, τῷ ἐκ προφάσεως τοῦ Νέσσου κατεσκευασμένῳ. ΠΕΙΘΟΥΣ δὲ ΠΕΠΛΩ εἶπεν, ὅτι γέγονεν ἐπὶ τῷ καταπεῖσαι καὶ μεταθεῖναι τὴν Ἡρακλέους γνώμην ἐπὶ τὴν Δηϊάνειραν. ἢ ΠΑΝΑΜΕΡΟΣ, εὐμενής. ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἦλθοι εἰς ἔρωτα τῆς γυναικὸς, διὰ τὸ τοῦ Νέσσου φάρμακον. ΠΑΓΧΡΙΣΤΩ. ἤτοι τῷ χρισθέντι πέπλῳ, συγκεκραμένος καὶ ἁρμοσθεὶς τῇ πειθοῖ τοῦ θηρός.

665. ΜΗ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ. ὑπὲρ τὴν συμφέρουσαν χρείαν, καὶ πλέον τοῦ συμφέροντος.

670. ΟΥ ΔΗ ΤΙ ΤΩΝ ΣΩΝ. μὴ ἕνεκα ὧν ἀπέσαλκας δωρημάτων τῷ Ἡρακλεῖ ἀθυμεῖς; πρὸς ὃ Δηϊάνειρα, Ναὶ, φησὶ, περὶ τούτου φοβοῦμαι οὕτως, ὥστε μηδέποτε παραινέσαι τινὶ ἀδήλου πράγματος προθυμίαν λαβεῖν, ὅ ἐστιν, ἀδήλῳ πράγματι ἐπιχειρεῖν.

675. ΘΑΥΜ' ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΝ. θαυμαστὸν, καὶ οἷον οὐκ ἄν τις ἐλπίζοι ΜΑΘΕΙΝ. γράφεται καὶ ΠΑΘΕΙΝ.

680. ΚΑΤ' ΑΚΡΑΣ ΣΠΙΛΑΔΟΣ. σπιλὰς, ἡ πέτρα. ὡς οὖν ἐπὶ λίθου θεμένη αὐτὸ, τοῦτό φησι. κατατήκεται οὖν καὶ ῥεῖ καὶ διαλύεται, ἀπὸ τοῦ λίθου διαῤῥέον. ΩΣ Δ' ΕΙΔΗΣ ΑΠΑΝ. ὅπως γνῷς ἀκριβῶς ὅλον τὸ πρᾶγμα, εἰς μῆκος ἁπλώσω τὸν λόγον. ΕΓΩ ΓΑΡ ΩΝ Ο ΘΗΡ ΜΕ. ὢν εἶπέ μοι ὁ Νέσσος, ὅτε τὴν πλευρὰν ἤλγει, τῷ βέλει πρωθείς. ΓΛΩΧΙΝΙ δὲ, ἀπὸ μέρους, τῷ βέλει· γλωχὶν γὰρ, ἡ ἀκὶς, ὃ λέγει ὁ Ὅμηρος ὄγκον. (Ἰλ. δ'. 214.) ΠΑΡΗΚΑ ΘΕΣΜΩΝ ΟΥΔΕΝ. λείπει ἄπρακτον. ΕΣΩΖΟΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ἔσωσα κ ἐφύλαξα. διεφύλαξα ἓν ὅσα μοι παρήγγειλεν, ὡσανεὶ δίλτῳ χαλκῇ ἔχουσα ἐγκεχαραγμένα. ΔΥΣΝΙΠΤΟΝ δὲ, ἀντὶ τοῦ δυσαπάλειπτον.

686. ΠΡΟΡΡΗΤΑ. πρὸς ἐμὲ ὑπὸ Νέσσου προειρημένα. προμεμελετημένα μοι, ἢ ἀπόῤῥητα. ΘΕΡΜΗΣ ΑΘΙΚΤΟΝ. ἀπροσπέλαστον πυρὸς καὶ ἡλιακῆς ἀκτῖνος. ΑΡΤΙΧΡΙΣΤΟΝ, παραυτὰ χριόμενον. ΝΥΝ Δ' ΟΤ' ΗΝ ΕΡΓΑΣΤΕΟΝ. νῦν δ' ὅτι ἐνίσχ ὁ καιρὸς τοῦ χρίσαι, ἔχρισα μαλλὸν ἐρίου.

692. ΚΤΗΣΙΟΥ ΒΟΤΟΥ ΛΑΧΝΗΝ. ἀπὸ κτησίου προβάτου τὸν μαλλὸν σπάσασα, ἠγουν ἐν οἴκῳ τρεφομένου. κτήνη δὲ τὰ πρόβατα λέγονται καὶ βοτά. ΑΛΑΜΠΕΣ ΗΔΙΟΥ. μὴ καταυγασθέν. ΚΟΙΛΩ ΣΤΓΑΣΤΡΩ. ἀντὶ τοῦ εἰς ξύλινον σορὸν, τουτέστι κιβωτόν.

696. ΑΦΡΑΣΤΟΝ, ἀφανὲς, ἀνεκδιήγητον. ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΝ δὲ, ἀσυνείκαστον πρὸς τὸ μαθεῖν ἀνθρώπῳ. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπαράβλητον, οἷον οὐκ ἔχον ἄλλῳ παραβληθῆναι, ὥστε πιστεῦσαι καὶ μαθεῖν τὸν ἀκούοντα. ΤΟ ΓΑΡ ΚΑΤΑΓΜΑ. τὸ γὰρ ἔριον τοῦ προβάτου, μετὰ τὸ χρίσαι τὸν πέπλον, ἔρριψα εἰς τύπον καταλαμπόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου. τὴν γὰρ αὐγὴν ΑΚΤΙΝΑ ΗΛΙΩΤΙΝ εἶπεν. ἢ ΚΑΤΑΓΜΑ, τὸ αἴγειον μήρυμα. ΩΣ Δ' ΕΘΑΛΠΕΤΟ. ὡς δὲ ἐθερμάνθη, ὑπεῤῥεύσεν, ἀφανῶς λέλυται. ΠΡΙΟΝΟΣ ΕΚΒΡΩΜΑΤΑ. ἰοικὸς πρίσμασι ξύλου. θαυμαστῶς δὲ βρώματα πρίονος εἶπε τὰ πρίσματα. τρόπον γάρ τινα ἐσθίων τὸ ξύλον ὁ πρίων, ἐκεῖνο τὸ λεπτὸν ἀποβάλλει.

703. ΠΡΟΠΕΤΕΣ. ἐῤῥιμμένον, καὶ προπεσὸν χαμαί. ΑΝΑΖΕΟΥΣΙΝ, ἀνακαχλάζουσι. ΘΡΟΜΒΩΔΕΙΣ ΑΦΡΟΙ. ἐπηρμένοι. θρόμβος γὰρ ὁ ὄγκος. ἢ περιφερῆ φυσήματα. ΓΛΑΥΚΗΣ ΟΠΩΡΑΣ. τοῦ γλυκέος, τοῦ ἀρτίως ἐκπιεσθέντος καὶ νέου. μάλιστα δὲ ὁ νέος οἶνος θερμὸς ὤν, εἰ πέσοι χαμαὶ, ἀφρίζει. γλαυκὴν δὲ ὀπώραν τὸν νέον οἶνον εἶπε, διὰ τὴν λαμπρότητα.

710. ΗΣ ΕΘΝΗΣΧ' ΥΠΕΡ. ὑπὲρ ἧς, ὑφ' ἧς, δι' ἥν. ΤΟΝ ΒΑΛΟΝΤΑ. τὸν τοξεύσαντα. ΩΝ ΕΓΩ ΜΕΘΥΣΤΕΡΟΝ. ὧν, τῶν εἰρημένων μοι ὑπ' ἐκείνου, νῦν τὴν γνῶσιν μανθάνω, ὅτε οὐκ ἔτι με ὠφελεῖ. ΑΡΚΕΙ, ὠφελεῖ. Ὅμηρος· (Ἰλ. β'. 393.) ἄρκιον ἐσσεῖται. ΕΙ ΤΙ ΜΗ ΨΕΥΣΟΘΗΣΟΜΑΙ. εἰ μὴ διαμάρτοιμι τῆς γνώμης, ἣν ἔχουσα περὶ αὐτοῦ τυγχάνω.

717. Χ'ΩΣΑΠΕΡ ΑΝ ΘΙΓΗ. καὶ ὅσα ἂν θίγῃ τοῦ Ἡρακλείου βέλους, εἴτε ἄνθρωπος, εἴτε θηρίον, ἀπόλλυται. ΕΚ ΔΕ ΤΟΥΔΕ. τοῦ Νέσσου. ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ Νέσσου.

721. ΚΑΙΤΟΙ ΔΕΔΟΚΤΑΙ. κἀγὼ, φησὶν, ἀποθανεῖν βουλήσομαι, ἵνα μὴ δόξω πονηρίᾳ ἀνηρηκέναι τὸν Ἡρακλέα, ἀλλ' ἀκουσίῳ γνώμῃ. ΤΑΥΤΗ ΣΥΝ ΟΡΓΗ. τούτῳ τῷ τρόπῳ, τουτέστι διὰ τοῦ πέπλου. ΖΗΝ ΓΑΡ ΚΑΚΩΣ. γυναῖκα κακοδοξοῦσαν οὐ δεῖ ζῆν, ἥ τις μὴ θέλει δοκεῖν ἐκ φύσεως εἶναι κακή.

725. ΤΑΡΒΕΙΝ ΜΕΝ ΕΡΓΑ. ἀνάγκη μὲν εὐλαβεῖσθαι τὰ δεινὰ ἔργα· οὐ χρὴ δὲ πρὸ τῆς ἐκβάσεως τῶν συμβησομένων αἱρεῖσθαι τὰ δεινά.

727. ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΟΙΣ. ἐν τοῖς πονηροῖς βουλεύμασιν οὐχ ὑπολείπεται χρηστὴ ἐλπὶς, ἥτις παρέχει πεποίθησιν καὶ θάρσος. ἀντὶ τοῦ, δύσελπίς εἰμι.

729. ΑΛΛ' ΑΜΦΙ ΤΟΙΣ ΣΦΑΛΕΙΣΙ. τοῖς ἀκουσίως σφαλεῖσιν ἡ ἐπαγομένη ὀργὴ πεπεμμένη ἐστὶ καὶ πραεῖα καὶ συγγνωστὴ, ἧς σε δίκαιον τυγχάνειν παρὰ τοῦ Ἡρακλέους· ἄκουσα γὰρ ἥμαρτες.

731. ΟΥΧ Ο ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ. ὁ μὴ δυσυχῶν τοιαῦτα ἂν εἴποι.

733. ΤΟΝ ΠΛΕΙΩ ΧΡΟΝΟΝ. γράφεται ΛΟΓΟΝ. ὁ δὲ νοῦς· πρέπει σοι λοιπὸν σιωπᾶν, καὶ μηκέτι περὶ τούτου πλείω λέγειν, εἰ μὴ ἄρα τι τῷ σῷ παιδὶ μέλλεις ἐρεῖν παραγιγνομένῳ.

738. ΑΛΛΟΥ ΜΗΤΕΡΑ. αἰσχύνομαι γὰρ ἐπί σοι.

740. ΣΤΥΓΟΥΜΕΝΟΝ. λυπηρὸν, καὶ μίσους ἄξιον.

744. ΤΟ ΓΑΡ ΦΑΝΘΕΝ. *τὸ ἅπαξ πραχθὲν, καὶ ἐπὶ πέρας ἐλθὸν, πῶς ἄν τις μὴ γενέσθαι ποιήσειε ; Πίνδαρος·* (Ὀλ. β'. 29.) *τῶν δὲ πεπραγμένων, ἀποίητον οὐδ' ἂν χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.*

747. ΑΖΗΛΟΝ. *φαῦλον, ὃ οὐδεὶς ἂν ζηλώσειεν.*

748. ΑΥΤΟΣ ΒΑΡΕΙΑΝ ΞΥΜΦΟΡΑΝ. *τὰ μὲν ἑώρακα πάσχοντος· τὰ δὲ ἀνοιμώζοντος ἤκουσα κατὰ τὴν γλῶσσαν, ὅ ἐστι, κατὰ στόμα αὐτοῦ ἑστάμενος, καὶ οὐ πόρρω, τουτέστιν, ἔμπροσθεν αὐτοῦ. ὅμοιον τῷ, κατὰ στόμα αὐτοῦ ἀπήντησε.*

750. ΕΜΠΕΛΑΖΕΙΣ, *προσπελάζεις.* ΠΑΡΕΣΤΑΣΑΙ. *πλησίον γέγονας.*

752. ΟΘ' ΕΙΡΠΕ. *καινοπρεπὴς ἡ φράσις.* ἦλθεν εἰς τὴν Εὔβοιαν, ἧς ἀκρωτήριόν ἐστι τὸ Κήναιον. ΤΕΜΕΝΙΑΝ ΤΕ ΦΥΛΛΑΔΑ. *τὸν ἀπὸ τοῦ τεμένους στέφανον, ἢ τέμενος πολύφυλλον.*

761. ΩΣ ΣΤ ΠΡΟ'ΤΞΕΦΙΕΣΟ. *ὡς σὺ ἐνετείλω.*

765. ΚΑΙ ΠΡΩΤΑ ΜΕΝ. *ὁ Ἡρακλῆς ἱλαρᾷ τῇ φρενὶ κατηύξατό σοι, χαίρων ἐπὶ τῷ πέπλῳ.* ΟΠΩΣ ΔΕ ΣΕΜΝΩΝ. *ὅτε δὲ ἀπὸ τῶν θυμάτων καὶ τῶν ξύλων ἡ φλὸξ ἀνεκαίετο, τότε ἱδρὼς ἀνῄει περὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ.* ΦΛΟΞ ΑΙΜΑΤΗΡΑ. *ὅτι ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἱερείων συνίστατο.* ΚΑ'ΠΟ ΠΙΕΙΡΑΣ ΔΡΥΟΣ. *ἀπὸ λιπαροῦ ξύλου· δρῦν γὰρ λέγει πᾶν δένδρον.*

770. ΑΡΤΙΚΟΛΛΟΣ ΩΣΤΕ ΤΕΚΤΟΝΟΣ. *ὡς ὑπὸ τέκτονος καλῶς συγκεκολλημένος.* τὸ δ' ἑξῆς· *καὶ προσκολλητὸς ὁ χιτὼν κατὰ πᾶν μέρος, ὡς ἂν ξύλῳ νεαρὰ κόλλα ὑπὸ τέκτονος προσείη χρισθεῖσα.* ΟΔΑΓΜΟΣ, *κνησμός. δήξασθαι γὰρ, τὸ κνήσασθαι.* ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΟΣ δὲ, *ἴσος σπασμῷ, ἢ μετὰ σπασμοῦ. γίνεται δὲ ὁ ψόφος ἀπὸ σπασμοῦ.*

773. ΕΧΘΡΑΣ ΕΧΙΔΝΗΣ. *Τυφῶνος γὰρ καὶ ἐχίδνης ἡ ὕδρα.* ΩΣ ΕΔΑΙΝΤΟ. *ὡς κατήσθιεν αὐτὸν ὁ ἰός.*

777. ΤΟ ΣΟΝ ΜΟΝΗΣ. *εἶπεν ὅτι σὺ αὐτῷ προσήγαγες τὸν πέπλον. ὥσπερ ἀπέσαλτο ὑπὸ σοῦ· εἶον, οὐδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ πανουργήσας.*

781. ΜΑΡΨΑΣ ΠΟΔΟΣ ΝΙΝ. *δραξάμενος τοῦ ποδὸς τοῦ Λίχα κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἔνθα δεσμεῖται τὸ ἄρθρον. λέγει δὲ τὸ περὶ τὸν ἀστράγαλον μέρος, οὗ εἰώθαμεν δεσμεῖν τὸ ὑπόδημα, ἤ τι τοιοῦτον.* ΛΥΓΙΖΕΤΑΙ, *ἁρμόζεται, κάμπτεται, συστρέφεται. ὅπου ἐστὶν ὁ δεσμὸς τῶν νευρῶν, ἔνθα ὑποδεσμούμεθα. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν λύγων· εὐέλικτον γὰρ τὸ φυτὸν, νέον ὄν.* Ὅμηρος· (Ἰλ. λ'. 105.) *δίδη μόσχοισι λύγοισιν.* ΑΜΦΙΚΑΥΣΤΟΝ. *τὴν ἐκ τοῦ πόντου ἀμφοτέρωθεν κλυζομένην.*

783. ΚΟΜΗΣ ΔΕ ΛΕΥΚΟΝ ΜΥΕΛΟΝ. *διὰ δὲ τῆς κόμης τὸν ἐγκέφαλον ἐκραίνει, κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς διασχισθείσης. ὅτι διαιρεθείσης τῆς κεφαλῆς, διὰ τῆς κόμης ἀνεπέμπετο ὁ ἐγκέφαλος σὺν τῷ αἵματι.*

785. ΑΝΕΤΦΩΝΗΣΕ. *κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀντὶ τοῦ ἐξέναξε.* ΤΟΥ ΜΕΝ ΝΟΣΟΥΝΤΟΣ. *τοῦ Ἡρακλέους νοσοῦντος, τοῦ δὲ Λίχα ἤδη ἀνυσθέντος, ὅ ἐστι, πεφονευμένου.*

788. ΕΣΠΑΤΟ. *σπασμῷ γὰρ εἵληπτο, κείμενος ἐπὶ τῆς γῆς.* ΛΟΚΡΩΝ ΟΡΕΙΟΙ. Ὅμηρος· (Ἰλ. β'. 527.)

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέραν ἱερῆς Εὐβοίης.

791. ΑΠΕΙΠΕ. ἀπέκαμεν, ἀπηγόρευσεν ἑαυτὸν, ὑπερκέκμηκε πρὸς τὰς ὀδύνας ἐπὶ γῆς κυλιόμενος. ΕΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ. σφοδρῶς λοιδορούμενος, λοιδορῶν, μεμφόμενος, κατὰ μέρος κακῶς λέγων. ἐνδατεῖσθαι γὰρ, τὸ μερίσασθαι. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δαινυμένων· ἐνδατεῖσθαι γὰρ, τὸ σφοδρῶς ἐσθίειν. Ἄλλως. ΕΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ. νῦν σφόδρα κακῶς λέγων, δυσφημῶν, συνεχῶς μεμφόμενος, ἐπαρώμενος. ἔνιοι δὲ γράφουσιν ΕΜΜΑΤΤΟΥΜΕΝΟΣ, ἀντὶ τοῦ μασσώμενος. ΚΑΤΑΚΤΗΣΑΙΤΟ. πλεονάζει ἡ κατά. ἀντὶ τοῦ ἔσχε.

796. ΤΟΤ' ΕΚ ΠΡΟΣΕΔΡΟΥ. ὅτε ἀπέκαμε κυλιόμενος, τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν διὰ τῆς κεχυμένης τοῦ σώματος λιγνύος, εἶδέ με δακρυφοοῦντα. ΑΙΓΝΥΟΣ δὲ, τῆς παρακειμένης καὶ περικεχυμένης αὐτὸν φλογώδους νόσου.

801. ΑΡΟΝ. προσακτικῶς. ΕΙ Δ' ΟΙΚΤΟΝ ΙΣΧΕΙΣ. αἰσχύνεται γὰρ αὐτοῦ θανεῖν, μὴ ἐγγελασθῇ ὑπὸ τῶν Οἰχαλιέων.

807. ΒΡΥΧΩΜΕΝΟΝ. ἀνοιμώζοντα μεγάλως ἐκ τῶν σπασμῶν.

810. ΠΟΙΝΙΜΟΣ ΔΙΚΗ. ἡ τιμωρὸς, ἡ ποινὴν ἀπαιτοῦσα.

812. ΘΕΜΙΣ Δ' ΕΠΕΙ ΜΟΙ. θέμις δέ ἐστιν ἡμᾶς καταρᾶσθαί σοι, ἐπεὶ σὺ προτέρα τὴν θέμιν ἀπέρριψας καὶ παρεῖδες, καὶ οὐκ ἐδέξω, ἕως τι κατὰ τὸ δίκαιον πράξειας. ΠΡΟ'ΥΛΑΒΕΣ. ἀντὶ τοῦ φθάσασα οὐκ ἐξεδέξω. γράφεται καὶ ΠΡΟ'ΥΒΑΛΕΣ.

815. ΤΙ ΣΙΓ' ΑΦΕΡΠΕΙΣ. σῖγα, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ σιωπηλῶς. τουτέστι, διὰ τί οὐδὲν ἀποκρίνῃ πρὸς τὸν Ὕλλον; ΞΥΝΗΓΟΡΕΙΣ, συνᾴδεις.

817. ΟΥΡΟΣ ΟΦΘΑΛΜΩΝ ΕΜΩΝ. εἴθε οὖρος καλὸς ἐπιπνεύσοι αὐτῇ ἀπιούσῃ, ἵνα μηκέτι αὐτὴν ἴδοιμι. τροπικῶς δὲ ΟΥΡΟΣ, ὡς ἐπὶ νεὼς, ἀντὶ τοῦ οὐριοδρομείτω. ΟΓΚΟΝ ΓΑΡ ΑΛΛΩΣ. τί γὰρ μάτην ἐπαιρόμεθα τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι, οὐδὲν ἄξιον αὐτῆς διαπραξαμένης, ὧν ἡ φύσις, καὶ ὁ θεσμὸς ἀπῄτει. ΤΡΕΦΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ ἔχειν.

823. ΙΔ' ΟΙΟΝ Ω ΠΑΙΔΕΣ. αἱ τοῦ Χοροῦ πρὸς ἀλλήλας διαλέγονται περὶ τοῦ δεδομένου μαντείου τῷ Ἡρακλεῖ ἐν τῇ Δωδώνῃ, ὅτι νῦν ἀπέβη. τὸ δὲ ΟΙΟΝ, ἀντὶ τοῦ οἵως, οὕτως· Ὁρᾶτε, ὦ φίλαι, οἵως ἡμῖν ἀθρόως συνέπεσε, καὶ εἰς οἷον κακὸν ἀπέβη τὸ ἔπος ἐκ τῆς μαντείας πάλαι χρησθέν. ΠΡΟΣΕΜΙΞΕ δὲ, ἀντὶ τοῦ, προσερράγη ὀξέως. ΤΑΣ ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ. γράφεται ΠΑΛΑΙΦΟΙΒΟΥ, ἵν' ᾖ, τῆς πάλαι μαντευσαμένης. φοιβᾶσθαι γὰρ, τὸ μαντεύεσθαι. Ο Τ' ΕΛΑΚΕΝ. ὅπερ ἐφθέγξατο, ἐπειδὰν ἐνιαυτὸς παρέλθῃ, τότε διαδοχὴν γενέσθαι τῶν πόνων τῷ Ἡρακλεῖ, τῷ Διὸς παιδί. ΑΝΑΔΟΧΑΝ δὲ, ἀνάπαυσιν, ἀνακωχὴν, ἄνεσιν. ΑΥΤΟΠΑΙΔΙ. γνησίῳ παιδί. ΤΕΛΕΟΜΗΝΟΣ. ὁ ἐνιαυτὸς, ὁ τέλειον ἔχων τὸν δωδεκάμηνον. καὶ ΑΡΟΤΟΣ, ὁ ἐνιαυτὸς, ἀπὸ τοῦ ἅπαξ κατ' ἐνιαυτὸν ἀροῦν. ΚΑΙ ΤΑΔ' ΟΡΘΩΣ. ταῦτα δὲ τὰ χρησθέντα ἀσφαλῶς νῦν ἡμῖν ἀποβαίνει. τροπικῶς δὲ ΚΑΤΟΥΡΙΖΕΙ, ὥσπερ οὐρίῳ πνεύματι προσορμίζει ἡμῖν κατ' ὀρθὸν ἀνυόμενα. ΚΑΤΟΥΡΙΖΕΙ, προσπνεῖ. ΠΩΣ ΓΑΡ ΑΝ Ο ΜΗ ΛΕΥΣΣΩΝ. πῶς γὰρ ὁ μηκέτι ὁρῶν τὸ φῶς παρὰ Εὐρυσθέως κελεύοιτο;

833. ΕΙ ΓΑΡ ΣΦΕ ΚΕΝΤΑΥΡΟΥ. εἰ γὰρ αὐτὸν, τὸν Ἡρακλέα, τὸ αἷμα τὸ θανάσιμον τοῦ Κενταύρου περιέχει, τῇ πλευρᾷ προσακέντος τοῦ ἰοῦ, πῶς ἂν ἕτερον ἥλιον ἢ τανῦν ἴδοι; ΧΡΙΕΙ ΔΟΛΟΠΟΙΟΣ. χρίει δὲ τὸ ἱμάτιον τῷ αἵματι ἡ ἀνάγκη τῆς Δηϊανείρας, τῆς μετὰ δόλου τεχνησαμένης. ἠνάγκασται γὰρ ὑπὸ ζήλου τεχνάσα-

σθαι. ΟΝ ΤΕΚΕΤΟ ΘΑΝΑΤΟΣ. τοῦτον τὸν ἰὸν ἐγέννησεν ὁ αἰόλος δράκων, μᾶλλον δὲ ὁ Θάνατος. ΠΡΟΣΤΕΤΑΚΩΣ. προσκεκολλημένος τῷ ἰῷ τῆς ὕδρας. τοῦτο δὲ καθ' ἑαυτό· αἰτιατικὴν γὰρ ἐπιφέρει. Ἄλλως· προσκεκολλημένος τῷ φάσματι, τουτέστι τῷ ἱματίῳ τῷ κεχρισμένῳ τῷ φαρμάκῳ, ἤγουν τῇ χολῇ τῆς ὕδρας, τῷ ἰῷ. ΔΕΙΝΟΤΑΤΩ. ἤγουν ἀλεθρίῳ, παρὰ τὸ πεφονεῦσθαι. ΜΕΛΑΓΧΑΙΤΑ. τοῦ δασυτρίχου. καὶ ἅμα τῷ φάσματι τῆς ὕδρας, καὶ τὰ κέντρα τοῦ Νέσσου αἰκίζει αὐτόν. δῆλον δὲ, ὅτι φόνια τὰ κέντρα τοῦ Νέσσου λέγει, τὸ αἷμα αὐτοῦ τὸ συμμεμιγμένον τῇ χολῇ τῆς ὕδρας. ΔΟΛΟΜΥΘΑ. ὅτι τοῖς δολίοις τοῦ Νέσσου λόγοις ἀπατηθεῖσα τετόλμηκεν. Ἄλλως· τὰ δόλια φάρμακα τὰ συμμεμιγμένα. καὶ γὰρ ἕτερά τινα ἐκέλευσεν αὐτῇ συμμίξαι τῷ αἵματι, ὡς ὀπίσω εἶπον. ΕΠΙΖΕΣΑΝΤΑ, ἐπιχυθέντα, ἀναπαχλάσαντα ἀπὸ τῆς θέρμης τοῦ πυρός.

843. ΩΝ ΑΔ' Α ΤΛΑΜΩΝ. ὧν τὴν βλάβην μεγάλην ἐρῶσα ἡ Δηϊάνειρα τοῖς οἴκοις συμβᾶσα, αὐτὴν μὲν ἐξ ἀρχῆς αὐτὴ οὐ συνεῖδεν, ἐκ κατασκευῆς δὲ τῆς Νέσσου καὶ τῆς τούτου φωνῆς γενομένην, ὡς δῆθεν ἐπὶ τῷ διαλλάττειν αὐτῇ τὸν Ἡρακλέα, λίαν ὀδύρεται καὶ στένει. Ἄλλως· τῶν νεωστὶ δρωμένων, καὶ εἰς τὴν ἀμέλλητον βλάβην συμβάντων τοῖς οἴκοις, ἡ Δηϊάνειρα τὰ κακὰ μὲν ἐξ ἀρχῆς αὐτὴ οὐ συνεῖδεν, οὕτως οἰομένη διαλλάξειν τὸν Ἡρακλέα. ΑΟΚΝΟΝ δὲ, τὴν ὀξεῖαν καὶ ἀμέλλητον· ἢ πολύοκνον, ὅ ἐστι πολύφοβον· κατ' ἐπίτασιν δὲ τὸ α. ΝΕΟΝ ΑΙΣΣΟΝΤΩΝ. νεωστὶ προσβαλλόντων. ΟΤ ΤΙ ΠΡΟΣΕΒΑΛΕΝ. οὐ συνῆκεν ἀπὸ τοῦ Νέσσου. ΑΛΛΟΘΡΟΟΥ, ἀλλοφώνου. ἀπὸ τῆς Νέσσου φωνῆς γέγονεν ἡ καθ' Ἡρακλέους συμφορά. ἢ τῆς ἄλλα εἰπούσης, καὶ μὴ τὰ ἀληθῆ. ἢ ἀλλοφώνου, ὡς ἠλλαγμένην τοῦ Νέσσου φωνὴν ἔχοντος. ΟΛΕΘΡΙΑΙΣ ΞΥΝΑΛΛΑΓΑΙΣ. ἢ ὀλεθρίαις καὶ ἐπιβλαβέσι φιλίαις. ἢ ἐπεὶ ἀντὶ τοῦ ἰδίου θανάτου ὁ Νέσσος ἀντήλλαξεν αὐτῇ τὸ αἷμα. ἢ ὅτι ὁ μὲν Νέσσος εἶπεν αὐτῇ πόθου καὶ διαλλαγῆς ἐργαστήριον εἶναι τὸ φάρμακον· γέγονε δὲ ὄλεθρος Ἡρακλέους. Η ΠΟΤ ΟΛΟΑ ΣΤΕΝΕΙ. ὄντως δὴ ἡ ἀθλία καταξάζει καὶ διαῤῥέχει πολλῶν δακρύων ἀφρόν. ἐμφατικὸν δὲ τὸ ΑΧΝΑΝ, διὰ τὸ πλῆθος. ΧΑΩΡΑΝ οὖν ΑΧΝΑΝ, τὸν νεαρὸν ἀφρόν. ΑΔΙΝΩΝ, ἀθρόων, ἢ πολυθρηνήτων. ΔΑΚΡΤΩΝ ΑΧΝΑΝ. περιφραστικῶς τὰ δάκρυα. Α Δ' ΕΡΧΟΜΕΝΑ ΜΟΙΡΑ. ἡ προσδοκωμένη κακομοιρία τοῦ Ἡρακλέους ἐμφαίνει μεγάλην ἑτέραν ἄτην. προσδοκῶσι δὲ, ὅτι, ἀπολλυμένου Ἡρακλέους, αὐτόχειρ ἑαυτῆς γενήσεται. ΔΟΛΙΑΝ. δόλῳ γὰρ αὐτὴν καὶ λάθρα ἀναιρήσει.

854. ΕΡΡΩΤΕ ΠΑΓΑ ΔΑΚΡΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ, πάρεστιν ἡμῖν δακρύειν, ὡς ἀπὸ πηγῆς κρουνηδόν. ἐκτέταται γὰρ τὸ κακὸν, καὶ πανταχοῦ διαδήσεται ἡ κατὰ τὸν Ἡρακλέα συμφορά. ΑΠΕΜΟΛΕ ΠΑΘΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἀπομόλοι. οἷον οὐδέποτε ἀπὸ τῶν πολεμίων γένοιτο. Ω ΠΟΠΟΙ. φεῦ, φεῦ. κακὸν, φησὶ, γέγονε τῷ Ἡρακλεῖ, οἷον οὐδέποτε πολεμίοις ἀνοίκτιρον σιωπηθήσεται. τὸ γὰρ ΟΤΙΠΩ ἀντὶ τοῦ, οὐχί. ἢ οὕτως· οἷον κακὸν, φησὶν, οὐδέποτε παρὰ τῶν ἐχθρῶν συνέβη τῷ Ἡρακλεῖ, τοῦτο ἀπὸ τῶν ἰδίων αὐτῷ γεγένηται. ΚΕΛΑΙΝΑ' ΛΟΓΧΑ. κελαινὴν εἶπε τὴν λόγχην, διὰ τὸν ἐξ αὐτῆς ἀποτελούμενον θάνατον· μέλας δὲ ὁ θάνατος. δυσφορεῖ δὲ ἐπὶ τῷ αἰχμάλωτον εἰληφθαι τὴν Ἰόλην· διὰ γὰρ ταύτην ἡ συμφορά. ΛΟΓΧΑ δὲ ΔΟΡΟΣ, περιφραστικῶς ἡ λόγχη. ΠΡΟΜΑΧΟΥ δὲ, τοῦ προβεβλημένου. τὸ δὲ ΛΟΓΧΑ πρὸς τὸ ΑΙΧΜΑ. ὁ δὲ λόγος· ὦ θανατοποιὸ λόγχη, ἥτις τότε ἀνελοῦσα τὸν Εὔρυτον, ἐνταῦθα

τὴν Ἰόλην ἤγαγες ἐκ τῆς ὑψηλῆς Οἰχαλίας, ὡς εἴδε μήποτε. τουτέστι, φεῦ τῆς λόγχης ἐκείνης, ἐν ᾗ ἐπόθησε τὴν Οἰχαλίαν ὁ Ἡρακλῆς, ἵνα ἐνέγκοι τὴν Ἰόλην· διὰ γὰρ ταύτην ἡ συμφορὰ ἐγένετο. τὸ δὲ ἄρ' Ἄρρον Α τῷ ΛΟΓΧΑ συναπτέον· ἤ τις λόγχη. ΠΡΟΜΑΧΟΥ ΔΟΡΟΣ. τὸ ΠΡΟΜΑΧΟΥ ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ληπτέον, οἷον, τοῦ πρὸ πάντων μαχομένου. τὸ ΝΥΜΦΑΝ δὲ συναπτέον τῷ ΤΑΝΔΕ.---ΘΟΑΝ. ἀντὶ τοῦ θοᾶς. τινὲς δὲ, τὴν ταχέως νυμφευθεῖσαν. ΑΠ' ΑΙΠΕΙΝΑΣ. ἀπὸ τῆς ἐν ὕψει κειμένης. ΑΙΧΜΑ. νόμῳ πολέμου. Α Δ' ΑΜΦΙΠΟΛΟΣ. ἡ ὑπηρετησαμένη τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν ἔρωτα. ὁ νοῦς· ἡ δὲ Κύπρις ἦν ἄρα φανερῶς ἡ πάντων τούτων ἐργάτις, εἰς ἔρωτα Ἰόλης βαλοῦσα τὸν Ἡρακλέα. ΠΡΑΚΤΩΡ. πρακτική.

865. ΠΟΤΕΡΟΝ ΕΓΩ ΜΑΤΑΙΟΣ. ὁ Χορὸς τῆς τρυφοῦ ἀκούων θρηνούσης ἐπὶ τῇ ἀναιρέσει τῆς Δηϊανείρας, φησὶ τοῦτο· ἆρα ἀναίσθητός εἰμι; κατακούω θρήνου τινός. ΟΥΚ ΑΣΗΜΟΝ. οὐ μικρὸν, ἀλλὰ μεγὰ καὶ ἐξάκουστον. τοῦτο δέ φησιν, ὡς ἠσθημένη μείζονος βοῆς. ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΝΙΖΕΙ. ἔοικέ τι νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος. ΞΥΝΕΣ ΔΕ. ἀλλήλαις παρακελεύονται αἱ ἀπὸ τοῦ Χοροῦ. ἀντὶ τοῦ, τῇδε ἄκουσον· παρὰ τὸ ἔθος γὰρ κατεσυγνακυῖα πρόσεισι.

874. ΤΟ ΠΟΜΠΙΜΟΝ. τὸ πεμφθέν. λέγει δὲ τὸν χιτῶνα.

876. ΒΕΒΗΚΕ. εἰς Ἅδου. ΕΞ ΑΚΙΝΗΤΟΥ ΠΟΔΟΣ. οὐ τοῖς ποσὶ βεβηκυῖα. τὸ γὰρ σῶμα οὐκ ἄπεισιν εἰς Ἅδου.

878. ΟΥ ΔΗ ΠΟΘ' ΩΣ ΘΑΝΟΥΣΑ. κατ' ἐρώτησιν. οὐχὶ ὡς θανοῦσα βέβηκε δέ; ἐπεὶ καὶ ζῶντά ἐσί που πορευθῆναι.

881. ΣΧΕΤΛΙΩΤΑΤΑ. ἦλθε πρὸς τὴν ἀναίρεσιν. τουτέστιν, ὡς ἄν τις ἰδὼν ἢ ἀκούσας σχετλιάσειε τὴν πρᾶξιν.

882. ΤΩ ΜΟΡΩ. τίνι θανάτῳ συνέπεσεν; ἀντὶ τοῦ, τίνι τρόπῳ ἐτελεύτησεν;

883. ΑΥΤΗΝ ΔΙΗΙΣΤΩΣΕ. αὐτὴ ἑαυτὴν ἀφανῆ ἀπὸ τοῦ βίου ἐποίησεν.

884. ΤΙΣ ΘΥΜΟΣ. τίνι θυμῷ χρησαμένη ἑαυτὴν ἀνεῖλεν; ἢ τίς θυμὸς, φησὶν, ἀνεῖλε τὴν Δηϊάνειραν;

885. ΑΙΧΜΑ ΒΕΛΕΟΣ ΚΑΚΟΥ. περίφρασις, τὸ βέλος. βέλος δὲ εἶπεν, ὅτι τρόπον βέλους ἀνεῖλεν ἑαυτὴν ἡ Δηϊάνειρα. ἢ ἥτις, ὡς βέλος ἰοβόλον, μέγα κακὸν προσετρίψατο τῷ Ἡρακλεῖ.

887. ΠΡΟΣ ΘΑΝΑΤΩ ΘΑΝΑΤΟΝ. τὸν ἑαυτῆς πρὸς τῷ τοῦ Ἡρακλέους.

890. ΕΠΕΙΔΕΣ. τεθέασαι τὴν ἐκείνης τόλμαν; ἐκαρτέρησας ἰδεῖν τὴν ὠμότητα; οὕτως γὰρ εἶπε τὴν ΤΕΡΙΝ. καὶ νῦν δὲ τὸ ΜΑΤΑΙΑ κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ, ὦ μελέα· καὶ Ὅμηρος γὰρ τὸ μάταιον μέλεον καλεῖ· (Ἰλ. Ψ'. 795.) οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος.

892. ΤΙΣ ΗΝ ΠΩΣ; ἀντὶ τοῦ, τίνα θυμὸν εἶχε τότε; φέρ' εἰπέ.

893. ΧΕΙΡΟΠΟΙΕΙΤΑΙ. ταῦτα τῇ χειρὶ ἑαυτῆς διεπράξατο.

894. ΤΙ ΦΩΝΕΙΣ; ἀντὶ τοῦ, ἄπιστα λέγεις.

896. Α ΝΕΟΡΤΟΣ. ἡ νεωστὶ ἐνταῦθα ὁρμήσασα Ἰόλη. ΑΝΕΟΡΤΟΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἡ αἰσχρὰ καὶ ἀπρεπής.

900. ΚΤΙΣΑΙ. κατασκευάσαι καὶ ποιῆσαι. καλῶς δὲ, ὡς ἐπὶ μεγάλῳ τολμήματι, εἶπε τὴν λέξιν.

901. ΩΣΤΕ ΜΑΡΤΥΡΕΙΝ ΕΜΟΙ. οὕτως ἀκριβῶς διηγήσομαί σοι τὸ πρᾶγμα, ὡς πεισθῆναί σε, ὅτι ἀληθῆ λέγω.

903. ΚΟΙΛΑ ΔΕΜΝΙΑ. γράφεται ΚΟΙΝΑ. ἢ τὰ τοῦ θανάτου· ἢ τὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἡρακλέους. ΣΤΟΡΝΥΝΘ'. τὸν Ὕλλον στρωννύντα.

907. ΟΡΓΑΝΩΝ. ἢ τῶν ἰσουργικῶν· ἢ τῶν ἐργαλείων, οἷς τὸν πέπλον ἔχρισεν. Ἄλλως· ἥπτετό τινος ἐργαλείου, ὧν εἴωθε μεταχειρίζεσθαι, συνόντος αὐτῇ τοῦ Ἡρακλέους, οἷον ἰσοῦ, ἢ τινος τοιούτου, καὶ ὠδύρετο, ὡς λοιπὸν καταλιμπάνουσα αὐτά. ἰσοῦ δὲ ἴσως ἐφήπτετο, διὰ τὸν κατασκευασθέντα πέπλον ἐπὶ συμφοραῖς. ΑΛΛΗ ΔΕ Κ'ΑΛΛΗ. ἀντὶ τοῦ τῇδε κἀκεῖσε.

913. ΚΑΙ ΤΑΣ ΑΠΑΙΔΑΣ. ἐπεὶ μηκέτι ἔμελλε παῖδας τίκτειν, ἤτοι σχήσειν, ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐ γενήσονται συνουσίαι πρὸς τὸν Ἡρακλέα εἰς παιδοποιΐαν. ΟΤΣΙΑΣ, κοίτας, συνουσίας.

916. ΕΠΕΣΚΙΑΣΜΕΝΗ, περικεκαλυμμένη. ΦΡΟΤΡΟΥΝ, ἐφύλαττον. ΔΕΜΝΙΟΙΣ ΤΟΙΣ ΗΡΑΚΑΕΙΟΙΣ. ἔνθα συνεκάθευδε τῷ Ἡρακλεῖ· ἄλλο γὰρ ἦν, ὅπερ ἐστόρεσιν ὁ Ὕλλος.

919. ΕΠΕΝΘΟΡΟΤΣ' ΑΝΩ. ἐναλλομένη ἄνω εἰς τὴν κλίνην.

924. ΕΥΝΗΤΡΙΑΝ, εὐναζομένην, κοιμωμένην.

927. ΠΡΟ'ΥΚΕΙΤΟ ΜΑΣΤΩΝ. πρὸς τῷ σήθει γὰρ ἐπερονῶντο αἱ γυναῖκες. ΕΚ Δ' ΕΛΩΠΙΣΕΝ. ἐγύμνωσεν, ἐξέδυσεν· λῶπος γὰρ τὸ ἱμάτιον.

930. ΤΩ ΠΑΙΔΙ. τῷ Ὕλλῳ, τῷ παιδὶ τῆς τοιαῦτα τολμώσης.

931. ΚΑ'Ν Ω, καὶ ἐν ᾧ. ἐν ὅσῳ διετρέχομεν πρὸς τὸν Ὕλλον, εἶτα πάλιν πρὸς τὴν Δηϊάνειραν, ἔφθασεν ἑαυτὴν ἀνελοῦσα. ΠΛΕΤΡΑΝ ΥΦ' ΗΠΑΡ. ἐπειδὴ περὶ τὸ ἧπαρ φλέβες εἰσὶ παχεῖαι. Ὅμηρος· (Ὀδ. ι'. 301.) ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν.

934. ΕΓΝΩ ΓΑΡ ΤΑΛΑΣ. ἔγνω γὰρ κατὰ ποῖον τρόπον τοῦτο ἐποίησεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. συνεῖδεν, ὡς ὀργισθεῖσα ἐπὶ τῷ ἠπατῆσθαι παρὰ τοῦ Νέσσου, τὸ ἔργον τοῦτο διεπράξατο.

939. ΑΜΦΙ ΝΙΝ. περὶ αὐτὴν, τὴν μητέρα. ΠΛΕΤΡΟΘΕΝ ΠΛΕΤΡΑΝ. ἐκτείνας ἑαυτὸν ἐπὶ πλευρὰν, ἣ προσκολλήσας ἐκείνῃ, ὠδύρετο, ὅτι αὐτὴν ματαίως ἠτιάσατο, ὡς κακοήθως ἀποστείλασαν τὸν χιτῶνα.

945. ΕΙ ΤΙΣ ΔΤΟ ΚΑΙ ΠΛΕΙΟΤΣ. τῶν ἀνθρωπίνων ἀδήλων ὄντων, ἀνόητοί εἰσιν οἱ λογιζόμενοι δύο ἢ καὶ πλείους ἡμέρας, καὶ οὐ προσδοκῶντες καθ' ἑκάστην ὥραν τὸν θάνατον. πολλάκις γὰρ λύπῃ τινὶ ἢ δυσχερείᾳ περιπεσόντες, ἑαυτοὺς ὑπεξάγουσι τοῦ βίου παραχρῆμα, καὶ οὐκ ἀναμένουσι τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, ὡς καὶ ἡ Δηϊάνειρα.

949. ΠΟΤΕΡ' ΑΝ ΠΡΟΤΕΡΑ. ποῖα, φησὶ, ξένω, τὰ κατὰ τὸν Ἡρακλέα, ἢ τὰ κατὰ τὴν Δηϊάνειραν; ποῖα χαλεπώτερα καὶ περαιτέρω δεινότητος; δυσκατάληπτά ἐστιν, ἰσομεγέθη ὄντα. ΤΑΔΕ ΜΕΝ ΕΧΟΜΕΝ. τὰ μὲν κατὰ τὴν Δηϊάνειραν αὐταῖς ὄψεσιν ἔξεστι θεωρεῖν ἐν τῷ οἴκῳ· τὰ δὲ κατὰ τὸν Ἡρακλέα, ἐκδεχόμεθα. ΚΟΙΝΑ Δ' ΕΧΕΙΝ ΤΕ ΚΑΙ ΜΕΛΛΕΙΝ. κοινὰ δέ ἐστι τὰ ἀμφοτέρων κακά· καὶ τὰ μὲν ἔχομεν, τὰ δὲ μέλλομεν ἕξειν. ἴσον δέ ἐστι τὸ ἔχειν κακὰ, καὶ τὸ προσδοκᾶν.

955. ΑΝΕΜΟΕΣΣΑ ΑΤΡΑ. περιφανὴς ἄνεμος. ΕΠΟΤΡΟΣ, οὔριος. ΕΣΤΙΩΤΙΣ, κατοικίδιος. ὁ δὲ νοῦς· εἶδε, ὡς ἔοικα, πνεύσειεν ἄνεμος οὔριος ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἵνα με λαβὼν ταύτης ἀπαγάγῃ τῆς ἑστίας, καὶ ἀποχωρίσῃ, ὅπως μὴ παραχρῆμα

ἀποθάνω, θεασαμένη τὸν Ἡρακλέα κακῶς διακείμενον. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς μὴ καρτεροῦσα ἰδεῖν τὰς συμφοράς. ΑΠΟΙΚΙΣΕΙΕΝ. ἀποχωρήσειεν ἀπὸ τούτων τῶν τόπων. ΔΥΣΑΠΑΛΑΛΑΚΤΟΥΣ, δυσιάτους. ΧΩΡΕΙΝ ΠΡΟ ΔΟΜΩΝ ΛΕΓΟΥΣΙ. λέγουσί τι παμμέγιθες κακὸν πλησίον που τῆς οἰκίας χωρεῖν, δυσιάτους ὀδύνας ἡμῖν ἐφελκόμενον.

965. ΠΡΟΥΚΛΑΙΟΝ. ἀντὶ τοῦ προκλαίουσιν. ὁ Χορὸς αἰσθάνεται τοῦ Ἡρακλέους πλησίον φερομένου, καὶ πλῆθος θρηνούντων ἐπακολουθούντων αὐτῷ. ΞΕΝΩΝ ΓΑΡ ΕΞΟΜΙΛΟΣ. ἐκ τῆς βαδίσεως συνῆκεν, τὸ φαινόμενον ἄθρισμα ξένων ἀνδρῶν εἶναι. οἷον, βάδισις ξένων ἀνδρῶν ἐστι, καὶ ἄλλου πλήθους συνέσηκε. ΠΑ Δ' ΑΥ ΦΟΡΕΙ ΝΙΝ. ποῦ φορεῖ καὶ φέρει αὐτὸν ὁ ὅμιλος; ὡς γὰρ ὑπὲρ φίλου κηδομένην, ἄψοφον φέρει τὴν βάσιν. ΑΝΑΥΔΟΣ. μηδὲ φωνὴν προΐσθαι δυνάμενος. ΤΙ ΧΡΗ ΘΑΝΟΝΤΑ ΝΙΝ. τί, φησὶ, δεῖ κρῖναι περὶ αὐτοῦ, καὶ τί ἄν τις δοξάσειε; πότερον τέθνηκεν, ἢ ὕπνῳ βεβάπτισαι;

973. Ω ΜΟΙ ΕΓΩ ΣΟΥ. ὁ Ὕλλος ὑπαντήσας τῷ πατρὶ, θρηνεῖ. ΜΗΣΟΜΑΙ, τιχνάσομαι, μηχανήσομαι, ὅπως σωθείης.

976. ΣΙΓΑ ΤΕΚΝΟΝ. γέρων τις ἀκολουθῶν τῷ Ἡρακλεῖ ἀπὸ Εὐβοίας, πρὸς τὸν Ὕλλον φησί. Μὴ ἀνεγείρῃς αὐτόν· τοῦτο γὰρ αἴτιον ὀδύνης τοῖς κάμνουσιν. ΩΜΟΦΡΟΝΟΣ. ἐκ τῶν ὀδυνῶν ἠγριωμένου. ΠΡΟΠΕΤΗΣ. εἰς τὸν θάνατον προνενευκὼς, ἢ παρειμένος, εἰς τὴν γῆν πεσών· ἢ ἐπὶ πρόσωπον κείμενος· ἢ καὶ μένον κείμενος.

982. ΦΟΙΤΑΔΑ. τὴν μανιώδη. ΑΛΛ' ΕΠΙ ΜΟΙ ΜΕΛΕΩ. ἀλλ' ἐνθουσιᾷ μοι τῷ μελέῳ ἡ φρὴν διὰ τὸ ἄπλετον βάρος. ἐν ἐπιθυμίᾳ, φησὶν, ἔχω τὸ βάρος, καὶ σιωπᾷν οὐ δύναμαι.

985. Ω ΖΕΥ ΠΟΙ ΓΑΣ ΗΚΩ. Ἡρακλῆς ταῦτά φησιν, ὡς ἐξαναστὰς καὶ ἀγνοῶν ποῦ μετενήνεκται. ΒΡΥΚΕΙ. ἐσθίει με ἡ νόσος, καὶ ἀναλίσκει.

990. ΑΡ' ΕΞΗΔΗΣ. πρὸς τὸν Ὕλλον λέγει ὁ γέρων. ὦρα, φησὶν, ὅσον ἦν κέρδος τὸ σιωπᾷν ἔγνως, καὶ μὴ διασκεδάσαι τὸν ὕπνον;

993. ΟΥ ΓΑΡ ΕΧΩ. ἀδυνάτως ἔχω καρτερεῖν ἐπὶ τηλικούτῳ κακῷ.

995. Ω ΚΗΝΑΙΑ ΚΡΗΠΙΣ. τὸ ἔδαφος. περιφρασικῶς δὲ, ἀντὶ τοῦ, ὦ Κήναιον. μέμφεται δὲ τῷ τόπῳ, ὅτι οὐκ ἐπὶ αἰσίοις αὐτῷ γέγονε τὰ ἐκεῖ θύματα. οἵαν οὖν, φησὶ, χάριν ἀπὸ τῶν θυμάτων διεπράξω. ΟΙΑΝ ΑΝΘ' ΟΙΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ. οἵαν μοι, φησὶ, προσετρίψω βλάβην, ὦ Ζεῦ, τὴν μανίαις ἀκμάζουσαν. λέγει δὲ ταῦτα ἀφορῶν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα.

1001. ΑΚΗΛΗΤΟΝ, ἀνίατον, ἀκαταπράϋντον. ΚΑΤΑΔΕΡΧΘΗΝΑΙ. θεωρῆσαι, ἰδεῖν τὴν ἀκμὴν τῆς μανίας. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΩΦΕΛΟΝ.

1003. ΤΙΣ ΓΑΡ ΑΟΙΔΟΣ. τίς, φησὶν, ἐπῳδὸς ἢ ἰατρὸς διὰ χειρῶν τὴν τέχνην τῆς ἰατρικῆς ἐνδεικνύμενος θεραπεύσει τὸ πάθος μου, εἰ μὴ ὁ Ζεὺς βούλοιτο; ΘΑΥΜ' ΑΝ ΠΟΡΡΩΘΕΝ. ἥδισα ἄν, καὶ εἰ μακρόθεν μεταπέμψοιτό τις τὸν θεραπεύσοντα, θεασαίμην, μεταπεμψαμένων ὑμῶν.

1007. ΔΥΣΜΟΡΟΝ. γράφεται ΤΣΤΑΤΟΝ.---ΕΥΝΑΣΑΙ. ἢ τὸ καθευδῆσαι, ἢ τὸ ἀποθανεῖν. ΠΑ ΜΟΥ ΨΑΥΕΙΣ. ὡς ἐφαπτομένου αὐτοῦ τοῦ παιδὸς, ἐπὶ τῷ γνῶναι πῶς ἔχει τῷ σώματι. ἢ ΠΑ ΨΑΥΕΙΣ ἀντὶ τοῦ, παῦε ψηλαφῶν καὶ μεταφέρων τῇδε κἀκεῖσε τὸ σῶμά μου. ΠΟΙ ΚΛΙΝΕΙΣ. ποῦ προσάγεις τὰς χεῖρας; ΑΝΤΕΤΡΟΦΑΣ. ὅ τι ἂν ἡσυχάσῃ τοῦ κακοῦ τούτου, πάλιν κινήσας ἀνέτρεψας. οἷον,

ὅ τι ἂν τῶν ὀδυνῶν παύσῃ, τοῦτο διήγειρας. ΤΟΥΤΟ ΤΟΙ. τὸ κινηθῆναι ὑπὸ σοῦ καθήψατό μου.

1012. ΗΔ' ΑΥ ΕΡΠΕΙ. ἡ νόσος, φησὶ, πάλιν ἐπίκειται. ΠΟΘΕΝ ΕΣΤ'. οὐ πρὸς τοὺς φίροντάς φησιν, ἀλλὰ καθόλου πρὸς πάντας τοὺς εὐεργετηθέντας πρώην ὑπ' αὐτοῦ. ποῦ, φησὶν ἄρα, ἐστὶ, ὦ πάντων Ἑλλήνων ἀδικώτατοι, τουτέσιν ἀχαριστότατοι, οὓς ἐγὼ πῆ μὲν κατὰ θάλατταν, πῆ δὲ ἐν γῇ ἔσωζον, καὶ πάντα τόπον καθαίρων, ὑπὲρ σωτηρίας ἐκείνων ἐγγὺς θανάτου ἐγενόμην. τὴν δὲ ἐκ τόπου σχέσιν εἶπεν, ἀντὶ τῆς ἐν τόπῳ, ὡς (Ὀδ. β'. 267.) Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη. ἀντὶ τοῦ, σχεδόν. ΩΛΕΚΟΜΑΝ. ἔκαμνον, καὶ ἐγγὺς θανάτου ἐγενόμην. ΕΠΙ ΤΩΔΕ ΝΟΣΟΥΝΤΙ. δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ, ἐμοί. καὶ νῦν, φησὶν, οὐδεὶς ἐκείνων ἐπ' ἐμοὶ νοσοῦντι. ΟΥ ΠΥΡ ΟΥΚ ΕΓΧΟΣ. λείπει προσαγαγών. οἷον, οὐ πῦρ, οὐ ξίφος σωτήριον προσαγαγὼν, ἀπαλλάξει με τοῦ ζῆν. ΟΥΔ' ΑΠΑΡΑΞΑΙ. οὐδεὶς ἐκείνων, φησὶ, βούλεται ἐλθεῖν τὴν κεφαλήν μου ἀποτεμεῖν καὶ ἐλευθερῶσαί με τοῦ μοχθηροῦ βίου.

1020. Ω ΠΑΙ ΤΟΥΔ' ΑΝΔΡΟΣ. εἷς τῶν γερόντων τῶν ἀκολουθησάντων ἐξ Εὐβοίας τῷ Ἡρακλεῖ, πρὸς τὸν Ὕλλον τοῦτό φησιν. ΤΟ'ΤΡΓΟΝ ΤΟΔΕ. τὸ βοηθῆσαι, ἢ βασάξαι τὸν Ἡρακλέα, μεῖζόν ἐσιν ἢ κατ' ἐμέ. ΑΝΗΚΕΙ δὲ, ἀντὶ τοῦ ὁρμᾷ. ὥρμηται, φησὶ, μεῖζον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν. ΤΟ'ΤΡΓΟΝ δὲ, τὴν νόσον φησίν. ΣΟΙ ΤΕ ΓΑΡ ΟΜΜΑ. σὺ γὰρ νέος εἶ, καὶ ὀξύτερόν σοι τὸ ὄμμα πρὸς τὸ σώζειν τὸν πατέρα, μᾶλλον ἢ δι' ἐμοῦ.

1022. ΨΑΤΩ ΜΕΝ ΕΓΩΓΕ. εἰ τὸ κατασχεῖν αὐτὸν ἴαται, ἰδοὺ ἐφάπτομαι αὐτοῦ. ἴσθι δὲ, φησὶν, ὅτι τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν ὀδυνῶν, οὔτε διὰ σόματος, οὔτε ἔξωθεν προσάπτειν δύναμαι. οὐκ οἶδα γάρ. τοιαῦτα γὰρ ἀλγήματα δίδωσιν ὁ Ζεύς. ΟΥΤ' ΕΝΔΟΘΕΝ ΟΥΤΕ ΘΥΡΑΖΕ. τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ, φησὶν, οὐ δύναμαι λαθίπονον ἐξανύσαι, οὔτε ἀπ' ἐμαυτοῦ, οὔτε ἀπό τινος τῶν ξένων.

1025. Ω ΠΑΙ ΠΑΙ. αἰσθάνεται τῆς τοῦ παιδὸς φωνῆς ὁ Ἡρακλῆς. ΘΡΩΣΚΕΙ, ἀποζωπυρεῖται. ΔΕΙΛΑΙΑ, δειλοποιός. ΑΠΟΤΙΒΑΤΟΣ, ἀπροσπέλαστος. ΙΩ ΠΑΛΛΑΣ. ἐπικαλεῖται τὴν Ἀθηνᾶν εἰς βοήθειαν. ΙΩ ΠΑΙ. κᾆν σὺ, ὦ παῖ, τὸν φύσαντα οἰκτείρας, ἐπίσπασαί μοι ξίφος ἀνεμέσητον, ἐφ' ᾧ οὐδείς σε μέμψεται ὡς πατροκτόνον. Ω Μ' ΕΧΟΛΩΣΕΝ. γράφεται ΕΧΟΛΗΣΕΝ, οἷον, χολῇ ἔχρισε τὸν χιτῶνα. ΑΝ ΩΔ' ΕΠΙΔΟΙΜΙ. ἣν ἴδοιμι τῷ αὐτῷ νοσήματι περιπεσοῦσαν. Ω ΔΙΟΣ ΑΤΘΑΙΜΩΝ. ὦ τοῦ Διὸς ἀδελφὲ Ἀϊδωνεῦ.

1051. Ο ΣΤΥΓΝΟΣ. συγνοποιὸς, διὰ τὰς τῶν ἄθλων προσάξεις. ΑΜΦΙΒΛΗΣΤΡΟΝ. τὸν χιτῶνα λέγει. ΠΡΟΣΜΑΧΘΕΝ, προσκολληθέν. ΑΡΤΗΡΙΑΣ. τὰς φλέβας. ΡΟΦΕΙ, ἐκπίνει. ΧΛΩΡΟΝ ΑΙΜΑ. νέον, ἢ νεκρόν. ΑΦΡΑΣΤΩ. ἀπροσδοκήτῳ, ἀνεννοήτῳ, ἢ ἀλέκτῳ· ἢ περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις φράσασθαι, τίς εἴη τὴν φύσιν.

1060. ΛΟΓΧΗ ΠΕΔΙΑΣ. ἡ ἐν πεζομαχίᾳ. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι οὔτε παρατατόμενος, οἷον πρὸς Λαομέδοντα, οὔτε πρὸς Αὐγείαν, ἢ Κενταύρους. Ἄλλως· ἡ ἐν τῷ πεδίῳ βαλλομένη. ἢ ἐπεὶ ἐν τῷ Θεσσαλικῷ πεδίῳ ἐμαχέσατο πρὸς Κενταύρους. ΘΗΡΕΙΟΣ ΒΙΑ. λέοντος, ὕδρας, Κερβέρου, καὶ τῶν λοιπῶν. ΑΓΛΩΣΣΟΣ. κακόγλωσσος, βάρβαρος, ἢ ἀλλόγλωσσος.

1064. ΟΥΚ ΑΝΔΡΟΣ ΦΥΣΙΝ. λείπει, ἔχουσα. Ω ΠΑΙ. ὦ Ὕλλε, δεῖξον τοῖς ἔργοις, ὅτι ἀληθῶς ἐξ Ἡρακλέους ἔχεις τὸ γένος, καὶ μή μου προκρίνῃς τὴν Δηϊάνει-

ραν· ἀλλὰ ταῖς σαῖς χερσὶ τῆς οἰκίας αὐτὴν ἔξαγε, καὶ παράδος μοι. ταῦτα δὲ, ἀγνοῶν ὅτι τίθνηκε, λέγει. ΩΣ ΕΙΔΩ ΣΑΦΑ. ἵνα μάθω, πότερον ὑπὲρ ἐμοῦ νοσοῦντος λυτῇ, ὅταν ἴδῃς τὸ σῶμα τῆς Δηϊανείρας παρ' ἐμοῦ βλαπτόμενον, καὶ δικαίως καταπονούμενον.

1073. ΩΣΤΕ ΠΑΡΘΕΝΟΣ. Ὅμηρος· (Ἰλ. Ψ'. 7.)

ἠΰτε κούρη
νηπίη, ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελίσσεται ἀνώγει.

1076. ΑΛΛ' ΑΣΤΕΝΑΚΤΟΣ ΑΙΕΝ ΕΣΠΟΜΗΝ ΚΑΚΟΙΣ. ἤγουν ὑπέφερον πᾶν κακόν. ΝΥΝ Δ' ΕΚ ΤΟΙΟΥΤΟΥ. ἐξ ἰσχυρᾶ γέγενα ἀσθενής· ἢ ἀπὸ τοιούτου κακῦ.

1081. ΙΔΟΥ ΘΕΑΣΘΕ. ὁ λόγος πρὸς τοὺς περιεστῶτας. ΑΙ ΑΙ. ὀδυνώμενος ἀναβοᾷ. ΕΘΑΛΨΕΝ ΑΤΗΣ. πάλιν ἐξεπύρωσέ με ὁ τῆς νόσου σπασμός. ΑΓΥΜΝΑΣΤΟΝ. ἀδύνης ἀπείρατον, ἄνετον ὀδυνῶν. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐνδίδωσί μοι. ΕΓΚΑΤΑΣΚΗΨΟΝ ΒΕΛΟΣ. τόξευσον κατ' ἐμοῦ τὸν κεραυνόν. ΔΑΙΝΥΤΑΙ. ἐσθίει με, ἡ νόσος δηλονότι. τὸ δὲ Ω ΠΑΤΕΡ ΚΕΡΑΥΝΟΥ, ἀντὶ τοῦ, ὦ κεραυνὲ, εἴθε με λάβοις.

1092. Ω ΝΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΕΡΝΑ. ἀφορῶν εἰς ἓν ἕκαστον μέλος, δυσφορεῖ, ὅτι ἀφ' οἵου οἷον γέγονεν αὐτοῦ τὸ σῶμα. ΥΜΕΙΣ ΕΚΕΙΝΟΙ ΔΗ. ἆρα ὑμεῖς ἐστὲ, οἱ τὸν Νεμεαῖον χειρωσάμενοι λέοντα, τὸν τὴν Νεμέαν λυμαινόμενον; ΑΠΛΑΤΟΝ, ἀπρόσιτον. ΚΑ'ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΝ, καὶ ἀναγόρευτον, ἀδιήγητον, ἢ φαῦλον καὶ μεμισημένον, ὃ οὐκ ἄν τις προσφθέγξαιτο. ΔΙΦΥΗ Τ' ΑΜΙΚΤΟΝ. τὸν τῶν Κενταύρων ἀπροστέλαστον, ᾧ οὐκ ἦν συμμίξαι καὶ συμβαλεῖν. ΥΒΡΙΣΤΗΝ δὲ, μάχιμον, ὠμὸν, οὐ σώφρονα· διὰ τὸν Νέσσον, καὶ τὸν Πειρίθου γάμον. ΥΠΕΙΡΟΧΟΝ ΒΙΑΝ. ὑπερέχοντα κατὰ τὴν δύναμιν. ΤΡΙΚΡΑΝΟΝ ΣΚΥΛΑΚΑ. τὸν Κέρβερον. Ἡσίοδος (Θεογ. 312.) πεντηκοντακάρηνον αὐτόν φησιν εἶναι· οὗτος δὲ, τρίκρανον. ΤΟΝ ΤΕ ΧΡΥΣΕΩΝ ΔΡΑΚΟΝΤΑ. φασὶ τὸν Ἄτλαντα τῷ Ἡρακλεῖ κεκομικέναι τὰ μῆλα, ὅτε καὶ αὐτὸς διαδεξάμενος τὸν οὐρανὸν ἐβάσασεν. ΕΠ' ΕΣΧΑΤΟΙΣ ΤΟΠΟΙΣ. τοῖς τῆς Λιβύης. ΕΓΕΥΣΑΜΗΝ, ἐπειράθην, πεῖραν ἔσχον.

1105. ΑΝΑΡΘΡΟΣ. οὐκ ἔχων τὰ ἄρθρα τῶν μελῶν, διὰ τὸ σεσῆφθαι αὐτά. ΚΑΤΕΡΡΑΚΩΜΕΝΟΣ. τὰς σάρκας σαπείς, καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμαμένας, ὡς ῥάκη. ΥΦΛΗΣ ΥΠ' ΑΤΗΣ. ὑπὸ νόσου ἀφανοῦς, καὶ ἀκαταλήπτου, ἣν οὐκ ἐστὶν ἰδεῖν.

1109. ΤΟΔ' ΙΣΤΕ. οἱ παρόντες. ΚΑ'Ν ΜΗΔΕΝ ΕΡΠΩΝ. καὶ οὕτως ἔχων, καὶ οὕτω διακείμενος.

1115. ΕΙ ΣΦΑΛΗΣΕΤΑΙ. εἰ ἀποτεύξεται τούτου.

1117. ΣΙΓΗΝ ΠΑΡΑΣΧΩΝ. ἀντὶ τοῦ σιωπήσας καὶ ἡσυχάσας. ΟΥ ΓΑΡ ΑΝ ΓΝΟΙΗΣ. τουτέστιν, ἐὰν μὴ τοῦ θυμοῦ παύσῃ πρότερον, οὐ δυνήσῃ γνῶναι ὑπὸ τῆς ὀργῆς σκοτούμενος, ὅτι ἀδίκως αὐτὴν ἀνελεῖν βούλει, ὅπερ σοι ἐστὶ μεγίστη χαρὰ, οὐδὲ ὅτι μάτην ἀλγεῖς τὴν ψυχὴν, νεμεσῶν τὴν οὐδὲν ἀδικήσασαν. ἢ μάτην ἀλγεῖς, ἀνελεῖν αὐτὴν βουλόμενος.

1123. ΩΝ ΣΤ ΠΟΙΚΙΛΛΕΙΣ. σοφίζῃ καὶ καλλωπίζεις τῷ λόγῳ.

1126. Ω ΠΑΓΚΑΚΙΣΤΕ. αὕτη τοῦ μίσους ἐπίτασις, ὅτι καὶ μνήμην τῆς μητρὸς ἐποιήσατο· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἡρακλέους ἀκούοντος.

1128. ΕΧΕΙ ΓΑΡ ΟΥΤΩΣ. τὸ γὰρ κατ' αὐτὴν, φησὶ, πρᾶγμα ἐκτός ἐστιν ἀδικίας, ὡς μηδὲν εἶναι ταῦτο σιωπῇ παραδοῦναι.

1131. ΜΗ ΦΑΝΗΣ ΚΑΚΟΣ. εὐλαβοῦ μὴ δι' ὧν ὑπὲρ τῆς μητρὸς λέγεις, περὶ ἐμὲ φαῦλος ἐξελιγχθῇς.

1133. ΠΡΟΣ ΤΟΥ; ΤΕΡΑΣ ΤΟΙ. πρὸς τίνος; ἄπιστον γὰρ διὰ δυσφημιῶν ὥσπερ ἐμαντεύσω. τουτέστιν, ἄπιστον λέγεις ὅτι ἑαυτὴν ἀνεῖλεν, εἰ μὴ ἄρα μαντικῆς μετέχων τοῦτο ἔγνως, ὡς μάντευμα ἄπιστον. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ μὴ προσδοκώμενα μαντεύονται.

1134. ΟΥΔΕΝΟΣ ΠΡΟΣ ΕΚΤΟΠΟΥ. ἀντὶ τοῦ, ὑπ' ἄλλου ξένου.

1136. ΣΤΡΑΦΕΙΗ ΘΥΜΟΣ. λήξειεν ἡ ὀργή.

1137. ΔΕΙΝΟΥ ΛΟΓΟΥ. θαυμαστοῦ. ἄπιστον γὰρ, εἰ παύσομαι τῆς ὀργῆς· ὅμως εἰπέ.

1138. ΑΠΑΝ ΤΟ ΧΡΗΜΑ. ζητοῦσα, φησὶ, χρηστόν τι διαπράξασθαι, τοῦ ὅλου πράγματος ἥμαρτεν.

1145. ΙΟΥ. ΙΟΥ. ἀναμιμνησκόμενος τῆς ἀπὸ Δωδώνης μαντείας, ταῦτα λέγει, ἀριθμήσας τὸν χρόνον· ἄρτι ἔγνων, ὅτι εἰς ἔσχατον ἦλθον συμφορᾶς. ΤΟ ΠΑΝ ΣΠΕΡΜΑ ΣΩΝ ΟΜΑΙΜΟΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ πάντας τοὺς σοὺς ἀδελφούς. ΜΑΤΗΝ ΑΚΟΙΤΙΝ. τοῦτό φησιν, ὡς ἀνάξια τοῦ Διὸς πάσχων. ΩΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΕΜΟΥ. ἵνα τὴν περὶ τῆς τελευτῆς μου φήμην μάθητε.

1153. ΕΠΑΚΤΙΑ, παραθαλαττία. ΕΔΡΑ, διατριβή.

1159. ΕΞΗΚΕΙΣ. εἰς ἡλικίαν ἥκεις. ΙΝΑ ΦΑΝΗΣ ΟΠΟΙΟΣ. ἵνα φανῇς, ἄξια πράττων, παῖς ἐμὸς εἶναι.

1161. ΠΡΟΦΑΝΤΟΝ. προμεμαντευμένον, προειρημένον ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΠΝΕΟΝΤΩΝ. τῶν ζώντων. πνεῦμα γὰρ ἡ ψυχή. (Ιλ. χ'. 467.) ψυχὴν ἐκάπυσσε. καὶ (Ιλ. ρ'. 447.) ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.

1166. ΦΑΝΩ Δ' ΕΓΩ. ἐρῶ σοι ἄλλην μαντείαν νεωτέραν, συμφωνοῦσαν τῇ προτέρᾳ. ΣΕΛΛΩΝ. οὕτω διὰ τοῦ σ, ἐν τῇ τραγικῇ λέξει· ἔνιοι δὲ ΕΛΛΩΝ χωρὶς τοῦ σ γράφουσιν, Ἕλλας ἀποδεχόμενοι, καὶ Ἑλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι· τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει ἐν Ἠοίαις, λέγων οὕτως·

Ἕξι τις Ἑλλοπίη πολυλήϊος ἠδ' ἐϋλείμων,
ἀφνειὴ μήλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν.
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων·
ἔνθα τε Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται.
τὴν δὴ Ζεὺς ἐφίλησε, καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι
τίμιον ἀνθρώποις· ναίων δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ
ἔνθεν ἐπιχθόνιοι μαντήϊα πάντα φέρονται,
ὅς δὴ κεῖθι μολὼν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεείνῃ,
δῶρα φέρων δ' ἵκοιτο σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν.

ἐντεῦθεν λέγουσιν εἶναι Ἑλλοπιεῖς, καὶ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ οἰκήσαντας. ΕΙΣΕΓΡΑΨΑΜΗΝ. ἀκούσας ἔγραψα. ἔθος γὰρ τοῖς χρησμὸν δεχομένοις παραχρῆμα γράφειν, ἵνα μὴ ἐπιλάθωνται. ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΥ ΔΡΥΟΣ. ἤτοι πολλὰ μαντευομένης, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ φθεγγομένης. ἢ τῆς διαφόροις διαλέκτοις χρησμῳδούσης, πρὸς τὴν

ἑκάστου τῶν μαντευομένων γλῶσσαν. ΧΡΟΝΩ ΤΩ ΖΩΝΤΙ. τῷ ἐνιαυτῷ, καὶ παρόντι νῦν. ὁ γὰρ παρελθὼν οἰονεὶ διέφθαρται καὶ τέθνηκεν· ὁ δὲ μέλλων, ἄδηλος.

1176. ΛΑΜΠΡΑ, φανερὰ, σαφῆ, πρόδηλα. ἐπεὶ οὖν, φησὶν, ὁ χρησμὸς ἀπίθη, διῖ σε γενέσθαι σύμμαχον ἐμοί. ΤΟΥΜΟΝ ΟΞΥΝΑΙ ΣΤΟΜΑ. καὶ μὴ, ἀπειθήσας μοι, παροξυνεῖς με εἰς λοιδορίαν κατὰ σοῦ. ΑΛΛ' ΑΥΤΟΝ ΕΙΚΑΘΟΝΤΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΔΕΙ. δεῖ δέ σε εἴκοντα τῇ ἐμῇ προσάξει, πράττειν ὅ βούλομαι. τὸ γὰρ τοῖς γονεῦσι πείθεσθαι, νόμος ἐστὶ κάλλιστος καὶ ἐυκλεής.

1181. ΕΙΣ ΛΟΓΟΥ ΣΤΑΣΙΝ. περιφρασικῶς, εἰς λόγους. εὐλαβοῦμαι μὲν εἰς τοιαύτην ὁμιλίαν ἐλθὼν, μὴ οὐχ αἱρετά μοι προτείνῃς· πράξω δὲ ὅμως, κἂν δεινὰ ᾖ.

1185. ΜΗΔ' ΑΠΙΣΤΗΣΕΙΣ ΕΜΟΙ. γράφεται ΜΗΔΕ ΠΡΟΣΤΗΣΕΙΣ ΕΜΟΙ, ἐναντιωθήσῃ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ βρώσει ψωμῶν προσιζαμένων.

1190. ΕΠΩΜΟΤΟΝ, ὅρκιον. ΕΙ Δ' ΕΚΤΟΣ ΕΛΘΟΙΣ. εἰ παραξαίης τοὺς ὅρκους. ΟΥ ΜΗ ΛΑΒΩ. οὐ χρὴ λαβεῖν με, σημονὰς δηλονότι· ποιήσω γὰρ ἃ προστάξεις μοι. ἢ ποιήσω δὴ, εἰ βούλει σύ. ΤΟΝ ΟΙΤΗΣ ΖΗΝΟΣ ΤΨΙΣΤΟΝ ΠΑΓΟΝ. ἔρος Εὐβοίας ὑψηλὸν, ἡ Οἴτη. πᾶν δὲ ὄρος, τοῦ Διὸς ὀνομάζεται ὄρος, ἐπεὶ, φασὶν, ὑψίστῳ ὄντι τῷ θεῷ ἐν ὕψει δεῖ τὰς θυσίας ποιεῖσθαι.

1195. ΕΞΑΡΑΝΤΑ ΣΕ. ταῖς σαυτοῦ χερσὶ μεθ' ὧν θέλεις φίλων. οὐ γὰρ μόνες ἐδύναντο φέρειν αὐτόν. ΕΙ ΔΕ ΜΗ, ΜΕΝΩ Σ' ΕΓΩ. εἰ δὲ μὴ ταῦτα ποιήσεις, διατελέσω ταῖς κατάραις καὶ καθ' Ἅιδου βαρῶν σε. ΑΡΑΙΟΣ. ἐπάρατος, τιμωρὸς δαίμων.

1205. ΟΙΑ Μ' ΕΙΡΓΑΣΑΙ. οἷα θέλεις ἐργάσασθαι κατ' ἐμοῦ, πατροφόντην γενέσθαι παρακελευόμενος.

1206. ΟΠΟΙΑ ΔΡΑΣΤΕ' ΕΣΤΙΝ. τοιαῦτά σοι παρακελεύομαι, οἷα δρᾶσαι ὀφείλεις· εὐεργετήσεις γάρ με. ΠΑΤΡΟΣ ΑΛΛΟΥ. ξένου τινὸς, ἀλλ' οὐκ ἐμὸς ὢν υἱός.

1213. ΑΛΛ' ΕΙ ΦΟΒΗ. ἀλλ' εἰ παραιτῇ τὸ ἀνελεῖν με, τἆλλα ποίησον, τουτέστι τὴν ὕλην συνάγαγε.

1215. Η ΚΑΙ ΠΥΡΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑ. ὄντως οὖν πληρώσεις τὴν πυρὰν τῆς ὕλης;

1216. ΟΣΟΝ Γ' ΑΝ ΑΥΤΟΣ. πάντα, φησὶ, ποιήσω, πλὴν τοῦ ἅψασθαι τοῦ σώματός σου.

1218. ΑΛΛ' ΑΡΚΕΣΕΙ. καὶ ταῦτα μὲν ἀρκέσει· βραχὺ δὲ τούτοις πρόσθες. οἷον, ταῖς ἄλλαις εὐεργεσίαις καὶ ἑτέραν βραχεῖαν χάριν πρόσθες, γήμας τὴν Ἰόλην.

1223. Σ' ΕΠΙΣΚΗΠΤΩ. ἐντέλλομαί σοι, παρεγγυῶ. ΠΡΟΣΘΟΥ ΔΑΜΑΡΤΑ. γυναῖκα ποίησον. ΜΗΔ' ΑΛΛΟΣ ΑΝΔΡΩΝ. ἄτοπον γὰρ, φησὶν, ἅπαξ συνανακλιθεῖσάν μοι, ἑτέρῳ ἀνδρὶ ξένῳ παρακαθευδῆσαι. ΚΗΔΕΤΣΟΝ ΛΕΧΟΣ. οἰκείωσαι.

1232. ΤΟ ΜΕΝ ΝΟΣΟΥΝΤΙ. τὸ θυμοῦσθαι, εἰ μὴ πεισθείην αὐτῷ, καὶ τὸ πείθεσθαι ὧδε φρονοῦντι, δυσχερές.

1234. ΩΣ ΕΡΓΑΣΕΙΩΝ ΟΥΔΕΝ. οὕτω λαλεῖς, ὡς μηδὲν πράξων ὧν λέγω.

1235. ΤΙΣ ΓΑΡ ΠΟΘ'. τὸ ΤΙΣ ἐφ' ἑαυτοῦ ἔθηκεν, ἀντὶ τοῦ, πῶς ἂν ἐγὼ ἐλοίμην γῆμαι αὐτὴν, τὴν τῶν κακῶν αἰτίαν οὖσαν σοί τε καὶ τῇ ἐμῇ μητρί; ΤΙΣ ΤΑΥΤ' ΑΝ ΟΣΤΙΣ. τίς ἂν ταῦτα πράττειν ἕλοιτο ἐκτὸς ὢν μανίας καὶ θελασίας; ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἂν ἐλοίμην, εἰ μὴ μαινοίμην.

1240. ΟΥ ΝΕΜΕΙΝ Γ' ΕΜΟΙ ΦΘΙΝΟΝΤΙ ΜΟΙΡΑΝ. ἀντὶ τοῦ, φθειρομένῳ μοι εὐπετῶς μέρος οὐ προσνέμοι ἄν.

1243. ΤΑΧ' ΩΣ ΕΟΙΚΑΣ. ὡς φανερὸς εἶ νοσῶν χαλεπῶς, οὕτω καὶ χαλεπῶς διαλεγόμενος.

1244. ΣΤ ΓΑΡ Μ' ΑΠΕΤΝΑΣΘΕΝΤΟΣ. σύ με, φησὶν, ἀναταράττεις ἀπὸ τοῦ πραϋνθέντος κακοῦ, μὴ πειθόμενος.

1245. ΩΣ ΕΙΣ ΠΟΛΛΑ Τ'ΑΠΟΡΕΙΝ. ἄτοπον γὰρ τὸ ἐναντιοῦσθαι, καὶ τὸ πείθεσθαι, διὰ ἀπορῶ.

1246. ΔΙΚΑΙΟΙΣ. δίκαιον νομίζεις.

1247. ΑΛΛ' ΕΚΔΙΔΑΧΘΩ. τοῦτο κατ' ἐρώτησιν. δίκαιόν σοι τοῦτο φαίνεται, τὸ συναφθῆναι τῇ Ἰόλῃ; πρὸς ὅ, Οὐκ ἄδικον, φησὶν ὁ Ἡρακλῆς, τοῦτο ἡγοῦμαι, ἀλλ' εὐσεβὲς, τὸ πειθαρχεῖν τῷ πατρί.

1252. ΘΕΟΙΣΙ ΔΕΙΚΝΥΣ ΕΡΓΟΝ. διαμαρτυράμενος τοὺς θεοὺς, γαμήσω τὴν Ἰόλην.

1254. ΚΑΛΩΣ ΤΕΛΕΥΤΑΣ. ἀντὶ τοῦ, καλῶς τὸν λόγον ἐπεραίωσας. ΩΣ ΠΡΙΝ ΕΜΠΕΣΕΙΝ. ὡς πρὶν εἰς πυράν με θῇς, πρὶν ταραχθῆναι ὑπὸ τῆς νόσου. ΕΓΚΟΝΕΙΤΕ. ἐνεργεῖτε, καὶ ἀνακουφίσατε. ΠΑΥΛΑ ΤΟΙ ΚΑΚΩΝ. μόνη γὰρ ἀνάπαυσις, τὸ παραθεῖναί με τῷ πυρὶ, καὶ τοιαύτῃ τελευτῇ χρήσασθαι.

1261. ΑΓΕ ΝΥΝ ΠΡΙΝ ΤΗΝΔΕ. ἑαυτὸν παραθαῤῥύνει, ὥστε μὴ βοᾷν νομιζόμενον εἰς τὴν πυρὰν, καί φησιν· ἄγε, ὦ σκληρὰ ψυχὴ ΧΑΛΥΒΟΣ, ὡς ἀπὸ χαλυβικοῦ σιδήρου πεποιημένη, πρὶν τήνδε ἀνακινῆσαι νόσον, ἐνδοῦσα τὸ σόμα τὸ σεαυτῆς ἐμφραγῆναι, ὡσανεὶ σόμα ῥέοντος λίθῳ κεκολλημένου, πρὸς τὸ μηκέτι ὕδωρ ἀνιμᾶσθαι, ἀνάπαυσι τὴν βοήν. λείπει δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς ἀπὸ χάλυβος γενομένη. ἢ ΧΑΛΥΒΟΣ ΛΙΘΟΚΟΛΛΗΤΟΝ ΣΤΟΜΙΟΝ, ἀντὶ τοῦ, λίθινον καὶ σκληρὸν χαλινὸν σαυτῇ ἐπιβαλοῦσα. ΑΝΑΠΑΥΕ ΒΟΗΝ. ἀνάπαυσον τὴν βοὴν, ὡς εἰς ἐπίχαρτον ἅμα καὶ ἀκούσιον πρᾶγμα χωροῦσα, τὴν πυράν. πῶς δὲ ἐπίχαρτον καὶ ἀκούσιον; ἐπίχαρτον μὲν, ὅτι ἀπαλλάττεται τῆς νόσου· ἀκούσιον δὲ, ὅτι λυπεῖ πάντοτε ἡ ἀποστέρησις τοῦ βίου. παρὰ τὸ, (Ἰλ. δ'. 43.) ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.

1266. ΑΙΡΕΤ' ΟΠΑΔΟΙ. οὐκ οἰκέται, ἀλλὰ τοῖς ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ ἐξ Εὐβοίας. ΣΥΓΓΝΩΜΟΣΤΝΗΝ. ἀντὶ τοῦ συγγνώμην, ὅτι κατὰ γνώμην πατρῴαν τοῦτο ποιῶ.

1270. ΟΙ ΦΤΣΑΝΤΕΣ. πρὸς τὸν Δία ἡ ἀπότασις τοῦ λόγου. ἐκείνους, φησὶν, ἀγνώμονας ἡγεῖσθε, οἵ τινες γεννήσαντες αὐτὸν, περιορῶσι τοιαῦτα πάσχοντα. ΟΥΔΕΙΣ ΕΦΟΡΑ. περιττὴ ἡ πρόθεσις.

1277. ΛΕΙΠΟΥ ΜΗΔΕ ΣΤ. τοῦτο λέγει ὁ Χορὸς ἢ ὁ Ὕλλος. ἔοικε γὰρ ὁ Ὕλλος ἀποσφαλεὶς ταῖς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ λέγειν, μὴ ἀπολιμπάνεσθαι τῶν οἴκων, ἕως ἂν ἀπέλθωσιν ἀπὸ τῆς πυρᾶς. ΑΠ' ΟΙΚΩΝ. γράφεται ΕΠ' ΟΙΚΩΝ. τουτέστι, μηδὲ ὑμεῖς περιλείπεσθε ἐνταῦθα, ἀλλ' ἀκολουθήσατε. Κ'ΟΥΔΕΝ ΤΟΥΤΩΝ. λείπει, ἐποίησε. οὐδὲν τούτων οὐδεὶς ἔπραξεν, εἰ μὴ μόνος ὁ Ζεύς. διὰ τὴν εἱμαρμένην, ἥ τις καὶ κακῶν καὶ ἀγαθῶν ἐστιν αἰτία.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΝ ΑΙΑΝΤΑ.

1. ΑΕΙ ΜΕΝ Ω ΠΑΙ. παίρεσιν Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀγωνιῶν καὶ πολυπραγμονῶν, μή τι ἀπὸ ἐχθροῦ πάθῃ. πάντα δὲ τὰ τῆς ὑποθέσεως συνεκτικῶς ἐδήλωσεν ἐν τῷ προοιμίῳ, πρὸς τίνα ὁ λόγος, καὶ ποῦ ἡ σκηνὴ, καὶ τί πράττει ὁ Ὀδυσσεύς. ἐν δὲ τῷ ΠΕΙΡΑΝ ΤΙΝ' ΕΧΘΡΩΝ λείπει ἡ κατά. ἦδη ἴχνος τι κατέθετο τῆς ὑποθέσεως, ὡς παρ' ἐχθρὸν ἥκει. δεῖ δὲ τὰ τῆς ὑποθέσεως συνεκτικὰ εἶναι ἐν ἀρχῇ. ἀεὶ ὁρῶ σε, ὦ Ὀδυσσεῦ, πεῖρα καὶ δόλῳ μετιόντα τοὺς ἐχθρούς. πεῖρα δὲ, ἡ βλαύη, ὡς καὶ ἐν Δανάῃ·

Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πεῖραν· ἓν δ' ἐπίσταμαι,
τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδ', ἐγὼ διόλλυμαι.

τὸ δὲ ΑΕΙ εἶπεν, ἀναφέρουσα εἰς ἐκεῖνο, ὅτι καὶ μετὰ Διομήδους κατάσκοπος γενόμενος ἐπὶ τοὺς Τρῶας οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν, ὡς αὐτὸς μαρτυρῶν φησι· (Ἰλ. κ'. 278.)

Κλῦθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἤ τι μοι αἰεὶ
ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω.

δυσχεραίνει δὲ ἡ Ἀθηνᾶ τῷ Αἴαντι, ὅτι ἀπώσατο τὴν συμμαχίαν αὐτῆς. Εἰς τὸ αὐτό. ἀεὶ ὁρῶ σε, ὦ Ὀδυσσεῦ, τὴν παρὰ τῶν ἐχθρῶν σοι γινομένην βλάβην ζητοῦντα προϋφαρπάσαι. οἷον, ἐπιβουλεύει σοί τις; σπευδάζεις τὴν ἐπιβουλὴν τὴν κατὰ σοῦ γινομένην αὐτῷ τῷ ἐπιβουλεύσαντι βλαβερὰν γενέσθαι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν κυνηγῶν, οἳ τὰ μικρὰ θηρία φονεύουσι, προφυλαττόμενοι τὴν ἐξ αὐτῶν ἐσομένην βλάβην. πεῖρα δὲ Ἀττικῶς δόλος καὶ τέχνη, ὅθεν καὶ πειραταὶ, οἱ κατὰ θάλασσαν κακοῦργοι. ΛΑΡΤΙΟΥ. κτητικὸν ἀντὶ κυρίου. ΘΗΡΩΜΕΝΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἀνιχνεύοντα. ἐπήνεγκε δὲ καὶ τὰ ἄλλα μεταφορικῶς, καὶ τὸ ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΟΝ, ἀριθμοῦντα, ζητοῦντα, ἀκολουθοῦντα τὰ ἴχνη τὰ ἐκείνου.

6. ΝΕΟΧΑΡΑΚΤΑ. νεωστὶ κεχαραγμένα. εὐφυῶς. ὁπόταν γὰρ νεωστὶ αἱ ἀποχαράξεις τῶν ζώων γένωνται, μᾶλλον ἐπακολουθοῦσιν οἱ κυνηγέται, πρὶν ὑπὸ ἀνέμου ἀφανισθῇ ἡ ὁρμή. προσοχὴν δὲ ἐργάζεται τῷ ἀκροατῇ περὶ τῶν δηλωθησομένων.

7. ΕΙΤ' ΕΝΔΟΝ ΕΙΤ' ΟΥΚ ΕΝΔΟΝ. οὐκ ἀναγκαῖον τὸ πολυπραγμονεῖν ἔτι εἰ ἔνδον ὁ Αἴας. ἔνδον γάρ. ἀλλὰ λίγε διὰ τί τὴν σπουδὴν ταύτην ἔθου, ἵνα παρ' ἐμοῦ μάθῃς τὰ ἀγνοούμενά σοι. ΕΥ ΔΕ Σ' ΕΚΦΕΡΕΙ. ἔξω τῆς σκηνῆς τοῦ Αἴαντος ἐπάγεται

σι ἡ βάδισις τῦ Αἴαντος, δίκην κυνὸς εὐοσφρήτου, ἀπὸ τῦ ἴχνους ζητῦντα, εἰ ἔνδον γέγονεν ὁ Αἴας. προίλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα, παρ' ὃ καὶ ἐπακτῆρας θέλουσιν ἔνιοι αὐτοὺς καλεῖσθαι, ὡς ἐπαγομένους ὑπὸ τῶν κυνῶν. Ὅμηρος· (Ὀδ. τ'. 435.) πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἦισαν. ΟΥΔΕΝ ΕΤ' ΕΡΓΟΝ ΕΣΤΙΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀναγκαῖον ἐστίν.

14. Ω ΦΘΕΓΜ' ΑΘΑΝΑΣ. καὶ τοῦτο ἄριστα πεποίηται. φθέγμα γὰρ εἶπεν, ὡς μὴ θεασάμενος αὐτήν· δῆλον γὰρ, ὡς οὐκ εἶδεν αὐτὴν, ἐκ τοῦ ΚΑ'Ν ΑΠΟΝΤΟΣ ΗΣ ΟΜΩΣ, τουτέστιν ἀόρατος. ΚΑΙ ΞΥΝΑΡΠΑΖΩ ΦΡΕΝΙ. ἤτοι ὀξέως συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. τῆς δὲ φωνῆς μόνης αἰσθάνεται, ὡς ἐθάδος αὐτῷ οὔσης. ἔστι μέντοι ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ Ἀθηνᾶ· δεῖ γὰρ τοῦτο χαρίζεσθαι τῷ θεατῇ. προθεραπεύει δὲ τὴν θεὸν ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ οὕτω λέγει τὰ Αἴαντος. ΚΩΔΩΝΟΣ. ἡ κώδων θηλυκῶς Ἀττικῶς. κώδων δὲ καλεῖται τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος· ἀπὸ μέρους δὲ τὴν σάλπιγγά φησι. πολλὰ δὲ εἴδη σαλπίγγων. εἰσὶ γὰρ Λιβυστικαὶ σάλπιγγες· εἰσὶν Αἰγύπτιοι· εἰσὶ Τυρσηνικαί. πρῶτος δὲ Ἀρχώνδας συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις ἤγαγεν εἰς Ἕλληνας τὴν Τυρσηνικὴν σάλπιγγα. ὁ δὲ νοῦς· καὶ σοῦ τὸ φώνημα ἀκούω ἐξαιρέτως, ὡς Τυρσηνικῆς σάλπιγγος ὀξυφωνοτάτης οὔσης. ΤΩ ΣΑΚΕΣΦΟΡΩ. σακισφόρος δὲ ὁ Αἴας οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ κατ' ἐξοχήν. Ὅμηρος· (Ἰλ. η'. 219.)

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον.

οἰκεῖον δὲ τοῦτο τοῦ Αἴαντος.

23. ΤΡΑΝΕΣ, σαφὴς, ἀληθές. καλῶς δὲ τοῦτο ἐποίησεν, ἵνα ἐπικρεμὴς ᾖ ἔτι ἡ ὑπόθεσις, καὶ τὸ ἄπιστον εἰς ἀμφίγνοιαν ἄγηται· δι' ὃ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ τοῦτον ὑπέστην τὸν κίνδυνον, ἵνα γνῶσι τἀληθὲς, πάντων τὴν αἰτίαν τοῦ γεγονότος εἰς αὐτὸν ἀναγόντων. ΑΛΩΜΕΘΑ. τῷ νῷ πλανώμεθα.

26. ΛΕΙΑΣ ΑΠΑΣΑΣ. τὰ ποίμνια, τὰ βοσκήματα, λείας φησίν. ἔνθεν καὶ λῃστής. κατὰ τὸ κύριον Ὅμηρος· (Ἰλ. λ'. 676.)

Λητίδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν.

ΚΑΤΗΝΑΡΙΣΜΕΝΑΣ. ἄκυρον. τὸ γὰρ σκυλεύειν, ἐναρίζειν, ὅτι τὰ ἔναρα, σκύλα, παρὰ τὸ ἀρηρέναι, καὶ ἐντὸς αὐτῶν εἶναι ἡμᾶς. καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ τοιοῦτόν ἐστιν· (Ἰλ. φ'. 485.)

Ἦ τοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὖρεα θῆρας ἐναίρειν.

πῶς γὰρ οἷόν τε ἐστὶ σκυλεύειν τοὺς λέοντας, εἰ μὴ εἴη καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων τὸ σκυλεύειν; Καλλίμαχος ἐπὶ τῆς λεοντείας δορᾶς·

τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτρη
γιγνόμενον νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.

27. ΕΠΙΣΤΑΤΑΙΣ, τοῖς ποιμέσι. καλῶς δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ παραγένοιτό τις ἀπαγγέλλων τὸ σαφές. ΕΚΕΙΝΩ ΠΑΣ ΤΙΣ ΑΙΤΙΑΝ ΝΕΜΕΙ. πόθεν οὖν αὕτη ἡ ὑπόνοια; ὅτι εἶδέ τις αὐτὸν ἐν τῷ πεδίῳ πηδῶντα μετὰ τοῦ ξίφους νεωστὶ βαινομένου ὑπὸ τοῦ αἵματος.

31. ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΝ ΣΗΜΑΙΝΟΜΑΙ. ἤγουν σηματίζομαι, διὰ σημείων γιγνώσκω. οἷον, σημεῖα ἐμαυτῷ τινα συντίθημι ἀπὸ τοῦ ἴχνους· τὰ δὲ ἀπορῶ· τοιοῦτον γὰρ συμβαίνει ἐπὶ τοὺς ἰχνευτὰς, ἐπιταραττομένων τῶν ἰχνῶν. διὰ δὲ τὴν μανίαν δυσίχνευτος καὶ ἐπιτεταραγμένη ἡ βάσις γέγονε τοῦ Αἴαντος, καὶ ὅλως Ὀδυσσεὺς ἀναμένει τὸ

ἀκριβῶς γνῶναι, ἵνα μὴ δοκοίη κατ' ἰχθροῦ προπετές τι πράττειν. ΚΑΙΡΟΝ Δ' ΕΦΗΚΕΙΣ. εὐφυῶς ἄρχεται τῆς ὑποθέσιως ὁ ποιητὴς, ὥστε τρανῶσαι τὸ πᾶν διὰ τῆς Ἀθηνᾶς. θεραπεύει δὲ Ὀδυσσεὺς τὴν Ἀθηνᾶν, ἵνα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἕξῃ αὐτὴν εὐμενῆ.

36. ΕΓΝΩΝ. ταῦτα πρὸς τὰ ἐξ ἀρχῆς, ἵνα μὴ δόξῃ ἀγνοεῖν ἡ θεὰ τὸ πρᾶγμα.

38. Η ΚΑΙ ΦΙΛΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ. ἐν τοῖς ἀμοιβαίοις κατὰ βραχὺ δηλοῦται ἡ ὑπόθεσις· συνθάνεται δὲ πρῶτον, εἰ ἄρα πρὸς καιρὸν πονεῖ. εἰ γὰρ αὐτός ἐστιν ὁ τὸν φόνον δράσας, πρὸς καιρὸν ἂν εἴη πονῶν ὁ Ὀδυσσεύς. τὸ δὲ ΩΣ ἐν τῷ ΩΣ ΕΣΤΙΝ ΑΝΔΡΟΣ, ἀντὶ τοῦ ὄντως καὶ ἀληθῶς κεῖται.

40. ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΙ ΔΥΣΛΟΓΙΣΤΟΝ. ἐπύθετο πρῶτον, εἰ αὐτὸς ὁ δράσας· εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν συνθάνεται. τὸ δὲ ΔΥΣΛΟΓΙΣΤΟΝ ὅμοιον τῷ (21.) ΠΡΑΓΟΣ ΑΣΚΟΠΟΝ. ἀγνοεῖ γὰρ ἔτι τὴν μανίαν.

41. ΧΟΛΩ ΒΑΡΥΝΘΕΙΣ. ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς συνθάνεται, πρὸς τί αὐτῷ χρήσιμον· ἡ δὲ τὴν αἰτίαν ἐπήγαγεν, ὑφ' ἧς κινηθεὶς εἰς χόλον ἦλθη· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ λεῖπον τῆς ὑποθέσεως. ἤδη δὲ τὴν μανίαν αὐτοῦ σημαίνει, ὅθεν αὐτῷ ἡ πλάνη γεγένηται. ἡμεῖς δὲ ὡς οὐ προεπισάμενοι τὰ πράγματα ἀμελέστερον κατανοοῦμεν.

44. Η ΚΑΙ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΜ'. ἐρωτᾷ, πῶς μόνος ὢν πρὸς πλῆθος ἐδύνατο μάχεσθαι. ΒΟΥΛΕΥΜΑ φησί. μὴ λέγε βούλημα· οὐ γὰρ ἦν, ἀλλὰ πρᾶγμα.

45. Κ'ΑΝ ΕΞΕΠΡΑΞΑΤ'. γράφεται καὶ ΕΞΕΠΡΑΞΕΝ.

48. Η ΚΑΙ ΠΑΡΕΣΤΗ. ἀντὶ τοῦ ἐπλησίασεν ἡμῖν, καὶ ἐπὶ τὸ τέρμα, τῆς ὁδοῦ δηλονότι, ἀφίκετο.

49. ΣΤΡΑΤΗΓΙΣΙΝ ΠΤΛΑΙΣ. ταῖς τῶν σκηνῶν τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Μενελάου.

50. ΜΑΙΜΩΣΑΝ. γράφεται καὶ ΔΙΨΩΣΑΝ.

51. ΕΓΩ ΣΦ' ΑΠΕΙΡΓΩ. ὅτι προσκορὴς ἦν διηγηματικῷ εἴδει τὸ πᾶν διεξελθεῖν. τὸ δὲ ἑξῆς· ἐγώ σφ' ἀπείργω τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. χαρὰν φησι, τὴν ἐπὶ τῷ δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας ἀνηρῆσθαι. ταύτης οὖν αὐτὸν τῆς χαρᾶς ἀπεῖρξα, δυσφόρους γνώμας ἐμβαλοῦσα τοῖς ὄμμασι. καλῶς δὲ εἶπε ΓΝΩΜΑΣ. οὐ γὰρ κλέψαι φησὶ τὴν ὄψιν, ὥστε μὴ ὁρᾶν, ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ γνώμην δύσφορον ἐπιβαλεῖν, ὡς οἴεσθαι ἰδεῖν τὰ μὴ ὄντα. τοῦτο δὲ οὐ τῶν ὀφθαλμῶν ἁμάρτημα, ἀλλὰ πολὺ πρότερον τῆς διανοίας. ΣΥΜΜΙΚΤΑ ΤΕ καὶ τὰ ἑξῆς. περιφρασικῶς τὰ βουκόλια. ΑΔΑΣΤΑ, ἀδιαίρετα, ἀμέρισα. πιθανὸν δὲ καὶ πρὸς τὸ πλῆθος. ἐλάσσονα γὰρ εἶναι εἰκὸς τὰ μεμερισμένα.

55. ΕΚΕΙΡΕ. ἀντὶ τοῦ, κείρων ἐπῆει. ΚΥΚΛΩ ΡΑΧΙΖΩΝ. κατὰ πάντα τόπον τῆς ἐπαύλεως σφάζων καὶ διακόπτων. διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ ῥάχιν γίνεσθαι. ἐκ μεταφορᾶς καὶ τοὺς μεγάλως κακουργοῦντας, ῥαχιστὰς φαμέν.

57. ΔΙΣΣΟΥΣ ΑΤΡΕΙΔΑΣ. πιθανῶς τούτων τὰ ὀνόματα εἶπεν. κατ' αὐτῶν γὰρ πλείων ἡ ἀγανάκτησις, ὡς τῆς ἀδικίας προκαταρξαμένων. τὸ δὲ τοῦ Ὀδυσσέως ἐταμεύσατο τῷ Αἴαντι, ἵνα καὶ μεῖζον εἴη τὸ παθὸς, αὐτοῦ φανερῶς παραπαίοντος. καὶπιδὴ γέλοιον, προελθόντα τὸν Αἴαντα λέγειν καὶ παρενοχλεῖν τοῖς θεαταῖς, εἰ προειρήκει πάντα ἡ Ἀθηνᾶ. ΚΤΕΙΝΕΙΝ ΕΧΩΝ. γράφεται ΠΑΡΩΝ.

58. ΕΜΠΙΠΤΩΝ. γράφεται ΕΜΠΕΣΩΝ, ἢ ΕΜΠΙΤΝΩΝ.

59. ΦΟΙΤΩΝΤΑ. ἀντὶ τοῦ, μαινόμενον. φοῖτος γὰρ, ἡ μανία. ἢ περιερχόμενον ἐν τοῖς ποιμνίοις διὰ τὴν μανίαν. λέγει γὰρ ΜΑΝΙΑΣΙ ΝΟΣΟΙΣ. ἢ ἀναστρεφόμενον ἐν τῇ μανίᾳ. ΕΙΣ ΕΡΚΗ ΚΑΚΑ. γράφεται ΕΣ ΕΡΙΝΝΤΝ ΚΑΚΗΝ.

61. ΕΛΩΦΗΣΕΝ, ἐπαύσατο. ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. ὅθεν καὶ τὸ, εὐλόφως φέρειν. ΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΣ. τοὺς ζῶντας τῶν βοῶν δήσας, ὡς αἰχμαλώτους ἄνδρας, ἄγει, καὶ τὰ λοιπὰ ποίμνια. πιθανὸν δὲ καὶ τοῦτο προειρῆσθαι, ἵνα, ὅταν εἴπῃ ἡ Τέκμησσα περὶ τοῦ κριοῦ, προσπίπτωμεν τοῦτο.

66. ΔΕΙΞΩ ΔΕ ΚΑΙ ΣΟΙ. πιθανὴ ἡ παρείσοδος τοῦ Αἴαντος. οὕτω γὰρ μεῖζον γίγνεται τὸ πάθος τῆς τραγῳδίας, τῶν θεατῶν νῦν μὲν παραφρονοῦντα, ὀλίγῳ δ' ὕστερον ἔμφρονα θεωμένων· καὶ ἵνα ἰδὼν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐξείπῃ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν. οὕτω δὲ καὶ ἡ εὐνοια τῆς Ἀθηνᾶς ἐνδείκνυται εἰς τὸν Ὀδυσσέα.

72. ΑΠΕΤΘΥΝΟΝΤΑ. ἀντὶ τοῦ τιμωρίαν ἀπαιτοῦντα, ἢ ἐπιβαλόντα μετὰ εὐθύνης. ΠΡΟΣΜΟΛΕΙΝ. τουτέστιν ἐξελθεῖν.

75. ΟΥ ΣΙΓ' ΑΝΕΞΗ. ἐπιστρέφει ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς οὐδενὸς ἐσομένου κακοῦ.

76. ΜΗ ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ. παραιτεῖται Ὀδυσσεὺς, οὐχ ὡς κωμῳδοῦντος τοῦ ποιητοῦ δειλίαν τοῦ ἥρωος· οὕτω γὰρ ἂν ἀφαιρεθείη τῆς τραγῳδίας τὸ ἀξίωμα· ἀλλὰ τὸ εὐλαβὲς ἐνδείκνυται. ἔμφρονος γὰρ ἦν τὸ τῷ μεμηνότι παραχωρεῖν· ὅρα γὰρ, οἷον ἦν προιλθόντα ἐκεῖνον θεάσασθαι τὸν ἐχθρόν.

77. ΤΙ ΜΗ ΓΕΝΗΤΑΙ. μή τι γένηται φοβῇ; οὐχ ὁ αὐτὸς ἦν καὶ πρότερον ἄνθρωπος; ἀλλ' οὐδὲν ὑμᾶς εἰργάσατο κακὸν, ἡμῶν ἐπιμελουμένων.

78. ΤΩΔΕ Τ'ΑΝΔΡΙ. δεικτικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ, τῷ Ὀδυσσεῖ.

79. ΟΥΚΟΥΝ ΓΕΛΩΣ ΗΔΙΣΤΟΣ. σκληρὸν μὲν, τὸ λέγειν ἐπεγγελᾶν τοῖς ἐχθροῖς. ἀλλὰ θεός ἐστιν, οὐκ εὐλαβουμένη τὸ νεμεσητὸν, ἄλλως τε καὶ παροξύνουσα τὸν Ὀδυσσέα φησίν.

80. ΕΜΟΙ ΜΕΝ ΑΡΚΕΙ. μέτριον διεφυλάχθη τὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἦθος, διὰ τὸ μὴ ἐντρυφᾶν τοῖς κακοῖς. ΕΣ ΔΟΜΟΥΣ. ποιητικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ, ἐν δόμοις.

81. ΟΚΝΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ φοβῇ. πυκνῶς γὰρ τίθησι τὸ ὀκνεῖν, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι.

82. ΦΡΟΝΟΥΝΤΑ ΓΑΡ ΝΙΝ. ἑκατέρῳ τὸ οἰκεῖον παράκειται, καὶ οὐ χρὴ τὰ τοῦ Ὀδυσσέως φρονιμώτερα οἴεσθαι τῶν τῆς Ἀθηνᾶς· ἀλλ' ἐκεῖνο σκοπεῖν, ὅτι ἡ μὲν μετὰ παῤῥησίας διαλέγεται, ὡς θεός· ὁ δὲ ὑπεσταλμένως, ὡς θνητὸς, τὸν καιρὸν ὁρᾷ, ὅτι ὁμόσε χωρῆσαι τῇ μανίᾳ τοῦ ἐχθροῦ οὐχ ἁρμόζει. φρονοῦντα γὰρ αὐτὸν οὐκ ἂν ἐξέσῃ δι' εὐλάβειαν. τὸ δὲ νῦν ἐκσῆναι, οὐ τῷ Αἴαντι, ἀλλὰ τῇ μανίᾳ.

85. ΒΛΕΦΑΡΑ ΚΑΙ ΔΕΔΟΡΚΟΤΑ. εἰ καὶ βλέποντα, τὰ βλέφαρα αὐτοῦ ποιήσω μὴ δεδορκέναι.

89. Ω ΟΤΤΟΣ. διὰ τοῦ ΟΤΤΟΣ καὶ τοῦ ΑΙΑΣ δισσὴ ἡ κλῆσις. ἢ ὅτι καὶ πρότερον ἐπάλεσεν αὐτὸν, ὅτε καὶ Ὀδυσσεύς φησι, Τί δρᾷς Ἀθάνα· ἢ ὡς καὶ πρότερον, ὁπότε ἐδόκει συλλαμβάνειν αὐτῷ πρὸς τὴν ἀναίρεσιν.

90. ΤΙ ΒΑΙΟΝ. οὐδὲν, ὀλίγον, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὅλως. σύμμαχον δὲ αὐτὴν νομίζει, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φησιν, Ὡς εὖ παρέσῃς.

91. Ω ΧΑΙΡ' ΑΘΑΝΑ. ἐπέγνω μὲν τὴν Ἀθηνᾶν· τὰ δὲ ἑξῆς, τοῦ παραπαίοντος. οὕτω γὰρ ἂν προκόψειεν ἡ ὑπόθεσις. οὐ παντελῶς δὲ ἀπώλετο αὐτοῦ τὸ ἡγεμονικόν· ἀλλ' ἡ μανία γέγονε περὶ τὸ λογιστικόν. ἐμέμνητο μὲν γὰρ ὡς ἐχθροὺς ἀνελὼν, περὶ τὸ πρόσωπον δὲ ἐσφάλλετο, ὅτι ποίμνια ἀνεῖλε καὶ διελογίζετο ἄνδρας ἀνῃρηκέναι.

96. ΤΟ ΜΗ. τὸ μὴ οὐχὶ βάψαι τὸ ξίφος εἰς τὸν τραχύν.

97. ΗΧΜΑΣΑΣ. σὺν αἰχμῇ ἐκίνησας.

98. ΑΙΑΝΘ' ΟΙΔ' ΑΤΙΜΑΣΟΥΣ'. ἐὰν διασυνθῇ τὸ ΟΙ, ἔστιν ἐπὶ τῶν Ἀτριδῶν· ἐὰν δὲ ψιλὸν, τὸ οἶδα, ἀντὶ τοῦ ἐπίσταμαι.

100. ΤΑ'Μ' ΑΦΑΙΡΕΙΣΘΩΝ. καλῶς τὰ ἐμὰ ἔφη, ἀντὶ τοῦ, τὰ ἀνήκοντά μοι, οὐχ, ἃ δεῖ με λαβεῖν· ὡς ἰδίων ἀπεστερημένος.

102. ΠΟΥ ΣΟΙ ΤΥΧΗΣ; Η ΠΕΦΕΥΓΕ ΣΕ. οὐχ ὡς διασίλλουσά φησιν, ὡς ἂν εἴποι τις, ἔθανεν ἢ πέφευγέ σε; ἀλλὰ παροξύνουσα· φησὶ γὰρ, πέφευγε δή σε ὁ Ὀδυσσεύς.

103. ΤΟ'ΤΠΙΤΡΙΠΤΟΝ ΚΙΝΑΔΟΣ. τὸ ἐξῶλες θηρίον καὶ πανοῦργον. κίναδος γὰρ ἡ ἀλώπηξ. πάνυ δὲ κατατρέχει τοῦ Ὀδυσσέως, ὡς ἐχθίστου. ΕΞΗΡΟΥ Μ' ΟΠΟΥ. ὅπου τῆς τύχης ἐστὶ δηλονότι.

104. ΕΝΣΤΑΤΗΝ. ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸν καὶ ἀντίπαλον. ἤτοι κατὰ πάντα ἐνιστάμενόν σοι, ἢ ἰδικῶς ἐπὶ τῆς κρίσεως μόνον, οἷον, τὸν ἀντίδικον. κυρίως δὲ ἐνστάτης, ὁ ἐν τῇ ὁδῷ ἀντεστηκώς τινι, ὡς εἰ λέγοι τις τὸν Οἰδίποδα τοῦ Λαΐου.

105. ΗΔΙΣΤΟΣ. καθ' ἡδονήν μοι. ΔΕΣΜΩΤΗΣ λέγεται καὶ αὐτὸς ὁ δίσμιος, ὡς ὁ δεσμώτης Προμηθεύς· καὶ ὁ δεσμῶν, ὡς Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ἐπὶ τῶν δεσμοφυλάκων·

Ὄψει γὰρ αὐτὴν ἐκτὸς οὐ πολλοῦ χρόνου
παρὰ τοῖσι δεσμώταισι καταπιττουμένην.

108. ΕΡΚΙΟΥ ΣΤΕΓΗΣ. τοῦ περιφράγματος τῆς αὐλῆς, ἢ τῆς τοῦ δώματος στέγης· ἕρκιον γὰρ, τὸ δῶμα.

110. ΜΑΣΤΙΓΙ. ἐντεῦθεν ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ δράματος. οὐ πρότερον φονεύω αὐτὸν, πρὶν ἂν μαστίξω.

112. ΧΑΙΡΕΙΝ ΑΘΑΝΑ Τ'ΑΛΛΑ. τὸ ἦθος τῆς ἀπαγγελίας ἀρχαῖον. ἔστι δὲ νῦν τὸ χαίρειν ἀντὶ τοῦ, χαρτῶς ἐμοὶ λέγειν. φησὶ δὲ, ὡς κατὰ τὰ ἄλλα εἴκων τῇ θεᾷ, τοῦτο δὲ ἀντιδαίνων. ὑπερόπτικὸν δὲ τὸ ἦθος αὐτοῦ ἐντεῦθεν ἐνδείκνυται ὁ ποιητὴς, ἐπεὶ πάνυ προσκειται ὁ ἀκροατὴς τῷ Αἴαντι διὰ τὴν συμφοράν, καὶ μονονουχὶ χαλεπαίνει τῷ ποιητῇ, ἵνα δόξῃ ἀξιοπαθεῖν ὁ Αἴας, μὴ ὑποτεταγμένος τῇ δαίμονι. Ἄλλως· ἐφίεμαί σε εἰς τὰ ἄλλα κελεύειν μοι, καὶ χαίρειν ὡς πειθομένου μου· εἰς τοῦτο δὲ μόνον οὐκ ἀκούσομαί σου.

115. ΩΝΠΕΡ ΕΝΝΟΕΙΣ. γράφεται ΕΝΝΕΠΕΙΣ.

118. ΟΡΑΣ ΟΔΥΣΣΕΥ. παιδευτικὸς ὁ λόγος, καὶ ἀποτρεπτικὸς ἁμαρτημάτων, καὶ διὰ τοῦτο ἐπίτηδες καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ τῷ θεατῇ ὑπέδειξε τὸν Αἴαντα, δηλῶν ὡς ὁ πρότερον φρόνιμος καὶ πρακτικὸς, νῦν ἐξέστη διὰ τὸ θεομαχῆσαι. καὶ τοῦτο δὲ Ὁμήρου παίδευμα, ὅτι ἐφ' οἷς αὐχοῦσι τινὲς, τούτων στεροῦνται παρὰ θεῶν, ὡς καὶ Θάμυρις τῆς μουσικῆς, καὶ Νιόβη τῶν τέκνων. ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ. προνοίας μᾶλλον ἐχόμενος.

122. ΕΜΠΑΣ. Ἴωνες ἔμπης φασίν. Ἀττικοὶ δὲ, ἔμπας καὶ ἔμπα.

124. Η ΤΟ'ΤΜΟΝ ΣΚΟΠΩΝ. οἷον, ἀφορῶν εἰς τὰ ἀνθρώπινα τὰ πάντων κοινά. ΟΡΩ ΓΑΡ ΗΜΑΣ. πρὸς τὸ Πινδαρικόν· (Π. η'. 135.) Τί δέ τις; τί δ' οὔ τις; σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι. ἀντὶ ἀνυπάρκτου τὸ ἀνυπαρκτότερον. ἐνταῦθα μέντοι ὁ λόγος ἐστὶν ἐγγυτέρω τῆς ἀληθείας, ἤπερ τὸ Πινδαρικόν. ὁ μὲν γὰρ Πίνδαρος ἐν τοῖς ἀσυγκάτοις πεποίηται τὴν ὑπερβολήν· ὁ δὲ ἐν τοῖς φαινομένοις καὶ δοκοῦσιν, οὐχ ὑπάρχουσι δὲ κα-

τὰ ἀλήθειαν. ὁ δὲ Ὅμηρος δι' ἑνὸς αὐτάρκως τοῦτο δεδήλωκεν· (Ὀδ. σ'. 129.)

οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποισι.

ΕΙΔΩΛΑ, ἀπεικασμένα.

127. ΥΠΕΡΚΟΠΟΝ. ἀντὶ τοῦ ὑπέρκομπον. φασὶ τὸν Αἴαντα τρίτον ἠσεβηκέναι περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν ἐκβαλεῖν τοῦ δίφρου τὴν Ἀθηνᾶν, βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλεῖψαι τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἔθους πατρῴου· τρίτον, ὅτι οὐκ ἐπείσθη τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς.

130. ΧΕΙΡΙ, δυνάμει.

131. ΗΜΕΡΑ ΚΛΙΝΕΙ. ἡμέρα γὰρ μία ἐλαττοῖ καὶ πάλιν αὔξει. ΤΟΥΣ ΔΕ ΣΩΦΡΟΝΑΣ. τὸ συναγόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι δεῖ θεοφιλεῖς μόνον εἶναι τοὺς σώφρονας, καὶ μὴ ἐπὶ ἄλλῳ ἀλαζονεύεσθαι.

134. ΤΕΛΑΜΩΝΙΕ ΠΑΙ. πιθανῶς αὐτῷ ὁ Χορὸς ἐσκεύασαι ἀπὸ Σαλαμινίων ἀνδρῶν, τοῦτο μὲν παῤῥησιαζομένων, ὡς ἐλευθέρων, τοῦτο δὲ συμπαθῶς ἐχόντων, ὡς πολιτῶν, καὶ αἰδημόνως λαλούντων, ὡς ὑπηκόων. οὐ γὰρ πιθανὸν ἐξ Ἀχαιῶν εἰσάγειν, καὶ διὰ τὸ μὴ συνάχθεσθαι, καὶ διὰ τὸ μὴ προσκρούειν τῷ βασιλεῖ. τὸ δὲ τῶν αἰχμαλώτων κηδεμονικὸν μέν, ὡς Αἰσχύλος ἐν Θρῄσσαις, οὐ μὴν εὐπρόσωπον· ὕρα γὰρ οἷον τὸ τοὺς αἰχμαλώτους ἐπιτιμᾶν τῷ Μενελάῳ. πιθανὴ δὲ καὶ ἡ εἴσοδος· ἀκούσας γὰρ ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς,

δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,

ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῇς.

καὶ μαθὼν τὸ σαφὲς, δεδήλωκε τοῖς Ἀχαιοῖς. ταύτης οὖν τῆς φήμης ἀκούσαντες οἱ Σαλαμίνιοι παραγεγόνασι, μηδέπω ὑπὸ τῆς εὐνοίας πεπεισμένοι ὡς αὐτὸς εἴη ὁ πρίξας, ἀλλ' ἀπιστοῦντες, καὶ ὑπὸ ἐχθροῦ πεπλάσθαι οἰόμενοι. ὁ δὲ νοῦς· σοῦ μὲν εὖ πράσσοντος ἐν χαρᾷ ἐσμὲν, καὶ τὸ ἀνάπαλιν. τὸ δὲ ὅλον, ἐν σοὶ ἐσμέν. τὰ δὲ πράγματα νῦν τοῦ Αἴαντος φαῦλά εἰσι, καὶ οὐκ ἐνεχώρει αὐτοῦ διηγήσασθαι τὰ ἀνδραγαθήματα.

135. ΒΑΘΡΟΝ. τὸ θεμέλιον, τὸ ἕδρασμα· ἀντὶ τοῦ, δι' ὃν ἵσταται ἡ Σαλαμίς. ΑΓΧΙΑΛΟΥ. οὐ πάντως δὲ αἱ ἀγχίαλοι καὶ ἀμφίαλοί εἰσιν, οἷα ἐστὶ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἀγχίαλος μὲν, οὐκ ἀμφίαλος δέ. αἱ δὲ νῆσοι καὶ ἀγχίαλοι καὶ ἀμφίαλοί εἰσι.

136. ΣΕ ΜΕΝ ΕΤ ΠΡΑΣΣΟΝΤ' ΕΠΙΧΑΙΡΩ. ἀντὶ τοῦ συγχαίρω. τουτέστι, σοῦ μὲν εὖ πράσσοντος. ἢ οὕτως· εἰς σὲ μὲν εὖ πράσσοντα ἐπιχαίρω· ἵνα λείπῃ ἡ εἰς. ΣΕ Δ' ΟΤΑΝ. ἐπὶ σὲ δὲ, καὶ τὰ ἑξῆς. ΠΛΗΓΗ ΔΙΟΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΕΠΙΒΗ. εἰς σὲ δὲ ὅταν νόσος ἐπιβῇ. ΖΑΜΕΝΗΣ. ἀντὶ τοῦ δυσμενής. ΚΑΚΟΘΡΟΥΣ δὲ, οἷόν ἐστι καὶ τὸ ἑξῆς. ΠΕΛΕΙΑΣ. ἐπεὶ περιδεὲς τὸ ζῶον. ΟΜΜΑ δὲ ΠΕΛΕΙΑΣ, περιφραστικῶς ἡ πέλεια.

141. ΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΥΝ. ὡς καὶ τῆς παρελθούσης νυκτὸς ἐν φόβῳ γεγόναμεν ἐπὶ τῇ σῇ δυσκλείᾳ. πιθανῶς δὲ οὐκ ἐλέγχει τὸν βασιλέα, ὡς ἡμαρτηκότα· ἀλλὰ τὴν δυσπραγίαν προσέλαβεν ὡς ἀπὸ τῆς εἱμαρμένης. πάνυ δὲ εὖνοι ὄντες ἀπιστοῦσι, καὶ ὑπολαμβάνουσιν αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν συκοφαντεῖσθαι. ἐν δέει οὖν κεθέστηκα, ὅταν ᾖ τι τοιοῦτον περὶ σέ.

143. ΤΟΝ ΙΠΠΟΜΑΝΗ. τινὲς τὸ μεγαλομανῆ ἐδέξαντο, ὡς βούπεινα, ἤτοι τὸν μεγάλως μαινόμενον· τὸ γὰρ ἵππος ἐπὶ μεγάλου τάσσεται, ὡς ἱπποσέλινον, καὶ ἱππογνώμονα, τὸν μεγαλογνώμονα. ἀλλ' οὐκ ἐπίστευσεν ὁ Χορὸς, ὅτι ἐμαίνετο ὁ Αἴας.

σὶ, τὸν ἵπποις μαινόμενον, καὶ ἱππικόν. ἀλλ' οἱ νησιῶται οὐχ ἱππομανοῦσιν, οὐδὲ ἱππήλατοί εἰσιν αἱ νῆσοι. τὸ ΙΠΠΟΜΑΝΗ τοίνυν πρὸς τὸν λειμῶνα ἐκληπτέον. Ἄλλως· ἱππομανὴ ἡ αὐτὸν λίγει τον Αἴαντα, ὡς μεγάλως μαινόμενον, ἀπὸ μεταφορᾶς· ἡ γὰρ τῶν ἵππων μανία χαλεπωτέρα ἐστίν. ἢ ἐπὶ ἵπποις μαινόμενον. ἢ ἐπὶ τοῦ λειμῶνος, οἷον, τὸν ἰσανθῆ, ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι μαίνονται, ἢ τὸν ἄγαν μεμηνότα, καὶ ἀνθοῦντα, καὶ ἐξυβρίζοντα τῇ χλόῃ διὰ τὸ πλῆθος.

147. ΑΙΘΩΝΙ, λαμπρῷ. ΤΟΙΟΥΤΣΔΕ ΛΟΓΟΥΣ. ὁ νοῦς· οὐδὲν ἰσχυρὸν εἰδὼς ὁ Ὀδυσσεὺς πλάττει ψευδεῖς λόγους, ἀκούσας μόνον ὡς ἵοις σὺν νεοβράντῳ ξίφει. καλῶς δὲ καὶ τὸ ΨΙΘΥΡΟΥΣ λόγους, ἀντὶ τοῦ διαβόλους, ὡς διὰ πανουργίαν ἀδικῶς οὐ λέγοντος, ἀλλὰ πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐξαπατῶντα λάθρα.

151. ΕΥΠΙΣΤΑ. ὅτι ἐν ἀτυχίᾳ καθέστηκας, δηλονότι τῆς ἥττης χάριν. ἢ ἐπεὶ μέγας εἶ, εἶχε τὸν φθόνον συμπράττοντα.

154. ΤΩΝ ΓΑΡ ΜΕΓΑΛΩΝ. τροπικῶς, ὡς ἐπὶ τοξευόντων κατὰ μεγάλου σώματος, οἳ οὐχ ἁμαρτάνουσι. πισὰ οὖν τοῖς ἀκούουσι τὰ κατὰ τῶν μεγάλων, διὰ τὸν φθόνον. Πίνδαρος· (Ν. η'. 36.) ὄψον δὲ λόγει φθονεροῖς· ἄπτεται δ' ἐσλῶν ἀεί, χερόνισσι δ' οὐκ ἐρίζει. ΙΕΙΣ, ἀφιεὶς, τοξεύων· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΤΙΣ. κατὰ μὲν τῶν μεγάλων ψυχῶν ἰείς τις, οὐκ ἂν ἁμάρτοι· κατ' ἐμοῦ δὲ ἰείς τις, οὐ πείθει τὸν ἀκούοντα. ΕΜΟΥ. τοῦ δημοτικοῦ καὶ εὐτελοῦς. ΤΟΝ ΕΧΟΝΤΑ. λείπει τὸ εὖ.

158. ΚΑΙΤΟΙ ΣΜΙΚΡΟΙ. πάνυ αἰδημόνως ὁ Χορὸς ἐξελέγχει τὴν ἀδικίαν τῶν Ἑλλήνων, οὐ τοῦτο ἄντικρυς ποιῶν, ἀλλὰ ψιλῶς γνωμολογῶν. βούλεται γὰρ ἐπιτιμᾶν, ὅτι κακῶς πράττουσι καθαιροῦντες τὸν Αἴαντα, καὶ ἑαυτοῖς ἀσυμφόρως· φησὶ γὰρ ὅτι ἀσθενὴς φυλακὴ τοῖς μικροῖς ἄνευ τῶν μεγάλων. τοῦτο δὲ τείνει καὶ ἐπὶ τὸν Αἴαντα, ὅτι δεηθήσονται αὐτοῦ. ΣΦΑΛΕΡΟΝ ΡΥΜΑ. ἀντὶ τοῦ ἀσθενὴς φυλακή.

161. ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΟΡΘΟΙΘ' ΥΠΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΩΝ. οὐκ ἔστιν ἐναντίος ὁ λόγος, ἀλλὰ καὶ αὔξησιν ἔχει. εἰ γὰρ ὁ μέγας ὑπὸ τοῦ ἐλάττονος διασώζεται, πόσῳ μᾶλλον τῶν μειζόνων ἔχεσθαι χρή; κοινωνικὸς δὲ ὁ λόγος καὶ φιλάνθρωπος. καὶ Ὅμηρος· (Ιλ. ν'. 237.)

Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν.

162. ΤΟΥΣ ΑΝΟΗΤΟΥΣ. τοὺς Ἕλληνας ἀνοήτους, καὶ φθονεροὺς, καὶ διαθρεῖν τὰ τοιαῦτα ἀνεπιτήμονας. κἀνθάδε δὲ τὸ ΘΟΡΥΒΗ σύμφωνόν ἐστι τῷ, Τοιοῦσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων· μέχρι γὰρ νῦν ἐν λόγοις ἐστὶν ἡ ἀδικία καὶ θορύβῳ, τῷ ἀπὸ τῆς βλασφημίας. ΤΟΥΤΩΝ. τῶν λεχθέντων. ΓΝΩΜΑΣ. ὀρθὰς δηλαδὴ τὰς κρίσεις. ΑΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ, ἀντιτάξασθαι.

168. ΑΤΕ ΠΤΗΝΩΝ ΑΓΕΛΑΙ. θηλυκῷ τῷ ΑΓΕΛΑΙ ἐπήγαγεν ἀρσενικὴν μετοχὴν, τὴν ΥΠΟΔΕΙΣΑΝΤΕΣ, πρὸς τὸ νοητόν· ἐν γὰρ ταῖς ἀγέλαις εἰσὶ καὶ ἄρσενες καὶ θήλειαι. ὁ νοῦς· διὰ τοῦτο κομπάζουσι, σοῦ ἀφανοῦς ὄντος, ὡς πτηνῶν ἀγέλαι πταταγοῦντες. καὶ τοῦτο εἰς τὸν κενὸν ψόφον.

172. Η ΡΑ ΣΕ. ὁ Χορὸς οὐδέπω πεπεισευκὼς ὅτι Αἴας τὰ πεθρυλλημένα διεπράξατο, ἀλλ' οἰόμενος ἔκ τινος ὀργῆς θεῶν ταύτην φήμην γεγενῆσθαι, ποιεῖται πρὸς τὴν φήμην τὸν λόγον. ΤΑΥΡΟΠΟΛΑ. ἢ ὅτι ἐν Ταύροις τῆς Σκυθίας τιμᾶται· ἢ ἀπὸ μέρους, τῶν ποιμνίων ἡ προσάτις· ἢ ὅτι ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ ἐστὶ καὶ ἐποχεῖται ταύροις, ἣν καὶ ταυροπὸν ὀνομάζουσιν. τὸ ἑξῆς· ἦ ῥά σε Ταυροπόλα ὥρμησεν ἐπὶ βοῦς

ἀγελαίας. τοὺς πολλοὺς γὰρ τῶν μαινομένων ἐκ σελήνης νοσεῖν ὑποτίθενται, διὰ τὸ νυκτερινῶν δεισᾶζειν φασμάτων. Ἄλλως· τὴν μὲν ἀναίρεσιν τῶν ποιμνίων ὁ Χορὸς πιστεύει ὑπὸ Αἴαντος γενέσθαι, οὐκ ἐξ ἰδίας δὲ προνοίας.

173. Ω ΜΕΓΑΛΑ ΦΑΤΙΣ. διὰ μέσου ἡ ἀναφώνησις. ὦ θαυμαστὴ φήμη, ἥ τις ἐγίννησάς μοι ταύτην αἰσχύνην· κακὴ γὰρ, φησὶν, ὑπῆρξε περὶ τοῦ Αἴαντος.

175. ΠΑΝΔΑΜΟΤΣ. ἢ τὰς παντὸς τοῦ δήμου, ἢ τὰς συναγμένας. Η ΠΟΤ ΤΙΝΟΣ ΝΙΚΑΣ. ἢ διὰ χάριν τινὸς νίκης. ΑΚΑΡΠΩΤΟΝ δὲ, ἧς καρπὸν οὐκ ἐδέξατο. οἴονται ἐκ τούτων αὐτὸν ἐμμανῆ εἶναι. ἆρα οὖν, φησὶ, χαριζομένη σοι τὸ νικᾶν, καρπὸν καὶ ἀπαρχὰς οὐκ ἐδέξατο τῆς νίκης, ἢ ἀπὸ κυνηγεσίων δῶρα οὐ λαβοῦσα· ὡς καὶ Ὅμηρος ἐπιλελησμένους τινάς φησι, καὶ δίκην παρέχοντας τῆς λήθης.

179. Η ΧΑΛΚΟΘΩΡΑΞ Η ΤΙΝ' ΕΝΤΑΛΙΟΣ. διαφέλλει τὸν Ἄρεα ἀπὸ τοῦ Ἐνυαλίου, ὡς ἕτερον δαίμονα ὑπουργὸν τοῦ μείζονος θεοῦ, καὶ δῆλον ἐκ τῶν συνδέσμων· δηλοῦται γὰρ ὁ Ἄρης ἐκ τοῦ χαλκοθώρακ. ἢ καὶ ὁ Ἄρης μεμφόμενός σοι, ὡς ἀπαρχὰς δορὸς οὐ λαβὼν, ἐτίσατό σε τῆς λώβης, τῆς εἰς αὐτὸν γενομένης λήθης. ἐτίσατο δὲ ἐννυχίοις μηχαναῖς ἐπὶ σοῦ ταύτης τῆς νυκτός. πιθανῶς δὲ πλείονας αἰτίας τιθέασιν ἀπορροῦντες· οἱ γὰρ σχαζόμενοι οὐ καθ' ἓν ἴσανται.

183. ΟΤ ΠΟΤΕ ΓΑΡ ΦΡΕΝΟΘΕΝ. οὐ γὰρ ἐπὶ τοσοῦτον ἀφρονεῖς, ὡς ἄνευ αἰτίας θέλειν ἐμπεσεῖν τοῖς ποιμνίοις. ΑΡΙΣΤΕΡΑ οἱ παλαιοὶ τὰ μωρὰ ἐκάλουν· δεξιὰ δὲ, τὰ συνετά. ΗΚΟΙ ΓΑΡ ΑΝ ΘΕΙΑ ΝΟΣΟΣ. ἔοικε γὰρ εἶναι νόσος θεία, ἡ ἐκ θεοῦ κατασκήψασα εἰς αὐτόν· τὴν δὲ νόσον αὐτοῦ, φήμην Ἀργείων ὠνόμασεν. ΥΠΟΒΑΛΟΜΕΝΟΙ, πειθόμενοι. ἢ ὑποβλήτως λέγοντες. ἢ ἰδιοποιησάμενοι. εἰ δὲ οὐκ ἔστιν ἀληθῆ ταῦτα, ἀλλὰ πεπλασμένα ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἢ Ὀδυσσέως---

190. ΤΑΣ ΑΣΩΤΟΤ. τῆς ἐξώλους, καὶ σώζεσθαι μὴ δυναμένης. ΣΙΣΤΦΙΔΑΝ. γράφεται ΣΙΣΥΦΙΔΑ. λέγεται γὰρ ἡ Ἀντίκλεια ἀποσταλλομένη ἀπὸ Ἀρκαδίας ἐπὶ Ἰθάκην πρὸς Λαέρτην ἐπὶ γάμον, κατὰ τὴν ὁδὸν Σισύφῳ συνελθεῖν, ἐξ οὗ ἦν φύσει ὁ Ὀδυσσεύς. ὁ δὲ Σίσυφος Κορίνθου βασιλεὺς, πανοῦργος ἀνὴρ, περὶ οὗ φησιν Ὅμηρος· (Ἰλ. Ζ'. 153.) ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν· ὅτις ὑπὸ τοὺς ὄνυχας καὶ τὰς ὁπλὰς τῶν ζώων ἑαυτοῦ μονογράμματον ἔγραψε τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Αὐτόλυκος δὲ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ (Ὀδ. τ'. 395.) ἐκέκασο κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε, καὶ αὐτὰ τὰ κλεπτόμενα παρ' αὐτοῦ τὴν μορφὴν ἤλλασσε. κλέψας οὖν καὶ Σισύφου θρέμματα καὶ μεταβαλὼν, ὁμοίως οὐκ ἔλαθε τὸν Σίσυφον· ἐστέγνω γὰρ αὐτὰ διὰ τῶν μονογραμμάτων. ἐπὶ τέτοις δὲ ἐξευμενιζόμενος τὸν Σίσυφον, ἐξένισεν αὐτὸν, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντίκλειαν συγκατέκλινεν αὐτῷ, καὶ ἔγκυον ἐξ αὐτοῦ γενομένην τὴν παῖδα συνώκισε Λαέρτῃ, δι' ὃ Σισύφῳ ὁ Ὀδυσσεύς. τὸν δὲ Ὀδυσσέα Σισύφῳ συνήθως φησὶ Σοφοκλῆς καὶ ἐν Συνδείπνῳ·

Ὦ πάντα πράσσων, ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς
ἔνδηλος ἐν σοὶ παντάχοῦ μητρὸς φθορεύς.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Ὅπλων κρίσει·

Ἀλλ' Ἀντικλείας ἆσσον ἦλθε Σίσυφος,
τῆς σῆς λέγω σοι μητρὸς, ἥ σ' ἐγείνατο.

καὶ Εὐριπίδης ἐν Κύκλωπι· (102.)

ΣΙΛ. Χαῖρ', ὦ ξέν'· ἔστις δ' εἶ, φράσον, πάτραν τε σήν.
ΟΔΤ. Ἴθακος Ὀδυσσεύς, γῆς Κεφαλλήνων ἄναξ.

ΣΙΑ. οἶδ' ἄνδρα κρόταλον, δριμὺ Σισύφου γένος.

φαίνεται δὲ τὸ κακόηθες αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς γενέσεως.

191. ΜΗ ΜΗ Μ' ΑΝΑΞ. τὸ πλῆρες· μὴ μή μοι· ὁ δὲ νοῦς· εἰ δὲ πλάσσουσι ταῦτα, καὶ οὐκ ἀληθείᾳ συνέδρασας, μηκέτι κρυπτόμενος ἐν ταῖς ἐφάλοις κλισίαις κακὴν φάτιν ἄρῃ, καὶ περιποιήσῃ· ἤτοι ἐπάρῃς, αὐξήσῃς ἀπὸ σοῦ. ἀλλὰ προελθὼν δεῖξον ψευδῆ τὰ λογοποιούμενα.

194. ΑΛΛ' ΑΝΑ ΕΞ ΕΔΡΑΝΩΝ. ἀνάστα ἐκ τῶν θρόνων, ὅπου πολὺν χρόνον σεαυτὸν ἐνεστήριξας, τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν ἄτην αὔξων, καὶ οἷον ἐμπυρούμενος ὑπὸ τοῦ πάθους, καὶ ἐν ἀγωνίᾳ πολλῇ ὤν. ΟΠΟΥ ΜΑΚΡΑΙΩΝΙ ΣΤΗΡΙΖΗ. ὅπου στηρίζῃ μακραίωνι σχολῇ, ὅ ἐστι πολυχρονίῳ, βραδὺν τὸν ἀγῶνα ἐμποιούσῃ σοι· μακραίων δὲ αὐτοῖς δοκεῖ διὰ τὴν εὔνοιαν. ΑΤΑΝ ΟΥΡΑΝΙΑΝ. τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν, ἤγουν μετέωρον καὶ μεγάλην. ΦΛΕΓΩΝ δὲ, ζωπυρῶν, ἀνεγείρων.

197. ΕΧΘΡΩΝ Δ' ΥΒΡΙΣ. ἡ δὲ τῶν ἐχθρῶν ὕβρις, τῶν ταῦτα ἐπὶ σοὶ λεγόντων, οὕτω μᾶλλον [illegible] ἐστι, καὶ ἀδεὴς εἰς τὸ βλασφημεῖν σε, διὰ τὸ μὴ φαίνεσθαί σε τοῖς Ἀχαιοῖς. ΑΤΑΡΒΗΤΑ. ἀντὶ τοῦ ἀταρβήτως, ἀνειμένως. ΕΝ ΕΥΑΝΕΜΟΙΣ ΒΑΣΣΑΙΣ. ὡς πῦρ ἐν εὐανέμοις βήσσαις, τουτέστιν ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις, ὅπου τὰ ὑπὸ σοῦ ἀνῃρημένα ποίμνια ὁρῶντες ἐπεγγελῶσιν. ἢ ἐν εὐανέμοις βήσσαις, οἷον ἐν εὐδίᾳ καιρὸν ἔχοντες διαβάλλουσι. ΚΑΓΧΑΖΟΝΤΩΝ, γελώντων. ΒΑΡΥΑΛΓΗΤΑ. βαρέα καὶ ἀλγεινά.

201. ΝΑΟΣ ΑΡΩΓΟΙ. ἔξεισι Τέκμησσα, καὶ διδάσκει τὸν Χορὸν, ὅτι Αἴας ἐστὶν ὁ σφάξας τὰ ποίμνια. πυνθάνεται δὲ παρὰ τοῦ Χοροῦ, ὅτι Ἑλληνικὰ ἦν τὰ σφαγέντα. ἑκάτερος οὖν παρ' ἑκατέρου τὸ ἀγνοούμενον μανθάνει. ἡ δὲ Τέκμησσα, αἰχμάλωτος γυνὴ τοῦ Αἴαντος· πιθανῶς δὲ ἔξεισιν· οὐ γὰρ ἐπὶ πολὺ δεῖ ἀπολοφύρεσθαι τὸν Χορὸν, ἀλλὰ προκόπτειν τὰ τῆς ὑποθέσεως. ἡ δὲ διάθεσις εὖ ἔχει τῷ ποιητῇ. ἐπεὶ γὰρ ἄπεστι Τεῦκρος, καὶ ὁ Εὐρυσάκης ἔτι νήπιος, Τέκμησσα κατολοφύρεται. οὐ γὰρ ἕτερον πρόσωπον γνήσιον τῷ Αἴαντι. αἱ δὲ τοιαῦται γυναῖκες ὑποτίθενται εὔνοιαν πρὸς τοὺς δεσπότας, ὡς Βρισηΐς πρὸς Ἀχιλλέα. ΓΕΝΕΑΣ ΧΘΟΝΙΩΝ. διὰ τὸ τὴν Σαλαμῖνα συνῆφθαι τῇ Ἀττικῇ, καὶ περισπούδαστον τοῖς Ἀθηναίοις αὐτὴν κτήσασθαι. πρὸς εὔνοιαν οὖν τῶν ἀκροωμένων τοῦτό φησιν. ἢ ἐπεὶ ἐξ Αἰγίνης ἐλθὼν ὁ Τελαμὼν ἐβασίλευσε Σαλαμῖνος· ἡ δὲ Αἴγινα τῆς Ἀττικῆς.

204. ΤΗΛΟΘΕΝ ΟΙΚΟΥ. μακρὰν γὰρ Φρυγία Σαλαμῖνος. ἢ οἱ πρὸ πολλοῦ κηδόμενοι, καὶ οὐχὶ νῦν μόνον. ἢ οἱ τηλόθεν ὄντες, ὅ ἐστι, ξένοι κατὰ γένος, καὶ ὅμως τοῦ Τελαμῶνος οἴκου φειδόμενοι, εἰ καὶ μὴ προσήκομεν. ΩΜΟΚΡΑΤΗΣ ΑΙΑΣ. ὁ δυσπέπαντον καὶ αἰτιώνυμον ἔχων πάθος. ἢ ὁ ὠμὸς καὶ καρτερός. ἢ ὁ ὑπὸ ὠμότητος κεκρατημένος. ἢ ὁ γενναῖος, ὁ καὶ τῶν ὠμῶν κρατεῖν δυνάμενος.

208. ΤΙ Δ' ΕΝΗΛΛΑΚΤΑΙ. τί αὐτῷ περὶ τὴν ἡμερινὴν ὄχλησιν γέγονε βάρος; οἷον, ἐν τίνι γέγονεν ὁ Αἴας βάρει, ὥστε ἀλλοῖος γενέσθαι πρόσθεν ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν; τί αὐτῷ βάρος ἐνήλλακται αὕτη ἡ νύξ; ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΑΣ. γράφεται ΤΗΣ ΑΗΜΕΡΙΑΣ, ἀντὶ τοῦ, τῆς ἀηδοῦς φορᾶς. καὶ ἔστιν ὁ νοῦς· ποῖον βάρος ἔλαβεν αὕτη ἡ νὺξ ἀπὸ τῆς προτέρας ἀηδίας;

211. ΕΠΕΙ ΣΕ ΛΕΧΟΣ. ἐπεί σε ἔχει ὁ Αἴας, δοριάλωτον στέρξασαν τὸ λέχος σου. ἢ ἄλλως, ἐπεί σε ἀνέχει ὁ Αἴας, τὸ δοριάλωτόν σου στέρξας λέχος. ΑΝΕΧΕΙ. ἀντὶ

τοῦ ἴχνι· παρέλκει γὰρ ἡ ἀνά. ἄμεινον ΣΤΕΡΞΑΣΑΝ γράφειν. ἢ ΑΝΕΧΕΙ ἀντὶ τοῦ ἀνυψοῖ, τιμᾷ.

214. ΛΟΓΟΝ ΑΡΡΗΤΟΝ. κακόφημον, μηδὲ λέγεσθαι ὀφείλοντα. ΜΑΝΙΑ ΓΑΡ. τὸ κεφάλαιον τοῦ κακοῦ πρῶτον ἐκτίθεται, ὅτι ἐφύβρισα εἴργασαι, μανίᾳ περιπεσών. ΑΠΕΛΩΒΗΘΗ. ἀντὶ τοῦ ἐφύβρισα εἴργασαι. ἢ οὕτως, ἐνυβρίσθη, καὶ λωβητὸς γέγονε. ΧΕΙΡΟΔΑΙΚΤΑ. ὑπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ δαϊχθέντα. ΚΕΙΝΟΥ ΧΡΗΣΤΗΡΙΑ. ἃ διεχρήσατο ἐκεῖνος. τὰ τολμήματα καὶ πράξεις, ἢ τὰ διεφθαρμένα ποίμνια· παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ μαντεῖον, καὶ τὸν χρησμὸν, καὶ τὸ ἱερεῖον.

222. ΑΙΘΟΠΟΣ. διαπύρου, θερμοῦ ἐν ταῖς μάχαις. ἢ τὸ θερμὸν νῦν ἐπὶ τοῦ παρακεκινηκότος κείσθω.

225. ΚΛΗΙΖΟΜΕΝΑΝ. φημιζομένην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, οὐ θεόθεν. ΤΑΝ Ο ΜΕΓΑΣ ΜΥΘΟΣ. ἣν ἀγγελίαν πᾶς λόγος αὔξει. πρώην μὲν γὰρ μόνοι οἱ Ἕλληνες ἔλεγον ταῦτα περὶ Αἴαντος· ἡμεῖς δὲ ἠπιστοῦμεν· νῦν δὲ καὶ ἡμεῖς ἔγνωμεν. ΦΟΒΟΥΜΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΕΡΠΟΝ. τὸ ἐκ τούτου, φησὶν, ἀποβησόμενον. εἰκὸς γὰρ τοῦ νοῦ ἐξεστηκότα μηδὲ ἑαυτοῦ ἀνασχέσθαι. οὐ γὰρ, φησὶ, φοβοῦμαι μὴ τιμωρηθῇ ὑπὸ τῶν βασιλέων. ΠΕΡΙΦΑΝΤΟΣ. φανερός ἐστιν ὅτι ταῦτα ἑαυτὸν διαθήσει. ΠΑΡΑΠΛΗΚΤΩ. τῇ μανικῇ. παρεπλήξ γὰρ, ὁ μανικός. ΒΟΤΗΡΑΣ ΙΠΠΟΝΟΜΟΥΣ. τοὺς μεγάλως φυλάττοντας, τοὺς ποιμένας. οὗτοι γὰρ ἐνόμιζον καὶ ποιμένας αὐτὸν ἀνηρηκέναι.

233. Ω ΜΟΙ ΚΕΙΘΕΝ. ὡς οἰκουροῦσα, τὰ ἔξω ἡ Τέκμησσα ἠγνόει. δεῖ οὖν τὸν Χορὸν τὰ μὲν ἔνδον ἀπ' αὐτῆς γνῶναι· τὴν δὲ, ἀπὸ τοῦ Χοροῦ τὰ ἔξω.

235. ΤΗΝ ΜΕΝ. τὴν ποίμνην. ΠΛΕΥΡΟΚΟΠΩΝ. κατὰ τῶν πλευρῶν τύπτων. ΔΥΟ Δ' ΑΡΓΙΠΟΔΑΣ. ἀντὶ τοῦ λευκόποδας. ἴσως τὸν μὲν ἕνα ἐνόμιζεν Ὀδυσσέα· τὸν δὲ ἄλλον, Νέστορα ἢ Μενέλαον.

238. ΤΟΥ ΜΕΝ. ἴσως τούτου ἐνόμιζε Νέστορα, ὡς ψευδομαρτυρήσαντα κατ' αὐτοῦ. ΜΕΓΑΝ ΙΠΠΟΔΕΤΗΝ. διπλώσας τὸν χαλινὸν, παίει τὸν κριὸν, ὡς ΛΙΓΥΡΑ καὶ ὀξυφώνῳ μάστιγι. ΙΠΠΟΔΕΤΗΝ δὲ ΡΥΤΗΡΑ, χαλινόν· ΜΕΓΑΝ δὲ, πρὸς τὸ μικρότερον καθάψασθαι τοῦ ἐχθροῦ. ΔΕΝΝΑΖΩΝ. ἀντὶ τοῦ, βλασφημῶν. περιέλλει δὲ καλῶς τὸν λόγον, φάσκουσα τὰ ῥήματα μὴ εἶναι τοῦ Αἴαντος, ἀλλὰ θεῶν τινὸς ὑποβολήν. δαίμονα δέ φησι τὴν μανίαν. δεννάζων δὲ, ἀπὸ τοῦ δεινόν. δεινάζω, καὶ δεννάζω, ὡς φαεινὸς, φαεννός.

245. ΩΡΑ ΤΙΝ'. ὥρα τινὰ ἡμῶν, ἀντὶ τοῦ ἔκαιρον ἡμῶν, προελκυσάμενον τὴν ἐσθῆτα, τοῖς καλύμμασι τὴν κεφαλὴν κρυψάμενον---ὁρῶν δὴ ὁ Χορὸς ὅτι ἐν μεγίστῳ κακῷ ἐστιν Αἴας, τὸ μὲν κατὰ τὴν νόσον, τὸ δὲ κατὰ τὴν ἀπειλὴν τῶν βασιλέων, διαπορεῖται τί πρακτέον αὐτῷ· πότερον ἐγκαλυψαμένους φεύγειν ὅποι ποτ' οὖν, ἢ ἀποπλεῖν ἐπιβάντας ἐπὶ τῶν νεῶν. καὶ οὐκ ἔστι μὲν μικρὸν τὸ, ἐάσαντας τὸν προστάτην, ἀπαλλαγῆναι· ἀλλὰ σημαίνουσι διὰ τούτων ἔστιν ὅτε τὰ ἐν ποσὶ δεινά· εἰώθασι γὰρ οἱ ἀποροῦντες ἐξ ἀρχῆς τοιαῦτα προσφέρεσθαι.

250. ΜΕΘΕΙΝΑΙ, μεθιέναι, φεύγειν. ἔκαιρον ἡμῶν, φησὶ, δεῖ μεθεῖναι, τουτέστι ῥίψαι ἑαυτὸν ἐν νηὶ καὶ φυγεῖν. ΤΟΙΑΣ. ἀντὶ τοῦ μεγάλας. ΕΡΕΣΣΟΥΣΙΝ. εὐτόνως κινοῦσιν· ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ἀντὶ τοῦ ἐλαύνουσι, κινοῦσι. ΔΙΚΡΑΤΕΙΣ. οἱ δισσοί.

253. ΠΕΦΟΒΗΜΑΙ. εἰλαβοῦμαι τὸ λυσθῆναι, καὶ ἄλλως μετ' αὐτοῦ, ὃν δὴ μοῖρά τις κακὴ κατέχει. λέγει δὲ τὴν μανίαν. ΑΙΘΟΛΕΤΣΤΟΝ ΑΡΗ. τὸν θάνατον. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. ν'. 569.)

Γίνετ' Ἄρης ἀλιγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι.

256. ΑΠΛΑΤΟΣ. ἀντὶ τοῦ μεγάλη.

257. ΟΥΚ ΕΤΙ. οὐκ ἔτι κατέχει αὐτὸν ἡ μανία, ἀλλὰ λήγει, ὡς ὀξὺς νότος ταχέως λήγει. ὡς γενομένων τινῶν σημείων ἐπὶ τοῖς πνεύμασιν, ὥστε παρατείνειν αὐτὰ, ἢ ταχέως πεπαῦσθαι· οἷόν ἐστι καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ·

Ἀλλ' ἔπεσε ταχέως· δεινὸς γὰρ ἤρξατο.

φησὶν οὖν ἡ Τέκμησσα πεπαῦσθαι, ἀντὶ τοῦ συμπαύεσθαι αὐτῷ τῆς μανίας, ἵνα προκόπτῃ τὰ τῆς ὑποθέσεως. ΚΑΙ ΝΥΝ ΦΡΟΝΙΜΟΣ. ἔμφρων γενόμενος ἤρξατο συμπαρακολουθεῖν τῇ συμφορᾷ καὶ ἀλγεῖν. ΜΗΔΕΝΟΣ ΑΛΛΟΥ ΠΑΡΑΠΡΑΞΑΝΤΟΣ. οἷον μηδενὸς συμπράξαντος καὶ μετασχόντος τῶν ἁμαρτημάτων· ἡ γὰρ κοινωνία τῶν ἁμαρτημάτων φέρει τινὰ παραμυθίαν. περισσὴ δὲ ἡ παρὰ πρόθεσις.

264. ΦΡΟΤΔΟΥ. δηλονότι ὄντος. ΜΕΙΩΝ ΛΟΓΟΣ. ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς λόγος.

265. ΠΟΤΕΡΑ Δ' ΑΝ. εἴ δοίη τις αἵρεσιν, πότερον ἂν προκρίνειας, λυπῶν τοὺς φίλους αὐτὸς ἥδεσθαι, ἢ λυπῶν τοὺς φίλους καὶ αὐτὸς λυπεῖσθαι; ἄρισα δὲ ἔχουσιν αἱ ἀντιθέσεις, τῶν μὲν οἰομένων ἐν εὐτυχίᾳ γεγονέναι, εἰ πέπαυται τὸ κακόν· τῆς δὲ βουλομένης παραῆσαι, ὅτι ἐν χείροσιν ἐστὶ τὰ τοῦ Αἴαντος νῦν, ὁπότε καὶ παρακολουθεῖ τοῖς ἁμαρτήμασιν. εἰπόντος δὲ τοῦ Χοροῦ ἐν εὐτυχίᾳ εἶναι, εἰ πέπαυται ὁ Αἴας τοῦ κακοῦ, ἐπάγει ἡ Τέκμησσα, ὅτι κακόν ἐστι τῷ οὕτως πράξαντι καὶ τὸ πεπαῦσθαι τῶν δεινῶν· παρακολουθῶν γὰρ τοῖς πεπραγμένοις ἐν ὀδύνῃ πλείονι γίνεται. καὶ Εὐριπίδης· (Ἱππολ. 248.)

Τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμην, ὀδυνᾷ.

πρὸς δὲ τὸ ὑπ' ἐκείνων εἰρημένον, ὅτι ἐν εὐτυχίᾳ ἂν εἴημεν εἰ πέπαυται, ἀντιτίθησιν οὕτως· πότερα ἂν ἕλοιο, εἴ σοι δοίη τις αἵρεσιν, λυπῶν τοὺς φίλους αὐτὸς ἐν ἡδονῇ διάγειν, ἢ κοινωνεῖν τοῦ πάντος, καὶ αὐτός τε λυπεῖσθαι καὶ τοὺς φίλους λυπεῖν; οἷον ὁ μὲν Αἴας ἐν τῇ μανίᾳ ὢν ἐτέρπετο, οἰόμενος τιμωρεῖσθαι τοὺς ἐχθρούς, ἐγὼ δὲ ἐλυπούμην ὁρῶσα αὐτόν. νῦν δὲ παυσάμενος τῆς μανίας, καὶ αὐτὸς λυπεῖται ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, λυπεῖ δὲ πάλιν καὶ τοὺς φίλους. νυνὶ οὖν δεδιπλασίασαι τὸ κακόν. τοῦτο δὲ ἀναπτύσσει ὁ Χορὸς διὰ τῶν ἐπιφερομένων· ΤΟ ΤΟΙ ΔΙΠΛΑΖΟΝ, οἷον τὸ ἀμφοτέρους λυπεῖσθαι, ΜΕΙΖΟΝ ΚΑΚΟΝ.

266. ΦΙΛΟΥΣ ΑΝΙΩΝ ΑΥΤΟΣ ΗΔΟΝΑΣ ΕΧΕΙΝ. ὥσπερ ὁ Αἴας ἐν μανίᾳ ὤν, λυπῶν ἡμᾶς αὐτὸς ἥδετο.

269. ΗΜΕΙΣ ΑΡ'. ἡμεῖς, ἀντὶ τοῦ ὁ Αἴας νῦν μὴ νοσῶν ὀδυνᾷ ἑαυτὸν διὰ τὰ πεπραγμένα.

273. ΦΡΟΝΟΥΝΤΑΣ. γράφεται ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ.

273. ΗΜΕΙΣ Θ' ΟΜΟΙΩΣ. ἐμοὶ, φησὶ, κατ' ἄμφω τοὺς καιροὺς συμβέβηκεν ἀνιᾶσθαι· αὐτοῦ μὲν τότε ἐξεσηκότος καὶ τερπομένου· νῦν δὲ σωφρονοῦντος καὶ λυπευμένου. ΔΙΣ ΤΟΣ' ΕΞ ΑΠΛΩΝ. ἁπλοῦν μὲν τὸ τοὺς φίλους ἀνιᾷν· δὶς τόσα δὲ, ὅτι καὶ αὐτὸς συναλγεῖ.

279. ΠΩΣ ΓΑΡ ΕΙ ΠΕΠΑΥΜΕΝΟΣ. πῶς γὰρ οὐ θεῖόν τι εἴη τὸ κατὰ τὸν Αἴαντα, εἰ πεπαυμένος τῇ κακῇ μᾶλλον ἐν ἀνίᾳ διάγει; ΠΕΠΑΥΜΕΝΟΣ, ἀντὶ τῇ σωφρονῶν.

281. ΩΣ ΩΔ' ΕΧΟΝΤΩΝ. *ὅτι κάκιον νῦν ἐκεῖνος ἔχει.*

282. ΤΙΣ ΓΑΡ ΠΟΤ' ΑΡΧΗ. *ἀντὶ τοῦ, τίς ἡ προσβολὴ τοῦ κακοῦντος αὐτὸν θεοῦ;*

285. ΑΚΡΑΣ ΝΥΚΤΟΣ. *περὶ πρῶτον ὕπνον. πιθανῶς δὲ καὶ τοῦ χρόνου πρόσκειται· οἱ γὰρ ἐπιβουλεύοντες, τότε τὰς ἐξόδους ποιοῦνται, ὥστε λαθεῖν τὰς παραφυλακάς.* ΕΣΠΕΡΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ. *οἱ κατὰ τὴν ἑσπέραν. ἢ ὅτε οὐκ ἔφαινον ἔτι οἱ ἕσπεροι ἀστέρες· ἢ ὅτι ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι. συνετῶς δὲ, καὶ οὐ κατὰ μαινόμενον, καὶ ἐκ τῆς τοῦ καιροῦ γὰρ ἐννοίας ἐπιβουλεύοντος ἐπιθέσθαι περὶ πρῶτον ὕπνον.* ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ. *οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν φαίνοντες λύχνοι.* ΗΘΟΝ. *ἀντὶ τοῦ ἤθεντο.*

287. ΕΜΑΙΕΤΟ, ἐζήτει. ΕΞΟΔΟΤΣ ΚΕΝΑΣ. *τὰς οὐκ ἔτι χρησίμως γινομένας.* ΕΠΙΠΛΗΣΣΩ, *ἐνίσαμαι.*

290. ΠΕΙΡΑΝ, *πορείαν, ὁδόν.* ΟΤΤΕ ΤΟΤ. *ὥσπερ παρὰ Αἰολεῦσι τὸ ὅτινα κοινόν ἐστι κατὰ γένος, οὕτω καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ οὔτις του, ὅταν ὡτῶς συντάσσηται, κοινῶς λέγεται.*

292. ΑΕΙ Δ' ΥΜΝΟΥΜΕΝΑ. *ἀεὶ θρυλλούμενα ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων, καὶ κοινά. ἢ αἰεὶ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα πρὸς ἐμέ. ὅμοιον δὲ τὸ ἦθος ἐκείνῳ·* (Ἰλ. ζ'. 490.)

Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαύτης ἔργα κόμιζε.

294. ΜΑΘΟΤΣ' ΕΛΗΞΑ. *φοβηθεῖσα αὐτὸν οὐ διεκώλυσα.* ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΚΕΙ ΜΕΝ. *τοῦτο μὲν ἀγνοεῖ ἡ Τέκμησσα λέγειν· τοῦτο δὲ προεῖπεν αὐτὸς ὁ ποιητής· καὶ ἐνοχλεῖν οὐ δεῖ τὸν θεατὴν ταυτολογοῦντα.*

297. ΚΥΝΑΣ ΒΟΤΗΡΑΣ. *ὑφ' ἓν ἀναγωγεῖον· τοὺς ποιμενικοὺς κύνας. οὐ γὰρ ἀναιρεῖ κατὰ τὴν σκηνὴν ἄνθρωπον· ἀλλ' ὡς ἔξω τινὰς ἀνεῖλεν.* ΗΥΧΕΝΙΖΕ. *τὸν τράχηλον ἀπέκοπτεν, ἐλαιμοτόμει.* ΑΝΩ ΤΡΕΠΩΝ. *ὅπερ Ὅμηρος αὖ ἐρύειν φησὶν, ὥστε κατὰ τοῦ λαιμοῦ γίνεσθαι τὴν σφαγήν.* ΗΚΙΖΕΘ' ΩΣΤΕ ΦΩΤΑΣ. *δηλονότι κύνας βοτῆρας.*

301. ΤΕΛΟΣ Δ' ΥΠΑΙΞΑΣ. *ἡ μὲν Τέκμησσα ἠγνόει τίνι διείλεκται ἐκ τοῦ προλόγου, ὅτι Ἀθηνᾶ ἦν ἡ λαλήσασα αὐτῷ. τὸ δὲ* ΣΚΙΑ ΤΙΝΙ, *ὅτι οὐ συνέβαλε τὰ περὶ τὴν θεὸν, καὶ ὅτι ἴδιον τοῖς μαινομένοις καὶ τοῖς ματαίοις λαλεῖν. ἀγνοοῦσα δὲ ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ αὐτὸν ἐκάλεσε, διὰ τοῦ* ΥΠΑΙΞΑΣ *τὴν ἔξοδον τῇ μανίᾳ ἀνατίθησι.*

303. ΣΥΝΤΙΘΕΙΣ ΓΕΛΩΝ ΠΟΛΥΝ. *τουτέστι ῥήματα καταγέλαστα λέγων κατὰ τῶν κριῶν, ὡς εἰ κατὰ ἀνθρώπων ἐποιεῖτο τὴν κόλασιν.*

307. ΚΑΙ ΠΛΗΡΕΣ ΑΤΗΣ. *οὐχ ὅτι τοῦτο ἀλγεινὸν τὸ ἀνελεῖν τὰ ποίμνια· ἀλλ' ὅτι διήμαρτε τῆς τιμωρίας τῶν ἐχθρῶν.* ΘΩΥΞΕΝ, ἐβόησε. ΕΝ Δ' ΕΡΕΙΠΙΟΙΣ. *τὸ ἑξῆς· ἐν δὲ τοῖς ἐρεικτίοις τῶν νεκρῶν τοῦ ἀρνείου φόνου ἐρειφθεὶς, ὅ ἐστιν, ἐν δὲ τοῖς πτώμασι τῶν νεκρῶν καταπεσὼν ἔκειτο. θαυμαστῶς δὲ ὑπ' ὄψιν ἤγαγε τὰ πράγματα, μεταξὺ τῶν πτωμάτων τὴν φαντασίαν ἐπιδεικνὺς, οἷον καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ περὶ τοῦ Κύκλωπος·* (Ὀδ. ι'. 298.) *τανυσσάμενος διὰ μήλων.* ΕΡΕΙΦΘΕΙΣ. *ἀντὶ τοῦ καταπεσὼν, ἐρριμμένος· πάντα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν πίπτοντα, ἐρείπια καλοῦνται. καὶ αἱ ῥιπαὶ ἐντεῦθεν, ὡς τὰ ἐρείπια. τινὲς δὲ* ΕΡΕΙΣΘΕΙΣ *γράφουσιν, οἷον ἐπερεισάμενος.*

312. ΕΠΕΙΤ' ΕΜΟΙ. *οὐκ ἔχων ἐπιβολὴν τῆς αἰτίας τῶν πεπραγμένων, ἐμὲ ἠρώτα τὸ συμβάν. πάνυ δὲ περιπαθὲς, τὸν ἐμφρονέστατον Αἴαντα παρὰ τῆς γυναικὸς πυνθάνεσθαι, τίνα ἐστὶν, ἃ ἔπραξεν αὐτός.*

314. ΚΤΡΕΙ. τὸ κυρῶ περισπωμένως φησὶν ἡ συνήθεια, καὶ Ἀττικοί· ἐν δὲ εὐκτικοῖς βαρύνουσιν αὐτὸ Ἀττικοὶ μετὰ ἐκτάσεως τοῦ υ, κύροι λέγοντες, ἀντὶ τοῦ κυροίη. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ κύρει ὁρισικοῦ κεῖται.

317. ΕΞΩΜΩΜΟΞΕΝ. ἐξάκουσον ὤμωξεν. ΑΣ ΟΥΠΟΤ' ΑΥΤΟΥ. οὐκ εἰώθει, φησὶν, ὁ Αἴας ἐν τοῖς κακοῖς ἀπολοφύρεσθαι, ἀλλ' ἦν καρτερικός. ἔλεγεν οὖν, φησὶν, ἀεὶ κακοῦ ἀνδρὸς τὸ ἐλοφύρεσθαι, ὁποῖόν φησι καὶ Ἡρακλῆς ἐν Τραχινίαις· (1078.)

Ἀλλ' ἀσίνακτες αἰὴν εἰπόμην κακοῖς.

ὁ οὖν Αἴας πρὸ τούτου, εἰ συνέβη τι αὐτῷ δεινὸν, ὡς ταῦρος ἀνερυχᾶτο ἀνεξάκουστον· οὐδέποτε δὲ εἰς προφανῆ γόον ἐξέπιπτεν. ΚΑΚΟΥ, δειλοῦ. ΒΑΡΥΨΥΧΟΥ, μικροψύχου, καταπεπτωκότος τὴν ψυχήν. ΕΞΗΓΕΙΤΟ. ἐξήγησις ἐπὶ θείων· ἑρμηνεία ἐπὶ τῶν τυχόντων.

325. ΣΙΔΗΡΟΚΜΗΣΙΝ. τῷ σιδήρῳ φονευθεῖσιν, ὡς ἀνδροκμῆσιν. ΚΑΙ ΔΗΛΟΣ ΕΣΤΙ. προσεκτικὰ πρὸς τὸν ἀκροατὴν, ἵνα προσέχῃ ἀκριβέστερον, προσδοκῶν τὸ συμβησόμενον. ΤΟΙΑΥΤΑ ΓΑΡ ΠΩΣ. ἐοικότα κατά τινα τρόπον τῷ βούλεσθαι δράσειν, δηλονότι κακόν τι.

328. ΑΛΛ' Ω ΦΙΛΟΙ. τοῦτο πρὸς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς. πιθανὴν δὲ τὴν πρόφασιν τῆς ἐξόδου φησὶν, ἵνα μὴ δόξῃ τὸν Αἴαντα ἐν τοιαύτῃ συμφορᾷ καταλελοιπέναι. ΕΣΤΑΛΗΝ. κυρίως ἐπὶ θαλάσσης. οἷον, ἐστείλατό τις τὸν πλοῦν. ΦΙΛΩΝ ΓΑΡ ΟΙ ΤΟΙΟΙΔΕ. οἱ τοιοίδε φίλοι, ὁποῖοι ἐσὲ ὑμεῖς, νικῶνται φίλων, ἥγουν ἡττῶνται· ἡττᾶται δὲ ὁ ἐρῶν τινὸς, καὶ πολλὴν ἀγάπην εἰς αὐτὸν τρέφων· κρατεῖ δὲ ὁ ἐρώμενος. Ἄλλως. ΦΙΛΩΝ ΓΑΡ ΟΙ ΤΟΙΟΙΔΕ. δηλονότι καὶ οἱ κακοπραγοῦντες ἀποίκτους εἰδῶ τινα τοῖς φίλοις. ἡ οὖν Τέκμησσα, ἅτε δὴ γυνὴ οὖσα καὶ αἰχμάλωτος, οὐχ οἵα τε αὐτὸν παραμυθεῖσθαι· ἀλλὰ τὸν Χορὸν προτρέπεται εἰσιέναι. ἐπειδὴ δὲ ἄτοπον τὸν Χορὸν ἀπολιπεῖν τὴν σκηνὴν, ἀναβοᾷ ἔνδοθεν ὁ Αἴας, ἵνα μείνῃ ἐπὶ χώρας ὁ Χορός· τοῦτο γὰρ ἐπόθει ὁ θεατής.

332. ΔΙΑΠΕΦΟΙΒΑΣΘΑΙ, ἐκμεμηνέναι. παρὰ τὸν φοῖτον. ἢ ἀπὸ τῶν φοιβωμένων καὶ ἐνθουσιώντων· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι μανίᾳ τινὶ ὅμοιαν πάσχουσί τι.

334. ΤΑΧ' ΩΣ ΕΟΙΚΕ. τάχα, ὡς φαίνεται, μᾶλλον ξενάζει, ὡς νῦν αὐτοῦ μᾶλλον παρωξυμμένου ἢ πρότερον. εἶτα πρὸς τὸν Χορὸν τὰ ἑξῆς· Ἢ οὐκ ἠκούσατε Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν; ἐμφαντικῶς δὲ τὸ ΘΩΥΤΣΣΕΙ. καὶ γὰρ δεῖ τὸν ὑποκρινόμενον τὸ τοῦ Αἴαντος πρόσωπον ἀπηνεστέρᾳ χρήσασθαι τῷ φθέγματι, καὶ κυνικώτερον βαΰζειν. διὰ τοῦτο εἶπεν θωΰσσει.

337. ΑΝΗΡ ΕΟΙΚΕΝ. ἢ ἔτι νοσῶν ἀναβοᾷ, ἢ μεταγνοὺς ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ νοσήματος.

339. ΙΩ ΠΑΙ ΠΑΙ. παρέλκει τὸ ΠΑΙ. ἡ δὲ Τέκμησσα ἐνόμισεν αὐτὸν τὸν παῖδα καλεῖν.

340. Ω ΜΟΙ ΤΑΛΑΙΝ'. ἀπορούσης τὸ ἦθος. τὸ μὲν ἀποιμώζει, τὸ δὲ καλεῖ τὸν παῖδα· εἶτα πρὸς ἑαυτὴν ἐπαπορεῖ. Ἄλλως· καὶ πάλιν καλεῖ τὸν παῖδα, καὶ ἑαυτὴν ἀπολοφύρεται· λελῃθότως δὲ ἐνεφάνισε καὶ τὸ τοῦ παιδὸς ὄνομα. ἐδεδίει δὲ, μὴ ἀνέλῃ αὐτὸν μαινόμενος. ΑΜΦΙ ΣΟΙ, περὶ σοῦ. ΜΕΝΟΙΝΑ. ἀντὶ τοῦ προθυμῇ. πρὸς τὸν Αἴαντα λέγει τοῦτο. ΠΟΥ ΠΟΥ' ΕΙ; πρὸς τὸν Εὐρυσάκην· ὁ γὰρ παιδαγωγὸς αὐτὸν ἔξω εἶχε.

342. ΤΕΥΚΡΟΝ ΚΑΛΩ. μεταβαίνει ὁ Αἴας ἐπὶ πολλὰ, ἵνα δὴ πλείονες αἱ ἀγωνίαι γίγνωνται. Ἄλλως· ἴδιον τοῦ κακῶς ἔχοντος, τὸ μὴ ἐφ' ἓν τῶν λυπούντων ποιεῖσθαι τὴν ἀναφοράν. ἐπιζητεῖ δὲ Τεῦκρον, ἵνα παράθηται αὐτῷ τὸν παῖδα, ὃν ἀφίησι τῇ Χορῇ, μὴ εὑρὼν τὸν Τεῦκρον. τὸ δὲ ἀπεῖναι Τεῦκρον, χρήσιμον τῇ οἰκονομίᾳ· παρὼν γὰρ ἐκώλυεν ἂν αὐτὸν πρᾶξαι ἃ ἐβούλετο. νῦν δὲ μόνης τῆς γυναικὸς ἐγένετο περίττων.

344. ΑΝΗΡ ΦΡΟΝΕΙΝ ΕΟΙΚΕΝ. ἐκ τοῦ καλεῖν τὸν Τεῦκρον σοχάζονται, καὶ ἀνοίγειν κελεύουσιν, ἵνα αἰδεσθῇ θεασάμενος. οἷον, τάχ' ἂν αἰδεσθείη με. ἢ οἷον, τάχα ἄν ἐφ' ἡμῖν αἰδεσθείη, ἀπολιπὼν ἡμᾶς ἀνάρχους καὶ ὑποχειρίους τοῖς ἐχθροῖς.

346. ΔΙΟΙΓΩ, ἀνοίγω. ἐνταῦθα ἐκκύκλημά τι γίγνεται, ἵνα φανῇ ἐν μέσοις ὁ Αἴας ποιμνίοις. εἰς ἔκπληξιν γὰρ φέρει ᾧ ταῦτα τὸν θεατὴν, τὰ ἐν τῇ ὄψει περιπαθέστερα. δείκνυται δὲ ξιφήρης, ἡματωμένος, μεταξὺ τῶν ποιμνίων καθήμενος. ΤΑ ΤΟΤΔΕ ΠΡΑΓΗ. τὰς πράξεις, ἃς οὗτος εἰργάσατο. ΩΣ ΕΧΩΝ ΚΤΡΕΙ. τουτέστιν ὡς διάκειται.

350. ΟΡΘΩ ΝΟΜΩ. ὀρθὸν νόμον, τὸν τῆς φιλίας φησίν. ΙΔΕΣΘΕ Μ' ΟΙΟΝ. τάχιστα τὸ πᾶν ἀπήγγειλε τῷ τροπικῷ· βούλεται δὲ σημᾶναι, ὅτι ὥσπερ ἐκ μεγάλου χειμῶνος ὑπὸ πνοῆσιος ἀνέμων κῦμά τι ὑπολειφθὲν ἀπὸ τοῦ γεγονότος χειμῶνος κυκλεῖ αὐτόν· μετὰ γὰρ τὸν χειμῶνα εἴωθε τὸ κῦμα ἐπὶ πλέον μένειν. λείπει δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς ἀμφίδρομον, οἷον τὸ πανταχόθεν περιτρέχον. ἐξ οὗ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κακοῦ σημαίνει, ὅτι κατ' οὐδὲν αὐτῷ ἐν εὐδίᾳ ἦν τὰ πράγματα. ΑΜΦΙΔΡΟΜΟΝ. τὸ ἑλικοειδὲς, ὃ βαπτίζει τὰς ναῦς.

354. ΟΙ Μ' ΩΣ ΕΟΙΚΑΣ. ὁ Χορός ἐστιν ὁ λέγων· οὐ γὰρ εὐπρεπὲς τὴν Τέκμησσαν τὸν λόγον ὑφαρπάζειν λεγόμενον πρὸς τὸν Χορόν. ἐν ταῖς γὰρ ἀμφιβολίαις τῶν πρασσόντων δεῖ τοῦ ἤθους σοχάζεσθαι, καὶ διαπέλλειν τὸ πρόσωπον. ἔοικας οὖν, φησὶν, ὅτι ἐν μεγάλῳ χειμῶνι γέγονας. τὸ γὰρ ΑΦΡΟΝΤΙΣΤΩΣ οἷον, διὰ τὸ μηδένα ἐπιμεληθῆναί σου, ἐν χειμῶνι γέγονας. ἢ οὕτω πρὸς τὴν Τέκμησσαν ὁ λόγος· νομίζω σε ἀληθῆ μοι μεμαρτυρηκέναι περὶ τῆς μανίας τοῦ Αἴαντος· οὕτως γὰρ τὸ πρᾶγμα δείκνυσιν ἡμῖν, ὅτι μανικῶς διετέθη. ΑΦΡΟΝΤΙΣΤΩΣ, μανικῶς.

356. ΝΑΙΑΣ. τῆς ναυτικῆς. ἐπεὶ ναυτικοὶ δοκοῦσιν οἱ νησιῶται. ΕΠΕΒΑΣ. τῶν νεῶν δηλονότι. ΕΛΙΣΣΩΝ ΠΛΑΤΑΝ. κωπηλατῶν. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἀμφιελίσσας. ΠΟΙΜΕΝΩΝ. τῶν κηδεμόνων, τῶν βοηθῶν. ὡς καὶ ποιμαίνειν, τὸ φροντίζειν. ΠΟΙΜΕΝΩΝ οὖν, τῶν ἐμὲ ποιμαινόντων καὶ θαλπόντων. τὴν αὐτὴν οὖν μοι προαίρεσιν λάβε, καὶ εὖξαί με ἀποθανεῖν, ἢ σφάζον με σὺν τοῖς θρέμμασιν. οὐ διὰ τὴν ἧτταν δὲ τῶν ὅπλων πικρὸς ὢν βούλεται ἀναιρεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ ἄνειδος ὑφορώμενος τῶν ποιμνίων. ἐν τούτῳ δὲ τὸ ἦθος, καὶ ἡ μεγαλοφροσύνη δείκνυται τοῦ Αἴαντος. ΕΠΑΡΚΕΣΟΝΤΑ, ὑπηρετήσοντα. ΣΥΝΔΑΙΞΟΝ. ὁμοῦ διαφθείρατε.

362. ΜΗ ΚΑΚΟΝ ΚΑΚΩ. τὸ ἑξῆς· μὴ, κακὸν κακῷ δόσῃς ἄκος, μεῖζον ποίεις τῆς ἄτης τὸ πῆμα. ἄτην δὲ, τὴν μανίαν· πῆμα δὲ, τὸν θάνατον, ὃ ἐστι χεῖρον τῆς μανίας. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ ὁ Αἴας λέγει τῷ Χορῷ· Ἀλλὰ σύν μοι δάϊξον. Ἄλλως· μὴ θεραπείαν κακοῦ ἕτερον κακὸν εἰσαγάγῃς, ἤγουν μὴ τῷ θανάτῳ διαλύσῃς τὸ ἄνειδος. πῆμα δὲ ἄτης, κατὰ περίφρασιν, τὴν ἄτην. μὴ τὴν ἄτην πλείονα ποιήσῃς· ἀρκεῖ γὰρ ἡ παροῦσα.

366. ΑΦΟΒΟΙΣ ΘΗΡΣΙ. τοῖς μὴ φόβον ἐμποιοῦσι προβάτοις. ΔΕΙΝΟΝ ΧΕΡΑΣ. φοβερὸν κατὰ τὴν ἰσχύν. ΟΙΟΝ ΤΒΡΙΣΘΗΝ. ὅτι οὐδὲν αὐτοῦ ἄλλο ἅπτεται, ὡς τὸ τῆς ἀσχημοσύνης, ὅτι κατὰ τῶν μηδενὸς ἀξίων ἠυδρίσατο.

368. ΜΗ ΔΕΣΠΟΤ'. τοῦτο Τεκμήσσης ἐστὶ, καὶ παρὰ μέρος γίγνονται αἱ παραμυθίαι, οἷα τὰ τῶν φίλων ἐστὶν ἐν ταῖς τοιαύταις συμφοραῖς παραμυθουμένων, ἵνα ἐκεῖνος μὲν ἀπαράλειπτον ἔχῃ τὴν παραμυθίαν, οἱ δὲ ἐν μέρει τυγχάνωσιν ἀναπαύλης.

369. ΟΥΚ ΕΚΤΟΣ. πρὸς τὴν Τέκμησσάν φησιν. ἐκείνοις μὲν γὰρ διαλέγεται Αἴας διόμενος αὐτῶν· ἐνταῦθα δὲ τῇ Τεκμήσσῃ ἐπιπλήσσει· εἰώθαμεν γὰρ τοῖς ἐγγυτέρω παῤῥησιάζεσθαι· οὐχ ὡς αἰχμάλωτον ἐξουθενῶν. ΑΨΟΡΡΟΝ δὲ, ὀπισθόρμητον. ΕΚΝΕΜΗ, ἐξάξεις.

371. Ω ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ. τοῦτο ὁ Χορὸς, τῆς Τεκμήσσης σιγησάσης διὰ τὴν ἐπιτίμησιν. οὐ μὴν πρὸς τοῦτο ἀποκρίνεται ὁ Αἴας, ἀλλ' ἀνοιμώζει πάλιν· ἔστι γὰρ καὶ τοῦτο ἴδιον τῶν καμνόντων, ὥστε μὴ ἀκολούθως φθέγγεσθαι.

375. ΚΑΤΤΟΙΣ. κλυτὰ λέγει τὰ αἰπόλια, διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς ταραχὰς καὶ φωνάς.

377. ΕΠ' ΕΞΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΙΣ. ἐπιτετελεσμένοις, καὶ ἴασιν οὐκ ἔχουσι, κατὰ τὸ Σιμωνίδου· Τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκ ἔτ' ἄρεκτον ἔσται. ΤΑΤΘ' ΟΠΩΣ. ὅπως ταῦτα μὴ οὕτως σχοίη, οὐχ οὕτως διακεῖσθαι.

379. ΑΠΑΝΤΩΝ ΚΑΚΩΝ ΟΡΓΑΝΟΝ. ἀντὶ τοῦ πανοῦργε καὶ περίεργε. ΚΑΚΟΠΙΝΕΣΤΑΤΟΝ. τὸν πίνον ποτὲ μὲν ἐπὶ τῆς ἰδίας, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἤθους. ἐνταῦθα οὖν τὸν κακοήθη. ἀντὶ τοῦ κολάκευμα, τρίμμα, κακορύπαρον· πινῶδες γὰρ, ἀδόκιμον τῇ γνώμῃ, καὶ οὐ καθαρόν. ἄλλοτε ἄλλα νοῶν. ΠΟΛΥΝ ΓΕΛΩΤΑ. τοῦτο μάλιστα αὐτοῦ ἅπτεται, τὸ τῷ ἐχθρῷ καταγέλαστον εἶναι.

383. ΞΥΝ ΤΩ ΘΕΩ. κινδυνεύει εἰς ἐναντίον εἶναι τὸ διανόημα, ἐὰν νομίζωμεν φάσκειν τὸν Χορὸν, ὅτι θεοῖς ἀρέσκει γελᾶν ἐκεῖνον καὶ ἐφῆδεσθαί σοι. τοῦτο γὰρ προτροπὴν μᾶλλον φέρει εἰς τὸν θάνατον Αἴαντι. ἀκουσέον οὖν οὕτως· οὐχ ὅτι θεῷ ἀρέσκει γελᾶν ἐκεῖνον· ἀλλ' ὅτι, θεῶν βουλομένων, καὶ τὰ κακὰ μεθίσταται εἰς τέρψιν. εἰκὸς οὖν καὶ ἡμῖν, φησὶν, βοηθῆσαι τὸ θεῖον. ἢ οὕτως· θεὸς καὶ τὸ γελᾶν καὶ τὸ κλαίειν δίδωσι. πῶς οὖν σου ἔχει καταγελάσαι Ὀδυσσεὺς, αἴτιός σοι γεγονὼς τῆς ἀτυχίας, ὅπου γε παρὰ θεῶν δίδοται;

384. ΙΔΟΙΜΙ ΝΙΝ. τοῦ Χοροῦ τὸν περὶ θεοῦ λόγον ἐμβαλλομένου, οὐκ ἐφίεται ὁ Αἴας· ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἰδίας δυνάμεως ἐπαίρεται. φησὶν οὖν· ἴδοιμι αὐτὸν, καίπερ οὕτως κακούμενος. δῆλον γὰρ ὅτι ἀμυνοῦμαι, εἰ καὶ θεοὶ συλλαμβάνουσιν αὐτῷ. ΑΤΩΜΕΝΟΣ. ἄτης πεπληρωμένος.

386. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓ' ΕΙΠΗΣ. ὁποῖον καὶ τὸ ἐν Ἠλέκτρᾳ· (830.) Μηδὲν μέγ' ἀΰσῃς. τοῦτο δὲ πρὸς τὸ, Ἰδοιμί νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.

387. Ω ΖΕΥ. αἱ τοιαῦται προσφωνήσεις οὐ διαλύουσι τὴν ὑπόθεσιν, παραλαμβάνουσαι τὸ μέλλον· ἀλλὰ προσοχὴν ἐργάζονται τῷ θεατῇ προσδοκῶντι πῶς τὸ δεινὸν ἀπαντήσει. ΑΛΗΜΑ. πλάνη καὶ παραλογιστικὸν πανούργημα, ἢ περίτριμμα. παρὰ τὸ λίπτειν.

392. ΟΤΑΝ ΚΑΤΕΥΧΗ. ἐπεὶ διὰ τῆς παραμυθίας οὐκ ἠδυνήθη αὐτὸν μεταθεῖναι, δοκεῖ ἐκ τούτων αὐτὸν μεταθεῖναι· καμοὶ οὖν εὔχου ἀποθανεῖν.

395. ΩΣ ΕΜΟΙ. τουτέστιν, ὡς ἐμοὶ φαεινότερον τοῦ ἡλίου. ὡς ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ. ἢ παρέλκει τὸ ΩΣ. λέγει δὲ ΣΚΟΤΟΣ ΕΜΟΝ ΦΑΟΣ, ὡς εἴ τις τὸν θάνατον σωτηρίαν νομίσειεν. ΕΛΕΣΘΕ. ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς λάβετε. ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΘΕΩΝ ΓΕΝΟΣ, οὔτε ἀνθρώπων γένος ὁρᾷν ἔτι ἄξιόν μοι εἰς ὠφέλειαν. ἄριστον τοίνυν ἐξιέναι τοῦ βίου. ἢ οὕτως· ΕΙΣ ΟΝΗΣΙΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. ὠφέλεια οὐκ εἰσί μοι οἱ ἄνθρωποι, οὕτε οἱ θεοί. τί οὖν ζῶ;

401. ΑΛΛΑ Μ' Α ΔΙΟΣ. καὶ ταῦτα χρησίμως κατὰ τὸν Χορὸν, ἵνα ἐπίσωνται καὶ ὅθεν ἡ καταρχὴ τῆς μανίας· ἴδοι οὖν οὐ παρὰ ἄλλου μαθεῖν, ἢ παρ' ἐκείνου τοῦ πασιπονθότος. συνίησι γὰρ πεπλανημένος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς· ἡ γὰρ Τέκμησσα τὸ ὅλον ἀγνοεῖ. ΟΛΕΘΡΙΟΝ. μέχρι θανάτου.

403. ΦΥΓΗ. γράφεται ΤΡΑΠΗ.

404. ΠΟΙ ΜΟΛΩΝ. ποῖ ἐλθὼν παραμινῶ; πανταχοῦ γὰρ ἕπεται ἡ θεὸς αἰκιζομένη. ΕΙ ΤΑ ΜΕΝ ΦΘΙΝΕΙ. διὰ τὴν κρίσιν τῶν ὅπλων. ΜΩΡΑΙΣ Δ' ΑΓΡΑΙΣ. διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν βοτῶν. ΔΙΠΑΛΤΟΣ. ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, οἷον περιδέξιός με φονεύοι. πάντ' σθένει, ὡς Δίδυμος. ἢ ὁ σφατός με φονεύοι, λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια, ὡς Πίος φησί. ΧΕΙΡΙ ΦΟΝΕΤΟΙ. τὴν ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλὴν προβάλλεται.

410. ΤΟΙΑΔ' ΑΝΔΡΑ ΧΡΗΣΙΜΟΝ. τοιαῦτα φωνεῖν, ἃ πρότερον οὐκ ἂν ἔτλη γενναιότατος ὤν.

412. ΠΟΡΟΙ ΑΛΙΡΡΟΘΟΙ. ποταμοὶ εἰς θάλασσαν ῥέοντες. οὐ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι δέ φησιν, ἀλλὰ τοὺς ἐν Τροίᾳ. ΠΑΡΑΛΑ, θαλάσσια. ΝΕΜΟΣ ΕΠΑΚΤΙΟΝ. τὸ ἄλσος τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης τὸ παράλιον. ΑΜΠΝΟΑΣ ΕΧΟΝΤΑ. ἥγουν ζῶντα. ΙΣΤΩ, ὅτι οὐκ ἔχω ἔτι ζῆν.

419. ΙΩ ΣΚΑΜΑΝΔΡΙΟΙ. οὐκ ἔστιν ἡ διαφολὴ πρὸς τοὺς Τρῶας, ὡς τοῦ Σκαμάνδρου μᾶλλον τὰ τῶν Ἑλλήνων αἱρουμένου· ἀλλ' οἷον, ἐμοὶ ἐχθραὶ ῥαὶ, εὔφρονες δὲ τοῖς Ἀργείοις τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς. ταῦτα δὲ πάντα ἐστὶ τοῦ ἀνακρουομένου τὸν θάνατον. ΕΥΦΡΟΝΕΣ ΑΡΓΕΙΟΙΣ. διὰ τὸ ποτόν. ἔμφρων μὲν γὰρ, ὁ φρόνιμος· εὔφρων δὲ, ὁ ἡδὺς, καὶ εὐφραντικός. ΟΥΚΕΤ' ΑΝΔΡΑ. οὐ νεμεσητὸν τῷ Αἴαντι μεγαλαυχεῖσθαι. ὅταν μὲν γάρ τις ἐν μετρίᾳ διαγωγῇ ᾖ, τότε εὔσχημον περιέλλειν τὰ ἑαυτοῦ πλεονεκτήματα· ἀπηυδηκότα δὲ ἄνδρα οὐκ ἂν τις μέμψαιτο εἰ μεγαλαυχεῖται, ἁτοῖα καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ τέλει ὧν περὶ τῆς ἀνδρείας αὐτοῦ διέξεισι. καὶ γίγνεται ἐπίτασις τοῦ πάθους, ὁπόταν τὸ τοιοῦτο διαφθείρηται. ἔτι δὲ αὔξεται τὸ πάθος οὐχ ὑπὸ ἄλλου λεγόμενον, ἀλλ' ὑπὸ αὐτοῦ. ΕΞΕΡΕΩ, κομπάσω. ΠΡΟΚΕΙΜΑΙ. προκείμενός εἰμι, εἰς ὄψιν πάντων δηλονότι.

428. ΟΥ ΤΟΙ Σ' ΑΠΕΙΡΓΕΙΝ. ὁ Χορός ἐστιν ὁ λέγων, ἐνδίδωσι γὰρ τῷ Αἴαντι κάμνοντι, ὅπερ ἐστὶν εἶδος παραμυθίας. ἡ Τέκμησσα τοῦτο οὐκ ἐποίει. ΕΧΩ. ἀντὶ τοῦ δύναμαι.

430. ΑΙ ΑΙ. ἐντεῦθεν μακρὰν ῥῆσιν μηκύνει ὁ Αἴας. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ἀρχαιότροπον, τὸ πρὸς τὰς ὑνομασίας ἐκφέρειν τὰς συμφοράς. καλῶς μὲν οὖν πράττων οὐκ ἂν ἐμέμνητο τοῦ διανοήματος· ἐν συμφορᾷ δὲ ὤν. ΕΠΩΝΥΜΟΝ. συνῳδὸν ἔσεσθαι καὶ ἐπώνυμον τοῖς ἐμοῖς κακοῖς. ἔπλεξε δὲ τὸ ὄνομα πρὸς τὸ αἴ αἴ τὸ θρηνητικόν. ΞΥΝΟΙΣΕΙΝ. ξυνδραμεῖν καὶ συνενεχθῆναι, καὶ εἰς ταυτὸν ἐλθεῖν.

433. ΕΝΤΥΓΧΑΝΩ, περιπίπτω. ΟΤΟΥ ΠΑΤΗΡ. περιπαθῶς τὰ τοῦ πατρὸς κατορθώματα παραλαμβάνει. οὐκ ἐλάσσονα γὰρ τοῦ πατρὸς ποιήσας, ἄτιμος ἐλαύ-

νομαι. εἰπὼν δὲ τὰ ἴδια κατορθώματα, διεξέλθοι καὶ ὡς συγγενικὴ αὐτῷ ἡ παρὰ τὸ χωρίον ἀνδραγαθία. ΙΔΑΙΑΣ. Ἰδαία τὸ παλαι ἡ Τροία ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῆς Ἴδης τοῦ ὄρους. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ. ὅτι εἵληφε τὴν Ἡσιόνην παρὰ τοῦ Ἡρακλέους.

439. ΟΥΔ' ΕΡΓΑ ΜΕΙΩ. πιθανῶς τὸ μὴ ἐλάττονα τοῦ πατρὸς κακοπαθῆσαι, ἀλλὰ μὴ ἐλάττονα. ΑΡΚΕΣΑΣ, δείξας, βοηθήσας, ποιήσας. λείπει δὲ ἡ διὰ, ἵν' ᾖ, δι' ἐμῆς χειρός. ΑΤΙΜΟΣ ΑΡΓΕΙΟΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ ὑπο Ἀργείων. ἢ ἀρκέσας Ἀργείοις, ἄτιμος ὢν ἀπέλλυμαι.

441. ΤΟΣΟΥΤΟΝ Γ'. ἀντὶ τοῦ, τοῦτο. ΕΙ ΖΩΝ ΑΧΙΛΛΕΥΣ. χαρίεν τὸ διανόημα. ἐπεξιὼν δὲ τὰς ἑαυτοῦ συμφορὰς, καταλέγει πρῶτον τὰ κατὰ τὴν ἀδικίαν τῆς κρίσεως. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ πρῶτον αὐτὸν λελυπηκός. ΚΡΙΝΕΙΝ ΕΜΕΛΛΕ ΚΡΑΤΟΣ. ἀντὶ τοῦ μετὰ κρίσεως διδόναι τινὶ κράτος ἀριστείας, ἤγουν ἔμελλε κρίνειν τίς ὁ κρατῶν ἐστι διὰ τὰς αὐτοῦ ἀνδραγαθίας. ΠΑΝΤΟΥΡΓΩ. πάντα πράττοντι καὶ μηδὲν ὑποστελλομένῳ, πανούργῳ καὶ ἀναιδεῖ. ΑΝΔΡΟΣ ΤΟΥΔΕ. δεικτικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ. ΚΡΑΤΗ, νίκην.

447. ΔΙΑΣΤΡΟΦΟΙ. ἤγουν παράφοροι. ΓΝΩΜΗΣ ΑΠΗΞΑΝ. οἷον εἰ μὴ διὰ ἕκτασιν τοῦ δέοντος ἐξέτεσον αἱ διάνοιαί μου, οὐκ ἄν ποτε ἄλλου οὕτως ἀδίκως κατεψηφίσαντο. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· (Ἰλ. α'. 232.)

Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.

ΑΠΗΞΑΝ. ἀντὶ τοῦ ἀπήγαγον. ΕΨΗΦΙΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ ἐψηφίσαντο. ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ, παρθένος, ἄζυξ. ΕΣΦΗΛΕΝ. σφαλῆναι ἐποίησεν.

455. ΟΥΧ ΕΚΟΝΤΟΣ. γράφεται ΟΥΚ ΕΚΟΝΤΟΣ, δηλονότι τὸ ἔγκλημα τῆς φυγῆς αὐτῶν. πάνυ δὲ γενναίως ἐμμένει τῷ λήματι. τὸ γὰρ ἐφ' ἑαυτῷ ἀνηρηκέναι φησὶ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἡττῆσθαι οὐχ ὑπ' ἐκείνων, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπήρειαν τῆς Θεοῦ. ΘΕΟΙΣ ΕΧΘΑΙΡΟΜΑΙ. διὰ τὸ πεπλανῆσθαι ὑπὸ τῆς θεοῦ.

460. ΝΑΥΛΟΧΟΥΣ ΕΔΡΑΣ. τὸν ναύσταθμον, ἔνθα αἱ νῆες ἵστανται κατὰ λόχον, ταυτέστι κατὰ τάξιν. ΜΟΝΟΥΣ Τ' ΑΤΡΕΙΔΑΣ. μεγαλοφυῶς δὲ οἴεται ἑαυτὸν τὸ πᾶν εἶναι. ΠΕΡΩ. ἀντὶ τοῦ περάσω. ΚΑΙ ΠΟΙΟΝ ΟΙΜΑ. αἰσχύνεται ἄνευ ἀριστείων φανῆναι τῷ πατρὶ, καὶ φυγὰς ἀκούειν. δαιμονίως δὲ ἀνθυπάγει αὐτῷ καὶ τὰ τῆς ἀπαλλαγῆς, καὶ τοῦτο ἀναλύει, ἵνα μὴ λυθῇ ἡ ὑπόθεσις. ΓΥΜΝΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἔρημον.

467. ΠΡΟΣ ΕΡΥΜΑ. πρὸς τὸ τεῖχος. ΞΥΜΠΕΣΩΝ. συμπεσεῖν, τὸ συνελθεῖν εἰς μάχην· προσπεσεῖν, τὸ ἐξαίφνης μὴ εἰδότα τινὰ ἀποκτεῖναι. ΑΛΛ' ΩΔΕ Γ' ΑΤΡΕΙΔΑΣ. ἀλλ' ἐφησθήσονται οἱ Ἀτρεΐδαι, ἐάν τι γενναῖον δράσας πρὸς τοὺς Τρῶας ἀποθάνω, ἀγνοοῦντες ὅτι ἑκουσίως γέγονέ μοι ὁ θάνατος. καλῶς δὲ οὐκ ἐπήνεγκε τὴν ἀληθῆ δόξαν, ἕως ἂν δράσῃ ἅπερ αὐτὸς ὑπονοεῖ.

472. ΜΗ ΤΟΙ ΦΥΣΙΝ Γ'. τουτέστιν ἀσθενῆ καὶ ἀλλοίαν παρὰ τὴν ταῦ πατρός. ΑΣΠΑΛΑΓΧΝΟΣ δὲ, ἄτολμος, ταπεινὸς, δειλὸς, ψυχρός. ΤΟΥ ΜΑΚΡΟΥ ΒΙΟΥ. τῆς ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένης ζωῆς. ΚΑΚΟΙΣΙΝ ΟΣΤΙΣ. ὅστις διαλλαγὴν οὐ δέχεται, ἀεὶ ἐν κακοῖς ἐξετάζεται.

475. ΤΙ ΓΑΡ ΠΑΡ' ΗΜΑΡ. τί γὰρ ἡμέρα μία ἔχει, προσθεῖσα τὸ ζῆν, καὶ ἀναβαλλομένη τοῦ θανεῖν, τέρπειν τὸν ἄνθρωπον; ΘΕΡΜΑΙΝΕΤΑΙ, χλιαίνεται, θάλπεται. τὸ γὰρ τοιοῦτον ἐξαπατᾷν ἐστιν ἑαυτὸν ἐν ψευδολογίᾳ διάγοντα. ΚΑΛΩΣ ΖΗΝ Η ΚΑΛΩΣ ΤΕΘΝΗΚΕΝΑΙ. φιλοσόφως τὸ καλὸν ἐν ἀμφοτέροις.

481. ΥΠΟΒΛΗΤΟΝ ΛΟΓΟΝ. *γνήσια τῆς διανοίας τὰ εἰρημένα, καὶ οὐχ ὑπόβλητα. οἰκεῖα οὖν σαυτῷ εἶπας· ὅμως γε μὴν παῦσαι, τὸ πᾶν ἀναθεὶς ἡμῖν.*

485. Ω ΔΕΣΠΟΤ' ΑΙΑΣ. *Τεκμήσεις ὁ λόγος. οὐ γὰρ δεῖ τὸν Χορὸν μηκύνειν τὸν λόγον. μικτὸς δὲ ὁ λόγος· τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ γενναῖον καὶ ἐλευθέριον διὰ τὴν παῤῥησίαν τῆς φύσεως· δούλη γὰρ ἐπάναγκες γίγονε. τὸ δὲ συναρμόζον τοῖς καιροῖς, διόλου δὲ τὴν φιλοσοφίαν ἐμφαῖνον. καὶ ὅταν τὰ ἑαυτῆς καταξάλῃ, τεχνικῶς ἐπιχειρεῖ, μαλθακώτερόν πως καθιεῖσα τὸν Αἴαντα. δεῖ οὖν αὐτῆς εἶναι τοὺς λόγους, ὅτι διὰ τὴν ἐλευθερίαν παῤῥησιάζεται.* ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ ΤΥΧΗΣ. *τῆς δυσχίας. τεχνικὸς ὁ λόγος ἐκ προοιμίου, καὶ εἰς ἔλεον ἱκανὸς ἐπισπάσασθαι. διπλῶς δέ φησι τὸ ἀναγκαῖον. ποτὲ μὲν ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀκολουθίαν τινὰ ἐχόντων, ὡς ἂν εἴποιμεν ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν, καὶ τὸ γάλα λευκόν· ποτὲ δὲ ὡς ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης γιγνομένου, ὡς καὶ νῦν ἀναγκαίας τύχης τοῦ βίου φησί.* ΕΙΠΕΡ ΤΙΝΟΣ ΦΡΥΓΩΝ. *ἀντὶ τοῦ, ὡς οὐκ ἄλλου τινὸς τῶν Φρυγῶν.* ΚΑΙ ΣΗ ΜΑΛΙΣΤΑ ΧΕΙΡΙ. *τῇ αἰχμαλωτισάσῃ μι.*

491. ΕΤ ΦΡΟΝΩ ΤΑ ΣΑ. *εὖνους σοι καθίσαμαι, εὐνοῶ τοῖς σοῖς.* ΚΑΙ Σ' ΑΝΤΙΑΖΩ. *ἀντὶ τοῦ παρακαλῶ. κάλλιστα δὲ ἀμφοτέροις τοῖς ὅρκοις ἐχρήσατο. μέγιστον γὰρ δικαίωμα, τὸ τῆς αὐτῆς ἐξίας ἐπιτυχεῖν, ὁπότε καὶ τῶν πολεμίων φειδόμεθα διὰ ταῦτα. καὶ τὸ σεμνὸν τῆς κοίτης χρήσιμον, ὅπου γε καὶ τὸ σεμνότατον τῶν προσώπων, περὶ δικαιωμάτων τῶν πρὸς ἄνδρα καὶ γυναῖκα διαλεγόμενον, αὐτὸ τοῦτο ὄμνυσι.* (Ἰλ. ε'. 39.)

Σή Θ' ἱερὴ κεφαλὴ, καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν.

ὅρα δὲ ὅσι ἐπατίρωθεν Θηλείαις ὁ τοιοῦτος λόγος προσκειται· ἐπὶ δὲ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ ἄλλο τι οἰκειότερον ὄνομα ἐξεῦρεν. (Ὀδ. ψ'. 296.)

Ἀστάσιοι λίκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο.

τὴν εὔνοιαν δηλῶν τῶν οὕτως συνιόντων ἐπὶ μόνῃ παιδοποιΐᾳ. ΕΦΕΣΤΙΟΤ ΔΙΟΣ. *ἀντὶ τοῦ, συνοίκου. οἱ μὲν συνοικοῦντες τὸν Ἐφέσιον Δία προτείνουσιν· οἱ δὲ φίλοι, τὸν Φίλιον.* ΣΥΝΗΛΛΑΧΘΗΣ. *συναλλαγὰς ἔχεις, γάμῳ συνεζεύχθης, συνηρμόσθης· ὅθεν καὶ συνάλλαγμα.*

495. ΤΩΝ ΣΩΝ ΥΠ' ΕΧΘΡΩΝ ΧΕΙΡΙΑΝ. *ἡ ὑπὸ πρὸς τὸ χειρίαν. ὑποχειρίαν δούς τινι τῶν ἐχθρῶν σου. εἰδυῖα δὲ ἀγριαίνοντα τὸν Αἴαντα πρὸς τὰς ἐπιτιμήσεις, διαῤῥήδην μὲν οὔ φησι, Μὴ διάφθειρε σαυτόν· σοχαζομένη δὲ τοῦ καιροῦ, ἔξωθεν περιέρχεται, τὰ ἐπακολουθοῦντα λέγουσα, ὅτι ὑποχειρίαν με τοῖς ἐχθροῖς σὺν τῷ παιδὶ καταλείψεις.*

497. ΤΑΥΤΗ ΝΟΜΙΖΕ. *ἀντὶ τοῦ, οὕτως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.* ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΙΚΡΟΝ. *οὐ ψιλὸν τὸ τῆς δουλείας εἶπεν· ἀλλὰ καὶ ὅσα ἔνεσιν εἰπεῖν τινα ἰδόντα αὐτὴν ἐν δουλείᾳ. καὶ ἡ τοιαύτη δὲ διδασκαλία Ὁμήρου.* (Ἰλ. ζ'. 432.)

Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα.

ἀποτρέψαι δὲ βούλεται αὐτὸν διὰ τῶν τοιούτων λόγων. ΛΟΓΟΙΣ ΙΑΠΤΩΝ. *γράφεται* ΑΤΙΖΩΝ. *ὑβρίζων. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·* (Ἰλ. ζ'. 460.) Ἕκτορος ἥδε γυνή. ΤΡΕΦΕΙ, *αὔξει, ἔχει.* ΔΑΙΜΩΝ ΕΛΑ. *δαίμων νῦν, ἡ δουλεία, ἡ δυσχία. ἐλᾷ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐλάσει. εἰς ταῦτα δηλονότι.*

505. ΣΟΙ Δ' ΑΙΣΧΡΑ. *καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν. διὰ μὲν τοῦ* ΣΟΙ, *τὴν ἀνδρείαν· διὰ δὲ τοῦ* ΤΩ ΣΩ ΓΕΝΕΙ, *τὴν εὐγένειαν, τοὺς προγόνους. θαυ-*

μασῶς δὲ ἡ προσθήκη τοῦ γίνους· αἶσχος γὰρ προσρίψῃ καὶ τῷ υἱῷ, ἐπὶ τοιούτοις αὐτὸν καταλείπων. καλῶς ἐπὶ τοῦ πατρὸς, ΕΝ ΜΑΚΡΩ ΓΗΡΑ. ἐπὶ δὲ τῆς μητρὸς, ΠΟΛΛΩΝ ΕΤΩΝ ΚΑΗΡΟΤΧΟΝ. ὁ γὰρ ἐπὶ ἀμφοτέρων ἐνὶ χρησάμενος ὀνόματι, ἐπιτιμώμενός ἐστι τὸν λόγον. τὸ δὲ ἐγχρονίζειν ταῖς διηγήσεσιν, ἀνυσικώτερον. θαυμασῶς δὲ ἐπὶ μὲν ἑαυτῆς εὐδαιμοῦ τοῖς τοιούτοις ὀνόμασι χρῆται, οὔτε αἰδέσθητι, οὔτε εἴκτειρε· ἐπὶ δὲ τῶν γονέων καὶ τοῦ παιδός. ΚΑΗΡΟΤΧΟΝ, μέτοχον, κεκληρωμένην, κλῆρον ἰσχηκυῖαν. Η ΣΕ ΠΟΛΛΑΚΙΣ. τοῦτο οἰκείως ἐκ τῆς φύσεως σοχαζομένη παρέλαβεν.

510. ΕΙ ΝΕΑΣ. εἰ τῆς νέας τροφῆς σοῦ χωρὶς διάξει καὶ βιώσεται. ΤΙΠ' ΟΡΦΑΝΙΣΤΩΝ. ὀρφανισαί εἰσιν οἱ τοὺς ὀρφανοὺς τρέφοντες. Ἕλληνας οὖν φησιν οὐ φίλους ὀρφανισὰς, καθὸ δυσμενεῖς. ἢ ὀρφανισαὶ, ἀρχὴ Ἀθήνησιν τὰ τῶν ὀρφανῶν κρίνουσα. ἢ ὀρφανισῶν, τῶν τῆς ὀρφανίας ἐπιτρόπων. ὀρφανὸς δὲ, ὁ ὅρον ἔχων τὸ οὐ φαίνεσθαι, ὁ ἄσημος, καὶ μηκέτι ἐμφανής. ἐμίλει καὶ ὑπὸ τῶν ἀμφιθαλῶν, ὡς ἐμφανῶν, ἐλαύνεται.

514. ΕΜΟΙ ΓΑΡ ΟΥΚ ΕΤΙ. καὶ τοῦτο Ὁμηρικόν· (Ἰλ. ζ'. 413.)

οὐδ' ἐμοί ἐστι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.

εἶτα ἑξῆς· (429.)

ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.

516. ΑΛΛ' Η ΜΟΙΡΑ. ὡς τούτου ἰδίῳ θανάτῳ τετελευτηκότος. ΘΑΝΑΣΙΜΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ νεκρούς, ἢ ποιητικοὺς θανάτου.

520. ΑΛΛ' ΙΣΧΕ ΚΑ'ΜΟΥ. καλῶς τὸ κἀμοῦ, οἷον, μετὰ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν κἀμὲ ἔν τινι μοίρᾳ κατάθου. αἴσθανεται γὰρ τῆς τύχης, ἐν ᾗ νυν ἐστίν. αἰδημόνως δὲ αὐτὸν ὑπομιμνήσκει τὰ τῆς εὐνῆς. διὰ τοῦτο γὰρ μάλιστα δοκεῖ αὐτὸν πείσειν. ὁ δέ γε Εὐριπίδης μαστροπικώτατα εἰσάγει τὴν Ἑκάβην λέγουσαν· (Ἑκ. 818.)

Ποῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ,
ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων
χάριν τίν' ἕξει παῖς ἐμή;

522. ΧΑΡΙΣ ΧΑΡΙΝ ΓΑΡ. ἡ προϋπάρξασα γὰρ χάρις ἐστὶν ἡ φύουσα τὴν χάριν. ΟΤΟΥ Δ' ΑΠΟΡΡΕΙ ΜΝΗΣΤΙΣ. ἡ μνήμη τοῦ εὖ πεπονθέναι, οὗτοι οὐκ ἂν εἶεν εὐγενεῖς. σχεδὸν δὲ διὰ τούτων τῶν ἰάμβων ἤρτηται τὸ περὶ εὐχαριστίας καὶ ἀχαριστίας.

525. ΟΙΚΤΟΝ, ἔλεον. δυσωπητικὰ δὲ τὰ τοιαῦτα. εἰ γὰρ ὁ ξένος ᾤκτειρε, πόσῳ μᾶλλον ὁ Αἴας;

527. ΕΠΑΙΝΟΥ ΤΕΤΞΕΤΑΙ. οὐχὶ καθὰ εἶπεν· ἀλλ' ἐὰν πείθηται κατὰ πάντα ἐμοί. ὁ γὰρ Αἴας ἐγνωκὼς ἑαυτὸν ἀποσφάττειν, ἐβούλετο πρὸ τοῦ θανάτου τὸν παῖδα ἰδεῖν. εἰκότως οὖν τοῦτο πάλιν λέγει, ὅτι ἄριστόν ἐστι τὴν γυναῖκα πειθαρχεῖν εἰς ἅπαντα τῷ ἀνδρί· ἔοικε γὰρ ὑφορᾶσθαι ὅτι ἐκνηρῶς ἐκδώσει τὸ παιδίον.

531. ΚΑΙ ΜΗΝ ΦΟΒΟΙΣΙ. τοῦ φόβου χάριν, ῥύασθαι θέλουσα ἐξήγαγον. οὐκ ἔντικρυς μὲν ἀντιλέγει· ἀναβολὰς δὲ πλάττεται, ὡς ὑποκεκινηκότι μὴ πιστεύουσα.

534. ΠΡΕΠΟΝ ΓΕ Τ' ΗΝ. ἦν καὶ τοῦτο τοῦ ἐμοῦ δαίμονος, τὸ ὑπ' ἐμοῦ τὸν παῖδα ἀναιρεθῆναι. ἀντὶ τοῦ, ἔπρεπε τῇ παρούσῃ μου τύχῃ τὸ καὶ αὐτόχειρά με τοῦ παιδὸς κατασκευάσαι.

535. ΤΟΥΤΟ Γ' ΑΡΚΕΣΑΙ. εἰς τοῦτο ἀρκέσαι, τῷ παιδὶ ὑπηρετῆσαι, καὶ ἀποσοβῆσαι τὸ θανεῖν.

536. ΕΠΗΝΕΣΑ. ἀντὶ τοῦ ἐπαινῶ.

537. ΤΙ ΔΗΤ' ΑΝ. *τί σε, φησὶν, ἐκ τῶν παρόντων ὠφελήσω, καὶ τί βούλει σοι γενέσθαι;*

540. ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ΕΧΕΙΝ. *ἤτοι παρεῖναι.*

542. ΕΥΘΥΝΩΝ ΚΥΡΕΙΣ. *ἤγουν διδάσκεις, παιδεύεις, κυβερνᾷς.*

543. ΕΡΠΟΝΤΙ ΦΩΝΕΙΣ. *ἐγγὺς ὄντι, ἢ ἀπολιμπανομένῳ τῆς κλήσεως, ἤγουν οὐκ ἀκούοντι.*

545. ΑΙΡΕ ΔΕΥΡΟ. *ἀντὶ τοῦ πρόσφερε, ὡς τὸ,* (Ἰλ. ζ'. 264.) *Μή μοι οἶνον ἄειρε.* ΕΙΠΕΡ ΔΙΚΑΙΩΣ. *εἴπερ ἔστιν ἐμοῦ, οὐκ εὐλαβηθήσεται τὸν φόνον τῶν ποιμνίων.* ΑΛΛ' ΑΥΤΙΚ' ΩΜΟΙΣ. *νῦν τὸ* ΩΜΟΙΣ *ὡς κατὰ τῶν καρπῶν, οἵ, ὅτε εἰσὶν ὠμοὶ, σκληρότεροί εἰσι. καὶ ἰταμοῖς. μεγαλοφρονῶν δὲ νόμους τὴν φύσιν ὠνόμασε καὶ τὸ ἔθος τοῦ γεγεννηκότος.* ΠΩΛΟΔΑΜΝΕΙΝ. *ὡς πῶλον γυμνάζειν.*

550. Ω ΠΑΙ ΓΕΝΟΙΟ. *μέτριος ὁ λόγος. ἡ δὲ ὁμοία εὐχὴ καὶ παρ' Ὁμήρῳ·* (Ἰλ. ζ'. 476.)

Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
παῖδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγώ περ.

552. ΖΗΛΟΥΝ, *μακαρίζειν. ἐπειδὴ κατεύχεται αὐτῷ εὐτυχίαν, φησὶν ὅτι, καὶ νῦν σε μακαρίζω, ὅτι μικρὸς ὢν οὐκ αἰσθάνῃ τῶν ἐμῶν κακῶν.* ΕΝ ΤΩ ΦΡΟΝΕΙΝ ΓΑΡ ΜΗΔΕΝ. *ἐν τῷ μὴ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν κακῶν. ἐπεὶ ἔσαι γελοιότατον δόγμα ὡς τιμῶντος τὴν ἀφροσύνην.* ΤΟ ΜΗ ΦΡΟΝΕΙΝ ΓΑΡ. *δεῖ λαβεῖν τοῦτο, ὡς ἐπὶ παιδίου· οὐ γὰρ καθόλου τὴν ἀφροσύνην προκρίνει. ὁ δὲ νοῦς· ἐν τῷ νηπίῳ κακὸν μὲν τὸ μὴ φρονεῖν, κακὸν δὲ ὅμως ἀνώδυνον. καὶ Εὐριπίδης·* (Μηδ. 47.) *Νέα γὰρ φρονεῖς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. τάχιστα δὲ διὰ τῶν ἑξῆς ἐσήμανε τὸ συνεκτικὸν, καὶ ὡσπερεὶ σύμβολον τῆς φρονήσεως. τὸ γὰρ διακριτικὸν τῶν χαρτῶν καὶ τῶν λυπηρῶν, συνετοῦ ἐστι.*

556. ΔΕΙ Σ' ΟΠΩΣ. *ἀντὶ τοῦ, δεῖ σε ἐκδικῆσαι τὸν πατέρα.* ΚΟΥΦΟΙΣ ΠΝΕΥΜΑΣΙ. *κούφῃ καὶ ἀπαλῇ ζωῇ. τῇ μεταφορᾷ δὲ τῶν μικρῶν φυτῶν ἐχρήσατο, ἅτινα οὐδὲν σφοδρὸν δύναται ὑποφέρειν, οὐ καύσωνα, οὐκ ἄνεμον.*

561. ΟΥΔΕ ΧΩΡΙΣ ΟΝΤ' ΕΜΟΥ. *διὰ τί, φασὶν, ἐνταῦθα τρανῶς ἐκφέρει τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ὁ Αἴας, ὅτι δεῖ ἑαυτὸν ἐξάγειν τοῦ βίου; ῥητέον οὖν ὅτι ἐν ἥθει, οἷον, εἰ γένοιτό τις περὶ ἐμὲ συμφορὰ, μὴ δίδιθι· ἔξεις γὰρ τὸν προνοοῦντα ἀντὶ ἐμοῦ. ἢ ὅτι ἐκφέρει ταῦτα ὑπὸ τοῦ πάθους προαγόμενος.*

563. Κ'ΕΙ ΤΑΝΥΝ. *καὶ εἰ ἔκδημος νῦν ἐστιν.* ΤΗΛΩΠΟΣ. *γράφεται καὶ* ΤΗΛΟΥΡΓΟΣ.---ΔΥΣΜΕΝΩΝ ΘΗΡΑΝ ΕΧΩΝ. *φυλακὴν ἔχων τῶν ἐχθρῶν. λέγει δ' ἂν τῶν Θρᾳκῶν· περὶ γὰρ τὰ τελευταῖα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐσυμμάχουν τοῖς Τρωσὶν οἱ Θρᾷκες. γνόντες δὲ τοῦτο οἱ Ἕλληνες, φρουρους ἔταξαν προμηνύσοντας αὐτοῖς τὴν ἐκείνων ἔφοδον, ἵνα, οὕτως ἐπελθόντων, κατὰ τὴν ὁδὸν συμβάλωσιν αὐτοῖς, πρὶν ἐλθεῖν εἰς Ἴλιον. καὶ πρέσβεις δὲ ἀποστείλαντες οὐκ ἔπεισαν. τὸ δὲ* ΘΗΡΑΝ *γράφεται καὶ* ΦΡΟΥΡΑΝ.

566. ΥΜΙΝ ΤΕ ΚΟΙΝΗΝ. *προθυμοτέρους αὐτοὺς καθίστησι. κοινὴν γὰρ καὶ ἴσην φησὶ χάριν ὁμολογεῖν ἐκείνῳ τε τῆς ὑπουργίας, καὶ τούτοις τῆς ἐπαγγελίας. περιπαθῶς δὲ εἰς ἔσχατον περιεστώσης τῆς ἐλπίδος, ἐμφρόνως τὰ σπουδαιότατα τοῖς ἑταίροις ἐπισκήπτει, οὐ τῇ γυναικί.*

570. ΩΣ ΣΦΙΝ ΓΕΝΗΤΑΙ. *πάνυ περιπαθῶς τὸ ἐπὶ γονεῦσι καὶ παισὶ διαθήκας ποιῆσαι. θαυμαστῶς δὲ πρὸς ἅπαντας τοὺς λόγους τῆς Τεκμήσσης ἀντιθέσεις ἐποιή-*

σατο, οὐκ ἀντικρυς τοῦτο ὑπισχνουμένου τοῦ ποιητοῦ, τοῦ μὲν ὑβρισθῆναι τὸν παῖδα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἀπὸ τοῦ Τεύκρου φυλακὴν προϊαλλόμενος· τοῦ δὲ μὴ γλαφυρῶς ὑβρίσθαι ὑπ' ἐκείνων, τὴν τοῦ παιδὸς ἀρετὴν, ὃν φησι καὶ ἐκδικήσειν αὐτὸν ἐν ἡλικίᾳ γενόμενον. πρὸς δὲ τὰ περὶ τῶν γονέων, ὅτι ἀντ' αὐτοῦ καταλείπεται ὁ Εὐρυσάκης. ΜΕΧΡΙΣ ΟΥ ΜΥΧΟΥΣ ΚΙΧΩΣΙ. περιφρασικῶς. ἤγουν ἕως τελευτήσωσι.

572. ΚΑΙ ΤΑ'ΜΑ ΤΕΥΧΗ. πιθανῶς τὸν Αἴαντα ἐπὶ τὸν περὶ τῶν ὅπλων λόγον εἶναι συνεχῶς· ἅπτεται γὰρ αὐτοῦ μάλιστα. ἀνθρώπινον δὲ, καὶ μάλα φυσικὸν, τὸ συνεχέστερον μεμνῆσθαι περὶ ὧν ἐν νῷ ἔχομεν. ΑΛΛ' ΑΥΤΟ ΜΟΙ ΣΥ ΠΑΙ. πίστευσαι ὡς οὐδὲν ἀπολειψομένου τοῦ παιδὸς τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς. τὸ δὲ σάκος, διὰ τὸ ἐξαίρετον, τῷ παιδὶ φυλάσσειν κελεύει· τὰ δὲ ἄλλα τεύχη συνθάψαι φησίν. ἐπίσασται γὰρ καὶ αὐτὰ περιμάχητα ἰσόμενα. οἷόν Ὅμηρος ὅπλα συγκαιόμενα· (Ἰλ. ζ'. 418.)

Ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἵπποισι δαιδαλέοισι.

579. ΚΑΙ ΔΩΜ' ΑΠΑΚΤΟΥ. κατὰ τῶν σκηνῶν ἄπαγε. ΠΥΚΑΖΕ, ἀσφαλίζου. ΟΥ ΠΡΟΣ ΙΑΤΡΟΥ ΣΟΦΟΥ. οὐκ ἔστιν ἰατροῦ σοφοῦ. ΘΡΟΕΙΝ ΕΠΩΔΑΣ. ἀντὶ τοῦ ἐπιφωνεῖν, ἐπᾴδειν, ἐπῳδαῖς χρῆσθαι. ΤΟΜΩΝΤΙ. τομῆς δεομένῳ. ΠΗΜΑΤΙ. γράφεται ΘΡΑΥΜΑΤΙ.

586. ΜΗ ΚΡΙΝΕ. ἤγουν ἀνάκρινε. ΣΩΦΡΟΝΕΙΝ. νῦν τὸ μὴ περιεργεῖν. ἐν τούτῳ γὰρ μάλιστα ἡ σωφροσύνη ταῖς γυναιξὶ διασώζεται, εἰ μὴ περιεργάζοιντό τι πράττειν ὁ ἀνήρ.

589. ΘΕΟΙΣ ΩΣ ΟΥΔΕΝ ΑΡΚΕΙΝ. οὐκ ἔτι, φησὶν, ἐν τούτῳ εἰμὶ, ὥστε ὀφείλειν τοὺς θεοὺς ἐπαρκεῖν μοι, διὰ τὸ μὴ περιέχεσθαι τοῦ ζῆν. ὡς οὐκ ἔτι τοῖς θεοῖς ὀφείλω λέγειν ἐγὼ ἐπαρκεῖν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ἐπὶ τιμῇ πράττειν τῶν θείων. πρὸς ὃ καὶ ἡ Τεκμησσα ἐπάγει, ΕΥΦΗΜΑ ΦΩΝΕΙ.

591. ΤΟΙΣ ΑΚΟΥΟΥΣΙΝ, τοῖς πειθομένοις.

593. ΟΥ ΞΥΝΕΡΞΕΘ'. οὐ συγκλείσετε; κελεύει δὲ τοῖς θεράπουσιν αὐτὴν ἀποκλείειν.

594. ΜΑΛΑΣΣΟΥ, μεταβάλλου. ΜΩΡΑ ΜΟΙ. εὐήθης εἶ νῦν βουλομένη με μαλάσσειν ἐξακμάσαντος τοῦ καιροῦ.

596. Ω ΚΛΕΙΝΑ ΣΑΛΑΜΙΣ. ἐπειδὴ συγκέκλεισαι ὁ Αἴας διαχρησόμενος ἑαυτὸν, εἰ ἀπὸ τοῦ Χοροῦ λόγον περιπαθῆ διεξιᾶσι. πρὸς μὲν γὰρ αὐτὸν λέγειν οὐκ ἦν εἰσελθόντα ἤδη. γέγονε δὲ αὐτοῖς ἀπολόφυρσις ἐπὶ τὰ οἰκεῖα. καὶ ἔχει ἀπολυθίαν τὰ χορικά. ὠπεσπερημένοι γὰρ τοῦ ἄρχοντος, καὶ ἄλλην ἀποσροφὴν οὐκ ἔχοντες, περὶ τῆς πατρίδος τὸν λόγον ποιοῦνται, ἐπιθέμενοι ἐν οἷς εἰσι χαλεποῖς, καὶ ἐν οἷς ἔσονται εἰ γονεῖς αὐτοῦ συθάμενοι ταῦτα.

600. ΠΑΛΑΙΟΣ ΑΦ' ΟΥ ΧΡΟΝΟΣ. ἐκ πολλοῦ χρόνου. ΙΔΑΙΑ. τῇ Τρωϊκῇ, οἷον ἐν τοῖς τῆς Ἴδης χωρίοις τοῖς χλωροῖς καὶ λειμῶνας ἔχουσι διάγων. ΑΝΗΡΙΘΜΟΣ, ἀναρίθμιος, ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ τασσόμενος, ἀλλ' ἀπερρίμμενος. ΕΥΝΟΜΑ. ἤτοι τῷ εὐνομουμένῳ καὶ δικαίῳ. ἢ εὐκινήτῳ· ἢ εὐνόμᾳ λειμῶνι, τῷ καλὰς νομὰς ἔχοντι. τὸ δὲ ἑξῆς· παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος αἰὲν εὐνόμᾳ χρόνῳ τρυχόμενος Ἰδαίᾳ μίμνω λειμωνίᾳ πόᾳ μήλων, ἀνήριθμος, κακὴν ἐλπίδα ἔχων, πῶς με δεῖ τὸν Ἅιδην ἀνύσειν· ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἀγαθὸν προσδοκῶν, ἀλλὰ κακῶς τελευτήσειν ἐν τῷ πολέμῳ ἐλπίζων. ΑΝΤΣΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ ἐπερᾶξαι. λείπει δὲ τὸ δεῖ.

609. ΚΑΙ ΜΟΙ ΑΤΣΘΕΡΑΠΕΥΤΟΣ. οἷον πρὸς τοῖς πρώτοις κακοῖς ὥσπερ δεύ-

τερόν ἐστί μοι κακὸν τὸ τοῦ Αἴαντος ξυνεστηκός. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ΕΦΕΔΡΟΣ. ἔφεδρος δέ ἐστιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὁ μὴ πλανώμενος, εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσιν. ἐνταῦθα οὖν φησιν, ὅτι ἔσχατος καὶ ὡς ἔφεδρος ἐλείφθη μοι ὁ Αἴας εἰς κακόν. ΞΥΝΑΥΛΟΣ, κοινωνός. ΕΞΕΠΕΜΨΩ. ἀντὶ τοῦ ἔπεμψας ὧδε. ΦΡΕΝΟΣ ΟΙΟΒΩΤΑΣ αὐθαίρετος. ὡς ἂν εἴποι τις, αὐτὸς ἑαυτοῦ διάνοιαν βόσκων, καὶ μηδενὶ πειθόμενος. ἢ μονωθεὶς ἐκ τῆς φρενὸς, ἢ μονότροπος, μεμονωμένος τῷ λογισμῷ. ἢ ποιμαίνων τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν, καὶ μόναρχος ὢν τῷ λογισμῷ. ἢ οἷον διεσθίων αὐτοῦ τὴν φρένα, παρὰ τὴν βόσιν. ἢ ὁ βαίνων ἐν ἐρημίᾳ, διὰ τὸ συγκεκλικέναι ἑαυτόν. ᾧ ὅμοιόν ἐστι τῷ, (Ἰλ. ζ'. 202.)

Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

ἢ ΦΡΕΝΟΣ ΟΙΟΒΩΤΑΣ, οὐ σὺν φρεσὶν, ἀλλ' ἐκτὸς φρενῶν διάγων. ἢ ἀποπλανηθεὶς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλανηθέντων προβάτων καὶ μόνων βοσκομένων. ΕΥΡΗΤΑΙ. γράφεται ΓΕΓΕΝΗΤΑΙ.

618. ΤΑ ΠΡΙΝ Δ' ΕΡΓΑ. λείπει γιγνόμενα. τὰ δὲ πρότερα μέγιστα τῆς ἀρετῆς τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἔργα ἐν ὀλιγωρίᾳ ἐστὶ παρὰ τοῖς Ἀτρείδαις. ΑΦΙΛΑ. ἀχάριστα παρὰ τοῖς πρώην αὐτοῦ φίλοις, νῦν δὲ πάντων ἐπιλελησμένοις. ἢ ΑΦΙΛΑ ΠΑΡ' ΑΦΙΛΟΙΣ. ἐχθρὰ παρ' ἐχθροῖς.

623. ΕΝΤΡΟΦΟΣ ΗΜΕΡΑ. ἡ ἐντιθραμμένη παλαιῷ χρόνῳ, οἷον τῇ ἡλικίᾳ· ἀντὶ τοῦ πολυετής. ὁ δὲ νοῦς· ὄντως που ἡ τῇ παλαιᾷ ἡμέρᾳ, τουτέστι τῷ παλαιῷ χρόνῳ, ἔντροφος. τὸ δὲ ΛΕΥΚΩ ΓΗΡΑ, κατὰ κοινοῦ τὸ ἔντροφος· ἡ μήτηρ αὐτοῦ. ΦΡΕΝΟΜΟΡΩΣ. ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν μοῖραν τῶν φρενῶν νοσοῦντα, ὅ ἐστι φρενοβλαβῶς, μανικῶς. ΑΙΛΙΝΟΝ. εἶδος θρήνου. ΟΥΤΑ' ΟΙΚΤΡΑΣ ΓΟΟΝ. οἷον οὐ μέτριον. ἀναστρεπτέον δέ. ἄρχει γὰρ τοῦ λόγου τὸ οὐ, ἵν' ᾖ, οὐκ αἴλινον, οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ἀηδοῦς ἦσει, ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς, καὶ τὰ ἑξῆς. ὁ νοῦς· ἦσει γόον οὐ μέτριον κατὰ τὴν ἀηδόνα, ἀλλ' ὀξύν. ἡ ἀηδὼ δὲ ἀηδοῦς, ὡς Σαπφὼ, κατὰ Μιτυληναίους. ΚΑΙ ΠΟΛΙΑΣ. περιπαθῶς ἡ πρόσθισις τῆς πολιᾶς.

634. ΚΡΕΙΣΣΩΝ ΓΑΡ. κρείσσων γάρ ἐστιν ὁ τεθνηκὼς, ἢ ὁ ζῶν καὶ νοσῶν μάτην, ὅ ἐστι μεμηνώς· μάτην γὰρ νοσεῖν, τὸ ἀθεραπεύτως μαίνεσθαι. οὐ λέγει δὲ ὅτι ὅταν αὐτὸν σύνθηται τετελευτηκότα· ὁ γὰρ μεμηνὼς, καὶ τὰς φρένας διεφθαρμένος, κρείσσων Ἅδα κεύθων. οἷον ἄμεινον τῷ μεμηνότι ἐξεῖναι τοῦ βίου. οἷον ἡγήσεται κρείσσονα τὸν θάνατον τῆς τοῦ Αἴαντος μανίας. ΟΣ ΕΚ ΠΑΤΡΩΑΣ. ὃς ἄνωθεν κατὰ πατρῴας γενεᾶς ἄρισα ἦκων. λείπει γὰρ τὸ ἄρισος. ὥστε προέχειν ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων κατὰ γένος, νῦν οὐκ ἔτι ἤθεσιν ἐμμένει. ΟΡΓΑΙΣ, ὁρμαῖς, τρόποις. ΑΛΛ' ΕΚΤΟΣ. τοῦ προσήκοντος δηλονότι. Ω ΤΑΛΜΟΝ ΠΑΤΕΡ. ἀπέτρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Τελαμῶνα. ΑΝ ΟΥΠΩ ΤΙΣ. τοιαύτην ἄτην, οἵαν οὐδεὶς πέπονθε τῶν Αἰακιδῶν. παραμυθία γάρ ἐστι τὸ μετέχειν τινὰ τῶν τοῦ γένους τῶν αὐτῶν κακῶν. ΕΘΡΕΨΕΝ, ἔσχεν. ΑΤΕΡΘΕ ΤΟΥΔΕ. χωρὶς τούτου τοῦ Αἴαντος.

646. ΑΠΑΝΘ' Ο ΜΑΚΡΟΣ. ἐξέρχεται ὁ Αἴας, ὡς δὴ κατακληθεὶς ὑπὸ Τεκμήσσης μὴ σφάττειν ἑαυτὸν, καὶ προφάσει τοῦ δεῖν εἰς ἐρημίαν ἐλθεῖν καὶ κρύψαι τὸ ξίφος. ἐπὶ τούτων ἀναχωρεῖ καὶ διαχρῆται ἑαυτόν. παρίστησι δὲ ὁ λόγος, ὅτι καὶ οἱ ἔμφρονες καὶ παρακολουθοῦντες τῇ φύσει τῶν πραγμάτων, ὅμως ὑπὸ τῶν τοιούτων παθῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀπολισθαίνουσιν, ὡς ἐν Τραχινίαις ἡ Δηϊάνειρα περὶ τοῦ ἔρωτος διαλεγομένη καὶ τοῦ ἀνδρὸς, ὅτι αὐτῷ οὐκ ἀντιστήσεται, οὐδὲ λυσιτελεῖ αὐτῇ ἀντιπράττειν τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ ἀνδρὸς, πράττει μετὰ ταῦτα ἅπερ αὐτὴν ἀνέπεισεν ἡ ζηλοτυ-

πία. ἤτοι δὲ σχῆμά ἐστιν. ἅπαντα ὁ χρόνος φύει, φησὶν, εἶτα ἐξαλλαγῇ, καὶ ταῦτα φανέντα κρύπτεται. ἢ τὸ ΚΡΥΠΤΕΤΑΙ ἐπὶ τοῦ χρόνου, ἀντὶ τοῦ κρύπτει. τοῦτο δέ φησιν, ὡς μιταβεβλημένος ἀπὸ τῶν προτέρων νοημάτων.

648. ΑΛΙΣΚΕΤΑΙ, ἐξιλίγχεται, φωρᾶται. Χ' Ὡ ΔΕΙΝΟΣ ΟΡΚΟΣ. ὅτι καὶ ὀμόσαντες τινὲς ἐν μιταβολῇ γίγνονται τῷ χρόνῳ. ΠΕΡΙΣΚΕΛΕΙΣ ΦΡΕΝΕΣ. αἱ ἄγαν σκληραὶ ψυχαί. ΕΚΑΡΤΕΡΟΥΝ ΤΟΤΕ. γράφεται ΕΠΗΠΕΙΛΗΣ' ΕΠΗ. ἢ λείπει τὸ ἔπη, ἵν' ᾖ, ὅτις τὰ δεινὰ ἔπη ἐκαρτέρουν λέγειν τότε, ὡσανεὶ πρὸ τοῦ.

651. ΒΑΦΗ ΣΙΔΗΡΟΣ ΩΣ. ἐν τῇ βαφῇ οὐκ ἀνίσται ὁ σίδηρος, ἀλλὰ μᾶλλον σκιραίνεται. οὕτως οὖν διαφαλτέον· κἀγὼ γὰρ, φησὶν, ὃς ἠπίλουν καὶ ἔζεον καὶ ἐδόων, ὡς ἐν βαφῇ σίδηρος, ὡς Ὅμηρος· (Ὀδ. ι'. 392.)

Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα.

νῦν ἐθηλύνθην ὑπὸ τῶν λόγων τῆς γυναικός. ἢ ὅτι διττῶς βάπτεται ὁ σίδηρος. εἰ μὲν γὰρ μαλθακὸν βούλονται αὐτὸν εἶναι, ἐλαίῳ βάπτουσιν· εἰ δὲ σκιρὸν, ὕδατι.

654. ΑΛΛ' ΕΙΜΙ ΠΡΟΣ ΤΕ ΛΟΥΤΡΑ. πιθανὴ αὐτῷ ἡ ἔξοδος, ὡς ἐπὶ καθαρμόν. μονάσαι γὰρ βούλεται χάριν τῆς ἀναιρέσεως. ΑΥΜΑΤΑ, μολυσμόν. ΕΞΑΛΕΥΣΩΜΑΙ, φυλάξωμαι, ἐκκλίνω. ΧΩΡΟΝ ΕΝΘ' ΑΝ ΑΣΤΙΒΗ. εὑρήσω, φησὶ, τόπον, οὗ οὐδεὶς ἐπιβήσεται. τοῦτο δὲ πιθανὸν, ἵνα μή τις αὐτῷ ἀκολουθήσῃ. πιθανὸν δὲ καὶ τὸ λαθεῖν τὸ ξίφος, ἵνα εὐπορήσῃ ἑαυτὸν διαχρήσασθαι. ΤΟΔ' ΕΓΧΟΣ. ἀντὶ τοῦ, τὸ ξίφος.

665. ΕΧΘΡΩΝ ΑΔΩΡΑ ΔΩΡΑ. ὁ νοῦς, ὅτι μηδὲ τὰ μέγιστα τῶν ἐχθρῶν ἐφίεσο· τῶν δὲ φίλων, καὶ τὰ ἐλάχιστα. ΑΔΩΡΑ δὲ, κακόδωρα. ΤΟΙΓΑΡ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ. ἐπιφθόνως ἔφρασεν, ἐν εἰρωνείᾳ ἀντιστρέψας τὴν τάξιν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, θεοὺς μὲν σέβειν, ἔπειν δὲ Ἀτρείδαις· ὡς τῶν Ἀτρειδῶν οὖν ἤδη καὶ θεομαχούντων, ΑΤΡΕΙΔΑΣ ΣΕΒΕΙΝ. μιμεῖται μὲν τὸν σώφρονα· κεκίνηται δὲ ὑπὸ τοῦ πάθους.

669. ΚΑΙ ΓΑΡ ΤΑ ΔΕΙΝΑ. εἰ γὰρ τὰ θεῖα ὑπείκει τιμῇ, πόσῳ μᾶλλον προσήκει τοῖς ἀνθρώποις ταῦτα πράττειν; τὸ δὲ ΤΙΜΑΙΣ ΤΠΕΙΚΕΙ, ταῖς ἀλλήλων διανομήσεσιν· ἐκ γὰρ ἐναντιότητος τὸ πᾶν συνέστηκε. πρεσβύτης τις, ἐπεὶ καὶ νέος ἐγένετο. καθέζεται, ὅτι καὶ ἔστηκε. ΤΑ ΔΕΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΡΤΕΡΩΤΑΤΑ, ἤγουν τὰ θεῖα καὶ δέος ἐμποιοῦντα.

672. ΑΙΑΝΗΣ ΚΤΚΛΟΣ, τουτέστιν ὁ σκοτεινὸς, ἢ ἀδιάλειπτος. ΔΕΙΝΩΝ Τ' ΑΗΜΑ. λείπει ὑπὸ, ἵν' ᾖ· ὑπὸ δεινῶν πνευμάτων σένοντα πόντου, ἄημα πρᾶον ἐκοίμισεν αὐτόν.

678. ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ ΓΑΡ. ἐπειδὴ τὸ πᾶν πρὸς τοὐναντίον γίγνεται, εἰκὸς καὶ τοὺς Ἀτρείδας φίλους ἀντ' ἐχθρῶν γενέσθαι. δεῖ οὖν, φησὶ, προσέχειν τοῖς ἐχθροῖς, ὡς αὖθις φίλοις ἐσομένοις, καὶ τοῖς φίλοις, ὡς ἐχθροῖς. συμμέτρως οὖν φησι χρῆσθαι τοῖς πράγμασι.

683. ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΛΙΜΗΝ. ἡ φιλία, ἵν' ᾖ τῆς ἑταιρείας φιλία. ΑΛΛ' ΑΜΦΙ ΜΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣΙΝ. ὅρα πόσον ἐπικρατεῖται ὑπὸ τοῦ πάθους ὁ λογισμός. ὁ τὰ σοφώτατα γοῦν εἰπὼν, ἑαυτὸν ἀναιρεῖ.

687. ΥΜΕΙΣ Θ' ΕΤΑΙΡΟΙ. τὰ μὲν τῆς ἀναιρέσεως δῆλα τῷ θεατῇ· ἀγνοεῖ δὲ ὁ Χορός· πεπίστευκε γὰρ τοῖς ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένοις. ΤΙΜΑΤΕ. ἀντὶ τοῦ πείθεσθε. ΥΜΙΝ ΑΜΑ. γράφεται ΥΠΕΡΜΕΓΑ.

690. ΕΓΩ ΓΑΡ ΕΙΜ' ΕΚΕΙΣΕ. αἰνιγματωδῶς ὁ λόγος ἐξενήνεκται. ΠΥΘΟΙ-

ΣΘΕ ΣΕΣΩΣΜΕΝΟΝ. ὁ μὲν Χορὸς ἀπαλλάττεσθαι νομίζει λέγειν τῆς νόσου· ὁ δὲ αἰνίττεται τῶν κακῶν τοῦ βίου.

693. ΕΦΡΙΞ' ΕΡΩΤΙ. ἀντὶ τοῦ ὠρθώθην τῇ ἡδονῇ. χρείας ἕνεκα τὸ χορικὸν νῦν παρείληπται. ἐξιλθόντος γὰρ τοῦ Αἴαντος, ἔδει βραχὺ διάλειμμα γενέσθαι ἵνα μὴ καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου. διὸ καὶ τὴν ὄρχησιν ποιοῦνται· ἔνθεν καὶ βραχύ ἐστι τὸ χορικον, ὡς παρὸς χρείαν εἰλημμένον. Ἄλλως· τέρπεται ὁ Χορὸς ἐπὶ τῷ παύεσθαι τῆς νόσου τὸν Αἴαντα, καὶ φησίν· Ὑφ' ἡδονῆς ἔφριξα καὶ βούλομαι χορεῦσαι. εὐεπίφορος δὲ ὁ ποιητὴς ἐπὶ τὰς τοιαύτας μελοποιΐας, ὥστε ἐντιθέναι τι καὶ τοῦ ἠθέος. ΑΝΕΠΤΑΜΑΝ, ἀνεπτερώθην.

694. ΙΩ ΠΑΝ ΠΑΝ. ἐπικαλοῦνται τὸν Πᾶνα, ὡς χορῶν πρόξενον, καὶ αὐτοὶ γὰρ τοῦτο παιεῖν βούλονται, ὡς ἐγνωκότος τοῦ Αἴαντος μηκέτι τελευτᾶν. Ἄλλως· ἐπικαλοῦνται τὸν Πᾶνα, ἢ ὅτι ἐβοήθησε τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. ἢ ὅτι τὸν Τυφῶνα δικτύοις ἤγρευσεν· ἢ ὅτι οἱ ἁλιεῖς τιμῶσι τὸν Πᾶνα, ὡς νόμιον θεόν. ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΕ. ἀντὶ τοῦ μεγαλόφωνε ἐν τῇ χορείᾳ, ὡς ἁλίβρομε· ἢ ὅτι τῆς Ἠχοῦς ἐρᾷ· πολύηχος δὲ ἡ Θάλασσα. ΧΙΟΝΟΚΤΥΠΟΥ δὲ, ἐπὶ Κυλληνίας, ὄρους Ἀρκαδίας, ὑπὸ χιόνος τυπτομένου. ΟΠΩΣ ΜΟΙ ΟΡΧΗΜΑΤ'. ὅπως μοι συνάψῃς ὄρχησιν ποιουμένῳ παντοίαν, τὴν οὐκ ἐκ διδαχῆς σοι γενομένην, ἀλλ' ἐκ φύσεως· οὐδεὶς γὰρ ἐδίδαξε τὸν Πᾶνα. ΝΥΣΙΑ ΚΝΩΣΙΑ. ἐν Νυσίᾳ καὶ ἐν Κνωσσῷ ἐπιμελὴς ἡ ὄρχησις. ἢ ΝΥΣΙΑ, τὰ ἐν τῇ Νύσῃ γιγνόμενα. ἔστι δὲ αὐτὴ Διονύσου ἱερὰ, καὶ συνᾴδει τῷ ΚΝΩΣΙΑ. καὶ ἡ Κνωσσὸς γὰρ Διονύσου. Ἄλλως· τῶν ὀρχήσεων αἱ μέν εἰσι Διονυσιακαὶ, αἱ δὲ Κορυβάντιαι καὶ ἔνοπλοι. Νύσιαι οὖν, αἱ Διονυσιακαὶ, παρὰ τὴν Νύσην· Κνάσιαι δὲ, αἱ Κορυβάντιαι. καὶ Κνωσσὸς γὰρ πόλις Κρήτης· ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ ὑπὸ τῶν Κορυβάντων ἐτράφη ὁ Ζεύς. ΑΥΤΟΔΑΗ. αὐτομαθῆ, ἃ ἐκ φύσεως ἔχεις, οὐ διδακτά. τῶν δὲ ὀρχήσεων ἡ μὲν Βερεκυντιακὴ λέγεται, ἡ δὲ Κρητικὴ, ἡ καὶ πυρρίχη. Νύσιαι οὖν, αἱ Βερεκυντιακαί. τῆς γὰρ Νυσίας ἡ Βερέκυντος· Κνωσία δὲ, ἡ Κρητική.

701. ΝΥΝ ΓΑΡ ΕΜΟΙ. ἀναγκαίως, καὶ τοῦτο ἡ αἰτία τῆς ὀρχήσεως, ἵνα μὴ δοκῇ ἀλόγως ἐπὶ τοῦτο ἀπαντᾶν. ΙΚΑΡΙΩΝ Δ' ΥΠΕΡ ΠΕΛΑΓΕΩΝ. ὅτι ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει κεῖται ἡ Δῆλος. παραγένοιτο δὲ καὶ ὁ Ἀπόλλων διὰ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, τουτέστιν ἀπὸ τῆς Δήλου, καὶ συνείη μοι εὔφρων. ΕΥΓΝΩΣΤΟΣ. φανερὸς ἂν καὶ δῆλος, ὅτι φιλεῖ με.

706. ΑΡΗΣ. ὁ Αἴας ὁ ἀρήϊος· ἢ Ἄρης, ὁ πόλεμος ὁ περὶ τὸν Αἴαντα, ἔλυσεν ἡμῶν τὸ σκότος καὶ τὴν κατήφειαν, ἢ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ Αἴαντος. ὁ Ἄρης δὲ, ἡ λύσσα, ἡ μανία. ΝΥΝ ΠΑΡΑ. νῦν πάρεσιν ἡμέρα λαμπρὰ ἡμῖν, ὥστε ἐγγίσαι τῶν νεῶν. πρότερον γὰρ ἐξετρεπόμεθα ἐπιμίγνυσθαι τοῖς Ἕλλησι διὰ τὴν αἰδῶ. ΠΕΛΑΣΑΙ. ὥστε πελάσαι ἐπὶ τῶν νεῶν. ΛΑΘΙΠΟΝΟΣ ΠΑΛΙΝ. ὅτε δὴ ὁ Αἴας πάρεσιν ἐκ μετανοίας ἐπὶ τὸ σέβειν τοὺς θεοὺς καὶ κατατίθεσθαι τὴν ἔχθραν πρὸς τοὺς Ἀτρείδας. ΠΑΝΘΥΤΑ, πάνσπτα. ΕΞΗΝΥΣΕΝ, ἐξεπλήρωσεν.

714. ΠΑΝΘ' Ο ΜΕΓΑΣ ΧΡΟΝΟΣ. τὰ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος διὰ πολλῶν εἰρημένα, διὰ βραχέων διεξῆλθεν. ΑΝΑΥΔΗΤΟΝ, ἀπόῤῥητον, ἀνέλπιστον, ἄλεκτον. ΕΥΤΕ Γ' ΕΞ ΑΕΛΠΤΩΝ. ὁπότε ἐξ ἀνελπίστων καὶ μεγάλων νεικέων ὁ Αἴας μετεπείσθη καὶ μετεβλήθη τὴν ψυχὴν τοῖς Ἀτρείδαις ἀπὸ τῆς ἔχθρας.

719. ΑΝΔΡΕΣ ΦΙΛΟΙ. ἄγγελος ἥκει ἀπὸ τοῦ στρατοῦ, ἀγγέλλων τὴν παρουσίαν τοῦ Τεύκρου. θαυμαστὴ δὲ ἡ εἴσοδος τούτου τοῦ ἀγγέλου. τοῦ Αἴαντος ἔξω ἑαυτὸν διαχειρουμένου, οὐκ εἶχον οἱ ἀπὸ τοῦ Χοροῦ, οὔτε ἡ Τέκμησσα γνῶναι τὸ πραχθέν. πι-

Θανῶς οὖν ὁ ἄγγελος ἀπαγγείλας, παρασκευάζει αὐτοὺς ἐξιέναι κατὰ ζήτησιν· καὶ οὕτως ἐπιτείνονται τῷ πτώματι. δεξιῶς δὲ καὶ τὸ τὸν Κάλχαντα μαθεῖν· οἰκεῖον γὰρ τῷ μάντει. καλῶς δὲ καὶ τὰ τῆς σκηνῆς ἐσκεύασαι. Αἴαντος γὰρ καταλιπόντος, προῆλθεν ὁ ἄγγελος. εἶτα τοῦ Χοροῦ τὴν σκηνὴν ἀσαντος διὰ τὴν ζήτησιν, ἔξεισιν ὁ Αἴας ἐπὶ τὴν πρᾶξιν. τῷ δὲ θεατῇ οὐδὲν ἀργὸν παραλείπεται, ποικιλμίνης διαφόρως τῆς ἐν τῇ σκηνῇ προσωποποιΐας.

721. ΚΡΗΜΝΩΝ. τῶν χωρίων. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΝ δὲ, τὸ στρατόπεδον, Ἀττικῶς. ΚΥΔΑΖΕΤΑΙ, λοιδορεῖται, ὑβρίζεται ὑπὸ πάντων. καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Ἀμύκῳ· Ἄμυκε, μὴ κύδαζέ μου τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἰφιγενείᾳ· Οὔ τοι γυναιξὶ κυδάζεται. τί γάρ; ἀρσενικῶς δὲ ὁ κύδος ἐπὶ τῆς ὕβρεως.

725. ΗΡΑΣΣΟΝ, ἴσληττον. ἐβλασφήμουν πάντες ὁμοφωνοῦντες. ΑΠΟΚΑΛΟΥΝΤΕΣ. Ἀττικὸν ἔθος, τὸ ἐπιφέρειν ἐνικοῖς πληθυντικὰ, καὶ ἀνάπαλιν, ὡς καὶ νῦν· Οὔτις ἔσθ' ὅς οὐχὶ ἔλεξε, ξύναιμον αὐτὸν ἀποκαλοῦντες. ΩΣ ΟΥΚ ΑΡΚΕΣΟΙ. ἐπὶ τοῦ Τεύκρου. ὡς οὐκ ἀρκίσοι ἑαυτῷ τὸ μὴ λιθόλευστος γενέσθαι. ὡς οὐ κωλύσει αὐτὸν καταλιθωθῆναι.

730. ΔΙΕΠΕΡΑΙΩΘΗ, διελκύσθη, διῆλθεν, ἐγυμνώθη· εἰ μὴ γὰρ εἰς πέρας ἐλκυσθῇ, οὐκ ἐξέρχεται. ΛΗΓΕΙ Δ' ΕΡΙΣ. ἡ ἔρις εἰς πολὺ δραμοῦσα καὶ προκόψασα, ἔσῃ τῇ συναντήσει τοῦ λόγου τῶν γερόντων. ἐκ τῆς Ἀχιλλέως δὲ πρὸς Ἀγαμέμνονα ὀργῆς παραγέγραπται· καὶ ὥσπερ ὁ Νέστωρ ἐκεῖ διαλλάσσει, οὕτως καὶ νῦν οἱ γέροντες. ἡ ἔρις οὖν προκόψασα προσωτάτω, λήγει ἐκ συναλλαγῆς λόγου τῶν γερόντων, οἷον ἐκ τῆς ὁμιλίας. ΕΝ ΞΥΝΑΛΛΑΓΗ ΛΟΓΟΥ. τῇ ἀμοιβῇ τοῦ λόγου καὶ συμβιβάσει.

735. ΟΥΚ ΕΝΔΟΝ. ἐν συντόμῳ. οὐκ ἀναγκαῖον γὰρ διλογεῖν περὶ ὧν ἤκουσεν ὁ ἀκροατής. ΝΕΟΙΣΙ, καινοῖς. ΕΓΚΑΤΑΖΕΤΞΑΣ, συνθείς.

737. ΙΟΥ. εἰδὼς ἀπὸ τοῦ μάντεως, ὅτι κακὸν αὐτῷ γίγνεται, τοῦτο προαναφωνεῖ. Η ΦΑΝΗΝ. ἤπερ. φησὶ δὲ ὅτι οὐκ ἐδράδυνα παραγινόμενος, ἀλλὰ βραδέως ἐπέμφθην.

740. ΤΙ Δ' ΕΣΤΙ ΧΡΕΙΑΣ. οἷον, τί σοι λείπει ὅπερ σπάνιόν ἐστι πρὸς τὴν χρείαν τὴν νῦν. ἐσπάνιζε δὲ τὸ ἄμεινον εἶναι πρὸ ὀλίγου αὐτὸν παραγεγονέναι. καὶ ἐν Σιμωνίδῃ ἐπὶ τοῦ πρὸς Αἰγέα ἀγγέλου πεμφθέντος· Βιότῳ καί σε μᾶλλον ὤνασα πρότερος ἐλθών. ΤΠΕΣΠΑΝΙΣΜΕΝΟΝ. δεόμενον τῆς τοῦ Αἴαντος παρουσίας.

741. ΤΟΝ ΑΝΔΡ' ΑΠΗΥΔΑ. ἀναγκαίως διηγεῖται, ὁπότ' ἔγνωκεν ἀπόντα τὸν Αἴαντα· ἔδει γὰρ δηλωθῆναι τῷ θεάτρῳ. ΠΑΡΗΚΕΙΝ, παρεῖναι.

744. ΩΣ ΚΑΤΑΛΛΑΧΘΗ ΧΟΛΟΥ. πιθανῶς, ὡς πολῖται, χόλον, οὐ μανίαν λέγουσιν· οἴχεται οὖν τραπεὶς πρὸς τὸ κέρδιον τῆς γνώμης, ὅπως τὴν ἔχθραν καταθῆται, καὶ διαλλαχθῇ τοῖς θεοῖς ἀπὸ τοῦ χόλου.

745. ΤΑΥΤ' ΕΣΤΙ ΤΑ'ΠΗ. ἐπίσταται γὰρ ἀκηκοέναι τὰ παρὰ τοῦ Κάλχαντος. ΕΙΠΕΡ ΤΙ ΚΑΛΧΑΣ. ἐκ παροιμίας ὁ σίχος παρῆκται, ἣν καὶ Ἀριστοφάνης ἀναγράφει.

750. ΑΤΡΕΙΔΩΝ ΔΙΧΑ. πάνυ ἀξιοπίστως, ὅτι οὐκ ἄντικρυς τῶν βασιλέων ὁ μάντις διελέγετο, ἀλλ' ἐν ἀπορρήτῳ κατ' εὔνοιαν τοῦ Αἴαντος.

756. ΕΛΑ ΓΑΡ ΑΥΤΟΝ. πιθανῶς, ὡς μάντις, τὴν αἰτίαν λέγει τῆς μανίας. κατ' ἀρχὰς γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ οὐδὲν τούτων προεῖπε.

758. ΤΑ ΓΑΡ ΠΕΡΙΣΣΑ. τὰ παρέλκοντα καὶ ἀχρήσιμα, καὶ πέρα τοῦ μέτρου, τὰ χωρὶς δικαίου. ΟΣΤΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΦΥΣΙΝ. περιΐσταται ὁ νοῦς εἰς τὸ Γνῶθι

σαυτόν. πρὸς τὸ σημαινόμενον δὲ, τὸ ἀνθρώπους, ἀποδοὺς εἶπεν ΟΣΤΙΣ, ἄτινα δίον εἰπεῖν, εἰ καὶ μὴ πληθυντικῶς εἶπεν.

762. ΑΠ' ΟΙΚΩΝ. ἀπὸ τῶν οἴκων τῶν πατρικῶν.

766. Ο Δ' ΥΨΙΚΟΜΠΩΣ. παρατήρει κἀνθάδε τὴν προσθήκην τοῦ ποιητοῦ, ὅτι προσῆψε τῷ Αἴαντι γλωσσαργίαν, μονονουχὶ θεραπεύων τὸν θεατὴν μὴ ἄχθεσθαι τῇ συμφορᾷ τοῦ Αἴαντος. προσφκειωμένοι γὰρ ἤδη τῇ ἀρετῇ αὐτοῦ, σχεδὸν καὶ τῷ ποιητῇ ὀργίζονται. ΟΜΟΥ. τὸ ὁμοῦ ἀντὶ τῆς σύν. τὸ δὲ ἐξῆς, θεοῖς ὁμοῦ. ΔΙΧΑ ΚΕΙΝΩΝ. τῶν θεῶν.

775. ΙΣΤΩ, ἴσασο. ΚΑΘ' ΗΜΑΣ. ἡ καθ' ἡμᾶς μάχη. ΑΣΤΕΡΓΗ, ἀμάλακτον, ἀδιάθετον. ΑΛΛ' ΕΙΠΕΡ ΕΣΤΙ. εἰ παρέλθοι ταύτην τὴν ἡμέραν, σωθείη ἄν. μέχρι γὰρ τῆς σήμερον παρατείνειν τὴν ὀργὴν τῆς θεοῦ ἔλεγεν.

780. Ο Δ' ΕΤΘΥΣ ΕΞ ΕΔΡΑΣ. ἅμα μὲν διὰ τὸ ἀξιόπιστον τοῦ προσώπου, ἅμα δὲ ὡς μὴ δοκοίη δι' ἀπέχθειαν ταῦτα λέγειν. διὰ πάντων δὲ διδάσκει, ὅτι κρατεῖ τῶν ἀνθρωπίνων ἡ εἱμαρμένη, καὶ γνῶναι μὲν τὰ ἐσόμενα διὰ μαντικῆς ἔστιν, οὐ μὴν καὶ φυλάξασθαι δυνατόν. ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ, ἐντολάς.

784. Ω ΔΑΙΑ. δαΐον, κοινῶς τὸ πολέμιον· Ἀττικῶς δὲ τὸ δύσηνον. τίνος δὲ ἕνεκεν οὐκ ἐποίησεν ἐξιοῦσαν τὴν Τέκμησσαν, ἵνα μετὰ τοῦ Χοροῦ ἀκούσῃ τὰ περὶ τοῦ Αἴαντος, ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις δράμασιν, ἔν τε Ἠλέκτρᾳ καὶ Οἰδίποδι, ἅμα τῷ Χορῷ τὰς τῶν γυναικῶν πρόοδους ποιεῖ, ἵνα μὴ διασολογῶσιν οἱ ἄγγελοι; ῥητέον οὖν, ὅτι ὁ Αἴας ἐπίλευσεν αὐτὴν κατ' οἶκον εὔξασθαι τοῖς θεοῖς, εἰπὼν ΚΑΙ ΔΩΜΑ ΠΑΚΤΟΥ. οὐδὲ μὴν αἰχμαλώτῳ σχῆμα ἔχουσαν ἔδει συνεχῶς ἐξιέναι, μάλιστα ἐν τοιούτῳ καιρῷ ἠγρυπνηκυῖαν καὶ παρηκολουθηκυῖαν τῇ τοῦ Αἴαντος μανίᾳ. ἔδει οὖν μέγα τι φανῆναι τὸ ἐξάγον αὐτήν. διὸ πρὸς τὸν Χορὸν ἔδει πρῶτον εἰπεῖν, οἵ ὡς ἐπὶ μεγάλῃ προφάσει ἐκκαλοῦσιν αὐτήν. ἄλλως τε οἱ ἀπὸ τοῦ Χοροῦ οἰκειότεροί εἰσιν, ὡς πολῖται τοῦ Αἴαντος, ὥστε καὶ ὁ ἄγγελος καλῶς οὐκ ἐζήτησε μεῖζον πρόσωπον, ἀλλὰ τὸν Αἴαντα οὐ καταλαβὼν ἔνδον, πρὸς τὸν Χορόν φησιν. εἰς ἀνάγκην δὲ γεγονὼς ὁ ποιητὴς τοῦ διλογῆσαι, οὐδαμοῦ προσκορὴς ἐγένετο, ἀλλὰ τὰ δεύτερα διὰ βραχέων ἐξήνεγκεν. Ἄλλως. ΔΑΙΑ. δηΐα πιπονθυῖα, ἡ κατακεκομμένη, καταπεπολεμημένη, κεκακωμένη· ὦ δύσηνε, ὦ πεπολεμημένη καὶ ἀθλία. ἀπριπὲς γὰρ πολεμίαν αὐτὴν ἀποκαλεῖν· καὶ Αἰσχύλος ἀντὶ τοῦ ἀθλία κέχρηται τῇ λέξει. ΞΥΡΕΙ ΓΑΡ ΕΝ ΧΡΩ. ἅπτεται τῶν ἀναγκαίων τοῦ χρωτός. καὶ ἔστι παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων, Ξυρεῖ ἐν χρῷ. ἐνίοτε γὰρ καὶ τοῦ σώματος ἐφάπτεται ὁ σίδηρος. Ἄλλως· μέχρι βάθους ἐφικνεῖται, ὥστε μὴ χαίρειν. τὶ δὲ ΤΙΝΑ παρέλκει.

787. ΤΙ Μ' ΑΤ ΤΑΛΑΙΝΑΝ. πρὸς τὸ Εὐριπίδειον ἐν Δίκτυι·

Τί μ' ἄρτι πημάτων λελησμένην

ὀρθοῖς;

ΕΞ ΕΔΡΑΣ ΑΝΙΣΤΑΤΕ. οὐκοῦν διὰ τὸ κεκμηκέναι καὶ ἀναπαύσεως δεῖσθαι ἔνδον διέτριβε, καὶ τὴν πρόφασιν τοῦ μὴ προϊέναι διασαφεῖ.

790. ΗΝ ΗΛΓΗΣΑ. ἀλγεινῶς ἤκουσα.

791. ΟΙΜΟΙ ΤΙ ΦΗΣ. περιπαθῶς ἀναβοᾷ πυθομένη ὅτι ἀγγέλλει τις νιώτερόν τι περὶ τοῦ Αἴαντος. ἴδιον δὲ τῶν φίλων τὸ τὰ χείρω ἀεὶ ὑπονοεῖν. ΜΩΝ ΟΛΩΛΑΜΕΝ. τοιαῦτα γὰρ ἔλεγεν ὅτι συναπολοῦμαί σοι, ἐὰν σὺ ἀποθάνῃς.

792. ΤΗΝ ΣΗΝ ΠΡΑΞΙΝ. ἀντὶ τοῦ τὴν τύχην, εἴτ' οὖν εὐπραγίαν, ἢ δυσπρα-

γίαν. πρὸς δὲ τὸ Μῶν ἀλώλαμεν, ἐπήγαγεν ὁ ἄγγελος περὶ τοῦ Αἴαντος μέσου. οὐ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν ὁ καιρὸς, ὥστε σοφίζεσθαι, καὶ τὰς φωνὰς ἐξετάζειν. καλῶς δὲ τὸ ΘΑΡΣΩ. οὐδὲ γὰρ αὐτὸς οἶδεν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ Καλχαντος ἀγωνιᾷν φησιν.

794. ΩΣΤΕ Μ' ΩΔΙΝΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ ὀδυνᾶσθαι, ἀλγεῖν. ἐμφατικῶς τὸ ὠδίνειν· οἰκεῖον γὰρ γυναικί. χαλεπώτατον δὲ τῶν γυναικείων πόνων ἡ ὠδίς.

796. ΤΠΑΤΛΟΝ. ἐνδόμυχον, ὑπὸ τὴν αὐλὴν τῆς σκηνῆς.

801. ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ ΤΗΝ ΝΥΝ. ἀμφιβόλως. ἤτοι μαθὼν τὴν νῦν ἡμέραν, ἢ ὅτι κατὰ τὴν νῦν ἡμέραν τεθνήξεται. ΘΑΝΑΤΟΝ Η ΒΙΟΝ ΦΕΡΕΙ. εἰ μὲν ἔνδον μένει, σωθήσεται· εἰ δὲ μή, ἀπόλλυται. διὰ τούτου δὲ τὸ δίπτυον τοῦ μοιριδίου ὅπλοι, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. ί. 411.)

Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε.

803. ΠΡΟΣΤΗΤ' ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ ΤΥΧΗΣ. ἐπίκουροι γίνεσθε τῆς κατεπειγούσης δυστυχίας. ΟΙ ΜΕΝ ΤΕΥΚΡΟΝ. πιθανῶς καὶ Τεῦκρον μεταπίπτεται, ἵνα μὴ δείσῃ ἄγγελον πέμπειν, ὅτ' ἐντύχωσι τῷ σώματι. ΕΣΠΕΡΟΥΣ, δυτικούς. ΑΓΚΩΝΑΣ. τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν τὰς πρὸς δύσιν. ΕΓΝΩΚΑ ΓΑΡ. οἷον, δι' ὧν εὐνοϊκῶς ἔπραξα εἰς αὐτὸν, καταφρονήσας ἠπάτησέ με.

809. ΟΙΜΟΙ ΤΙ ΔΡΑΣΩ. περιπαθῶς ἐφάψασθαι τῆς ζητήσεως καὶ τῷ τέκνῳ κελεύει, καὶ ὥσπερ ἀπολογουμένη, ὅτι καταλιμπάνει αὐτόν. φησὶν οὖν ἐν ἀπόρῳ γενομένη, ΤΙ ΔΡΑΣΩ ; οἷον, πῶς μόνον σε καταλίπω ; ΟΠΟΙ ΠΕΡ ΑΝ ΣΘΕΝΩ. οἷον τῆς προθυμίας οὐδὲν ἐλλείψω, καὶ εἰ τῷ σώματι ἀδυνατῶ.

813. ΧΩΡΕΙΝ ΕΤΟΙΜΟΣ. μετακινεῖται ἡ σκηνὴ, τοῦ Χοροῦ ἐξελθόντος. ἀναγκαία δὲ ἡ ἔξοδος, ἵνα εὕρῃ καιρὸν ὁ Αἴας χειρίσασθαι ἑαυτόν.

815. Ο ΜΕΝ ΣΦΑΓΕΥΣ. μετάκειται ἡ σκηνὴ ἐπὶ ἐρήμου τινὸς χωρίου, ἔνθα ὁ Αἴας εὑρεπίσας τὸ ξίφος, ῥῆσιν τινὰ πρὸ τοῦ θανάτου προφέρεται, ἐπεὶ γελοῖον ἦν κωφὸν εἰσελθόντα περιπεσεῖν τῷ ξίφει. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς σπάνια· εἰώθασι γὰρ τὰ πεπραγμένα δι' ἀγγέλων ἀπαγγέλλειν. τί οὖν τὸ αἴτιον ; φθάνει Αἰσχύλος ἐν Θρήσσαις τὴν ἀναίρεσιν Αἴαντος δι' ἀγγέλου ἀπαγγείλας. ἴσως οὖν καινοτομεῖν βουλόμενος, καὶ μὴ κατακολουθεῖν τοῖς ἑτέροις ὑπ' ὄψιν ἔθηκε τὸ δρώμενον· ἢ μᾶλλον ἐκπλῆξαι βουλόμενος. εἰκῆ γὰρ κατηγορεῖν ἀνδρὸς παλαιοῦ οὐχ ὅσιον. πήξας δὲ τὸ ξίφος ταῦτά φησι. σφαγέα δὲ λέγει ἢ τὸν καιρὸν τοῦ ἀποθανεῖν, ἢ τὸ εἰς σφαγὴν ξίφος. Η ΤΟΜΩΤΑΤΟΣ. ἀντὶ τοῦ ὄπου. πρέπον γὰρ ἂν εἴη τῷ ἀπηυδηκότι ἀλογίστως ἴέναι ἐπὶ τὸ προκείμενον. ἕπεται δὲ τῷ λόγῳ, ὅτι τοῖς καρτερικοῖς, καὶ ἅπαξ κρίνασι περί τινος, οὐ γίγνεται ἀναβολὴ, οὐδὲ μετάνοια.

818. ΜΑΛΙΣΤΑ ΜΙΣΗΘΕΝΤΟΣ. μεγαλόφρων ὁ Αἴας, καὶ μέχρις ἰσχάτης ὥρας μισῶν τοὺς βαρβάρους. ὅτι δὲ ΔΩΡΟΝ εἶπε, ΞΕΝΩΝ ἐπήνεγκε. ξένιον γὰρ λέγομεν τὸ δῶρον τὸ παρὰ ξένων διδόμενον. εἶτα προσέθηκεν ΕΜΟΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΜΙΣΗΘΕΝΤΟΣ.

819. ΕΝ ΓΗ ΠΟΛΕΜΙΑ. προδηλον μὲν, ὅμως διὰ τὸ περιπαθὲς, ὅτι ἐν πολεμίᾳ γῇ ὑπὸ δυσμενοῦς ἀπόλλυμαι. ΘΗΓΑΝΗ. ἀκόνη, ὅθεν καὶ θήγειν, τὸ ἀκονᾶν. ΠΕΡΙΣΤΕΙΛΑΣ, εὐρεπίσας, διαχειρισάμενος, περισφίγξας ἐν τῇ γῇ. ΤΩΔ' ΑΝΔΡΙ. ἀντὶ τοῦ, ἐμοί. ΔΙΑ ΤΑΧΟΥΣ ΘΑΝΕΙΝ. λείπει τὸ ὥστε. ὥστε διὰ τάχους θανεῖν. ΕΥΣΚΕΥΟΥΜΕΝ. καλῶς παρεσκευάσμεθα, καὶ ἔχομεν πάντα ὧν δεῖ πρὸς θάνατον. ΕΚ ΔΕ ΤΩΝΔΕ. οἷον, τὸ δὲ μετὰ ταῦτα. ΝΕΟΡΡΑΝΤΩ, προσφάτῳ.

829. ΚΑΙ ΜΗ ΠΡΟΣ ΕΧΘΡΩΝ ΤΟΥ. *καταγέλαστος, φασὶν, ὁ Αἴας, μὴ τῶν κυνῶν ἢ τῶν οἰωνῶν τὴν αἰκίαν ὑποτελλόμενος, ἀλλὰ τὴν θέαν τῶν Ἑλλήνων. ῥητέον οὖν, ὅτι ἰδίωμα τῶν ἀνθρώπων, τὸ μὴ βούλεσθαι τοὺς ἐχθροὺς ἐναβρύνεσθαι αὐτοῖς, καὶ τούτου μόνου ἀντιποιοῦνται.*

831. ΤΟΣΑΤΤΑ. *γράφεται* ΤΟΙΑΤΤΑ.---ΠΡΟΣΤΡΕΠΩ δὲ, *κατευκτικῶς λέγω. προτρόπαιοι γὰρ, οἱ ἱκέται.* ΠΟΜΠΑΙΟΝ. *τὸν ψυχοπομπόν.* ΕΥ ΜΕ ΚΟΙΜΙΣΑΙ. *θαυμαστῶς καὶ γενναίως* ΚΟΙΜΙΣΑΙ *εἶπεν, ὡς ἐπὶ ὕπνου, τὸν θάνατον. καὶ Ὅμηρος·* (Ἰλ. λ'. 241.) Κοιμήσατο χάλκειον ὕπνον.

833. ΣΤΝ ΑΣΦΑΔΑΣΤΩ. *ἀσκαρίσῳ, καὶ σπασμὸν μὴ ἔχοντι, ἀντὶ τοῦ συντόμῳ· ὅπως καιρίας τῆς πληγῆς γιγνομένης, μὴ προσγενέσθαι σπασμὸν, μηδὲ πολλὴν ἐν τῷ θανάτῳ διατριβήν. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ·*

Ὁ δ' ἰσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγάς.

σφαδάζειν ἔλεγον τὸ σπᾶσθαι καὶ σφακελίζειν. παραδεδομένου δὲ καθ' ἱστορίαν, ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας, κατὰ δὲ τὴν μασχάλην τρωτὸς, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τῇ λεοντῇ αὐτὸν σκεπάσαντα, κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ἀσκέπαστον ἐᾶσαι, διὰ τὸν γωρυτὸν, ὃν περιέκειτο. φησὶ δὲ περὶ αὐτοῦ Αἰσχύλος, ὅτι καὶ τὸ ξίφος ἐκάπτετο, οὐδαμῆ ἐνδιδόντος τοῦ χρωτὸς τῇ σφαγῇ. Τόξον ὥς τις ἐν τείνων, πρὶν δή τις, φησὶ, παρ-οῦσα δαίμων ἔδειξεν αὐτῷ κατὰ ποῖον μέρος δεῖ χρήσασθαι τῇ σφαγῇ. ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ἐριθεῦσαι μέν τι ὡς πρεσβυτέρῳ μὴ βουληθεὶς, οὐ μὴν παραλιπεῖν αὐτὸ δοκιμάζων, ψιλῶς φησι, ΠΛΕΥΡΑΝ ΑΝΑΡΡΗΞΑΝΤΑ ΤΩΔΕ ΦΑΣΓΑΝΩ, *κατὰ τί τὴν πλευρὰν μὴ εἰπών.*

835. ΤΑΣ ΑΕΙ ΤΕ ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ. *μυθικόν ἐστι τὸ λέγειν τὰς Ἐριννύας ἀεὶ παρθένους· νῦν δὲ τὰς ἀδωροδοκήτους, καὶ οὐχὶ χρανθῆναι δώροις δυναμένας ὑπὸ τῶν ἀδικούντων.* ΤΑΝΤΠΟΔΑΣ. *τὰς ἀκοπιάστως ἐπιούσας. συναπτέον δὲ τῷ* ΜΑΘΕΙΝ *τὸ* ΤΑΝΤΠΟΔΑΣ, *οἷον, ταχέως μαθεῖν τὸ κατ' ἐμὲ, καὶ μὴ ἀμελῆσαι ἐπεξελθεῖν τὸν ἐμὸν φόνον· τὸ γὰρ τεῖναι τοὺς πόδας ἐστὶ τὸ βαδίσαι. ἢ καθ' ἑαυτὸ τὸ* ΤΑΝΤΠΟΔΑΣ *λεκτέον, τὰς πανταχοῦ τεινούσας τοὺς πόδας.*

841. ΤΩΣ ΑΥΤΟΣΦΑΓΕΙΣ. *τοῦτο ἀπέβη τῷ Ἀγαμέμνονι· ὑπὸ γὰρ τῶν φιλτάτων ἀπώλετο. ταῦτα δὲ νοθεύεσθαί φασιν, ὑποβληθέντα πρὸς σαφήνειαν τῶν λεγομένων.* ΓΕΤΕΣΘΕ. *τὸ ἐξῆς· γεύεσθε πανδήμου φρατοῦ, μὴ φείδεσθε.*

845. ΣΤ Δ' Ω ΤΟΝ ΑΙΠΤΝ. *ὑπερβολικῶς. εἰώθασι γὰρ περὶ τῶν δεινῶν λέγειν, ὅτι ἐπικαλυψάμενος ὁ Ἥλιος τὰ τοιαῦτα παρέρχεται. ὁ δὲ πρὸς τὸν Ἥλιόν φησι· Καὶ ἀπάγγελλον ἑποπτεύσας τοῖς γονεῦσι τὰ πεπραγμένα.* ΤΗ ΤΕ ΔΥΣΤΗΝΩ ΤΡΟΦΩ. *καὶ ταῦτα περιπαθῆ καὶ ἀνθρώπινα. ὅρα γὰρ ὅτι καὶ Ἡρακλῆς* (Τραχ. 1150.) *ἐπὶ τοῦ θανάτου τὴν μητέρα μεταπέμπεται, ὅπου καὶ πάνυ οἰκτρῶς αὐτὴν ἀνακαλεῖ· Κάλει δὲ τὴν τάλαιναν. ὡς ἀντιλαμβανόμενος δὲ ἑαυτοῦ ἐπάγει·*

Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην.

Ἄλλως· οἱ μὲν, τῇ θρεψαμένῃ· οἱ δὲ ἐπὶ τὸ σαφέστερον.

853. ΑΡΚΤΕΟΝ. *ἤτοι ἄξιον ἀρχὴν λαβεῖν τὸ πρᾶγμα. ἔστι γὰρ ὄνομα ἐπίθετον, ἀλλ' οὐκ ἐπίρρημα. τὰ μὲν γὰρ οὕτω προφερόμενα ἐπιρρήματα ἐνεργητικὴν ἔχουσι τὴν σημασίαν· τὰ δὲ ὀνόματα, παθητικήν.*

860. ΕΣΤΙΑΣ ΒΑΘΡΟΝ. *δύναται καὶ τὸ κράτος νοεῖσθαι, καὶ ὁ τόπος καὶ ἡ βάσις τῆς ἑστίας.* ΚΛΕΙΝΑΙ Τ' ΑΘΗΝΑΙ. *τῶν Ἀθηναίων μέμνηται διὰ τὴν συγγένειαν·*

καὶ ὅτι ἐν Ἀθήναις ὁ ποιητὴς ἠγωνίζετο, ταῦτά φησιν, ἐπισπώμενος αὐτοὺς εἰς εὔνοιαν. ΣΥΝΤΡΟΦΟΝ ΓΕΝΟΣ. οἱ ὁμήλικες. ΚΡΗΝΑΙ ΤΕ ΠΟΤΑΜΟΙ Θ'. καὶ ἐν ἀρχῇ ἔφη ΕΝ ΓΗ ΠΟΛΕΜΙΑ ΤΗ ΤΡΩΑΔΙ. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει καὶ τὰς κρήνας καὶ τοὺς ποταμοὺς καλεῖ, παρ' οἷς μέλλει τελευτᾶν. καὶ ἔστιν εὐσεβοῦς ἀνδρὸς ἐξευμενίζειν πρὸ τοῦ θανάτου θεούς, τόπους, χώραν, πατρίδα, ἀδελφούς, ὥστε μετ' εὐμενείας ἀποθανεῖν. ἴσως δὲ καὶ ἐπιμαρτυρόμενος λέγει.

864. ΤΟΥΤΟ' ΥΜΙΝ ΑΙΑΣ. περιπαθῶς καὶ τὸ ὄνομα ἀνακαλεῖται. ΘΡΟΕΙ, λέγει. δεῖ δὲ ὑπονοῆσαι ὅτι περιπίπτει τῷ ξίφει, καὶ δεῖ καρτερόν τινα εἶναι τὸν ὑποκριτὴν, ὡς ἄξαι τοὺς θεατὰς εἰς τὴν τοῦ Αἴαντος φαντασίαν, οἵοἰα περὶ τοῦ Ζακυνθίου Τιμοθέου φασὶν, ὅτι ἦγε τοὺς θεατὰς, καὶ ἐψυχαγώγει τῇ ὑποκρίσει, ὡς Σφαγέα αὐτὸν κληθῆναι.

866. ΠΟΝΟΣ ΠΟΝΩ ΠΟΝΟΝ ΦΕΡΕΙ. λείπει ἡ πρὸς, ἵν' ᾖ· ὁ πόνος πρὸς τῷ πόνῳ, πόνον φέρει. καὶ ἔστι τὸ μὲν ΠΟΝΟΣ ΠΟΝΩ ἀρχαικὸν, ὡς ἔργον ἐπ' ἔργῳ. τὸ δὲ δεύτερον ΠΟΝΟΝ κοινῶς, οἷον, κάματον. Ἄλλως· οἱ ἀπὸ τοῦ Χοροῦ προΐασιν, ὥσπερ ἐκ διαφόρων τόπων κατ' ἄλλην καὶ ἄλλην εἴσοδον, ζητοῦντες τὸν Αἴαντα, καὶ ἡ Τέκμησσα ἐξ ἄλλων, ἥτις καὶ πρώτη ἐπιτυγχάνει τῷ πτώματι. ὁ δὲ ναῦς· ὁ πόνος ἐπὶ πόνῳ πόνον φέρει. ὡς Ὅμηρος· (Ἰλ. π'. 111.) Πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐρήρικται. καὶ ἐν Τραχινίαις· (29.)

νὺξ γὰρ εἰσάγει
καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.

869. Κ'ΟΥΔΕΙΣ ΕΠΙΣΤΑΤΑΙ ΜΕ. οὐδεὶς οἶδέ με τόπος συμμαθών· οἷον, μεμαθηκότα τὸν γεγονὸς οὐδείς με οἶδε τόπος· ἀλλὰ μάτην περιῆλθον. ΣΥΜΜΑΘΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ διδάξαι, εἰς μάθησιν ἀγαγεῖν τοῦ ζητουμένου. ΙΔΟΥ, ΙΔΟΥ. πιθανὰ ταῦτα, καὶ σχεδὸν τῆς ἀληθείας ἐγγύς. τὸ δὲ ΔΟΥΠΟΝ, ἐλπίζοντες τῷ σώματι περιπεσεῖν.

872. ΚΟΙΝΟΠΛΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΝ. ἢ συναῦται ἐπὶ τῆς αὐτῆς νηὸς πλεύσαντες· ἢ τροπικῶς τὸν αὐτὸν ἡμῖν πλοῦν ἐσαλμένοι πρὸς τὴν ζήτησιν.

879. ΤΙΣ ΑΝ ΔΗ ΜΟΙ. ὅλος ὁ Χορὸς εἰς ἓν συνελθὼν ταῦτά φησι. ΤΙΣ ΑΝ ΦΙΛΟΠΟΝΩΝ ΑΛΙΑΔΑΝ. τίς τῶν ἁλιέων ἀεὶ ἀγρυπνεῖν εἰθισμένων διὰ τὴν ἄγραν, ἢ τίς θεὰ Ὀλυμπιὰς, ἢ ποταμῶν ἵδρις, τουτέστι Ναΐς, ἀπαγγείλαι ἂν, εἴ που λεύσσει τὸν ὠμόθυμον. ΡΥΤΩΝ. τῶν ῥεόντων· παρὰ τὴν ῥύσιν. ΒΟΣΠΟΡΙΩΝ. ἴσως τῶν Ἑλλησποντίων, τῶν εἰς τὸν Βόσπορον ῥεόντων Τροϊκῶν ποταμῶν. δύο δέ εἰσι Βόσποροι· ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα· ὁ δὲ Θρᾳκικὸς, ὡς φησι Φιλέας. ΑΠΤΟΙ, εἶποι. ΣΚΕΤΛΙΑ ΓΑΡ ΕΜΕ ΓΕ. δεινὰ γὰρ πράγματα, ἐμὲ τὸν ἐπιπόνως πλανηθέντα, μὴ εὐθυδρομῆσαι εἰς τὸ τῆς ζητήσεως μέρος, καθ' ὃ ὁ Αἴας ἐποιήσατο τὴν ἔφοδον. τοῦτο γὰρ ἂν εἴη οὔριον. ΑΜΕΝΗΝΟΝ. ἐφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπὶ τοῦ Αἴαντος. σχέτλια ἂν εἴη μὴ ἐπιτετυχηκέναι αὐτῷ, ἀλλ' ἠσθενηκέναι με τῇ ζητήσει.

892. ΠΑΡΑΥΛΟΣ, παρατεταμένη, ἐγγύς· παρὰ τὴν αὐλήν. ἢ θρηνητικὴ· παρὰ τοὺς αὐλούς.

893. ΙΩ ΤΛΗΜΩΝ. τοῦτο ἐν τῷ ἐμφανεῖ γενόμενον, ὅπερ δηλοῖ ὁ Χορός. Ἄλλως· Τέκμησσα βοᾷ ἐπιτυχοῦσα τῷ σώματι· φαίνεται δὲ οὐδέπω ἔνοπτος οὖσα τῷ Χορῷ.

899. ΚΡΥΦΑΙΩ· τῷ λαθραίως τῶν φίλων γεγονότι, ἢ ἀποκεκρυμμένῳ, εἰσδεδυ-

κότι εἰς τὸ σῶμα. τὸ δὲ ΠΕΡΙΠΤΥΧΗΣ κυριώτατα μὲν ὠνόμασαι. ἡμῖν δὲ δυσμετάβλητον. τινὲς δὲ, περικεκυλισμένος.

900. ΙΩ ΜΟΙ ΕΜΩΝ ΝΟΣΤΩΝ. ἐν πρώτοις περὶ ἑαυτῶν ὀλοφύρονται. ΤΟΝΔΕ ΣΥΝΝΑΤΤΑΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐμὲ τὸν Χορὸν, συνήθως.

906. ΕΝ ΓΑΡ ΟΙ ΧΘΟΝΙ. αὐτὸ τὸ σχῆμα, φησὶ, δηλοῖ ὅτι ὑφ' ἑαυτοῦ ἀνῃρέθη. πᾶν δὲ ἀμυντήριον, καὶ δόρυ καὶ ἔγχος καλοῦσιν οἱ νεώτεροι. ΠΗΚΤΟΝ. περιπεπηγὸς αὐτῷ. ΠΕΡΙΠΕΤΕΣ. ᾧ περίπεσε. ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ, σημαίνει, λέγει. τοῦ δὲ θεατοῦ εἰδότος τὸν τρόπον τῆς ἀναιρέσεως, οὐκ ἔδει τὸν Χορὸν, οὔτε τὴν Τέκμησσαν πολυπραγμονῆσαι.

909. ΟΙΟΣ ΑΡ' ΑΙΜΑΧΘΗΣ. μόνος ἡματώθης. ΑΦΡΑΚΤΟΣΦΙΛΩΝ. ἀφύλακτος, οὐ περφραγμένος καὶ τετειχισμένος τοῖς φίλοις, διὰ τὸ ἀτιμηθέντας καταλιπεῖν σε. Ο ΠΑΝΤΑ ΚΩΦΟΣ. τὰ πάντα εἰς τὴν ἀπάτην. ἐγὼ δὲ, φησὶν, ὁ ἀναίσθητος κατημέλησα. ΠΑ, ΠΑ. τοῦτο κατ' ἄλλης ἀρχῆς. βουλόμενοι τὸ σῶμα θεάσασθαι, τοῦτο λέγουσιν, ὃ διακωλύει ἡ Τέκμησσα. ΔΥΣΤΡΑΠΕΛΟΣ, δύσκολος, δυσκίνητος, ἀμετάτρεπτος, ὃς οὐχ εὗρεν ἐκφυγὴν τῷ πάθει. οὕτω λέγουσι καὶ δυσράπελον τὸ ὄρυγμα, τὸ οὐκ εὐδιάλλακτον. Ἄλλως· δυσράπελόν φασιν Ἀττικῶς τὸν ἀμετακίνητον ἐν ὀργῇ, ἢ διαθέσει, ἢ φιλαργυρίᾳ. τὸν αὐτὸν δὲ καὶ ἀτράπελον. Ο ΔΥΣΩΝΥΜΟΣ. ὡς καὶ αὐτὸς λέγει ὁ Αἴας.

915. ΦΑΡΕΙ ΚΑΛΥΨΩ. ἦθος γυναικὸς, τὸ μὴ ἀσχημόνως δεικνύναι τὸ σῶμα. ΠΑΜΠΗΔΗΝ, παντελῶς. ὅλον τὸ σῶμα. ΟΥΔΕΙΣ ΑΝ ΟΣΤΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣ. ὑπερβολικῶς, ἐπεὶ οὐκ εἰκὸς ἐν τοῖς δεινοῖς τοὺς φίλους μαλακίζεσθαι. ΑΚΜΑΙΟΣ, καίριος, κατὰ καιρὸν, παρὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ. καλῶς δὲ ζητεῖ Τεῦκρον, ἵν' ἡ κηδεία γένηται ἀπὸ τοῦ συγγενοῦς. ΣΥΓΚΑΘΑΡΜΟΣΑΙ, περιστεῖλαι. ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΡ' ΕΧΘΡΟΙΣ. αὔξησις περὶ τὸ πάθος, ὡς καὶ τοὺς δυσμενεῖς ἐλεεῖν.

925. ΕΜΕΛΛΕΣ ΤΑΛΑΣ. Ἰακῶς. ἐψκεις ἄρα καὶ δῆλος ἦς. ΣΤΕΡΕΟΦΡΩΝ. ὦον, ἐφ' οἷς ἐνόησας καὶ ἤλγεις περιυβρισμένος ὑπὸ τῶν Ἀτρειδῶν, ἔμελλες πληρώσειν κατὰ τὰς φρένας τὴν μοῖραν. ΠΑΝΥΣΧΑ ΚΑΙ ΤΑΕΘΟΝΤΑ. κατὰ νύκτα καὶ ἡμέραν. ΑΡΧΩΝ ΧΡΟΝΟΣ. ἀρχηγός. ΑΡΙΣΤΟΧΕΙΡ. ὁ γενναῖος περὶ τὰ ἀριστεῖα.

938. ΓΕΝΝΑΙΑ δὲ, ἡ ἰσχυρά.

940. ΟΥΔΕΝ Σ' ΑΠΙΣΤΩ. εἰώθασιν ἐν τοῖς πάθεσι καὶ συγχωρεῖν τοῖς ἀλγοῦσι. φέρει γὰρ τοῦτο καὶ κόρον τοῦ θρήνου καὶ παραμυθίαν.

942. ΣΟΙ ΜΕΝ ΔΟΚΕΙΝ. σοὶ μὲν ταῦτα ἐν δόξῃ καταλαμβάνεται· ἐγὼ δὲ σαφῶς ἐπίσταμαι. ἔξι μὲν γὰρ καὶ τῷ Χορῷ οἰκειότης πρὸς Αἴαντα, ἀλλ' οὐχ ὅσον πρὸς τὴν Τέκμησσαν. ΔΟΚΕΙΝ, δοξάζειν. ΑΓΑΝ ΦΡΟΝΕΙΝ. τὸ αἰσθάνεσθαι τῆς λύπης.

945. ΣΚΟΠΟΙ. οἱ Ἀτρεῖδαι.

946. Ω ΜΟΙ. γράφεται ΙΩ ΜΟΙ. περιπαθῶς δὲ ὁ Χορὸς ἀναβοᾷ ἐπὶ τῷ Τεκμήσσης λόγῳ. ΑΝΑΛΓΗΤΩΝ. ἀσυμπαθῶν, εἰ τοῦτο πράξειαν. ἢ τῶν μηδ' ὅλως ἀλγούντων ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς τῶν Ἑλλήνων. ἢ πολυαλγήτων, τῶν εἰς πολλὰ ἄχη ἡμᾶς ἐμβεβληκότων. ΤΩΔ' ΑΧΕΙ. τῇ παρούσῃ συμφορᾷ.

950. ΟΥΚ ΑΝ ΤΑΔ' ΕΣΤΗ. οὐκ ἂν ταῦτα ἐπράχθη οὕτω, μὴ θεῶν βουλομένων, ὥστε καὶ ταῦτά ἐστι προσδοκᾶν περὶ τῶν Ἀτρειδῶν. Ἄλλως· πρὸς τὸ εἰρημένον ὑπὸ τοῦ Χοροῦ, ΑΛΛ' ΑΠΕΙΡΓΟΙ ΘΕΟΣ, φησὶν, οὐκ εἰκὸς συλλήψεσθαι ἡμῖν τοὺς θεοὺς, ἐπεὶ οὐδ' ἂν ἐπράχθη ταῦτα.

951. ΑΓΑΝ ΥΠΕΡΒΡΙΘΕΣ. μίγα καὶ βαρὺ ἤνυσαν οἱ πράξαντες τὰ περὶ τὸν Αἴαντα, ὅ ἐστι, οἱ αἴτιοι τούτων.

953. ΦΥΤΕΥΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἐφύτευσεν.

954. ΚΕΛΑΙΝΩΠΑΝ. οἷον οὐκ ἐν τῷ φανερῷ, ἀλλ' ἐν σκότῳ ὢὸν βλεπόμενον, καὶ μέλανα· καὶ οἷον κεκρυμμένον καὶ δόλιον, καὶ οὐχ ἁπλοῦν. Συμ.. φυρίζει. ἔξωθεν δὲ ἡ κατά· τὸ δὲ ἡμᾶς λείπει, ἵν' ᾖ, κατὰ τὸν θυμὸν ἐφυβρίζει ἡμᾶς. ΤΟΙΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΙΣ. τοῖς διὰ μανίαν συμβεβηκόσιν.

962. ΒΛΕΠΟΝΤΑ καὶ νῦν εἶπεν ἀντὶ τοῦ ζῶντα, διὸ τὸ χ περίσκειται. ΕΜΟΙ ΠΙΚΡΟΣ. μᾶλλον ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἤπερ ἐκείνοις γλυκύς· ἐπεὶ ὧν ἐπεθύμει ἔτυχεν, οὐκ ἂν οὖν ἐπεγγελᾷεν αὐτῷ οἱ ἐχθροὶ, ὡς αὐτοὶ τῆς ἀπωλείας αἴτιοι γενόμενοι. ΘΕΟΙΣ ΤΕΘΝΗΚΕΝ. θεῶν βουλομένων. οὐ γὰρ οἱ Ἕλληνες τὴν τοιαύτην αἰτίαν αὐτῷ παρίσχον.

974. ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ. δεῖ γενέσθαι βοὴν, ἣν ἀκούσας ὁ Χορὸς ἐφίσησι, γνωρίζων τὸ φθέγμα τοῦ Τεύκρου βοῶντος.

976. ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΜΕΛΟΣ. σημαντικὸν, ἔφορον, οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐξοχασμένον.

977. Ω ΦΙΛΤΑΤ' ΑΙΑΣ. ἔρχεται Τεῦκρος μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Τεκμήσσης. ΗΜΠΟΛΗΚΑΣ, ἐνεπόλησας, ἐκέρδανας. καὶ ἐπὶ φαύλου λέγεται. τροπικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ περιεποίησας.

982. ΠΕΡΙΣΠΕΡΧΕΣ. ἀντὶ τοῦ βαρύ.

983. ΤΙ ΓΑΡ ΤΕΚΝΟΝ. καὶ πρὶν ἀκοῦσαι τῶν ἐντολῶν ὁ Τεῦκρος ἔδειξε τὴν περὶ τὸν παῖδα κηδεμονίαν ἀφ' ἑαυτοῦ φρονίμως.

986. ΚΕΝΗΣ. κεκενωμένης, καὶ ἐσερημένης τοῦ συζύγου. καλῶς δὲ τῷ παραδείγματι χρῆται. οἱ γὰρ κυνηγοὶ τηροῦσι τὸν καιρὸν, ὁπότε ἔρημοι τῶν μητέρων γίγνονται οἱ σκύμνοι.

994. ΟΔΟΣ Θ'. οὐ λέγει τὴν ἐπὶ τὴν Μυσίαν· ἐπιφέρει γὰρ ΗΝ ΔΗ ΝΤΝ ΕΒΗΝ. ἀλλὰ ταύτην, ἣν ἦλθεν ἐπὶ τὸ ἰδεῖν τὸν νεκρόν.

998. ΟΞΕΙΑ ΓΑΡ ΣΟΥ ΒΑΞΙΣ. οὐ κοινῶς τὸ ὀξὺ ἐπὶ τῆς φήμης, ἀλλ' ὁρμὴν ἴσχει ἐπὶ τοῖς ἀξιώματι προβεβηκόσι. Ω ΣΘΕΟΥ. ἤτοι ὡς ἀπὸ θεοῦ, ἢ ὥσπερ θεοῦ. τοῦτο δὲ πρὸς τὴν φήμην μόνον, ἐπεὶ γίγνεται βλάσφημον διὰ τῶν ἐξῆς. ΥΠΕΣΤΕΝΑΖΟΝ. ἴσως ἡσύχως ἐστέναξε δεδοικὼς τοὺς ἐχθρούς.

1003. ΙΘ' ΕΚΚΑΛΥΨΟΝ. πρὸς τὸν Χορόν φησιν, ἢ τινὰ τῶν θεραπόντων. ἡ γὰρ Τέκμησσα ἐπὶ τὸν παῖδα ἀπῆει. Ω ΔΥΣΘΕΑΤΟΝ. ὡς ἀνακαλύψας τοῦτό φησι. ΚΑΤΑΣΠΕΙΡΑΣ. δαιμονίως καὶ τὸ σπείρας, οἷον ἀρχὴν κακῶν παρασχών. ἢ τὸ σπείρας ἐπὶ πλήθους κακῶν τακτέον.

1008. Η ΠΟΥ ΤΕΛΑΜΩΝ. ἅμα μὲν πρὸς τῆς ἱστορίας, ὅτι ἐκβέβληται, ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὸ πιθανὸν τῆς ὑπονοίας. ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥΧ. πῶς γὰρ οὗτός με ἡδέως δέξεται, ᾧ καὶ εὐτυχοῦντι τὸ προσηνὲς ἄπεσι καὶ ἰλαρόν. ΟΤΩ ΠΑΡΑ. ᾧ τινι οὐδ' εὐτυχοῦντι πάρεσι τὸ γελᾶν. ΕΤΤΥΧΟΥΝΤΙ δὲ εἶπεν, οὐκ ἐπὶ τῷ υἱῷ ἐσφαγμένῳ, ἀλλ' ἐπὶ ταῖς ἀνδραγαθίαις τοῦ υἱοῦ καὶ τῇ ἁλώσει τῆς Τροίας. ΠΟΙΟΝ ΟΥΚ ΕΡΕΙ ΚΑΚΟΝ. οἷον, τίνος ἂν ἀπόσχοιτο λόγου;

1015. ΩΣ ΤΑ ΣΑ. ὅπως τὰ σά.

1017. τὸ μὲν ΔΥΣΟΡΓΟΣ ἐκ φύσεως. λέγει γὰρ αὐτὸν ἀεὶ σκυθρωπόν· τὸ δὲ ΕΝ

ΓΗΡΑ εἰς ἐπίτασιν. ΠΡΟΣ ΟΤΔΕΝ. πρὸς οὐδὲν ἀληθὲς, ἢ αἴτιόν μοι. ΔΟΥΛΟΣ ΛΟΓΟΙΣΙΝ. ταῖς τοῦ πατρὸς λοιδορίαις.

1022. ΠΟΛΛΟΙ ΜΕΝ ΕΧΘΡΟΙ. πολλοὶ ἐχθροὶ Ἕλληνές τε καὶ Τρῶες· ὀλίγοι δὲ ἀφιλήσιμοι Ἕλληνες.

1024. ΠΩΣ Σ' ΑΠΟΣΠΑΣΩ. πῶς, φησὶ, τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ ξίφους ἑλκύσω; συμπληρῶσαι δὲ βούλεται, καὶ θάπτειν αὐτόν. καλῶς δὲ τῇ μὲν Τεκμήσῃ περιῆψε τὸ σκεπάσαι αὐτὸν, ὡς γυναικί· τῷ δὲ Τεύκρῳ, ὡς ἀνδρὶ καὶ ἀδελφῷ, τὰ δέοντα ποιεῖν περὶ τὸ σῶμα. ΤΟΥΔ' ΑΙΟΛΟΥ ΚΝΩΔΟΝΤΟΣ. τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους, τῆς ὀξείας εἰς τὸ καίνειν, ὡς ὀδούς. ὀδοῦσι γὰρ παραβάλλεται ὀξέσιν. ἀπὸ δὲ τοῦ ΠΙΚΡΟΥ τὸ ξίφος δηλοῖ.

1036. ΕΓΩ ΜΕΝ ΟΥΝ. καλῶς τὸ φάναι πάντα κατὰ γνώμην θεῶν γίγνεσθαι. εἰσὶ γάρ τινες ἑτεροδοξοῦντες. ΟΤΩ ΔΕ ΜΗ ΤΑΔ'. τὸ ἐκ θεῶν μηχανᾶσθαι ταῦτα. ΕΚΕΙΝΑ ΣΤΕΡΓΕΤΩ. τὰ ἑαυτοῦ δόγματα· γέγονε δὲ τοῦτο καὶ παροιμιακόν.

1041. Χ'Ω ΤΙ ΜΥΘΗΣΗ. καὶ ὅ τι μυθήσῃ πρὸς τὴν ἔφοδον Μενελάου, τουτέστι τὴν ἄφιξιν, ἤ τοι πρὸς αὐτὸν Μενέλαον. Α ΔΗ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ. πιθανῶς, ὅτι οὐ συμπαθήσων πάρεσιν. οὐκ ἀργῶς δὲ τοῦτο, ἀλλ' ὥσπερ προπαρασκευάζων τὸν Τεῦκρον.

1045. Ω ΔΗ. ἀντὶ τοῦ, δι' ἕν τινα τὸν ἐπὶ Τροίαν ἐστειλάμεθα πλοῦν.

1047. ΟΥΤΟΣ ΣΕ ΦΩΝΩ. ὑβριστικὸν τὸ ἦθος Μενελάου. ἴσως ἐκ τῆς συνωμοσίας Ὀδυσσέως. ΟΠΩΣ ΕΧΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἄθαπτον.

1050. ΔΟΚΟΥΝΤ' ΕΜΟΙ. διὰ τὴν ἐξουσίαν, οὐ διὰ δικαιολογίαν.

1052. ΟΘ' ΟΥΝΕΚ' ΑΥΤΟΝ. πρῶτον κεφάλαιον, ὅτι ἐπίβουλος ἦν τῶν Ἑλλήνων· δεύτερον, ὅτι ἀπειθής· ἐντεῦθεν δὲ τὴν πρόφασιν τῆς ἀντιλογίας λήψεται ὁ Τεῦκρος, ὅτι οὐκ εἰσὶν αὐτῷ βασιλεῖς οἱ Ἀτρεῖδαι.

1056. ΩΣ ΕΛΟΙ ΔΟΡΙ. γράφεται ΩΣ ΕΛΟΙΔΟΡΕΙ. ὡς λοιδορούμενος ἐπηγγείλατο. ταῦτα γὰρ εἶπεν ὁ Αἴας.

1064. ΧΛΩΡΑΝ ΨΑΜΑΘΟΝ. διὰ τὰ ἐκεῖσε φυτά.

1066. ΜΗΔΕΝ ΔΕΙΝΟΝ. σοχάζεται γὰρ ὅτι ὁ Τεῦκρος οὐ δίκα ὀργῆς δέξεται τοὺς λόγους.

1074. ΕΝΘΑ ΜΗ ΚΑΘΕΣΤΗΚΕΙ ΔΕΟΣ. καὶ Ἐπίχαρμος· Ἔνθα δέος, ἐνταῦθα καὶ αἰδώς.

1079. ΔΕΟΣ ΓΑΡ. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. ο'. 563.)

Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἠὲ πέφανται.

1084. ΔΕΟΣ ΤΙ ΚΑΙΡΙΟΝ. πάνυ ἀσφαλῶς τὸ καίριον. ΚΑΙ ΜΗ ΔΟΚΩΜΕΝ. ἐὰν ποιοῦντές τι παρὰ φύσιν ἡδώμεθα, μὴ ὑπολαμβάνωμεν ὅτι οὐκ ἀντιτίσομεν. Α'Ν ΛΥΠΩΜΕΘΑ. ἀντὶ τοῦ, δι' ὧν λυπώμεθα. τοῦτο δὲ δηλοῖ, ὅτι ὃ οἱ πολλοὶ τιμῶσιν ἡδὺ, τοῦτο οὐκ ἔστι παραμένον· ἀλλὰ γίγνεται μεταβολὴ τῆς ἡδονῆς εἰς λύπην.

1087. ΕΡΠΕΙ ΠΑΡΑΛΛΑΞ ΤΑΥΤΑ. οὐχ ἵσαται ἐπὶ τῶν αὐτῶν. ἦν τότε ὑβριστὴς οὗτος, ἀλλὰ νῦν ἐν μεταβολῇ γέγονε· καὶ ἡμεῖς, οἱ πρότερον κρατούμενοι ὑπ' αὐτοῦ, νῦν κρατοῦμεν, καὶ μέγα φρονοῦμεν.

1091. ΓΝΩΜΑΣ ΥΠΟΣΤΗΣΑΣ ΣΟΦΑΣ. ἐπειδὴ τὰ περὶ τῆς εὐπειθείας ἄρισα ἐγνωμολόγησε. διάκειται μὲν ὁ Χορὸς πρὸς τὸν Τεῦκρον, ὑπεραλμένως δὲ διαλέγεται διὰ τὸ τοῦ βασιλέως ἀξίωμα.

1093. ΟΥΚ ΑΝ ΠΟΤ'. πρὸ τῆς ἀντιλογίας βούλεται μαλάξαι τὸν Μενέλαον, ὅτι

εὐγενὴς ὤν, οὐκ ἄξια τῷ γένει ἐξαμαρτάνει. ὁ δὲ λόγος παιδεύει τοὺς εὐγενεῖς μὴ ἁμαρτάνειν.

1097. Η ΣΥ ΦΗΣ. κατ' ἐρώτησιν. ΠΟΥ ΣΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΣ ΤΩΔΕ. πῶς τῷ Αἴαντι προσάσσεις, ὁ μὴ τῶν ὑπὸ Αἴαντι ἔχων ἐξουσίαν; ΣΠΑΡΤΗΣ ΑΝΑΣΣΩΝ ΗΛΘΕΣ. ὁ λόγος ὅπας, ὅτι σύμμαχος ἦλθεν, οὐχ ὑπήκοος. ΟΥΔ' ΕΣΤ' ΟΠΟΥ ΣΟΙ. οὐδ' ἔστιν ὅπου σοι πλέον προὔκειτο τοῦτον κοσμεῖν, ἀλλ' οὐχὶ σὲ ὑπὸ τούτου κοσμεῖσθαι. Η ΚΑΙ ΤΩΔΕ ΣΕ. γράφεται Η ΚΑΙ ΤΟΥΔΕ ΣΟΙ.

1105. ΥΠΑΡΧΟΣ ΑΛΛΩΝ. ἀντὶ τοῦ, καὶ αὐτὸς ἑτέροις ὑπετάξω.

1107. ΤΑ ΣΕΜΝ' ΕΠΗ. διὰ τῶν σεμνῶν ἐπῶν κόλαζε τοὺς ὑπὸ σέ. τὸν περὶ τῆς ἐπιβουλῆς λόγον ἀποφεύγει, ὡς δυσανάτρεπτον· ἐνδιατρίβει δὲ τῷ ὅτι οὐ πάντων εἰσὶν ἄρχοντες.

1111. ΟΥ ΓΑΡ ΤΙ ΤΗΣ ΣΗΣ. ἀντιτίθει γάρ τις, ὅτι διὰ τὴν Ἑλένην ἡ στρατεία ἐγένετο. ὅπερ οὖν ἔθλιβεν αὐτὸν ἀνισκύασιν. ΟΙ ΠΟΝΟΥ ΠΟΛΛΟΥ ΠΛΕΩ. οἱ φιλοκίνδυνοι, οἱ πλήρεις τῶν πόνων. λέγει δὲ τοὺς μισθοφόρους. οὐχ ὥσπερ μισθοφόρος τις ἐπὶ μισθῷ ἐστρατεύσατο. ΑΛΛ' ΟΥΝΕΚ' ΟΡΚΩΝ. τῶν γὰρ ἀριστέων συνελθόντων ἐπὶ τὴν τῆς Ἑλένης μνηστείαν, ὁ Τυνδάρεως πάντας ὅρκους ἀπήτησεν συναγωνίσεσθαι τῷ γαμοῦντι αὐτὴν, καὶ στρατεύσειν, εἴ τις ἁρπαγὴ γένοιτο περὶ τὴν Ἑλένην τῷ γήμαντι. ΣΟΥ Δ' ΟΥΔΕΝ. ὅλως γάρ σε οὐκ εἶχεν ἐν ἀριθμῷ. πειστέον δὲ Ἀγαμέμνονι, ὑβρίζει Μενέλαον. συνᾴδει γὰρ τῷ· (Ἰλ. Γ'. 281.) Τεῦκρε, φίλη κεφαλή.

1118. ΟΥΔ' ΑΥ ΤΟΙΑΥΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ. ὑποτίθησι τῷ Τεύκρῳ παύσασθαι τῆς κακηγορίας, καὶ μάλιστα ἐν τοιούτῳ καιρῷ, ἐν ᾧ ἐπιβούλευτός ἐστιν. ἢ τὸ ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ τοῦτο δηλοῖ· Οὐκ ἐπιτρέψει ἡ συμφορὰ ἄλλο τι νῦν πράσσειν, ἢ περὶ τὸ ἐνεστὸς κακὸν γίγνεσθαι.

1123. ΚΑ'Ν ΨΙΛΟΣ. τὰ τοιαῦτα σοφίσματα οὐκ οἰκεῖα τραγῳδίας. μετὰ γὰρ τὴν ἀναίρεσιν ἐπεκτεῖναι τὸ δρᾶμα θελήσας, ἐψυχρεύσατο, καὶ ἔλυσε τὸ τραγικὸν πάθος.

1127. ΚΤΕΙΝΑΝΤΑ; ΔΕΙΝΟΝ. ὁ μὲν εἶπεν, ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ· ὁ δὲ τῆς φωνῆς ἀντιλαμβάνεται. τὸ δὲ τοιοῦτο κωμῳδίας μᾶλλον, ἢ τραγῳδίας.

1135. ΨΗΦΟΠΟΙΟΣ. μιᾷ ψήφῳ φασὶ κατακριθῆναι τὸν Αἴαντα ὑπὸ Μενελάου.

1139. ΟΥ ΜΑΛΛΟΝ Η ΑΥΠΗΣΟΜΕΝ. συνεκδοχικῶς. λείπει τὸ λυπηθησόμεθα, ἵν' ᾖ· οὐ μᾶλλον λυπηθησόμεθα, ἢ λυπήσομεν. τουτέστι, πλέον λυπήσομέν σε ἀντιβαίνοντα ἡμῖν, ἢ λυπηθησόμεθα ὑπὸ σοῦ. ἢ οὕτως· οὐ μᾶλλον ἦλθε σοὶ εἰς ἀνίαν τοῦτο τὸ ἔπος, ἢ λυπήσομεν. ἤτοι πλέον λυπήσομεν ἔτι, ἢ ἐλυπήσαμεν.

1150. ΕΓΩ ΔΕ Γ' ΑΝΔΡΑ. καὶ οὗτος αἰνίττεται, ὡς ἐφ' ἑτέρου τὸν λόγον ποιούμενος.

1161. ΚΑ'ΜΟΙ ΓΑΡ ΑΙΣΧΙΣΤΟΝ. οὐδαμῆ ὑπείκει ὁ Τεῦκρος. καίμοι δέ, φησὶν, αἴσχιστόν ἐστιν ἀνέχεσθαί σου φλυαροῦντος.

1165. ΣΠΕΥΣΟΝ. ὁ Χορὸς ταχύνει τὸ ταφῆναι τὸ σῶμα, πρὶν παραγενέσθαι τοὺς Ἀτρείδας. ΚΑΠΕΥΟΝ, τάφον. ΤΟΝ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ. τὸν ἐσόμενον τοῖς ἀνθρώποις τάφον ἀείμνηστον. ΕΤΡΩΕΝΤΑ, σεσημμένον, σκωληκώδη.

1168. ΟΙΔΕ ΠΛΗΣΙΟΝ. πάρεστιν ἡ Τέκμησσα μετὰ τοῦ παιδός· οὐχ ὅτι δὲ ἱκανὰ τὰ πρόσωπα φυλάξαι τὸ σῶμα, ἀλλ' ὅτι κινῆσαι δυνατά.

1173. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΣ. προστραμμένος αὐτῷ, ἢ ἱκετεύων. ΙΚΤΗΡΙΟΝΘΗΣΑΤΡΟΝ. τὰς πολλὰς ἱκεσίας, ἢ τὸ πλῆθος τῶν ἱκετευόντων. Ἄλλως· τὸ ἱκέσιον κτῆμα. λέγει δὲ τὰς τρίχας.

1178. ΕΞΗΜΗΜΕΝΟΣ, ἐκτεθερισμένος, ἀφηρημένος.

1182. ΥΜΕΙΣ ΤΕ. καλῶς ἐγείρει τοὺς στρατιώτας πρὸς βοήθειαν· τὸν δὲ παῖδα πρὸς οἶκτον προσάλλεται καθ' ἡλικίαν. ΚΑ'Ν ΜΗΔΕΙΣ ΕΑ. ἀπονενοημένου φασὶ τὸ πάντα ἐπὶ αὐτῷ ἀνατιθέναι, ὅτι μόνος κρατήσει τῶν ἐχθρῶν βιαζομένων. ῥητέον οὖν ὅτι ὑπὸ φιλοσοφίας πάντα λέγει ὑπομενεῖν.

1185. ΤΙΣ ΑΡΑ ΝΕΑΤΟΣ. ὁ Χορὸς πάλιν καθ' ἑαυτὸν γενόμενος, ἐν ἀναλογισμῷ γίγνεται, καί φησι· Τίς ἄρα ἡμῖν ὁ ἔσχατος τῶν ἐτῶν ἀριθμὸς τῶν πολυπλάγκτων; ἐς πότε λήξει ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν ἐμοὶ πόνους παρασκευάζων; τουτέστι τῶν κατὰ πόλεμον μόχθων. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΩΝ. καθὸ πολλὰ πλανώμεθα ἐν ἀλλοδαπῇ. ΕΥΡΩΔΗ. σκοτεινὴν καὶ ἀερώδη τοῖς Ἕλλησιν. ἢ σεσηπυῖαν, ἔνθα ἐχρονίσαμεν.

1192. ΩΦΕΛΕ ΠΡΟΤΕΡΟΝ. ὤφελε πρότερον ἀφανὴς γενέσθαι ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ, ὁ πρῶτος εἰσενεγκὼν εἰς Ἕλληνας πολεμιστήρια ὅπλα, ὡς ἅμα τῇ εὑρέσει ἡκόντων τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ ἀδικεῖν. ΠΟΝΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΠΟΝΩΝ. ἢ παλαιοὶ, ἢ ἀρχηγοὶ τῶν πόνων, οἷον ὁπότε εἰσαγωγὴ τῶν ὅπλων ἐγένετο. οὐ δεῖ δὲ ἀπειροκάλως ζητεῖν, τίς πρῶτος ἐχρήσατο ὅπλοις.

1199. ΕΚΕΙΝΟΣ ΟΤΤΕ ΣΤΕΦΑΝΩΝ. ἐκεῖνος ὁ εὑρὼν τὰ ὅπλα, ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, οὐ στεφάνων, οὐ κύλικος, οὐκ αὐλῶν τέρψιν μοι ἔνειμεν· ἀλλὰ πᾶν, φησὶ, τερπνὸν ἐξέκοψεν· ἡδίως δὲ ὢν ὁ Σοφοκλῆς, πάλιν ἐπὶ τὸ ἴδιον ἦθος ἔκλινεν ἐν τοῖς μέλεσιν, ὅθεν καὶ μέλιττα ἐκλήθη. ΟΤΤΟΒΟΝ, ὅμαδον, ἦχον. ΕΝΝΥΧΙΑΝ. τὴν ἐν πανυχίσιν, ἢ τὴν ἐκ κοίτης. ΕΡΩΤΩΝ. τῶν ἐρωτικῶν. καὶ ἄκαιρον μὲν περὶ ἐρώτων μεμνῆσθαι ἐν τοῖς παροῦσιν· ὅμως δὲ ἀκολουθίαν ἔχει πρὸς τὰ προκείμενα. ΑΜΕΡΙΜΝΟΣ. ἤτοι πολυμέριμνος, οἷον μὴ σκοπῶν περὶ θυμηδίας μηδὲν, ἀλλ' ἐν δρόσοις τεγγόμενος· ἅπερ ἔοικε μοι μνημόσυνα εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον, ἡ ἐνταῦθα κακοπάθεια. ἢ ἐν οὐδεμιᾷ μερίμνῃ ὤν, ἢ μόνον περὶ τῶν πολέμων.

1212. ΕΝΝΥΧΙΟΤ. τῆς νυκτερινῆς ἐφόδου τῶν πολεμίων, καὶ τῶν βελῶν ἀλεξητήριον ἦν ὁ Αἴας. ΙΝ' ΤΛΑΕΝ. ἔνθα ὑλώδης ἐξοχὴ τῆς θαλάττης. εὔχονται δὲ ἀπαλλαγῆναι ἐπὶ τὰ οἰκεῖα. γενόμην οὖν, φησὶν, ἐπὶ τὴν ἄκραν πλάκα τοῦ Σουνίου. διὰ γὰρ Σουνίου ὁ πλοῦς τοῖς ἀπὸ Τροίας ἐπὶ Σαλαμῖνα. ΤΑΣ ΙΕΡΑΣ. φιλοτέχνως εὐφραίνει τοὺς ἀκροωμένους, διὰ τῶν ἐπαίνων τῆς Ἀττικῆς.

1223. ΚΑΙ ΜΗΝ ΙΔΩΝ. ὁ Τεῦκρος ἀπηκόως ἥκειν τὸν Ἀγαμέμνονα, ἔρχεται μετὰ σπουδῆς.

1228. ΤΗΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΟΣ. τῆς Ἡσιόνης.

1230. ΚΑ'Π' ΑΚΡΩΝ. ἐπ' ἄκρων δακτύλων ἔβαινες γαυριῶν. ΟΥΔΕΝ ΩΝ. οὐδὲν μὲν ὢν διὰ τὴν δυσγένειαν. ΤΟΥ ΜΗΔΕΝ δὲ, τοῦ Αἴαντος τελευτήσαντος.

1233. ΔΙΩΜΟΣΩ. γράφεται ΔΙΩΡΙΣΩ.

1243. ΕΙΚΕΙΝ. οὐκ εἴξετε καὶ ἐμμενεῖτε τοῖς κεκριμένοις. ΠΟΛΛΟΙΣΙ. πιθανῶς. ΚΑΚΟΙΣ ΒΑΛΕΙΤΕ. ἀντὶ τοῦ βλασφημήσετε. ΟΙ ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΙ. οἱ ἡττηθέντες ἐν τῇ κρίσει. τοῦτο δὲ πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ Αἴαντος. ΟΥΚ ΑΝ ΠΟΤΕ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ. γενναῖος ὁ λόγος. εἰ ὁ ἡττώμενος ἰδίῳ δικαίῳ παρισανόμενος πάλιν μά-

χοιτο, καὶ οὐκ εἴξει τοῖς κεκριμένοις, οὐδέποτε κατάσασις ἴσαι. ΤΟΥΣ ΟΠΙΣΘΕΝ. τοὺς ἡττωμένους.

1250. ΑΛΛ' ΕΙΡΚΤΕΟΝ. δεῖ, φησὶν, ἐμμένειν τοῖς ἅπαξ κεκριμένοις. ἐπειδὴ δὲ αὐτοῦ τὴν κατὰ σῶμα ἀρετὴν καὶ ἰσχὺν διαβάλλειν οὐ δύναται, εἰς ἀφροσύνην αὐτὸν λοιδορεῖ.

1255. ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ. τὸ τῆς μάσιγος.

1263. ΤΗΝ ΒΑΡΒΑΡΟΝ ΓΑΡ ΓΑΩΣΣΑΝ. σκώπτει αὐτὸν εἰς τὴν μητέρα.

1264. ΕΙΘ' ΥΜΙΝ. ἐπεὶ οὐ συμβουλεύει διὰ τὸ Ἀγαμέμνονος ἀξίωμα ὁ Χορὸς, ἐν τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ τὴν γνώμην κατίθηκε.

1266. ΦΕΥ ΤΟΥ ΘΑΝΟΝΤΟΣ. περιπαθὴς ὁ λόγος εἰς ἀχαριστίαν ἐννεύων, ὅτι ταχεῖα διαῤῥεῖ ἡ χάρις τοῦ ἀποθανόντος.

1269. ΟΥ ΣΥ ΠΟΛΛΑΚΙΣ. οὐκ ἀξιοῦται τῆς παρὰ σοῦ μνήμης, οὗ πολλάκις, ὦ Αἶαν, προεκινδύνευσας ἐν πολέμοις. παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν· (Ἰλ. ι'. 322.)

Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζων.

1273. ΟΥ ΜΝΗΜΟΝΕΥΕΙΣ. καλῶς πρὸς τὸ, (1237.)

ποῦ βάντος, ἢ ποῦ ᾤντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ ;

1274. ΕΡΚΕΩΝ. λείπει ἐντός.

1281. ΟΥΔΕ ΣΥΜΒΗΝΑΙ ΠΟΔΙ. πρὸς τὸ, Ποῦ βάντος, ἢ ποῦ ᾤντος.

1284. ΚΑ'ΚΕΛΕΥΣΤΟΣ. αὐτοκέλευστόν φησιν αὐτὸν ἀναῤῥῆναι εἰς τὸ μονομάχιον, ἐπαινῶν αὐτὸν οὐχ Ὁμηρικῶς. ΟΥ ΔΡΑΠΕΤΗΝ ΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ. οὐδὲν πανουργήσας περὶ τὸν κλῆρον, ἀλλ' εὐξάμενος λαχεῖν αὐτόν. τοῦτο δὲ ἱστορεῖται περὶ Κρεσφόντου καὶ τῶν Ἀριστοδήμου παίδων, ὅτι πανούργως ὁ Κρεσφόντης βῶλον ὑγρὰν εἰς τὴν ὑδρίαν τοῦ ὕδατος ἔβαλε κληρουμένων περὶ Μεσσήνης. οὐκ ἄτοπον δὲ τὸν Τεῦκρον λοιδορεῖν Ἀγαμέμνονι, ὑπὸ τοῦ πάθους προαγόμενον. καὶ γὰρ Ἀχιλλεὺς οὐκ ἀπέσχετο λοιδορίας, καὶ οὐκ ὢν ἐν τοιούτῳ πάθει. ΑΛΛ' ΟΣ ΕΥΛΟΦΟΥ. ὅστις κλῆρος ἐκ τῆς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος κουφιεῖν τὸ ἅλμα τοῦ Αἴαντος.

1291. ΟΥΚ ΟΙΣΘΑ ΣΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. εἰκότως καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια ἐξεῦρεν. ἐν δὲ εἰπὼν Ἀγαμέμνων, μυρία ἤκουσεν. ΜΗΤΡΟΣ ΕΞΕΦΥΣ ΚΡΗΣΣΗΣ. οὐχ, ὡς βαρβάρων τῶν Κρητῶν ὄντων, ὀνειδίζει αὐτῷ τὰ περὶ τῆς μητρός· ἀλλ' οἷον, ἐξ ἀλλοφύλων γέγονέ σοι τὸ γένος. ΕΛΛΟΙΣ ΙΧΘΥΣΙΝ. ἤτοι ἀφώνοις. ἡ ἱστορία ἐν ταῖς Κρήσσαις Εὐριπίδου, ὅτι διαφθορεῖσαν αὐτὴν λάθρα ὑπὸ θεράποντος, ὁ πατὴρ Ναυπλίῳ παρέδωκεν, ἐντειλάμενος ἀποσφάξαι· ὁ δὲ οὐκ ἐποίησεν, ἀλλ' ἐνεγγύησε Πλεισθένει.

1301. Η ΦΥΣΕΙ ΜΕΝ ΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ. ἀνασκευάζει τὰ εἰρημένα περὶ δυσγενείας αὐτοῦ. ΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣ. τοὺς συγγενεῖς. ἴσως δεικτικῶς εἰς τὸν Αἴαντα, ἵν' ᾖ περιπαθὴς ἡ λέξις. ΩΘΕΙΣ ΑΘΑΠΤΟΥΣ. πιθανῶς πάλιν εἰσέβαλεν εἰς τὸν λόγον τοῦ δράματος.

1309. ΤΡΕΙΣ ΟΜΟΥ ΣΥΓΚΕΙΜΕΝΟΥΣ. ἐμὲ, καὶ σαυτὸν, καὶ Μενέλαον. οὐ γὰρ λέγει περὶ τῆς Τεκμήσσης καὶ τοῦ παιδὸς· ἀλεεινὸς γὰρ ὁ λόγος, οὐκ ἀπειλητικός.

1311. ΘΑΝΕΙΝ ΠΡΟΔΗΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ λαμπρῶς, ἀνδρείως. λέγει δὲ ὅτι ταῦτα ἃ βούλεσθε περὶ τὸν Αἴαντα δρᾶσαι, πρότερον οὐ δράσετε, πρὶν ἢ κἀμὲ ἀποκτεῖναι· ἀποθνήσκων μέντοι σὺν ὑμῖν ἀπολοῦμαι.

1314. ΒΟΥΛΗΣΗ ΠΟΤΕ. μεταμεληθήσῃ, ὡς προτετὴς εἰς ἐμὲ εὑρεθεὶς, καὶ μὴ ἀναδειλιάσας παρὰ τὸ ἄρχειν· ἀμυνοῦμαι γάρ σε. ἡ βουλήσῃ ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι, καὶ μὴ ὑπ' ἐμοῦ ἀναιρεθῆναι.

1316. ΑΝΑΞ ΟΔΥΣΣΕΥ. ἵνα μὴ ἴῃ αὐτῶν εἰς μακρὰν ἡ φιλονεικία, διαλλακτὴν εἰσήνεγκε τὸν Ὀδυσσέα. τοιοῦτον γὰρ ὁ καιρὸς ἐζήτει. εἰσῆκται δὲ Ὀδυσσεὺς, ὡς σοφὸς καὶ ἀμνησίκακος.

1319. ΒΟΗΝ ΑΤΡΕΙΔΩΝ. οὐκ ἐξ ἑτοίμου φησὶν ὅτι ἦκοι ἀναξιλῶν Ἀγαμέμνονα, ἀλλ' ἐπιμελόμενος τί πράττουσιν οἱ βασιλεῖς. τὴν δὲ ἑαυτοῦ γνώμην ἐδήλωσε διὰ τοῦ ΑΛΚΙΜΩ ΝΕΚΡΩ, ὅτι γενναίαν αὐτοῦ ἐδήλωσε τὴν τελευτήν. διδάσκει δὲ ὁ λόγος, ὅτι οὐ δεῖ κατὰ τεθνεώτων λέγειν, κἂν ἐχθροὶ ὦσιν.

1322. ΕΓΩ ΓΑΡ ΑΝΔΡΙ. συνετὸς ὁ Ὀδυσσεὺς, οὐκ εὐθὺς προσιθέμενος τῇ ὀργῇ. ἴσι γὰρ συγγνώμη καὶ τῷ κακῶς εἰπόντι, ἐὰν κακῶς πάσχων ἀμύνηται διὰ λόγων. ὁ δὲ Τεῦκρος οὔτε θεραπεύει Ὀδυσσέα διὰ τὸν ἀδελφόν· οὔτε ἀντιλέγει διὰ τὸν καιρόν.

1328. ΕΞΕΣΤΙΝ ΟΤΝ. δαιμόνιος ἡ ἐπιτήρησις. ἠπίστατο γὰρ ὅτι πάντες ἄνθρωποι πρὸς τὸ ἀληθὲς ἀγανακτοῦσι, καὶ ἀντιλέγουσι. τὸ δὲ ἐξῆς· ἔξεστιν ἐμοὶ τῷ φίλῳ σου εἰπόντι τἀληθῆ, καὶ τὰ ἐξῆς. ΞΥΝΗΡΕΤΜΕΙΝ. συμφωνεῖν, συντρέχειν ὡς πρότερον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κοινῶς ἐρεσσόντων.

1334. ΜΗΔ' Η ΒΙΑ ΣΕ. μὴ ἡ ἐξουσία βιασάσθω σε, ὥστε πρᾶξαί τι παρὰ τὸ δίκαιον. τουτέστι, μὴ, ὑπὲρ τοῦ ἐνδείξασθαι τούτῳ τὴν ἐξουσίαν, παραβῇς τὸ δίκαιον. ΚΑ'ΜΟΙ ΓΑΡ ΗΝ ΠΟΘ'. ἱκανὸς ὁ λόγος εἰς πειθὼ, ὅτι κἀγώ ποτε ἐχθρὸς ὢν, ἐνδίδωκα νῦν διὰ τὸ δίκαιον.

1344. ΑΝΔΡΑ Δ' ΟΤ ΔΙΚΑΙΟΝ. δύναται καὶ ἐπὶ τοῦ μισοῦντος εἶναι· τὸν ἐσθλὸν οὐ δεῖ μνησικακεῖν. δύναται καὶ ἐπὶ τοῦ μισουμένου καὶ τετελευτηκότος· τὸν ἐσθλὸν οὐ δεῖ βλάπτεσθαι, οὐδὲ ἂν μισούμενος ᾖ. εὐκαταλλάκτως γὰρ δεῖ πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἔχειν.

1350. ΤΟΝ ΤΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΝ. ὁ λόγος ὅτι οὐ πάντῃ τῷ δικαίῳ ἀκολουθητέον· ἀλλά τι πρὸς τὸ συμφέρον ῥέπειν χρὴ τὸν τύραννον. ἀπρεπὲς γὰρ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ὁμολογεῖσθαι, ὅτι πᾶς τύραννος ἀδικεῖ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, περὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἔργων ταύτην προβαλλόμενος.

1351. ΑΛΛ' ΕΤ ΛΕΓΟΤΣΙ. κατὰ κοινοῦ τὸ ΡΑΔΙΟΝ. ἔστιν οὖν ὁ νοῦς τοιοῦτος· ἀλλὰ ῥᾴδιόν ἐστι τοῖς καλῶς συμβουλεύουσι φίλοις τιμὰς νέμειν, ἀντὶ τοῦ, ἐμοὶ καλῶς σοι συμβουλεύοντι τιμὴν ἀπόδος, τουτέστιν ἄκουσόν μου.

1352. ΚΑΤΕΙΝ ΤΟΝ ΕΣΘΛΟΝ. ἄκρως αἱ ἀντιθέσεις. ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τιμῇ τῶν φίλων ὑφεῖναι τὸν βασιλέα τῆς ἐξουσίας παρακαλεῖ· ὁ δὲ ἀντιστρέψας φησὶν, ὅτι τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα χρὴ πείθεσθαι τοῖς βασιλεῦσι.

1356. ΤΙ ΠΟΤΕ ΠΟΙΗΣΕΙΣ. ἐν ἐρωτήσει ὁ λόγος. πολλαπός τις ἴσῃ πρὸς ἐχθροὺς, καὶ τί αὐτοὺς διαθήσεις δεινὸν, ὁπότε οὕτως ὑπὸ νεκροῦ ἥττησαι;

1358. ΕΜΠΛΗΚΤΟΙ ΒΡΟΤΩΝ. οἱ μὴ ἐμμένοντες τῇ ἀρχαίᾳ ἀρετῇ καὶ φιλίᾳ, ἄφρονες παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Ἄλλως. ΕΜΠΛΗΚΤΟΙ, κοῦφοι, εὐμετάβολοι. ὑπεμφαίνει δὲ Ὀδυσσεῖ, ὡς εὐμεταβλήτῳ· οἱ τοιοῦτοι οὖν ἔμπληκτοι παρὰ τοῖς βροτοῖς λέγονται, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Οδ. υ'. 132.)

Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων.

1359. Η ΚΑΡΤΑ. πρὸς ταῦτα Ὀδυσσεὺς ἀντιλέγει, ὅτι οὐκ ἐν τῇ ταυτότητι μέσα τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος· ἀλλὰ ποτὲ μὲν φίλοι εἰσὶ, ποτὲ δὲ ἐχθροί. πολὺ, φησὶ, τοῦτο ἀνθρώπων ἐστὶ, τὸ κατὰ καιρὸν μεταβάλλεσθαι εἰς φιλίαν, ἢ εἰς ἔχθραν.

1363. ΕΝΔΙΚΟΤΣ. ὁ μὲν τὸ τῆς ἀνδρείας, ὁ δὲ τὸ τῆς δικαιοσύνης προβάλλεται.

1365. ΚΑΙ ΓΑΡ ΑΥΤΟΣ. καὶ γὰρ αὐτὸς ὑπόκειμαι τῇ ὁμοίᾳ τύχῃ, τῇ ἀνθρωπίνῃ. ἢ καὶ αὐτὸς ἵξομαι πρὸς τὸ θάψαι αὐτόν.

1366. Η ΠΑΝΘ' ΟΜΟΙΑ. ὄντως πάντα τὰ ἀνθρώπινα ὅμοια. πᾶς γὰρ ἄνθρωπος τὴν οἰκείαν πραγματεύεται σωτηρίαν· ἔχει δέ τινα δυσκολίαν. καὶ ἔστιν οὕτως κοινὸν ἔγκλημα τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις, τὸ εἶναι ἕκαστον φίλαυτον. τοῦτο οὖν ἐγκαλεῖ τῷ Ὀδυσσεῖ ὁ Ἀγαμέμνων· ὅτι εὐδοξίαν σοι ἐργάζεται τὸ ὑπείκειν ταφῆναι τὸν Αἴαντα, οὐδαμῆ τὸ κεχωρισμένον ἑτέρῳ διαπράττεις. καὶ ὁμολογεῖ Ὀδυσσεὺς τὸ φίλαυτον, ἵνα μὴ δόξῃ πᾶσιν ἀντιλέγειν.

1376. ΑΠΟ ΤΟΤΔΕ. ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας ἀγγέλλομαι καὶ σημαίνω αὐτῷ φιλίαν. ΣΤΝΘΑΠΤΕΙΝ ΘΕΛΩ. καλῶς τὸ ΘΕΛΩ, εἰ ἐπιτρέποι γε.

1381. ΑΡΙΣΤ' ΟΔΤΣΣΕΤ. εὐγνωμόνως πρὸς τὸ παρὸν ὁ Τεῦκρος θεραπεύει τὸν Ὀδυσσέα, καταθέμενος καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἔχθραν. ΚΑΙ Μ' ΕΨΕΤΣΑΣ. ψευσθῆναι ἐποίησας τῆς ἐλπίδος, ἣν κακὴν εἶχον περὶ σέ.

1386. ΕΠΙΒΡΟΝΤΗΤΟΣ, ὃ εἰώθαμεν λέγειν ἐμβρόντητον.

1394. ΤΑΦΟΤ ΜΕΝ ΟΚΝΩ. πιθανῶς καὶ εὐσχημόνως τοῦτο λέγει ὁ Τεῦκρος.

1401. ΕΙΜ' ΕΠΑΙΝΕΣΑΣ ΤΟ ΣΟΝ. πιθανὴ ἡ ἔξοδος διὰ τὴν σπουδὴν τῆς ταφῆς. πολὺς οὖν ἦδη χρόνος, ἀφ' οὗ τετελεύτηκεν ὁ Αἴας, καὶ ἤδη δεῖ αὐτὸν ταφῆναι.

1404. ΤΑΧΤΝΕΤΕ. μετὰ σπουδῆς ὀρύξατε. ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ, εὔκαιρον. καιρὸς γὰρ ἦδη καὶ τούτου, ὥστε ἀπολοῦσαι τὸ σῶμα καὶ καθᾶραι.

1406. ΕΚ ΚΛΙΣΙΑΣ. τῆς σκηνῆς. ΙΛΗ, σύστημα. κυρίως δὲ φατρία. ΤΠΑΣΠΙΔΙΟΝ, ἐνόπλιον.

1409. ΠΑΙ ΣΤ ΔΕ. τραγικὰ καὶ ταῦτα, καὶ πάθους ἐχόμενα. ΣΤΡΙΓΓΕΣ, ἀναδόσεις. ΜΕΛΑΝ ΜΕΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ τὴν δύναμιν τοῦ Αἴαντος. ΠΑΣ ΦΙΛΟΣ. ὅστις τῶν παρόντων φίλος ἐστὶ, σπευδέτω εἰς τὴν ταφήν. ΤΩ ΠΑΝΤ' ΑΓΑΘΩ. οἱ τοιοῦτοι ἔπαινοι περὶ τῶν ἰδίων λεγόμενοι περιπαθέστεροί εἰσιν.

1418. Η ΠΟΛΛΑ ΒΡΟΤΟΙΣ. οἰκείως ἔχει τοῖς ἀπαλλαχθήσεσθαι μέλλουσιν ἡ τελευταία γνώμη, ὅτι πλεῖστά ἐστι τοῖς ἀνθρώποις γνῶναι ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων γιγνομένων· προμηθεία δὲ ἀδύνατον χρήσασθαι, καὶ μαντεύσασθαι, ὅ τι ποτὲ ἀποβήσεσθαι μέλλει. ταῦτα δὲ ἅμα λέγοντες προπέμπουσι τὸν νεκρὸν, καὶ γίγνεται ἔξοδος πρέπουσα τῷ λειψάνῳ.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΙΑΝΤΑ ΤΩΝ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΩΝ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ.

1. ΑΚΤΗ ΜΕΝ ΗΔΕ. καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει ὁ Ὀδυσσεὺς, καθάπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ. ἐκείνῳ μέν τοι διαφέρει, παρ' ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδης πάντα τῷ Ὀδυσσεῖ περιτίθησιν, οὗτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρεισάγων, διὰ τούτου οἰκονομεῖται. τὸ δὲ ΑΚΤΗ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν νῆσον. ΑΣΤΕΙΠΤΟΣ, ἀπάτητος, ἀδιόδευτος. ἐν ἐρήμῳ γὰρ μέρει τῆς Λήμνου ἐξετέθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

3. ΚΡΑΤΙΣΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΡΑΦΕΙΣ. λείπει ἡ ἐξ. τραφεὶς ἐκ πατρὸς Ἑλλήνων κρατίστου. τὸ δὲ ἑξῆς· ἔνθα ἐγώ ποτε ἐξέθηκα τὸν Μηλιᾶ Ποίαντος υἱὸν, ᾧ Νεοπτόλεμε παῖ Ἀχιλλέως. ΤΟΝ ΜΗΛΙΑ. τὸν Θεσσαλὸν, ἀπὸ πόλεως. Ἀττικὸν δὲ τὸ Μηλιᾶ.

7. ΚΑΤΑΣΤΑΖΟΝΤΑ, καταῤῥέοντα, τηκόμενον, λυόμενον. ΔΙΑΒΟΡΩ. τῇ τὸν πόδα ἐσθιούσῃ, σηπτικῇ, τῇ διαβιβρωσκούσῃ· τῇ καλουμένῃ φαγεδαίνῃ. πάθος δὲ τοῦτό ἐστιν οὕτω λεγόμενον παρὰ τοῖς ἰατροῖς.

12. ΑΚΜΗ, καιρός. ΜΑΘΗ, νοήσῃ. ΚΑ'ΚΧΕΩ, ταράξω. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀμιλγόντων.

17. ΙΝ' ΕΝ ΨΥΧΕΙ ΜΕΝ. ὅπου ἐν χειμῶνι μὲν, ἐν κρύει, πάρεστι θερμαίνεσθαι, τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου ἐκατέρωθεν προσβαλλούσης, οὐκ ἐν ταυτῷ· ἀλλ', ὅτε μὲν κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἐλαύνει ὁ ἥλιος, διὰ τοῦ ἀνατολικοῦ σώματος· ὅτε δὲ εἰς τὸ δυτικὸν, ὁμοίως. ἐν δὲ θέρει, τῆς αὐτοῦ ἀπολαύειν. ΗΛΙΟΥ ΔΙΠΔΗ ΕΝΘΑΚΗΣΙΣ. διπλῆ καθέδρα πρὸς ἡλίου θερμαινομένη. ΑΜΦΙΤΡΗΤΟΣ. τοῦ ἀμφοτέρωθεν τετρημένου. ΕΙΠΕΡ ΕΣΤΙ ΣΩΝ. ἤγουν, εἰ σώζεται. ΣΙΓΑ, σιωπηλῶς. ΕΧΕΙ, κατοικεῖ.

25. ΚΟΙΝΑ Δ' ΕΞ ΑΜΦΟΙΝ ΙΗ, πονοῖτο, διανύοιτο, προβαίνοι. ἢ ΕΙΗ. οἱ τραγικοὶ γὰρ τῇ ει διφθόγγῳ χρῶνται ἀντὶ βραχείας.

26. ΤΟ'ΤΡΓΟΝ ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ. οὐ μακρᾶς διδαχῆς, ἢ μακροῦ πόνου δεόμενον. ἤδη γὰρ εἰστῆδον τὸ ἄντρον, ὃ λέγεις.

28. ΑΝΩΘΕΝ Η ΚΑΤΩΘΕΝ, ταπεινὸν, ἢ ὑψηλόν.

32. ΟΙΚΟΠΟΙΟΣ, ἡ ἐν οἴκῳ γενομένη τροφή.

33. ΣΤΙΠΤΗ ΓΕ ΦΤΛΛΑΣ. χαμαιστρωσία ἐκ φύλλων, ἁπλωμένη καὶ πατουμένη, ὡς κοιμωμένου ἐπ' αὐτῇ τινός. ΤΠΟΣΤΕΓΟΝ, ὑπὸ τῇ σίγῃ.

35. ΑΥΤΟΞΤΛΟΝ Γ' ΕΚΠΩΜΑ. πυστήριον μονόξυλον, τέχνημα ἀνδρὸς φαύλως ἐργαζομένου, ὅ ἐστιν ἰδιώτου καὶ οὐ τεχνίτου. ΠΤΡΕΙΑ, πυρίδολα. ΘΗΣΑΤΡΙΣΜΑ, ἀπόθετον κτῆμα.

38. ΙΟΥ. ΙΟΥ. ὁρᾷ τὰ ῥάκη τοῦ τραύματος τοῦ Φιλοκτήτου ξηραινόμενα ἐν ἡλίῳ, καὶ ἐκπλήττεται, ὡς βαρίως αὐτοῦ νοσοῦντος. ΒΑΡΕΙΑΣ ΝΟΣΗΛΕΙΑΣ. νόσου βαρείας πεπληρωμένα, ἢ νοσακομίας, ἢ τῆς ἐκ νόσου ἀκαθαρσίας.

42. ΚΩΛΟΝ, πόδα. ΚΗΡΙ, νόσῳ. ΝΟΣΤΟΝ, ὁδόν. ΦΤΛΛΟΝ ΝΩΔΤΝΟΝ, βοτάνην τινὰ παυσώδυνον.

45. ΤΟΝ ΟΤΝ ΠΑΡΟΝΤΑ. ὡς παρισαμένου τινὸς αὐτοῖς τοῦτο λέγει. ΠΡΟΣΠΕΣΩΝ, ἀπαντήσας, ἐπιπεσών.

48. ΑΛΛ' ΕΡΧΕΤΑΙ. ἀπέρχεται, φησὶν, ὁ θεράπων εἰς κατασκοπήν. ΦΤΛΑΞΕΤΑΙ. φυλαχθήσεται παρ' ἡμῶν ἡ ὁδὸς αὐτοῦ.

57. ΤΟΔ' ΟΤΧΙ ΚΛΕΠΤΕΟΝ. τοῦτο γὰρ οὐχὶ ψευσόμεθα. ΕΧΘΟΣ ΕΧΘΗΡΑΣ. οἱ γὰρ ἐξ ἑνὸς ἠδικημένοι, φιλοῦσιν ἀλλήλους. ΣΤΕΙΛΑΝΤΕΣ, καλέσαντες. ΤΗΝΔ' ΑΛΩΣΙΝ, τό σε ἑλθεῖν εἰς Ἴλιον. ΟΤΚ ΗΞΙΩΣΑΝ, οὐκ ἄξιον ἡγήσαντο. ΕΣΧΑΤ' ΕΣΧΑΤΩΝ, αἰσχρότατα.

68. ΕΙ ΓΑΡ ΤΑ ΤΟΤΔΕ ΤΟΞΑ. προτρεπτικῶς εἰς τὴν συμμαχίαν, οὐ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ ψιλῶς τὰ τόξα ὠνόμασεν· εἰς δὲ τὴν πόρθησιν, τὸν Νεοπτόλεμον.

72. ΟΤΤ' ΕΝΟΡΚΟΣ. ὤμοσαν γὰρ τῷ Τυνδάρεῳ πάντες Ἕλληνες συνελθεῖν, ἐὰν ἁρπασθῇ ἡ Ἑλένη.

81. ΚΤΗΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ, αὐτὴν τὴν νίκην.

91. ΕΞ ΕΝΟΣ ΠΟΔΟΣ. ἦγουν χωλὸς ὤν.

94. ΚΑΛΩΣ ΔΡΩΝ. ἀντὶ τοῦ ἀληθεύων. ΝΙΚΑΝ ΚΑΚΩΣ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ ψευδολογίας. Θέλω, φησὶν, εἰπὼν τὸ ἀληθὲς ἀποτυχεῖν μᾶλλον, ἢ ἐξαπατᾷν τὸν ἄνδρα καὶ ἐπιτυχεῖν. εἰσάγει δὲ αὐτὸν ὁ Σοφοκλῆς τὸν τοῦ πατρὸς λόγον λέγοντα· (Ἰλ. ι'. 312.)

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ.

98. ΕΙΣ ΕΛΕΓΧΟΝ. εἰς πεῖραν τῶν πραγμάτων. ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ, ΟΤΧΙ ΤΑ ΡΓΑ. κρείσσονα τῶν ἔργων οὖσαν τὴν γλῶσσαν· τὴν ἀπάτην προηγουμένην, καὶ ἀνύουσαν ἅπαντα. διαβάλλει τοὺς καθ' ἑαυτὸν ῥήτορας ὁ ποιητὴς, ὡς διὰ γλώσσης πάντα κατορθοῦντας.

100. ΤΙ ΟΤΝ Μ' ΑΝΩΓΑΣ. ὃ θέλεις κέλευε, πλὴν τοῦ ψεύδεσθαι.

105. ΙΟΤΣ ΑΦΤΚΤΟΤΣ. ἄφυκτα γὰρ ἦν τὰ Ἡράκλεια βέλη, καὶ ταῦ σκοποῦ μὴ ἀποτυγχάνοντα, ἢ ἐπανερχόμενα εἰς ἑαυτόν.

106. ΟΤΚ ΑΡ' ΕΚΕΙΝΩ. οὐκοῦν οὐδὲ προσελθεῖν ἐκείνῳ εὐθαρσές ἐστι καὶ ἀσφαλές.

109. ΤΟ ΣΩΘΗΝΑΙ, τὴν σωτηρίαν. εἰ σωτηρία ἐκ τοῦ ψεύδους προσγίγνεται.

110. ΒΛΕΠΩΝ, νοῶν, λογισμὸν ἔχων. καὶ ἔστιν ἡ σύνταξις· πῶς οὖν ἀποβλέπων τις εἰς τὸ ψεῦδος, ἐρεῖ αὐτό;

111. ΟΚΝΕΙΝ, ἀποδειλιᾶν.

113. ΑΙΡΕΙ, πορθεῖ. ΘΗΡΑΤΕΑ, ληπτέα, ἄξια τοῦ θηραθῆναι.

117. ΔΥΟ ΦΕΡΗ ΔΩΡΗΜΑΤΑ, δύο τιμήματα ἀποφέρῃ. ΠΟΙΩ. ἀντὶ τοῦ, ποῖα, δυϊκῶς.

119. ΣΟΦΟΣ μὲν, διὰ τὸ κλέψαι· ΑΓΑΘΟΣ δὲ, διὰ τὸ πορθῆναι. ἢ ὡς σοφοῦ μὲν ὄντος καθόλου τοῦ δολῶσαι δυναμένου· νῦν δὲ καὶ τοῦ δόλου ἀγαθοῦ ὄντος. ΚΕΚΛΗ' ΑΜΑ. ἀντὶ τοῦ, κεκλημένος εἶης.

122. ΞΥΝΗΝΕΣΑ, συνιθέμην.

125. ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΚΟΠΟΝ. τὸν σκοπὸν τοῦτον πρὸς τὴν ναῦν ἀποπέμψω· καὶ πάλιν ἐνταῦθα, ἐὰν καιρὸς καλῇ, καὶ ἐάν μοι δόξητε βραδύνειν. ΩΣ ΑΝ ΑΓΝΟΙΑ ΠΡΟΣΗ, ἵνα μὴ γνωσθῇ. ΟΥ ΔΗΤΑ. τοῦ Φιλοκτήτου ἀπατωμένου. ἢ τοῦ ναυκλήρου δόλιά σοι διαλεγομένου καὶ ἀσυμφανῆ. ΝΙΚΗ Τ' ΑΘΗΝΑ ΠΟΛΙΑΣ. οὕτως ἡ πολιοῦχος Ἀθηνᾶ Νίκη καλεῖται ἐν τῇ Ἀττικῇ.

136. ΣΤΕΓΕΙΝ, κρύπτειν. ΥΠΟΠΤΑΝ, ὕποπτον, ἀντὶ τοῦ, ἐμὲ φανερὸν γεγονότα, καὶ ἰλθόντα εἰς ὄψιν. ἢ τὸν Φιλοκτήτην, τὸν ὑφ' ἡμῶν κατασκοπούμενον. Ἄλλως· πρὸς τὸν ὑφορώμενον ἡμᾶς ἄνδρα τί δεῖ λέγειν, ἢ σιωπᾷν; ΤΕΧΝΑ ΓΑΡ ΤΕΧΝΑΣ. τοῦτο ἐν τῷ καθόλου. ἡ γὰρ τέχνη, φησὶ, καὶ ἡ γνώμη τῶν βασιλέων προὔχει τῶν ἄλλων τεχνῶν. καὶ ἐν Οἰδίποδι· (530.) ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ. καὶ Ἡσίοδος· (Θεογ. 88.) τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες. ΠΑΡ' ΟΤΩ. ἐφ' ᾧ ἐστι τὸ θεῖον σκῆπτρον. ΣΕ Δ' ΕΛΗΛΥΘΕ. τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἐκ προγόνων ἦλθεν εἰς σέ. δίκαιον οὖν σοι πείθεσθαι. ΚΡΑΤΟΣ ΩΓΥΓΙΟΝ, τὸ ἐξ ἀρχῆς τιθέμενον κράτος. ΥΠΟΥΡΓΕΙΝ, συνεργεῖν.

144. ΝΥΝ ΜΕΝ. νῦν μὲν, φησὶν, εἰσιλθὼν ὅρα τὸν τόπον. ἐπὰν δὲ ἔλθῃ, τότε σὺ τῶν μελάθρων ἀποστὰς, ὑπηρέτει μοι πρὸς τὴν παροῦσαν χρείαν. ΤΟΠΟΝ ΕΣΧΑΤΙΑΙΣ, τὸν ἐπὶ τῷ ἐσχάτῳ τόπον. ΠΡΟΧΩΡΩΝ. ὥσπερ ἐγὼ προχωρῶ, οὕτως ἀκολουθῶν, πειρῶ με θεραπεύειν ἀεί. κυρίως δέ ἐστιν ἀκούειν τὸ προχωρῶν, οἷον, ὡς ἂν ἐγὼ προσάσσω, τοῦτον τὸν τρόπον ποιῶν.

150. ΜΕΛΟΝ ΠΑΛΑΙ. πρᾶγμα, φησὶ, μοὶ λέγεις ἐκ πολλοῦ μοι μεμελημένον, τὸ φρουρεῖν τὸ σὸν ὄμμα, καὶ τὴν ἀπὸ σοῦ εὐκαιρίαν. ἢ ΤΟ ΣΟΝ ΦΡΟΥΡΕΙΝ ΟΜΜΑ, ἀντὶ τοῦ, τὰ σὰ νεύματα φυλάττειν. ΕΝΕΔΡΟΣ, ἔνοικος. ΟΥΚ ΑΠΟΚΑΙΡΙΟΝ, οὐκ ἄτοπον, οὐκ ἄκαιρον. εὔκαιρον γάρ ἐστι τοῦτο μαθεῖν.

156. ΠΡΟΣΠΕΣΩΝ, προσπλάσας. ΕΝΑΥΛΟΝ Η ΘΥΡΑΙΟΝ. ἐντὸς ἢ ἐκτός. ἐγγὺς ἢ μακράν.

163. ΣΤΙΒΟΝ ΟΓΜΕΥΕΙ. ὄγμος μὲν, ἡ ἐπὶ τίχον φυτεία. νῦν δὲ ὀγμεύει ἀντὶ τοῦ, ἑφεξῆς πορεύεται.

166. ΣΜΥΓΕΡΩΣ, ἐπιπόνως. ΟΥΔΕ ΤΙΝ' ΑΥΤΩ. ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ. ΠΑΙΩΝΑ, θεραπείαν. ΕΠΙΝΩΜΑΝ, ἐξευρίσκειν.

169. ΟΙΚΤΕΙΡΩ ΝΙΝ. ἐλεῶ, φησὶν, αὐτὸν, πῶς δύναται διάγειν, μήτε συνοικῶν τινὶ, μήτε κηδεμόνα ἔχων, μηδέ τινος αὐτοῦ τῶν ἀνθρώπων κηδομένου. ΜΗΔΕ ΞΥΝΤΡΟΦΟΝ ΟΜΜΑ. μηδὲ ὁρῶν εἰς ἄνθρωπον σύνοικον. ΑΛΥΕΙ, ἀλγεῖ, ἀπορεῖ ἐπὶ παντὶ τῷ ἐν χρείᾳ γιγνομένῳ. ἤγουν ἐπηνίκα χρείας τινὸς καλέσῃ καιρὸς, ἀδημονεῖ, διὰ τὸ πάντων ἀπορεῖν.

177. Ω ΠΑΛΑΜΑΙ, ὦ τέχναι καὶ γνῶμαι. τοῦτο θαυμάζων τὸν Φιλοκτήτην φησὶ, πῶς μόνος ὢν ἐξευρίσκει τὰ πρὸς τὴν ζωὴν ἑαυτῷ. ΟΙΣ ΜΗ ΜΕΤΡΙΟΣ ΑΙΩΝ, οἷς ὁ βίος οὐκ ἔχει τῶν κακῶν μέτρον. ἢ οὕτως, οἷς μὴ σύμμετρος ὁ βίος καὶ ἐπαρκῶν.

180. ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ, εὐγενῶν. ΗΚΩΝ ΤΣΤΕΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ὑστερίζων. ΑΜΜΟΡΟΣ, ἄμοιρος. ἀντὶ τοῦ ἔρημος νῦν κεῖται. ΣΤΙΚΤΩΝ Η ΛΑΣΙΩΝ, ποικίλων καὶ δασυτρίχων. ΑΘΤΡΟΣΤΟΜΟΣ, πολυλάλητος, μὴ εἰργομένη τοῦ φθέγγεσθαι. ἀθυρόστομον δὲ εἶπε τὴν ἠχὼ, ἐπεὶ πρὸς πάντας ἀντιφθέγγεται. ὁ δὲ νοῦς· ἀεὶ μὲν ὀδυρομένου αὐτοῦ, ἠχὼ πρὸς τὸν ὀδυρμὸν ἀντιφθέγγεται. ΤΗΛΕΦΑΝΗΣ. μήκοθεν φαινομένη διὰ τῆς φωνῆς. ἀντὶ τοῦ, οἰμώζει, καὶ τὴν ἠχὼ πόρρωθεν ἀνεγείρει.

191. ΟΤΔΕΝ ΤΟΤΤΩΝ. οὐδὲν, φησὶ, τούτων θαυμαστὸν ἐμοὶ, ὅτι κακὰ πάσχει ὁ Φιλοκτήτης· ἐκ θεῶν γὰρ, ὡς οἶμαι, ταῦτα πέπονθε, καὶ τὸ πάθος ὑπέμεινε κατὰ βούλησιν τῶν θεῶν, ἵνα μὴ τὰ βέλη, εὐθέως ἐπελθόντος αὐτοῦ, πορθήσῃ τὴν Τροίαν παρὰ τὸ εἱμαρμένον, ἀλλὰ ἐκδέξηται τὸν καιρόν.

194. ΤΗΣ ΩΜΟΦΡΟΝΟΣ ΧΡΤΣΗΣ. Χρύση, νῆσος πρὸ τῆς Λήμνου, ἔνθα διέτριβε Χρύση τις Νύμφη, ἣ ἐρασθεῖσα τοῦ Φιλοκτήτου, καὶ μὴ πεισασα, κατηράσατο αὐτῷ· διὸ καὶ ὠμόφρονα αὐτὴν ἐκάλεσεν. Ἄλλως· Χρύσης Ἀθηνᾶς ἄγαλμα οὕτω καλεῖται. ἔστι δὲ καὶ πόλις Χρύση πλησίον Λήμνου, ἔνθα ὑπὸ τοῦ ὄφεως ἐδήχθη, τὸν βωμὸν ζητῶν, ἐν ᾧ ἔθυσεν Ἡρακλῆς, ἡνίκα κατὰ Τροίας ἐστράτευσεν. ΑΜΑΧΗΤΑ, ἀνίκητα. ΠΡΙΝ ΟΔ' ΕΞΗΚΟΙ ΧΡΟΝΟΣ. αὐτὴν τὴν Τροίαν εἰς τὸν εἱμαρμένον πρὶν ἐλθεῖν χρόνον, ἐν ᾧ εἵμαρται αὐτὴν πορθηθῆναι. Ω ΛΕΓΕΤΑΙ, ὦ χρόνῳ. ΤΠΟ ΤΩΝΔΕ, τῶν βελῶν ὀκλονότι.

201. ΕΤΣΤΟΜ' ΕΧΕ. εἰώθασιν οὕτω λέγειν, ἀντὶ τοῦ σιώπα. τὸ δὲ τοιοῦτο κεχίασαι, ὅτι Ἑλλάνικός ποτε ἀναγινώσκων τὰ Ἡροδότου (II. 171.) ἔλεγε· Περὶ δὲ τῶνδέ μοι εὔσομα κείσθω. οὐ διαιρῶν εἰς δύο λέξεις, ἀλλ' ὡς ἄν τις εἴποι, ταῦτα ἔγω εὔσομα. τοῦτο δέ φησιν ὁ Χορὸς, κτύπον ἀκούσας ἐπερχομένου τοῦ Φιλοκτήτου, καὶ σίγοντος ἐν τῇ πορείᾳ, διὰ τὸ ἄλγος.

203. ΚΤΠΟΣ ΦΩΤΟΣ ΣΤΝΤΡΟΦΟΣ. ἦχος φωνῆς τῆς συντραφείσης αὐτῷ. δῆλον δὲ, ὅτι κακῆς, καὶ οἰμωκτικῆς, ὡς κατὰ τὸ σύνηθες αὐτοῦ τειρομένου τῇ νόσῳ.

204. Η ΠΟΤ ΤΗΔΕ, ἆρα ὧδε, ἢ ἐνθάδε; ΦΘΟΓΓΑ ΤΟΤ, φθογγή τινος. ΣΤΙΒΟΤ. ἔξωθεν προσληπτέον τὴν ἐπὶ, ἵν' ᾖ, ἐπὶ σίβου. ΤΡΤΣΑΝΩΡ, ἐπίπονος, ἡ καταπονοῦσα τὸν ἄνδρα. ΔΙΑΣΗΜΑ, φανερά.

211. ΦΡΟΝΤΙΔΑΣ ΝΕΑΣ. τὸ ἑξῆς· ἔχε φροντίδας νέας. οἷον, καινότερόν τι βούλευσαι, ὅ τι πρὸς αὐτὸν ἐρεῖς. ΟΤΚ ΕΞΕΔΡΟΣ. οὐ μακρὰν, ἀλλ' ἐγγὺς, καὶ ἐπὶ τόπου. ΟΤ ΜΟΛΠΑΝ. οὐ βοῇ τερπόμενος σύριγγος, ὡς ποιμήν. ΑΛΛ' Η ΠΟΤ ΠΤΑΙΩΝ. ἀλλὰ τάχα προσκόπτων, ὑπὸ τῶν βασάνων βοᾷ· ἢ δύσορμον τὸν λιμένα ὁρῶν, προβοᾷ ἡμῖν μὴ πελάζειν εἰς αὐτόν. Ὅμηρος· (Ἰλ. ω'. 753.) Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν. τὴν ἀπροσόρμιστον.

226. ΑΠΗΓΡΙΩΜΕΝΟΝ. δεῖ γὰρ αὐτὸν ἐξηγριωμένον εἰσφέρειν τῇ ὄψει, καὶ τῷ σχήματι.

234. ΦΕΤ ΤΟ ΚΑΙ ΛΑΒΕΙΝ. θαυμαστικὸν μετ' ἐκπλήξεως τὸ ΦΕΤ ἐνταῦθα. λείπει δὲ τὸ στερηθῆναι. ΠΡΟΣΕΣΧΕ, προσορμίσαι ἐποίησεν. ΓΕΓΩΝΕ, εἰπέ. ΟΠΩΣ ΕΙΔΩ, ἵνα μάθω.

240. ΑΤΔΩΜΑΙ, λίγομαι.

246. ΠΩΣ ΕΙΠΑΣ. θαυμάζων φησὶν, ἐπεὶ μὴ εἶδεν αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς στρατευσάμενον, ὅτι πάντες ἀνήγοντο Ἕλληνες.

254. ΠΙΚΡΟΣ ΘΕΟΙΣ, ἐχθρός. ΩΔ' ΕΧΟΝΤΟΣ, οὕτως δυσυχοῦντος.

257. ΑΛΛ' ΟΙ ΜΕΝ, οἱ Ἀτρεῖδαι.

264. Χ'Ω ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ ΑΝΑΞ. ὁ Ὀδυσσεύς. ΑΓΡΙΩ ΧΑΡΑΓΜΑΤΙ. δήγματι. τὸ γὰρ δῆγμα τοῦ ὄφεως μόνον χαράσσει. λέγεται γὰρ ὅτι βουλόμενος ἐν Λήμνῳ ἀναῆσαι βωμὸν Ἡρακλεῖ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ὑπὸ ὄφεως ἐπλήγη.

269. ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΝΤΙΑΣ, τῆς θαλασσίας. ὅτε ἀπὸ Χρύσης ἦλθον εἰς Λῆμνον. ΕΚ ΠΟΛΛΟΥ ΣΑΛΟΥ, κινήματος, πόνου.

275. ΟΙ' ΑΥΤΟΙΣ ΤΥΧΟΙ. καταρᾶται. ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ, λέγει νῦν τὴν ἐξ ὕπνου ἔγερσιν.

284. ΤΟΥΤΟΥ ΔΕ, τοῦ ἀνιᾶσθαι. ΕΥΜΑΡΕΙΑΝ, ραψίλειαν, ἄδειαν καὶ εὐκαιρίαν εὕρισκον πολλήν.

286. ΚΑ'ΔΕΙ. καὶ ἔδει με ἐμαυτῷ ὑπηρετεῖσθαι. ΤΑ ΣΥΜΦΟΡΑ, τὰ ἀναγκαῖα.

290. ΝΕΥΡΟΣΠΑΔΗΣ. ὁ ἐπισπώμενος τὴν νευράν. διὰ γὰρ τῶν γλυφίδων ἕλκεται. ΕΙΛΥΟΜΗΝ, ἐπορευόμην. εἴλυσις γὰρ ἡ πορεία καὶ ἡ νίκησις.

297. ΑΦΑΝΤΟΝ ΦΩΣ. καλῶς εἶπεν ἄφαντον· οὐ φαίνεται γάρ· ἀλλὰ δυνάμει αὐτὸ ἔχει ἡ πέτρα. ἢ ἀπροσδόκητον. ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ ΣΤΕΓΗ. ἀντὶ τοῦ, ἡ οἰκία, ἡ μετὰ πυρὸς οὖσα, καλῶς διοικεῖται.

303. ΕΞΕΜΠΟΛΗΣΕΙ, πωλήσει, πραγματεύσεται, ἐμπορεύσεται. ΞΕΝΩΣΕΤΑΙ, καταχθήσεται ὡς ξένος. ΤΟΙΣΙ ΣΩΦΡΟΣΙ, τοῖς συνετοῖς, τοῖς εὐτυχοῦσιν.

311. ΣΩΣΑΙ Μ' ΕΣ ΟΙΚΟΥΣ. ἀποφέρειν με εἰς τὴν πατρίδα.

316. ΑΝΤΑΠΟΙΝΑ, ἀμοιβαῖα.

317. ΕΟΙΚΑ ΚΑ'ΓΩ. οἷον κἀγὼ ἐξ ἴσου ἐλεῶ σε τοῖς ἀφιγμένοις ἐνταῦθα. ὥσπερ, φησὶν, οἱ ἄλλοι ξένοι οἱ ἀφιγμένοι, περὶ ὧν λέγεις, οὕτω κἀγώ σε οἰκτείρω.

319. ΕΓΩ ΔΕ Κ'ΑΥΤΟΣ. κἀγὼ νῦν μάρτυς εἰμὶ τοῖς ὑπό σου λεγομένοις. ΩΣ ΕΙΣ' ΑΛΗΘΕΙΣ. οἱ σοὶ λόγοι δηλονότι. ΚΑΚΩΝ ΑΝΔΡΩΝ. περὶ τῶν Ἀτρειδῶν καὶ τοῦ Ὀδυσσέως.

324. ΘΥΜΩ ΓΕΝΟΙΤΟ. εἴθε γένοιτό μοι ὠργισμένῳ ὅρμησις κατ' αὐτῶν, καὶ τὴν δύναμιν ἐνδείξασθαι, καὶ τιμωρῆσαι αὐτούς.

329. ΜΟΛΙΣ Δ' ΕΡΩ. ὑπὸ τῆς ὀργῆς δηλονότι.

334. ΘΕΟΥ Δ' ΥΠΟ ΤΟΞΕΥΤΟΣ. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. φ'. 278.) λαιψηροῖσιν ἁλίσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.

336. ΑΛΛ' ΕΥΓΕΝΗΣ. ἀντὶ τοῦ, ἀνδρεῖος, εἴγε καὶ γενναῖος ὁ εὐγενής.

339. ΟΙΜΑΙ ΜΕΝ. οἶμαι μέν σε ἱκανὸν ἔχειν κακὸν τὴν νόσον.

342. ΑΥΘΙΣ ΠΑΛΙΝ. τὸ χ, ὅτι δὶς τὸ αὐτὸ εἶπεν, ΑΥΘΙΣ καὶ ΠΑΛΙΝ.

351. ΟΥ ΓΑΡ ΕΙΔΟΜΗΝ. οὐκ εἶδον ζῶντα δηλονότι.

355. ΠΙΚΡΟΝ ΣΙΓΕΙΟΝ. πικρὸν αὐτὸ λέγει, ἢ τοι διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλίως, ἢ διὰ τὸ δυσχείμερον τοῦ τόπου. ΟΥΡΙΩ ΠΛΑΤΗ, τῷ εὐδίῳ πλῷ.

363. ΟΙ Δ' ΕΙΠΟΝ, ΟΙΜΟΙ. διὰ μέσου τὸ ΟΙΜΟΙ ἀποδυρόμενός φησιν.

369. Ω ΣΧΕΤΛΙΕ. πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα. ΠΡΙΝ ΜΑΘΕΙΝ ΕΜΟΥ. ἀντὶ τοῦ, πρὶν ἐμοῦ πυθέσθαι, καὶ σχεῖν τὸ ἐνδέσιμον.

374. ΗΡΑΣΣΟΝ, ἧσσαλλον, κατηρώμην, ὕβριζον. ΟΥΔΕΝ ΕΝΔΕΕΣ, οὐδὲν ὕβριως παραλιμπάνων.

377. Ο Δ' ΕΝΘΑΔ' ΗΚΩΝ. ἤ τοι εἰς ὀργήν. ΟΥΚ ΗΣΘ' ΙΝ' ΗΜΕΙΣ. τότε, φησὶν, ἡνίκα τοῦ Ἀχιλλέως προεκινδυνεύομεν, οἱ παρῆς ἔνθα ἦδει σε παρεῖναι· ἀλλ' ἀπῆς, ὅπου οὐκ ὤφειλες.

381. ΕΚΠΛΕΥΣΗΣ ΕΧΩΝ. λείπει τὰ ὅπλα. ΤΗΤΩΜΕΝΟΣ, ἐστερημένος.

385. Κ'ΟΥΚ ΑΙΤΙΩΜ' ΕΚΕΙΝΟΝ. οὐ μέμφομαι, φησὶ, τοσοῦτον τῷ Ὀδυσσεῖ, ὅσον τοῖς περὶ Ἀγαμέμνονα· αὐτοὶ γὰρ πάντων κρατοῦσι, καὶ ἐν αὐτοῖς ἦν τὸ ἐμὲ τὰ ὅπλα λαβεῖν. ΟΙ Δ' ΑΚΟΣΜΟΥΝΤΕΣ. οἱ ἄτακτα ἐργαζόμενοι, κακῶς φρονοῦντες, ὥσπερ ὁ Ὀδυσσεὺς κακῶς φρονεῖ. ὅταν γὰρ οἱ βασιλεῖς κακῶς φρονῶσι, κακῶς δηλονότι καὶ οἱ ὑπήκοοι.

391. ΟΡΕΣΤΕΡΑ, ὀρεία. ἡ αὐτὴ ἐστι Ῥέα καὶ γῆ. ἐν δὲ τοῖς ὄρεσι τὰ μυστήρια αὐτῆς γίγνεται. ΠΑΜΒΩΤΙ, πολύτροφε, πάντας τρέφουσα. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Ἰλ. β'. 548.) ζείδωρος ἄρουρα. διὰ δὲ τὸ ταύτην τὴν θεὸν τιμᾶσθαι παρὰ Φρυξὶ, πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον ποιεῖται. ΠΑΚΤΩΛΟΝ ΕΥΧΡΥΣΟΝ. Πακτωλὸς, ποταμὸς Λυδίας, ἔνθα ἡ Ῥέα τιμᾶται. χρυσᾶ δὲ ψήγματα ἀπὸ τοῦ Τμώλου τοῦ ὄρους διὰ τοῦ Πακτωλοῦ καταφέρεται. ΣΕ ΚΑΚΕΙ. καὶ τότε σε ἐπεκαλούμην, ἢ ἐπεκαλεσάμην, τιμωρήσασθαι τοὺς περὶ Ἀγαμέμνονα, ὅτε προεδίδοσαν τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως· καὶ νῦν δὲ καλῶ, ἵνα τούτους τιμωρήσῃ. ΟΤΕ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ. τὸ ἑξῆς· ὅτε τὰ πατρικὰ ὅπλα παρεδίδοσαν τῷ Λαερτίου, υἱῷ δηλονότι. ΛΕΟΝΤΩΝ ΕΦΕΔΡΕ. ἐπὶ ἅρματος γὰρ λεόντων ὀχεῖται ἡ Ῥέα. ΣΕΒΑΣ ΥΠΕΡΤΑΤΟΝ. ὦ Ῥέα. ἢ νοητέον ἐπὶ τῶν ὅπλων.

405. ΠΡΟΣΑΔΕΤΕ, συμφωνεῖτε.

416. Ο ΤΤΔΕΩΣ ΓΟΝΟΣ. σὺν Ὀδυσσεῖ γὰρ αὐτὸν ἐξέβαλε Διομήδης. ΣΙΣΥΦΟΥ ΛΑΕΡΤΙΟΥ. ἐκ Σισύφου γὰρ κύουσα ἡ Ἀντίκλεια ἐγαμήθη Λαέρτῃ. καὶ διὰ τοῦτό φησιν αὐτὸν ὥσπερ πεπρᾶσθαι, ἐπειδὴ Λαέρτης πολλὰ δοὺς χρήματα, ἠγάγετο τὴν Ἀντίκλειαν. τὸ χ δὲ, ὅτι πάλιν Λαερτίου κτητικὸν, ἀντὶ πρωτοτύπου Λαέρτου.

423. ΚΑΚ' ΕΞΗΡΥΚΕ. γράφεται ΚΑ'ΞΕΚΗΡΥΞΕ.

425. ΟΣΠΕΡ ΗΝ ΜΟΝΟΣ. οἱ μὲν γράφοντες ΜΟΝΟΣ, παρ' ἱστορίαν φασίν· εἶχε γὰρ καὶ ἄλλους. οἱ δὲ ΓΟΝΟΣ, τῷ ποιητῇ ἀκολουθοῦντες λέγουσιν.

426. ΔΥ' ΑΥΤΩΣ ΔΕΙΝ' ΕΛΕΞΑΣ. γράφεται ΔΥ' ΑΥΤΩ Δ' ΕΞΕΔΕΙΞΑΣ, δυϊκῶς.

429. ΚΑΝΤΑΥΘ'. ἐν τοῖς ζῶσι.

431. ΣΟΦΟΣ ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ. σοφὸς μέν ἐστιν, ἀλλ' οὐ διόλου ἔστω· αἱ γὰρ τοιαῦται γνῶμαι καταβάλλονται πολλάκις.

443. ΟΣ ΟΥΚ ΑΝ ΕΙΛΕΥ. ἀντὶ τοῦ, ἃ οὐκ ἤθελές τις ἅπαξ ἀκοῦσαι, ταῦτα πολλάκις ἔλεγε. ΜΗΔΕΙΣ ΕΩΝ. γράφεται ΕΩΗ.

445. ΕΥ' ΟΝΤΑ ΝΙΝ. τοῦτο παρ' ἱστορίαν· λέγεται γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀνηρῆσθαι, καθ' ὃν χρόνον καὶ τὴν Πενθεσίλειαν ἀνεῖλε. φονευθείσης γὰρ ὑπὸ Ἀχιλ-

λίως τῆς Πενθισιλείας, ὁ Θερσίτης δόρατι ἔπληξε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῆς. διὸ ὀργισθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς κονδύλῳ αὐτὸν ἀνεῖλε. λέγεται γὰρ καὶ μετὰ θάνατον ἐρασθῆναι αὐτῆς.

446. ΕΠΕΙ ΟΥΔΕΠΩ. συνίζησις. ΠΑΛΙΝΙΡΙΒΗ, τετριμμένα τοῖς κακοῖς. ΑΝΑΣΤΡΕΦΟΝΤΕΣ ΕΞ ΑΔΟΥ. σώζουσιν ἐξ Ἅιδου τοὺς ἐπιτρίπτους καὶ δολερούς. ΤΑΥΤΑ. τὰ γιγνόμενα. ΤΑ ΘΕΙΑ. ἔργα δηλονότι. νοσῶν δὲ δυσφημεῖ.

453. ΟΙΤΑΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. ὄρος τῆς Τραχῖνος ἡ Οἴτη. Τραχίνιος δὲ ἦν καὶ Μηλιεὺς ὁ Φιλοκτήτης. ΟΠΟΥ Γ' Ο ΧΕΙΡΩΝ, ὅπου ὁ κακὸς πλέον ἰσχύει. Χ' Ω ΔΕΙΝΟΣ ΚΡΑΤΕΙ, καὶ ὁ κακὸς νικᾷ τὸν ἀγαθόν. Ἡσίοδος· (Ἔργ. 193.) βλάπτει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. α'. 576.) ἐπὶ τὰ χερείονα νικᾷ.

463. ΜΕΤΑΣΤΗΣΕΙΑΝ, ἀπαλλάξειαν. ΕΙΚΗ, διδῷ, συγχωρήσῃ.

467. ΜΑΛΛΟΝ Η 'ΓΓΥΘΕΝ. μᾶλλον ἐκ τοῦ σύνεγγυς, μὴ ἐξ ἀπόπτου, ἤγουν μακρόθεν, τὸν πλοῦν περιμένειν.

472. ΟΣΟΙΣΙ Τ' ΕΞΗΚΟΥΣΑΣ. κακοῖς δηλονότι. ΕΝ ΠΑΡΕΡΓΩ. οἷον, οὐκ ἐν τιτιμένῳ μέρει τῆς νιὸς, ἀλλ' ὅπη βούλει. δηλοῖ δὲ ταῦτα ἐν τοῖς ἑξῆς.

475. ΟΜΩΣ ΔΕ ΤΑΗΘΙ. ὅμως δὲ σῶσόν με, γιγνώσκων ὅτι τοῖς εὐγενέσι τὸ αἰσχρὸν ἐχθρόν ἐσι, καὶ τὸ καλὸν ἔνδοξον.

482. ΕΣ ΑΝΤΛΙΑΝ, ΕΣ ΠΡΩΡΑΝ. τὸ ΕΝ ΠΑΡΕΡΓΩ, ὅπερ προείρηκε, τοῦτο νῦν ἐνεφάνισε.

486. ΑΚΡΑΤΩΡ, ἀσθενὴς, κρατεῖν ἐμαυτοῦ μὴ δυνάμενος.

489. ΧΑΛΚΩΔΟΝΤΟΣ. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. β'. 541.)

Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.

493. ΟΝ ΔΗ ΠΑΛΑΙ' ΑΝ. δι' ὃν δὴ πρὸ πολλοῦ χρόνου ηὐλαβήθην, μὴ τεθνηκὼς ᾖ. ΤΟΙΣ ΙΚΜΕΝΟΙΣ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν ἱκμένων, ἢ ἀφιγμένων ἐνταῦθα, καὶ παπορευμένων.

501. ΣΥ ΣΩΣΟΝ. σῶσόν με, γιγνώσκων τὰ ἀνθρώπινα πράγματα μεταβαλλόμενα.

508. ΔΥΣΟΙΣΤΩΝ, ἀφορήτων, δυσυπομονήτων.

512. ΤΟ ΚΕΙΝΩΝ ΚΑΚΟΝ. τὸ ἐκείνους λυποῦν, τούτῳ κέρδος καὶ ὠφέλειαν μεταποιῶν. ἢ τὸ κακὸν τὸ ἀπὸ τῶν Ἀτρειδῶν μετατιθέμενος τῷ Φιλοκτήτῃ, οἷον εἰς ἀγαθὸν μεταποιῶν, καὶ μεταβάλλων, καὶ ἐπανορθῶν. λέγει γὰρ, ὅτι βοηθήσω αὐτῷ, ἵνα ἐκείνους λυπήσω, ἐπανορθῶν αὐτῷ συμφορὰν, τὴν ὑπὸ τῶν Ἀτρειδῶν γεγονυῖαν.

524. ΑΛΛ' ΑΙΣΧΡΑ ΜΕΝΤΟΙ. ἀλλ' αἰσχρόν ἐσιν ἐνδεέσερόν σου εἶναί με ἐν τῷ βοηθεῖν τοῖς φίλοις. ἢ οὕτως· αἰσχρόν ἐσιν, εἰ ἐνδεέσερόν σου διατεθήσομαι περὶ τὴν εἰς τοὺς ξένους εὐεργεσίαν, οὐ παραιτήσομαι οὖν.

531. ΠΩΣ ΑΝ ΤΜΙΝ. πῶς ἂν ἀποδοίην τὰς εὐεργεσίας ὑμῖν, ὡς ἐφιλήσατέ με; ἢ πως ἂν τῷ ἔργῳ εὖ πράξαιμι καὶ τῷ λόγῳ ὑμῖν; ΠΡΟΣΚΥΣΑΝΤΕΣ, ἀσπασάμενοι τὴν ἑσίαν. ΑΟΙΚΟΝ, δύσοικον, ὥσπερ ἀτυχὴς, ὁ δυσυχής. ΕΥΚΑΡΔΙΟΣ, καρτερικός. ΟΙΜΑΙ ΓΑΡ, ἐγὼ γὰρ ὑπολαμβάνω, μηδένα ἄλλον τὴν θέαν τῶν ἐνθάδε ἐνεγκεῖν, πόσῳ μᾶλλον τὴν οἴκησιν;

538. ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΤΑΔΕ. γράφεται ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΚΑΚΑ.

542. ΕΜΠΟΡΟΣ. οὗτος ὁ ἔμπορος διαπέπλαςαι ὑπὸ Ὀδυσσέως, ναύκληρος, πρα-

γματευτὴς, εἰωθὼς τοῖς Ἕλλησι τὰ ἐπιτήδεια ἐπάγειν. ἔοικε δὲ καὶ ὡς οἴνου διατυπούμενος πραγματευτής.

545. ΔΟΞΑΖΩΝ ΜΕΝ ΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐπίτηδες ἐλθὼν ἐνταῦθα, ἀλλὰ πλέων ἐπὶ τὴν πατρίδα, ὥρμισα, οὐκ οἰόμενος, φησὶ, συντεύξεσθαι, κατὰ τύχην δέ.

548. ΕΥΒΟΤΡΥΝ ΠΕΠΑΡΗΘΟΝ. Πεπάρηθος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, καὶ μία τῶν Κυκλάδων νήσων.

552. ΠΡΟΣΤΥΧΟΝΤΙ ΤΩΝ ΙΣΩΝ. ἀντὶ τοῦ, εὑρόντι τοὺς σοὺς ναύτας τοὺς ἐμοὶ ἴσους, τοὺς τὴν αὐτήν μοι τέχνην μετερχομένους. ἢ τῶν ἴσων, ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν ἴσων. παραλέλειπται γὰρ ἡ ἐξ.

556. ΕΞΑΡΓΟΥΜΕΝΑ. ἀναβολὴν ἔχοντα.

557. ΑΛΛ' Η ΧΑΡΙΣ, ἔσται σοι χάρις τῆς προμηθείας ὕστερον.

561. ΦΡΟΥΔΟΙ, ἀφανεῖς. ΘΗΣΕΩΣ ΚΟΡΟΙ. Ἀκάμας καὶ Δημοφῶν, ὧν οὐ μέμνηται Ὅμηρος.

579. ΔΙΕΜΠΟΛΑ̣, λάθρα ἀπατᾷ.

582. ΜΗ ΜΕ ΔΙΑΒΑΛΗ̣Σ. μὴ διαβάλῃς με, φησὶ, τῷ τῶν Ἑλλήνων στρατῷ. πολλὰ γὰρ εὐεργετήθην παρ' αὐτῶν, ἀντευεργετῶν αὐτοὺς, ὡς δύναται πένης εὐεργετεῖν, δηλονότι ὑπηρετῶν· λέγεται δὲ τὸ πάσχειν καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ.

589. ΟΡΑ ΤΙ ΠΟΙΕΙΣ ΠΑΙ. ΣΚΟΠΩ ΚΑ̣'ΓΩ ΠΑΛΑΙ. ταῦτα πλαγίως νοητέον.

590. ΣΕ ΘΗΣΟΜΑΙ ΤΩΝΔ' ΑΙΤΙΟΝ. αἴτιόν σε ποιήσω τῶν πραττομένων. ΠΟΙΟΥ ΛΕΓΩΝ. ποιοῦ με αἴτιον, ὧν μέλλεις λέγειν.

591. ΑΝΔΡΕ ΤΩΔ', οὗτοι οἱ ἄνδρες, οὕστινας ἀκούεις. Η ΜΗΝ. ὄντως δή. ΘΑΤΕΡΟΥ. ἤγουν τοῦ Διομήδους. εὐτολμότερος γὰρ ἦν εἰς τὸ δρᾶσαι.

598. ΤΙΝΟΣ Δ' ΑΤΡΕΙΔΑΙ. τὸ ἑξῆς· τίνος δὲ πράγματος χάριν διὰ τοσούτου χρόνου οἱ Ἀτρεῖδαι ἐπεστράφησαν καὶ φροντίδα ἐποιήσαντο τοῦ Φιλοκτήτου, τοῦ πάλαι ἐξ αὐτῶν ἀποβληθέντος;

607. Ο ΠΑΝΤ' ΑΚΟΥΩΝ ΑΙΣΧΡΑ. ὁ ὑπὸ πάντων ὑβριζόμενος.

609. ΘΗΡΑΝ ΚΑΛΗΝ. οὐχ ἁπλῶς εἶπε τὴν θήραν καλήν· ἀλλὰ διὰ τὴν πόρθησιν τῆς Ἰλίου. αὐτὸς γὰρ ὁ Ἕλενος ἑρμηνεύει τὸν τρόπον τῆς πορθήσεως.

616. ΔΗΛΩΣΕΙΝ, δείξειν. ΕΦΕΙΤΟ, ὑπέσχετο, ἐπηγγείλατο.

623. ΣΤΕΛΕΙΝ, πέμψειν. ΩΣΠΕΡ Ο'ΥΚΕΙΝΟΥ ΠΑΤΗΡ. ὁ Σίσυφος. μέλλων γὰρ τελευτᾷν, παρήγγειλε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, ἄταφον καταλιπεῖν αὐτόν· καὶ κατελθὼν εἰς Ἅ̣δου τῶν γε νενομισμένων μὴ τυχὼν, κατηγόρησε τῆς γυναικὸς παρὰ τῷ Αἰδωνεῖ, ἠξίου τε ἀνελθεῖν καὶ τὴν γυναῖκα τιμωρήσασθαι· ἀνελθὼν δὲ οὐκ ἔτι ὑπέστρεψεν, ἕως μετ' ἀνάγκης κατῆλθεν. ἐκ πατρὸς οὖν πανοῦργος ὁ Ὀδυσσεύς.

628. ΟΥΚΟΥΝ. ἀποφατικῶς ἢ ἐρωτηματικῶς.

631. ΘΑΣΣΟΝ ΑΝ ΤΗΣ. τάχιον ἂν πεισθείην τῇ ἐχίδνῃ, ἢ τῷ Ὀδυσσεῖ.

636. ΟΡΙΖΕΙ, διΐστησι. Η ΤΟΙ ΚΑΙΡΙΟΣ ΣΠΟΥΔΗ. τὸ ἐγκαίρως σπουδάζειν, ἀνάπαυλαν ἄγει ὕστερον.

639. ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ'ΥΚ ΠΡΩΡΑΣ ΑΓΗ̣. ἤγουν ἐπὰν παύσηται ὁ ἄνεμος ἐναντιούμενος ἡμῖν. ΕΝΑΝΤΙΟΣΤΑΤΕΙ, ἐναντίον πνέει.

642. ΟΥΚ, ΑΛΛΑ. μὴ εὐλαβηθῇς, φησί· κἀκείνοις γὰρ τὰ πνεύματα ταῦτα ἐναντία. ἀντὶ τοῦ, τὰ ἡμᾶς ἐπέχοντα, κἀκείνους ἐπέχει.

643. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΛΗΣΤΑΙΣ. *τοῖς γὰρ κακούργοις οὐκ ἔστιν ἐναντίος ἄνεμος· ἐν τῇ συγχύσει γὰρ μᾶλλον ἰσχύουσι.*

648. ΤΙ ΤΟΥΘ'. *τί ἔχεις, ὅπερ ἡ ἐμὴ ναῦς οὐκ ἔχει; ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἡμῖν λείπει.*

650. ΚΟΙΜΩ, *κατακοιμίζω, παύω.*

653. ΠΑΡΕΡΡΥΗΚΕΝ, *παραπέπτωκε.*

665. ΟΣ ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΕΧΘΡΩΝ. *ὃς ἐποίησάς με τῶν ἐχθρῶν ὑπερέχειν, ὄντα αὐτῶν ἐλάττονα.* ΚΑΙ ΔΟΝΤΙ ΔΟΥΝΑΙ. *ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦναί μοι τῷ δόντι σοι.* ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ ΓΑΡ. *αὐτὸς γὰρ ὑφῆψε τὴν πυρὰν τῷ Ἡρακλεῖ.*

676. ΛΟΓΩ ΜΕΝ ΕΞΗΚΟΥΣΑ. *λόγῳ μὲν ἀκούω, φησὶ, τὸ τοῦ Ἰξίονος πάθος, ὅτι τροχάζεται· οὐ μέν τοι ἐώρακα μείζονα τῆς Φιλοκτήτου νόσου.* ΤΟΝ ΠΕΛΑΤΑΝ ΛΕΚΤΡΩΝ. *τὸν βουληθέντα ἐπιβῆναι τῇ εὐνῇ τοῦ Διός· ἢ τὸν πειράσαι βουληθέντα τὴν ὁμόλεκτρον τοῦ Διὸς Ἥραν, ὃν ἔδησεν ὁ Ζεύς.* ΚΑΤ' ΑΜΠΥΚΑ ΔΡΟΜΑΔΑ ΔΕΣΜΙΟΝ. *κατὰ τρόχον τὸν περιφερόμενον ἐν τῷ δρόμῳ δεδεμένον.* ΜΟΙΡΑ ΕΧΘΙΟΝΙ. *τύχῃ, δυσυχίᾳ συγγερωτέρᾳ, ἐλεεινοτέρᾳ.* ΝΟΣΦΙΣΑΣ, *ἀποστρήσας.* ΕΝ ΙΣΟΙΣ, *ἐν δικαίοις.* ΤΟΔΕ ΘΑΥΜ' ΕΧΕΙ ΜΕ. *θαυμάζω πῶς ὑπέμεινεν, ἀεὶ κλυζομένην κύμασιν ἔχων καταγωγὴν, καὶ ἔρημον πανταπασιν.* ΑΜΦΙΠΛΗΚΤΩΝ. *ἑκατέρωθεν πληττόντων. τὰ γὰρ κύματα κλύζονται κατ' ἀμφοτέραν ὄχθην τῆς θαλάσσης.*

691. ΙΝ' ΑΥΤΟΣ. *ὅπου αὐτὸς μόνος ἦν, ὑπὸ ἀνέμων βαλλόμενος, ἢ πρὸς ἄνεμον τετραμμένος.* ΒΑΣΙΝ, *πόδα.* ΟΥΔΕ ΤΙΝ' ΕΓΧΩΡΩΝ ΚΑΚΟΓΕΙΤΟΝΑ. *ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΕΧΩΝ. οὐ μόνον ὅπου καλὸν οὐκ εἶχε γείτονα, ἀλλὰ οὐδὲ κακὸν, παρ' οὗ ἀμοιβαῖον λόγον ξενάζων ἀκούσεται. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτω δεῖ λαβεῖν· οὐδέ τινα ἐγχώρων ἔχων, παρ' ᾧ δὴ τὸν κακὸν γείτονα, τὸν αἱματηρὸν ξόνον, ἀποκλαύσειε. τὸ* ΚΑΚΟΓΕΙΤΟΝΑ *γὰρ οὐ πρὸς τοὺς ἐνοικοῦντας, ἀλλ' εἴπερ τις ἐτύγχανεν αὐτῷ συνοικῶν, ὁ τούτου ξόνος κακογείτων ἂν ἦν ἐκείνῳ.* ΑΝΤΙΤΥΠΟΝ, *ἀμοιβαῖον.* ΟΥΔ' ΟΣ ΤΑΝ ΘΕΡΜΟΤΑΤΑΝ. *κατὰ συνεκδοχὴν τὸ ΕΧΩΝ. οὐδ' ἔχων τινὰ, ὃς τὴν θερμοτάτην καὶ ἀγρίαν* ΑΙΜΑΔΑ, *τὴν τοῦ αἵματος ῥύσιν ἀναδιδομένην ἐκ τῶν ἑλκῶν τοῦ θηροδήκτου ποδὸς, ἠπίοις φύλλοις κατευνάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι.* ΑΙΜΑΔΑ ΚΗΚΙΟΜΕΝΑΝ ΕΛΚΕΩΝ. *παρὰ τὸ (Ἰλ. η'. 262.) μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα.* ΦΥΛΛΟΙΣ ΚΑΤΕΥΝΑΣΕΙΕΝ. *ἀντὶ τοῦ, ὅλως οὐκ ἔχων οὐδὲ ὅσις ἕλοι φύλλον αὐτῷ ἐκ τῆς γῆς, ἢ ὄρνιν τοξευθέντα ὑπὸ Φιλοκτήτου, καὶ πεσόντα εἰς τὴν γῆν.* ΕΙΛΥΟΜΕΝΟΣ, *κυλιόμενος, χερσὶν ἐπεριδόμενος, καὶ ἕλκων τὰ σκέλη, ὡς νήπιος παῖς ἄνευ τιθήνης τετραποδηδὸν βαδίζων, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἀνωτέρω.* (289.)

πρὸς δὲ τοῦθ' ὅ μοι βάλοι
νεύροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
εἰλυόμην δύστηνος ἑξέλκων πόδα.

τὸ δὲ ἐξῆς· τότε γὰρ ἡνίκα ἐξανίησι δακέθυμος ἄτα, ἕρπει πόρον ἄλλοτ' ἄλλον, εἰλυόμενος, ὥσπερ παῖς ἄνευ φίλης τιθήνης ὑπάρχων. ΟΘΕΝ ΕΥΜΑΡΕΙΑ. *ὅπου εὐμαρὴς ἐστιν αὐτῷ ἀπιέναι.* ΕΞΑΝΙΗΣΙΝ, *ἐνδίδωσι.* ΑΤΑ. *ἡ νόσος.*

707. ΓΑΣ ΣΠΟΡΟΝ. *σῖτον.* ΤΩΝ ΝΕΜΟΜΕΣΘΑ. *τουτέστιν, ἀφ' ὧν τρεφόμεθα. οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον αἴρων, οὐκ ἄλλο ὅ νεμόμεσθα ἄνδρες ἀλφησταί· τουτέστιν οὐ δημητριακὸν καρπὸν, οὐδέ τι τῆς συνήθους ἀνθρώποις διαίτης, ἀλλὰ διὰ τῶν πτηνῶν ἰῶν, τὴν διὰ τῶν ὀρνίων τροφήν.* ΩΚΥΒΟΛΩΝ ΤΟΞΩΝ. *πτερωτῶν*

τόξων. ἤτοι πλὴν εἴ που τοῖς πτηνοῖς βέλεσιν ἐξ ὠκυβόλων τόξων ἀνύσῃ φορβήν. ΠΤΗΝΩΝ. τουτέστιν ὀρνίων. λείπει δὲ ἡ ἀπὸ, ἵν' ᾖ, ἀπὸ τῶν πτηνῶν. ΟΙΝΟΧΤΤΟΤ ΠΟΜΑΤΟΣ ΗΣΘΗ. τουτέστιν, οἴνου, περιῤῥαγικῶς, ἐνεπλήσθη, ἢ οὐδὲ οἴνου μετέλαβε. ΣΤΑΤΟΝ ΕΙΣ ΤΔΩΡ. τὸ ἐξ ὁμβρου συνεγκὸς ὕδωρ, ἢ πηγαῖον, ἢ λιμναῖον· παρὰ τὸ ἠρεμεῖν, καὶ μὴ ὑπὸ ἀνέμων κινεῖσθαι. ΠΡΟΣΕΝΩΜΑ. ἑαυτὸν ἐκίνει, ἤγουν ἐπορεύετο.

719. ΠΑΙΔΟΣ ΤΠΑΝΤΗΣΑΣ. τυχὼν Νεοπτολέμου. ΕΤΔΑΙΜΩΝ ΑΝΤΣΕΙ, εὐδαιμονήσει. τὸ ἐξῆς· εὐδαίμων καὶ μέγας ἀνύσει. ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΕΚ ΚΕΙΝΩΝ. λείπει ἔσαι. τῶν κακῶν δηλονότι. ΠΑΤΡΩΑΝ ΠΡΟΣ ΑΤΛΑΝ. εἰς τὴν πατρίδα. ΜΗΛΙΑΔΩΝ ΝΤΜΦΑΝ. περὶ τὴν Τραχῖνα γὰρ οἱ Μηλιεῖς. ΙΝ' Ο ΧΑΛΚΑΣΠΙΣ. ὅπου ὁ ἐκθεωθεὶς ἀνὴρ πελάζεται πᾶσι θεοῖς. λέγει δὲ τὸν Ἡρακλέα. ΠΑΜΦΑΗΣ. ἐπιφαίνεται λαμπρὸς ὤν, ὡς πῦρ.

730. ΤΙ ΔΗ ΠΟΘ' ΩΔΕ. τοῦτό φησιν, ὁρῶν τῇ νόσῳ πληττόμενον, καὶ σιωπῶντα.

732. Α Α. Α Α. ἐνοχλεῖ τῷ Φιλοκτήτῃ ἡ συνήθης νόσος. θέλει δὲ κρατῆσαι ἑαυτοῦ, διὸ προσποιεῖται, ὅταν λέγῃ ΑΛΛ' ΑΡΤΙ ΚΟΤΦΙΖΕΙΝ ΔΟΚΩ.

736. ΙΩ ΘΕΟΙ. ὁ Φιλοκτήτης διὰ τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν, ἀπαγορεύει τὰς γιγνομένας ὀδύνας, καὶ λέγει ΙΩ ΘΕΟΙ, ὡς χαίρων διὰ τὸν Νεοπτόλεμον· οὐ δύναται δὲ ἀληθῶς.

739. Α Α. Α Α. ἀναζωπυρεῖ λοιπὸν, τῆς νόσου πλεοναζούσης.

741. ΕΝ ΚΑΚΩ ΔΕ ΤΩ. ἀντὶ τοῦ, ἔοικάς μοι ὀδυνᾶσθαι.

745. ΒΡΤΧΟΜΑΙ, ἐσθίομαι, καταναλίσκομαι. ΑΠΑΜΗΣΟΝ, θέρισον, κόψον.

752. ΙΤΓΗΝ. ἐξεῖαν βοήν. ΟΙΣΘ' Ω ΤΕΚΝΟΝ. βούλεται εἰπεῖν τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν, ἐν νῷ λαμβάνων, μή πως καταλείψει αὐτὸν ὁ Νεοπτόλεμος· οὐ λέγει δὲ διὰ τὸ πάθος.

755. ΤΟ'ΤΠΙΣΑΓΜΑ, ἡ ἐπείσοδος, ἡ προσθήκη.

758. ΠΛΑΝΟΙΣ, ὁδοιπορίαις. ἥκει ἡ νόσος, ἴσως ὅτε ἐκορέσθη πλανωμένη. ὡς ἐπὶ θηρὸς δὲ ποιεῖται τὸν λόγον.

764. ΗΤΟΤ, ἠξίωσας, ἦτεις. ΕΩΣ ΑΝΗ, ἐνδῷ. ΣΩΖ' ΑΤΤΑ ΚΑΙ ΦΤΛΑΣΣΕ. φύλασσε, φησὶν, αὐτὰ τὰ τόξα. ἅμα γὰρ τῷ πάθει τούτῳ ὕπνος μοι ἐπέρχεται, καὶ οὕτω παύομαι τῆς νόσου. ΟΤΚ ΕΣΤΙ ΛΗΞΑΙ. οὐκ ἔστι τῆς ὀδύνης παύσασθαι πρότερον, πρὶν κοιμηθῆναι. ΜΟΛΩΣ' ΕΚΕΙΝΟΙ. οἱ περὶ Ὀδυσσέα. ΠΡΟΣΤΡΟΠΟΝ, ἱκέτην.

776. ΤΟΝ ΦΘΟΝΟΝ ΔΕ ΠΡΟΣΚΤΣΟΝ. ἐλάσκου τὸν φθόνον, ὥστε αὐτὰ μὴ γενέσθαι σοι πολύσπονα, πικρὰ, καὶ αἴτια κακῶν. ΜΗΔ' ΟΠΩΣ. μηδ' ὁμοίως ἐμοὶ καὶ τῷ Ἡρακλεῖ.

784. ΚΗΚΙΟΝ ΑΙΜΑ. ἀναῤῥέον, ἀναδιδόμενον. Ὅμηρος· (Ἰλ. Ψ'. 507.) πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρώς. Ω ΞΕΝΕ ΚΕΦΑΛΛΗΝ. ὦ Ὀδυσσεῦ. ΤΡΕΦΟΙΤΕ. λάβοιτε ἀντ' ἐμοῦ. ΤΩ ΛΗΜΝΙΩ ΤΩΔ' ΑΝΑΚΑΛΟΤΜΕΝΩ ΠΤΡΙ. παρακαλοῦντι. ἐν γὰρ Λήμνῳ ἐργαστήριον τοῦ Ἡφαίστου, ἔνθα καὶ κρατῆρες πυρός. ΚΑ'ΓΩ ΤΟΙ ΠΟΤΕ. ὅτε τὴν πυρὰν τοῦ Ἡρακλέους ἀνῆψα. ΤΟΤΤ' ΕΠΗΞΙΩΣΑ ΔΡΑΝ. τὸ κατακαῦσαι. ΤΙ ΣΙΓΑΣ. λαοῖν γὰρ τὰ τόξα ὁ Πύῤῥος, ἐσιώπησεν, ἀπορῶν τί ἄρα ποιήσειεν.

812. ΣΟΥ ΜΟΛΕΙΝ ΑΤΕΡ. πρὸς τὴν ὑπόθεσιν καὶ τοῦτό φησι, διὰ τὸ τὸν χρησμὸν εἶναι, μηδέτερον αὐτῶν μόνον πορθήσειν τὸ Ἴλιον.

814. ΕΚΕΙΣΕ ΝΤΝ Μ' ΕΚΕΙΣΕ. διὰ τούτων ἔοικεν ὁ Φιλοκτήτης παραφρονεῖν ὑπὸ τῆς νόσου. ΤΙ ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΙΣ. τί ἐκτὸς φρενῶν γέγονας;

818. ΤΙ ΔΗ ΠΛΕΟΝ ΦΡΟΝΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ὠφελιμώτερον ἐμοῦ.

820. ΟΥΚ ΕΤ' ΟΡΘΟΥΣΘΑΙ Μ' ΕΑ. εἰπὼν ταῦτα ὁ Φιλοκτήτης ἐκοιμήθη.

821. ΤΟΝ ΑΝΔΡ' ΕΟΙΚΕΝ. ἔοικεν ὁ ὕπνος τὸν ἄνδρα οὐκ εἰς μακρὰν καταλήψεσθαι. ΥΠΤΙΑΖΕΤΑΙ. κλίνεται, ἢ ἐπίσω ῥίπτεται. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ΑΚΡΟΤ. νιφὸν ῥαγὶν ἀπὸ τοῦ ἄκρου πηδᾷ αἷμα ἀνίησιν.

827. ΥΠΝΕ Δ' ΑΛΓΕΩΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΔΑΗΣ, ἤγουν ἄπειρε. ΕΥΑΗΣ, εὔπνους. ΕΥΑΙΩΝ. εὐμενὴς, καλῶς ἄγων ἡμῖν τὸν αἰῶνα. ΟΜΜΑΣΙ Δ' ΑΝΤΕΧΟΙΣ. κάτεχε, φησὶ, τὸ ἑρατικὸν, ὅπερ νῦν ἥπλωται καὶ διαχεῖται τῇ τοῦ ὕπνου ἀχλύϊ. τὴν τοιαύτην δὲ αἴγλην, ἥ τις νῦν τέταται, ἀντέχοις τοῖς ὄμμασι, ἤ τοι ἐναντιωθείης τοῖς ὄμμασι τοῦ Φιλοκτήτου, καὶ μὴ ἐάσῃς αὐτὸν βλέψαι νῦν. ἡ ΑΙΓΛΗΝ λέγει τὸν ὕπνον, τὸν γενόμενον αὐτῷ παραχρῆμα, ὅς ἐστιν αὐτῷ αἴγλη καὶ φῶς, ἀπαλλάττων τῶν ὀδυνῶν. ΟΡΑ ΠΟΥ ΣΤΑΣΗ. ποῦ στήσῃ τῆς γνώμης, ποίας γνώμης κρατήσεις. ΤΑ'ΝΤΕΤΘΕΝ. τὰ μετὰ ταῦτα. ΠΩΣ ΟΡΑΣ ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐννοεῖς; ΚΑΙΡΟΣ ΤΟΙ ΠΑΝΤΩΝ. ἐπεὶ ἡ μετὰ εὐκαιρίας σύνεσις, πολλῶν ἐπικράτειαν ἐν ἑτοίμῳ καρποῦται. ὁ δὲ νοῦς· ὁ καιρὸς ἐκεῖνος ὁ εὐκαίρως ἐπιμελούμενος πολλοῖς εὐδοξίαν σύνεγγυς παρέχει. ΠΑΡΑ ΠΟΔΑ, πλησίον. ΑΡΝΥΤΑΙ, ἀποφέρεται.

840. ΤΗΝΔ' ΑΛΙΩΣ ΕΧΟΜΕΝ. τὴν θήραν τῶν τόξων μάτην ἔχομεν, χωρὶς τοῦ Φιλοκτήτου πλέοντες. ΚΟΜΠΕΙΝ Δ' ΕΣΤ' ΑΤΕΛΗ. τὸ δὲ ἐννοεῖν καὶ ἐπαγγέλλεσθαι ἀτέλεστα ψευδόμενον, αἰσχρὸν ὄνειδος.

845. ΒΑΙΑΝ ΜΟΙ. μικρὰ καὶ ἠρέμα μοι, φησὶ, διαλέγου, μή ποτε ἀκούσῃ κοιμωμένος. ΕΥΔΡΑΚΗΣ ΥΠΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐλαφρὸς πρὸς τὸ ταχὺ ἀναβλέψαι καὶ ἐγερθῆναι. ἀντὶ τοῦ, ὁ ὕπνος ὁ ἐν τῇ νόσῳ ταχέως βλέπει· ἤτοι ὁ νοσῶν ταχέως ἐκ τοῦ ὕπνου ἀνίσταται. λείπει δὲ τὸ ὡς· βούλεται γὰρ λέγειν, ὥστε λεύσσειν. ΥΠΝΟΣ ΑΥΠΝΟΣ. ὡς μὴ ἡγεῖσθαι τοῦτον ὕπνον ὑπάρχειν. ΜΑΚΙΣΤΟΝ, μέγιστον, εὐσύμβολον, σύμφορον. ΕΞΙΔΟΥ, θεώρησον, βλέψον. πλεονάζει γὰρ ἡ ἐξ, καθάπερ καὶ ἐπὶ τούτων, ἐξεπίσασο, ἀντὶ τοῦ ἐπίσασο, καὶ ἐκδίδαξον, ἀντὶ τοῦ δίδαξον. ΟΙΣΘΑ ΓΑΡ ΟΝ Γ' ΑΤΔΩΜΑΙ. διὰ μέσου τοῦτο εἴρηκε· γινώσκεις ὃν αὐδώμαι, ἀντὶ τοῦ αὐδῶ καὶ λέγω, ἤγουν τὸν Φιλοκτήτην. ΕΙ ΤΑΥΤΑΝ ΤΟΥΤΩ ΓΝΩΜΑΝ. εἰ τὴν αὐτὴν τῷ Ὀδυσσεῖ γνώμην ἔχεις, ὥστε αἴρειν τὸν Φιλοκτήτην ἐντεῦθεν. ΑΠΟΡΑ ΠΥΚΙΝΟΙΣΙΝ. ἄπορόν ἐστι καὶ τοῖς συνετοῖς ἰδεῖν τὸ πρακτέον. λείπει οὖν ὁ καί. γράφεται ΠΥΚΝΟΙΣΙΝ, ἵν' ᾖ, ἐν πράγμασι πυκνοῖς συνιδεῖν τὸ πρακτέον, ἄπορον.

855. ΟΥΡΟΣ. ἐπιτήδειος καιρός. ΑΝΟΜΜΑΤΟΣ. ἐξέρηται τοῦ φωτός. ΕΚΤΕΤΑΤΑΙ ΝΥΧΙΟΣ. ἐπεὶ κατὰ νύκτα καθεύδουσι, παρὰ τοῦτο εἶπε· τὴν ἡμέραν νύκτα ἄγων, ἀντὶ τοῦ, κοιμώμενος. τὸ δὲ ἐξῆς· ἐκτέταται νύχιος οὐ χερὸς οὐ ποδὸς ἄρχων, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν τῶν μελῶν δυνάμενος κινεῖν, οὐδὲ βλέπειν. ΑΛΕΗΣ ΥΠΝΟΣ ΕΣΘΛΟΣ. ὁ ὕπνος ὁ ὑπὸ τὴν ἀλέαν τοῦ ἡλίου, σύμφορος ἡμῖν ἐστι, καὶ τοῖς πράγμασιν ἀγαθός. τοῦτο δὲ καθ' ἑαυτόν φησιν. ΑΛΕΗΣ. θερμός· παρὰ τὴν ἀλέαν. Ὅμηρος· (Ὀδ. ρ'. 23.) ἀλέη τε γίνηται. ΤΟ Δ' ΑΑΩΣΙΜΟΝ. τὸ δὲ ἀγρεύσιμον, ὅ ἐστι πέρας, ἀνάκειται

τῇ ἐμῇ φροντίδι. ΠΟΝΟΣ Ο ΜΗ ΦΟΒΩΝ. ὁ πόνος ὁ μὴ φόβον ἔχων, κράτιστός ἐστιν· ὁ μὴ πρὸς κίνδυνον ὁρῶν. ἀντὶ τοῦ, μὴ φοβηθῶμεν, πάντα γὰρ ἀνύσομεν.

868. ΟΙΚΟΤΡΗΜΑ, φυλακή, παρουσία. ΕΞΗΤΥΧΗΣΑ, ἐνεθυμήθην, ἐνόμισα. ΕΝ ΕΤΥΧΕΙ ΕΘΟΥ. ἐν ἐλαχίστῳ. ΔΥΣΟΣΜΙΑΣ ΓΕΜΩΝ. πεπληρωμένος σὺ τῆς ἐμῆς δυσοσμίας. ΚΟΠΟΣ Μ' ΑΠΑΛΛΑΞΗ. ὅταν με ὁ κάματος ἀφῇ. γράφεται ΚΟΠΟΥ ΑΠΑΛΛΑΧΘΩ.

891. Ο'Υ'ΠΙ ΝΗ! ΓΑΡ. ἱκανὸς αὐτοῖς γενήσεται ὁ πόνος, ἐπὶ τῇ νηῒ συνεῖναί μοι καὶ συγναίειν ἐμοί.

893. ΙΣΤΩ ΤΕ Κ'ΑΤΤΟΣ ΑΝΤΕΧΟΥ. ἴτασο καὶ ἀντιλαμβάνου.

895. ΠΑΠΑΙ ΤΙ ΔΗΤΑ. ἀδημονεῖ ὁ Νεοπτόλεμος, ἐννοῶν ὅτι μέλλει ἐξαπατᾶν τὸν Φιλοκτήτην, καὶ ἀπάγειν εἰς τὴν Ἴλιον, οὐκ ἔτι ἐπ. τὴν πατρίδα, καθάπερ ἐπηγγείλατο.

899. ΠΑΘΟΥΣ. λέγει τῆς ἀπορίας, ἀντὶ τοῦ, ἀπορῶν τυγχάνω.

901. ΜΗ Μ' ΑΓΕΙΝ ΝΑΥΤΗΝ ΕΤΙ. ἐρωτηματικῶς.

902. ΑΠΑΝΤΑ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑ. ἐκεῖνον, φησί, δυσχέρειαν λέγω προσεῖναι ἀνδρὶ, τῷ ξένον τι τῆς ἑαυτοῦ διανοίας διαπραττομένῳ. ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΦΥΣΙΝ. λείπει ἡ εἰς, ἵν' ᾖ, εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν.

904. ΤΟΥ ΦΥΤΕΥΣΑΝΤΟΣ, τοῦ Ἀχιλλέως.

907. ΟΥΚΟΥΝ ΕΝ ΟΙΣ ΓΕ ΔΡΑΣ. ἐν οἷς πράττεις οὐκ ἔσῃ αἰσχρός· ἐν οἷς δὲ φωνεῖς, φοβοῦμαι.

909. Α ΜΗ ΔΕΙ. τὰ ἀληθῆ. ΛΕΓΩΝ ΑΙΣΧΙΣΤ' ΕΠΩΝ. ἀπατῶν.

910. ΕΙ ΜΗ 'ΓΩ ΚΑΚΟΣ. εἰ μὴ κακῶς καὶ ἀνοήτως βουλεύομαι, προδώσει με οὗτος ὁ ἀνήρ.

912. ΛΙΠΩΝ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΓΩΓΕ. οὐχ ὅτι καταλείψω σε ἄχθομαι, ἀλλ' ὅτι λυπηρῶς καὶ οὐ κατὰ τὴν σὴν γνώμην μέλλω σε ἄγειν. ἐπὶ Τροίαν δέ φησι.

921. ΠΟΛΛΗ ΚΡΑΤΕΙ. πολλὴ γάρ ἐστιν ἀνάγκη ταῦτα διαπράξασθαι.

925. ΤΩΝ ΓΑΡ ΕΝ ΤΕΛΕΙ. τῶν κρατούντων γὰρ φροντίζω μᾶλλον ἢ σοῦ. διὸ οὐ δώσω σοι ταῦτα.

927. Ω ΠΥΡ ΣΥ. παρὰ τὸ ὄνομα. Πύῤῥος γὰρ ἐκαλεῖτο πρώην ὁ Νεοπτόλεμος.

935. ΑΛΛ' ΩΣ ΜΕΘΗΣΩΝ. οὕτω μοι πάλιν προσέχει ἀναιδῶς, ὡς μὴ ἐάσων καὶ δώσων τὰ τόξα. ΞΥΝΟΥΣΙΑΙ, διατριβαί. ΚΑΤΑΡΡΩΓΕΣ, διεσχισμέναι, κοιλῶδεις. ΥΜΙΝ ΤΑΔ'. ὑμῖν ταῦτα λέγω. οὐ γὰρ οἶδα ἄλλον, πρὸς ὃν τινα ἀποδύρομαι.

946. ΕΝΑΙΡΩΝ ΝΕΚΡΟΝ. σφάττων νεκρόν· κατὰ τὴν παροιμίαν.

953. ΨΙΛΟΣ. τόξων γυμνός. ΟΥΚ ΕΧΩΝ ΤΡΟΦΗΝ. τὴν διὰ τῶν τόξων μοι γιγνομένην οὐκ ἔχων τροφήν. ἄνευ τροφῆς οὖν, ἀντὶ τοῦ ἄνευ τόξων.

954. ΑΛΛ' ΑΥ ΘΑΝΟΥΜΑΙ. γράφεται ΑΛΛ' ΑΥΑΝΟΥΜΑΙ, οἷον ξηρανθήσομαι. ΠΑΡΕΞΩ ΔΑΙΘ'. ἐγὼ εἰωθὼς ἐσθίειν τὰ θηρία, βρωθήσομαι νῦν ὑπ' αὐτῶν. ΡΥΣΙΟΝ ΤΙΣΩ. ἐνέχυρον, ἀμοιβὴν ἐκτίσω. Ὅμηρος· (Ἰλ. λ'. 673.) ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ΓΝΩΜΗΝ ΜΕΤΟΙΣΕΙΣ. μετανοήσεις.

964. ΠΡΟΣΧΩΡΕΙΝ, ὑποχωρεῖν, πεισθῆναι.

972. ΝΥΝ Δ' ΑΛΛΟΙΣΙ ΔΟΥΣ. *νῦν δὲ ἄλλοις δοὺς τὰ κακὰ, οἷς εἰκὸς, ἔκπλει, τὰ ἐμὰ ἐμοὶ δούς.*

974. ΤΙ ΔΡΩΜΕΝ ΑΝΔΡΕΣ. *μετανοήσας ὁ Νεοπτόλεμος ἤθελε δοῦναι τῷ Φιλοκτήτῃ τὰ ὅπλα αὐτοῦ· ἐλθὼν δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ θεασάμενος αὐτὸν ταῦτά φησιν,* ΟΥΚ ΕΙ ΜΕΘΕΙΣ ΤΑ ΤΟΞΑ ΤΑΥΤ' ΕΜΟΙ ΠΑΛΙΝ;

978. ΠΕΠΡΑΜΑΙ, *πεπραγμάτευμαι.*

987. ΗΦΑΙΣΤΟΤΕΥΚΤΟΝ. *τὸ Ἡφαίστειον πῦρ. ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ τὰ τοῦ Ἡφαίστου ἐργαστήρια, ἔνθα καὶ κρατῆρές εἰσι πυρός.* ΕΚ ΤΩΝ ΣΩΝ. *λείπει κόλπων, ἢ τόπων.*

997. ΟΥΚ· ΑΛΛ' ΟΜΟΙΟΥΣ. *ἀντὶ τοῦ, οὐ δοῦλον, ἀλλ' ἄριστον. καὶ μετὰ ἀρίστων τὴν Τροίαν δεῖ σε πορθῆσαι. τοῦτο δὲ προτρεπτικόν.*

1002. ΠΕΤΡΑ ΠΕΤΡΑΣ. *πρὸς τῇ πέτρᾳ ἐναιμάξω τὴν κεφαλήν μου, ἄνωθεν πεσὼν ἀπὸ πέτρας.*

1003. ΜΗ 'ΠΙ ΤΩΔ' ΕΣΤΩ. *μὴ ἔχω ἐπὶ τῷ Φιλοκτήτῃ ἡ ἐξουσία τοῦ κατακρημνίζεσθαι.*

1004. Ω ΧΕΙΡΕΣ. *δεδεμένος ταῦτά φησιν.* ΣΥΝΘΗΡΩΜΕΝΑΙ. *ἁλοῦσαι καὶ συλλαμβανόμεναι.* Ω ΜΗΔΕΝ ΥΓΙΕΣ. *ὦ δόλιε Ὀδυσσεῦ.* ΑΝΑΞΙΟΝ ΜΕΝ ΣΟΥ. *ἀνάξιος ἦν, φησὶ, περιπατεῖν μετὰ σοῦ, τοῦ δολεροῦ καὶ σκολιοῦ· ἄξιος δὲ μετ' ἐμοῦ εἶναι, τοῦ οὐκ ὄντος δολεροῦ.*

1014. ΑΦΥΗ. *ἄκακον ἀπὸ φύσεως.* ΕΝ ΖΩΣΙΝ ΝΕΚΡΟΝ. *ἤτοι ὅτι κοιμώμενον αὐτὸν εἶασαν, ἢ διὰ τὸ πάθος.*

1025. ΚΛΟΠΗ, *ἀπάτη.* καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. α'. 132.) *κλέπτε νόῳ.* ΖΥΓΕΙΣ, *ὑποταγείς. ὁ δὲ νοῦς· καί τοι σὺ μὲν ἀναγκασθεὶς στρατεύῃ. προσποιούμενον γὰρ αὐτὸν μαίνεσθαι, Παλαμήδης ἤλεγξεν.*

1028. ΩΣ ΣΥ ΦΗΣ. *οἱ Ἀτρεῖδαί με ἐξέβαλον, ὡς σὺ λέγεις.* ΚΕΙΝΟΙ ΔΕ ΣΕ. *οἱ δὲ σέ φασιν. σὺ μὲν, φησὶν, ἐκείνους αἰτιᾷ· ἐκεῖνοι δὲ σέ.*

1032. ΠΩΣ ΘΕΟΙΣ. *τοῦτο γὰρ προφασισαμένου Ὀδυσσέως, ὅτι οὐκ ἔξεσι θῦσαι, τούτου ἐπιστενάζοντος, ἐξέθηκαν αὐτόν.*

1036. ΕΙ ΔΙΚΗΣ ΜΕΛΕΙ. *εἰ φροντίς ἐστι τῆς δίκης τοῖς θεοῖς.*

1040. ΘΕΟΙ Τ' ΕΠΟΨΙΟΙ. *οἱ ἐφορῶντές με δυσυχοῦντα.*

1046. ΟΥΚ ΥΠΕΙΚΟΤΣΑΝ. *οὐκ ἀναδυομένην, οὐκ ἐνδιδοῦσαν ἐν τοῖς κακοῖς.*

1048. ΕΙ ΜΟΙ ΠΑΡΕΙΚΟΙ. *εἰ καιρὸς ἐπιτρέψειέ μοι.* ΑΝΔΡΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. *δοκιμασία, ἐξέτασις.* ΧΡΗΖΩΝ ΕΦΥΝ. *γράφεται* ΚΡΕΙΣΣΩΝ.

1058. ΕΓΩ Θ' ΟΣ ΟΙΜΑΙ. *οὐ μόνον Τεῦκρός ἐστι τοξότης, ἀλλὰ κἀγὼ ὑπολαμβάνω ἐμαυτὸν τούτων ἔμπειρον εἶναι, οὐχ ἧττον σοῦ.* Ὅμηρος· (Ὀδ. Φ'. 215.)

εὖ μὲν τόξον οἶδα ἰθύεσσαν ἀμφαφάασθαι.

ΤΟΥΤΩΝ ΚΡΑΤΥΝΕΙΝ. *τῶν τόξων.* ΤΙ ΔΗΤΑ ΣΟΥ ΔΕΙ. *ἀντὶ τοῦ, τίς σου χρεία;* ΧΑΙΡΕ ΤΗΝ ΛΗΜΝΟΝ ΠΑΤΩΝ. *ἤγουν τῇ διατριβῇ τῆς Λήμνου.*

1067. ΠΡΟΣΦΘΕΓΚΤΟΣ. *προσφωνηθῆναι ἄξιος.*

1070. Η ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΥΜΩΝ. *ἆρα καὶ ὑμεῖς μιμεῖσθε τοῦτον, καὶ ἀνηλεεῖς γενήσεσθε εἰς ἐμέ;*

1074. ΑΚΟΥΣΟΜΑΙ ΜΕΝ. *τὸ ἑξῆς· ἀκούσομαι πρὸς τοῦδε, ὡς εἰμὶ οἴκτου μεστός·*

οἶον καταγνωσθήσομαι ὡς ἥττων οἴκτου. ΤΑ Τ' ΕΚ ΝΕΩΣ. τὰ ἐπὶ τῆς νεώς. ΣΤΕΙΛΩΣΙ, κοσμήσωσιν. ΕΝ ΤΟΥΤΩ, ἐν τοσούτῳ. ΤΑΧΕΙΣ. γίγνισθι δηλονότι.

1082. ΘΕΡΜΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΓΕΤΩΔΕΣ. ὦ σπήλαιον θερμὸν διὰ τὸν ἥλιον, καὶ διὰ τὸ ψύχος, παγετῶδες. ἢ οὕτως· ἐν θέρει ψυχρὸν, ἐν δὲ χειμῶνι θερμόν· ἀντὶ τοῦ, ἐπιτήδειον εἰς χειμῶνα καὶ θέρος. ΓΥΑΛΟΝ δὲ, ἀντὶ τοῦ κεῦθος. κυρίως δὲ γύαλα, τὰ κοῖλα λέγεται. ἀλλ' ἐὰν οὕτω μεταφράσῃς, ἀπίθανον τὸ κοῖλον κοίλωμα, διὸ δὴ τὸ κεῦθος, ἢ τὸ ἄλσος ἀντιμεταφράζομεν. ΚΑΙ ΘΝΗΣΚΟΝΤΙ ΣΥΝΟΙΣΗ. ἀντὶ τοῦ, καὶ ἀπολλυμένῳ μοι σύμφορον ἴσῃ καὶ ὠφέλιμον, καὶ δίξῃ με ἀποθανόντα. ἢ οὕτω· σὺν ἐμοὶ ἔσῃ καὶ ὄψει με ἀποθανόντα, ὑπερβολικῶς, οἷον, καὶ μετὰ θάνατον συνελεύσῃ μοι, καὶ οὐ καταλείψεις με. ΤΙ ΠΟΤ' ΑΥ ΜΟΙ ΤΟ ΚΑΤ' ΗΜΑΡ. τί ἄρα τρόφιμόν μοι καθ' ἡμέραν ἕξαι; οὐ γὰρ ἐπικρατῶ ἐμαυτόν. ἢ οὐ γὰρ ἔτι ἔχω ἐλπίδα. ΣΙΤΟΝΟΜΟΥ. σίτου νέμοντος, τροφέως. ΠΟΘΕΝ ΕΛΠΙΔΟΣ. ἀπὸ ποίας ἐλπίδος;

1092. ΕΙΘ' ΑΙΘΕΡΟΣ ΑΝΩ. τὸ ἑξῆς· εἴθε αἰθέρος ἄνω ἕλωσί με ὀξύτονοι δρομάδες διὰ πνεύματος. τινὲς δὲ οὕτω· μετὰ ὀξυτόνου πνεύματος ἕλωσί με. ὀξύτονον δὲ λέγει πνεῦμα, ἀπὸ τοῦ ὀξυτόνως βοᾶν. γράφεται δρομάδες, αἱ καταιγίδες· τινὲς δὲ, πτοχάδες, ἵνα τὰς Ἁρπυίας σημαίνωσι, διὰ τὸ ἀεὶ πεινῆν. ΠΤΩΚΑΔΕΣ. γράφεται πτωκάδες, πρωτάδες, πτωχάδες, δρομάδες. αἱ Ἁρπυῖαι ἐπιθετικῶς, διὰ τὸ ἐπεμπίπτειν, ἢ διὰ τὴν φωνήν. εἰ δὲ γράφεται πτωχάδες, αἱ ἀεὶ πεινῶσαι. τοῦτο γὰρ πάσχουσιν οἱ πτωχοί.

1095. ΣΤ ΤΟΙ ΚΑΤΗΞΙΩΣΑΣ. σὺ σαυτῷ περιεποιήσω τὴν νόσον. σὺ σαυτῷ τούτων παρόξενος γέγονας, ὦ δυσυχέστατε. σὺ σαυτῷ κατηξίωσας, καὶ οὐκ ἀπό τινος ταύτῃ τῇ τύχῃ ἐνέχῃ, ἢ συνέχῃ, μείζονος σοῦ. διὸ μηδένα ἄλλον αἰτιῶ, ἀλλὰ σαυτόν· ἐξῆν γάρ σοι ἀκολουθήσαντι, τὰ κακὰ διαφυγεῖν. ΕΤΤΕ ΓΕ ΠΑΡΟΝ ΦΡΟΝΗΣΑΙ. ὅτε γε παρόντος σοι σωφρονεῖν, καὶ τὸ λυσιτελὲς ἀπὸ λῴονος δαίμονος λαβεῖν, τὸ κάκιον εἵλου, τὸ μὴ ἐλθεῖν. ΛΩΟΝΟΣ δὲ ΔΑΙΜΟΝΟΣ λέγει, τοῦ λυσιτελεστέρου καὶ συμφόρου.

1103. ΛΩΒΑΤΟΣ, ἐπίπονος. ΟΣ ΗΔΗ ΜΕΤ' ΟΤΔΕΝΟΣ. τὸ ἑξῆς· ὃς ἤδη ἐνθάδε ὀλοῦμαι μετ' οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρὸς εἰσοπίσω τάλας ναίων. ὁ δὲ νοῦς· ἆρα ἐγὼ δύστηνος ἐνταῦθα ἀπολοῦμαι ἀνθρώπων κεχωρισμένος. ΟΥ ΦΟΡΒΑΝ ΕΤΙ ΠΡΟΣΦΕΡΩΝ. ἀντὶ τοῦ προσφερόμενος. ἐνίοτε δὲ ἔμπαλίν φησι διακονούμενος, ἀντὶ τοῦ διακονῶν, καὶ ῥιζοδοποιούμενος, ἀντὶ τοῦ ῥιζοδοποιῶν.

1111. ΑΣΚΟΠΑ. ἀπροσδόκητα, δόλια, ἃ οὐκ ἔστι προσκέψασθαι. γράφεται δὲ καὶ ΑΨΟΦΑ, ἀπὸ τοῦ μὴ ψοφεῖν, ἀντὶ τοῦ λαθραῖα. ΚΡΥΠΤΑ δὲ ΕΠΗ φησὶ τὰ τοῦ Ὀδυσσέως. Εἰς τὸ αὐτό. ἀλλά μοι τὰ ἀφανῆ καὶ κρυπτὰ δολίας φρενὸς ὑπέδυ με. τὸ δὲ ἑξῆς· ἀλλά μοι ὑπέδυ ἄσκοπα κρυπτά τε ἔπη δολερᾶς φρενός. ΙΔΟΙΜΑΝ ΔΕ ΝΙΝ. ὡς κατευχόμενος. γένοιτο δή μοι τὸν παραίτιον τούτων, ὃν πάσχω, τὸν ἴσον χρόνον δυσυχῆσαι, τῆς ἐμῆς λαχόντα ἀνίας. δεῖ δὲ κατὰ πληθυντικὸν ἀκούεσθαι, ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας. ἀλλὰ τῆς ποιητικωτέρας ἡ τοιαύτη φράσις.

1116. ΠΟΤΜΟΣ ΣΕ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. λείπει ἡ ἐξ. ἐκ θεῶν γὰρ τύχη τις τοῦτό σοι κεκλήρωκε, καὶ οὐχ ὑπ' ἐμοῦ δεδόλωσαι. κατὰ κοινοῦ τὸ ΕΣΧΕ. τὸ δὲ ἑξῆς· πότμος σε δαιμόνων τάδ' ἔσχεν· οὐδέ σε δόλος ἔσχεν ὑπὸ χειρὸς ἐμῆς. ὁ δὲ νοῦς· παῦσαι τῶν καταρῶν τούτων, ὦ Φιλοκτῆτα, μὴ διὰ τούτων κτήσῃ ἡμᾶς ἐχθρούς. θεὸς γὰρ τῆς δυσυχίας ταύτης παραίτιος, οὐχ ἡμεῖς γεγόναμεν, οὔτε δόλῳ ὑπεισελ-

θόντες, οὔτ' ἄλλο τι πραγματευσάμενοι. ΑΡΑΝ ΕΠ' ΑΛΛΟΙΣ. δεῖ ἀκούεσθαι ἐπὶ τῶν μάτην καταρωμένων. σαυτῷ γὰρ ἐγένου αἴτιος. δεῖ δὲ καὶ οὕτω· καταρῶ τοῖς ἄλλοις, καὶ μὴ ἡμῖν. ΚΑΙ ΓΑΡ ΕΜΟΙ ΤΟΥΤΟ ΜΕΛΕΙ. μέλει μοι τὸ παραινέσαι σοι, ἵνα μὴ ἀπώσῃ τὴν φιλίαν. οἷον, οὐ θέλω σε ἐχθρὸν ἡμῖν καταςῆσαι· ἢ ὡς παραινοῦντές φασι, μὴ ἀπώσῃ τὴν φιλίαν ἡμῶν.

1131. ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΑΘΛΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἐμὲ, τὸν τοῦ Ἡρακλέους διάδοχον. ἢ ἐμὲ, τὸν τῷ Ἡρακλεῖ ἆθλον ποιήσαντα τὴν πυρὰν, καὶ ὑφάψαντα αὐτήν.

1140. ΑΝΔΡΟΣ ΤΟΙ. ἀγαθοῦ ἀνδρός ἐςι, τὸ ἀληθὲς ἐν καιρῷ λέγειν. ΔΙΚΑΙΟΝ γὰρ νῦν φησι τὸ ἀληθές. ΕΤ δὲ, τὸ ἐν καιρῷ. ὀφείλει δὲ καὶ ὁ ἀκούων μὴ ἐκφαυλίζειν τὰ λεγόμενα. τοῦτο δέ φησιν, ὅτι ὁ μὲν Νεοπτόλεμος τὸ ἀληθὲς εἶπεν, ὁ δὲ Φιλοκτήτης ἐξευτέλισεν. Εἰς τὸ αὐτό. ἀγαθοῦ μὲν ἀνδρός ἐςι τὸ δίκαιον εἰπεῖν· εἰπόντα δὲ μὴ φθονεῖσθαι· ὅτι οὐκ ἔδει σε τῷ Νεοπτολέμῳ φθονεῖν, εἰπόντι τὰ δίκαια. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ΔΙΚΑΙΟΝ. ἀγαθοῦ ἀνδρός ἐςι τὸ λέγειν τὸ δίκαιον· δίκαιον δὲ, καὶ σὲ ὁμολογεῖν, ὅτι εὖ πέπρακται, ἀκούοντα δὲ τούτων, μὴ φθονερόν τι καὶ ὀδυνηρὸν ἐπιφθέγξασθαι. ΕΙΣΑΠΟ ΠΟΛΛΩΝ. συμμάχων δηλονότι. ΤΟΤΔ' ΕΦΗΜΟΣΤΝΑ. τοῦ Ὀδυσσέως. τὸ ἑξῆς· τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ ἥνυσε κοινὰν ἐς φίλους ἀρωγάν.

1146. Ω ΠΤΗΝΑΙ ΘΗΡΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ὦ πτηνῶν ἄγραι. ἀγρεύει γὰρ καὶ πτηνά. ΦΤΓΑ Μ' ΟΤΚ ΕΤ' ΑΠ' ΑΥΛΙΩΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔτι φεύξεσθέ με, οὐκ ἔτι μετὰ φυγῆς καὶ φόβου προσπελάζετέ μοι. ΑΛΛ' ΑΝΕΔΗΝ ΟΔΕ ΧΩΡΟΣ. ἀνειμένος καὶ ἡπλωμένος, ἢ ἐπ' ἐξουσίας ὁ τόπος ὑμῖν οὗτος ἀνεῖται. ἀντὶ τοῦ, ἀδεία ὑπὸ τῶν θηρῶν ὁ τόπος κατασχεθήσεται. ΦΟΒΗΤΟΣ. φόβον ἐμποιῶν. ΣΑΡΚΟΣ ΑΙΟΛΑΣ. ποικίλης, διὰ τὰ τραύματα. ΤΙΣ ΩΔ' ΕΝ ΑΥΡΑΙΣ. τίς θρέψεται ἐξ ἀνέμων, μηδενὸς τῶν ἐκ γῆς τροφίμων εὐπορῶν. ὑγιῶς δὲ ἔχει, περιττευούσης τῆς ΕΝ προθέσεως.

1161. ΚΡΑΤΤΝΩΝ. ἐγκρατὴς ὤν, εὐπορῶν.

1163. ΕΙ ΤΙ ΣΕΒΗ ΞΕΝΟΝ. ἑαυτὸν δέ φησιν ὁ Χορὸς, ὅτι ἐμοὶ τῷ ξένῳ μετ' εὐνοίας πρόσελθε, ἀντὶ τοῦ, φίλος ἡμῖν γενοῦ. ΑΛΛΑ ΓΝΩΘ'. οὕτω τινὲς ςίζουσιν· ἄλλα γνῶθ', εὖ γνῶθι. οἷον, τὰ ὄντα σοι μάνθανε, τὰ περὶ τῆς νόσου. ὁ δὲ ΑΛΛΑ ἀντὶ τοῦ δὲ, ἵν' ᾖ οὕτω· πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβῃ ξένον πελάταν, πέλασον πάσῃ εὐνοίᾳ. γνῶθι δὲ, ὅτι κῆρα τήνδ', ὅ ἐςι, τὴν περὶ τὸν πόδα νόσον, ἀποφεύγειν σοι πάρεςιν, εἰ πεισθείης ἡμῖν. οὗτος δὲ ταῦτα λεγόντων συνίησιν, ὅτι παραινοῦσιν αὐτῷ εἰς Ἴλιον ἐλθεῖν· πρὸς ὃ ἀνακράζει τὸ ΠΑΛΙΝ ΠΑΛΙΝ.

1169. ΠΑΛΙΝ ΠΑΛΑΙΟΝ. πάλιν τῶν τῆς Ἰλίου με τόπων ἀνέμνησας, ἢ τῶν οἰκείων κακῶν. Ω ΛΩΣΤΕ ΤΩΝ ΠΡΙΝ ΕΝΤΟΠΩΝ. ὦ βέλτιςε τῶν πλησιασάντων μοι πρὶν, ἢ τῶν περὶ τὸν Ὀδυσσέα.

1174. ΕΙ ΣΤ ΤΑΝ ΕΜΟΙ. λείπει ἡ εἰς, ἵν' ᾖ, εἰς τὴν μισουμένην μοι.

1178. ΦΙΛΑ ΜΟΙ ΦΙΛΑ. φίλα μοι βουλομένῳ, ἡδέως ἀποπλεῦσαι κελεύεις. ΝΑΟΣ ΙΝ' ΗΜΙΝ ΤΕΤΑΚΤΑΙ. ὅπου ἡμῖν ἀφῖκται ἡ ναῦς. ἐπὶ τῆς ναὸς, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν ναῦν.

1182. ΠΡΟΣ ΑΡΑΙΟΤ ΔΙΟΣ. ἀρὰ, ἡ εὐχή. ἀραῖος οὖν, ᾧ πάντες προσευχόμεθα, ἢ ὃν ἐπικαλούμεθα ἀρώμενοι. ὥσπερ δὲ ἱκεσίου λέγουσι, τοῦ τοὺς ἱκέτας ἐποπτεύοντος, οὕτως ἀραίου, τοῦ τοὺς ἀρωμένους ἐπισκοποῦντος. ΕΔΘΗΣ. ἀντὶ τοῦ ἐπίλθῃς.

1184. ΜΕΤΡΙΑΖΕ, ἡσύχαζε.

1189. ΤΟ ΜΕΤΟΠΙΝ, μετὰ ταῦτα, μετόπισθεν. ΕΠΗΛΤΔΕΣ, αὐτόματοι.

1191. ΤΙ ΡΕΞΟΝΤΕΣ. τί πράξοντες ἐναντίᾳ γνώμῃ ἕτερον παρὰ τὸ πρότερον.

1194. ΧΕΙΜΕΡΙΩ ΛΥΠΑ. παραχώδει πάθει. μεταφορικῶς. οὐκ ἔστι, φησί, μεμπτὸν τῷ δυσυχοῦντι καὶ παραφθέγγεσθαι.

1197. ΙΣΘΙ ΤΟΔ' ΕΜΠΕΔΟΝ. τοῦτο γίγνωσκε ὅτι οὐκ ἔρχομαι, οὐδ' εἰ αὐτὸς ὁ Ζεὺς μετέλθοι με ταῖς βρονταῖς, τουτέστιν οὐδ' εἰ κεραυνοῖ με ὁ Ζεύς, ἂν μὴ ἔλθω. γράφεται καὶ ΑΥΓΑΙΣ, ταῖς βροντῶν αὐγαῖς ταῖς κεραυνίαις. ἔστι μὲν λαβεῖν καὶ βροντᾶς, ἀντὶ τοῦ βροντήσας, καθάπερ ἐν Τροφόροις τὸν Διόνυσον εἶπε Βακχᾶν, ἀντὶ τοῦ Βακχευτάν.

1205. ΓΕΝΤΝ. ἀντὶ τοῦ πίλευν, ἢ γενῆδα, ἢ ἀξίνην.

1207. ΠΑΛΑΜΑΝ. πρᾶξιν, ὅθεν καὶ παλαμᾶσθαι· ἢ τέχνην.

1209. ΦΟΝΑ, θανατῷ, θανάτου ἐπιθυμεῖ.

1215. ΟΣ ΓΕ ΣΑΝ ΛΙΠΩΝ. ὅστις ποτὲ καταλιπών σε ἐπὶ τῷ βοηθεῖν τοῖς Ἕλλησιν, οὐκ ἔτι οὐδὲν εἰμί. ΙΕΡΑΝ ΛΙΒΑΔΑ. τὴν τοῦ ἐπιχωρίου ποταμοῦ.

1218. ΕΓΩ ΜΕΝ ΗΔΗ. ἐντεῦθεν διπλοῦν ἐστι τὸ ἐπεισόδιον. ΣΤΕΙΧΩΝ ΑΝ ΗΝ, ἐπορευόμην ἄν. τὸ δὲ ΣΟΙ παρέλκει.

1222. ΗΝΤΙΝΑ ΚΕΛΕΥΘΟΝ ΕΡΠΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, εἰς ποῖον τόπον ἀπέρχῃ. ΠΑΛΙΝΤΡΟΠΟΣ. ἐξ ὑποστροφῆς. τοῦτο δὲ ὁ Νεοπτόλεμος, ἀποδοῦναι βουλόμενος τὰ τόξα τῷ Φιλοκτήτῃ, ἐπιπλήσσεται ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

1238. ΑΝΑΠΟΛΕΙΝ Μ' ΕΠΗ. τὰ αὐτὰ λέγειν. ἀπὸ τῶν δεύτερον πολούντων τὴν ἀροτριασμένην γῆν.

1252. ΑΛΛ' ΟΥΔΕ ΤΟΙ. ἀλλ' οὐδὲ πεισθήσομαι τῇ σῇ χειρὶ, ἤγουν τῇ δυνάμει, ταῦτα ποιεῖν.

1262. ΑΜΕΙΨΑΣ, παταλιπών.

1272. ΠΙΣΤΟΣ, ΑΤΗΡΟΣ ΑΑΘΡΑ. πιστὸς ἐν τοῖς ἔξω λόγοις· κλέπτης δὲ ἐν τοῖς εἴσω. ΑΤΗΡΟΣ, βλαβερός. παρὰ τὴν ἄτην.

1273. ΑΛΛ' ΟΥ ΤΙ ΜΗ ΝΥΝ. δόλιος φανοῦμαι δηλονότι.

1275. ΜΗ ΛΕΞΗΣ ΠΕΡΑ. μὴ πειραιτέρω εἴπῃς. ὅσα γὰρ ἂν εἴπῃς, μάταια λέξεις.

1288. ΔΟΛΟΥΜΕΘΑ, ἀπατώμεθα.

1293. ΩΣ ΘΕΟΙ ΞΥΝΙΣΤΟΡΕΣ. μαρτύρομαι τοὺς θεοὺς, ὅτι ὃ ποιῶ, εἰς χάριν καὶ σωτηρίαν ποιῶ τῶν Ἀτρειδῶν.

1298. ΕΑΝ Τ' ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΙΣ. θέλῃ δηλονότι. οὐκ εἶπε δὲ τὸ θέλῃ, ἵνα μὴ δόξῃ συμψηφίσασθαι αὐτοῦ τῷ βουλεύματι.

1306. ΨΕΥΔΟΚΗΡΥΚΑΣ. ἀντὶ τοῦ ψευδοπρεσβευτάς· ἢ ψευδῶς κηρυσσομένους καὶ ἐγκωμιαζομένους. φησὶ γοῦν· οὐ γενναῖον ἄνδρα φονεύσω. πάντες γὰρ οἱ κήρυκες τῶν Ἑλλήνων ἀσθενεῖς εἰσι, καὶ ἡ ἀνδρεία αὐτῶν ἄχρι τοῦ λέγειν ἐστίν.

1316. ΑΝΘΡΩΠΟΙΣΙ ΤΑΣ ΜΕΝ ΕΚ ΘΕΩΝ. πᾶς ἄνθρωπος ἐκ θεοῦ πάσχων, ἀνέγκλητός ἐστιν· ὅσοι δὲ διὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν νοσοῦσιν, ὥσπερ σὺ, οὐδὲ ἐλέους ἄξιοι τυγχάνουσι.

1325. ΓΡΑΦΟΥ ΦΡΕΝΩΝ ΕΣΩ. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Ἰλ. α'. 297.) σὺ δ'

ἰνὶ φρισὶ βάλλειο σῆσιν. ΣΤ ΓΑΡ ΝΟΣΕΙΣ. σὺ γὰρ, ὦ Φιλοκτῆτα, νοσεῖς ἐκ θείας προνοίας, πλησίον ἀπελθὼν τοῦ ὄφεως, τοῦ φυλάττοντος τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ οὐκ ἴσι σοι ἴασις, εἰ μὴ ὑπὸ τῶν Ἀσκληπιαδῶν.

1331. ΤΑΥΤΗ ΜΕΝ ΑΙΡΗ. ταύτῃ μὲν ἀνατέλλῃ, ταύτῃ δὲ δύνῃ· ὅ ἐσι, διὰ παντός.

1344. ΚΑΛΗ ΓΑΡ Η ΠΙΚΤΗΣΙΣ. ἡ κτῆσις τῆς δόξης. καλὸν κτῆμα ὠφελῆθῆναί σε κατ' ἀμφότερα, κλέος κτώμενον ἐκ τῆς πορθήσεως τῆς Ἰλίου, καὶ θεραπευόμενον.

1354. ΤΑ ΠΑΝΤ' ΙΔΟΝΤΕΣ ΑΜΦ' ΕΜΟΙ ΚΥΚΛΟΙ. τὰ περὶ ἐμὲ πάθη εἰδότες ἐνιαυτοὶ, τοῦ αἰῶνος χρόνοι. ΟΥ ΓΑΡ ΜΕ Τ' ΑΛΓΟΣ. οὐ λυπεῖ με τὰ φθάσαντα, ἀλλὰ διὰ τὰ μέλλοντα δυσφορῶ. ΟΙΣ ΓΑΡ Η ΓΝΩΜΗ. οἱ γὰρ ἔχοντες φαύλην τὴν γνώμην, ἀκόλουθα τῷ λογισμῷ διαπράττονται. ΘΑΥΜΑΣΑΣ ΕΧΩ. θαυμάζω σου, ἀντὶ τοῦ, καταγιγνώσκω σου.

1374. ΘΕΟΙΣ ΤΕ ΠΙΣΤΕΥΣΑΝΤΑ. διὰ τὴν Ἑλένου μαντείαν.

1378. ΕΜΠΤΟΝ. δίυγρον, διὰ τὸ ἕλκος, πύου πεπληρωμένην, ὅ ἐσι, σήψως. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ἐκείνους ἅπει, ἀλλὰ πρὸς τοὺς θεραπεύσοντάς σε.

1387. ΔΙΔΑΣΚΟΥ. μάνθανε, φησὶ, μὴ ἐν τοῖς κακοῖς ἐπαίρεσθαι.

1401. ΤΕΘΡΗΝΗΤΑΙ ΛΟΓΟΙΣ. γράφεται ΓΟΟΙΣ. πολλὰ διὰ Τροίαν πέπονθα, φησίν.

1402. ΣΤΕΙΧΩΜΕΝ. ἐπὶ τὴν πατρίδα. ἀπατᾷ δὲ, καὶ θέλει ἄξαι εἰς τὴν Τροίαν.

1404. ΑΙΤΙΑΝ ΔΕ ΠΩΣ. πῶς, φησὶν, ἀναίτιος γένωμαι τοῖς Ἕλλησι; ΧΩΡΑΝ ΤΗΝ ΕΜΗΝ. τὴν Σκῦρον.

1411. ΦΑΣΚΕΙΝ Δ' ΑΥΔΗΝ. ὑπολάμβανε, φησὶν, ὁρᾶν τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἀκούειν τῆς φωνῆς αὐτοῦ.

1432. ΤΟΞΩΝ ΕΜΩΝ ΜΝΗΜΕΙΑ. ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν ἀριστείων κἀμὲ τίμησον. ΠΡΟΣ ΠΥΡΑΝ ΕΜΗΝ. τὴν ἐπὶ τῇ Οἴτῃ.

1441. ΕΥΣΕΒΕΙΝ ΤΑ ΠΡΟΣ ΘΕΟΥΣ. αἰνίττεται τοῦτο εἰς Νεοπτόλεμον. ἐν γὰρ τῇ τοῦ Ἰλίου ἁλώσει ἀπέκτεινε τὸν Πρίαμον, προσφυγόντα τῷ βωμῷ τοῦ Ἑρκείου Διός.

1448. ΤΙΘΕΜΑΙ. συγκατατίθεμαι.

1452. ΣΤΕΙΧΩΝ ΧΩΡΑΝ ΚΑΛΕΣΩ. ἀσπάσομαι ἀναχωρῶν. ΞΥΜΦΡΟΥΡΟΝ ΕΜΟΙ. τὸ φρουρῆσάν με καὶ φύλαξαν. ΚΥΠΟΣ ΑΡΣΗΝ. ἰσχυρὸς, ἔντονος. ΕΡΜΑΙΟΝ ΟΡΟΣ. δύναται πάντα τὰ ὄρη Ἕρμαια καλεῖσθαι, ὅτι νόμιος ὁ θεὸς καὶ ὄρειος ὁ Ἑρμῆς. ἔσι δὲ καὶ Ἕρμαιον οὕτως ἐν Λήμνῳ καλούμενον. ἐμοὶ δὲ, φησὶ, πολλὰ βοῶντι καὶ τὸ Ἕρμαιον ὄρος ἀντεφθέγξατο. ΑΝΤΙΤΥΠΟΝ, ἀμοιβαῖον, ἀντίμιμον.

1461. ΓΛΥΚΙΟΝ ΤΕ ΠΟΤΟΝ. τινὲς ΛΥΚΙΟΝ ΠΟΤΟΝ γράφουσιν. ἔσι δὲ ἡ οὕτω καλουμένη κρήνη ἐν Λήμνῳ, Λυκίου Ἀπόλλωνος· ἢ, οἷον ἐν ἐρημίᾳ, ὑπὸ λύκων πινόμενον.

1463. ΔΟΞΗΣ. τῆς οἰήσεως. ἀντὶ τοῦ, οὐδέποτε τοῦτο οἰηθέντες, οὐδὲ ἐλπίσαντες τελειοῦσθαι, ὥσε ἀπελθεῖν εἰς Τροίαν. ΓΝΩΜΗ ΤΕ ΦΙΛΩΝ. τοῦ Ἡρακλίους, καὶ τοῦ Νεοπτολέμου. ΠΑΝΔΑΜΑΤΩΡ ΔΑΙΜΩΝ. τινὲς τὸν Ἡρακλέα νοοῦσιν· ἔνιοι τὴν Τυχήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΟΝ τὸ λέγειν, ὅτι ὃν τρόπον τὰ κατὰ μέρος τῆς Ἰθάκης ἡ Ἀθηνᾶ ἔδειξε τῷ Ὀδυσσεῖ, οὕτως ἔδει καὶ τὸν παιδαγωγὸν τῷ Ὀρέστῃ δεῖξαι. τῷ μὲν γὰρ ἀγνοοῦντι δείκνυσιν ὁ παιδαγωγός· τῷ δὲ ἀπιστοῦντι ἡ Ἀθηνᾶ. ἅπαντα δὴ ἡμῖν φιλοτέχνως ἐν βραχεῖ δεδήλωκεν ὁ ποιητής· τὸν τόπον τῆς σκηνῆς· τὸν τρόπον ὡς παρέλαβεν αὐτὸν παρὰ τῆς ἀδελφῆς, καὶ πρὸς τὸν Στρόφιον ἐξέθετο· τὸν καιρὸν ἐν ᾧ πάρεισιν εἰς τὰς Μυκήνας· τὸν συνόντα, ὅτι Πυλάδης. φησὶ γὰρ ὑποκατιών· Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον.

1. Ω ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΟΣ. πολλάκις παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰ συνεκτικὰ τῶν ὑποθέσεων ἐν ἀρχαῖς ἡμῖν δηλοῦσι. καὶ νῦν δηλοῖ πρός τινα ὁ λόγος, ὅπερ ἦν ἀναγκαῖον πρόσωπον. ΝΥΝ ΕΚΕΙΝ' ΕΞΕΣΤΙ ΣΟΙ. προσοχὴν ὁ λόγος ἀπεργάζεται, σκοπούντων ἡμῶν, τί δήποτε προθυμεῖται τὴν πόλιν ἰδεῖν.

4. ΤΟ ΓΑΡ ΠΑΛΑΙΟΝ ΑΡΓΟΣ. Ὅμηρος χωρίζει τὸ Ἄργος καὶ τὴν Μυκήνην· (Ἰλ. δ'. 52.)

Ἄργος τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη.

οἱ δὲ νεώτεροι τὴν αὐτὴν Μυκήνην καὶ Ἄργος φασίν. Ἄλλως· Ἄργος ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ. ΠΑΛΑΙΟΝ δὲ, ἢ ὅτι Ἄργος, ὁ προπάτωρ αὐτῶν, γηγενὴς ἦν, ἢ ὅτι καὶ αὐτοὶ πρωτογενεῖς ἀντιποιοῦνται εἶναι. ἔστι δὲ ἔτι καὶ τὸ περὶ τοῦ πυρὸς μέχρι τοῦ νῦν δεικνύμενον, καὶ λεγόμενον, ὡς ἀπ' οὐρανοῦ πρῶτον ἐκεῖσε κατηνέχθη.

6. ΤΟΥ ΛΥΚΟΚΤΟΝΟΥ ΘΕΟΥ ΑΓΟΡΑ ΛΥΚΕΙΟΣ. ἢ ἀπ' ἄλλε τινὸς ποιεῖται τὴν δεῖξιν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπερ ἀρχαιότατον κατὰ τὴν ἐν τῷ Ἄργει ἀγορὰν, ἐν ᾧ καὶ τὸ πῦρ ἀπόκειται, περὶ οὗ πρόσθεν εἰρήκαμεν. ἔστι δὲ καταντικρὺ τοῦ Νεμείου Διός. παραγενόμενοι οὖν εἰς Ἄργος, ὁ τροφεὺς δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει· (λέγων ἔξιν οὐκ ἄτωθεν τῶν Μυκηνῶν, ἀλλ' ἐξ ἀπόπτου φαίνεται.) καὶ τὸν ναὸν τῆς Ἥρας ἐξ ἀριστερᾶς ὄντα Μυκηνῶν τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιοῦσι. Λυκοκτόνον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα, οἱ μὲν διὰ τὸ νόμιον εἶναι τὸν Θεὸν, καὶ τοὺς ἐπιβούλους τῶν ποιμνίων φονεύειν, διὸ καὶ λύκους αὐτῷ φασι θύεσθαι ἐν Ἄργει· οἱ δὲ διὰ τὸ ἱερὸν εἶναι αὐτοῦ τὰ

ζῶον, ὡς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰς ἐλάφους· ὅθεν καὶ τῷ νομίσματι τῶν Ἀργείων ἐγχαράττεσθαί φασι λύκους, ὡς καὶ τὰς γλαῦκας Ἀθήνησι. Ο'ΤΞ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ. ἔστι γὰρ ἐξ ἀριστερᾶς τῶν Μυκηνῶν τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιοῦσιν Ἥρας ναός· ἐκ Φωκίδος δὲ παραγινόμενοι, διὰ Κορίνθου ποιοῦνται τὴν ὁδόν.

9. ΤΑΣ ΠΟΛΤΧΡΤΣΟΤΣ. Ὅμηρος· (Ἰλ. η'. 180.) πολυχρύσοιο Μυκήνης. ΠΟΛΤΦΘΟΡΟΝ. ἐν ᾗ πολλαὶ φθοραὶ καὶ φόνοι ἐγένοντο.

14. ΤΟΣΟΝΔ' ΕΣ ΗΒΗΣ. τὸ βραχὺ τῆς ἡλικίας δηλοῖ, ὡς περὶ παιδαρίου οὕπω βαδίσαι δυναμένου.

19. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ΑΣΤΡΩΝ. ἐχρῆν οὕτως εἰπεῖν· μελαίνης νυκτὸς τὰ ἄστρα ἐκλέλοιπεν. ὡς τὸ (Ἰλ. ε'. 726.) ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη. ἢ οὕτως· ἐκλέλοιπε τῶν ἄστρων ἡ μέλαινα εὐφρόνη. ἵν' ᾖ τὸ ΑΣΤΡΩΝ πρὸς τὸ ΕΚΛΕΛΟΙΠΕΝ.

22. ΑΚΜΗ, σπουδή. πιθανῶς δὲ ἐγείρει τὸν ἀκροατὴν προσέχειν τοῖς ἔργοις, ἃ ταχέως συμβουλεύει τελεσθῆναι.

23. Ω ΦΙΛΑΤΑΤ' ΑΝΔΡΩΝ. διδάσκει ἡμᾶς μεθ' οἵων ἀνδρῶν δεῖ τὰ ἀπόῤῥητα ποιεῖν καὶ λέγειν. ΣΗΜΕΙΑ ΦΑΙΝΕΙΣ ΕΣΘΛΟΣ. τοῦ εἶναί σε πιστὸν εἰς ἡμᾶς.

26. ΕΝ ΤΟΙΣΙ ΔΕΙΝΟΙΣ, ἐν τοῖς πολέμοις. ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΕΠΗ. ἀκολουθεῖς. διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ γήρως εὐβουλίαν.

31. ΕΙ ΜΗ ΤΙ ΚΑΙΡΟΤ. εἴ τι σοι δοκῶ μὴ καλῶς βεβουλεῦσθαι, μεθάρμοσον, ὅ ἐστιν, ἐπανόρθωσον. ἔστι δὲ ἀγάσασθαι τὸν νεανίσκον, ὅτι μὴ πάνυ αὐθέκαστος φαίνεται.

32. ΕΓΩ ΓΑΡ ΗΝΙΧ' ΙΚΟΜΗΝ. διὰ τῆς διηγήσεως ταύτης τὸ λεῖπον τῆς ἱστορίας προσανεπλήρωσεν ἡμῖν. ΑΣΚΕΥΟΝ ΑΥΤΟΝ. ἢ αὐτὸν τὸν Αἴγισθον ἄπαρασκεύαστον ὄντα, ἢ τὸν Ὀρέστην. οἷον μὴ μετὰ πολέμου ἐπεμβῆναι.

40. ΙΣΘΙ ΠΑΝ. περιέργασαι τὰ πραττόμενα. ΟΤ ΓΑΡ ΣΕ ΜΗ ΓΗΡΑ ΤΕ. τοῦ πιθανοῦ χάριν οὕτως εἶπε. ΗΝΘΙΣΜΕΝΟΝ τινὲς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἤκουσαν, οἷον ταῖς πολιαῖς ἠνθισμένον· τοῦτο δὲ ἀπίθανον. ἐγνώσθη γὰρ ἄν, εἰ καὶ τοσοῦτον ἤλλαξε τὴν κεφαλήν. δοκεῖ οὖν μοι τὸ ἠνθισμένον ἀντὶ τοῦ ἠσκημένον· οὐ μὴ οὖν σε ἐπιγνῶσι τοιαῦτα πλαττόμενον. εἰ δὲ τὸ ἠνθισμένον ἐπὶ ἡλικίας δεξαίμεθα, ἔστιν οὐκ ἐπὶ τῶν τριχῶν, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς τοῦ σώματος.

45. ΠΑΡ' ΑΝΔΡΟΣ ΦΑΝΟΤΕΩΣ. τὸν Φωκέα προθεὶς, ἐπήνεγκε Φανοτέα, ἀπὸ τοῦ ὅλου εἰς τὸ μερικὸν καταβαίνων, ὁμοίως τῷ· (Ὀδ. θ'. 362.)

ἡ δ' ἐς Κύπρον ἵκανε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
ἐς Πάφον.

ἐλέγοντο γὰρ ὁλοσχερέστερον μὲν Φωκεῖς· ἐπὶ μέρος δὲ Κρισαῖοι, Φανοτεῖς· πόλεως δὲ ὄνομά φασι τὸ Φανοτέως. ΔΟΡΤΞΕΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, φίλων. κυρίως δὲ οἱ ἐν πολέμῳ γιγνόμενοι φίλοι, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης.

47. ΑΓΓΕΛΛΕ Δ' ΟΡΚΩ. μὴ σμικρολόγως τις ἐπιλάβηται, ὡς κελεύοντος ἐπιορκεῖν, τοῦ ποιητοῦ· δεῖ γὰρ αὐτὸν πείθεσθαι τῷ θεῷ, τὸ πᾶν δόλῳ πράσσειν παρακελευομένῳ ὥστε ἐν οἷς δοκεῖ ἐπιορκῶν δυσσεβεῖν, διὰ τούτων εὐσεβεῖ, πειθόμενος τῷ θεῷ. ἔχει δὲ ἀξιοπιστίαν ὁ λόγος, ὡς ἐν Φωκίδι τρεφόμενον καταβῆναι ἐς τὰ Πύθια. ἀνῆκται δὲ τοῖς χρόνοις· ἐπὶ Τριπτολέμου γάρ φασι γενέσθαι Πυθικὸν ἀγῶνα, ἐξακοσίοις ἔτεσιν ὕστερον. ΕΞ ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ ΤΥΧΗΣ. βιαίως, οἷον ἀναγκαζῷ μόρῳ,

καὶ οὐκ ἐκ ταυτομάτου, ἐκ βίας, ἐκ συντυχίας, οὐκ ἰδίῳ θανάτῳ. ΑΘΛΟΙΣΙ ΠΥΘΙΚΟΙΣΙ. τοῖς χρόνοις ἀνῆκται· νεώτερος γὰρ Ὀρέστου ἐστὶν ὁ Πυθικὸς ἀγών. πιθανὸν δὲ τὸ ἐν Φωκίδι ἀνατρεφόμενον τὰ Πύθια ἀγωνίζεσθαι. ΩΔ' Ο ΜΥΘΟΣ. ἡ ἔκβασις τοῦ λόγου, ἢ τὸ κεφάλαιον. ΕΣΤΑΤΩ, διδόχθω.

51. ΩΣ ΕΦΙΕΤΟ. ὡς ἐκέλευσεν, ὁ Ἀπόλλων δηλονότι. ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ ΧΑΙΔΑΙΣ. τοῖς ἀπὸ κρατὸς τετμημένοις βοστρύχοις. λέγοι δ' ἂν χλιδὰς, ἤτοι καθόλου τοὺς πλοκάμους, οἵ εἰσι τρυφὴ τῆς κεφαλῆς· ἢ παρ' ὅσον τρυφὴ καὶ κόσμος ἀπετίθεντο τοῖς νεκροῖς οἱ πλόκαμοι ἐν τῷ τάφῳ.

54. ΤΥΠΩΜΑ. τὸ ἄγγος, τὴν ὑδρίαν, ἐν ᾗ δῆθεν τὰ δοκοῦντα εἶναι ὀστᾶ Ὀρέστου ἀπέκειτο. ΚΛΕΠΤΟΝΤΕΣ, ἀπατῶντες, παραλογιζόμενοι. Ὅμηρος· (Ἰλ. α'. 132.) κλέπτει νόῳ.

62. ΗΔΗ ΓΑΡ ΕΙΔΟΝ. Πυθαγόρας καθείρξας ἑαυτὸν ἐν ὑπογείῳ, λογοποιεῖν ἐκέλευσε τὴν μητέρα ὡς τεθνηκὼς εἴη· καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιφανεὶς, περὶ παλιγγενεσίας καὶ τῶν καθ' Ἅδου τινὰ ἐτερατεύετο, διηγούμενος πρὸς τοὺς ζῶντας περὶ τῶν οἰκείων, οἷς ἐν Ἅδου συντετυχηκέναι ἔλεγεν. ἐξ ὧν τοιαύτην ἑαυτῷ δόξαν περιέθηκεν, ὡς πρὸ μὲν τῶν Τρωϊκῶν Αἰθαλίδης ἦν ὁ Ἑρμοῦ, εἶτα Εὔφορβος, εἶτα Ἑρμότιμος ὁ Σάμιος, εἶτα Πύρρος ὁ Δήλιος, εἶτα ἐπὶ πᾶσι Πυθαγόρας. εἰς τοῦτο οὖν ἀποτείνεσθαι ἔοικεν ὁ Σοφοκλῆς. ἔνιοι δὲ οἴονται ἀπιθάνως, εἰς Ὀδυσσέα ἀποτείνεσθαι· οὐ γὰρ πέπρακταί τι τοιοῦτον Ὀδυσσεῖ. ἐφυλάξατο δὲ ὀνομάσαι τὸν ἄνδρα, μὴ καὶ τῶν θαυμασῶν εἶναι δόξῃ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ μύθῳ παλαιῷ τετόλμηκέ τι κακόηθες εἰπεῖν καὶ προσκρουσικὸν εἰς τοὺς καθ' ἑαυτὸν, ὃ μᾶλλον ἥρμοζε κωμῳδίᾳ.

68. ΔΕΞΑΣΘΕ Μ' ΕΥΤΥΧΟΥΝΤΑ. ἐπ' εὐτυχίᾳ με δέξασθε, ὥστε ταύτας τὰς ὁδοὺς τελεσθῆναι. ἢ οὕτως· δέξασθέ με εὐτυχοῦντα, καὶ εὐτυχῶς ἐπιχειροῦντα ταύταις ταῖς μηχαναῖς. ΑΡΧΕΠΛΟΥΤΟΝ. ἄρχοντα πλούτου, καὶ τὴν ἀρχαίαν τύχην ἀπολῃψόμενον.

75. ΝΩ Δ' ΕΞΙΜΕΝ. ἐξιέναι βούλονται, διὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Χοροῦ. ΚΑΙΡΟΣ ΓΑΡ. ἐφ' ἑκάστου πράγματος τὸ καίριον καὶ χρησιμώτατον, ὁ καιρός ἐστιν· ὅπου καὶ τὰ σπουδαῖα παρὰ καιρὸν γιγνόμενα οὐκ ἀποδέχονται, ὡς ἰατρὸν τῷ κάμνοντι περὶ τῆς φύσεως τοῦ νοσήματος διαλεγόμενον, ὡς εἴ τις τοῖς μεθύουσι περὶ σωφροσύνης διαλέγοιτο.

78. ΚΑΙ ΜΗΝ ΘΥΡΩΝ. τὸ ἐξῆς· ἔνδον θυρῶν. θαυμασῶς δὲ ὁ γέρων οὐκ ἐπιβέβηκε τῷ ἀληθεῖ· ἀλλ' ἀποξῆσαι βουλόμενος τὸν Ὀρέστην, ΠΡΟΣΠΟΛΩΝ ΤΙΝΟΣ φησίν.

80. ΑΡ' ΕΣΤΙΝ Η ΔΥΣΤΗΝΟΣ. ὑπὸ νεότητος Ὀρέστης παράγεται φιλοπευστεῖν· ὁ δὲ πρεσβύτης τὸ χρήσιμον σκοπεῖν ἀναγκάζει. ΑΝΑΚΟΥΣΟΜΕΝ, ἐπακούσομεν.

82. ΜΗΔΕΝ ΠΡΟΣΘΕΝ. ἅμα μὲν εἰς τὸ χρήσιμον συμβουλεύει πείθεσθαι τῷ θεῷ· ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· διελύθη γὰρ ἂν τὸ πᾶν, εἰ ἀρχῆς μηνυθέντος Ὀρέστου.

86. Ω ΦΑΟΣ ΑΓΝΟΝ. ὀλόφυρσίς ἐστι τῆς Ἠλέκτρας ἐν ταῖς μονῳδίαις, ὅπερ σύνηθες τοῖς τραγικοῖς, κινητικὸν τοῦ πένθους. τοῦτο δὲ τὸ πρόσωπον εὔνουν ἐστὶ τῷ ἀποθανόντι. ἐπεὶ δὲ ἄηθές ἐστι πρὸς τοὺς θεατὰς, ἢ πρὸς ἑαυτὴν ταῦτα διαλέγεσθαι, ὡς ἀπομεμφομένη τοῖς θεοῖς, ἢ μάρτυρας τῶν θρήνων καλοῦσα, πρὸς τὰ στοιχεῖα ποιεῖται τὸν λόγον. καὶ οὕτως ἡμῖν δηλωθήσεται, ὅπως διέκειτο ἐπὶ τῷ συμβάντι κατὰ

τὸν πατέρα. ἰσόμοιρον δέ φησιν εἶναι τὴν γῆν τῷ ἀέρι, παρ' ὅσον παρατείνειν ἀλλήλοις τὰ στοιχεῖα πρέπει· καὶ τοῖς φιλοσόφοις ἴσος δοκεῖ εἶναι κατὰ ἀνάλυσιν ὁ ἀὴρ τῇ γῇ· συνίσταται γὰρ ἡ γῆ· εἰ δὲ διαλυθείη, ἰσωθήσεται αὐτῷ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ Ἡσιόδειον· (Θεογ. 126.)

Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανόν.

ἰσόμοιρον δὲ γῆς ἀέρα, τὸν σκότον φησὶν, ἵνα τὸ ΦΑΟΣ ΑΓΝΟΝ ἀντιδιαστέλληται. ΚΑΙ ΓΗΣ φησὶν ΙΣΟΜΟΙΡΟΣ ΑΗΡ, ἴσην μοῖραν ἔχων τῇ γῇ. πανταχοῦ γάρ ἐστιν ἀήρ· ἢ ὅτι γῆ καὶ ἀὴρ στοιχεῖα· ἰσότιμα γὰρ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἀλλήλοις. τινὲς δὲ, ὅτι μέση ἀέρος ἐστὶν ἡ γῆ, διὰ τὰ ἀπὸ κέντρου διαστήματα. ἰσόμοιρος οὖν, διὰ τὸ ἴσον ἀπέχειν πανταχόθεν τῆς γῆς. καὶ ταῦτα δὲ Φερεκράτης παρῴδηκεν. τὸ δὲ ΑΗΡ τὸ α συνίστειλε διὰ ῥυθμὸν ἢ μέτρον. ὦ φάος ἁγνὸν, ὅσα μοι σύνοιδας θρηνούσῃ καὶ κοπτομένῃ. τὸ δὲ κατάλληλον οὕτως· ὡς πολλὰς μὲν ᾠδὰς ᾔσθου, πολλὰς δὲ πληγὰς αἱμασσομένων τῶν στέρνων.

89. ΠΛΗΓΑΣ ΑΝΤΗΡΕΙΣ. τραγικώτερον δέ πως ἀπήγγελται, ὥστε τὴν διάλυσιν αὐτῶν μὴ πάνυ πολιτικὴν εἶναι. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων· οἷον πληγὰς κατὰ τὸ ἐναντίον τῶν στέρνων ἐλαυνομένας. ἢ ἀντήρεις, ἀντιθέτους, ἀντὶ τοῦ ἴσας τοῖς θρήνοις. μετῆκται ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐρίσσωσι, καὶ μὴ εἰς θάτερον περιωθῆται ἡ ναῦς. ἀντήρεις οὖν, ἀντικτυπούσας τοῖς θρήνοις· θρηνοῦσα γὰρ ἔτυπτε τὸ στῆθος πρὸς ἴκασον. ΗΣΘΟΥ. ἀντὶ τοῦ, ἔμαθες. ΑΙΜΑΣΣΟΜΕΝΩΝ. διὰ τούτων ἡ ἐπίτασις. ΟΠΟΤΑΝ ΔΝΟΦΕΡΑ. ὅσα μὲν, φησὶ, διὰ νυκτὸς κλαίω, αἱ εὐναὶ ἴσασιν· ὅσα δὲ δι' ἡμέρας, ὁ ἀὴρ καὶ τὸ φῶς. λέγει δὲ, ὅτι οὐ διαλείπω οὔτε νυκτὸς, οὔτε ἡμέρας κλαίουσα. ΤΠΟΛΕΙΦΘΗ, παρέλθῃ.

94. ΟΣΑ ΤΟΝ ΔΥΣΤΗΝΟΝ. κατὰ βραχὺ ἐνδείκνυσι τὰ τῆς ὑποθέσεως. ἰδοὺ γὰρ ἔγνωμεν, ὅτι ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου, καὶ διὰ τί θρηνεῖ. ΟΝ ΚΑΤΑ ΜΕΝ ΒΑΡΒΑΡΟΝ. παρὰ τὸ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ Νεκυίᾳ· (407.) Οὔτε με ἀνάρσιοι ἄνδρες--- καὶ τὰ ἑξῆς· πάνυ δὲ περιπαθὴς ὁ λόγος, εἰ καὶ πολεμίων πικροτέρα ἐφάνη Κλυταιμνήστρα τῷ ἰδίῳ ἀνδρί. πάνυ γὰρ περιπαθὲς τὸ ἐπὶ τηλικούτου καὶ τοσαῦτα διαπραξαμένου εἰπεῖν, ΟΠΩΣ ΔΡΥΝ ΤΛΟΤΟΜΟΙ.

96. ΟΥΚ ΕΞΕΝΙΣΕΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀπέκτεινε· ξένια γὰρ Ἄρεος, τραύματα, φόνοι, καὶ Ἀρχίλοχος· Ξείνια δυσμενέεσσι λυγρὰ χαριζόμενοι. ΑΠ' ΑΛΛΗΣ Η' ΜΟΥ. εἰ δὲ καὶ τὰ τῆς Χρυσοθέμιδος παράκειται, αὕτη γε, διὰ τὸ πάνυ ἀλγεῖν, οὐδένα κατ' ἀξίαν φροντίζειν τῶν γεγονότων οἴεται, ἢ μόνην αὐτήν.

102. ΑΔΙΚΩΣ ΟΙΚΤΡΩΣ ΤΕ. ἔν τισιν ὑπόκειται ἀντὶ τοῦ ἀδίκως, ΑΙΚΩΣ. ᾧ οἰκτρῶς μὲν, διὰ τὸ βία, καὶ ἐπιβεβλευθέντα· αἰκῶς δὲ, ὅτι πελέκει αὐτὸν μεθ' ὕβρεως ἐτίσατο. ΑΛΛ' ΟΥ ΜΕΝ ΔΗ ΛΗΞΩ. ὁ νοῦς· ἀλλ' οὐ λήξω θρήνων οὔτε ἡμέρας οὔτε νυκτὸς ὀδυρομένη, ἕως ἂν νύκτα καὶ φῶς βλέπω, ὥστε μὴ ἀηδόνος τρόπῳ ἠχώ τινα προπέμπειν τῶν θρήνων πρὸ τῶν πατρῴων θυρῶν.

112. ΣΕΜΝΑΙ. εὐφήμως, ὡς καὶ τὸ Εὐμενίδες.

120. ΑΝΤΙΡΡΟΠΟΝ ΑΧΘΟΣ. ἢ τὸ καταβαροῦν καὶ καταφερόμενον, ὃ φέρειν οὐ δύναμαι. ἢ ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου ἀκούειν δεῖ οὕτως τὸ ΑΝΤΙΡΡΟΠΟΝ, ὅπερ ἂν εἶχεν ἐκεῖνος

φέρειν παρὼν, ὥστε κοινῇ ἡμᾶς αὐτὸ φέρειν. μόνη γὰρ φέρειν οὐκ ἔτι ΣΩΚΩ, ἀντὶ τοῦ ἰσχύω· οἱ δὲ νεώτεροι, ἀντὶ τοῦ σώζω.

121. ΙΩ ΠΑΙ ΠΑΙ. πάροδός ἐστι Χοροῦ γυναικῶν, τῇ Ἠλέκτρᾳ συναχθομένων. ΔΥΣΤΑΝΟΤΑΤΑΣ, τῆς ἐξωλεστάτης. οὐ γὰρ ἐπὶ οἴκτου ἐστὶν ὁ λόγος. ΤΙΝ' ΑΕΙ ΤΑΚΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τί τήκῃ τῇ ἀκορέστῳ οἰμωγῇ; ΑΘΕΩΤΑΤΑΣ, ἀσεβεστάτης. Ο ΤΑΔΕ ΠΟΡΩΝ. λίαν αἰδήμων ὁ Χορὸς ἐπὶ τὸν Αἴγισθον τρέπει τὴν αἰτίαν. καὶ γυναικῶν ἐστιν ἴδιον, μηδὲ ἐπὶ τοῖς προφανέσιν ἁμαρτήμασι καταλέγειν ἄλλης γυναικός. καὶ τὸ ΕΙ ΜΟΙ ΘΕΜΙΣ ΤΑΔ' ΑΥΔΑΝ λίαν ἠθικὸν καὶ ἁρμόζον γυναιξίν. ἐπεὶ κατ' ἀρχόντων ἦν ὁ λόγος, ἢ ἐπεὶ δοκεῖ δυσφημεῖν, φησίν· εἰ δίκαιόν ἐστιν, οὕτως εὔχομαι.

129. Ω ΓΕΝΕΘΛΑ. ὦ παῖδες τῶν εὐγενῶν Μυκηναίων. ΟΙΔΑ ΤΕ. οἶδα, φησὶν, ἃ πράττω, καὶ οὐ λανθάνει με, ὅτι ὑπὲρ τὸ δέον ποιῶ. ἢ οἶδα ὅτι μοι εὐνοεῖτε, ἵνα συνάπτῃ τῷ προκειμένῳ, ΗΚΕΤ' ΕΜΩΝ ΚΑΜΑΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΝ. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. ΕΑΤΕ Μ' ΩΔ'. τοιοῦτοι γὰρ πολλάκις οἱ ἐν τοῖς πάθεσι παρηγορούμενοι, παρακαλοῦντες συγχωρεῖσθαι θρηνεῖν. ΑΔΥΕΙΝ ἐν ἄλλοις δυσφορεῖν σημαίνει· ἐνίοτε δὲ τὸ γεγηθέναι, ἀπὸ τῆς ἀλέας καὶ διαχύσεως. Ὅμηρος· (Ὀδ. σ'. 332.)

ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην.

137. ΑΛΛ' ΟΥ ΤΙ ΤΟΝ Γ' ΕΞ ΑΙΔΑ. Ὅμηρος· (Ἰλ. ω'. 524.)

οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.

ΠΑΓΚΟΙΝΟΥ ΛΙΜΝΑΣ. εἰς ἣν ἅπαντας ἐφικέσθαι δεῖ. ΟΥΤΕ ΓΟΟΙΣ ΟΥΤΕ ΛΙΤΑΙΣΙΝ. οὔτε ὀδυρομένη, οὔτε παρακαλοῦσα τοὺς θεούς. καὶ Αἰσχύλος· (Νιόβη.)

μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.

μόνος οὐ δέχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος. ΕΦΙΗ, ἐπιθυμεῖς. τί μοι, φησὶ, τούτων γλίχῃ, ἅπερ ἐστὶν οὐκ εὐκόλως φέρειν, θρήνους καὶ πένθη;

147. ΑΛΛ' ΕΜΕ Γ' Α ΣΤΟΝΟΕΣΣ' ΑΡΑΡΕ. Ἀττικῶς τὸ ἄραρέ με, ἀντὶ τοῦ, ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. καὶ Ἀριστοφάνης· (Βατρ. 103.) σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει; τὸ δὲ ΑΡΑΡΕ ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγὼ καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. Ἄλλως· οἷον συνήρμοσταί μου ταῖς φρεσὶ, τουτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀεὶ τὸν Ἴτυν στενάζουσαν. ΑΤΥΖΟΜΕΝΑ. ἐκπληττομένη τοῖς συμβεβηκόσι καὶ ὀδυρομένη. ΔΙΟΣ δὲ ΑΓΓΕΛΟΣ, ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει. Ὅμηρος· (Ὀδ. τ'. 518.)

ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῒς ἀηδὼν
καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.

ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν σημαίνει. ἢ ὅτι τὰ ἑαυτῆς ἀγγέλλει κακὰ, καὶ τὴν περιθρυλλουμένην ἀγγελίαν, καὶ τὸ πάθος. ἢ ἄγγελον εἶπεν, οἷον τέρας, τὸ παρ' αὐτῆς γιγνόμενον εἰς τερατείαν τῆς φύσεως. καὶ Σαπφώ· Ἦρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδών. ΣΕ Δ' ΕΓΩΓΕ ΝΕΜΩ ΘΕΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τιμῇ τῶν θεῶν μερίζω σέ. ΕΝ ΤΑΦΩ ΠΕΤΡΑΙΩ. τουτέστιν ἀπολιθωθεῖσα. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. ω'. 615.)

ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς.

155. ΠΕΡΙΣΣΑ. πρὸς τὸ ἄχος περισσὴ, ἀντὶ τοῦ ἄμετρος ἐν τῷ θρηνεῖν. περισσῶς, φησὶν, ὀδύρῃ παρὰ τούτους, οἷς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τυγχάνεις. ὥστε καὶ ἕτερόν τι διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι καὶ ἀδελφαὶ αὐτῇ εἰσι δύο μετριώτερον τὴν συμφορὰν φέρουσαι.

ΟΙΑ ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ. ἢ Ὁμήρῳ ἀκολουθεῖ εἰρηκότι (Ἰλ. ι'. 144.) τρεῖς τὰς θυγατέρας τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ, ὡς ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας, τέσσαράς φησι. ΚΡΥΠΤΑ Τ' ΑΧΕΩΝ. ἢ μετοχή ἐστι τὸ ΑΧΕΩΝ, ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι· ἢ ὁ ἐν ἥδῃ κρυπτῇ λυπούμενος. ΒΗΜΑΤΙ. ἀντὶ τοῦ ὁδῷ, πομπῇ.

164. ΑΚΑΜΑΤΑ. ἀκαμάτως καὶ ἀδιαλείπτως. λέγοι δ' ἂν ταῦτα ἐν ὑποκρίσει. ἢ οὐ κεκμηκότως.

166. ΟΙΧΝΩ, περιέρχομαι. ΜΥΔΑΛΕΑ. διάβροχος τοῖς δάκρυσιν. ΑΝΗΝΥΤΟΝ, ἀτελείωτον. ΩΝ Τ' ΕΠΑΘ', ΩΝ Τ' ΕΔΑΗ. ὧν ἔπαθε παρ' ἐμοῦ εὐεργεσιῶν· δίεσωσε γὰρ αὐτόν. ὧν δὲ ἐδάη, ὅτι συνεχεῖς ἔπεμπεν ἀγγέλους δηλοῦσα τὰ κατ' Αἴγισθον.

176. Ω ΤΟΝ ΤΠΕΡΑΛΓΗ ΧΟΛΟΝ. ᾧ τινι, τῷ Διΐ, τὸν ὑπεραλγοῦντα, τὸν ἄγαν ὀδυνηρὸν καὶ λυπηρὸν χόλον τοῖς πεπραγμένοις νέμουσα, μὴ ὑπερβολῇ χρῶ τοῖς λυπηροῖς καὶ δεινοῖς, μήτε ἐπιλάθου αὐτῶν. ἀλλὰ μέμνησο μὲν αὐτῶν· γενναίως δὲ φέρε. ἢ μήτε ὑπὲρ τὸ δέον ἔχθαιρε, μήτε ἐπιλανθάνου τῆς ἔχθρας. ΧΡΟΝΟΣ ΓΑΡ ΕΤΜΑΡΗΣ. ὁ γὰρ χρόνος εὐμαρῶς παρέρχεται· ἐνίοτε δ' οὖν μετ' ὀλίγον ἀνυομένου τοῦ χρόνου ἥξει Ὀρέστης· ἢ εὐχερής ἐστιν ὁ χρόνος, ὥστε μετελθεῖν τοὺς ἀδίκους. ΚΡΙΣΑΝ. Φωκικήν. Κρίσα γὰρ πόλις Φωκίδος. ΒΟΥΝΟΜΟΝ. βοῶν θρεπτικήν. ΑΠΕΡΙΤΡΟΠΟΣ, ἀνεπίστροφος, ἀνεπέλευστος. ἔνθεν καὶ τὸ (Ἰλ. β'. 295.) περιτροπέων ἐνιαυτός. ἀπὸ κοινοῦ δὲ ληπτέον τὸ ἀπερίτροπος· οὔτε Ὀρέστης ἀπερίτροπος, ὃς ἐν τῇ Φωκίδι τρέφεται, οὔτε ὁ κάτω θεός· ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Ὀρέστου τιμωρηθήσονται, καὶ ἀπὸ τῶν χθονίων θεῶν ἔσεσθαι τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀδίκως ἀνηρημένου προσδόκα. τινὲς δὲ τὸ ἀπερίτροπος, ἐπὶ μὲν Ὀρέστου, ἀνεπέλευστος· ἐπὶ δὲ Πλούτωνος, ἀνεπίστροφος τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν· πολλάκις γὰρ τὸ κατὰ κοινοῦ λαμβανόμενον, διαφόρως νοεῖται. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. λ'. 328.)

ἔνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω.

τὸ ἐλέτην κατὰ κοινοῦ ἐστιν. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ δίφρου, ἀντὶ τοῦ ἔλαβον· ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν, ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσαν. ΟΥΘ' Ο ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΑΧΕΡΟΝΤΑ. οὔτε ὁ Ἅιδης ἀνεπίστροφος (ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ ἀπερίτροπος) τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν· ἀλλ' ἔχει ἐπιστροφήν, καὶ ἐπιμέλειαν ποιεῖται.

184. ΑΛΛ' ΕΜΕ ΜΕΝ Ο ΠΟΛΤΣ. οἷον, τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐβίωσα ἐν κακοῖς, καὶ ὁ πλείων με, φησὶ, βίος ἀπολέλοιπε, μηδέποτε ἐν ἀγαθῇ ἐλπίδι γενομένην, ἐπεὶ μέχρι νῦν οὐδὲν ὑπὲρ ἐκδικίας Ἀγαμέμνονος πέπρακται. ΑΣ ΦΙΛΟΣ ΟΥΤΙΣ ΑΝΗΡ. ἤτοι ἦς φίλος οὐδεὶς προῖσατο· ἀλλὰ πάντες εἰσὶν ἐν ἀτυχήμασιν εὐλαβούμενοι, ἃ ἐκεῖνο·

Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.

ΕΠΟΙΚΟΣ. ἀντὶ τοῦ μέτοικος. ΑΝΑΞΙΑ. ἀξίαν οὐκ ἔχουσα, ἀλλὰ ἄτιμος. ΟΙΚΟΝΟΜΩ. ἀντὶ τοῦ διαιτῶμαι τοὺς πατρῴους οἴκους. ΩΔΕ ΜΕΝ ΑΕΙΚΕΙ. δεικτικῶς τὸ ΩΔΕ. ἐλεεινὸν δὲ τὸ τοιοῦτον, καὶ λελησθότως ἐμφαῖνον τὸ σχῆμα τῶν ὑποκριτῶν.

193. ΟΙΚΤΡΑ ΜΕΝ ΝΟΣΤΟΙΣ ΑΥΔΑ. ἡ ἀγγελία ἡ περὶ τοῦ νόσου τοῦ πατρὸς οἰκτρὰ ἐγένετο, εὐθέως ἀναιρεθέντος. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΑΥΔΑ. οἰκτρά σοι οὖν γέγονεν ἡ φωνὴ, ἡ ἀγγέλλουσα περὶ τοῦ νόσου τοῦ πατρός· οἰκτρὰ δὲ καὶ περὶ τῆς κοίτης

αὐτοῦ. οἷον, οἰκτρὰ πέπονθας, καὶ ὅτι ἤκουσας παρεῖναι Ἀγαμέμνονα, προεδοκῶσα ὅτι ἐπιβουλευθήσεται· οἰκτρὰ δὲ, ὅτε καὶ ἡ πρᾶξις γέγονε, καὶ ἀνῃρέθη. ΑΝΤΑΙΑ ΓΕΝΤΩΝ. ὅτε ἀνταίαν ἐπλήγη ἀπὸ γενύων παγχάλκων, ὅ ἐστι πελέκεων· γένυς γὰρ εἶδος πελέκεως. ΔΟΛΟΣ ΗΝ Ο ΦΡΑΣΑΣ. ἀντὶ τοῦ ὁ φρασάμενος, ἐπινοησάμενος. ὁ δὲ ἀνελὼν, ἔρως· δι' ἔρωτα γὰρ ἑαυτῶν ἀνεῖλον Ἀγαμέμνονα. δόλος ὁ φρασάμενος τὴν ἐξίασιν, ἐν ᾗ ἀνῃρέθη. ΠΡΟΦΥΤΕΥΣΑΝΤΕΣ, προσκιψάμενοι, προκατασκευάσαντες. ΜΟΡΦΑΝ, μορφὴν, τύπον. τὴν δὲ μοιχείαν φησὶ τοῦ Αἰγίσθου, ἢ τὴν ὄψιν, ἣν εἰργάσατο τοῦ φόνου. ΕΙΤ' ΟΤΝ ΘΕΟΣ. πάνυ αἰδημόνως ὁ Χορὸς τὸ μὲν πρᾶγμα λέγει· τοὺς δὲ πράξαντας οὐκ ἐλέγχει.

201. Ω ΠΑΣΑΝ ΚΕΙΝΑ. ὦ ἡμέρα ἐκείνη ἐλθοῦσα ἐμοὶ ἐχθίστη. ἡ μάλιστα μεμισημένη πασῶν ἡμερῶν. τὸ δὲ ΠΑΕΟΝ περισσόν. Ω ΔΕΙΠΝΩΝ ΑΡΡΗΤΩΝ. τῶν ὑπὸ Αἰγίσθου, φησὶ, τῷ Ἀγαμέμνονι παρασκευασθέντων ἐπ' ὀλέθρῳ, ἃ οὐδὲ ὀνομάσαι καλόν. ΕΚΠΑΓΛΑ ΠΑΘΗ. μεγάλα. ΔΙΔΥΜΑΙΝ ΧΕΡΟΙΝ. τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τοῦ Αἰγίσθου. ΑΙ ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΕΙΛΟΝ ΒΙΟΝ. πάνυ περιπαθῶς. αἵτινες χεῖρες, αἱ ἀνελοῦσαι τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν ἐμὸν βίον ἀνεῖλον, καὶ προίδωκαν τοῖς ἐχθροῖς. ΠΟΙΝΙΜΑ. ποινῆς ἄξια. ποινὴ δὲ λέγεται ἐπὶ μόνης καταβολῆς χρημάτων. Ὅμηρος· (Ἰλ. ι'. 628.)

καὶ μὲν τίς κε κασιγνήτοιο φόνοιο
ποινὴν, ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνειῶτος·
καί ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πολλὰ' ἀποτίσας,
τοῦ δέ σ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
ποινὴν δεξαμένου.

211. ΑΓΛΑΙΑΣ, ἡδονῆς, δόξης.

213. ΦΡΑΖΟΤ ΜΗ ΠΟΡΣΩ ΦΩΝΕΙΝ. ὁ Χορὸς ἐπιτιμᾷ τῇ Ἠλέκτρᾳ μὴ ἀντικρυς ταῖς βλασφημίαις κατὰ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου χωρεῖν. ΟΤ ΓΝΩΜΑΝ ΙΣΧΕΙΣ. οὐ νοεῖς, οὐ γιγνώσκεις, φησὶν, ἐξ οἵων ἀγαθῶν εἰς τί ἀνιαρὸν ἐλήλυθας; ΟΙΚΕΙΑΣ. ἤτοι τὰς συγγενικὰς, ἢ ἀπὸ σοῦ ἐσομένας, καὶ οὐκ ἀλλαχόθεν. ΣΑ ΔΥΣΘΥΜΩ ΤΙΚΤΟΥΣ' ΑΕΙ. σαυτῇ γεννῶσα ταῦτα, ἐξ ὧν πολεμεῖταί σου ἡ ψυχὴ, ὡς ἐν ἀθυμίαις αὐτῆς οὔσης. ΤΑ ΔΕ ΤΟΙΣ ΔΥΝΑΤΟΙΣ ΟΤΚ ΕΡΙΣΤΑ. τοῖς κρατοῦσιν οὐ δι' ἔριδος δεῖ εἰς ταῦτα προσπελάζειν, ἀντὶ τοῦ, οὐχ οἷόν τε σε ἐρίζειν τοῖς δυνατοῖς. καὶ ἄλλως· ταῦτα δὲ, ἃ πράττεις, οὐκ ἐρισὰ τοῖς κρατοῦσίν ἐστι. τουτέστι, τὴν περὶ τούτων φιλονεικίαν πρὸς τοὺς κρατοῦντας ποιεῖσθαι, ἀσύμφορον. ΠΛΑΘΕΙΝ, πελάζειν.

222. ΕΞΟΙΔ', ΟΤ ΛΑΘΕΙ ΜΕ. τοῦτο τὸ ἔπος, φησὶν, οὐ λανθάνει με· ἀλλ' οἶδα τὸ ἀσφαλὲς καὶ συμφέρον· διὰ δὲ τὴν ὑπέρβασιν τῶν δεινῶν ἀναγκάζομαι καὶ ἐπικινδυνώδη τινὰ ῥθέγγεσθαι. ΤΙΝΙ ΓΑΡ ΠΟΤΕ. παρὰ τίνος γὰρ ἂν ἀκούσομαι τὰ συμφέροντα, ἢ παρ' ὑμῶν τῶν συνοίκων; ὥστε μοι συγχωρῆσαι ἐν δεινοῖς οὔσῃ, παρηγορίαν τινα ἴσχειν ἐκ τῶν ὀδυρμῶν καὶ θρήνων· οὐ γὰρ πρὸς ξένους ἔχω, ἀλλὰ πρὸς ὑμᾶς εὐνοούσας. Ω ΦΙΛΙΑ ΓΕΝΕΘΛΑ. ὦ προσφιλὴς ἐμοὶ γενεά. ΤΙΝΙ ΦΡΟΝΟΥΝΤΙ ΚΑΙΡΙΑ. παρὰ τίνος φρονοῦντος καίρια, ἤγουν συμφέροντα. ΑΝΕΤΕ, λάσατε. οἷον παύσασθέ με παραμυθούμεναι. ἢ οὕτως· ὑμεῖς με παραμυθούμεναι ἄνιστε, ὅ ἐστιν, ἐπιτρέπετε ὀδύρεσθαι, καὶ μὴ αὔξετέ μου διὰ τῆς παραμυθίας τὸν ὀδυρ-

μόν. ΤΑΔΕ ΓΑΡ ΑΛΥΤΑ. τὸ θρηνεῖν τὸν πατέρα ἄλυτόν μοι ἐστὶν, ὃ ἐστιν, οὐδέποτε παύσομαι, ἀλλ' ἀεὶ ἐν τῷ θρηνεῖν ἔσομαι. ΑΝΑΡΙΘΜΟΣ ΩΔΕ ΘΡΗΝΩΝ. ἔν τισι κεῖται ΑΝΑΝΟΜΟΣ, οἷον ἀεὶ γενομένη ἐν αὐτοῖς, καὶ οὔποτε χωρὶς οὖσα τῆς τῶν δακρύων νομῆς. κεῖται δὲ καὶ ΑΝΗΡΙΘΜΟΣ, καὶ ἔστιν ὁ λόγος· οὐκ ἔσομαι ἀνήριθμος θρήνων, ἀλλ' ἐν θρήνοις ἀριθμήσομαι. ἢ οὕτως· ἀνάριθμος, οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα τοὺς θρήνους, ἀλλὰ δαψιλέσι χρωμένη αὐτοῖς.

236. ΚΑΙ ΤΙ ΜΕΤΡΟΝ ἔχει τόδε τὸ κακὸν, ὥστε μετρίως θρηνεῖν; πρὸς γὰρ ἄμετρον κακὸν καὶ ἀμέτρων δεῖται θρήνων. ΚΑΚΟΤΗΤΟΣ, τῆς συνεχούσης με. ΜΗΤ' ΕΙΗΝ ΕΝΤΙΜΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ. τοῖς ἀμελοῦσι τῶν γονέων. μὴ εἴη μοι ταύτης τῆς τιμῆς, τὸ τοὺς γονέας μὴ μέχρι τοῦ παντὸς ὀδύρεσθαι. τουτέστι μὴ θέλοιμι ἔχειν τιμὴν ὑπὸ τούτων. ΜΗΤ' ΕΙ ΤΩ ΠΡΟΣΚΕΙΜΑΙ ΧΡΗΣΤΩ. μήτε εἴ τινι ἀγαθῷ καὶ χρηστῷ πρόσκειμαι φίλῳ, συνοικοίην εὔκηλος. οἷον, μηδὲ εἰ ἀγαθός τις ἐστὶν, ᾧ ἐγὼ πρόσκειμαι, μηδὲ τούτῳ συνοικοίην εὖ, ζηλοῦσα αὐτὸν καὶ ἀποδεχομένη, εἰ τοιοῦτος περὶ τοὺς γονέας φαίνοιτο. μήτε οὖν αὐτὴ γενοίμην, μήτε, εἰ ὁ ξυνοικῶν μοι τοιοῦτος εἴη, ζηλοίην τὰ ἐκείνου, ὥστε καταφρονεῖν τῶν γονέων. ἢ οὕτως· μηδὲ εἰ συνοικοίην χρηστῷ τινὶ ἀνδρὶ, ζηλώσαιμ' ἂν τὰ ἐκείνου ἡσυχάζουσα, καὶ κατέχουσα τοὺς ἐπὶ τῷ πατρὶ γόους. ΓΟΝΕΩΝ ΕΚΤΙΜΟΥΣ. τῶν ἐπὶ τοῖς γονεῦσιν ὀξυτόνων γόων τὰς πτέρυγας ἴσχουσα ἐκτίμους, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τιμῆς. ἀλλ' ἐν τῷ τιμᾶν τοὺς πατέρας εἶην ἰδία τῶν γονέων. ΠΤΕΡΥΓΑΣ δὲ ΟΞΥΤΟΝΩΝ ΓΟΩΝ εἴρηκε, διὰ τὸ ταχύ. ἅμα μὲν γὰρ τῇ μνήμῃ καὶ ὀδυρμὸς, οὐδενὸς τοῦ μεταξὺ ὄντος· ὀξυτόνους δὲ, διὰ τὸ σφοδρὸν, καὶ τὸ εἰς ὀξὺ τείνεσθαι, τουτέστιν εἰς ἄκρον ἐλθεῖν. ΕΙ ΓΑΡ---ΕΡΡΟΙ Τ' ΑΝ. ἥ τε αἰδὼς ἔρροι, καὶ ἡ περὶ πάντας εὐσέβεια, εἰ τῶν ἀδίκως ἀνηρημένων μὴ τιμωρία ἴσαι.

253. ΤΟ ΣΤ ΝΙΚΑ πάνυ ἀναγκαίως, ἵν' ἀφορμὴ γένηται μακρὰν ἐκτεῖναι ῥῆσιν τῇ Ἠλέκτρᾳ, ἐν ᾗ πάντα τὰ καθ' ἑαυτὴν παραλήψεται.

254. ΑΙΣΧΥΝΟΜΑΙ ΜΕΝ. αἰδοῦμαι, εἰ δοκῶ ὑμῖν βαρέως πενθεῖν, καὶ ἀπαραμυθήτως ἔχειν. ΑΛΛ' Η ΒΙΑ ΓΑΡ. ἐπείπερ ἐν τοῖς φθάσασιν ἐπετίμησαν αὐτῇ διὰ τὸ ἀνενδότως θρηνεῖν, περὶ τούτου πρῶτον ἀπολογεῖσθαι βούλεται.

259. Α'ΓΩ ΚΑΤ' ΗΜΑΡ. ἀναγκαίως κέχρηται τῷ νοήματι. ἐπὶ μὲν γὰρ γενομένῳ πράγματι καὶ παρελθόντι, εἰκὸς καὶ παύσασθαι τὸν ἀδημονοῦντα. ὁπότε δὲ αὐτὴν οὐ μένον τὰ τοῦ πατρὸς λυπεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς μητρὸς, καὶ τὰ Αἰγίσθου ἐσημέραι γιγνόμενα, εἰκότως παρατείνει καὶ τὸ πενθεῖν.

263. ἀνιαρὸν λίαν τὸ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΜΑΥΤΗΣ. ὅτι ἀδικοῦμαι οὖσα ἐν τοῖς ἐμαυτῆς. ΚΑ'Κ ΤΩΝΔ' ΑΡΧΟΜΑΙ. καὶ βασιλεύομαι ὑπ' αὐτῶν. ἔτι δὲ τοῦτο χαλεπώτερον, τὸ καὶ τούτοις ὑποτετάχθαι.

267. ΟΤΑΝ ΘΡΟΝΟΙΣ ΑΙΓΙΣΘΟΝ. καὶ γὰρ μετὰ τὸ φονεῦσαι Ἀγαμέμνονα Αἴγισθος ἐβασίλευσεν. Ὅμηρος· (Ὀδ. γ'. 303.)

Αἴγισθος ἐμήσατο οἶκόθι λυγρὰ,
κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
ἑπτάετες δ' ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκήνης.

ΦΟΡΟΥΝΤ' ΕΚΕΙΝΩ ΤΑΥΤΑ. οὐχ ὅμοια βασιλικὰ, ἀλλὰ τὰ ἐκείνου. πάνυ γὰρ τοῦτο περιπαθὴς, καὶ εἰς ὑπόμνησιν ἄγον τὴν μείρακα τοῦ πατρός. ΣΠΕΝΔΟΝΤΑ

ΛΟΙΒΑΣ. τὸ τῆς ἀσεβείας Αἰγίσθου κατηγόρημα, εἰ σπένδει θεοῖς, ὅπου ἄδικος φόνος ἔργασαι. ΙΔΩ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ. ζηλοτυπίας μέσον τὸ πρᾶγμα· κινητικὸν δὲ πρὸς οἶκτον τὸ ΑΥΤΟΕΝΤΗΝ ΕΝ ΚΟΙΤΗ ΠΑΤΡΟΣ.

271. ΑΥΤΟΦΟΝΤΗΝ. γράφεται ΑΥΤΟΕΝΤΗΝ, τὸ δὲ ΗΜΙΝ παρίλκει Ἀττικῶς.

275. ΤΛΗΜΩΝ, τολμηρὰ, ἀναιδής. ΕΥΡΟΥΣ' ΕΚΕΙΝΗΝ ΗΜΕΡΑΝ. τὸ ΕΥΡΟΥΣΑ τὸν πόθον καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γυναικὸς σημαίνει, οἵαν ἡσθεὶς αὐτὴν θεωμένη. οἱ Ἀργολικοὶ συγγραφεῖς τρισκαιδεκάτην εἶναί φασι μηνὸς Γαμηλιῶνος, ὡς Δεινίας ἐν ἑβδόμῳ Ἀργολικῶν.

283. ΚΩΚΥΩ, δακρύω. ΕΠΩΝΟΜΑΣΜΕΝΗΝ. ἐφ' ᾗ ὠνομάσθη. ΟΣΟΝ ΜΟΙ ΘΥΜΟΣ. ἐπικουφίζεται γὰρ τοῖς δακρύοις ἡ συμφορά. Αἰσχύλος·

Οἵ τοι ξεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα.

287. ΓΕΝΝΑΙΑ. εὐγενὴς λόγοις καὶ οὐ πράξεσιν.

289. Ω ΔΥΣΘΕΟΝ. καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης πωρῶδηκεν ἐν Γηρυτάδῃ δύσθεον δὲ, ἀσεβές. ΠΑΤΗΡ ΤΕΘΝΗΚΕΝ. οὐκ ἀνηρέθη φησὶν, ἀλλὰ τέθνηκε, τῷ προσχήματι τῆς λέξεως παραλογιζομένη τὴν παρανομίαν.

299. ΤΛΑΚΤΕΙ. ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς βοᾷ, ὡς κύων. Ο ΚΛΕΙΝΟΣ. κατὰ εἰρωνείαν. ΣΥΝ ΓΥΝΑΙΞΙ. συνεργούσης γὰρ Κλυταιμνήστρας ἀνεῖλε τὸν Ἀγαμέμνονα. Ὅμηρος· Ὀδ. ω'. 97.)

Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.

303. ΤΩΝΔΕ ΠΡΟΣΜΕΝΟΥΣ' ΑΕΙ. γράφεται,

Ἐγὼ δ' Ὀρέστην προσμένουσ' ἀεί ποτε.

305. ΤΑΣ ΟΥΣΑΣ, τὰς παρούσας. ΕΝ ΟΥΝ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. θαυμαστῶς καὶ ἀνθρωπίνως δικαιολογεῖται, ἐπεὶ οἱ ἐν δεινοῖς καὶ ἔξω λογισμοῦ τινὰ πράσσουσι, καὶ εἰς θεοὺς ἀσεβῆ φθέγγονται.

310. ΦΕΡ' ΕΙΠΕ. ἐπεὶ θρασυτέρῳ λόγῳ ἡ Ἠλέκτρα κέχρηται, ὁ Χορὸς βουλόμενος περὶ Ὀρέστου πυθέσθαι, ἐρωτᾷ εἰ πάρεστιν Αἴγισθος.

312. Η ΚΑΡΤΑ. ἐν ἥθει· οἷον, πολλοῦ γε δεῖ. ΜΗ ΔΟΚΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἡγοῦ. δαιμονίως ᾠκονόμηται τοῦτο πρὸς τὴν χώρωσιν Κλυταιμνήστρας. τὸ δὲ εἴργεσθαι ἐξόδου, περιπαθὲς μὲν πρὸς τὴν μείρακα, χρήσιμον δὲ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν.

317. ΤΟΥ ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ. λείπει ἡ περί. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ, βραδύνοντος.

320. δύναται τὸ ΟΚΝΕΙΝ Ὁμηρικῶς εἰρῆσθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι. (Ἰλ. ε'. 255.)

Ὀκνέω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν ὠκειάων,

ΠΡΑΣΣΩΝ. ἐπιχειρῶν πράσσειν.

323. ΕΠΕΙ Τ' ΑΝ, ἐπεί τοι ἄν.

324. ΜΗ ΝΥΝ ΕΤ' ΕΙΠΗΣ. οὐχ ὡς τῆς Χρυσοθέμιδος τἀναντία φρονούσης τῇ Ἠλέκτρᾳ. ἀλλ' ἐπειδὴ ὁρῶσιν ἐναγίσματα βαστάζουσαν, τοῦτο πρῶτον πυθέσθαι βουλόμεναι, κωλύουσιν αὐτὴν τῶν ἑξῆς λόγων.

328. ΤΙΝ' ΑΤ ΣΤ ΤΗΝΔΕ. τὸ ἑξῆς· τίνα φάτιν φωνεῖς; ἐπίτηδες δὲ τοῖς ἀγρίοις ἤθεσιν ἀντιπαρατάττουσι πρᾶα, καθάπερ νῦν τῇ Ἠλέκτρᾳ Χρυσόθεμιν συνέζευξε, καὶ τῇ Ἀντιγόνῃ τὴν Ἰσμήνην, ἕνεκα τοῦ διαποικίλλειν ταῖς ἀντιῤῥήσεσι τὰ δράματα.

335. ΤΦΕΙΜΕΝΗ. μὴ ὅλον τὸ ἰχίον ἀναπετασάσῃ. ἀπὸ τῶν πλεόντων, οἳ πρὸς

τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοντες, ὑφῖᾶσι τῶν ἱστίων. Εἰς τὸ αὐτό. ὑφῆσειν τὸ ἱστίον, οἷον συσέλλειν τὸ φρόνημα, καὶ μὴ ἀντικρὺς μάχεσθαι, οἱονεὶ τῇ προαιρέσει χρῶμαι. ΤΟ ΜΕΝ ΔΙΚΑΙΟΝ. ὁ νοῦς· τί ὄφελος τῆς δικαιοσύνης, εἴ τις διὰ ταύτην τοῖς δεινοῖς περιπίπτῃ;

342. ΜΕΛΕΙΝ, φροντίζειν. ΤΑ'ΜΑ ΝΟΥΘΕΤΗΜΑΤΑ. οἷον, ἃ εἶπες ἐμὲ νουθετοῦσα. ταῦτα ὁποῖά ἐστι τὰ ἐπὶ τῇ Ἀντιγόνῃ, ὅπου τῇ Ἰσμήνῃ λοιδορεῖ, καί φησιν αὐτῇ τὰ Κρέοντος φρονεῖν. ΕΠΕΙ Θ' ΕΛΟΥ ΓΕ. ὁμολόγησον σαυτὴν ἢ φρονεῖν κακῶς, προσιθεμένην τοῖς ἐχθροῖς· ἢ φρονοῦσαν, τῶν φιλτάτων ἀμνημονεῖν. οἷον θάτερά σε δεῖ ὁμολογῆσαι ἢ ὅτι κακῶς φρονεῖς, ἢ ὅτι ἑκοῦσα ἁμαρτάνεις, καὶ παρορᾷς. τὸ δὲ ΘΑΤΕΡΑ ἀντὶ τοῦ θάτερον Ἀττικῶς εἴρηται.

348. ΤΟ ΤΟΥΤΩΝ ΜΙΣΟΣ· λείπει ἡ κατά. ΤΗΝ ΤΕ ΔΡΩΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ ἐμί. ΕΚΤΡΕΠΕΙΣ. ἡ ἐκ ἀντὶ τῆς ἀπό. ἀποτρέπεις.

354. ΚΑΚΩΣ ΜΕΝ ΟΙΔΑ. κακῶς μὲν ζῶ· ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ λυπεῖν τοὺς ἐχθροὺς τοῦτο πράττω· οὐ γὰρ ἐφίεμαι τρυφερώτερον ζῆν. ΛΥΠΩ ΔΕ ΤΟΥΤΟΥΣ. διὰ τὸ τιμᾶν τὸν πατέρα.

363. ΕΜΟΙ ΓΑΡ ΕΣΤΩ. ἐμοί, φησὶν, ἔστω τροφὴ, ἡ τῇ ἀνάγκῃ μόνον ἁρμόζουσα, καὶ τὴν πεῖναν ἀπελαύνουσα· οὐ δέομαι γὰρ τοιαύτης τροφῆς, ἀφ' ἧς ἡδονὴν σχήσω. ἢ οὕτως· τοῦτο μόνον ἐμὲ βοσκέτω, τὸ μὴ λυπεῖν ἐμὲ αὐτὴν, εἰ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς πείθεσθαι ἀναγκασθήσομαι. ΟΥΔ' ΑΝ ΣΥ ΣΩΦΡΩΝ. οὐδὲ σὺ, εἰ ἐσωφρόνεις, ἁδρῶς ἂν ἔζης ἠμελημένη τοῦ πατρός. ΚΑΛΟΥ. ἀντὶ τοῦ κλήθητι, λέγου, ὀνομάζου.

370. ΕΙ ΣΥ ΜΕΝ ΜΑΘΟΙΣ. εἰ συγκεράσετε τοὺς τρόπους, εὖ ἂν ἔχοι· ἡ μὲν γὰρ αὐχηρὰ, ἡ δὲ ἀνειμένη.

372. ΗΘΑΣ ΕΙΜΙ. ἀντὶ τοῦ ἐν συνηθείᾳ εἰμί. ΤΩΝ ΤΗΣΔΕ ΜΥΘΩΝ. τῶν παρὰ ταύτης λεγομένων μύθων. ΜΑΚΡΩΝ, μεγάλων, ἢ πολυχρονίων. ΣΧΗΣΕΙ, ἐφίξει, κωλύσει. ΓΟΩΝ. γράφεται καὶ ΛΟΓΩΝ.

381. ΚΑΤΗΡΕΦΕΙ, κατεσκεπασμένῃ, σκοτεινῇ. ΕΝ ΚΑΛΩ. ἔγκαιρον. νῦν, φησὶν, εὔκαιρόν ἐστι καλῶς φρονῆσαι.

387. ΑΛΛ' ΕΞΙΚΟΙΤΟ. ἁρμόζει μάλιστα τὸ πρόσωπον Ἠλέκτρας τῇ Ἀντιγόνῃ.

391. ΑΦ' ΥΜΩΝ. πάνυ θυμικῶς καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῖς συγκαταλέγει, ὡς τὰ αὐτῶν αἰρουμένην.

393. ΚΑΛΟΣ ΓΑΡ. εἰρωνεύεται ἐν ἤθει.

401. ΤΑΥΤ' ΕΣΤΙ ΤΑ'ΠΗ. κακῶν ἐστιν ἐπαινέσαι ταῦτα τὰ ἔπη.

403. ΝΟΥ ΚΕΝΗ. ἀντὶ τοῦ συνέσεως κούφη.

411. ΣΥΓΓΕΝΕΣΘΕ. συμμαχήσατε, συνεργήσατε, συμπράξατε ἡμῖν κἂν νῦν. ἀκούσασα δὲ, ὅτι ἐν τοῖς ὀνείροις δείματά τινα τῇ Κλυταιμνήστρᾳ γέγονε, θαρσεῖ καὶ ἐπικαλεῖται τοὺς θεούς, εἰ καὶ μὴ πρότερον, κἂν νῦν παρίστασθαι.

414. ΠΛΗΝ ΕΠΙ ΣΜΙΚΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ πλὴν ὀλίγων.

418. ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΟΜΙΛΙΑΝ. ὡς αὖθις αὐτοῦ ἀναζήσαντος καὶ προσομιλήσαντος. ΕΦΕΣΤΙΟΝ. ἐπὶ τὴν οἰκίαν γενόμενον, τουτέστιν ἐπ' οἶκον. ΗΝΙΧ' ΗΛΙΩ. τοῖς γὰρ παλαιοῖς ἔθος ἦν, ἀποτροπιαζομένους τῷ ἡλίῳ διηγεῖσθαι τὰ ὀνείρατα. ΗΛΙΩ. ἀντὶ τῇ ἡμέρᾳ. ἤκουσα, φησὶ, τοῦ ὀνείρου, ἡνίκα ἡμέρας γενομένης διηγεῖτο αὐτό τινι, κἀκεῖνος

ἰμοί. ΕΙ ΓΑΡ Μ' ΑΠΩΣΗ. εἰ γὰρ νῦν, φησὶ, διομίνην σου ἀπώσῃ με, κακοῦ σοι τινὸς γινομένου, μετὰ ταῦτα αὐτὴ μετελεύσῃ με, καὶ ἀξιώσεις μετὰ σοῦ γενίσθαι.

432. ΟΥ ΓΑΡ ΣΟΙ ΘΕΜΙΣ. ἵνα μὴ ἀποτρέψῃ, εἴ τι κακὸν μέλλει γενίσθαι ἀπὸ τῶν ὀνείρων. ΕΥΝΗΝ δὲ, νῦν τὸν τάφον. ΕΙ ΜΗ ΤΑΛΗΜΟΝΕΣΤΑΤΗ. καθόλου φησίν· εἰ μὴ τολμηροτάτη πασῶν ἐτύγχανεν, οὐκ ἂν ποτε ταῦτα ἔπραττεν ἐπὶ τιμῇ τοῦ πατρὸς, ὃν αὐτὴ ἀνείλεν. εἰκὸς οὖν αὐτὴν τοῦτο ἐπί τινι λυσιτελοῦντι πράττειν, ᾧ μὴ ὑπουργήσῃς σύ.

445. ΕΜΑΣΣΑΛΙΣΘΗ. ὑπὸ τὰς μασχάλας ἔλαβε τὰ ἄκρα, ἀντὶ τοῦ ἠκρωτηριάσθη. ἢ ἐπεὶ εἰώθεσαν εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀναιρουμένων ἀπομάσσειν τὰ ξίφη, ὥσπερ ἀποτροπιαζόμενοι τὸ μύσος τὸ ἐν τῷ φόνῳ. τὸ δὲ ΕΞΕΜΑΞΕΝ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὃς ἐμασχαλίσθη ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας, καὶ τὸ κάρα αὐτοῦ τὰς κηλίδας τούτων τὰς ἐπὶ τῷ φόνῳ ἐξέμαξεν. οὐ δεῖ δὲ διαφωνίαν δοκεῖν εἶναι πρὸς τὸν Ὅμηρον, ἐπεί φησιν ἐκεῖνος· (Ὀδ. δ'. 535.)

Δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.

ἦχει γὰρ τὰ ὅλα συμφωνεῖν τῷ πράγματι. τὰ γὰρ κατὰ μέρος ἐξουσίαν ἔχει ἕκαστος ὡς βούλεται πραγματεύσασθαι, εἰ μὴ τὸ πᾶν βλάπτοι τῆς ὑποθέσεως. Ἄλλως· εἰώθεσαν οἱ δρῶντες ἐμφύλιον φόνον, ἀκρωτηριάζειν τοὺς ἀναιρεθέντας, ἐκ παντὸς μέρους τοῦ σώματος ἀποταμνόμενοι, καὶ περιάπτειν ἑαυτοῖς τὰ ἄκρα συνείροντες, διὰ τούτων ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀφαιρούμενοι, διὰ τὸ μὴ παθεῖν ἐς ὕστερον τι δεινὸν παρ' ἐκείνων. ἐφόρουν δὲ εἰς τὰς μασχάλας τὰ ἄκρα, ὃ καὶ μασχαλισθῆναι ἔλεγον. Ἄλλως· ΚΗΛΙΔΑΣ ΕΞΕΜΑΞΕΝ. ἢ τῇ ἑαυτῶν κεφαλῇ ἀπέμασσον τοῦ ξίφους τὰς κηλίδας, ἢ τῇ τοῦ φονευομένου, ὥσπερ τὰς ἐπὶ τῷ μύσει κηλίδας ἀποτρεπόμενοι. Ἄλλως· ἐπὶ ταῖς καθάρσεσι, τῶν φονευθέντων τὰ ἄκρα ἔτεμνον, καὶ περὶ τὰς μασχάλας αὐτοῦ ἐκρέμαζον αὐτὰ, ἵνα, φασὶν, ἀσθενὴς γένοιτο πρὸς τὸ ἀντιτίσασθαι τὸν φονέα. καὶ Ἀπολλώνιος· (Ἀργον. δ'. 477.) ἐξάργματα τάμνε θανόντος. ὁ Ἰάσων τοῦ Ἀψύρτου.

448. ΤΑΥΤΑ ΜΕΝ ΜΕΘΕΣ. προοικονομικῶς ἀποστέλλει αὐτὴν εἰς τὸν τάφον, ἐπὶ τὸ εὑρεῖν τὸν βόστρυχον Ὀρέστου.

451. ΑΛΙΠΑΡΗ ΤΡΙΧΑ. περιπαθῶς μὲν τὸ τῆς πενίας. τὸ δὲ ΑΛΙΠΑΡΗ, ἀντὶ τοῦ αὐχμηράν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι ΛΙΠΑΡΗ, ὅ ἐστιν ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν, ὡς εἰ ἔλεγεν ἱκέτιν τρίχα. ΚΑΙ ΖΩΜΑ ΤΟ'ΤΜΟΝ. σύμφωνον τοῦτο τῷ, (190.) ὦδε μὲν ἀεικεῖ σὺν στολῇ. ΖΩΜΑ δὲ νῦν τὴν ζώνην δηλοῖ, οὐ τὸ ἔνδυμα, ἵνα τούτῳ σίφῃ τὸν τάφον ἀντὶ μίτρας· δίδωσι γὰρ τὸ ζῶμα ἀντὶ τῆς ταινίας. ΕΞ ΥΠΕΡΤΕΡΑΣ. ἀντὶ τοῦ ἰσχυροτέρας, μετὰ δυνάμεως μείζονος. ΚΟΙΝΩ ΠΑΤΡΙ. τῷ σῷ καὶ ἐμῷ.

466. ΤΟ ΓΑΡ ΔΙΚΑΙΟΝ ΟΥΚ ΕΧΕΙ ΛΟΓΟΝ. οὐκ ἔχει λόγον τὸ φιλονεικεῖν περὶ τοῦ δικαίου, ὥστε περὶ αὐτοῦ δύο ὄντας ἐρίζειν. δεῖ γὰρ τὸν ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πείθεσθαι. ἢ τὸ ΟΥΚ ΕΧΕΙ ΛΟΓΟΝ ἀντὶ τοῦ, οὐ παρέχει πρόφασιν. Ἄλλως· οὐ διαγμοῦ, φησὶ, καὶ ἀμφισολίας προσδεῖται τοῖς δύο, πότερον δεῖ τούτων ποιεῖν ἢ προαιρεῖσθαι. ΣΙΓΗ ΠΑΡ' ΥΜΩΝ. εὐλαβὴς οὖσα ἡ Χρυσόθεμις κρύπτειν ἀξιοῖ τὸν Χορόν. ΠΕΙΡΑΝ ΤΗΝΔΕ. ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐπιχείρησιν.

472. ΠΑΡΑΦΡΩΝ, ἀνόητος. ὁ Χορὸς ἐκ τοῦ ὀνείρου προμαντευόμενος, θαρρεῖν παραινεῖ τὴν Ἠλέκτραν. Α ΠΡΟΜΑΝΤΙΣ ΔΙΚΑ. ἡ προμαντευομένη τὰ μέλλοντα,

ἢ τοῖς συνιστοῖς προγιγνωσκομένη. μέτεισι, φησὶ, παρέχουσα τούτοις δύναμιν, ὡς χειρώσασθαι τοὺς ἐχθρούς. ΟΥ ΓΑΡ ΠΟΤ' ΑΜΝΗΣΤΕΙ. οὐ γὰρ ἀμνημονεῖ, φησὶ, τῶν τολμηθέντων καθ' ἑαυτοῦ ὁ βασιλεύς· ἀλλ' ἐπεξελεύσεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν. ΟΥΔ' Α ΠΑΛΑΙΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΜΝΗΣΤΕΙ. οὐδ' ἀμνημονεῖ, φησὶν, ἡ χαλκόπληκτος γίνυς, ἡ ἱλοῦσα αὐτόν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τιμωρὸς ἥξει κατὰ τῶν δρασάντων. ΓΕΝΤΣ δὲ, εἶδος πιλίκιον.

488. ΗΞΕΙ. ἡ Ἐριννὺς, ἡ ἐκείνῳ τῷ φόνῳ ἀκολουθήσασα. οὕτως ἐν τῷ ὑπομνήματι. ΠΟΛΥΠΟΤΣ. ἐν ὑπερβολῇ τοῦτο ἔθηκεν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι κεῖται ΠΟΛΥΠΑΙΣ. ἐπεὶ γὰρ, φησὶν, ἐν τῷ Ὀρέστῃ τὴν πᾶσαν ἐλπίδα ἔχουσι, τὸ ΠΟΛΥΠΑΙΣ ἐν ὑπερβολῇ ἔθηκεν, ἡ πολλὰ κακὰ τίκτουσα. ΧΑΛΚΟΠΟΤΣ. ἡ σειρὰ καὶ ἀκοπίαστος ἐν τῷ ἐπίνειν κατὰ τῶν φονέων.

492. ΑΛΕΚΤΡ' ΑΝΥΜΦΑ. δύσλεκτρα καὶ κακόνυμφα, ἀντὶ τοῦ, μὴ νενομισμένα, ἀλλὰ παράνομα διὰ τὴν μοιχείαν. ΕΠΕΒΑ. ἤτοι ἐπὶ τῆς Ἐριννύος ἐστὶν ὁ λόγος. ἐπίδη γὰρ ἐπὶ ἀμιλλήματα γάμων ἄλεκτρα καὶ ἀνύμφευτα· ἐπίδη δὲ τούτως, οἷς οὐ θέμις. οὓς οὐκ ἐχρῆν, εἰς γάμον ἤγαγεν ἡ Ἐριννὺς, διόπερ καὶ νῦν αὐτοὺς μετελεύσεται. ἢ ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐστὶ τὸ λεγόμενον· τὸ δὲ ΟΙΣΙΝ ΟΥ ΘΕΜΙΣ ἐπὶ τῶν γάμων. φησὶν οὖν ὅτι ἐπίδη γάμοις ἡ Κλυταιμνήστρα, οἷς οὐκ ἔπρεπε.

495. ΠΡΟ ΤΩΝΔΕ ΤΟΙ Μ' ΕΧΕΙ. τὸ ΤΟΙ σύνδεσμος παραπληρωματικός. λείπει δὲ τὸ ἐλπὶς, ἢ θάρσος με ἔχει, μὴ πρὸ τούτων τῶν προειρημένων, Αἴγισθόν φησι καὶ Κλυταιμνήστραν, τοῦτο τὸ ὄναρ ἄψεκτον ἡμῖν προσπελάζειν. ἀλλ' ἀκουσόμεθα ψευγομένου αὐτοῦ παρὰ τῶν θεασαμένων αὐτὸν, λεγόντων ὅτι κακῶν ἦν σημαντικόν. Ἄλλως· θαῤῥῶ ὅτι τοῖς δρῶσι ταῦτα τὰ ἄδικα καὶ συνδρῶσιν, αὐτοῖς οὐκ ἔσαι ἄψεκτος ὁ ὄνειρος· παθόντες γὰρ ψέξουσι τὸ ὀφθέν. ΤΟΙΣ ΔΡΩΣΙ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΩΣΙΝ. ὑμῖν ταῖς δρώσαις ὑπὲρ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἡμῖν ταῖς συνδρώσαις καὶ συναχθομέναις. ΤΕΡΑΣ. τὸ τοῦ ὀνείρου τέρας λέγει. ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ ΟΝΕΙΡΟΙΣ. τοῖς ἐκφοβοῦσι τοὺς ὁρῶντας, ὅταν ὦσι δεινοί. ΘΕΣΦΑΤΟΙΣ. τοῖς τῶν ὀνείρων. ΕΥ ΚΑΤΑΣΧΗΣΕΙ. οὐ τοῖς ἰωρακόσιν, ἀλλὰ τῇ Ἠλέκτρᾳ.

504. Ω ΠΕΛΟΠΟΣ. οἷον ἦν καὶ τὸ πρῶτον· (10.)

Πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε.

φησὶ δὲ Φερεκύδης, ὅτι Πίλοψ νικήσας τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὴν Ἱπποδαμείαν, ὑπέστρεψεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ὑποπτέρων ἵππων καὶ τοῦ Μυρτίλου· καθ' ὁδὸν δὲ καταλαβὼν αὐτὸν προϊόντα πρὸς τὸ φιλῆσαι αὐτὴν, ἔῤῥιψεν εἰς θάλασσαν. ΠΟΛΥΠΟΝΟΣ ΙΠΠΕΙΑ. πολύπονος γενομένη πᾶσιν Ἀργείοις. καὶ ἑρμηνεύει αὐτὸ, λεγων· Ὡς ἔμολες αἰανῆ τᾷδε γᾷ. ΑΙΑΝΗ δὲ, θρηνητικὴ, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ αἰ αἴ. ΕΤΤΕ ΓΑΡ Ο ΠΟΝΤΙΣΘΕΙΣ. ὁ νοῦς τοιοῦτός ἐστιν· ἀφ' οὗ ὁ Μυρτίλος ἀπέθανεν, οὐ διέλιπεν αἰκία τοὺς πολυκτήμονας δόμους. ὁ γὰρ Ἑρμῆς, πατὴρ Μυρτίλου, ἐμήνισε τοῖς Πελοπίδαις. ΑΙΚΙΑΙΣ, αἰκισμοῖς, ὕβρεσι. ΠΡΟΡΡΙΖΟΣ. ἀντὶ τοῦ παντάπασι.

516. ΑΝΕΙΜΕΝΗ. ἄνεσιν ἔχουσα. πανταχόθεν δὲ διαφόροις ἐξαλλαγαῖς τὸν ἔλεον Ἠλέκτρας διαγράφει ὁ ποιητής. ΑΙΣΧΥΝΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, καθ' ἡμῶν λέγειν.

526. ΕΞ ΕΜΟΥ. ΚΑΛΩΣ. ἴδιον ῥητορικῆς τὸ μὴ ἀρνεῖσθαι μὲν, πιθανὴν δὲ τῶν διδραμένων ἐπεισφέρειν αἰτίαν. οὐχ ὡς δίκαια δὲ πραττούσης συνηγορεῖ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ἵνα μὴ ἀργὸν εἴη τὸ πρόσωπον.

539. ΠΑΙΔΕΣ ΔΙΠΛΟΙ. Ἑρμιόνη καὶ Νικόστρατος. λαμβάνονταί τινες τῶν ποιητῶν ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν· ἐπεὶ ἐκεῖνος μίαν γεγονέναι τῷ Μενελάῳ τὴν Ἑρμιόνην φησίν· οὗτος δὲ διπλοῦς ὁμομητρίους φησὶν αὐτῷ γεγονέναι. ὅμως συμφωνεῖ τῷ Ἡσιόδῳ λέγοντι·

ἡ τίκτει Ἑρμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ·
ἀπλόστατον δ' ἔτικτε Νικόστρατον, ὄζον Ἄρηος.

οὐ περὶ μεγάλων δὲ αἱ τοιαῦται διαφωνίαι τοῖς ποιήμασιν, ὥστε οὐ πάνυ δεῖ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐνοχλεῖν, ἀφεμένους τῶν ἀναγκαιοτέρων, ἅπερ παρατηρεῖν ἐχρῆν. ταῦτα δέ ἐστι τὰ ἠθικὰ καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. ὅρα οὖν πῶς ἐκείνῳ τῷ μέρει τῆς ἱστορίας κατεχρήσατο, ὅτι συνέφερε τῷ λόγῳ τῆς Κλυταιμνήστρας.

542. Η ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΑΔΗΣ. τὸ ἐξῆς· ἢ τῶν ἐμῶν τέκνων δαίσασθαι πλέον ἥμερόν τινα Ἅιδης ἔσχεν, ἢ τῶν ἐκείνης; ΠΑΡΕΙΤΟ, ἠμελεῖτο, παρῃρεῖτο.

530. ΔΥΣΘΥΜΟΣ, κακόβουλος. ΓΝΩΜΗΝ ΔΙΚΑΙΑΝ. οἷον λογισμῷ χρησαμένη δικαίῳ, τότε δηλονότι ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ ΨΕΓΕ, ἡμᾶς, μὴ τὸ πᾶν ὀργῇ καταχαριζομένη. τινὲς ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ τοὺς περὶ Ἀγαμέμνονα ἔγνωσαν.

552. ΕΡΕΙΣ ΜΕΝ ΟΥΧΙ ΝΥΝ. οὐκ ἂν εἴποις ὡς λυπήσασά με τοιαῦτα ἀντακήκοας. ἐμοῦ γὰρ εἰπούσης οὐδὲν, σὺ προκατήρξω εἰς ἐμὲ λοιδορίας.

556. ΕΙ ΔΕ Μ' ΩΔ' ΑΕΙ ΛΟΓΟΙΣ. εἰ πρὸ τῶν λόγων ἐπυνθάνου, εἰ τὸ λέγειν σοι ἐφίημι, οὐκ ἂν ἦς λυπηρά.

558. ΠΑΤΕΡΑ ΦΗΣ ΚΤΕΙΝΑΙ. ὡς ῥᾴτωρ διεῖλεν εἰς κεφάλαια τὸν λόγον. καὶ πρῶτον κεφάλαιον, ὅτι οὐδὲν χαλεπώτερον τούτου, εἴ γε δικαίως· δεύτερον ὅτι οὐ δικαίως, ἀλλὰ πεισθεῖσα Αἰγίσθῳ. δείκνυσι δὲ, ὅτι ἀκουσίως ὁ Ἀγαμέμνων ἔθυσε τὴν Ἰφιγένειαν ἐν τῇ Αὐλίδι. ΩΣ ΟΥ ΔΙΚΗ Γ' ΕΚΤΕΙΝΑΣ. ἐναντίον τῷ· (528.) ἡ γὰρ δίκη νιν εἶλε. ΕΣΠΑΣΕ, παρήγαγε, παρέπεισεν. Ω ΤΑΝΤΝ ΞΥΝΕΙ. αὕτη γὰρ ἀπόδειξις, οὐ διὰ τὴν θυγατέρα, ἀλλὰ διὰ τὸν μοιχὸν πεφονεῦσθαι τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸ καὶ μέχρι τοῦ νῦν αὐτῷ συνεῖναι καὶ συνοικεῖν.

563. ΤΙΝΟΣ ΠΟΙΝΗΣ. λείπει ἡ διά.

567. ΕΞΕΚΙΝΗΣΕΝ, ἐξεδίωξεν.

575. ΑΝΤΙΒΑΣ, ἀντιπαραταττόμενος, καὶ μὴ βουλόμενος. διὰ τῆς λέξεως δηλοῖ τὸ ἀκούσιον τῆς προαιρέσεως.

577. ΕΙ Δ' ΟΤΝ. πιθανῶς κατασκευάζει, ὅτι εἰ νομοθετεῖς ἄλλον ἀντ' ἄλλου ἀναιρεῖσθαι, κατὰ σαυτῆς νομοθετεῖς. ΠΡΩΤΗ ΘΑΝΟΙΣ ΑΝ. ἀντὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος. ΑΛΛ' ΕΙΣΟΡΑ. ὅρα, φησὶ, μὴ παρακάλυμμα τῶν σαυτῆς ἀδικημάτων ταύτην κομίζῃ τὴν πρόφασιν.

595. ΟΥΔΕ ΝΟΥΘΕΤΕΙΝ ΕΞΕΣΤΙ ΣΕ. ἐπεὶ πάνυ αὐτὴν διήλεγξεν ἐπὶ τῇ μοιχείᾳ, ὥσπερ ἐπιλαμβανομένη αὐτῆς, κἀκείνην ἐκμειλισσομένη φησὶν, ὅτι οὐδὲ νουθετεῖν σε δεῖ· χαλεπαίνεις γὰρ, ὡς λοιδορουμένη. τὸν ἔλεγχον οὖν νουθεσίαν ὠνόμασεν.

608. ΕΪ ΓΑΡ ΠΕΦΥΚΑ. εἰ γέγονα τούτοις τοῖς κακοῖς ἔνοχος, σόμαργος καὶ ἀναιδὴς, ὡς σὺ φῂς, οὐ καταισχύνω σου τὴν φύσιν, ἐλάττων σου οὖσα· ἀλλ' ὁμοία σοι φανήσομαι. ζηλῶ σε, φησίν· ὥσπερ γὰρ σὺ κατὰ Ἀγαμέμνονος Αἴγισθον ἔθρεψας, οὕτω κατὰ σοῦ τὸν Ὀρέστην ἐγώ.

610. ΟΡΩ ΜΕΝΟΣ ΠΝΕΟΥΣΑΝ. ὁ Χορὸς τεθαυμακὼς ἐπὶ τοῖς λόγοις, φησίν· Ὁρῶ μένος πνέουσαν τὴν παῖδα· εἰ δὲ σὺν δίκῃ αὐτῇ τοῦτο τὸ μένος σύνεστιν, τούτου τοῦ

μένους φροντίδα οὐκ ἔτι ὁρῶ γιγνομένην ὑπό τινος· εὐσχημόνως δὲ ἐς τὴν Κλυταιμνήστραν τὸν λόγον ἀποτείνουσιν. ἀντιλαμβανομένη οὖν ἐκείνη τοῦ λόγου, φησίν· Ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος; ΟΥΚ ΕΤ' ΕΙΣΟΡΩ. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐννοῶ.

614. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ. ὑπὲρ ἐπιτάσεως· ὅτι εἰ καὶ δοίη τις ἐξουσίαν ἀντιλέγειν τοῖς γονεῦσιν, ἀλλ' οὐ ταύτῃ παρθένῳ οὔσῃ ἔπρεπε τηλικαύτῃ. ΑΙΣΧΥΝΗΣ ΑΤΕΡ. ἀντὶ τοῦ ἀναισχύντως.

618. ΕΞΩΡΑ ΠΡΑΣΣΩ. κἀγὼ, φησὶν, αἰσθάνομαι ἐπονείδιστα πράσσουσα, καὶ οὐ κατὰ τὴν ἐμὴν ὥραν. ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΜΕ. ἐμφατικώτερον τὸ ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ, διὰ τῆς προθέσεως.

622. Η Σ' ΕΓΩ ΚΑΙ ΤΑ'Μ' ΕΠΗ. ὡς δὴ καὶ τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς λόγοις μετριάζουσα πρὸς αὐτὴν, ταῦτά φησιν ἡ Κλυταιμνήστρα.

627. ΕΤΤ' ΑΝ ΑΙΓΙΣΘΟΣ ΜΟΛΗ. πιθανῶς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἔφη τὸν Αἴγισθον, ὑπὲρ τοῦ παῤῥησίαν δοθῆναι τῇ κόρῃ.

628. ΟΡΑΣ. οὐκ ἐμμένεις οἷς πρότερον εἶπας. ἔφη γάρ· (556.) Καὶ μήν, ἐφίημι.

632. ΕΩ, ΚΕΛΕΥΩ. δεῖ γὰρ πρακτέον τὴν ὑπόθεσιν· διὸ οὐ ποιεῖται πλείονας ἀντιῤῥήσεις. πιθανῶς δέ· οὐ γὰρ χρὴ ἐν ταῖς ἀντιλογίαις θυμοῦσθαι τὸν ἡττώμενον.

634. ΕΠΑΙΡΕ ΔΗ ΣΥ. πρὸς θεράπαιναν φησι. ΘΥΜΑΤΑ, θυμιάματα. ΠΑΓΚΑΡΠΑ. ἐπίπαν ὄσπρια ἔθυον τοῖς θεοῖς. ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΕ. ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν ἵδρυται. ΒΑΞΙΝ, λόγον. ΟΥ ΓΑΡ ΕΝ ΦΙΛΟΙΣ. οὐκ εἰς τὸν Χορὸν ἀποτείνεται, ἀλλ' εἰς τὴν Ἠλέκτραν.

642. τὸ ΜΑΤΑΙΑΝ οὐκ ἔστι ψευδῆ, ἀλλ' ἀνωφελῆ· τί γὰρ πράξει, τοὺς κρατοῦντας διαβάλλουσα. ΜΑΤΑΙΑΝ γοῦν κενὴν λέγει, διὰ τὸ μηδὲν αὐτὴν δύνασθαι πρᾶξαι. ΩΔ' ΑΚΟΥΕ. οὕτως ἐμοῦ λεγούσης. ΤΗΔΕ ΓΑΡ. ἀντὶ τοῦ, τούτῳ τῷ τρόπῳ.

645. ΔΙΣΣΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ. ἢ διπλῆν ἐχόντων φύσιν, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Ὀδ. τ'. 562.)

Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων.

δύναται δὲ τὸ ΔΙΣΣΩΝ καὶ ἀριθμὸν ἐμφαίνειν, ὡς δύο αὐτῆς ὀνείρους θεασαμένης, καὶ τὸ μὲν ἓν φάσμα ἡγησαμένης εἶναι, ὑπὲρ οὗ καὶ πέπομφεν ἀποτροπιασθησομένην τὴν Χρυσόθεμιν· τάχα δὲ καὶ ἕτερον αὐτὴν κεκίνηκεν, ὑπὲρ οὗ καὶ εὔχεται τῷ Ἀπόλλωνι, ὅπερ οὐδὲ ἐξεῖπε πρός τινα, οὐδὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα. ἢ ΔΙΣΣΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ, τῶν ἀμφιβόλων καὶ δισσοπαθῶν. ἔλυσε δὲ αὐτὸ, εἰποῦσα·

εἰ μὲν πέφυκεν ἐσθλὰ, δὸς τελεσφόρα·
εἰ δ' ἐχθρὰ, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.

652. ΦΙΛΟΙΣΙ ΤΕ. τὸ ὅλον ὑπὲρ τοῦ Αἰγίσθου εὔχεται. διὰ δὲ τοῦ πληθυντικοῦ, τοῦ ΦΙΛΟΙΣΙ, τὸ τολμηρὸν τοῦ λόγου ἐπεκάλυψεν. ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΝ. ἀκατάλληλον φαίνεται τὸ ὅλον, ἐὰν μὴ ᾖ τὸ ΟΙΣ ΞΥΝΕΙΜΙ ΝΥΝ ἀπὸ κοινοῦ λαμβανόμενον· φίλοισί τε καὶ τέκνοις συνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν. τὸ δὲ ΔΥΣΝΟΙΑ, ἀπ' αὐτῶν εἰς ἐμὲ, ἢ ἀπ' ἐμοῦ εἰς αὐτούς. ΕΤΗΜΕΡΟΤΣΑΝ. ἑκάστην ἡμέραν εὖ διάγουσαν.

657. ΤΑ Δ' ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ. τὰ περὶ τῆς τελευτῆς Ὀρέστου ἔοικεν εὔχεσθαι. ζητοῦσι δὲ διὰ τί ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἐμφαίνει περὶ τοῦ Ὀρέστου, ὕστερον δὲ τοῦ ἀγγέλου ἐλ-

θόντος φαίνεται ἐφηδομένη. ῥητέον οὖν, ὅτι νῦν μὲν προσδοκῶσα αὐτὸν ἥξοντα ζῶντα· τότε δὲ, ὡς κατὰ ἀποθανόντος παῤῥησιάζεται ἄφοβος γινομένη.

660. ΞΕΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. ὁ παιδαγωγὸς ἥκει πλασόμενος τὰ περὶ τοῦ θανάτου Ὀρέστου. τὸ δὴ ἦθος αὐτοῦ μέσον ἐστὶν, οὔτε ἀποικτιζομένου παντάπασιν, οὔτε ἡδομένου, ἀλλ' ὡς ξένου. εὐκαίρως δὲ ἥκει ἔξω οὐσῶν ἀμφοτέρων· πρῶτον, ἵνα μὴ δισσολογοίη, πρὸς ἀμφοτέρας ἀπαγγέλλων· δεύτερον, πρὸς τὸ δηλωθῆναι τὴν γνώμην ἀμφοτέρων. πιθανῶς δὲ ἐρωτᾷ, ὡς ἀγνοῶν.

664. ΠΡΕΠΕΙ ΓΑΡ ΩΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ. σοχάζεται ἐκ τῆς στολῆς καὶ τῶν βασιλείων.

668. ΕΔΕΞΑΜΗΝ. λείπει ἡ ἀπὸ, ἵν' ᾖ, ἀπεδεξάμην.

675. ΤΙ ΦΗΣ, ΤΙ ΦΗΣ; οἱ ἡδέως ἀκούοντες λόγου, κἂν πάνυ σαφῶς ἀκούσωσι, δὶς καὶ τρὶς τὰ αὐτὰ ἀκούειν βούλονται. ΜΗ ΤΑΥΤΗΣ ΚΑΤΕ. οἷον, μὴ διὰ ταύτην φυλάξῃ εἰπεῖν τὰ ἑξῆς.

679. ΤΩ ΤΡΟΠΩ ΔΙΟΛΛΥΤΑΙ. ἴδιον καὶ τοῦτο τῶν ἡδομένων. μαθόντες γὰρ τὸ πᾶν, καὶ τὸ κατὰ μέρος ἡδόμενοι συνθάνονται. ἔπειτα ὁ ποιητὴς βούλεται εὐδοκιμεῖν περὶ ἀγῶνος λέγων Ἑλληνικοῦ.

682. ΔΕΛΦΙΚΩΝ ΑΘΛΩΝ. οὕτω ἦν ἐπὶ Ὀρέστου ὁ Πυθικὸς ἀγών.

686. ΔΡΟΜΟΥ Δ' ΙΣΩΣΑΣ. τοῦ ἐκ ποδὸς δρόμου. τινὲς δολιχὸν φασιν ἀγωνίσασθαι Ὀρέστην, ὃς ἐστιν εἴκοσι στάδια, εἴκοσιν ἐτῶν ὄντα· ὥστε τῇ φύσει ἴσα τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἐποιήσατο. Ἄλλως· οἷον οὐκ ἐλλείπων κατὰ τὰ τέρματα, ἀλλ' ἴσος φανεὶς τοῖς τέρμασι, κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν, τῆς νίκης ἔτυχεν· ἀλλ' ὁμοίως καὶ ἴσως τεθαυμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ. ἀντὶ τοῦ, ὡς θαυμαστὸς ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτω καὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνη· ὡς ἐπὶ τῷ εἴδει, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

691. ΠΕΝΤΑΘΛ' Α ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. ἅλμα, δίσκον, ἄκοντα, δρόμον, πάλην. ταῦτα ἐν μιᾷ τις ἠγωνίζετο ἡμέρᾳ.

696. ΟΤΑΝ ΔΕ ΤΙΣ ΘΕΩΝ. ὅμοιον τοῦτο τὸ Πινδαρικόν· (Πυθ. β'. 91.) Θεὸς, ὃ καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχε, καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα.

700. ΕΙΣΗΛΘΕ ΠΟΛΛΩΝ. φιλοτίμως, διὰ πιθανότητα, ταῦτα ἐπεργάζεται.

703. ΚΑ'ΚΕΙΝΟΣ. ὁ Ὀρέστης.

706. ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ. ἐμοὶ δοκεῖ ὄνομα εἶναι· ἔθεν γὰρ ἄτοπον ἐπίθετον εἶναι· ὄνομα γὰρ κύριον οὐ προτέθεικε πρὸς τὸ τοῦ πράγματος ἀνεξέλεγκτον. ὅλη γὰρ ἡ διήγησις τοῦ ἀγῶνος πέπλασται. οἱ δὲ Αἰνιᾶνες τῶν Θεσπρωτῶν ἢ Θρᾳκῶν. Ὅμηρος· (Ἰλ. β'. 749.)

τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί.

ΑΘΗΝΩΝ ΤΩΝ ΘΕΟΔΜΗΤΩΝ. προσχαρίζεται τοῖς Ἀθηναίοις, ἐν Ἀθηναίοις λέγων.

716. ΩΣ ΥΠΕΡΒΑΛΟΙ. ὑπεκδράμοι, οἷον πρῶτος τοῦ δρόμου γενέσθαι. ΧΝΟΑΣ δὲ, τὰς τοῦ ἄξονος σύριγγας, καὶ τὰ ΙΠΠΙΚΑ δὲ ΦΡΥΓΑΓΜΑΤΑ, φυσήματα, πνεύματα, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον ἅρμα. σύριγξ δέ ἐστι τὸ εἰς ὀπὴν τοῦ τροχοῦ ἐμβαλλόμενον μέρος τοῦ ἄξονος· καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ὀπὴ τοῦ τροχοῦ οὕτως καλεῖται. λείπει δὲ τὸ ἐλαύνων. τὸ δὲ χνόας βαρέως· τὰ γὰρ εἰς η δισσύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα, ἀπὸ δύο συμφώνων

ἀρχόμενα, ὧν προηγεῖται δασὺ, βαρύνεται· χνόη, φθόη, χλόη. τὸ δὲ πνοὴ οὐκ ἴχει δασύ.

720. ΣΤΗΛΗΝ. τὸν λίθον τὸν καμπτῆρα. ΕΧΡΙΜΠΤ' ΑΕΙ ΣΤΡΙΓΓΑ. ὃ ἐστι προσιπέλαζε τῷ καμπτῆρι ἀεὶ τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ. ΣΕΙΡΑΙΟΝ ΙΠΠΟΝ. τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιόν· προσκείμενον δὲ τῷ καμπτῆρι τὸν ἀριστερόν.

724. ΑΣΤΟΜΟΙ, σκληρόστομοι. ΕΚ Δ' ΥΠΟΣΤΡΟΦΗΣ. ἐξ ὑπαντήσεως ἐκείνων ὑποστρεφόντων. ΒΑΡΚΑΙΟΙΣ, τοῖς Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαΐς καλουμένη.

730. ΝΑΤΑΓΙΩΝ, τῶν πτωμάτων. ΔΕΙΝΟΣ ΗΝΙΟΣΤΡΟΦΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἔμπειρος. πρὸς εὔνοιαν δὲ τῶν ἀκροωμένων ἐπαινεῖ αὐτὸν ὡς Ἀθηναῖον. ΕΞΩ ΠΑΡΑΣΠΑ. φυλαξάμενος, φησὶ, τούτοις συμπεσοῦσιν ἐμπεσεῖν, ἔξω ἀπ' αὐτῶν παρασπᾷ. ΚΑ'ΝΑΚΩΧΕΥΕΙ, ἀνασειράζει, κατέχει. ἀνακωχεύειν γὰρ κυρίως λέγεται, ὅταν, χειμῶνος ὄντος ἐν τῷ πελάγει, σείλαντες τὰ ἄρμενα σαλεύωσιν αὐτόθι, μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνεύματι. μεταφορικῶς οὖν ἐπὶ τοῦ ἅρματος εἴρηκεν· οὐ διημιλλήσατο, ἀλλ' ἀφῆκε τὸν τῶν ἵππων κλύδωνα, καὶ ὕστερος ἠρέμα ἤλαυνε.

735. ΤΩ ΤΕΛΕΙ ΠΙΣΤΙΝ ΦΕΡΩΝ. οἷον πιστεύων, ὅτι ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δρόμου παρελεύσεται· ἢ νομίζων ἕως τοῦ τέλους οὕτως ἐλαύνειν. ΚΑ'ΞΙΣΩΣΑΝΤΕ. ὁ Ὀρέστης καὶ ὁ Ἀθηναῖος.

743. ΛΤΩΝ ΗΝΙΑΝ. χαυνῶν, διὰ τὸ συμπεπλέχθαι. ΑΞΟΝΟΣ ΜΕΣΑΣ ΧΝΟΑΣ. τὸ λειπτὸν μέρος τοῦ ἄξονος, τὸ τριβόμενον ὑπὸ τῆς χοινικίδος. εἴρηται δὲ ὁμοίως τὸ παρὰ Ἀπολλωνίῳ· (Ἀργον. α'. 757.)

ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο.

751. ΛΑΓΧΑΝΕΙ. γράφεται καὶ ΤΤΓΧΑΝΕΙ.

757. ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΧΑΛΚΩ. καὶ ἵνα ἀξιόπιστος εἴη ὁ ἄγγελος, ἵνα πάλιν τὸ περιπαθὲς εἴη τῇ Ἠλέκτρᾳ. ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΣΩΜΑ ΔΕΙΛΑΙΑΣ ΣΠΟΔΟΥ. ἀντίπτωσις, ἀντὶ τοῦ σποδὸν δειλαίαν μεγίστου σώματος.

766. Ω ΖΕΥ. ὡς μὲν γυνὴ κεκίνηται ἐπὶ τῷ πάθει· πρὸς δὲ τὸν κίνδυνον ἀποβλέπουσα ἥδεται. διὰ δὲ τὸν Χορὸν ἀλγεῖν ὑποκρίνεται.

781. Ο ΠΡΟΣΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΟΣ. ὁ ἐπιγενόμενος.

802. ΤΗΝΔΕ Δ' ΕΚΤΟΣΘΕΝ ΒΟΑΝ ΕΑ. τοῦτο οἰκονομικῶς. εἰ γὰρ ἀπορήσασα ἐπὶ τοῖς ἠγγελμένοις ἀπέκλινεν ἑαυτὴν, διελύετο ἂν ἡ ὑπόθεσις.

823. ΠΟΤ ΠΟΤΕ ΚΕΡΑΥΝΟΙ. ἐν τοῖς ἔμπροσθεν (173.) παραμυθούμενος ὁ Χορὸς τὴν Ἠλέκτραν, ἔλεγε· Θάρσει μοι, τέκνον, θάρσει· ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, καὶ τὰ ἐξῆς. νῦν οὖν πανταχόθεν ἀπεγνωσμένης τῆς σωτηρίας, καὶ προτεθείσης τῆς κατὰ τὸν Ὀρέστην συμφορᾶς, εἰκότως παρακεκινδυνευμένῳ τῷ λόγῳ ἐχρήσατο, ὥστε καὶ περὶ θεῶν τι εἰπεῖν, καὶ ὅλως ἀμφισβάλλειν, εἰ ὅλως ἐν οὐρανῷ εἰσιν, εἴ γε περιορῶσι τοιαῦτα γιγνόμενα. καὶ τὸν μὲν Ἥλιον, ὡς πάντα ἐφορῶντα, παρέλαβεν· τὸν δὲ Δία, ὡς πάντων δεσπότην ὄντα. δεῖ δὲ τὸν ὑποκριτὴν ἅμα τῇ βοῇ ἀναβλέψαι τε εἰς οὐρανὸν, καὶ τὰς χεῖρας ἀνατεῖναι· ἃ δὴ κωλύει ὁ Χορὸς, ΜΗΔΕΝ ΜΕΓ' ΑΤΣΗΣ.

826. ΚΡΥΠΤΟΥΣΙΝ. οἷον οὐκ ἄγουσιν εἰς φῶς τὴν τούτων παρανομίαν. Ε Ε, ΑΙ ΑΙ. θρηνεῖ ἡ Ἠλέκτρα τὸν ἀδελφόν. ἐλεεινὸν δὲ λίαν τὸ τοιοῦτον μέλος.

831. ΑΠΟΛΕΙΣ. ἀποκναίεις με, φησὶν, ἐν τοῖς ἀθεραπεύτοις παρηγορῶσα. δακ-

μονίως δὲ τοῦτο ἐπήγαγεν. οὐ γὰρ ἀμελήσασα τῶν ἀπὸ τοῦ Χορεῦ ἐπιτιμήσεων, ἐρεῖ τι ἀπρεπὲς εἰς θεούς, ἐπεὶ καὶ τιλίως ἀμηχανεῖ ὁ Σοφοκλῆς εἰς τοὺς θεοὺς βλασφημῶν· καὶ γὰρ εἰς ἦν τῶν θεοσεβεστάτων· ἀλλ' ὥσπερ δυσχεραίνουσα ταῖς ἐπιτιμήσεσιν, ὡς ψυχραῖς, τοῦτό φησιν. οἱ δὲ ἐν τοῖς προφανέσι καὶ ἀθεραπεύτοις πάθεσι μετριάζειν αὐτὴν ἀξιοῦσιν.

837. ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙΣ ΕΡΚΕΣΙ. ταῖς διὰ χρυσοῦ γινομέναις τέχναις τοῦ δεθέντος ὅρμου Ἐριφύλη, διὰ τὴν Ἀμφιαράου ἔξοδον, διὰ τὰς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἀπάτας. ἢ ἐπὶ τῶν ἁρμάτων φησὶν, οἷον τοῖς χρυσῷ δεδεμένοις καὶ κατεσκευασμένοις, ἅπερ ἕρκη εἶπεν, οἷον, περιφράγματα καὶ τείχη, ὧν οὐκ ἐξέφυγεν Ἀμφιάραος, ἀλλ' ἐνεσχέθη ἐν αὐτοῖς. ἢ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙΣ, τῷ ὅρμῳ, ὃς ἦν ἐκ χρυσοῦ πεποιημένος· τὸ δὲ ΕΡΚΕΣΙΝ, οἷον τοῖς δεσμοῖς καὶ φράγμασι, καὶ τῇ ἀνάγκῃ τῇ ἀπὸ τοῦ ὅρμου γενομένῃ. ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΠΑΤΑΙΣ. ἢ τῇ ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἀπάτῃ· ἢ καθόλου τὸν χρυσὸν, γυναικῶν ἀπάτην εἶπεν. θαυμαστῶς δὲ εἴρηκεν, ὅτι καὶ οὗτος διὰ γυναικῶν ἀπώλετο. Ἄλλως. ΟΙΔΑ ΓΑΡ ΑΝΑΚΤ' ΑΜΦΙΑΡΕΩΝ. ὁ Χορός φησιν, ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ τῷ θανάτῳ ἐσί τις εὐτυχία· τιμὴν δὲ αὐτῷ φησιν ἔσεσθαι, διὰ τὸ μαντεύεσθαι αὐτόν.

840. Ε Ε. οὐ προσιεμένη οὐδὲ τοὺς τοιούτους λόγους, θρηνεῖ ἡ Ἠλέκτρα.

841. ΠΑΜΨΥΧΟΣ ΑΝΑΣΣΕΙ. ἀντὶ τοῦ, πασῶν ψυχῶν ἀνάσσει, αἳ δὴ ἐν χρείᾳ καθεσταῖσι τῆς ἐκείνου μαντικῆς. ἢ ΠΑΜΨΥΧΟΣ, ὁ διασώσας πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ἢ ὁ διὰ παντὸς τὴν ψυχὴν σώζων, ὅ ἐστιν, ἀθάνατος.

842. ΦΕΥ. μνησθεῖσα τῆς Ἐριφύλης ἡ Ἠλέκτρα, ἀναδοᾷ ἐπὶ τῷ ἤθει αὐτῆς δυσχεραίνουσα. ΦΕΥ ΔΗΤ' ΟΛΟΑ ΓΑΡ. ὁ Χορὸς συγκαταθέμενός φησιν, ὅτι δικαίως ἀνεβόησας· ὀλοὴ γὰρ ἦν ἡ Ἐριφύλη. ὅρα δὴ οὖν εἰ ἔπραξέ τι ὁ Χορός. ἀπέσπασε γὰρ αὐτὴν τοῦ θρηνεῖν, ἐμβαλὼν τὸ κατ' αὐτὴν μύθευμα. ΕΔΑΜΗ. ἡ Ἐριφύλη δηλονότι. ὁ δὲ λόγος ἀποφαντικός. ὁ Χορὸς δὲ, ὡς συνθανομένης, ἐπάγει τὸ ΝΑΙ.

846. ΟΙΔ' ΟΙΔ' ΕΦΑΝΗ. οἶδα ὅτι ἐδάμη. ἐφάνη γὰρ ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ ἐν τῷ φόνῳ, τουτέστι τιμωρὸς τοῦ πατρός. ἐμοὶ δὲ οὐδεὶς πάρεστιν, ἀποθανόντος Ὀρέστου. ὁ μὲν οὖν Χορὸς παρέβαλε τὸν Ἀγαμέμνονα τῷ Ἀμφιαράῳ, ἵνα ἡ Ἠλέκτρα εὔελπις εἴη περὶ τοῦ πατρὸς, ὅτι τεύξεται τιμῆς τινος· ἡ δὲ φησιν ὅτι Ἀμφιάραος ὑπὸ τοῦ Ἀλκμαίωνος ἔτυχε τιμωρίας. πάνυ δὲ περιπαθῶς τὸ πάθος τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς ἑαυτὴν μεταφέρει, διὰ τοῦ ΕΜΟΙ Δ' ΟΥΤΙΣ.---ΜΕΛΕΤΩΡ. φροντιστὴς, ᾧ ἐπιμελὲς γέγονε μετελθεῖν τὸν τοῦ πατρὸς θάνατον, τοῦ Ἀμφιαράου.

849. ΔΕΙΛΑΙΑ ΔΕΙΛΑΙΩΝ. καὶ τοῦτο εἶδος παραμυθίας, τὸ εἴ τι παραχωρεῖν τοῖς λυπουμένοις, καὶ συγχωρεῖν αὐτοῖς κλαίειν, ὡς ἐπὶ ἀπαρηγορήτοις κακοῖς.

850. ΚΑ'ΓΩ ΤΟΤΔ' ΙΣΤΩΡ. κἀγὼ τούτου ἐπίσημων εἰμὶ, ὅτι ταλαίπωρός εἰμι. Ἄλλως· οἶδα, φησὶν, ὅτι δειλαία εἰμὶ αὐτῷ τούτῳ τῷ πανσύρτῳ τῶν πολλῶν ἀχέων. ΠΑΝΣΤΡΤΩ. τῷ πάντα σύροντι τὰ κακά. ἢ τῷ μετὰ πάσης ὁρμῆς τῶν κακῶν ὡρμημένῳ. ΠΑΜΜΗΝΩ. τῷ πολυχρονίῳ καὶ διηνεκεῖ. δειλαία οὖν εἰμὶ, οἷον κατ' αὐτὸ τοῦτο, καθὸ πάντα τὰ ἄχη εἰς ἡμᾶς συνεσύρη, καὶ διηνεκῆ παρέμεινεν.

854. ΜΗ ΜΕ ΝΥΝ ΜΗΚΕΤΙ. μηκέτι οὖν με, φησὶ, παρηγορήσετε, ὅπου γε οὐ πάρεισιν αἱ τῶν ἐλπίδων ἀρωγαὶ, αἱ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν. ΚΟΙΝΟΤΟΚΩΝ. τῶν ἀπ' ἀμφοῖν τῶν γονέων. ἢ τῶν ἀδελφικῶν, τῶν τοῦ αὐτοῦ πατρὸς κεκοινωνηκότων. τινὲς,

τῶν πᾶσι κοινῶν. διὰ δὲ τοῦ ΕΥΠΑΤΡΙΔΑΝ ηὔξησε τοῦ πατρὸς τὸ ἐγκώμιον, οἷον εὐγενῶν καὶ γενναίων, οἷος ἦν καὶ Ὀρέστης, γεγενὼς ἐξ Ἀγαμέμνονος.

861. ΧΑΛΑΡΓΟΙΣ. ταῖς λευκόποσιν, ἢ ταῖς ταχείαις ἐν ταῖς χηλαῖς. χηλὰς δὲ ἀντὶ τῶν ὁπλῶν παρέλαβεν. εἰπόντος δὲ τοῦ Χοροῦ ΠΑΣΙ ΘΝΗΤΟΙΣ ΕΦΥ ΜΟΡΟΣ, ἀντιτίθησιν ἡ Ἠλέκτρα· Ἆρα οὖν οὕτω πίπρωται τοῖς θνητοῖς τελευτᾶν ἐν ταῖς ἁμίλλαις ταῖς ἱππικαῖς; ΤΜΗΤΟΙΣ ΟΛΚΟΙΣ. τμητοῖς λώροις, τοῖς ἱμᾶσιν. ὁλκοὺς οὖν, ἀντὶ τῶν ἱμάντων ἐν οἷς εἱλκύσθη.

864. ΑΣΚΟΠΟΣ. ἀπροόρατος ὁ θάνατος.

865. ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥΚ. ΕΙ ΞΕΝΟΣ. τοῦ Χοροῦ εἰπόντος, Ἀπροϊδὴς ἡ κατὰ τὸν ἀγῶνα λώβη, ἡ Ἠλέκτρα πρὸς ἕτερον ἐπήγαγεν, ὅτι δὴ πίπονθεν ἀπροσδοκήτως, ἐπ' ἀλλοδαπῆς τελευτῶν καὶ ἐμοῦ χωρίς. ΚΕΚΕΥΘΕΝ. ἀντὶ τοῦ κρύπτεται.

871. ΥΦ' ΗΔΟΝΗΣ ΤΟΙ. ἡ Χρυσόθεμις παραγέγονε, τὰ ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου ἐγκείμενα τῷ τάφῳ εὐροῦσα. τοῦτο τὸ πρόσωπον εἰσήγαγεν, ἵνα μὴ εἰς μακρὸν ἡ ὀλόφυρσις ἡ Ἠλέκτρας γένηται. ΣΥΝ ΤΑΧΕΙ ΜΟΛΕΙΝ. λείπει ἡ ὑπέρ. ὑπὲρ τοῦ σὺν τάχει μολεῖν.

875. ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΣΥ ΠΗΜΑΤΩΝ. τῶν νοσημάτων τὰ μὲν θεραπεύεται προσκαίροις θεραπείαις, ὅπερ ἐστὶν ἄρηξις· τὰ δὲ θεραπεύεται παντελῶς, ὅπερ ἐστὶν ἴασις. κατ' οὐδένα οὖν τρόπον προκόπτει τὰ ἡμέτερα ἐπὶ τὸ βέλτιον.

878. ΚΛΥΟΥΣ', ΕΝΑΡΓΩΣ. ἐπὶ τοῦ κλύουσα πρὸς βραχὺ διαιρετέον, ἵν' ᾖ· πάρεις' ἐναργῶς, ἴσθι τοῦτο κλύουσα ἐμοῦ.

888. ΘΑΛΠΗ. ἀντὶ τοῦ παρακόπτεις τὰς φρένας, ὡς ἐν πυρετῷ. ΑΝΗΚΕΣΤΩ δὲ ΠΤΡΙ, ὡσεὶ ἔλεγεν ἀνιάτῳ ἐλπίδι. ἀνέλπιστον γὰρ τὸ παραγενέσθαι Ὀρέστην ἤδη ἀπολωλότα.

893. ΑΡΧΑΙΟΝ ΤΑΦΟΝ. τὸν ἐκ πολλοῦ ᾠκοδομημένον. ΠΗΓΑΣ ΓΑΛΑΚΤΟΣ. πολὺ γάλα, ὡς τὸ δακρύων πηγὰς, ἀντὶ τοῦ πολλὰ δάκρυα. ΘΗΚΗΝ ΠΑΤΡΟΣ. τὴν σορὸν λέγει, ἔνθα τὸ λείψανον ἐτέθη. ΝΕΩΡΗ. νεωστὶ ἠρτημένον· ἢ ἐκ νέου τινὸς, καὶ ὥραν ἔχοντος νέαν.

903. ΣΤΝΗΘΕΣ ΟΜΜΑ. ὅραμα, ὃ ἀεὶ ἐφανταζόμην κατὰ ψυχήν.

909. ΤΩ ΓΑΡ ΠΡΟΣΗΚΕΙ ΠΛΗΝ Γ' ΕΜΟΥ ΚΑΙ ΣΟΥ ΤΟΔΕ. τὸ ἀποκείρασθαι τὰς κόμας δηλονότι. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ὄψεως τοῦ βοστρύχου κινεῖσθαι ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν, γελοῖον. πιθανῶς οὖν ἐπάγει, ὅτι οὐδενὶ ἄλλῳ, ἢ τῷ πάνυ συνημμένῳ κατὰ γένος, τὰ τοιαῦτα προσήκει.

914. ΤΟΙΑΥΤΑ ΠΡΑΣΣΕΙΝ. τὰ ἐπὶ τῇ τιμῇ γιγνόμενα τοῦ πατρός. ΤΑ'ΠΙΤΙΜΙΑ. γράφεται ΤΑ'ΓΛΑΙΣΜΑΤΑ.

919. ΥΠΑΡΞΕΙ ΚΥΡΟΣ, ἐπιτυχίαν ἄρξει.

929. ΟΥΔΕ ΜΗΤΡΙ ΔΥΣΧΕΡΗΣ. ὅ ἐστιν, οὐ κατὰ τοῦτο τῇ μητρὶ δυσχερὴς ὀφθείς, καὶ διὰ τῆς ἀγγελίας λυπήσας αὐτήν. γράφεται καὶ ΜΗΤΡΙ ΔΥΣΜΕΝΗΣ.

933. ΜΝΗΜΕΙ' ΟΡΕΣΤΟΥ. τοῦ Ὀρέστου μνημόσυνα.

942. ΩΝ ΕΓΩ ΦΕΡΕΓΓΥΟΣ. ὧν ἐγὼ εἰς τὸ πράττειν ἀσφαλής εἰμι. φερέγγυος λέγεται ὁ ἐκδεξάμενός τι καὶ δυνάμενος ἀποτίσαι, οἷον ἀξιόχρεως, δυναμένη ἀναδέξασθαι.

944. ΕΙ ΤΙΣ ΩΦΕΛΕΙΑ. τοῦτο τῷ προτέρῳ ὅμοιον,

ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;

945. ΕΥΤΥΧΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἐπιτυγχάνεται.

946. ΣΥΝΟΙΣΩ, συμπονήσω. τοῦτο συνῳδὸν τῷ·

τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος;

947. ΒΕΒΟΥΛΕΥΜΑΙ ΠΟΙΕΙΝ. γράφεται ΤΕΛΕΙΝ.

953. ΠΡΑΚΤΟΡΑ, ἔκδικον.

958. ΠΟΙ ΓΑΡ ΜΕΝΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, εἰς τίνα χρόνον.

964. ΟΥ ΓΑΡ ΩΔ' ΑΒΟΥΛΟΣ. προειποῦσα τὰ δεινὰ, τὸ χαλεπώτερον ἐπιφέρει, ὡς οὐδὲ μεταβολῆς τυχεῖν ἐλπὶς ἔνεστι.

975. ΤΙΣ ΓΑΡ ΠΟΤ' ΑΣΤΩΝ. ὅρα ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Ἠλέκτρας, ὅτι πάντα τέθεικε τὰ ἀγαθὰ, ἅπερ αὐταῖς παρέσται, ἀνελούσαις τὸν Αἴγισθον· τὰ δὲ ἕτερα ὑπεξήρηκεν, ὁποῖα πείσονται ἁλοῦσαι. καίτοι ἦν κατὰ τὸ πάθος τῆς Ἠλέκτρας κἀκεῖνα προσθεῖναι, ὅτι καλόν μοι ἀποθανεῖν οὕτω δυστυχούσῃ, ὁποῖα καὶ πρόσθεν ἔλεγεν· (821.) ὡς χάρις μὲν, ἂν θάνω, λύπη δ', ἐὰν ζῶ. ἀλλ' ᾔδει τὸ περίφοβον τῆς Χρυσοθέμιδος, ὥστε ἑκοῦσα τοὺς δειλοτέρους τῶν λόγων ὑπεξεῖλεν, ὥστε μηδὲ εἰς ἔννοιαν τῶν κινδύνων ἐκείνην καταστῆσαι.

977. ΙΔΕΣΘΕ ΤΩΔΕ. ἀντὶ τοῦ, τάσδε. ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις κέχρηται, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς. τὼ χεῖρε γάρ φασι. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. ε'. 778.)

Τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.

ΠΡΟ'ΥΣΤΗΤΗΝ ΦΟΝΟΥ. ἀντὶ τοῦ, αἵ τινες προέστησαν περὶ τοῦ φόνου τῶν ἐχθρῶν.

981. ΤΟΥΤΩ---ΤΩΔΕ. ἀντὶ τοῦ, ταύτας.

984. ΤΟΙΑΥΤΑ ΤΟΙ ΝΩ. ἤγουν οὕτως ἐπαινέσεται ἡμᾶς, ὥστε μὴ λιπεῖν ἡμῖν τὸ κλέος καὶ ζώσαις καὶ θανούσαις.

990. ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. ὁ Χορὸς ὑπερτεθαυμακὼς τὸ τολμηρὸν τῆς Ἠλέκτρας φησὶν, ὅτι μετὰ προγνώσεως καὶ ἀσφαλείας δεῖ τὰ τοιαῦτα καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν.

993. ΕΣΩΖΕΤ' ΑΝ ΤΗΝ ΕΥΛΑΒΕΙΑΝ. οὐ σώζει, φησὶ, τὴν εὐλάβειαν· ἀλλ' ἔστι θρασεῖα καὶ ῥιψοκίνδυνος. ΤΟΙΟΥΤΟΝ ΘΡΑΣΟΣ ΑΥΤΗ Θ' ΟΠΛΙΖΗ. λίαν ἐμφαντικῶς τῷ θράσει φησὶν αὐτὴν ὁπλίζεσθαι, ὡς μηδὲν ἀμυντήριον αὐτὴν ἔχουσαν, εἰ μὴ μόνον θράσος. ΓΥΝΗ ΜΕΝ. ταῦτα πάντα ὅμοια τοῖς ἐν Ἀντιγόνῃ. εἴ τις παραβάλοι, εἴσεται τοῖς αὐτοῖς διανοήμασι χρησάμενον Σοφοκλέα. ΣΘΕΝΕΙΣ Δ' ΕΛΑΤΤΟΝ. τοῦτο δεύτερον κεφάλαιον. ΔΑΙΜΩΝ ΔΕ. τὸ τρίτον κεφάλαιον καὶ ἀναγκαιότερον, ὡς οὐδὲ ἐκ παραδόξου κατορθῶσαι ἡμᾶς τὴν ἐπιχείρησιν εἰκὸς, τῆς τύχης μὴ συλλαμβανομένης. ΑΠΟΡΡΕΙ, ἐλαττοῦται, μαραίνεται.

1005. ΛΥΕΙ ΓΑΡ ΗΜΑΣ ΟΥΔΕΝ. οὐ λυσιτελεῖ γὰρ ἡμῖν, φησίν· οὐκ ἀπαλλάσσει τῶν κακῶν. ἢ ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἡμᾶς ἐκλύσεται. ΔΥΣΚΛΕΩΣ ΘΑΝΕΙΝ. ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ μετ' αἰσχρᾶς τιμωρίας ἀποθανεῖν. καὶ Ὅμηρος· (Ὀδ. χ'. 462.)

Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην.

1007. ΑΛΛ' ΟΤΑΝ ΘΑΝΕΙΝ ΧΡΗΖΩΝ. ὅρα ὅτι τοῦτο δηλοῖ τὸ δυσκλεῶς. ΕΙΤΑ ΜΗΔΕ ΤΟΥΤ' ΕΧΗ ΛΑΒΕΙΝ. οὐ τὸ τοῦ θανάτου δεινὸν, ἀλλ' ὅταν ἐπιθυμῶν τις ἀποθανεῖν, ὥστε τὰς παρούσας κολάσεις ἐκφυγεῖν, τότε μηδὲ τούτου τύχῃ. τοιαῦτα οὖν πεισόμεθα, ὧν ὁ θάνατος αἱρετώτερος.

1018. Α'ΠΗΓΓΕΛΛΟΜΗΝ. *ἀντὶ τοῦ, ἃ ἠξίουν. τὸ δὲ παρακαλεῖν, ἐπαγγέλλειν φησίν.* ΑΛΛ' ΑΥΤΟΧΕΙΡΙ ΜΟΙ. *παρατήρει κἀνθάδε τὴν εὐτολμίαν, ὡς καὶ ἐν Ἀντιγόνῃ.*

1026. ΕΙΚΟΣ ΓΑΡ ΕΓΧΕΙΡΟΥΝΤΑ. *εἰκὸς γὰρ τὸν κακῶς ποιεῖν ἐπιχειροῦντα, καὶ πάσχειν κακῶς. τοῦτο δὲ Πινδαρικόν·* (Νεμ. δ'. 51.) *ἐπεὶ ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.*

1028. ΧΩ'ΤΑΝ ΕΥ ΛΕΓΗΣ. *οἷον ἔσαι καιρὸς, ὅτε με εὐφημήσεις· ἤτοι πεισθήσομαι καὶ ἐπαινέσω σε, ὅταν εὖ λέγῃς.*

1036. ΑΤΙΜΙΑΣ ΜΕΝ ΟΥ. *οὐκ ἀτιμάζω σε, ἀλλὰ προνοοῦμαί σου.*

1039. Η ΔΕΙΝΟΝ ΕΥ ΛΕΓΟΥΣΑΝ. *δεινὸν ἐμὲ καλῶς λέγουσαν δοκεῖν ἐξαμαρτάνειν. ἐπεὶ δὲ ἡ Χρυσόθεμις καλῶς λέγει, δοκεῖ δὲ ἁμαρτάνειν διὰ τὸ μὴ πράσσειν τὰ δίκαια ὑπὲρ ἐκδικίας τοῦ πατρὸς, πρὸς τοῦτο ἡ Ἠλέκτρα· Δεινόν ἐστι σύμφορα δοκοῦσαν συμβουλεύειν, ἄδικα πράσσειν καὶ ἁμαρτάνειν· ὅπερ ἡ Χρυσόθεμις εἰς Ἠλέκτραν τρέπει ἐν τῷ ἑξῆς στίχῳ·* ΕΙΡΗΚΑΣ ΟΡΘΩΣ Ω ΣΥ ΠΡΟΣΚΕΙΣΑΙ ΚΑΚΩ. *τῷ ἁμαρτάνειν· λέγουσα γὰρ δίκαια καὶ εὐπρεπῆ, ἐν αὐτοῖς ἁμαρτάνεις· ἀλυσιτελῆ γὰρ ἐπιχειρεῖς ποιεῖν.*

1044. ΑΛΛ' ΕΙ ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΑΥΤΑ. *οἷον, τοῖς δεινοῖς περιπεσοῦσα, ἐπαινέσεις με σύμφορά σοι βουλεύσασαν.*

1046. ΠΑΛΙΝ. *εἰς τοὐπίσω, εἰς τὸ ἐναντίον.*

1052. ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ. *ἀντὶ τοῦ κοινωνήσω.*

1056. ΟΤΑΝ ΓΑΡ ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ. *παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·* (Ἰλ. ρ'. 32.) *ῥιχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.*

1058. *τὸ* ΑΝΩΘΕΝ *ἢ τόπου, ἢ χρόνου ἐστίν. ἄνωθεν ἐκ φύσεως, ἢ τοὺς ἐν τῷ ἀέρι. οἰκεῖον δὲ τῷ Χορῷ ἀγανακτοῦντι ἐπὶ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, τὸν περὶ τῶν ἀλόγων ἐνταῦθα παραλαβεῖν λόγον, ὅτι ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις φυσική τις ἐστὶ φιλοστοργία· ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἄστοργος. τὸ δὲ ἑξῆς· Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς ὁρῶντες καλῶς κηδομένους τῆς τροφῆς, ἀφ' ὅτων τε ἂν βλαστῶσι, καὶ ἀφ' ὧν ἂν ὄνησιν εὕρωσιν· ἐπὶ τῶν τέκνων τὰ δύο· ἀφ' ὧν τ' αὐτοῖς βλαστῶσι τὰ τέκνα, ἀφ' ὧν τε καὶ ὄνησιν εὕρωσι. λέγονται δὲ οἱ πελαργοὶ γεγηρακότας τοὺς γονεῖς βαστάζειν τοῖς πτεροῖς, ἕως ὅτου πτεροφυήσωσι.* ΤΕΛΟΥΜΕΝ. *καλῶς ὁ Χορὸς καὶ ἑαυτὸν συγκαταλέγει, ἵνα μὴ δοκῇ φορτικὸς εἶναι τούτοις, καθ' ὧν τὸν λόγον πεποίηται.*

1065. ΟΥΚ ΑΠΟΝΗΤΟΙ. *ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐπὶ πολὺ ἔσονται ἀθῶοι οἱ περὶ Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν.* Ω ΧΘΟΝΙΑ. *οὐ τὴν ἐπίγειόν φησιν, ἀλλὰ τὴν κατὰ γῆς χωρῆσαι δυναμένην.* ΤΟΙΣ ΕΝΕΡΘ' ΑΤΡΕΙΔΑΙΣ. *ἢ Ἀγαμέμνονα, ἢ Ὀρέστην· δοκοῦσι γὰρ αὐτὸν τεθνηκέναι.* ΑΧΟΡΕΥΤΑ. *ἐφ' οἷς οὐκ ἄν τις χορεύσειεν.* ΟΝΕΙΔΗ δὲ, *τὰ πένθιμα ὀνείδη· ἐπειδὴ ὄνειδος ἦν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ ἐπιχαίρειν Ὀρέστῃ.*

1070. ΟΤΙ ΣΦΙΣΙΝ ΗΔΗ. *ἡ ἀπόστασις πρὸς τὴν Κλυταιμνήστραν. ἄγγειλον οὖν, φησὶν, ὅτι τὰ κατ' οἶκον νενόσηκε, καὶ οὐκ ἔστιν ὑγιῆ.* ΟΥΚ ΕΤ' ΕΞΙΣΟΥΤΑΙ. *οὐκ ἔτι ἴσα φρονοῦσιν, ὡς ἐν φιλίᾳ διαιτώμεναι· ἀλλὰ σασιάζουσι πρὸς ἀλλήλας.* ΣΑΛΕΥΕΙ, *κινδυνεύει· ἐκ μεταφορᾶς τῶν νηῶν. μένει δὲ αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς χωρὶς ἀγκύρας.*

1075. ΤΟΝ ΑΕΙ ΠΑΤΡΟΣ. λείπει ἡ περί. περὶ τοῦ πατρὸς στενάχουσα, ὡς τὸ Ὁμηρικόν· (Ἰλ. χ'. 424.)

Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
ὡς ἑνός.

τὸ δὲ ἑξῆς· ὠὶ τὸν τοῦ πατρὸς μόρον στενάχουσα. ἢ ΤΟΝ ΑΕΙ, εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον.

1078. ΟΥΤΕ ΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΕΙΝ ΠΡΟΜΗΘΗΣ. πρόνοιαν οὐκ ἔχουσα τοῦ μὴ ἀποθανεῖν, ὅ ἐστιν ἀφειδοῦσα τῆς ἰδίας ψυχῆς, καὶ ῥιψοκινδυνοῦσα. ΤΟ ΤΕ ΜΗ ΒΛΕΠΕΙΝ ΕΤΟΙΜΑ. ἑτοίμη καὶ τῆς ὄψεως στέρεσθαι, τουτέστιν ἀποστερηθῆναι τῶν ὀμμάτων· ἀντὶ τοῦ, καὶ ἀποθανεῖν ἑτοίμη, καὶ ζῶσα κολάζεσθαι. καὶ τοῦτο λέγει ΔΙΔΥΜΗΝ ΕΡΙΝΝΥΝ. ἢ ἐπὶ τοῦ θανάτου τὰ δύο· ἑτοίμη μὴ βλέπειν αὐτοὺς, ἀλλ' ἐν σκότει γενέσθαι τοῦ θανάτου, ἐν τῇ αὐτῇ ἐριννύϊ γενομένη τῷ Ἀγαμέμνονι, ὅ ἐστι διπλῆ ἐριννύς. Ἄλλως· ΔΙΔΥΜΑΝ ΕΡΙΝΝΥΝ, Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν.

1084. ΝΩΝΥΜΝΟΣ. νώνυμνος τῆς εὐκλείας θέλων γενέσθαι. ΩΣ ΚΑΙ ΣΥ. οὕτω καὶ σὺ, ὦ παῖ, εἶλου τὸν αἰῶνα πάγκλαυτον. ΚΟΙΝΟΝ. διηνεκῆ καὶ κοινὸν ἐπὶ παντὸς αἰῶνος ἑαυτῆς. ΚΑΘΟΠΛΙΣΑΣΑ. καταπολεμήσασα τὸ αἰσχρὸν καὶ νικήσασα· οἷον τοὺς ἐχθροὺς καταγωνισαμένη.

1095. Α ΔΕ ΜΕΓΙΣΤ' ΕΒΛΑΣΤΕ. ἃ δὲ φυσικὰ καὶ μέγιστα νόμιμα ἔβλαστε, τούτων ἀποφερομένην τὰ ΑΡΙΣΤΑ. ἢ ΕΡΙΣΤΑ, ἀμφηρίστως τῇ εὐσεβείᾳ τῇ τοῦ Διός· ἢ ἐριστικῇ τῇ εὐσεβείᾳ, ἣ ἄν τις ἐρίσειεν, ἀντὶ τοῦ περισπουδάστως προσφερομένην τῇ εὐσεβείᾳ τὰ νόμιμα, ἀντὶ τοῦ, μετὰ εὐσεβείας πράττουσαν. ΤΑ ΔΙΟΣ. γράφεται ΖΗΝΟΣ.

1098. ΑΡ' Ω ΓΥΝΑΙΚΕΣ. Ὀρέστης πάρεστι σὺν τῷ Πυλάδῃ κομίζων τὰ λείψανα τῶν λογοποιουμένων ὀστῶν ἑαυτοῦ. θαυμαστὴ δὲ ἡ οἰκονομία τοῦ ποιητοῦ, μὴ ἅμα τῇ ἀπαγγελίᾳ τοῦ θανάτου κομίσαι τὰ λείψανα, ἵνα εὔλογος πρόφασις γένηται τῆς παρόδου τῷ Ὀρέστῃ, καὶ παρ' αὐτὰ ὁ ἀναγνωρισμὸς πρὸς αὔξησιν τοῦ πάθους.

1101. ΙΣΤΟΡΩ. γράφεται ΜΑΣΤΕΤΩ.

1102. ΑΖΗΜΙΟΣ. ἀληθὴς καὶ οὐχ ὑπέχων ζημίαν τοῦ ψεύδους.

1117. ΕΙΠΕΡ ΤΙ ΚΛΑΙΕΙΣ. ἀξιοπίστως ἄγαν Ὀρέστης σκληρός ἐστιν, οὐχ οἷον δεῖ ἄγγελον εἶναι, καὶ συναχθόμενον τοῖς ἀτυχήμασιν ἔσθ' ὅτε.

1123. ΔΟΘ'. εἰκὸς αὐτοῖς ἕπεσθαί τινας. περιπαθῶς δὲ λίαν τὸ Η ΤΙΣ ΕΣΤΙ.

1127. ΨΥΧΗΣ ΟΡΕΣΤΟΥ ΛΟΙΠΟΝ. λοιπὸν μνημεῖον. τοῦτο δέ φησι λαβοῦσα τὸ τεῦχος. ὑπερφυῶς δὲ ἔχει τῇ διαθέσει, λαβοῦσαν καὶ βαστάζουσαν τὰ ὀστᾶ ὀδύρεσθαι. ΟΥΧ ΩΝΠΕΡ ΕΞΕΠΕΜΠΟΝ. Ὅμηρος· (Ἰλ. τ'. 288.)

Ζωὸν μέ σ' ἔλιπον ἐγὼ, κλισίηθεν ἰοῦσα.

1137. ΣΗΣ ΚΑΣΙΓΝΗΤΗΣ ΔΙΧΑ. οἷον τῆς μότης σου κηδομένης. ὅλα δὲ ἐπιτέταται τῷ πάθει, διὰ τὸ παρεῖναι τὸν Ὀρέστην· ὡς καὶ Πηνελόπη παρόντα Ὀδυσσέα θρηνεῖ παρ' Ὁμήρῳ, ἐν οἷς φησί· (Ὀδ. τ'. 209.) Κλαιούσης ἐὸν ἄνδρα παρήμενον. ἐνθάδε δὲ δίκαιον δηλοῦσθαι, ὅτι ἀδελφὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ ἐν τῷ λόγῳ. ἀγνοῶν γὰρ αὐτὴν Ὀρέστης, ἀπολοφυρομένην γνώσεται.

1145. ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΠΟΤΕ. οὐ γὰρ ἦς, φησὶ, τῆς μητρὸς ποτὲ ἢ καὶ ἐμοῦ μᾶλλον, ἵνα ἐπὶ τοῦ ΗΣΘΑ διασείλωμεν. οὐκ ἦσθα τῆς μητρὸς, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἐμοῦ. οἷον ἐγώ σοι μᾶλλον ἤμην μήτηρ, ἤπερ ἡ Κλυταιμνήστρα. τὸ δὲ ΦΙΛΟΣ, ἀντὶ τοῦ ὄφιλος.

Ἄλλως· οὐκ ἦς τῆς μητρὸς φίλος μᾶλλον ἢ ἐμοῦ· ἀντὶ τοῦ, οὐ τῇ μητρὶ προσέκωσε μᾶλλον. ἄμεινον δὲ τὸ ἕτερον διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ Ὀρέστου, ἐφ' ᾗ τὸ φίλον εἶναι αὐτὸν, καὶ διακρίνειν τινὰ τότε οὐκ ἐνεχώρει· μικρὸς γὰρ ἦν.

1171. ΘΝΗΤΟΥ ΠΕΦΥΚΑΣ ΠΑΤΡΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ. πιθανῶς πρόσκειται τὸ ὄνομα τῆς Ἠλέκτρας, ἵνα μάθῃ Ὀρέστης. οὐ γὰρ μόνη ἦν αὐτῷ ἀδελφή. τοῖς δὲ κοινοῖς βοηθήμασι χρῆται ὁ Χορὸς ἐν τῇ παρηγορίᾳ.

1174. ΦΕΥ ΦΕΥ ΤΙ ΛΕΞΩ. ἀναγκαῖον ἐμφανισθῆναι τὸν Ὀρέστην. διεφθάρη γὰρ τὸ συνεκτικὸν τῆς ὑποθέσεως, σιωπῶντος αὐτοῦ. ΓΛΩΣΣΗΣ. γράφεται ΓΝΩΜΗΣ.

1178. ΤΟΔ' ΕΣΤ' ΕΚΕΙΝΟ. τοῦτο δύναται μὲν καὶ ἡ Ἠλέκτρα λέγειν· εὐπρεπέστερον δὲ τῷ Χορῷ περίκειται, ἵνα μὴ περὶ τοῦ ἑαυτῆς εἴδους εἴπῃ τι. θαυμασῶς δὲ τὴν μὲν Κλυταιμνήστραν ἀπὸ τοῦ λαμπροῦ σχήματος ὁ ἄγγελος ἐγνώρισεν· οὗτος δὲ οὐ γινώσκει τὴν Ἠλέκτραν, διὰ τὸ κεκακῶσθαι τὸ σῶμα.

1184. ΩΔ' ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΣΤΕΝΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἀμφ' ἐμοὶ καθορῶν στενάζεις.

1186. ΕΝ ΤΩ ΔΙΕΓΝΩΣ. ἐν τίνι; ἢ διὰ τί; ποίῳ λόγῳ εἰρημένῳ τοῦτον συνῆψας τὸν λόγον;

1193. ΤΗΔΕ. εἰς τοῦτο.

1194. ΜΗΤΡΙ Δ' ΟΥΔΕΝ ΕΞΙΣΟΙ. οὐκ ἴσα πράττει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι.

1211. ΠΡΟΣ ΔΙΚΗΣ. ἡ πρὸς ἀντὶ τῆς μετά.

1214. ΟΥΤΩΣ ΑΤΙΜΟΣ. ὥστε μηδὲ ἐνομάζειν αὐτὸν δηλονότι.

1215. ΤΟΥΤΟ Δ' ΟΥΧΙ ΣΟΝ. οὐ σοὶ προσῆκον.

1217. ΗΣΚΗΜΕΝΟΝ, κατεσκευασμένον. ἀσκήματα γὰρ, τὰ κατασκευάσματα.

1223. ΣΦΡΑΓΙΔΑ, τὸν δακτύλιον.

1225. Ω ΦΘΕΓΜ'. λείπει φίλτατον.

1233. ΓΟΝΑΙ ΣΩΜΑΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ, γονὴ σώματος ἐμοὶ φιλτάτου, τοῦ Ἀγαμέμνονος. ΕΙΔΕΘ' ΟΤΣ ΕΧΡΗΖΕΤΕ. ἀντὶ τοῦ ἐμέ.

1236. ΣΙΓ' ΕΧΟΥΣΑ ΠΡΟΣΜΕΝΕ. ἀντὶ τοῦ, σίγα ἕως ἂν κατὰ νοῦν ἀποβῇ τὸ πᾶν.

1237. ΤΙ Δ' ΕΣΤΙ; παράκειται ἑκάστῳ τὸ οἰκεῖον. ἡ μὲν γὰρ γυνή τε οὖσα, καὶ παρὰ προσδοκίαν εὐτυχοῦσα θρασυτέρα ἐστίν· ὁ δὲ ἧττον ἀσφαλὴς, διὰ τὸ νῦν πρῶτον ἐπιχειρεῖν τοιούτῳ κινδύνῳ.

1239. ΑΛΛ' ΟΥ ΤΑΝ ΑΡΤΕΜΙΝ. ἡ ἀπόστασις πρὸς Κλυταιμνήστραν. ὅρα δὲ, εἰ οἰκεῖα ταῦτα τῇ Ἠλέκτρᾳ, παρόντος Ὀρέστου, ὁπότε καὶ μόνη οὖσα τοσοῦτον ἐθρασύνετο.

1243. ΟΡΑ ΓΕ ΜΕΝ ΔΗ. ἐπὶ τὴν Κλυταιμνήστραν τείνων φησὶν, ὅτι τὸν Ἀγαμέμνονα ἀπέκτεινεν.

1246. ΑΝΕΦΕΛΟΝ ΕΠΕΒΑΛΕΣ. ἐπέπτερ ὑπέμνησεν αὐτὴν τῆς τοῦ πατρὸς ἀναιρέσεως διὰ τῶν προειρημένων δύο στίχων, φησὶν ὅτι ἐνέβαλές μοι κακὸν ἀνέφελον, καλυφθῆναι μὴ δυνάμενον, ἀσκίαστον, ὡς εἰ ἔφη διάδηλον κακὸν, ὑπὸ μηδεμιᾶς νεφέλης κρυβῆναι δυνάμενον. ΟΥ ΠΟΤΕ ΚΑΤΑΛΥΣΙΜΟΝ, ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΛΗΣΟΜΕΝΟΝ. οὐ καταλυόμενον. ὁ δὲ νοῦς· λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον.

1251. ΟΤΑΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΦΡΑΖΗ. ὅταν ἐπιτρέπῃ ὁ καιρὸς καὶ κάλῃ. ἢ ὁπόταν ἡ παρουσία τούτων ᾖ, καὶ ὁ καιρὸς ἐπιτήδειος. τὸ γὰρ διεξιέναι τὰ κατὰ τὸν Ἀγα-

μίμνουσα, δι' ὄχλου ἦν τοῖς θιασώταις ἐπισαμένοις τὸ πᾶν, καὶ περιμένουσιν ἰδεῖν τὰ ἐξ Ὀρέστου γιγνόμενα.

1254. Ο ΠΑΣ ΑΝ ΠΡΕΠΟΙ. ὁ πᾶς χρόνος πρέποι τῇ δίκῃ λέγειν μι ταῦτα. ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ. γράφεται ΤΑΔΕ ΔΙΚΗ.

1257. ΣΩΖΟΥ ΤΟΔΕ. ποῖον; τὸ ἐλευθεροσομεῖν. τοιγαροῦν ἀντίχου τῆς ἐλευθεροσομίας.

1259. ΜΗ ΜΑΚΡΑΝ. ἀντὶ τοῦ, μὴ μακρῶς.

1260. ΤΙΣ ΟΥΝ ΑΞΙΑΝ ΓΕ. τίς ἄν, φησὶ, σοῦ φανέντος, δικαίως ἴλοιτο ἀντὶ λόγων σιωπήν;

1265. ΥΠΕΡΤΕΡΑΝ. λείπει χάριν. ΤΑΣ ΠΑΡΟΣ ΧΑΡΙΤΟΣ. τῆς σῆς παρουσίας.

1275. ΩΔ' ΙΔΩΝ. γράφεται ὦ δι' ὀδών. ΜΗ Μ' ΑΠΟΣΤΕΡΗΣΗΣ. μὴ ἀποστερήσῃς με, φησὶ, τοῦ μεθέσθαι τῶν παρόντων καὶ ἀπαλλαγῆναι μετὰ ἡδονῆς, ὅπερ μοι παρέξαι ἐπὶ πλέον μετεχούσῃ σοῦ, καὶ ἀπολωλυούσῃ· οὕτω γὰρ ἀπαλλαγήσομαι μετὰ ἡδονῆς. ἐὰν δὲ ἤδη ἀποστερήσῃς σαυτοῦ, μετὰ λύπης ἀπαλλαγήσομαι.

1281. Ω ΦΙΛΑΙ ΕΚΛΥΟΝ. ὦ φίλαι, οἵαν ἤκουσα φήμην περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπροσδόκητον, ἐφ' ᾗ οὔτε σιωπῆσαι ἂν ἠδυνάμην, οὔτε ἀκούσασα βοῆσαι. καὶ γὰρ ἡ ἡδονὴ προετρέπετο αὐτὴν βοῆσαι, καὶ ὁ φόβος, ὁ περὶ τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν μητέρα, σιωπῆσαι. ὅμως δὲ ἔχω σε φιλτάτην ἔχοντα πρόσοψιν. ὁ νοῦς· ἔκλυον αὐδὴν, ἣν οὐδέποτε ἤλπισα, καὶ ἔσχον τρόπον ἄναυδον τῷ μὴ δύνασθαι ἀκούειν, οὐδὲ βοῶντος τινὸς ἀκούειν δυναμένη. οὕτως ἐξέσην ἐμαυτῆς. λέγει δὲ, περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ Ὀρέστου ὅτε ἤκουσεν.

1290. ΜΗΘ' ΩΣ ΠΑΤΡΩΑΝ. ἐμφαντικὸν τὸ συνεχὲς τῆς ταυτολογίας. ἥρκει γὰρ κἂν ἓν τῶν λελεγμένων. ΧΡΟΝΟΥ ΓΑΡ ΑΝ ΣΟΙ ΚΑΙΡΟΝ ΕΞΕΙΡΓΟΙ ΛΟΓΟΣ. ἀφαιρεῖται γὰρ, φησὶ, τὴν εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι τῶν λόγων ἡ ἀδολεσχία.

1304. ΔΕΞΑΙΜΗΝ ΒΡΑΧΥ. γράφεται ΒΟΥΛΟΙΜΗΝ.

1307. ΑΛΛ' ΟΙΣΘΑ ΜΕΝ ΤΑ'ΝΘΕΝΔΕ. εἰκὸς γὰρ καὶ ἔξωθεν ταῦτα πεπύσθαι τὸν Ὀρέστην. ΜΙΣΟΣ ΠΑΛΑΙΟΝ. πρὸς τὴν μητέρα δηλονότι.

1322. ΣΙΓΑΝ ΕΠΗΝΕΣΑ. τινὲς τὸν Χορὸν φασι λέγειν ταῦτα. ΕΙΣΙΤ' Ω ΞΕΝΟΙ. τοῦ παιδαγωγοῦ μέλλοντος ἐξιέναι, ὁ Ὀρέστης αἰσθόμενος τοῦ ψόφου, ἀγνοῶν, κελεύει αὐτὴν σιγᾶν· διὸ καὶ Ἠλέκτρα ὡς ξένοις διαλέγεται. ΚΑΙ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΙ' ΑΝ ΟΥΤΕ ΤΙΣ. τοιαύτην ἀγγελίαν δηλονότι φέροντες, ἣν οὐκ ἄν τις ἀπώσαιτο, λαβεῖν τὰ ὀξᾶ, οὐδὲ ἡδέως λάβοι, ὅτι κακή ἐστιν.

1326. Ω ΠΛΕΙΣΤΑ ΜΩΡΟΙ. ἐπιτιμᾷ αὐτοῖς, ὅτι φανεροὶ τοῖς ἐχθροῖς γίγνονται.

1328. ΕΓΓΕΝΗΣ. ἐγγεγενημένος, ἢ ἄξιος τοῦ γένους.

1333. ΠΡΟΣΘΕΝ Η ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ. οἷον πρὶν ἰδεῖν τὰ σώματα ὑμῶν οἱ ἐχθροὶ, ἔγνωσαν ἂν τὰ βουλεύματα τῆς ψυχῆς.

1338. ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. καιροῖς δηλονότι.

1344. ΤΕΛΟΥΜΕΝΩΝ ΕΙΠΟΙΜ' ΑΝ. θαυμαστῶς, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπὶ πλέον διατρίβειν, ὡς καὶ Ὀρέστης ἐν τοῖς ἔμπροσθεν· (1283.) Τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες. ΚΑΙ ΤΑ ΜΗ ΚΑΛΩΣ. ὁ νοῦς· καὶ τὰ μὴ καλῶς, ἀλλὰ κακῶς αὐτοῖς ἔχον-

τα, καὶ αὐτὰ νῦν καλῶς ἔχει, ἕως οὐδέπω τιμωρίας τυγχάνουσιν· ἅπερ λεγόμενα πρὸς ἄκρον ἐστὶ παροξυντικά.

1346. ΤΙΣ ΟΥΤΟΣ ΕΣΤ'. οὐκ ἠρώτησε τοῦτο Ὀρέστην πρότερον ἡ Ἠλέκτρα ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἐφύλαξε νῦν ὁ ποιητὴς εἰς ἕτερον ἀναγνωρισμόν.

1349. ΟΥ ΤΟ ΦΩΚΕΩΝ ΠΕΔΟΝ. οὗ χεροῖν εἰς τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ.

1366. ΤΑΥΤΑ. τὰ κατ' ἐμὲ φησί. ΝΥΝ ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΜΟΝΗ. ἐνταῦθα ἀνεκάλυψε τὸ χρήσιμον τῆς ἀποδημίας Αἰγίσθου. ΕΦΕΞΕΤΟΝ, μελλήσετε.

1372. ΟΥΔΕΝ ΑΝ ΛΟΓΩΝ. τὸ ΟΥΔΕΝ παρέλκει.

1378. ΛΙΠΑΡΕΙ ΧΕΡΙ. ἀντὶ τοῦ λιπαρᾶς, συνεχῶς. ΕΞ ΟΙΩΝ ΕΧΩ. ὡς δυνάμεως ἔχω, λόγοις ἀξιοῦν, οὐ θύειν. ΤΑ'ΠΙΤΙΜΙΑ. τοὺς μισθούς.

1384. ΙΔΕΘ' ΟΠΟΤ ΠΡΟΝΕΜΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ προδιδάζει. τοῦ Ὀρέστου δὲ εἰσελθόντος, ὁ Χορὸς ταῦτά φησιν. Ἄλλως· εἰσεληλύθασι μὲν ἐνταῦθα οἱ περὶ Ὀρέστην καὶ Πυλάδην. τοῦτο δὲ ἤτοι ὁ Χορός φησι καὶ τῆς Ἠλέκτρας συνεισελθούσης αὐτοῖς, καὶ τὸ ΙΔΕΤΕ πρὸς ἀλλήλας φασὶν αἱ τοῦ Χοροῦ. ἢ ὅτι ἔξω οὖσα ἡ Ἠλέκτρα λέγει πρὸς τὸν Χορὸν τοὺς δύο στίχους, καὶ οὕτως εἰσέρχεται· καὶ ἔστι διάλειμμα, ὥστε ἐξελθοῦσαν αὐτὴν ἄρχεσθαι τοῦ Ω ΦΙΛΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. παρατήρει δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν τῇ τῦ ἀγγέλου παρουσίᾳ προοικονομεῖ ὁ ποιητὴς ἔξω διατρίβειν τὴν Κλυταιμνήστραν, δι' ἃς προείπομεν αἰτίας· ἐνθάδε δὲ τῶν λόγων γενομένων πρὸς τὴν Ἠλέκτραν ἐκ τοῦ Ὀρέστου, οὐδὲν λείπει εἰς τὸ ἀνελεῖν τὴν Κλυταιμνήστραν, ἅπερ ἐν τῷ ἐμφαίνειν ὁ ποιητὴς οὐκ εἰσήγαγεν. ΑΙΜΑ ΦΤΣΩΝ ΑΡΗΣ. οἷον ὁ Ἄρης συναγελάζεται αὐτοῖς, φυσῶν αἷμα καὶ φόνον. ΔΥΣΕΡΙΣΤΟΝ. τὸ δι' ἔριν γιγνόμενον. ΚΑΚΩΝ ΠΑΝΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ. τὸ δὲ ΚΑΚΩΝ οὐχ ὡς κατηγοροῦσά φησιν· ἐναντίον γὰρ τῷ ἤθει τοῦ Χοροῦ· ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐχ ἡδέα τοῖς ἀνθρώποις. ΑΦΥΚΤΟΙ ΚΥΝΕΣ. ἤτοι εἰς τὸν Ὀρέστην ἀποτείνεται ἐν τῷ ἄφυκτοι κύνες, ἢ ἐπὶ τῶν Ἐριννύων. εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον αἱ Ἐριννύες, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν. ΤΟ'ΤΜΟΝ ΦΡΕΝΩΝ ΟΝΕΙΡΟΝ. οὐ περὶ τοῦ ὀνείρου τῆς Κλυταιμνήστρας φησί· τοῦτο γὰρ βιαῖον. ἀλλὰ τοῦτό φησιν· ἃ κατ' ἐμαυτὴν ὠνειροπόλουν, οὐκ εἰς μακρὰν ἔσαι μετέωρα, ἀλλ' εὐθέως τελεσθήσεται.

1391. ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΓΑΡ. ἡ Ἐριννὺς ἀφόβως χωροῦσα, ἢ δαίμων τις ἁπλῶς βοηθὸς νεκρῶν. ἢ ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου· παρέρχεται, φησὶν, ἔσω στέγης ὁ Ὀρέστης. ΕΝΕΡΩΝ δὲ ΑΡΩΓΟΣ. ἤτοι τεῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ τῶν χθονίων θεῶν βοηθὸς, ὅ ἐστιν ὑπηρέτις. ΑΡΧΑΙΟΠΛΟΥΤΑ ΠΑΤΡΟΣ ΕΙΣ ΕΔΩΛΙΑ. ἐδράσματα ἀρχαῖα, παλαιὰ οἰκήματα. ΝΕΑΚΟΝΗΤΟΝ ΑΙΜΑ. τὸ ξίφος τὸ ἠκονημένον εἰς αἷμα καὶ φόνον. Ο ΜΑΙΑΣ ΔΕ ΠΑΙΣ. ὁ Ἑρμῆς αὐτὸν ἄγει πρὸς αὐτὸ τὸ τέρμα, κατακρύψας σκότῳ τὸν ὑπ' αὐτοῦ γινόμενον δόλον.

1398. Ω ΦΙΛΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. ἐξερχομένη ταῦτά φησιν.

1400. ΕΣ ΤΑΦΟΝ. εἰς τὸ περίδειπνον, τὸ ἐπὶ τῷ Ὀρέστῃ δοκοῦντι ἀπολωλέναι.

1402. ΣΤ Δ' ΕΚΤΟΣ ΗΞΑΣ ΠΡΟΣ ΤΙ; ἐν τούτοις δῆλον ὅτι εἰσῆλθεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν Ἠλέκτρα.

1404. ΣΤΕΓΑΙ ΦΙΛΩΝ ΕΡΗΜΟΙ. ὁ λέγος ἀποτείνεται εἰς Αἴγισθον. ἔθος δὲ ἔχουσι τὰ γεγονότα ἔνδον ἀπαγγέλλειν τοῖς ἔξω οἱ ἄγγελοι· νῦν δὲ, διὰ τὸ μὴ διατρίβειν ἐν τῷ δράματι, οὐκ ἐποίησε τοῦτο. προκείμενον γὰρ τὸ κατὰ τὴν Ἠλέκτραν

ἰστὶ πάθος. νῦν τοίνυν βοώσης ἐν τῇ ἀναιρέσει τῆς Κλυταιμνήστρας, ὁ θιασὸς ἀκούει, καὶ ἐναργέστερον τὸ πρᾶγμα γίγνεται, ἢ δι' ἀγγέλου σημαινόμενον. καὶ τὸ μὲν φορτικὸν τῆς ὄψεως ἀπέστη· τὸ δὲ ἐναργὲς οὐδὲν ἧσσον καὶ διὰ τῆς βοῆς ἐπραγματεύσατο.

1407. ΗΚΟΥΣ' ΑΝΗΚΟΥΣΤΑ. οἰκεῖον τὸ διανόημα γυναικῶν. τὸ δὲ ΑΝΗΚΟΥΣΤΑ οὐχ ὡς καταγινώσκουσαί τοῦ Ὀρέστου φασὶν, ἀλλὰ πᾶν τὸ πρᾶγμα ἐκτρεπόμεναι.

1413. Ω ΓΕΝΕΑ ΤΑΛΑΙΝΑ. Ὦ γενεὰ τοῦ οἴκου τούτου, κατὰ ταύτην σε τὴν ἡμέραν ἡ Μοῖρα εἰς φθορὰν καὶ ἐλάττωσιν ἄγει τοῦ γένους.

1417. ΤΕΛΟΥΣΙΝ ΑΡΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ἐπέρχονται αὐτούς. ΤΠΕΞΑΙΡΟΥΣΙ. ἐκχέουσι τὸ αἷμα τῶν φονευσάντων οἱ φονευθέντες.

1425. ΑΠΟΛΛΩΝ ΕΙ ΚΑΛΩΣ ΕΘΕΣΠΙΣΕ. οἷον, οὐκ ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐπιβαλλόμενος ἔπραξα, ἀλλὰ πιθόμενος τῷ θεῷ.

1428. ΛΕΥΣΣΩ ΓΑΡ ΑΙΓΙΣΘΟΝ. οἷον ὑποτρίψαντα. μιτικίκλητο γὰρ ἴσως ὑπὸ Κλυταιμνήστρας.

1434. ΤΑ ΠΡΙΝ ΕΥ ΘΕΜΕΝΟΙ. τὰ μὲν πρὶν εὖ θέμενοι, τὰ κατὰ Κλυταιμνήστραν, ὡς καὶ ὑμῖν εὖ εἴη τὰ κατὰ Αἴγισθον.

1437. ΔΙ' ΩΤΟΣ ΑΝ ΠΑΤΡΑ. μὴ ἀνατεταμένως φθέγγισθαι, ἀλλ' ἱλαφρῶς ἐν τῷ λαλεῖν δεῖ, μηδὲ μηκύνειν τὸν λόγον. ΩΣ ΗΠΙΩΣ. γράφεται ΩΣ ΝΗΠΙΩ. ὡς ἂν μικρῶν παίδων ῥήματα, οὕτως αὐτῷ ἀφελῶς διαλέγεσθαι δεῖ, μὴ ἀνακαλύπτοντας εὐθέως τὸ γεγονὸς κατὰ τὸν οἶκον. ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΑ ΤΟΝΔΕ ΣΤΜΦΕΡΟΙ. καθ' ὑπέρβατον. συμφέροι ἂν πρὸς τοῦτον τὸν ἄνδρα ὀλίγα δι' ὠτὸς, αὐτοῦ ἐννέπειν, ὡς ἂν ἀνοήτῳ διαλεγόμενον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ, διαλεγομένῳ τῷ νηπίῳ. ἢ πρὸς αἰτιατικὴν μετακτέον. πρὸς τὸν ἄνδρα συμφέρει τοῦτον, ὡς πρὸς νήπιον, ἐννέπειν ὀλίγα διὰ τοῦ ὠτὸς, ὅπως ἂν ἀπατηθεὶς ἐμπέσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς δίκης, τὸν λάθρα κατ' αὐτοῦ γιγνόμενον.

1450. ΔΙΔΑΣΚΕ ΜΕ. γράφεται ΜΗΝΥΕ ΜΟΙ.

1457. ΧΑΙΡΟΙΣ ΑΝ ΕΙ ΣΟΙ ΧΑΡΤΑ. ἐπισαρκάζουσα λίγει τάδε.

1458. ΣΙΓΑΝ ΑΝΩΓΑ. κελεύει ὁ Αἴγισθος ἐμφανῶς δεικνῦναι τὸ σῶμα τοῦ Ὀρέστου· οἱ δὲ ἐπιδεικνύουσι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας. ΜΗΔΕ ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ. ἐὰν μὴ πεισθῆται, πρὸς βίαν, κολάσεως τυχὼν, τότε φύσει φρένας, καὶ εἴσεται ὅτι ἄμεινον ἦν πείθεσθαι τῷ κρατοῦντι.

1466. ΑΝΕΥ ΦΘΟΝΟΥ ΜΕΝ. οἷον, ἐφθονήθη, καὶ ἔπεσιν ὁ Ὀρέστης. ΕΙ Δ' ΕΠΕΣΤΙ ΝΕΜΕΣΙΣ, ΟΥ ΛΕΓΩ. εἰ δὲ μεμφόμεθα τοῖς περὶ αὐτῷ συμβᾶσιν, οὐ λέγω.

1478. ΤΟΙΣ ΘΑΝΟΥΣΙ. τῷ Ὀρέστῃ.

1483. ΜΗ ΠΕΡΑ ΛΕΓΕΙΝ ΕΑ. περισσὴ γὰρ καὶ ἀπίθανος διατριβὴ πρὸς τῷ τέλει ἐκτείνειν λόγους.

1488. ΤΑΦΕΥΣΙΝ. ἤγουν οἰωνοῖς καὶ κυσὶ πρόθες αὐτόν. ΩΣ ΕΜΟΙ ΤΟΔ' ΑΝ. τὸ ἄταφον αὐτὸν αἰκισθῆναι.

1495. ΜΗ ΤΑΣΣΕ, μὴ ἐπίτασσε. ΧΩΡΕΙ Δ' ΕΝΘΑΠΕΡ ΚΑΤΕΚΤΑΝΕΣ. πρόφασιν ἱκανὴν εὗρε τοῦ μὴ ἐν τῷ ἐμφανεῖ φονεῦσαι αὐτόν.

1508. ΩΣ ΠΟΛΛΑ ΠΑΘΟΝ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ πολλῶν καμάτων μόλις ἡλευθερώθης.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

SCRIPTORES

IN SCHOLIIS AD SOPHOCLEM

ALLEGATI.

N. B. Hunc Indicem Brunckiano in multis emendatiorem ex eo expressimus, quem, paucis abhinc annis, amicorum in gratiam seorsim excudi curavit Vir eruditissimus RICHARDUS PORSON, Græcarum literarum apud Cantabrigienses Professor.

ACESODORUS, C. 1051.

ÆSCHYLUS, T. 733. C. 1047. 1049. Aj. 722. 784. 833. E. 137. 286. Ἀγαμέμνονι, C. 929. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, C. 1375. Ἡλιάσιν, C. 1248. Θρήσσαις, Aj. 134. 815. Ἰξιόνι, C. 791. Ἰφιγενείᾳ, Aj. 722. Λυκούργῳ, C. 668. Ὅπλων κρίσει, Aj. 190. [Προμηθεῖ] A. 966. Φιλοκτήτῃ, Arg. Philoct.

AGATHON, Tr. 633.

ALCÆUS, T. 56. 153. C. 954.

ALCMAN, C. 1248.

ANACREON, A. 134.

ANDROTION, C. 698. 711 1051.

ANTIMACHUS (Triclinio Callimachus, sed male, ut liquet ex Suida vv. ϖῶρος· παλαίπωρος. Scholiastis ad Eurip. Or. 392. ad Aristoph. Plut. 33.) C. 14.

APOLLODORUS, C. 55. 57. 702. Tr. 262. ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ, A. 980. ἐν τῇ Περὶ θεῶν ιζ', C. 489.

APOLLONIUS RHODIUS (Ἀργοναυτ.) E. 445. 745.

ARATUS (Φαιν.) Tr. 122.

ARCHILOCHUS, E. 96. Arg. Œ. T.

ARISTARCHUS TEGEATA, C. 1320.

ARISTIDES, T. 249.

ARISTOCRATES, Tr. 265.

ARISTOPHANES, vit. Soph. (locus plenior exstat apud Dion. Chrysost. lii. p. 553.) Aj. 745. (Βατράχοις) E. 147. Γηρυτάδῃ, E. 289. Ἥρωσι, C. 791. Νεφέλαις, C. 698. Πλούτῳ, T. 82. (Σφηξί) Tr. 394.

ARISTOTELES, T. Arg. 1516. C. 698.

ARISTOXENUS, vit. Soph.

ARIZELUS, C. 91.

ASTYDAMAS, C. 57.

BIAS, A. 175.

CALLIMACHUS, T. 919. C. 3. 311. 489. 510. (1621. vide Bentleii Fragm. 83. et Suid. v. Μοῦσαι καλαί.) A. 264. 629. Tr. 7. 308. Aj. 26. in fine τοῦ β' τῶν Αἰτίων, C. 258. ἐν τῷ γ' τῶν Αἰτίων, A. 80.

Carystius, vit. Soph.
Chilon, A. 175.
Comici, C. 17.
Comœdia, Aj. 257.
Crates Atheniensis, C. 100.
Cratinus, A. 404. Πυτίνῃ, Aj. 105. Χείρωνι, C. 477.
Creophylus (Οἰχαλίας ἁλώσει) Tr. 265.
Cypriorum auctor, E. 157.
Demosthenes, T. 56. (et sine nomine de Cor. p. 269, 19. ed. Reisk.) A. 520.
Dicæarchus, T. Arg. Aj. Arg.
Didymus, C. 155. 237. 761. A. 4. 45. Aj. 405.
Dinias, ἐν ζ' Ἀργολικῶν, E. 278.
Dionysius Thrax, Aj. 1052.
Epicharmus, Aj. 1074. Ἀμύκῳ, Aj. 722.
Epimenides, C. 42.
Euphorion, C. 681.
Eupolis, Μαρικᾷ, C. 1600.
Euripides, T. 264. (Fragm. inc. Musgr. 164.) A. 781. Tr. 169. Aj. 833. Ἀντιγόνῃ, A. 1348. Βάκχαις, A. 1146. Δίκτυϊ, Aj. 787. Ἑκάβῃ (sine nomine fabulæ) T. 842. Aj. 520. 953. Ἱκετίσιν, C. 220. Ἱππολύτῳ, Tr. 29. (sine n. f.) C. 228. A. 61. Aj. 265. Κύκλωπι, Aj. 190. Κρήσσαις, Aj. 1295. Μηδείᾳ (sine nom. fab.) Aj. 554. (sine nom. fab. et poëtæ) C. 171. Tr. 29. Πρωτεσιλάῳ, C. 9. Φιλοκτήτῃ, Ph. 1. Φοινίσσαις (sine n. f.) A. 100.
Hecatæus Milesius, C. 1320.
Hellanicus, Ph. 201.
Herodianus, ἐν τῷ ε' τῆς Καθόλου, C. 195.
Herodorus (vide Wesseling. Dissert. Herod. p. 22.) Tr. 253.
Herodotus, Aj. 508. Ph. 201. (vide V. 77. II. 171.) ἐν τῇ β', Tr. 169.
Hesiodus, T. Arg. C. 1211. 1670. A. 418. 718. 1180. Tr. 39. 56. 112. 265. 517. 1090. Ph. 137. 456. E. 86. 539. ἐν Ἠοίαις, Tr. 1164.
Hieronymus, vit. Soph.
Hippias Sophista, T. Arg.
Hippocrates, Aj. 51.
Homerus, T. Arg. 16. 27. 151. 159. 166. 194. 370. 656. 733. 749. 913. 930. 1244. 1271. C. 71. 131. 195. 281. 378. 380. 619. 630. 668. 1541. 1584. 1670. A. 15. 117. 304. 336. 338. 521. 582. 672. 677. 970. 985. 1030. 1034. 1139. 1348. Tr. 7. 13. 19. 50. 94. 122. 169. 205. 281. 322. 508. 550. 556. 633. 680. 708. 779. 788. 888. 931. 1010. 1071. 1159. 1259. Aj. Arg. 1. 7. 19. 26. 118. 125. 161. 176. 190. 253. 292. 299. 308. 447. 478. 491. 499. 501. 514. 545. 550. 574. 602. 615. 651. 731. 801. 832. 866. 1063. 1079. 1113. 1269. 1358. Ph. 94. 212. 391. 456. 489. 561. 695. 784. 859. 959. 1025. 1048. E. 4. 9. 19. 45. 54. 94. 129. 137. 147. 157. 176. 197. 204. 267. 300. 320. 418. 434. 445. 645. 706. 708. 881. 977. 1005. 1056. 1075. 1128. 1137. 1294.
Incerti Poëtæ (Hymn. in Apoll. Anthol. Steph. p. 58.) T. 151. (Orphei frag. 1.) C. 9. 155. 171. 1375. A. 615. Tr. 296. Aj. 157.
Incertus Scriptor, Aj. 235.

Interpretes antiqui Sophoclis, C. 388. 390. 681. 944. E. 488.
Isocrates (ἐν Παραινέσει πρὸς Δημόνικον, p. 3.) Tr. 112.
Ister, vit. Soph. C. 42. 57. 681. 698. περὶ τῶν Ἀτάκτων, C. 1051. ἐν τῇ α' τῶν Ἀτάκτων, C. 1059.
Libanius, Aj. 235. E. 520.
Lucianus, E. 708. (sine nomine) E. 1146.
Lycophron, A. 1199.
Lysimachides, C. 55.
Lysimachus Alexandrinus, ἐν τῷ ιβ' τῶν Θηβαϊκῶν, C. 91.
Menander, A. 134. (sine nomine, vide Frag. Cler. p. 34.) T. 1191. ἐν Ναυκλήρῳ, C. 1375.
Menecrates, Tr. 352.
Neanthes, vit. Soph.
Nicander (Θηριακ. 448.) A. 117.
Nymphodorus, ἐν τῷ ιγ' τῶν Βαρβαρικῶν, C. 337.
Pherecrates, E. 86.
Pherecydes, T. 775. C. 472. Tr. 352. E. 504.
Phileas, Aj. 879.
Philemon Comicus, C. 42.
Philochorus, T. 21. C. 698. ἐν τῇ β' τῶν Ἀτθίδων, C. 100. ἐν τῇ Τετραπόλει, C. 1047.
Philocles, C. 1320.
Phylarchus, C. 39.
Pindarus, T. 899. Aj. Arg. (ἐν Νεμ.) Aj. 154. E. 1026. (Ὀλ.) Tr. 742. Παιᾶσιν, Tr. 169. (Πυθ.) T. 1187. E. 696.
Pius, Aj. 405.
Plato, E. 801.
Polemo, C. 39. ἐν τῷ πρὸς Τιμαῖον, C. 100. ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην, C. 489.
Praxiphanes, Sophoclis interpres, C. 899.
Sappho, Aj. 627. E. 147.
Satyrus, vit. Soph.
Simonides, Aj. 377. 740.
Solon, A. 711. Tr. 1.
Sophocles (vide Fragm. inc. 92. ed. Brunck.) E. 184. Ἀμφιτρύωνι, C. 390. (Ἀντιγόνῃ, 803. E. 893.) Δανάῃ, Aj. 1. Ἐπιγόνοις, C. 378. Ἐρασταῖς, C. 481. Θαμύριδι, vit. Soph. Θαμύρᾳ, C. 378. Ἰφικλείᾳ, C. 791. Καμικίοις (sic enim lego pro ἐν τοῖς Κωμικοῖς) A. 328. Νιόβῃ, C. 684. Συνδείπνῳ, C. 9. Aj. 190. Τριπτολέμῳ, C. 504. Τυμπανισταῖς, A. 980. Ὑδροφόροις, A. 1. Ph. 1197.
Synesius, T. 240. 287.
Thebaidis parvæ Scriptor, C. 1375.
Theocritus, A. 349.
Theognis (v. 417.) C. 1225.

DEPERDITORUM

SOPHOCLIS DRAMATUM

FRAGMENTA.

DEPERDITORUM

SOPHOCLIS DRAMATUM

FRAGMENTA.

ΑΘΑΜΑΣ Α. καὶ Β.

DUAS hoc titulo fabulas edidit Sophocles. In priore, quantum conjicere licet, exhibebatur Athamas in furorem a Junone actus, filiumque Learchum interficiens, cujus casus dolore, postquam mentis compos factus est, solum vertit, exsilio se ipsum multans. Vide Apollodorum i. 9. 2. Posterioris vero hypothesin declaratam habemus ad Comici Nubes, ubi rusticus, quum a Socrate jubetur capiti coronam imponere, ait:

Ἐπὶ τί γέφανον; οἴμοι, Σώκρατες,
ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

ad quem locum in scholiis inter alia hæc leguntur: Ἀθάμαντα δὲ ἡ Νεφέλη δίκην αὐτῇ δώσειν διὰ τοὺς παῖδας πεποίηκε. προσαχθεὶς οὖν γεφανηφορῶν ἐν τῷ βωμῷ τῷ Διὸς σφαγησόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους σέσωται. οὕτω γὰρ Σοφοκλῆς ἐν δράματι πεποίηκε. Alius: Ἐν Ἀθάμαντι Σοφοκλέους ὑπόκειται Ἀθάμας γεφανηφορῶν, ὥσπερ ἱερεῖον, δίκας εἰσπραττόμενος παρὰ Φρίξου. Tertius: Τοῦτο πρὸς τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλέους ἀποτεινόμενος λέγει. ὁ γάρ τοι Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἐστεφανωμένον καὶ παρεστῶτα τῷ βωμῷ τῷ Διὸς σφαγιασθησόμενον. μέλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι αὐτὸν, παραγενόμενον Ἡρακλέα, καὶ τὸ θανάτου ῥύμενον, λέγοντα ὡς σώζοιτο ὁ Φρίξος, δι' ὃν ἔμελλεν ἐκεῖνος τεθνήξεσθαι. Cum istis comparentur, quæ congessit Apostolius ad Proverbium Μὴ θεᾶς ἄνθρωπον, ὡς Ἀθάμας: facile quivis sentiet quem ille descripsit, et Comici enarratores idem Sophoclis drama innuisse, Heathiumque nugari, quum ait *Prioris Athamantis argumentum haberi apud Apostolium Prov.* xiii. 46. *de posterioris vero argumento videnda esse scholia ad Aristoph. Nub.* 256. Utroque in loco una eademque res narratur; recentiorque Apostolius veteres criticos pæne ad verbum exscripsit.

Vide Lexicon in Ἀγχήρης. Βρυαζούσης. Ἔπιπλα. Ἐπισίγματα. Ἔρκεσι. Ἐχρωματίσθη. Ἐψία. Καταγγῶναι. Λευκὴν ἡμέραν.

ΑΙΑΣ ΛΟΚΡΟΣ.

I. Stobæus Ecl. p. 127. Theophilus ad Autolycum, lib. ii. cap. 37.

Εἰ δεῖν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ.
Δίκης γὰρ ἐξέλαμψε νῦν ὅσιον φάος.

Hunc qui patravit dira, tantumdem pati
æquum est, sacratum juris ut fulsit jubar.

II. Idem Floril. tit. xlviii. p. 183.

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ.

Dat sapere regi turba sapientum comes.

Senarium hunc Sophoclis esse ex Ajace Locro testantur Aristides tom. ii. p. 228. Libanius Epist. xxxiii. Zenobius Prov. v. 98. Agellius xiii. 18. Platonis errorem, aliis jam antea notatum, ostendit Gatakerus, qui de hoc senario copiose agit tom. ii. p. 173. Operam perdidit Wolfius, quum eum quæreret in superstitibus Sophoclis fabulis.

III. Idem tit. xcviii. p. 409.

Ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον.

Homo flatus est et umbra ; præterea nihil.

In edito Stobæo tributus hic senarius Sophocli, sed omisso dramatis titulo. Adscriptum in Reg. cod. lemma Σοφοκλ. Αἴαντι. Similis est sententia in Flagellifero, v. 125.

IV. Idem tit. cxv. p. 473.

Τοὺς δ' αὖ μεγίστους καὶ σοφωτάτους φρενὶ
τοιούσδ' ἴδοις ἂν, οἷός ἐστι νῦν ὅδε,
καλῶ κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι·
ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχῆς τὸ πρὶν
μάστιγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον,
τὰ πολλὰ ῥᾳδία καὶ καλῶς εἰρημένα.

Vetera exemplaria adscriptum habent lemma Σοφοκλ. Οἰδίποδι, falso. Manifestus error Grotium permovit, ut dramatis titulum mutaret, Oïleumque sufficeret Œdipodi, e Cicerone, cujus locum mox proferemus. Sed fefellit eum conjectura. Oïleum nec Sophocles docuit, nec Euripides, cujus tamen inter fragmenta hos versus retulit in quemvis lapsum proclivis Barnesius, ut et duos alios senarios, quos exhibet Stobæus initio tit. xlvi. qui sunt ex Euripidis Syleo. Hominem seduxit Grotii ipsius error in Excerptis, p. 396. ubi hi versus designantur tanquam ex Euripidis Oïleo, quos in Florilegio tamen Sophocli adscripserat. Sobrie ista accuravit Musgravius. E Sophoclis Ajace Locro versus hos desumptos esse inter eruditos constat, quo in dramate recitabantur e Chori vel alius persona Oïleum increpantis, quod filii mortem haud ferret moderate. Hoc ostendit Cicero Tuscul. iii. 29. "Itaque Oïleus ille apud Sophoclem, qui Telamonem antea de "Ajacis morte consolatus esset, is quum audisset de sui, fractus "est." De cujus commutata mente sic dicitur :

Nec vero tanta præditus sapientia
quisquam est, qui aliorum ærumnam dictis allevans,
non idem, quum fortuna mutata impetum
convertat, clade subita frangatur sua;
ut illa ad alios dicta et præcepta excidant.

Sententiæ summam reddidit Cicero: formam ipsam expressit Grotius strictiori versione:

Plerumque magna præditos sapientia
tales reperias, iste se qualem gerit.
consilia bene dant rebus aliorum malis:
at ubi levis fortuna mutato impetu
crudeli in ipsos verbere intonaverit,
ibi illa cuncta pulchra præcepta excidunt.

V. Schol. Euripidis ad Alcestin 453. Καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Λοκρῷ.

Καὶ πεξὰ καὶ φορμικτά.

καὶ πέξαι δέ τινες ἕτεραι λέγονται, αἳ χωρὶς ὀργάνου εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσι.

VI. Schol. Comici ad Aves 934. Σπολὰς, διφθέρα ὁποιαῦν. Σοφ. Αἴαντι Λοκρῷ·

κατασίκτου κυνὸς
σπολὰς Λίβυσσα, παρδαλῆφόρον δέρος.

τὸ δὲ Σοφόκλειον ἐπὶ τοῦ δέρματος εἴρηται, τῷ κρεμαμένου πρὸς τῇ τῶ Ἀντήνορος οἰκίᾳ. Pollux vii. 70. σπολὰς δὲ, θώραξ ἐκ δέρματος, κατὰ τοὺς ὤμους ἐφαπτόμενος, ὡς Ξενοφῶν ἔφη, καὶ σπολὰς ἀντὶ θώρακος. Σοφοκλῆς δ' αὐτὴν Λίβυσσαν ὀνομάζει· Σπολὰς Λίβυσσα, παρδαλῆφόρον δέρος.

VII. Vide Lexicon in Ἑλλάς.

ΑΙΓΕΥΣ.

I. Strabo lib. ix. p. 601.

Πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς ἀκτὴν ἐμοὶ
πρεσβεῖα νείμας τῆσδε γῆς· τῷ δ' αὖ Λύκῳ
τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμειν·
Νίσῳ δὲ τὴν ἀνόμαλον ἐξαιρεῖ χθόνα
Σκείρωνος ἀκτῆς· τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον
ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων
εἵληχε Πάλλας.

De divisione regni Attici inter Pandionis filios vide Meursium Regni Attici ii. 15. In tertio versu νέμειν, quod *habitare*, *possidere* significat, pendet ab ὥρισε. Male vulgo legitur νέμων.

II. Scholiastes Comici ad Equites 84.

Ἐμοὶ δὲ λῷον τῶμα ταύρειον πιεῖν,
καὶ μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας.

Hos quidem versus laudat Scholiastes ex Helena Sophoclis legitque in priore αἷμα ταύρου γ' ἐκπιεῖν. Utrumque male. Sunt ex Ægeo. Vide Casaubonum ad Athenæum, p. 234. et Hesychii interpretes ad glossam Ταύρειον πόμα. Eustathius, p. 881. l. 21. ἦν δὲ καὶ ποταμῷ ὄνομα Τροιζηνίου, Ταῦρος· ἐξ οὗ καὶ ὕδωρ Ταύρειον παρὰ

Σοφοκλεῖ, παρ' ᾧ, φασὶ, καὶ κρήνη τις Ὑόισσα καλεῖται. Lectionem enarratoris Comici secutus Grotius, hos versus sic reddidit:

Potare tauri sanguinem melius mihi,
maledicta quam tot tantaque istorum pati.

Observat vetus interpres Comici e Symmacho, opinionem de epoto taurino sanguine, quo sibi mortem consciverit Themistocles, e male intellecto Sophoclis loco ortam esse. Nempe τὸ αἷμα ταύρειον pro taurino sanguine acceperunt, unde αἷμα ex glossa intrusum fuisse videtur. De Themistoclis morte vide Thucydidem, p. 90. et Dukeri notam 87.

III. Pollux x. 160. καὶ κέγρα δὲ, σφύρας τινὸς εἶδος σιδηρᾶς, ὡς ἐν Αἰγεῖ Σοφοκλῆς·

κέγρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν
πλέον ἀλοῆσαι.

Sic legendum; non, ut in Polluce editum est, ἀλοῆσαι πλεῖον: nec πλεῖον ἀλοιῆσαι, ut Heathius.

IV. Stephanus in Χώρα—ἡ ἀπὸ τοῦ χώρα χωρίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕδρα ἑδρίτης, ἑσπέρα ἑσπερίτης. Σοφοκλῆς Αἰγεῖ·

ἐκλύομεν. οὐκ ἔγωγε χωρίτην σ' ὁρῶ.

καὶ ἐν Ἡρακλεῖ·

γρέφουσι κρήνης φῦλα χωρίτην ὄφιν.

Vide Toupii Epist. Crit. p. 123.

V. Pindari Schol. ad Pyth. ii. 62. Πειρατὰς, τοὺς κατὰ πέλαγος ληῃστὰς λέγομεν· κυρίως δὲ, τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας· παρ' ὃ δὴ καὶ ὁδουροὺς αὐτοὺς λέγουσιν Εὐριπίδης ἐν Ἀρχελάῳ·

ἔπαυσ' ὁδουροὺς λυμεῶνας.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ·

πῶς δῆθ' ὁδουρὸν οἷος ἐξέβης λαθών;

Vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium, p. 194.

VI. Schol. Homeri ad Odyss. η'. 106. Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ. (male vulgo ἐν Ἀργεῖ)

ὥσπερ γὰρ ἐν φύλλοισιν αἰγείρου μακρᾶς,
κἂν ἄλλο μηδὲν, ἀλλὰ τοὐκείνης κάρα
κινεῖτ' ἐν αὔραις, κἀνακουφίζει πτερόν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Vide Lexicon in Ἀρίθμων.

ΑΙΘΙΟΠΕΣ.

I. Athenæus, p. 122. et ex eo partim Eustathius, p. 752.

Τοιαῦτα τοίνυν πρὸς χάριν τε καὶ βίᾳ
λέγων· σὺ δ' αὐτὸς, ὥσπερ οἱ σοφοὶ, τὰ μὲν
δίκαι' ἐπαίνει, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου.

Cupiens tibi suadere, non te cogere,
hæc dico: tu, quod facere sapientes solent,
honesta lauda, sequere quod lucrum ferat.

II. Photius in Lexico Ms. citatus ab Albertio ad Hesychium, tom. i. col. 1472.

Ἐσφηκωμένον, ἐσφιγμένον. ἀπὸ τῶν σφηκῶν, οἱ κατὰ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι· ἔνθεν καὶ ὁ σφήν Σοφ. Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει·

Τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐν δεσμώμασι.

Ultima Glossatoris verba tanquam Tragici versum exhibuit Albertius, miro errore. Eadem habet ex eodem fonte petita, sed omisso fabulæ titulo, auctor Etymol. M. p. 385. initio. Huc pertinet Hesychii glossa: Σφηκοὶ, οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι.

III. Vide Lexicon in Ἄνακτον. Ἀνθοβόσκον. Ἀπιστεῖ. Ὀρθόπτερον.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ.

Genuinus hic est dramatis titulus, a librariis passim depravatus. Perperam citatur Sophocles ἐν Αἰχμαλώτοις, vel Αἰχμαλώτοισιν, quod posterius quidem ad verum propius accedit. Argumentum e Trojana historia sumptum docet auctor hypotheseos Ajacis. Agebant in eo Trojanæ mulieres captivæ, ut in Troasin Euripidis: sed diversa fuit tractandi ratio quam iniit Sophocles. Quantum enim ex exiguis reliquiis conjicere licet, satyricum fuit hoc drama.

I. Harpocration in ἀπομάττων. Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Στρατοῦ καθαρτὴς καὶ πομαγμάτων ἴδρις.

καὶ πάλιν·

Δεινότατον ἀπομακτῆρα μεγάλων ξυμφορῶν.

II. Pollux x. 190. Αὐτὸ δὲ τὸ πήλινον, ὃ περιείληφε τὰ πλασθέντα κήρινα, ἃ κατὰ τὴν τῆ πυρὸς προσφορὰν τήκεται, καὶ πολλὰ ἐκείνῳ τρυπήματα ἐναπολείπεται, λίγδος καλεῖται· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἔφη ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Ἀσπὶς μὲν ἡμῖν, λίγδος ὡς, πυκνὸν πατεῖ.

Videnda ad eum locum docta Hemsterhusii nota.

III. Schol. Comici ad Ranas 233. ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἀντὶ κεράτου ἐχρῶντο. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν·

Ὑφηρέθη σου κάλαμος, ὥσπερεὶ λύρας.

Pollux iv. 62. Καὶ δόναξ δέ τινα ὑπολύριον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, ὡς πάλαι ἀντὶ κέρατος ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς εἴρηκεν· Ὑφηρέθη σου κάλαμος, ὥσπερεὶ λύρας.

IV. Suidas in Ὑπὸ παντὶ λίθῳ—Σοφ. Αἰχμαλωτίσι·

Ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.

Lapide sub omni latet insidians nepa.

Laudat hunc versum Scholiastes quoque Nicandri ad Theriac. 19. Notissimum proverbium ad quod alludit Comicus Thesmoph. 528.

V. Stephanus in Βωμεὶ—τὸ τοπικὸν βώμιος, καὶ κατὰ παραγωγὴν, βωμιαῖος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι.

Καὶ βωμιαῖον ἐσχάραν λαβών.

VI. Idem in Εὐρώπη—λέγεται καὶ Εὐρώπεια, καὶ διὰ τῆ ι Εὐρωπία παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Καὶ νησιώτας, καὶ μακρὰς Εὐρωπίας. . . . . .

Legendum forte μακράν. *et longe ab Europa.*

VII. Idem: Χρύση, ἡ πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγὺς Λήμνου. Σοφ. Ληνίαις·

Ὦ Λῆμνε, Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγοι.

καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην.

Confudit Stephanus duas Chryses Lemniam et Troïcam. In Lemniarum versu intelligenda Chryse Lemni vicina: in Captivis vero Chryse Troïca, quod ostendit adjuncta Κίλλα, urbs agri Trojani. *Salmasius.*

VIII. Vide Lexicon in Αἰχμόδετος. Ἀλιτροσύνη. Ἀμφίλινα. Ἀνακές. Ἀπειθής. Ἄσεπτον. Ἄχνη. Βαιαί. Ἐμπλεύρου. Ἐνόπαις. Ἐνστερομαντίαις. Ἐπιμάσσεται. Ἴαννα. Ἱερόλας. Ἱκτορεύσομεν. Φαῦλον.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ ἢ ΛΑΡΙΣΣΑΙΟΙ.

Duplici titulo insignita fabula, cujus argumentum fuisse videtur mors Acrisii juxta oraculum a Perseo nepote interempti. Historiam vide in Apollodori Bibliotheca, lib. ii. cap. iv. 4.

I. Stobæus Floril. tit. viii. p. 51.

Βοᾷ τις; ὦ ἀκούετ'· ἢ ὑλακτῶ μάτην;
ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ.

Clamatur. exauditis? an frustra obstrepo?
facile anima metuens audit aut fingit sonos.

II. Idem tit. xii. p. 79.

Ἀλλ' οὐδὲν ἕρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου.

Mendacium recusat ætatem pati.

Hunc versum huic Sophocleo dramati adscribit cod. Vindob. et sequentem Aloadis.

III. Idem tit. lxii. p. 237.

Δοῦλον γὰρ ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνὴρ
κῶλον τοδισθεὶς, ὧν πρὸς ἡδονὴν λέγει.

Fugitivus arctis vinculis coërcitus,
quin quæ placent loquatur, ambigere est nefas.

IV. Idem tit. lxxiv. p. 325.

Ἄλλως τε καὶ κόρη τε κ' Ἀργεία γένος,
αἷς κόσμος ἡ σιγή τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη.

Quum maxime sit virgo, et Argis edita,
quarum decus silere, vel pauca eloqui.

V. Idem tit. lxxix. p. 339.

Ῥῆσις βραχεῖα τοῖς φρονοῦσι σώφρονα
πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας πρέπει.

Animi modesti liberos paucis decet
uti parentes ad suos sermonibus.

VI. Idem tit. cviii. p. 457.

θάρσει, γύναι· τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν ὄναρ
πνεύσαντα νυκτὸς, ἡμέρας μαλάσσεται.

Ne metue, mulier : multa quæ in somnis mala
apparuerunt nocte, lenivit dies.

VII. Idem tit. cxx. p. 489.

Τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ.

Amare vitam nemo plus senibus solet.

VIII. Ibidem, p. 491.

Τὸ ζῆν γάρ, ὦ παῖ, παντὸς ἥδιστον γέρας.
θανεῖν γὰρ οὐκ ἔξεστι τοῖς αὐτοῖσι δίς.

O nate, vita munus est dulcissimum :
namque homini eidem bis datum non est mori.

Indicem dramatis, e quo hi versus sumpti, dat Regius Stobæi codex.

IX. Idem tit. cxxvi. p. 515.

Χρὴ δὲ τῷ τεθνηκότι
τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν αὐτὸν ὡς θανούμενον.

Mortuis vivos decet
Auxilia ferre, quippe morituros item.

X. Hesychius in fine Lexici col. 1603.

Ὡς καὶ τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν.

Nempe et tyrannum nemo non fugere expetit.

XI. Athenæus, l. x. p. 466. Ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τοῖς Λαρισσαίοις Ἀκρίσιος καὶ αὐτὸς ἐκπώματα ὅσα πλεῖσα εἶχεν, ὥς φησιν ὁ Τραγικός·

Πολὺν δ' ἀγῶνα πανξένοις κηρύσσεται,
χαλκηλάτους λέβητας ἐκτιθεὶς φέρειν,
καὶ κοῖλα χρυσόκολλα, καὶ πανάργυρα
ἐκπώματ', εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δίς.

XII. Stephanus in Δώτιον—ὁ πολίτης, Δωτιεύς. Σοφ. Λαρισσαίοις·

Καμοὶ τρίτον ῥίπτοντι Δωτιεὺς ἀνὴρ
ἀγχοῦ πρόσηψεν ἐλαφρὸς ἐν δισκήματι.

XIII. Idem. Κράνεια, χωρίον Ἀμβρακιωτῶν. τὸ ἐθνικὸν Κρανειάτης, ὡς Μαρειάτης, ὥς φησι Σοφοκλῆς Λαρισσαίοις.

XIV. Vide Lexicon in Ἄδοξα. Ἀκτίτης. Ἀλοίματα. Ἀνταίαν. Ἀπόδρομον. Ἀποφανθείς. Ἀρώματα. Ἄσομος. Βίδην. Ἰλλάδας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Dramatis sincerus titulus est Ἀλέξανδρος, non, ut sæpe citatur, Ἀλέξανδρα. Argumentum erat Paris agnitus et receptus a Priamo patre, postquam in ludis omnium certaminum victor evasisset. Vide Hygini Fab. xci.

I. Stephanus in Ἄσυ—ἀπὸ τοῦ ἀσός, τὸ ἀσίτης. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ·

οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀσίταις πρέπει.

καὶ

βοτῆρα νικᾷν ἄνδρας ἀσίτας.

II. Idem in Ἔφεσος—τὸ ἐθνικόν, Ἐφέσιος· εὕρηται καὶ Ἐφέσεια διὰ διφθόγγου. οὕτω καὶ ἐν Ἀλεξάνδρῳ Σοφοκλῆς.

III. Eustathius p. 533. ubi de nominum in της tono agit : Τὸ

παρὰ Σοφοκλεῖ, φασὶν, ἐν Ἀλιεξάνδρῳ, Στείχων ἀγρώστην ὄχλον, παρώνυμόν ἐστι, καὶ οὐ ῥηματικόν.

IV. Vide Lexicon in Δύσαυλος. Θηλάστρια. Μαιεύτριαν. Μνείαν.

ΑΛΗΤΗΣ.

Diversimode scriptus occurrit hujus fabulæ titulus, Ἀλείτης, Ἀλήτης. Posterius ubique observo in Stobæi codice, præterquam duobus in locis, ubi primum scriptum fuerat, Αλείστῃ, quod ab eadem manu emendatum in Ἀλήτῃ. Videtur autem esse nomen proprium viri. Nam de fabulæ argumento nihil compertum habemus. Memoratur Aletes, unus ex Herculis posteris, qui post Heraclidarum in Peloponnesum reditum Corinthum obtinuit; unde Pindaro Olymp. xiii. 17. Corinthii appellantur παῖδες Ἀλάτα. Vide Pausaniam, p. 120. Est etiam ἀλήτης nomen appellativum, πλανήτην, *erronem* significans; quo Noster utitur in Œd. Col. Inde petitum acumen dicti, quod in proverbium cessit, δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης. Vide Zenobium iii. 22.

I. Stobæus Floril. tit. iii. p. 15.

Ψυχὴ γὰρ εὔνους, καὶ φρονοῦσα τοὔνδικον,
κρείσσων σοφισταῖς παντός ἐστιν εὑρέτις.

Tranquillus animus, conscius recte sibi,
multa aptus est reperire, quæ vafros latent.

II. Idem tit. xxxv. p. 141.

Βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ περόσκειται σοφά.

Contracta multum verba habent sapientiæ.

III. Idem tit. xxxvi. p. 145.

Ἀνὴρ γὰρ ὅστις ἥδεται λέγων ἀεὶ,
λέληθεν αὑτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς.

Quicunque sese semper audiri cupit,
aliis molestus quam sit haud intelligit.

Recte Grotius hos versus designat tanquam ex Sophoclis Alete, quod confirmat adscriptum lemma in cod. Vindob. Gesnerus eos tribuit Euripidi in Dictye.

IV. Idem tit. lxxviii. p. 361.

Ἀλλ' εἴπερ εἶ γενναῖος, ὡς αὐτὸς λέγεις,
σήμαιν' ὅτου τ' εἶ καὶ πόθεν. τὸ γὰρ καλῶς
πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος.

Si, vera fatus, nobilem te prædicas,
proloquere qui sis, qua domo. nam pollui
sermone nullo celsa nobilitas potest.

V. Idem tit. lxxxix. p. 363.

Ἀλλ' ἀξίως ἔλεξας, οὐδὲ μὴν πικρῶς.
γένος γὰρ εἰς ἔλεγχον ἐξιὸν καλὸν
εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο μᾶλλον ἢ ψόγον.

Clementer es locutus, atque ut te decet.
nam specimen edens clara nobilitas sui,
vanis relictis, solida sectatur bona.

VI. Idem tit. cv. p. 439.

Τίς δή ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶ,
ἢ μικρὸν, ἤτοι μηδαμῆ τιμώμενον;
οὐ γάρ ποτ' αὐτῶν οὐδὲν ἐν ταυτῷ μένει.

Quid est quod aliquis alteri sortem datam summo infimove ponat, aut nullo in loco, quum nihil in una sede permaneat diu?

VII. Idem tit. cvi. p. 445.

Δεινόν γε τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν ἄπο
βλαστόντας, εἶτα τούσδε μὲν πράσσειν καλῶς·
τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς, ἔκ τε γεννικῶν ἅμα
γεγῶτας, εἶτα δυστυχεῖς πεφυκέναι.
οὐ χρὴν τάδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι
πράσσειν. ἐχρῆν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν
ἔχειν τι κέρδος ἐμφανὲς θεῶν πάρα·
τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους, τούσδε τὴν ἐναντίαν
δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίνειν.
κοὐδεὶς ἂν οὕτως εὐτύχει κακὸς γεγώς.

Malos profanis prosatos genitoribus
florere rebus prosperis, visu grave:
stirpem bonorum rursus ingenio probo,
malis subactos, cladibus mersos premi.
disponere aliter cura debuerat Deûm
mortalium res: nam pios decuit palam
bona largitate consequi cœlestium:
contra, scelestos paria criminibus suis
supplicia aperte luere Diis ultoribus.
ita res secundas nemo jactaret malus.

V. 8. elegantem codicis lectionem restitui, τούσδε. Vulgo τῶνδε. *Quod autem ad scelestos attinet, hos*—Sicque legendum esse jam olim conjecisse desideratissimum Valckenarium ex illius schedis comperio.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

I. Porphyrius Quæst. Homer. i. Σοφ. Ἀλκμαίωνι·

Εἴθ' εὖ φρονήσαντ' εἰσίδοιμί πως φρενῶν
ἐπήβολον καλῶν σε.

II. Plutarchus de audiendis poëtis, p. 35. Ἂν δὲ φαίνηταί τις ἐπιλήψεως δεόμενος, τῶν ἁμαρτημάτων καὶ τῶν παθῶν ἐπιλαμβάνου, ὥσπερ ὁ τραγικὸς Ἄδραστος, τοῦ Ἀλκμαίωνος εἰπόντος πρὸς αὐτὸν,

Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς.

ἀπεκρίνατο·

Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς, ἣ σ' ἐγείνατο.

A. Tu frater illi es, quæ virum occidit suum.
B. At tu interemptor ipse genetricis tuæ.

Hos versus iterum profert Plutarchus in libro de capienda ex inimicis utilitate, p. 88. E Sophoclis Alcmæone petitos esse probabiliter opinabatur Valckenarius.

III. Vide Lexicon in Αἰνῶ. Ἀχαΐας.

ΑΛΩΑΔΑΙ Σάτυροι.

Sic scribi debet dramatis hujus titulus. Vide Hemsterhusium ad Luciani Contemplantes, p. 494.

I. Stobæus Floril. tit. ix. p. 53.

Τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντέχειν οὐ ῥᾴδιον.

Justis recalcitrare difficilis labor.

II. Idem tit. xii. p. 79.

Κακὸν τὸ κεύθειν, κοὐ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς.

Illiberalis ingenii est simulatio.

III. Idem tit. xiii. p. 83.

Καὶ γὰρ δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα.

Nam justa lingua maximam vim possidet.

IV. Idem tit. xxxiii. p. 139.

Ὦ παῖ, σιώπα· πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά.

Tace, puer: bona magna sunt silentii.

V. Idem tit. xxxvi. p. 143.

Τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐς-ί σοι;
τὰ γὰρ περισσὰ πανταχοῦ λυπῆς' ἔπη.

Quid verba fundis impetu tam prodigo?
semper molestus est supervacuus labor.

VI. Idem tit. xli. p. 161.

Μὴ πάντ' ἐρεύνα· πολλὰ καὶ λαλεῖν κακόν.

Ne sciscitare: multa fari haud expedit.

VII. Idem tit. xliii. p. 163.

Κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν.
ὅταν οἵ γ' ἀγαθοὶ πρὸς ἀγεννήτων
κατανικῶνται,
ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνέγκοι;

Quæ ad hæc dicam, mens ambigua est.
ubi degeneres vicere bonos,
quænam urbs subsistere possit?

Vide Valckenarium Diatr. Eurip. p. 15.

VIII. Idem tit. liv. p. 207.

Δοκῶ μὲν, οὐδείς· ἀλλ' ὅρα, μὴ κρεῖσσον ᾖ
καὶ δυσσεβοῦντα τῶν ἐναντίων κρατεῖν,
ἢ δοῦλον αὐτὸν ὄντα τῶν πέλας κλύειν.

Nemo, ut videtur. sed vide an non rectius
sit vincere hostem, quamlibet fraude impia,
quam servitutem ferre et imperium pati.

IX. Idem tit. lxxvi. p. 331.

Παῦσαι. καταρκεῖ τῆδε κεκλῆσθαι πατρὸς,
εἴτερ πέφυκά γ'· εἰ δὲ μὴ, μείων βλάβη.
τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ.

Tace. mihi illo patre censeri satis est,
sive ille pater est; seu minus, refert nihil.

res credita et recepta plus vero valet.

Recte in Reg. cod. scriptum μείων βλάζη, uti et legendum esse conjecerat olim Gesnerus pro vulgato μείζων. Vide quæ observavi ad Æschyli Prometheum 1021. Grotius dedit τίς ἂν βλάζη; Sunt autem ista Oti vel Ephialtæ ad aliquem qui geminos illos mortali satu editos arguebat, Neptunumque patrem eorum esse negabat.

X. Idem tit. lxxvii. p. 333.

Ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει.
ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν.

Proles notha et legitima tantumdem valet.
quicunque probus est, hunc probe natum puta.

Horum senariorum alterum profert Clemens Strom. vi. p. 741. sed interpolatum.

XI. Idem tit. xci. p. 371. et Plutarchus de audiendis poëtis, p. 21.

Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους,
αὖθις δὲ τιμὰς, εἶτα τῆς ὑπερτάτης
τυραννίδος ἐσάγουσιν ἡδίστην ἕδραν.
κἄπειτα δ' οὐδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύεται
πρὸς χρήμαθ', οἵ τε φύντες ἀρνεῖνται συγεῖν.
δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλῆτος ἔς τε τἄβατα,
καὶ πρὸς τὰ βατὰ δὴ, χὠπόθεν πένης ἀνὴρ
μηδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν.
καὶ γὰρ δυσειδὲς ὄμμα καὶ δυσώνυμον,
γλώσσῃ σοφὸν τίθησιν, εὔμορφόν τ' ἰδεῖν.
μόνῳ δὲ χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξουσία
πάρεστιν αὐτῷ, κἀπικρύψασθαι κακά.

Divitiæ amicos comparant mortalibus:
exinde decus famamque: tum facto gradu
ad celsa tendunt imperi fastigia:
nec invenitur, oderit qui divitem;
aut si quis odit, odia dissimulat tamen.
per invia atque pervia ex æquo invenit,
qua penetret aurum: pauper, ut sit maxime
felix, potiri vota quit nunquam sua.
at ore fœdos, nomine aspernabiles,
pulchros, disertos, inclytos nummus facit:
tum facile dives gaudet aut morbo cubat,
utcunque res fert, et sua occultat mala.

V. 3. τυραννίδος ἐσάγουσιν. In cod. scriptum τυραννίδος τ' ἄγουσιν. Grotius prava conjectura dederat θακῆσιν. Divitiæ ἄγουσιν εἰς ἕδραν. Librarii solemni errore exciderat compositi verbi præpositio. V. 4. cod. dat κἄπειτα. V. 7. δὴ fulciendo versui aptum inseruit Heathius. Male Grotius: καὶ πρὸς τὰ βατά. καὶ οὔποτ' ἂν πένης ἀνήρ. In Plutarchi edit. Aldina legitur καὶ ὁπόθεν: in cod. vero emendate, χὠπόθεν. V. 8. cod. μηδ' εὐτυχῶν. Vera est Plutarchi lectio ἐντυχὼν, hac sententia: καὶ πρὸς τὰ βατὰ, καὶ ἔνθα, ὁπόθεν ὁ πένης μηδὲ ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν. *et eo, quo si pervenerit*

pauper, non tamen efficiet, ut voto suo potiatur. Vel etiam ellipsin hoc modo supplere possis: καὶ τυγχάνει ὢν ἐρᾷ ἔνθεν, ὁπόθεν ὁ πένης μηδὲ ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν τυχεῖν. V. 9. ὄμμα legitur in cod. Reg. Vulgo σῶμα. V. 10. γλώσσῃ dativus est. Ut εὔμορφον opponitur τῷ δυσειδὲς ὄμμα, sic γλώσσῃ σοφὸν opponitur τῷ δυσώνυμον, quod rariori significatu hîc *prave loquentem* notat. Nescio quid sibi velit Heathius γλώσσῃ casu recto legens, tanquam si de vi non divitiarum, sed eloquentiæ hîc ageretur. V. ult. cod. κἀποκρύψασθαι.

XII. Æliamus de Nat. Animal. vii. 39. Ὅσοι λέγουσι θῆλυν ἔλαφον τὰ κέρατα οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τῇ ἐναντίου μάρτυρας· Σοφοκλέα μὲν εἰπόντα,

Νομὰς δέ τις κεροῦσσ' ἀπ' ὀρθίων πάγων
καθεῖρπεν ἔλαφος.

καὶ πάλιν·

ἄρασα μύξας καὶ κερασφόρους
τόρθυγγας εἶρπεν ἔκηλος.

καὶ ταῦτα μὲν ὁ τοῦ Σοφίλου ἐν τοῖς Ἀλωάδαις. Penultimi versus voces invertit Heathius legens μύξας ἄρασα. Nescio an ob metrum. Sed animadvertere debebat vocem μύξας sic positam senarii secundam sedem tenere, quæ spondeo non magis quam quarta permissa est. Equidem crediderim vocem μύξας, alioquin probam, hîc a Tragico adhibitam non fuisse. Quid, si legamus?

ἄρασα μυκτῆράς τε καὶ κερασφόρους.

XIII. Vide Lexicon in Ἐφυμνεῖς.

ΑΜΥΚΟΣ Satyricus.

Vide Lexicon in Λαγός. Σιαγόνος.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ Satyricus.

I. Schol. Comici ad Ranas 484. Ὠρακιάσαι λέγεται τὸ ὑπὸ φόβου ὠχριάσαι, ἀπὸ τῆς τὴν ὥραν αἰκίζειν. τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ·

τὸ δ' ὠχριάσθαι θλιβομένης τῆς καρδίας.

II. Idem ad Vespas 1501. Σοφοκλῆς Ἀμφιαράῳ·

Ὁ πινυτήρης τοῦδε μάντεως χορός.

Forte scripserat Tragicus:

Ὁ πινυτήρης τοῦδε χωρεῖ μάντεως.

III. Athenæus, l. x. p. 454. postquam Tragicorum ῥήσεις aliquot protulit, in quibus homines rustici literarumque rudes, describentes literarum figuras, ænigmatice personarum nomina designant, Sophoclis meminit rusticum inducentis, qui literarum formas non verbis, sed schematibus et gestu saltando exprimeret: Καὶ Σοφοκλῆς δὲ τούτῳ παραπλήσιον ἐποίησεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ, τὰ γράμματα παράγων ὀρχούμενον.

IV. Strabo, l. ix. p. 399. Μετὰ δὲ Μαραθῶνα Τρικόρυθος, εἶτα

Ῥαμνοῦς, τὸ τῆς Νεμέσεως ἱερόν· εἶτα Ψωφίς, ἡ τῶν Ὠρωπίων· ἐνταῦθα δέ που καὶ τὸ Ἀμφιαράειόν ἐστι, τετιμημένον ποτὲ μαντεῖον, ὅπου φυγόντα τὸν Ἀμφιάρεων, ὥς φησι Σοφοκλῆς,

Ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις
αὐτοῖς ὅπλοισι καὶ τετρωρίσῳ δίφρῳ.

Ex Amphiarao hos versus esse opinatur Meursius, qui et in Alcmæone et in Eriphyla esse itidem potuerunt.

V. Ὁ ἁλιεὺς πλαγεὶς νοῦν φύσει. κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ. Scholiastes Ms. Platonis. Confer Zenobium ii. 14.

VI. Vide Lexicon in Ἀγνίσαι. Ἀλεξαίθριον. Κατεφρένει. Πέλον. Τρασιά.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 390. et Lexicon in Ἀμφιτέρμως. Ἄτμητον.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Vide Lexicon in Παρασάγγαι.

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ Σατυρική.

I. Eratosthenes Catasterism. 16. Τὴν Κασσιέπειαν ἱστορεῖ Σοφοκλῆς ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς ἐν Ἀνδρομέδᾳ, ἐρίσασαν περὶ κάλλους ταῖς Νηρηΐσιν, εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπτωμα, καὶ Ποσειδῶνα διαφθεῖραι τὴν χώραν, κῆτος ἐπιμέμψαντα.—Idem 36. Τοῦτο τὸ κῆτός ἐστιν ὁ Ποσειδῶν ἔπεμψε Κηφεῖ, διὰ τὸ Κασσιέπειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ταῖς Νηρηΐσι· Περσεὺς δ' αὐτὸ ἀνεῖλε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἄστρα ἐτέθη, ὑπόμνημα τῆς πράξεως αὐτοῦ· ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Σοφοκλῆς ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ.

II. Athenæus, l. xi. p. 482. Ὅτι δὲ καὶ πλοῖον ἡ κύμβη, Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέδᾳ φησίν·

Ἵπποισιν, ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα;

Profert etiam hunc senarium Eustathius, p. 1205. adjuncta interpretatione: ἱππότης ἥκεις ἢ διὰ πλοίου; Confer Valckenarium ad Herodotum, p. 498. 8.

III. Phrynichus Ecl. nom. Att. p. 164. Πολλὴν διατριβὴν ἐποιησάμην ἐπισκοπούμενος, εἰ μόνον λέγεται πρόσφατος νεκρὸς, καὶ μὴ πρόσφατον πρᾶγμα. εὑρίσκετο δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ τιθεὶς οὕτω·

Μηδὲν φοβεῖσθαι προσφάτους ἐπιστολάς.

IV. Schol. Theocriti ad Id. iv. 62. Τοὺς Σατύρους οἱ πλείονές φασιν, ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδᾳ.

V. Hesychius: Κουρίον. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ·

Ἡμῖν σύ τοι κούρειον ἡρέθης πόλει.
νόμος γὰρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις κρόνῳ
θυητοὺς βρότειον ἀρχῆθεν γένος.

Videndi Hesychii interpretes. Κούρειον, juxta Etymol. M. aucto-

rem, καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐγράφοντο οἱ κοῦροι εἰς τοὺς φράτορας. Sophocles hîc aliter accepisse videtur pro humana victima Saturno offerenda. Chori videntur esse verba ad Andromedam.

VI. Pollux x. 120. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἀνδρομέδᾳ Αὐτολίθοισι ληκύθοις ἔφη, δηλῶν ἀλαβάστους μονολίθους. Perperam in Onomastico legitur αὐτοχείλεσι nullo sensu. αὐτόλιθος est μονόλιθος, ut in Philoct. 35. αὐτόξυλον ἔκπωμα est ποτήριον μονόξυλον. Nihil verius videtur hac Hemsterhusii conjectura.

VII. Vide Lexicon in Ἀμβλύσκει. Ἀμφίπρυμνον. Ζευξίλεως. Μάσθλητας. Οἰάταν. Σαλητόν.

ΑΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ.

I. Eustathius, p. 405. e Strabone, p. 905. Σοφοκλῆς ἱστορεῖ ἐν αἰλώσει Ἰλίου παρδαλέην τῆς θύρας προτεθῆναι τοῦ Ἀντήνορος, σύμβολον τοῦ ἀπόρθητον ἐαθῆναι τὴν οἰκίαν· τὸν δὲ ἅμα παισὶ μετὰ τῶν περιγενομένων Ἐνετῶν εἰς Θρᾴκην περισωθῆναι, κακεῖθεν διεκπεσεῖν εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ Ἐνετικήν. Pertinent ista ad Antenoridas cujus dramatis mentio initio argumenti Ajacis. Male accepta Strabonis verba Fabricio aut nescio cui alii occasionem dedere Sophocli drama affingendi, quo titulo nullum unquam edidit, Ἰλίου ἅλωσιν.

II. Athenæus, l. iv. p. 373. Σοφοκλῆς Ἀντηνορίδαις·

Ὄρνιθα, καὶ κήρυκα καὶ διάκονον.

Vide Lexicon in Ἀφεψιασάμην. Ἐκβαβάξαι.

ΑΤΡΕΥΣ ἢ ΜΥΚΗΝΑΙΑΙ.

Sic erat titulus dramatis, non Μυκῆναι, ut vulgo legitur. Posterius nomen a personis, quibus constabat chorus, ut Τραχίνιαι, Φοίνισσαι, Σκύριαι, alia.

I. Scholiastes Euripidis ad Hippolytum 309.

Μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν, ἣ βόσκεται,
θῆλυς μὲν αὐτὸς, ἄρσενας δ' ἐχθροὺς ἔχων.

Juro per illam, qua alitur ille, ignaviam,
mera femina ipse, sed mares hostes habens.

Μὰ in his versibus, negationi, quæ in amissis versibus præcedebat, confirmandæ adhibetur, ut semper apud veteres et probatos scriptores; quod divinare poterat vir doctus, qui hoc exemplo abusus est in Miscell. Observ. vol. v. p. 281. In Platonis loco quem protulit Berglerus, legendum procul dubio καὶ νὴ Δία.

II. Vide Lexicon in Ἐπισπάσει.

ΑΧΑΙΩΝ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἢ ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ ἢ ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΙ.

Diversi sunt ejusdem dramatis tituli, quod primus animadvertit acutissimi vir ingenii Joannes Toup Ep. Crit. p. 133. Ad titulum alludit Cicero obscura sententia in Ep. ad Quintum fra-

trem ii. 16. Συνδείπνους Σοφοκλέους, *quamquam a te actam fabellam video esse festive, nullo modo probavi.* Athenæus l. iii. p. 365. Σύνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας—διόπερ τινὲς καὶ τὸ Σοφοκλέους δρᾶμα κατὰ τὸ οὐδέτερον ἐπιγράφειν ἀξιοῦσι ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ. Fuit autem, quod liquido e fragmentis apparet, drama satyricum.

I. Stobæus Floril. tit. xxvi. p. 119.

Λάθα
Πιερίσι συγερὰ κἀνάρσιος·
ἃ δὲ μνᾶσίς γ' εὐποτμότατος,
θνατοῖς μελέου
ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν.

Oblivisci
res Piero male grata choro.
meminisse juvat,
et sæcla beans hominum, miseri
confinia continet ævi.

II. Athenæus l. i. p. 17. et ex eo Eustath. p. 1828.

Ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην
ἔῤῥιψεν, οὐδ' ἥμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον·
ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο.

V. 1. ἀμφὶ θυμῷ valet *præ ira*, quod Casaubonum fugisse miror. Vide quæ notavi ad Apollonii Argon. ii. 96. De matularum usu in conviviis, quod Sybaritarum inventum fuisse perhibetur, vide Gatakerum, tom. i. p. 293.

III. Idem l. xv. p. 679.

Οὔ τοι γένειον ὧδε χρὴ διηλιφὲς
φορεῦντα, καὐτίπαιδα καὶ γένει μέγαν,
γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς παρόν.

Os te perunctum ferre nequaquam decet,
præsertim ephebum, genere tanto, filium
ventris vocari turpe, quum liceat patris.

IV. Idem l. xv. p. 696.

Φορεῖτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθὺν
κρητῆρ'· ἀνὴρ δ' οὐδείς, πρὶν ἂν φάγῃ, καλῶς,
ὁμοῖα καὶ βοῦς ἐργάτης, ἐργάζεται.

V. Schol. Pindari ad Isthm. ii. versum penult. Τὸ γὰρ ἀπόνειμον, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ·

Σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτύχας ἔχων,
ἀπόνειμον.

καὶ πάλιν·

Νέμει τίς οὐ πάρεσι, τίς ξυνώμοσε.

Vide Toupium ad Theocriti Epithalamium Helenæ 48.

VI. Pollux x. 133. Τὰ δὲ ναυτικὰ σκεύη—πλῆκτρα, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ.

Ὡς ναοφύλακες νυκτέρου ναυκληρίας
πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν.

VII. Plutarchus Moral. p. 74. Ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν Ἀχιλλέα

παροξύνων Ὀδυσσεύς, οὗ φησιν ὀργίζεσθαι διὰ τὸ δεῖπνον, ἀλλὰ φησίν·

Ἤδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἑδώλια
δέδοικας.

καὶ πρὸς ταῦτα πάλιν τῷ Ἀχιλλέως διαγανακτοῦντος, καὶ ἀποπλεῖν λέγοντος·

Ἐγὼδ' ὁ φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς·
ἀλλ' ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστίν· οὐ μένειν καλόν.

Vocem ἑδώλια, qua utitur Noster eodem sensu in El. 1393. perperam accepit Grotius, qui hos versus in Excerptis, p. 150. sic vertit:

Simulatque transtra classis Iliacæ vides,
trepidas.
Quid expavescas video, non famæ notam;
sed appropinquat Hector; haud tuta est mora.

Diversam lectionem ultimi versus commendat Valckenarius ad Phœnissas, p. 272. vulgatam præfero. Est autem hoc fragmentum ex Achivorum convivio, quod acute vidit supra laudatus Toupius.

VIII. Herodianus περὶ σχημάτων in Anecd. Gr. I. B. Casp. de Villoison, tom. ii. p. 94. Ἀσεϊσμὸς δέ ἐστι προσποίησις πιθανὴ τοῦ μὴ λέγειν ἢ μνημονεύειν ἡμᾶς ἃ λέγομεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ εἰσῆκται λέγων Ὀδυσσεὺς τῷ Διομήδει·

Ἐγὼ δ' ἐρῶ σοι δεινὸν οὐδὲν, οὔθ' ὅπως
φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι χθονός·
οὔθ' ὡς ὁ Τυδεὺς ἀνδρὸς αἷμα συγγενοῦς
κτείνας, ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν οἰκίζεται·
οὐδ' ὡς πρὸ Θηβῶν ὠμοβρώς ἐδαίσατο
τὸν Ἀσάκειον παῖδα, διὰ κάρα τεμών.

Sic legendi hi versus. Nota Tydei immanis feritas, qui occisi ab Amphiarao Melanippi, a quo prius ipse vulneratus fuerat, recisum caput diffidit, et cerebrum sorbuit; quare Lycophron v. 1066. Diomeden appellat παῖδα τοῦ κρατοβρῶτος ἀτρέσου κάπρου. Vir laudatissimus rerumque bene multarum peritissimus in argumentis Sophoclearum fabularum parum versatus videtur, qui versus istos ab alterutra fabularum desumptos opinatur, quibus ab Ulysse nomen inditum, tanquam si heros nunquam in scenam inductus fuisset aliquis nisi in cognomine dramate. In neutro Ulysse hi versus exstare potuerunt: argumentum utriusque cognitum, actionis tempus, scenæ locus: in neutro Diomedis ullæ partes esse potuerunt. Sunt procul dubio ex Achivorum convivio.

IX. Vid. Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 9. Aj. 190. et Lexicon in Ἀζειῶται. Βέβηλος. Ἐκκεκώφηται. Ἐπιξενοῦσθαι. Ἐπισιούσης. Μάσθλητας. Ξυμβόλους.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΕΡΑΣΤΑΙ Σάτυροι.

I. Stobæus Floril. tit. lxiv. p. 263.

Νόσημ' ἔρωτος τοῦτ', ἐφίμερον κακόν·
ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι.

ὅταν πάγου Φανέντος αἰθρίου, χεροῖν
κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες ἀσαγῆ.
τὰ πρῶτ' ἔχουσιν ἡδονὰς ποταινίους·
τέλος δ' ὁ χυμὸς οὔτ' ἀφεθῆναί πως θέλει,
οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν.
οὕτω γε τοὺς ἐρῶντας αὐτὸς ἵμερος
δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προΐεται.

Amor diei unius ægrimonia est;
quem posse simili exprimere sic videor mihi.
quoties sereno nascitur cœlo gelu,
gaudet manu tractare concretas aquas
grex pusionum, atque ea voluptas maxima est:
tandem liquescens unda dimitti negat,
quanquam teneri commode manibus nequit.
sic æstus idem saucios amoribus
cogit vicissim pergere et desistere.

Notum proverbium ad quod hîc alluditur. Zenobius v. 58. Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον. ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων, μήτε μεθεῖναι βουλομένων, ἡ παροιμία εἴρηται. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς Ἀχιλλέως ἐραστῆς. Initio fragmenti νόσημ' ἔρωτος τοῦτ' e codice dedi; ἐφίμερον ex Meursii correctione. V. 5. codex liquido ποταινίους, ut erudite conjecerat Scaliger. Sequens in libris ita depravatus est, ut nulla structuræ legitimæ forma in eo reperiatur: planus sensus, ad quem verba exegi. Hesychius: ἀφεθῆναι, ἀπολυθῆναι.

II. Scholiastes Lyrici ad Nem. iii. 60. Διωκομένη ἡ Θέτις ὑπὸ τοῦ Πηλέως, μετέβαλλε τὰς μορφὰς, ὁτὲ μὲν εἰς πῦρ, ὁτὲ δὲ εἰς θηρία. ὁ δὲ καρτερήσας, περιγέγονε, περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Ἀχιλλέως ἐραστῆς.

Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; λέων,
δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ.

Nam quod malorum non mihi genus imminet?
aqua, ignis, et leo, et draco.

Nescio quî Grotio in mentem venerit, vocem excidisse. Locus, si quis alius, sanus et integer, nec illius, nec Heathii supplemento eget. Non autem ab alio proferri hæc verba potuerunt, quam a Peleo ipso, qui in hac fabula partes agebat. cujus scena in Thessalia esse debuit. Proinde diversa est a Scyriis. Schol. Aristophanis ad Nubes 1064. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλλέως ἐραστῆς φησιν, ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν. Quæ totidem verbis leguntur etiam in scholiis ad Apollonii Argonautica iv. 816.

III. Idem ad Nem. vi. 90. Οὐκ ἐκ παραδρομῆς δὲ ζάκοτον εἶπε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως—ἀλλ' ὅτι ἰδιώτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατεσκευασο. δίκρουν γάρ, ὥστε δυο αἰχμὰς ἔχειν, καὶ μιᾷ βολῇ δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐραστῆς.

Ἡ δορὸς διχόσμον πλᾶκτρον.
δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι νιν ἤρικον
Ἀχιλλείου δόρατος.

Canebantur ista a choro. Primum tantum esse Sophoclis versi-

culum credidit Heathius, qui forte non satis attente Scholiastæ verba perpenderat.

IV. Scholiastes Comici ad Vespas 1021. Παιδικὰ ἐπὶ ἀῤῥένων καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως ἐραστοῖς ἐξείληπται. ἐπιδόντων γάρ τι τῶν Σατύρων εἰς τὴν γυναικείαν ἐπιθυμίαν, φησὶν ὁ Φοίνιξ·

Παπαὶ, τὰ παιδίχ', ὡς ὁρᾷς, ἀπώλεσας.

Confer Suidam, apud quem Eupolidis versus sic e Photii lexico Ms. scribendus:

Ἐγὼ δὲ χαίρω πρός γε τοῖς σοῖς παιδικοῖς.

V. Athenæus l. ix. p. 401. Τίς μνημονεύει, κατὰ τὸ σύνθετον ὁμοίως ἡμῖν, συάγρου, ἐπὶ τῆ ἀγρίου συός; Σοφοκλῆς μὲν γὰρ ἐν Ἀχιλλέως ἐραστοῖς ἐπὶ κυνὸς ἔταξε τοὔνομα, ἀπὸ τοῦ σῦς ἀγρεύειν, λέγων·

Σὺ δ', ὦ σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος.

Apud Eustathium, p. 1872. legitur: Πηλιωτικὸν βρέφος.

VI. Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 481. et Lexicon in Ὀμμάτειος πόθος. Ad hanc fabulam respiciebat Ovidius his elegis Trist. ii. 409.

Est et in obscenos deflexa Tragœdia risus,
multaque præteriti verba pudoris habet.
nec nocet auctori, mollem qui fecit Achillem,
infregisse suis fortia facta modis.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

I. Pollux vii. 117. Ἐπὶ δὲ καὶ τοὺς οἰκοδόμους Ὅμηρος τέκτονας καλεῖ, καὶ ἀρχιτέκτων εἴρηται παρὰ Πλάτωνι. βιαία γὰρ ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαιδάλῳ Τεκτόναρχος Μοῦσα.

II. Schol. Ms. Platonis: Σαρδάνιος γέλως—Σιμωνίδης δὲ ἀπὸ Τάλω τοῦ χαλκοῦ, ὃν Ἥφαιστος ἐδημιούργησε Μίνωϊ, φύλακα τῆς νήσου ποιήσασθαι, ἔμψυχον ὄντα, τοὺς περιπλέοντας φησὶ κατακαίοντα ἀναιρεῖν. ὅθεν, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι διὰ τὴν φλόγα, τὸν σαρδάνιον φησὶ λεχθῆναι γέλωτα. ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Δαιδάλῳ. Confer Parœmiographos in Σαρδώνιος γέλως.

III. Schol. Apollonii Rhodii ad iv. 1638. Τάλως δὲ ἦν μὲν τοῦ γένους ἐκείνου τοῦ χαλκοῦ. ὅλος δὲ χαλκοῦς ὢν σύριγγα εἶχεν ἐπὶ τοῦ σφυροῦ ὑμένι περιεχομένην. σύριγξ δέ ἐστιν ἡ περόνη. ῥαγείσης οὖν τῆς σύριγγος εἵμαρτο ἁλῶναι αὐτόν. τοῦτο δὲ καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Δαιδάλῳ. Perperam ibi legitur ἐν Τάλῳ, cujus nominis nulla fuit Sophoclis fabula.

IV. Vide Lexicon in Γοργάδων. Ἐσέφθην.

ΔΑΝΑΗ.

Vide Scholiastam nostrum ad Ajacem initio: et Lexicon in Ἀνθήμερον. Ἀφροδισία. Βράχιστον. Δαιμονίζεσθαι. Ζῆ.

ΔΟΛΟΠΕΣ.

Vide Lexicon in Εὐναῖος.

ΕΛΕΝΗ. ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ. ΕΛΕΝΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ. ΕΛΕΝΗΣ ΓΑΜΟΣ.

Fabulas quibus argumentum præbuit Helenæ historia, omnes conjungo; nescio quatuorne dicam, an tres, an solummodo duas. ΕΛΕΝΗ citatur nude a Comici enarratore ad Equites 84. ubi duos senarios profert, quos supra in Ægeo dedimus. ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ laudatur ab auctore argumenti Ajacis, et ita quidem, ut intelligatur exhiberi in hoc dramate, si modo scriptum fuit unquam, debuisse Helenam e Troja ereptam, non autem Thesei facinus, qui illam necdum maturam rapuerat. Reliquarum duarum certior est auctoritas. Versus ex Ægeo nescio cur Grotius ad *Helenæ nuptias* retulerit potius quam ad *Helenæ repetitionem:* tam hujus quam alterius esse possint. Ex alterutra videntur esse verba quæ e Tragico innominato profert Eustathius, p. 397. Σαφέστερον δὲ καὶ ἀνθρωπικώτερον τὸ τῆς Ἑλένης ἔδειξε κάλλος, ὁ εἰπὼν Τραγικός.

ἣν καλλίστην
χρυσοφαὴς ἥλιος αὐγάζει.

I. Schol. Euripidis ad Phœnissas 312. Εἰ γὰρ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν αἱ Φοίνισσαι, ἀλλ' οὖν γε τὴν πάτριον ἀπήχησιν ἔσωζον τῆς φωνῆς, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει·

Καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με
παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου.

Solatur aliquid ipsa me vocis nota:
videor Laconem quippe odorari sonum.

II. Erotianus in Lexico Hippocr. Θράσσει ... ἔστι δὲ ὀχλεῖ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει φησί·

Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἣ θράσσει γένυν,
ὡς τῷ μὲν αἰόλον γραφίοις ἐνημμένοις.

Legitimi sunt quidem isti senarii, sed qui sensus ex iis elici possit non video.

III. Strabo l. xiv. p. 952. Οἱ δὲ τὸν Κάλχαντά φασιν ἀποθανεῖν ὑπὸ λύπης, καὶ κατά τι λόγιον. λέγει δ' αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει, ὡς εἱμαρμένον εἴη ἀποθανεῖν, ὅταν κρείττονι ἑαυτοῦ μάντει περιτύχῃ.

IV. Plutarchus in comparatione Lycurgi et Numæ, p. 168. ubi de puellarum educatione agit, et de Φαινομήρισιν Lacænis: Τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν ἀνερραμμέναι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπτύσσοντο, καὶ συνανεγύμνουν ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρόν. καὶ σαφέστατα τὸ γιγνόμενον εἴρηκε Σοφοκλῆς ἐν τούτοις·

Καὶ τὰν νέορτον, ἃς ἔτ' ἄζολος χιτὼν
θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν
πτύσσεται, Ἑρμιόναν.

Ita Valckenarius in Eurip. Diatribe, p. 221. Tragici verba sanitati restituit. Chorici cantici hæc particula non aliunde sumi potuit quam ex *Helenæ repetitione*. Nihil tale de Hermione dudum nupta dici potuit in cognomine dramate.

V. Eustathius, p. 1205. ex Athenæo, p. 76. Κατὰ τὸ ἄῤῥεν λέγε-

ται ἔρινος, ἡ ἀγρία συκῆ· ὅθεν καὶ ῥῆμα ἐρινάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἑλένης γάμῳ, ἔνθα τὸν καιρὸν τῷ τῆ δένδρου ἐκάλεσεν ὀνόματι, εἰπών·

Πέπων δ' ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν
ἐς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ.

παροιμιακὸν δὲ αὐτὸ τὸ νόημα, ὅμοιον τῷ· ἀπαίδευτος ὢν, ὡς ἂν ἑτέρους παιδεύσειας. Priorem senarium sic integrari posse opinabatur Casaubonus:

πέπων δ' ἐρινὸς αὐτὸς ὢν ἀχρήϊος.

Sed Ionicum ἀχρήϊος probabile non est adhibuisse Sophoclem. Vertit Grotius:

Caprificus ipse mollis et nulli usui,
alios tuo sermone caprificos facis.

Sensum non magis assecutus esse videtur, quam Casaubonus, qui proverbium simile esse ait illi apud Terentium: *Tute lepus es et pulpamentum quæris.* ἐξερινάζειν λόγῳ est *oratione maturum reddere, aptum rebus agendis.* Sicque accipit Eustathius: ἀπαίδευτος ὢν ἑτέρους παιδεύεις.

V. Vide Lexicon in Ἀναχαιτίζει. Νένωται.

ΕΠΙΓΟΝΟΙ.

I. Stobæus Floril. tit. xxxviii. p. 153.

φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια τοῖς φθονουμένοις
νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς, ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς πλέον.

Pressum solent livore rumores mali
in prava potius trahere, quam in recti viam.

II. Idem tit. lxxii. p. 311.

Ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι·
κάκιον ἀλλ' οὐκ ἔσιν, οὐδ' ἔσαι ποτὲ
γυναικὸς, ἢ εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς.

O omne facinus ausa plus quam femina:
nec est, nec olim, si lues surget nova,
ullum erit hominibus femina gravius malum.

Tres hi versus una serie continuantur in Reg. cod.

III. Sophoclis Epigonos Latine expresserat Attius, cujus versum laudat Cicero Tuscul. ii. 24. Tum Cleanthem, quum pede terram percussisset, versum ex Epigonis ferunt dixisse:

Audisne hæc, Amphiarae sub terram abdite?

Sophoclis Epigonorum ab Attio conversorum meminit Cicero in libro de oratorum optimo genere cap. vi. *Nec Andromacham igitur aut Antiopam, aut Epigonos Latinos recipiant. Sed tamen Ennium, et Pacuvium, et Attium potius quam Euripidem et Sophoclem legunt.* Euripidis Andromacham apud Romanos docuit Ennius: Antiopam Pacuvius: Sophoclis Epigonos Attius. Hinc erroris arguitur Davisius, qui ad Tusc. ii. ex Æschyli dramate conversos fuisse ait Attii Epigonos.

IV. Athenæus l. xiii. p. 584. ubi e Lyncei commentariis Gnathænæ meretricis faceta aliquot dicta refert: Ἀνδρονίκου δὲ τῆ

τραγῳδῷ ἀπ' ἀγῶνός τινος, ἐν ᾧ τοὺς ἐπιγόνους εὐημερήκει, πίνειν μέλλοντος παρ' αὐτῇ, καὶ τῷ παιδὸς κελεύοντος τὴν Γναθαιναν προαναλῶσαι, ἔφη·

Ὀλόμενε παίδων, ποῖον εἴρηκας λόγον;

Senarius est ex ipso dramate, quod Andronicus histrio modo cum plausu egerat, quemque ipse recitaverat: inde responsi acumen. Æschyli Epigonos Andronicum egisse opinatur Fabricius, qui ejus meminit in notitia Tragicorum deperditorum. Sophoclis drama, ut nobilius, intelligi probabile est.

V. Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 378.

ΕΡΙΦΥΛΗ.

I. Stobæus Floril. tit. i. p. 3.

Ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι.

Virtutis una, quæ manet, possessio est.

II. Idem tit. vii. p. 47.

Ἀνδρῶν γὰρ ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται.

Nescit bonorum pectus elanguescere.

III. Idem tit. xliii. p. 163.

Ὅπου δὲ μὴ τὰ ῥᾴστ' ἐλευθέρως λέγειν
ἔξεστι, νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα,
ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν.

Ubi profutura liberum non est loqui,
sed victa cedit civitas pejoribus,
periclitatur sæpe peccando salus.

IV. Idem tit. xcix. p. 417.

Πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ,
ὅπῳ τὸ δεινὸν ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ;

Homo quid repugnem cladibus cœlestibus,
quum spes miseras nulla sustentet meas?

V. Idem tit. cxviii. p. 485.

Γήρως πρασόντος σῶζε τὴν εὐφημίαν.

Famam senilem crede tutandam tibi.

VI. Clemens Strom. vi. p. 741.

Ἄπελθ'· ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου.

Abscede: somnus huic malo remedium est.

In Clemente legitur sine sensu: ἄπελθ' ἐκείνης ὕπνον ἰατρὸν νόσου. Conjeceram ἀπῆλθ' ἐκείνης ὕπνον ἰατρὸς νόσου. Quod dedi, Valckenario debeo. Grotius verterat: Adi soporem, qui mali hujus remedium est.

VII. Appendix Vat. Proverb. ii. 49. Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρᾷς. Αὕτη Σοφόκλειος. πεποίηται γὰρ Ἐριφύλη πρὸς Ἀλκμαίωνα λέγουσα·

Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρῶ.

εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀτενῶς πρὸς ὁτιοῦν βλεπόντων, καὶ καταπληκτικόν τι δοκούντων ὁρᾶν. οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν εἰς κλοπὴν ὑπονοουμένων. κωμῳδοῦνται γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο.

VIII. Excerpta Ruhnkenii e Stobæi cod. Ms.

Ἡ γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει,
ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

I. Eustathius p. 1479. Σοφοκλῆς δὲ, φασὶν, ἐν Ἑρμιόνῃ ἱστορεῖ, ἐν Τροίᾳ ὄντος ἔτι Μενελάου, ἐκδοθῆναι τὴν Ἑρμιόνην ὑπὸ τῷ Τυνδάρεω τῷ Ὀρέσῃ· εἶτα ὕστερον ἀφαιρεθεῖσαν αὐτῷ, ἐκδοθῆναι τῷ Νεοπτολέμῳ κατὰ τὴν ἐν Τροίᾳ ὑπόσχεσιν· αὐτῷ δὲ Πυθοῖ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Μαχαιρέως, ὅτε τὸν Ἀπόλλω τινύμενος τὸν τῷ πατρὸς ἐξεδίκει φόνον, ἀποκατασῆναι αὖθις αὐτὴν τῷ Ὀρέσῃ· ἐξ ὧν γενέσθαι τὸν Τισαμενὸν, φερωνύμως οὕτω κληθέντα παρὰ τὴν μετὰ μένους τίσιν, ἐπεὶ ὁ πατὴρ Ὀρέσης ἐτίσατο τοὺς φονεῖς τῷ Ἀγαμέμνονος. Confer interpretem Hygini ad fab. cxxiii. ubi ex his Eustathii verbis corrigitur Scholiastes Euripidis ad Orest. 1687. Hinc colligi potest, quodnam fuerit dramatis argumentum, recuperata ab Oreste Hermione. Proinde ad illud pertinere non possunt versus a Plutarcho servati, a Valckenario restituti, quos exhibui supra in Helenes repetitione.

II. Stephanus: Ἀγυιὰ, τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδὸν— τὸ τοπικὸν, ἀγυιαῖος. Σοφ. Ἑρμιόνῃ·

Ἀλλ' ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαίου πέδαν.

III. Vide Lexicon in Γνωτός.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

Fabulæ nomen inditum ab Eumelo heroë. Cognominibus autem ex multis quis ille fuerit, incompertum est. Vide notas ad Ovidii Metam. vii. 390.

Vide Lexicon in Ἀσάμινθος. Ὀδός.

ΕΥΡΥΑΛΟΣ.

Euryalus filius fuit Ulyssis et Euippes, quem ab ipso patre Ulysse interfectum alii narrant, alii vero a Telemacho. Vide Parthenii Erotica cap. iii. cujus inscriptio est: Περὶ Εὐίππης. ἱστορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρυάλῳ. et Eustathium p. 1796.

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.

Vide Lexicon in Ἀδόξαστον.

ΖΩΣΤΗΡΕΣ.

Pollux vii. 68. Ὅ τε τῆς Ἀμαζόνος Ζωστὴρ, καὶ ἡ ἐν ταῖς Σοφοκλέους Ζωστῆρσιν ἐπιζώστρα. λέγει γᾶν· Ἔχοντας εὐζώνους ἕσασαν ἱματίων ἐπιζώστρας. Miror ad hæc Pollucis verba nihil observasse doctissimum Hemsterhusium. Quæ in iis tanquam e Sophocle proferuntur depra-

vata sunt, multoque etiam magis fabulæ titulus. Nullibi, præterquam hoc in loco, memorantur Sophoclis *Cingula*, sive *Baltei*; nec quid sub tam absurdo titulo latere possit excogitare queo.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩ Σατυρικός.

Hic est sincerus fabulæ titulus in integrum restitutus ab acutissimo Toupio Epist. crit. p. 123. *Hercules in Tænaro, quod Laconicæ promontorium est, ad inferos descendit, ad Cerberum, canem illum tricipitem, in lucem educendum: hinc fabulæ satyricæ nomen et argumentum.* Scripturæ compendia erroribus ansam dedere. Ex Η. ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩ Σ. fecerunt omissa prima litera ἐπὶ Ταιναίροις vel Ταινκρίοις. Ex alio compendio ΗΡΑΚΛΗΣ Ε. Τ. ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ, fecerunt, omissis duabus mediis, Ἡρακλῆς σατυρικός.

I. Athenæus l. ix. p. 375. Χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν, ὡς Ἱππώναξ—καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταιναρίοις·

Τοιγαροῦν
ἔδει φυλάξαι, χοῖρον ὥστε δεσμίαν.

II. Pollux x. 110. Προσθετέον δὲ τῷ μαγείρῳ καὶ ξύλα καύσιμα, καὶ κληματίδας, καὶ ἐκκαύματα, εἰπόντος Σοφοκλέους ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ·

Συνέλεγον τὰ ξύλ' εἰς ἐκκαύματα,
μή μοι μεταξὺ προσδεύσειεν.

Sic scribenda Sophoclis verba, quod miror eruditos viros, qui de hoc Pollucis loco egerunt, fugisse.

III. Vide Ægei fragm. iv. et Lexicon in Ἀλαλίαν. Ἀργέμων. Κύκλους. Οὐ κωφίζει.

IV. Ad hanc fabulam respexisse videtur Aristides his verbis, tom. ii. p. 310. Ἤδη δέ τις καὶ Σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηνῆς κατηράσατο τῷ Ἡρακλεῖ· εἶτά γ' ἔκυψε προσιόντος κάτω.

ΗΡΙΓΟΝΗ.

Vide Lexicon in Τοπάζειν. Ὑποφρον.

ΘΑΜΥΡΙΣ.

Thamyris, quem perhibent πρῶτον ἄρξασθαι ἐρᾶν ἀῤῥένων, notus ex Homero Iliad. β'. 595. Hujus mentio etiam in Rheso circa finem:

Περᾶσα γὰρ δὴ ποταμίους διαῤῥοὰς,
λέκτροις ἐπλάσθην Στρυμόνος φυταλμίοις,
ὅτ' ἦλθομεν γῆς χρυσόβωλον ἐς λέπας
Παίγγαιον, ὀργάνοισιν ἐξησκημέναι
Μοῦσαι, μεγίστην εἰς ἔριν μελῳδίας
δεινῷ σοφιστῇ Θρῃκὶ, κἀτυφλώσαμεν
Θάμυριν, ὃς ἡμῶν πόλλ' ἐδέννασεν τέχνην.

Hic Thamyris aliis appellatur Thamyras, quo nomine Athenæus Tragici fabulam laudat. Ovidius in Arte iii. 399.

Tu licet et Thamyran superes et Amœbea cantu.

At Statius Theb. iv. 182. ubi Homerum æmulatur :

Hîc fretus doctas anteire canendo
Aonidas, mutos Thamyris damnatus in annos
ore simul citharaque (quis obvia numina temnat?)
conticuit præceps.

Vide auctores laudatos ad Ovidii Ibin 274. Quibus ex omnibus facile colligitur dramatis argumentum, in quo Sophocles ipse Thamyrin egit. Athenæus l. i. p. 20. Σοφοκλῆς δὲ πρὸς τῷ καλὸς γεγενῆσθαι τὴν ὥραν, ἣν καὶ ὀρχησικὴν δεδιδαγμένος, καὶ μουσικὴν ἔτι παῖς ὢν παρὰ Λάμπρῳ—καὶ τὸν Θάμυριν διδάσκων αὐτὸς ἐκιθάρισεν. ἄκρως δὲ ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε.

I. Pollux iv. 75. Μόναυλος, εὕρημα μέν ἐστιν Αἰγυπτίων. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Σοφ. ἐν Θαμύρι. Athenæus l. iv. p. 175. Τοῦ δὲ μοναύλου μνημονεύει Σοφοκλῆς μὲν ἐν Θαμύρᾳ οὕτως·

Ὤρχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη,
λυρα μόναυλος, ἥ τε [χειμώνων πλέως
ναὸς γέρημα κωμώσης]

Verba uncis inclusa desperata sunt.

II. Athenæus l. xiv. p. 637. Σοφοκλῆς δ' ἐν Θαμύρᾳ·

Πηκταὶ δὲ λύραι καὶ μαγαδίδες,
τά τ' ἐν Ἕλλησιν ξόαν' ἡδυμελῆ.

Vide Valckenarium ad Theocriti Adoniaz. p. 225.

III. Eustathius p. 358. Ὅτι δὲ Θρᾳκικὸς καὶ ὁ Ἄθως, οὗ μνεία παρὰ τῷ ποιητῇ, δηλοῖ, φασὶ, Σοφοκλῆς ἐν Θαμύριδι, εἰπών·

Θρήσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἄθῳου.

IV. Ad Sophoclis drama procul dubio pertinent ista apud Plutarchum in libro de ira cohibenda, p. 455. Ἀλλ' ὀργιζόμεθα καὶ πολεμίοις καὶ φίλοις, καὶ τέκνοις καὶ γονεῦσι, καὶ θεοῖς νὴ Δία, καὶ θηρίοις, καὶ ἀψύχοις σκεύεσιν, ὡς ὁ Θάμυρις·

Ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας,
ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας.

V. Hexametros duos ex hoc dramate profert Scholiastes noster ad Œd. Col. 378. Vide Lexicon in Κάναβις. et Athenæi locum prolatum in Mysis.

ΘΗΣΕΥΣ.

Ad hoc drama pertinere videntur ista in prolegomenis ad Pindari Isthmia: Τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα οἱ μὲν ἐπὶ Σινιδι τῷ Προκρούστῃ διαθεῖναί φασι τὸν Θησέα, ἀνελόντα αὐτὸν, ὅτε περ καὶ τοὺς ἄλλους, ὥς φησι Σοφοκλῆς, λέγων περὶ αὐτοῦ·

Ὃς παρακτίαν
τείχων, ἀνημέρωσα κνωδάλων, ὁδόν.

Vide Lexicon in Ὄμπνιον.

ΘΥΕΣΤΗΣ ΕΝ ΣΙΚΥΩΝΙ ἢ ΣΙΚΥΩΝΙΟΣ. ΘΥΕΣΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Duo fuerunt dramata. Prioris actio transigebatur Sicyone, po-

sterioris Argis. Utriusque argumentum colligi potest ex Hygini fabula lxxxviii.

I. Stobæi Ecl. p. 129.

Πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται.

Necessitatem vicerit ne Mars quidem.

II. Idem Floril. tit. xxix. p. 125.

Ὡς νυν τάχος γείχωμεν. οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως
σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅψεταί ποτε.

Celeres eamus ergo properanti gradu:
culpanda non est justa festinatio.

Ex indole linguæ et usu ἅψεται legendum est. Male vulgo ἅπτεται, et pravum itidem est, quod Heathius suadet, ἅπτηται.

III. Idem tit. cviii. p. 451.

Πάντων ἄριστον, μὴ βιάζεσθαι θεούς,
γέργειν δὲ μοῖραν· τῶν ἀμηχάνων δ' ἔρως
πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν.

In Cœlites vim non parare est optimum,
sed amare fatum. vetita qui nimium cupit,
sæpe et paratis rebus excussus jacet.

IV. Idem tit. cxiv. p. 471.

Ἔνεστι γάρ τις καὶ λόγοισιν ἡδονὴ,
λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄντων κακῶν.

Hæc est voluptas maxima ex sermonibus,
oblivionem induere præsentis mali.

V. Idem tit. cxvi. p. 477.

Καίπερ γέρων ὢν, ἀλλὰ τῷ γήρᾳ φιλεῖ
χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν, καὶ τὸ βουλεύειν ἃ δεῖ.

Quamvis senex sim; nam senectutem solent
consilia recta mensque callidior sequi.

VI. Scholiastes Euripidis ad Phœnissas 238. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Θυέστῃ ἱστορεῖ, καὶ παρ' Εὐβοεῦσιν ὁμοίαν ἄμπελον εἶναι τῇ ἐν Παρνασῷ, λέγων οὕτως·

Ἔστι γάρ τις ἐναλία πόλις
γῆς Εὐβοείας, ἔνθα Βάκχειος βότρυς
ἐπ' ἦμαρ ἕρπει· πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω
κεκλημάτωται χῶρος· οἰνάνθης δέμας
εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον, ὄμφακος τρόπον,
καὶ κλίνεταί γε, κἀποπερκοῦται βότρυς·
δείλη δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη
καλῶς ὀπώρα, κἀνακιρνᾶται ποτόν.

Prodigiosa illa vitis, cujus meminit etiam Scholiastes noster ad Antig. 1126. in Eubœæ urbe Nysa fuisse perhibetur. Stephanus in Νύσαι—δεκάτη ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα διὰ μιᾶς ἡμέρας τὴν ἄμπελόν φασιν ἀνθεῖν, καὶ τὸν βότρυν πεπαίνεσθαι.

VII. Vide Lexicon in Ἀκήρυκτον. Ἄλογα. Ἀλωπός. Ἀμόρφωτον. Ἀνταίρουσιν. Ἀπείρονας. Ἀπόθεα. Ἀποπλήκτῳ. Ἀτελῆ. Αὐτόμοιρος. Αὐτόφορτοι. Ἀφοσιώμεναι. Ἐντέλλω. Ἐπαίνους. Ἡγόμην.

ΙΝΑΧΟΣ Σατυρικός.

De argumento vide Toupium Epist. crit. p. 51. et qui dudum ante eum perspexerat fabulam fuisse satyricam, Tib. Hemsterhusium ad Aristoph. Plutum, p. 248.

I. Stobæus Floril. tit. xlvi. p. 179.

Ἐπήνεσ᾽· ἴσθι δ᾽, ὥσπερ ἡ παροιμία,
ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ᾽ ἀνήρ.

Laudo: sed et tu noveris verbum vetus:
vir clarus humili sæpe de sorte exiit.

Omissum in impresso Stobæo dramatis titulum addunt codices.

II. Dionysius Halic. Antiq. i. 25.

Ἶναχε γεννᾶτορ, παῖ κρηνῶν
πατρὸς Ὠκεανοῦ, μέγα πρεσβεύων
Ἄργους τε γύαις, Ἥρας τε πάγοις
καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς.

III. Athenæus l. xv. p. 668. emendatus a Toupio Epist. crit. p. 57. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ ἀφροδισίαν εἴρηκε τὴν λάταγα·

Ξένη δὲ καὶ Φροδισία
λάταξ ἅπασι νῦν ἐπεισκύπτει δόμοις.

IV. Pollux ix. 50. Μέρη δὲ πόλεως, καὶ πανδοκεῖον, καὶ ξενὼν, καὶ, ὡς ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλῆς·

Πανδόκος ξενόσασις.

V. Scholiastes Æschyli ad Prom. 576. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ καὶ ᾄδοντα τὸν Ἄργον εἰσάγει.

VI. Schol. Comici ad Plutum 727. Τὸν Πλοῦτον, Πλούτωνα εἶπε παίζων· ἢ ὅτι καὶ Πλουτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ· Πλούτωνος δ᾽ ἐπείσοδος. καὶ πάλιν·

Τοιόνδ᾽ ἐμὸν Πλούτων᾽ ἀμεμφίας χάριν.

Idem ad v. 807. Σιπύη δὲ, ἡ ἀρτοθήκη. ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτε, τοῦ Διὸς εἰσελθόντος, πάντα μεσὰ ἀγαθῶν ἐγένετο.

VII. Idem ad Equites 1147. Κημὸς—ἦν παρόμοιος χώνῃ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ.

VIII. Idem ad Aves 1203. Κυνῆ δὲ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν τὸν πέτασον· ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος ὢν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ἐπὶ τῆς Ἰριδος·

Γυνὴ τίς ἡδε; κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς.

Vide Toupium Epist. Crit. p. 52.

IX. Idem ad Concionantes 80. Τοῦ Πανόπτου. τοῦ τὴν Ἰὼ φυλάττοντος. αἰνίττεται δὲ ὡς ὄντος αὐτοῦ δεσμοφύλακος. ἀναφέρει δὲ τοῦτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ Ἄργον.

X. Vide Lexicon in Ἀελλόθριξ. Ἀναιδείας. Ἄναντα. Ἀλωπός. Ἀντίπλασον. Ἀράχνη. Ἀρκὰς κυνῆ. Βοῦ. Ἐπίκρουμα. Κυάμῳ. Παλίνσκιον.

ΙΝΩ.

Ex hoc dramate desumptus videtur senarius, quo facete utitur helluo apud Athenæum l. viii. p. 344. Βίων δὲ, προαρπάσαντός τινος τὰ ἐπάνω τοῦ ἰχθύος, στρέψας καὶ αὐτὸς καὶ διαψιλώσας, φαγὼν ἐπεῖπεν·

Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο.

In ea quæ præcedit de alio helluone narratiuncula citatur itidem Tragici nostri, absque auctoris et dramatis indicio, versus ex Antigona 714.

Vide Lexicon in Ἄλυτον.

ΙΞΙΩΝ.

Schol. Apollonii ad Argon. iv. 14. Παρὰ τὸ ἴψαι Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίονι δίψιον φησὶ τὸ βεβλαμμένον. Καὶ Ὅμηρος· Πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην· πολλάκις βεβλαμμένον.

ΙΟΒΑΤΗΣ.

Iobates rex Lyciæ pater fuit Sthenebœæ. Vide Apollodori Biblioth. ii. 3. et Hygini fab. lvii.

I. Stobæus Floril. tit. cxx. p. 489.

Τὸν Ἀίδαν γὰρ οὐδὲ
γῆρας οἶδε φιλεῖν.

Nam sacra regna Ditis
nec ipsa amat senectus.

II. Vide Lexicon in Ἀφύλλωτον.

ΙΟΛΑΟΣ.

Aristophanes Equitibus, 498.

Ἀλλ' ἴσθι χαίρων, καὶ πραίξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν.

ταῦτα δέ, inquit Scholiastes, παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐξ Ἰολάου.

ΙΠΠΟΝΟΟΣ.

Dramatis hujus meminit Pollux iv. 111. ubi docet a gravitate Tragœdiæ alienum esse, poëtas de rebus ad semetipsos pertinentibus ad theatrum verba facere ex Chori persona, quæ materia est comicarum Παραβάσεων: id tamen instituisse sæpius Euripidem; at Sophoclem, qui melior eo videri volebat, fecisse rarius, ut in Hipponoo. Fuit autem Hipponous rex Oleni, Peribœæ pater, quæ ab Œneo vitiata Tydeum peperit. Vide Apollodori Biblioth. i. 8. 4. *Quæ plura ibi narrantur de parentis in filiam ira, argumentum facere potuere tragœdiæ Sophoclis.* Verba sunt Heynii mei in egregio ad Apollodorum Commentario, p. 612.

I. Stobæi Ecl. p. 143. et Clemens Stromat. iv. p. 742.

Πρὸς ταῦτα κεύπτε μηδὲν, ὡς ὁ πάνθ' ὁρῶν
καὶ πάντ' ἀκούων, πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος.

Studeas nihil celare. quæ videt omnia
et omnia audit, omnia evolvit dies.

Vide Agellii lib. xii. cap. xi.

II. Stephanus: Ὤλενος, πόλις Ἀχαΐας, καὶ Αἰτωλίας, διλυκῶς λεγομένη. Σοφ. ἐν Ἱππόνῳ·

Ἐξ Ὠλένου γῆς Φορβάδος κομίζομαι.

III. Vide Lexicon in Ἀπαλέξασθαι. Ἀπαρθένευτος.

ΙΡΙΣ Σατυρική.

I. Athenæus l. xiv. p. 646. Ἴτριον, πεμμάτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γενόμενον—Σοφ. Ἰριδι·

Ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὖ πρὸς ἴτρια βλέπω.

II. Vide Lexicon in Εὔωρος. Μίαν μίαν. Quibus in glossis male citatur Σοφ. Ἐριδι. Drama ab Iride denominatum fuisse videtur.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

I. Stobæus Floril. tit. xxx. p. 135.

Τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή·
θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται.

Nullus supinæ fructus est ignaviæ,
nec feriantes adjuvat fautor Deus.

II. Athenæus l. xii. p. 513.

Νόει πρὸς ἀνδρὶ σῶμα πουλύπου ὅπως
πέτρᾳ τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.

Intricata et male structa verba corruptelam ostendunt. Grotius in fine prioris senarii legit ὅμως, quod nihil juvat, et sic vertit:

Similem esse polypo crede, qui, prout est lapis
ad quem applicatur, vertere ingenium solet.

III. Vide Lexicon in Ἀκρουχεῖ. Ἀπυνδάκωτος. Βασιλή. Πενθερός. Ὑποφρον.

ΙΦΙΚΛΗΣ.

Iphicles Amphitryonis et Alcmenæ filius, eodem partu, quo Hercules, editus. Ad hoc nomen diversos fabularum titulos refero, quos in libris corruptos esse opinor. Nam quæ citatur a Scholiasta nostro ad Œd. Col. 791. ΙΦΙΚΛΣΙΑ, nulla fuit; nec quæ a Polluce laudatur ΙΟΚΛΗΣ. Sophocles his in locis citari debuit ἐν Ἰφικλεῖ vel forte ἐν Οἰκλεῖ. Fuit autem Oïcles pater Amphiarai, ad quem confugit nepos Alcmæon, a Furiis maternæ cædis ultricibus agitatus. Vide Apollodorum iii. 7. 5. Nihil in his conjecturis certi; nec magni momenti res est.

I. Pollux x. 39. Καὶ τύλη δὲ παρ' Εὐπόλιδί ἐστιν ἰάζοντι ἐν τοῖς Κόλαξι· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Ἰοκλεῖ λέγοντι·

Ἀλλὰ καὶ λινορράφῃ
τυλεῖα.

II. Etymol. M. Βουθοίη, πόλις τῆς Ἰλλυρίδος. Σοφ. Ὀνομακλεῖ·

Βουθοίη Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐνάσθη.

Heathio in Hercule Satyrico versus hic hexameter a quovis alio

quam a Sophocle profectus videtur. Nescio quare. Num quia hexameter est? At tales in aliis dramatibus erant. Vide in Thamyride.

ΙΧΝΕΥΤΑΙ Σάτυροι.

Vide Lexicon in Ἐνήλατα. Ὄρμενος. Ῥικνός.

ΙΩΝ.

Stobæus Floril. tit. ciii. p. 425.

Ἐν Διὸς κήποις ἀρῆσθαι
μόνον εὐδαίμονας ὄλβους.

Nusquam sincera feruntur
bona, præterquam Jovis horto.

ΚΑΜΙΚΙΟΙ ἢ ΜΙΝΩΣ.

Sincerus hic est fabulæ titulus, quam alii ΚΑΜΙΚΟΣ, alii ΚΩΜΙΚΟΣ inscribunt. Oppidum Siciliæ est Camicus. Vide Stephanum in Κάμικος. A personis quibus constabat chorus denominata fabula, ut Μυκηναῖαι, Λαρισσαῖοι, Cratini Σερίφιοι, qui passim etiam gemello errore Σέριφοι appellati occurrunt. Vide Hemsterhusium ad Pollucem x. 156. Argumentum erat mors Minoïs a Cocali filiabus interempti. Videndi præter Diodorum Sicul. in Dædali historia, Scholiastes Pindari ad Nem. iv. 95. et Pausan. p. 531.

I. Athenæus p. 86. Τῶν γραθήλων μνημονεύει καὶ Σοφ. ἐν Καμικίοις οὕτως·

Ἀλίας γραθήλου τῆσδε τέκνον, εἴ τινα
δυναίμεθ' εὑρεῖν.

II. Idem p. 388. Πέρδιξ· τῷ ὀνόματος ἔνιοι συγκόλλουσι τὴν μέσην συλλαβήν, ὡς Ἀρχίλοχος· πολὺ δέ ἐστι τὸ ἐκτεινόμενον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Σοφ. Καμικίοις·

Ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος
Πέρδικος ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις.

III. Suidas in Πέρδικος ἱερόν—Σοφοκλῆς δὲ ἐν Καμικίοις, τὸν ὑπὸ Δαιδάλου ἀναιρεθέντα Πέρδικα εἶναι τοὔνομα. Sophoclem secutus est Ovidius, quem vide Metam. viii. 236.

IV. Clemens Alex. Strom. vi. p. 741.

Οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη.

Fortuna non est socia nil conantibus.

V. Vide Lexicon in Κωχεύουσιν.

ΚΗΔΑΛΙΩΝ Σατυρικός.

I. Suidas: Λευκὴ γάθμη. ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων· ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι·

Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι,
οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ γάθμη.

Tuis notabor non magis sermonibus,
amussis alba lapide ab albo quam solet.

II. Idem : Ὄνου σκιά. Καὶ, περὶ ὄνου σκιᾶς. Σοφ. Κηδαλίωνι·
Ὅ τι ἂν γένηται, ταῦτα πάντ' ὄνου σκιά.

III. Athenæus p. 164. Κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέους Κηδαλίωνα, ἐς τὰ Μασιγίαι, κέντρωνες, ἀλλοτριοφάγοι.

IV. Vide Lexicon in Αὐτοκτίτους. Δέατος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Fabulam hanc solus ex omni antiquitate laudat Erotianus in Lexico Hippocrateo, ubi hæc leguntur verba : Αντεόνθεον. τὸν βλάβης ὑπονοούμενον αἴτιον ἔσεσθαι ἄνθρωπον. Ἀντέον δ' ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν σώφρονα. ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήστρᾳ λέγων· Τὸν δὲ ἄντεον περιδινέοντα οὐχ ὁρᾶτε, καὶ δεῖμα προσπνέοντα ἀντίας θεᾶ. Sunt ista sane quam corrupta, et nescio an emendandi conatum frustratura : huic itaque supersedeo. Sed quid suspicer, interim non celabo : nempe ad superstitem Electram ista pertinere, cujus quum finis sit Clytæmnestræ ultio et mors, hoc titulo potuit a veteribus citari. Prolata ab Erotiano verba, si quo in codice sincera reperirentur, lacunam forte explerent, quæ est in Electra v. 1432. Sophoclis Clytæmnestram laudatam fuisse ab Hesychio in Ἀράβῳ opinati sunt viri quidam docti.

ΚΟΛΧΙΔΕΣ.

Idem in titulo error qui supra in Αἰχμαλωτίσιν. Κόλχοι laudatur fabula, cujus index Κολχίδες. Sic auctor argumenti Promethei Æschylei : Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιία ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κόλχοις.

I. Stobæus Floril. tit. xxii. p. 115.
Καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα.
Mortale supra sapere nil hominem decet.

II. Athenæus p. 602. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι περὶ Γανυμήδους τινὰ λόγον ποιούμενος·
Μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα.

III. Suidas : Ἀνθυπουργῆσαι χάριν, τὸ ἀνταποδῶναι. Σοφ. Κολχίσιν·
Ἦ φὴς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν;
Hic versus sine dubio Medeæ fuit operam Jasoni promittentis, sed sub ea conditione, ut ipse gratiam pro benefactis referret, sibique vicissim novæ nuptæ maritus vacaret. Hemsterhusius ad Aristoph. Plutum, p. 343.

IV. Schol. Apollonii Rhodii ad iii. 1371. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι πεποίηκε τὸν ἄγγελον τὸν Αἰήτην πυθόμενον περὶ τῶν προειρημένων οὕτως·
Ἦ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν ὑπιχώριος,
καὶ κάρτα φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι,
χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ;
Confer præstantissimi Valckenarii notam ad Euripidis Phœnissas,

p. 256. Pravam lectionem σφηνώματι inepte tuetur Heathius, quo sensu σφηκώματι repositum fuerit haud assequi se fassus. Scilicet lexica sibi facta non arbitrabatur. Henr. Stephani thesaurus eum edocuisset quid σφήκωμα sit. Hujus dramatis meminit rursus idem Scholiasta, cujus locum damus infra in Scythis.

V. Vide Lexicon in Ἐπαλλαχθεῖσα. Ἥσμεν. Κινάρα. Πέμφιξ.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Creüsæ memorantur plurimæ, e quibus quamnam in hoc dramate exhibuerit Sophocles, e superstitibus reliquis haud facile conjicere est. Probabile est argumentum ex Attica historia petitum fuisse, Creüsamque intelligo Erechthei filiam Xutho nuptam, cujus in Euripidis Ione præcipuæ sunt partes.

I. Stobæus Floril. tit. vii. p. 47.

Ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται,
ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστὶν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς.

Qui plenus animi fertur in periculum,
Huic lingua constat, mensque non percellitur.

II. Idem tit. xii. p. 79.

Καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὸ ψευδῆ λέγειν·
ὅτῳ δ' ὄλεθρον δεινὸν ἡ ληθεὶ' ἄγει,
ξυγγνωστὸν εἰπεῖν ἐστι καὶ τὸ μὴ καλόν.

Aliena vero proloqui nunquam decet:
at vera certam si cui pestem ferunt,
huic danda venia est, si facit quod non decet.

III. Idem tit. xxxviii. p. 151.

Οὔτε γὰρ, ὦ φίλε, γάμον, οὔτ' ὄλβον ἂν
ἔκμετρον ἔνδον γ' εὔξαιμ' ἂν ἔχειν.
φθονεραὶ γὰρ ὁδοί.

Non divitiis, non conjugio
mihi contingat superare modum:
quippe infestæ livore viæ.

IV. Idem tit. xci. p. 373.

Καὶ μή τι θαυμάσῃς με τῷ κέρδους, ἄναξ,
ὧδ' ἀντέχεσθαι. καὶ γὰρ οἳ μακρὸν βίον
θνητῶν ἔχουσι, τῷ γε κερδαίνειν ὅμως
ἀπρὶξ ἔχονται· κἄστι πρὸς τὰ χρήματα
θνητοῖσι τἄλλα δεύτερ'· εἰσὶ δ' οἵ τινες
αἰνῶσιν ἄνοσον ἄνδρ'· ἐμοὶ δ' οὐδεὶς δοκεῖ
εἶναι, πένης ὢν, ἄνοσος, ἀλλ' ἀεὶ νοσεῖν.

Mirum haud putato, tanta quod lucri tenet
me, Rex, cupido. nam quibus vitæ retro
est longa series, tamen inexhausta siti
lucrum expetiscunt: cuncta mortales habent
opibus secunda. sanitas multis boni
est summa. pauper at nequit, me judice,
recte valere: sonticum hoc adeo est malum.

V. Idem tit. ciii. p. 427.

Κάλλιστόν ἐστι τοὔνδικον πεφυκέναι·
λῷστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον· ἥδιστον δ' ὅτῳ
παρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν.

Justi tenace pulchrius vita nihil,
nil sanitate melius: at nil dulcius
ea quam potiri quæ sibi quisque expetit.

Reg. Stobæi cod. dat v. 2. λῷστον δὲ τὸ ζῆν, quomodo jam emendaverat Piersonus ad Mœridem, p. 300. Expressit Sophocles sententiam Theognidis in editione nostra v. 249.

Κάλλιστον τὸ δικαιότατον· λῷστον δ' ὑγιαίνειν·
ἥδιστον δὲ τυχεῖν, οὗ τις ἕκαστος ἐρᾷ.

VI. Vide Lexicon in Ἄκουσα. Ἀνέκτημαι. Ἰσοθάνατον.

ΚΡΙΣΙΣ Σατυρική.

Inauditus is est ad hanc usque diem et inexspectatus Sophoclei dramatis titulus, quem suadente elegantissimæ doctrinæ viro Thoma Tyrwhitt, auctoribus Herodiano et Dracone Stratonicensi, restituimus, in malam rem abire jussis et ΚΡΗΣΙΝ, et ΧΡΗΣΕΙ, et ΧΡΥΣΗ, quibus titulis nullas unquam Tragicus noster fabulas edidit. Jocosum autem hujus satyrici dramatis argumentum expositum habes in Luciani dialogo, cujus eadem est inscriptio, ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. Unde jam facile intelligere est, cur Veneris et Minervæ diversus ornatus in eo descriptus fuerit.

I. Athenæus p. 687. Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ἐν Κρίσει τῷ δράματι, τὴν μὲν Ἀφροδίτην, ἡδονήν τινα οὖσαν δαίμονα, καὶ μύρῳ ἀλειφομένην παράγει καὶ κατοπτριζομένην· τὴν δ' Ἀθηνᾶν, φρόνησιν οὖσαν καὶ νοῦν, ἔτι δ' ἀρετήν, ἐλαίῳ χρωμένην, καὶ γυμναζομένην. Inter μύρον et ἐλαῖον quid intersit docet Spanheim ad Callim. L. P. 15.

II. Schol. Comici ad Ranas 193. Ὅτι δὲ καὶ κρέας τὸ σῶμα, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει·

Τοιοῦτος ὢν ἄρξεις σὺ τοῦδε τοῦ κρέως.

Hæc, ut opinor, dicebat Venus Paridi, promittens ei Helenæ nuptias, quam modo pulcherrimam esse significaverat. Proinde absque interrogatione lego. Grotius, cui de dramatis argumento nihil suboluerat, vertit:

Tun' ergo talis imperes huic corpori?

III. Pollux iv. 83. Ἔστι μέν τοι καὶ τὸ τῆς μαγίδος ὄνομα παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει·

Τᾶς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον.

De Hecates cœna vide Hemsterhusium ad Lucianum, p. 350.

IV. Ammonius de Diff. Voc. in Βωμός—Παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλειστόνει·

Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ. Lego Κρίσει.

V. Apollonii Lexicon Homericum in Ἰονθάδος—Τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ῥίζας ἰόνθους λέγει Σοφοκλῆς ἐν Κρίσει· (male editum ἐν Χρυσῃ.)

Ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίχα.

Inde corrigenda Hesychii glossa: Ἐξιονθίζω τρίχα. ἐκδίδωμι. ἔστι γὰρ ὄνθος, ῥίζα τριχῶν, ἢ ὑπερέχον.

VI. Vide Lexicon in Βυδοί. Φάρος, qui locus est classicus.

ΚΩΦΟΙ Σάτυροι.

Fabulæ titulus est Κωφοί. Nomen Σάτυροι pars inscriptionis non est, sed a Grammaticis additum, quo indicaretur drama esse satyricum. Vide Bentleii Ep. ad Millium, p. 15.

I. Scholiastes Nicandri ad Theriaca, p. 40. edit. Aldinæ: Ἄλλοι δὲ οὕτω τὸν μῦθον φασίν. Προμηθέα τὸ πῦρ κλέψαντα καὶ τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενον οἱ λαβόντες ἐμήνυσαν, οὐ καλὴν τῆς χάριτος τίνοντες ἀμοιβήν· ἐφ' οἷς τὸν Δία φασὶν ἐπαινέσαντα, φάρμακον αὐτοῖς ἀγηρασίας δεῖναι· τοὺς δὲ λαβόντας ἀποφέρειν τὸ δωρηθὲν ἐπὶ ὄνου· τὸν δὲ, δίψει τειρόμενον ἐλθεῖν εἰς κρήνην, ἣν ἐφύλασσεν ὁ ὄφις· καὶ τοῦ ποτοῦ ὀρεγόμενος, ἀπέδοτο τοῦ γήρως τὸ φάρμακον· διὸ πάντας μὲν τοὺς ὄφεις καθ' ἕκαστον νεάζειν ἐνιαυτὸν, ἀποδυομένους τὸ γῆρας· τὸν δὲ ὄφιν τῆς κρήνης φύλακα καταλαβεῖν τὸ δίψος, ὅθεν τοῖς δηχθεῖσιν ἐμποιεῖ δίψαν. ἔστι δὲ ὁ μῦθος παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς. Eamdem fabulam narrat Ælianus de Nat. Anim. vi. 51.

II. Schol. Apollonii Rhodii ad i. 972. Λέγεται δὲ ἴουλος καὶ ζῷόν τι, θηρίδιον πολύπουν· ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις·

Κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος.

Huc pertinet Hesychii glossa: Ὄνος ἰσόσπριος. ἔστι δὲ ζῶον πολύπουν, ἐσπρίῳ ὅμοιον, ὃ καὶ ἴουλον τινὲς φασίν. Gallis appellatur *Cloporte*. Facile poterat ignarissimus quisque levem scripturæ mendam in Tragici verbis eluere. Vellem Heathius conjecturæ parsisset. Satius erat lexica consulere.

III. Idem ad i. 1126. Ὅτι δὲ Νύμφη τις Οἰαξίδος γῆς δραξαμένη τοὺς καλουμένους Ἰδαίους Δακτύλους ἐποίησε, παρὰ Στησιμβρότου εἴληφε· καὶ ὅτι διὰ τὸ ῥυῆναι αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν, Δάκτυλοι κληθῆναι. Σοφοκλῆς δὲ αὐτοὺς Φρύγας καλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις. Confer Zenobium Prov. iv. 80. Κέλμις ἐν σιδήρῳ, ubi male citatur Sophocles ἐν Σατύροις, et Wesselingium ad Diodorum Sic. tom. i. p. 381. 4.

ΛΑΚΑΙΝΑΙ.

Fabulæ argumentum e parva Iliade sumptum testatur Aristoteles de Poëtica, cap. 23.

I. Pollux ix. 49. Ἔστι δὲ ἡ ψαλὶς, εἶδος οἰκοδομήματος. ἧπου καὶ Σοφ. ἐν Λακαίναις λέγει·

Στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα, κοὐκ ἀβάρβαρον.

II. Priscianus l. xviii. Attici, ἄρχω τοῦδε καὶ τόδε, ἀντὶ τοῦ κατέρχω. Σοφ. Λακαίναις·

Θεοῖς ἄρ' οὔ ποτ', εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν,

ἄρξασι Φρυξὶ τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν,
ξυναινέσαιμ' ἂν ταῦτα. μὴ μάχου βίᾳ.

Male Priscianus in ultimo versu ξυναινῶ ταῦτα.

III. Strabo p. 560. Τὴν δὲ Λὰν οἱ Διόσκουροι ποτὲ ἐκ πολιορκίας ἐλεῖν ἱστορῆνται, ἀΦ οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν. Καὶ Σοφοκλῆς λέγει που·

Νὴ τὼ Λαπέρσα, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον,
νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς.

Hos versus ad Lacænas pertinere probabiliter censet Meursius.

ΛΑΟΚΟΩΝ.

I. Harpocration: Ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν—εἶεν ἂν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί, ὥς φασι Κρατῖνος καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λαοκόωντι, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί·

Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ
σμύρνης γαλαγμοὺς, βαρβάρων εὐοσμίας.

Confer Suidam in Ἀγυιαί: et scholia ad Comici Vespas 870. ad quem locum hos versus protulit Fl. Christianus cum ridicula versione.

II. Scholiastes Comici ad Ranas 678.

Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου
μέδεις πρωνὸς, ἢ γλαυκᾶς
μέδεις εὐανέμου λίμνας
ἐΦ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι
σομάτων.

III. Dionysius Halic. Antiq. i. p. 38.

Νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ
πάρες', ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων κεραυνίου
νώτου κατασάζοντα βύσσινον φάρος.
κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν·
συνοπάζεται δὲ πλῆθος, οὐχ ὅσον δοκεῖς,
οἱ τῆσδ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας, Φρυγῶν.

In 3. versu proba est lectio νώτου, pro quo Plutarchus Moral. p. 100. aliorsum deflexa sententia citat μότου. κεραυνίου valet κεραυνοβλήτου, *fulminis afflati ventis*, ut loquitur Virgilius Æn. ii. 648. De significatione verbi κυκλεῖ vide Toupii Epist. Crit. p. 31. Emendatos duos ultimos versus damus acutissimi Tyrwhitti certa et eleganti conjectura.

IV. Stobæus Floril. tit. xxix. p. 129.

Μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος.

Nihil molesti retinet exactus labor.

Stobæi cod. Vindobon. in quo singulis fragmentis multo distinctius quam in aliis libris præpositi scriptorum et operum tituli, ita ut summe laudanda hac in parte librarii diligentia omnem eximat dubitationem de cujusque fragmenti auctoritate, hunc versum tanquam e Sophoclis Laocoonte designat; et sequentem, cui male

adhæret vulgo hujusce titulus, Sophocli nude tribuit, non adjecto fabulæ indice.

V. Vide Lexicon in Καταῤῥάκτης.

ΛΗΜΝΙΑΙ.

I. Notum dramatis argumentum, Argonautarum in Lemnum appulsus, cum Lemniis mulieribus congressus, quem narrat Argonauticorum poëta lib. i. v. 609. Correctum fuisse videtur post primam emissionem, iterumque in scenam inductum. Nam a Stephano in Δώτιον laudantur Λημνίαι πρότεραι, e quibus hanc χρῆσιν profert, emendatam ab Adr. Heringa Observ. p. 235.

Φερητίδης τ' Ἄδμητος, ἠδ' ὁ Δωτιεὺς
Λαπίθης Κορωνός.

II. Schol. Pindari ad Pyth. iv. 303. Πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνιάσι τῷ δράματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἀργῷον εἰσελθόντας σκάφος.

III. Schol. Apollonii Rhodii ad i. 773. Ὅτι δὲ ἐμίγησαν οἱ Ἀργοναῦται ταῖς Λημνίαις, Ἡρόδωρος ἱστορεῖ. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ὅπλοις φησὶν αὐτὰς ἐπελθούσας χειμαζομένοις τοῖς Ἀργοναύταις, μέχρις οὗ ὅρκον ἔλαβον παρ' αὐτῶν ἀποβάντας μίσγεσθαι αὐταῖς. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνίαις καὶ μάχην ἰσχυρὰν αὐτὰς συνάψαι φησίν.

IV. Etymol. M. Ἄθως, ἀκρωτήριον Θρᾴκης. Σοφ.

Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός.

ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ βοῦς χαλκῆ ἵδρυται, ἐφ' ἣν τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ φθάνει. E Lemniis est hic versus procul dubio. Confer Apollonium Argon. i. 601. Deteriorem lectionem amplexus Grotius Λημνίας ἁλὸς, vertit in Excerptis:

Athos obumbrat Lemnii dorsum maris.

Vide Is. Vossii Observat. ad Melam ii. 2. p. 119.

V. Vide Αἰχμαλωτίδων fragm. vii. et Lexicon in Ἀξύμβλητον. Ἀσάλπικτον. Αὐτὸ δείξει.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

Ad hanc fabulam pertinent versus a Luciano laudati in Convivio, p. 436. ubi Hetœmocles Stoïcus ista scripsisse fingitur: Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐτιῶν. Φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις
ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Vide Lexicon in Ἀντίβοιον. Ἰξοφόρους. Κυάμῳ. Φίλανδρον.

ΜΕΜΝΩΝ.

Dramatis hujus meminit auctor argumenti Ajacis.

ΜΥΣΟΙ.

I. Stobæus Floril. tit. xxvi. p. 121.

Ὡς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺ καὶ βραχὺν
χρόνον λαθέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν.

Quam dulce miseris, proh, vel ad tempus breve animo memoriam exuere fortunæ suæ.

II. Idem tit. xcviii. p. 405.

Ἄμοχθος γὰρ οὐδείς· ὁ δ'
ἥκιστ' ἔχων μακάρτατος.

Nemo est absque laboribus:
felix cui minimum datur.

III. Strabo p. 546.

Ἀσία μὲν ἡ ξύμπασα κλήζεται, ξένε,
πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος.

IV. Athenæus p. 183. Μνημονευει δὲ τοῦ τριγώνου τούτου καὶ Σοφοκλῆς, ἐν μὲν Μυσοῖς οὕτως·

Πολὺς δὲ Φρυξ τρίγωνος, ἀντίσπασά τε
Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία.

καὶ ἐν Θαμύρᾳ, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαιταλεῦσι, καὶ Θεόπομπος ἐν Πηνελόπῃ. Εὔπολις δ' ἐν Βάπταις φησίν·

Ὡς καλῶς μὲν τυμπανίζει,
καὶ διαψάλλει τριγώνοις.

Eupolidis versus dimetri sunt trochaici.

V. Pollux x. 186. Φαίης δ' ἂν καὶ σισύρναν, Σοφοκλέους ἐν Μυσοῖς λέγοντος·

Ψαλίδας, τιάρας, καὶ σισυρνώδη στολήν.

VI. Vide Lexicon in Αἴολος. Ἀποδάθρα. Ἀποσύρει. Ἀπύρου. Ἀγραφής. Ἀφθίτους.

ΜΩΜΟΣ Σατυρικός.

Citatur Sophocles in Μώμῳ et in Κώμῳ. Alteruter titulus ex altero depravatus est. Uter verior sit dijudicare haud facile est.

Vide Lexicon in Ἀλώπηξ. Ἀμφίον. Ἀναβύψαι. Ἄνθρωκε. Ἀποσκόλυπτε. Ἄρπην.

ΝΑΥΠΑΙΟΣ.

Duplex inscriptio fabulæ: nam alias citatur ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΚΑΤΑΠΛΕΩΝ, alias ΝΑΥΠΑΙΟΣ ΠΥΡΚΑΕΥΣ. Nauplius audita filii sui morte, Græcorum castra ad Trojam adiit, quumque ab iis frustra petiisset, ut a fraudis auctoribus qua Palamedes damnatus fuerat, pœnas exigerent, in Græciam revertens diversas ad urbes appulit, ubi falsis nuntiis primariorum ducum uxores quæ a mœchis solicitabantur in crimen impulit. Rem narrat Tzetzes ad Lycophr. 384. Ἄπρακτος δὲ ὑποστρέψας, περιπλέων λοιπὸν τὰς χώρας τὰς Ἑλληνίδας, παρεσκεύασε τὰς τῶν Ἑλλήνων γυναῖκας μοιχευθῆναι, Κλυταιμνήστραν τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος Αἰγίσθῳ· Αἰγιάλειαν τὴν Διομήδους τῷ υἱῷ Σθενέλου· Μήδαν δὲ τὴν Ἰδομενέως ὑπὸ Λεύκου. Si diversa fuerunt dramata, ex hoc Nauplii facto sumptum fuerit prioris argumentum: materia autem posterioris nota, fax in Caphareo promontorio edita,

qua conspecta Græci a Troja navigantes, portum esse credide-runt, et ad rupes allisi naufragio perierunt.

I. Schol. Pindari ad Isthm. vi. 10. Τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς Σω-τῆρος ἔλεγον, καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ·

Ζεῦ παυσίλυπε, καὶ Διὸς Σωτηρίου
σπονδὴ τρίτου κρατῆρος.

II. Stephanus in Ἀσπίς—Σοφ. ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι·

Ἀλλ' ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον,
ὡς ἀσπιδοῦχος, ἢ Σκύθης τοξεύμασι.

III. Stobæus Floril. tit. civ. p. 427.

Τῷ γὰρ κακῶς πράσσοντι μυρία μία
νὺξ ἐστιν· εὖ παθόντας εἶθ' ἑτέρᾳ θανεῖν.

Sic scripti sunt hi versus in Reg. cod. Legendum videtur εὖ πα-θόντα θητέρᾳ θανεῖν, subintellecto χρὴ, aut simili verbo, quod in sub-sequente versu, ab excerptore prætermisso, subjectum fuisse pro-babile est. Sententia est: *Infelici nox una mille esse videtur; cui bene est, ei statim altero die moriendum est.* Grotius Græca a se parum feliciter emendata sic vertit:

Mala namque passo mille si felicior
nox una detur, altera mors imminet.

IV. Aristides tom. i. p. 259. de incendio quo deflagravit Cereris templum: Ποίας Ναυπλίου ΠΑΓΑΣ ΥΠΟΠΥΡΟΥΣ, ὡς ἔφη Σοφοκλῆς, ἄξιον τῇ πυρκαϊᾷ ταύτῃ παραβαλεῖν;

V. Achilles Tatius Isag. ad Arati Phænom. cap. i. Σοφοκλῆς δὲ Παλαμήδει ἀνατίθησιν. λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει.

Οὗτος δ' ἐφεῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ,
σταθμῶν, ἀριθμῶν, καὶ μέτρων εὑρήματα·
κἀκεῖν' ἔτευξε πρῶτος ἐξ ἑνὸς δέκα,
κἀκ τῶνδέ γ' αὖθις εὗρε πεντηκοντάδας
εἰς χίλι'· οὗτος εἷς στρατῷ φυκτωρίαν,
ὕπνου φυλάξεις, ἕς θ' ἕως σημάντρια
ἔδειξε, κἀνέφηνεν οὐ δεδειγμένα·
ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφὰς,
τάξεις τε ταύτας, οὐρανιά τε σήματα,
ναῶν τε ποιμαντῆρσιν ἐνθαλασσίων
Ἄρκτου στροφάς τε καὶ Κυνὸς ψυχρὰν δύσιν.

Sic optime hos versus disposuit et emendavit Heathius, sagaciter observans eos e Palamede non esse, quum in illo dramate Nauplii personæ locus non fuerit. Ista v. 3. ἔτευξε ἐξ ἑνὸς δέκα, et quæ se-quuntur, pertinent ad Palamedis commentum in militari disciplina, quo facilem modum reperit militum multitudinem numerandi, di-visam in δεκάδας, πεντηκοντάδας, χιλιάδας: qua de re videndus Dio Chrysost. Orat. de Exsilio, p. 225. Grotii versionem, etiamsi Græcis, ut oportuit, digestis, non usquequaque congruat, subji-cimus tamen:

Hic Græca docuit castra vallo includere:
numerosque mensurasque certosque ordines
idem ille reperit, et suas rebus notas:

jussitque primum surgere ex uno in decem:
construxit inde quinquies denûm agmina:
millena deinde: signa quin et bellica
disposuit ignes, ante notos nemini.
deprendit astris quis modus, quæ sint viæ,
custodiæ soporis, auroræ indices,
regimenque ratibus in salo natantibus
Plaustri rotatum, et frigus occidui Canis.

VI. Eustathius p. 228. Παλαμήδους ἐπινοησαμένου κυβείαν καὶ πεττείαν ἐν Ἰλίῳ εἰς παραμύθιον λιμοῦ κατασχόντος τὴν στρατιάν, λίθος ἐκεῖ ἐδείκνυτο, ἐφ' οὗ ἐπέσσευον. τῆς δὲ τοιαύτης ἐπινοίας τοῦ Παλαμήδους, καὶ τῆς εὑρέσεως δὲ τὸ χρόνου, ἣν καὶ αὐτὴν ἐκεῖνος ἐσοφίσατο, μάρτυρα παράγουσι Σοφοκλῆν, ὃς ἐν δράματι ὁμωνύμῳ τῷ εὑρετῇ Παλαμήδει φησίν·

Οὐ λιμὸν οὗτος τόνδ' ἀπῶσε, ξὺν θεῷ
εἰπεῖν, χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας
ἐφεῦρε, φλοίσβου μετὰ κόπον καθημένοις,
πεσσούς, κυβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος;

Nonne hic Deum virtute nos omnes fame
exemit? usum nonne sapientem otii,
laboris intervalla, dedit, ignaviæ
dulcem medelam, tesseram et latrunculos?

Nihil tam apertum est, quam hos versus ad eamdem Nauplii ῥῆσιν pertinere, cujus partem ab Achille Tatio servatam supra protulimus. Proinde sunt itidem ex Nauplio: aut si Eustathii fidem sequimur, licet dramatum quibus nunc caremus nullum ipse viderit, ad Palamedem priores alteri etiam referendi sunt. Nihil superest, unde colligere possimus, quænam fuerit harum fabularum œconomia: id tantum apparet, in ea cui materiam dedit Palamedes a Pelasgis infanda sub proditione neci demissus, Nauplii, cujus ex persona ῥῆσις ista recitata fuit, nullas partes esse potuisse. Non enim is in castris Græcorum erat, quando Palamedes Ulyssis fraude oppressus fuit. Ad eamdem ῥῆσιν pertinet etiam versus ille a Polluce, Hesychio, Eustathio, aliisque citatus:

Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς.

Quæ Grotius sic vertit in Excerptis:

Calculi per lineas
qui promoventur quinque, jactusque aleæ.

VII. Vide Lexicon in Ἀνόξεις. Ἐλύμνιον. Ἐπίκοτα. Κατουλάδα. Ναύκληρον. Ὀλκία. Πεσσά. Τρίτος κρατήρ.

ΝΑΥΣΙΚΑΑ ἢ ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ.

I. Eustathius p. 1553. Μάλιστα δέ, φασίν, ἐπεμελήθησαν ὕστερον σφαιριστικῆς, πόλεων μὲν, κοινῇ Λακεδαιμόνιοι· βασιλέων δὲ, ὁ μέγας Ἀλέξανδρος· ἰδιωτῶν δὲ, Σοφοκλῆς ὁ τραγικός. ὃς καὶ, ὅτε, φασὶ, τὰς Πλυντρίας ἐδίδαξε, τὸ τῆς Ναυσικάας πρόσωπον σφαῖρα παίζουσης ὑποκρινόμενος, ἰσχυρῶς εὐδοκίμησεν. Hausit ista, ni falior, ex Athenæi l. i. cujus nos in epitome p. 20. legimus de Sophocle scripta: ἄκρως ἐσφαίρισεν, ὅτε

τὴν Ναυτικάαν καθῆκε. Sic enim legendum cum Casaubono; qui, neque Eustathii recordatus, quum perdoctum conderet dramatum Sophoclis catalogum, velut duo diversa Ναυτικάαν recensuit et Πλυντρίας. Unum fuit duntaxat, inscriptum ΝΑΥΣΙΚΑΑ ἢ ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ. *Valckenarius ad Eurip. Hippol.* p. 181. Quam superiori loco Eustathius citat fabulam τὰς Πλυντρίας, eamdem in Comment. ad Iliadem, p. 381. innuit his verbis: Ὅτι δὲ τὸ σπουδαίως κιθαρίζειν ἐφιλεῖτο τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσι μυρίοι καὶ τῶν μεθ' Ὅμηρον. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ κωμικὴ ποίησις, ἔτι δὲ καὶ ἡ τραγικὴ, ἐν ᾗ προλάμπων Σοφοκλῆς περιᾴδεται οὐ μόνον δεινὸς εἶναι σφαιρίσαι, ὡς ἡ κατ' αὐτὸν ἐδήλωσε δραματικὴ Ναυσικάα, καθὰ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδυσσειαν δηλοῦται· ἀλλὰ καὶ κιθαρίζειν ἄκρος, οὕτω δὲ καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ χορεύειν.

II. Vide Lexicon in Ἀναρσιβδεῖ. Ἐπενδύτης. Λαμπήνη.

NIOBH.

I. Athenæus p. 601. Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς τῶν παίδων ἔρωτας· ὁ μὲν, τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον, ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ, τὸν τῶν Νιόβης παίδων. Nioben Sophoclis intelligendam esse et ipsa formula ostendit ὁ μὲν, ὁ δὲ, quorum prius ad Æschylum, posterius ad Sophoclem referendum: tum Plutarchi locus plane demonstrat Moral. p. 760. Τῶν τοῦ Σοφοκλέους Νιοβιδῶν βαλλομένων καὶ θνησκόντων, ἀνακαλεῖταί τις οὐδένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον, ἢ τὸν ἐραστήν. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 13. unde hæc petita.

II. Scholiastes Æschyli ad Prometheum 435. cujus locum emendatum damus infra in Phrygibus.

III. Eustathius p. 1367. Τῆς Νιόβης ἡ συμφορὰ κατὰ μέν τινας, ἐν Λυδίᾳ· κατὰ δέ τινας ἐν Θήβαις γενέσθαι λέγεται. Σοφοκλῆς δὲ τοὺς μὲν παῖδας αὐτῆ ἐν Θήβαις ἀπολέσθαι φησίν· αὐτὴν δὲ εἰς Λυδίαν ἐλθεῖν. Ad hanc fabulam respexit Lutatius ad Statii Theb. lib. vi. *Niobe, secundum Homerum, duodecim filios habuit. Sophocles autem dicit eam quatuordecim habuisse.*

IV. Diogenes Laërt. in vita Zenonis vii. 28. Ἐτελεύτα δὲ οὕτως. ἐκ τῆς σχολῆς ἀπιὼν προσέπταισε, καὶ τὸν δάκτυλον περιέρρηξε. παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης· Ἔρχομαι, τί μ' αὔτεις; Vide Valckenarium ad Eurip. Phœnissas, p. 320.

V. Niobes mentio in his Comici versibus in Vespis, 579.

> Κἂν Οἴαγγος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
> ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολέξας.

Verum incertum an Œagrus tragœdus Æschyli, Sophoclisne Nioben egerit.

VI. Plutarchus Symposiacon vi. 6. αὐτοὺς παραλογιζόμεθα, θερμὸν εὐθὺς εἶναι τὸ θερμαῖνον ὑπολαμβάνοντες· καὶ ταῦθ', ὁρῶντες ὅτι ταὐτὸ ἱμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνει, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγομεν. ὥσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται,

> λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρεπίοις
> θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον
> ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν.

Hos versus e Sophoclis Niobe petitos emendavit Valckenarius in Annotationibus Phalaridis Epistolis præmissis, p. 10. Quæ de hoc fragmento disputat vir summus ne doctiores quidem legisse pœnitebit.

VII. Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 684. et Lexicon in Δερμιστής. Ἐλύμους. Ἢ ἀντὶ τοῦ ἦν.

ΝΙΠΤΡΑ ἢ ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΚΑΝΘΟΠΛΗΞ.

Argumentum fuit mors Ulyssis pastinacæ radio icti a Telegono filio. Rem his verbis narrat Eustathius p. 1676. Τηλέγονος ὁ Κίρκης καὶ Ὀδυσσέως ἠφαιστότευκτον δόρυ ἔχων, οὗ ἀδαμαντίνη μὲν ἡ ἐπιδορατὶς, αἰχμὴ δὲ, κέντρον θαλαττίας τρυγόνος, χρυσᾶς δὲ ὁ σύραξ, καὶ ἐλθὼν ἐκ Τυρσηνίας εἰς ἀναψηλάφησιν τοῦ πατρὸς, καὶ λεηλατῶν ἀγνοίᾳ τὰ ἠπειρωτικὰ τοῦ Ὀδυσσέως κτήματα, καὶ εὑρὼν ἀντίπαλον τὸν πατέρα, ἀνεῖλεν οὐκ εἰδώς. καὶ οὕτω τῷ κατὰ θάλασσαν ἀεὶ κακῶς πράττοντι, ἐκ θαλάττης αὖθις ὁ θάνατος, ὃς ἔπεφνεν αὐτὸν, καθὰ καὶ Ὀππιανὸς ἱστορεῖ, τῷ τῆς τρυγόνος κέντρῳ. Pastinacam describit Oppianus Ἁλιευτικῶν ii. 462. unde, quæ de piscis hujus radio, quem βέλος appellat, huc pertinentia habet, describam :

Κεῖνό ποτ' αἰγανέῃ δολιχήρεϊ κωπήσσῃ
Κίρκη Τηλεγόνῳ πολυφάρμακος ὤπασε μήτηρ,
αἰχμάζειν δηΐοις ἄλιον μόρον· αὐτὰρ ὁ νήῳ
αἰγιβότῳ προσέκελσε, καὶ οὐ μάθε πώεα πέρθων
πατρὸς ἑοῦ· γεραρῷ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆϊ
αὐτῷ, τὸν μάσευε, κακὴν ἐνεμάξατο κῆρα.
ἔνθα τὸν αἰολόμητιν Ὀδυσσέα, μυρία πόντου
ἄλγεα μετρήσαντα πολυκμήτοισιν ἀέθλοις,
τρυγὼν ἀλγινόεσσα μιῇ κατενήρατο ῥιπῇ.

Hanc fabulam Pacuvius Latinam fecit, sed libere, Romanorum tragicorum more, qui, servata Græcorum dramatum œconomia, multa mutabant in moribus et sententiis. Vide Ciceronis Tuscul. ii. 20. Dubitare non debebat Casaubonus, quin Sophocles Νίπτρα ediderit. Verum non est Pacuvium novo titulo NIPTRA inscripsisse fabulam, cui Sophocles indicem fecerat Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ. Sophoclei dramatis index fuit Νίπτρα ἢ Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ, ut aliæ multæ fuerunt fabulæ duplici titulo insignitæ. Νίπτρα citat Suidas in Παρουσία, quod Casaubonum fugerat. Apollodorus Tarsensis eodem titulo Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ tragœdiam scripserat, teste Suida, cujus verba luxata. Vide Hemsterhusii notam ad Thomam M. in Ἀκανθοπλήξ.

I. Stephanus in Δωδώνη—λέγεται καὶ Δωδὼν, ἧς τὴν γενικὴν Σοφ. Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι·

Νῦν δ' οὔτε μ' εἰς Δωδῶνος, οὔτε Πυθικὰς
γύας τις ἂν πείσειεν.

καὶ δοτικήν·

Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν.

τῆς μέν τοι Δωδώνης, Δωδωναῖος· καὶ τὸ θῆλυ, Δωδωνίς. Σοφ. Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι·

Τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας.

Stephani interpretes dramatis titulum imperite verterunt, ULYSSES SPINIS FLAGELLATUS, ULYSSES FLAGRIS CÆSUS. Verti debuit ULYSSES PASTINACÆ RADIO VULNERATUS. Plinius l. ix. sect. 72. *Radius super caudam eminens trygonis, quam nostri* pastinacam *appellant, quincunciali magnitudine. Arbores infixus radici necat: arma, ut telum, perforat: vi ferri, et veneni malo.*

II. Scholiastes Ms. Homeri ad Iliad. α'. 135. Καὶ Σοφ. ἐν Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι·

Εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μή, λέγε.

Ad eumdem Homeri locum, ubi variis exemplis ellipsin illustrat, Eustathius hunc e Sophocle senarium profert, sed omisso dramatis titulo.

III. Ad hanc fabulam respicit Philosophus in libello de Poëtica, cap. xiv. Ὁ Τηλέγονος ὁ ἐν τῷ τραυματίᾳ Ὀδυσσεῖ.

IV. Vide Sophoclis vitam, et Lexicon in Ἀθηρόβρωτον. Ἐλαιάεσσα. Παρουσία.

ΞΟΑΝΗΦΟΡΟΙ.

Scholiastes Æschyli ad S. Th. 310. Εἴρηται δὴ καὶ ἐν Ξοανηφόροις Σοφοκλέους, ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἑαυτῶν ξόανα, εἰδότες ὅτι ἁλίσκεται. Vide Stanleii notam ad ejusdem Æschylei dramatis v. 223.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

Argumentum, Ulysses furorem simulans, ne ad Trojam navigare cogeretur, et a Palamede fraudis convictus. Προσποιούμενον γὰρ αὐτὸν μαίνεσθαι, Παλαμήδης ἤλεγξεν, inquit Scholiastes noster ad Philoct. 1025. Hac de re exstant apud Ciceronem de Officiis iii. 25. Pacuvii versus ex Armorum judicio:

Cujus ipse princeps jurisjurandi fuit,
quod omnes scitis, solus neglexit fidem:
furere assimulavit; ne coiret, institit.
quod ni Palamedis perspicax prudentia
istius percepset malitiosam audaciam,
fide sacratæ jus perpetuo falleret.

Inde Ovidius Metam. xiii. 36.

Detrectavitque furore
militiam ficto: donec solertior isto,
sed tibi inutilior, timidi commenta retexit
Naupliades animi, vitataque traxit in arma.

I. Pindarus Isthm. vi. 86.

Τὸν Ἀργείων τρόπον
εἰρήσεταί που κὲν βραχίοις.

Ad quæ Scholiastes : Μακρολόγοι μὲν οὖν οἱ Ἴωνες· σύντομοι δὲ οὐ μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ Μαινομένῳ·

Πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα ταντεταλμένα,
μῦθος γὰρ Ἀργολισὶ συντέμνειν βραχύς.

Scis cuncta : dixi quidquid injunctum est : brevis est sermo, summam more qui Argolico exprimit.

II. Vide Lexicon in Εμπέραμος. Ημαλάψαι. Θρεικτοῖσι. Θριάζειν. Μάγνον.

ΟΙΝΟΜΑΟΣ ἢ ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ.

Una eademque fuit fabula, quæ modo Hippodamiæ, modo Œnomai titulo citatur.

I. Stobæus Floril. tit. xxvii. p. 121.

Ὅρκου δὲ προτεθέντος, ἐπιμελεστέρα
ψυχὴ κατέστη. δισσὰ γὰρ φυλάσσεται,
φίλων τε μέμψιν, κεἰς θεοὺς ἁμαρτάνειν.

Mens excitari jurejurando solet,
ut bina diligenter evitet mala,
culpari amicis, et Deos offendere.

II. Athenæus p. 410. Σοφοκλῆς Οἰνομάῳ·

Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος.

Huic senario accommodata est Hesychii glossa a Lennepio ad Phalaridis Epist. p. 73. emendata : Οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες, τοῖς δέρμασιν ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Eodem sensu glossam emendavit Toupius ad Suidam iii. p. 40. sed aliquanto minus veteris scripturæ vestigiis insistens.

III. Idem p. 564. Σοφυκλῆς δέ που περὶ τοῦ κάλλους τοῦ Πέλοπος διαλεγομένην ποιήσας τὴν Ἱπποδάμειαν, φησίν·

Τοίαν Πέλοψ ἴυγγα θηρατηρίαν
ἔρωτος, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει·
ἐνθάλπεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δ' ἐμὲ,
ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν, ὥστε τέκτονος
παρὰ σταθμὴν ἰδόντος ὀρθῆται κανών.

Sunt admodum depravati hi versus apud Athenæum : eos exhibeo, uti emendati leguntur in notis ad Euripidis Hippolytum 468. nisi quod in ult. v. ubi in Athenæo legitur παρὰ σαθμὴν ἰόντος, veram lectionem restitui, quam conjectura leni, facili et certissima assecutum est ingeniosi Tyrwhitti acumen. Valckenarius legebat παρὰ σαθμὴν ἰσᾶντος, constante itidem metro, nec malo sensu. Studio, ut videtur, doctissimos viros carpendi Toupius ad Theocriti Scholiastem, p. 211. tum alia, tum istud ἰόντος tuetur, quod ego prorsus mendosum esse statuo. Eleganti metaphora Theognis dixit : εἶμι παρὰ σαθμὴν ὀρθὴν ὁδόν. Sed qui extra metaphoram loquitur de fabro materiam æquante, non dicit eum *ad perpendiculum ire*, dum amussim dirigit ; bene vero, eum *oculo perpendiculum servantem*, amussim dirigere. Toupii reliqua prætermitto, quæ ei nollem excidisse. Hos versus a se parum feliciter emendatos ita vertit Grotius :

Quas illecebras ille, vim venaticam
amoris acre fulgur oculorum gerit?
etiam ille quoties saltat, æquali modo
me contuetur, sicut artificem faber
quum jacit amussim, lineam rectam facit.

IV. Aristophanes Avibus, 1337.

Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας,
ὡς ἂν ποταθείην ἀτεγγέτου
γλαυκᾶς ὑπὲρ οἶδμα λίμνας.

Hos versiculos Comicum e Sophoclis Œnomao traduxisse Scholiastes monet. Simile votum observes in Œd. Col. 1081. et in Euripidis Hippolyto, 737.

V. Diogenes Laërt. in vita Arcesilai iv. 35. Πρὸς δὲ τὸν δανειστικὸν καὶ φιλόλογον, εἰπόντα τι ἀγνοεῖν, ἔφη·

Λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι
θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.

ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου Σοφοκλέους.

Nescit latentes transitus ventorum avis
femella, fetus adsit ni in præsentia.

Confer Suidam in Διέξοδοι et in Λήθουσι, ubi demum versus isti emendate scripti leguntur: quod Grotium fugisse miror, cujus versio, in Excerptis videnda, a Græcorum sensu quam longissime remota est. Arcesilaus vocem τόκος alio sensu accipiens, jocum ex ambiguitate petebat, innuens fœneratorem nihil aliud nosse nec cogitare, quam tempus exigendæ usuræ.

VI. Hesychius: Ἀρουραῖος Οἰνόμαος. Δημοσθένης Αἰσχίνην οὕτως ἔφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν χώραν περινοστῶν ὑπεκρίνετο Σοφοκλέους τὸν Οἰνόμαον.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

Vide Lexicon in Ἄκεσχον. Δροπά.

ΠΑΝΔΩΡΑ ἢ ΣΦΥΡΟΚΟΠΟΙ.

I. Athenæus p. 476. ubi de voce κέρας *poculum* significante: Καὶ Σοφοκλῆς Πανδώρᾳ·

Καὶ πλῆρες ἐκπιών τι χρύσεον κέρας
τρίψει γέμοντα μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης.

II. Vide Lexicon in Ἐνουρήθρα. Κεχήλωμαι. Ὀργασμός.

ΠΕΛΙΑΣ.

Erotianus in Glossario Hippocrateo: Παιδικὸν πάθος. παιδίαν νῦν, τὴν παιδοτροφίαν· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πελίᾳ φησί·

Λευκὸν γὰρ αὐτὴν οὐκ ἐπαίδευσεν γάλα.

ΠΕΡΙΛΑΟΣ.

Vide Lexicon in Καρπομανής.

ΠΗΛΕΥΣ.

I. Clemens Al. Strom. vi. p. 748.

Πηλέα τὸν Αἰάκιδον οἰκουρὸς μόνη
γερονταγωγῶ, κἀναπαιδεύω πάλιν.
πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ.

Ego sola servans Pelei Æacidæ larem,
senem guberno semper et manibus rego:
namque ætas hominis ultima in puerum redit.

Profert hos versus etiam, sed minus emendate, Scholiastes Comici ad Nubes 1419. Medii parodia est in Equitibus, 1098. ubi Demus isiciario ait:

Καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
γεροντοτροφεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.

Vide Toupium Cur. nov. in Suidam, p. 33.

II. Ὁμορροθῶ, συνθέλω,
συμπαραινέσας ἔχω,
προσόδια μεγάλα
σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν.
ἵτω δὲ Πυθιὰς βοᾷ τῷ θεῷ.

Hos versus in Aves transtulit Comicus 851. e Sophoclis Peleo, teste Scholiasta, illisque sua salse immiscuit.

III. Vide Lexicon in Κυνῆτις. Λιποψυχεῖν. Μὴ νόμισον. Ξηραλοιφεῖν.

ΠΟΙΜΕΝΕΣ.

I. Tzetzes ad Lycophronem 529. Ἱστορεῖ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἀναιρεθῆναι τὸν Πρωτεσίλαον. Inde excogitari potest fabulæ argumentum, cui titulum fecit Chorus e pastoribus constans.

II. Sextus Empiricus adversus Grammaticos, p. 286. Οὔτε γὰρ ἐκ τέχνης τινὸς μεμαθήκασιν, ὅτι οἱ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες, ἰὼ βαλλὴν λέγοντες, ἰὼ βασιλεῦ λέγουσι Φρυγιστί· ἀλλὰ παρ' ἄλλων ἀκούσαντες. Hesych. Βαλλήν, βασιλεὺς Φρυγιστί.

III. Harpocration in Νάννιον. Ὅτι γὰρ θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες, καὶ Σοφοκλῆς Ποιμέσιν·

Ἐωθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλητῶν ὁρᾶν,
θαλλὸν χιμαίραις προσφέρων νεοσπάδα,
εἶδον στρατὸν σείχοντα παραλίαν πέτραν.

Leguntur hi versus etiam apud Athenæum, p. 587. Ad primum pertinet Hesychii glossa: Αὐλητήν, τὸν τοῦ κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. In 3. lego una voce παραλίαν. Sic in Theseo παρακτίαν σείχων.

IV. Athenæus p. 319. Τῶν πηλαμίδων μνημονεύει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν·

Εἶθ' ἡ πάροικος πηλαμὶς χειμάζεται,
πάροικος Ἑλλησποντίς, ἀραία θέρους·
τῷ Βοσπορίτῃ, τῷδε γὰρ θαμίζεται.

Huc referri potest Hesychii glossa: Θαμίζεται, ὁμιλεῖ.

V. Plutarchus Vit. parall. p. 795. Οἱ Σοφοκλέους βοτῆρες ἐπὶ τῶν ποιμνίων λέγουσιν·

Τούτοις γὰρ ὄντες δεσπόται δουλεύομεν,
καὶ τῶνδ' ἀναίγκη καὶ σιωπώντων κλύειν.

Famulamur illis, qui tamen domini sumus,
quamvisque taceant, nos ea audire est opus.

Ad nullam aliam Sophoclis fabulam melius quam ad Pastores hi versus referri possunt.

VI. Vide Lexicon in Ἀμφήμερον. Ἀναλῶσαι. Βάρις. Βερεκύντα. Θρηνεῖν. Ἰάννα. Κυκνῖτις. Ξανῶ. Φοινικίοις. Ψό.

ΠΟΛΥΙΔΟΣ ἢ ΜΑΝΤΕΙΣ.

I. Etymologicon Regium Ms. citatum in Valckenarii Diatr. Eurip. p. 200. Πολυΐδος. Οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου. καὶ ἔστι, φησὶν, πολυίδμων μάντις ὤν. οὕτω καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει. μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. καὶ Σοφοκλῆς δὲ Μάντεσι συνέσειλεν·

Ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυΐδου τοῦ μάντεως.

καὶ πάλιν·

Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυΐδῳ τῷ κοιράνῳ.

Eadem nominis scriptura apud Clementem Al. Strom. i. p. 399. ubi inter insignes vates recensetur Πολυΐδος τε ἐν Ἄργει, καὶ ἐν Μεγάροις, οὗ μέμνηται ἡ τραγῳδία.

II. Euripidis Schol. ad Phœnissas 1290. Τῆς κύστεως τὸ στόμα ἐρίῳ δεσμοῦντες ἐπετίθεσαν τῷ πυρὶ, καὶ παρετήρουν πῶς ῥαγήσεται, καὶ ποῦ τὸ οὖρον ἀκοντίσει. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι·

Τὰς μαλλοδετεῖς κύστεις.

III. Stobæus Floril. tit. xxix. p. 127.

Οὔ τοι γ' ἐφίξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου.

Citra laborem magna non datur assequi.

Vide Valckenarium ad Phœnissas, p. 217.

IV. Porphyrius de Abstinentia, l. ii. p. 134. edit. Ultrajectinæ. Clemens Al. Stromat. iv. p. 565.

Ἦν μὲν γὰρ οἷος μαλλὸς, ἦν δὲ κἀμπέλου
σπονδή τε, καὶ ῥὰξ ἐντεθησαυρισμένη·
ἐνῆν δὲ συμμιγὴς ὅλαις παγκαρπία,
λῖπός τ' ἐλαίας, καὶ τὸ ποικιλώτατον
ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Vesti inerat ovium vellus: inerat vitium
latex, et uva cui suus perstat vigor,
et omnigenerum fructuum collectio,
et pinguis oleæ sudor, et flavens apis
quod multiforme struxit e ceris opus.

Ultimum versum citat Schol. Euripidis ad Phœnissas 116. ubi docet ὄργανον poni pro ἔργον, ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. Confer Xylandri et Casauboni notas ad Strabonem, p. 31.

V. Schol. Comici ad Ranas 596. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσιν ἐπί τινων ὀρνέων·

Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν.

VI. Vide Lexicon in Ἀνταίας. Ἀραῖον.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

I. Strabo l. x. p. 721. Ὁ δ' οὖν Σοφοκλῆς ποιήσας τὸν Μενέλαον ἐκ τῆς Τροίας ἀπαίρειν σπεύδοντα ἐν τῇ Πολυξένῃ, τὸν δ' Ἀγαμέμνονα μικρὸν ὑπολειφθῆναι βουλόμενον, τοῦ ἐξιλάσασθαι τὴν Ἀθηνᾶν χάριν, εἰσάγει λέγοντα τὸν Μενέλαον·

Σὺ δ' αὖθι μίμνων τήνδε κατ' Ἰδαίαν χθόνα
πρύμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν θυηπόλει.

II. Stobæus Ecl. Phys. p. 129. In Excerptis Grotii, p. 165. Ἀχέρων δὲ καὶ Ἀχερουσία λίμνη ταυτὸν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένῃ τοῦ Ἀχιλλέως ψυχὴν εἰσάγει λέγουσαν·

Ὦ τὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς
λιποῦσα λίμνας ἦλθον ἠχούσας γόοις,
Ἀχέροντος ὀξυπλῆγος ἄρσενας χοάς.

Nigrum relinquens flumen immedicabile
Acherusiæ paludis accessi vadum
ubi mæsta sævis ripa lamentis sonat.

In primo versu lego ᾧ, *cui*, vel *propter quod*, relatum ad id quod præcedebat. Vulgo legitur sine ullo sensu ὦ. Reposuit μελαμβαθεῖς pro vulgato μελαμβαφεῖς, quarum vocum confusionem breviter attigi ad Æschyli Prometheum 219. Valckenario placuit μελαμφαεῖς, cujus omnino adeunda nota ad Phœnissas p. 367.

III. Idem Florilegii tit. xlix. p. 187.

Οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο πρωρατὴς στρατοῦ
τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαρκέσαι χάριν·
ἐπεὶ οὐδ' ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι
οὔτ' ἐξεπομβρῶν, οὔτ' ἐπαυχμήσας, φίλος
βροτοῖς ἂν ἔλθοι γ', εἰ δίκην λόγων ὄφλοι·
πῶς δῆτ' ἐγὼ θνητός τ' ἂν, ἐκ θνητῆς τε φυὺς,
Διὸς γενοίμην εὖ φρονεῖν σοφώτερος;

Nemo imperator se potest exercitus
jactare cunctis largitate gratiæ:
nec ipse qui me latius regnat Deus,
seu siccat agros, imbre seu fuso rigat,
in jus vocatus omnibus causam probet.
mortalis ergo, matre mortali satus,
quînam Jovem ipsum vincerem prudentia?

Tragici sensum dilucide et eleganter expressit Grotius, sed quem e Græcis ægre elicias. In codice sic scriptus est quintus versus: βροτοῖς ἀνελθὼν ἐς δίκην λόγους ὄφλαι. Judicio damnati Atticis dicuntur ὄφλειν δίκην, quod hîc vix locum habere potest. Aptum sententiæ verbum esset δίκην seu λόγον ὑπέχειν. Ceterum æmulatus est Sophocles Theognidem cujus hæc est sententia:

Ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἀδεῖν δύναμαι.
οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
οὔθ' ὖων πάντας ἀνδάνει, οὔτ' ἀνέχων.

IV. Schol. Apollonii Rhodii ad ii. 1123.

Ἀπ' αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου νέφους.

V. Ad Polyxenam respexisse videtur Longinus p. 42. editionis Oxon. novissimæ : Ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάπτοντος πεφανταγαι, καὶ κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου. Scilicet in hoc dramate inducebatur Achillis umbra, quodque apud Euripidem narratur initio Hecubæ, id Sophocles spectatorum subjecerat oculis.

VI. Vide Lexicon in Ἄπειρος. Ἠκρωτηριασμένοι. Παράρυμα.

ΠΡΙΑΜΟΣ.

Pollux x. 147. Οἰκοδόμου δὲ σκεύη, λεῖαι, γλαρίδες, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Πριάμῳ. Idem vii. 118. Καὶ λατύπους δὲ, Σοφοκλῆς, ὅπου καὶ ἐργαλεῖα τῶν λατύπων ὀνομάζει λείας καὶ γλαρίδας.

ΠΡΟΚΡΙΣ.

Vide Lexicon in Ἐπιτιμητής.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Schol. Pindari ad Pyth. v. 35. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Προμηθεῖ, ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, θέλων λέγειν τῆς φρονήσεως ἀντέχεσθαι, καὶ μὴ τῆς μεταμελείας.

ΡΙΖΟΤΟΜΟΙ.

I. Macrobius Saturnal. v. 19. Hæc res nonne quæstione digna est, unde Virgilio æneæ falces in mentem venerint? Ponam itaque Virgilianos versus, mox et inde Sophoclis, quos Maro æmulatus est.

Falcibus et messæ ad lunam quæruntur aënis
pubentes herbæ nigri cum lacte veneni.

Sophoclis autem tragœdia id, de quo quærimus, etiam titulo præfert. Inscribitur enim Ῥιζοτόμοι, in qua Medeam describit maleficas herbas secantem, sed aversam, ne vi noxii odoris ipsa interficeretur; et succum quidem herbarum in cados æneos refundentem, ipsas autem herbas æneis falcibus exsecantem. Sophoclis versus hi sunt :

Ἡ δ' ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσ'
ὀπὸν ἀργινεφῆ ῥάζοντά τομῆς
χαλκέοισι κάδοις δέχεται.

Et paulo post :

αἱ δὲ καλυπταὶ
κίσαι ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς,
ἃς ἥδε βοῶσ', ἀλαλαζομένη,
γυμνὴ χαλκέοις ἧμα δρεπάνοις.

II. Schol. Apollonii Rhodii ad ii. 1213. Ὅτι δὲ ἡ Ἑκάτη δεινὴν

κλάδῳ σέφεται καὶ δράκουσι, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ῥιζοτόμοις παρεισάγει τὸν Χορὸν λέγοντα.

Ἥλιε δέσποτα,
καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰνοδίας
Ἑκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ὀλύμπου
πολλὴ φέρεται καὶ γῆς, καίουσ'
ἱερὰς τριόδους, στεφανωσαμένη
δρυσὶ καὶ πλεκτοῖς
ὠμῶν σπείρῃσι δρακόντων.

O rex Titan, ignisque sacer,
Hecates lumen signantis iter,
fulgens aliis clarius astris,
sacris eadem triviis præses,
quernis foliis et crudorum
spiris redimita draconum.

Nescio quo errore Grotius fragmentum hoc ad Polyxenam retulerit. In scholiis Ms. legitur: τὸ δι' Ὀλύμπου πολλοῦ φέρει καὶ γῆς, καίνουσ'—Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 167.

II. Vide Lexicon in Ἀϊσώσας.

ΣΑΛΜΩΝΕΥΣ Σατυρικός.

De hac fabula videndus Bentleius Epistolæ ad Millium, p. 59.

I. Athenæus p. 489. Καλεῖται δὲ Μάνης, καὶ τὸ ἐπὶ κοττάβου ἐφεστηκὸς, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον, ὅπερ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σαλμωνεῖ χάλκειον ἔφη κάρα, λέγων οὕτως·

Τάδ' ἐστὶ κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος,
τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια
τίθημι, καὶ βαλόντι χάλκειον κάρα.

Vide Meursii Græciam ludibundam in κοτταβισμός.

II. Vide Lexicon in Θῆμα. Καρικόν. Πέμφιξ.

ΣΙΝΩΝ.

Vide Lexicon in Αἰθύσσειν. Ἀναιθύσσω. Ἀξέσους. Ἄρρητον. Ἐνθρίακτος.

ΣΙΣΥΦΟΣ.

Vide Lexicon in Ζεῦγος.

ΣΚΥΘΑΙ.

I. Schol. Ms. Apollonii Rhodii ad iv. 223. Φερεκύδης δὲ ἐν τῷ τετάρτῳ τὴν Μηδειάν φησιν ἆραι τὸν Ἄψυρτον ἐκ τῆς κοίτης μικρὸν ὄντα, Ἰάσονος εἰπόντος εἰς τοὺς Ἀργοναύτας ἐνεγκεῖν αὐτόν· ὡς δὲ ἐδιώκοντο, σφάξαι τε αὐτὸν τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ μελίσαντας εἰς τὸν ποταμὸν ἐμβαλεῖν. Σοφοκλῆς ἐν μὲν Κολχίσιν ἐν τῷ Αἰήτου οἴκῳ σφαγῆναί φησι τὸν Ἄψυρτον· ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις οὐχ ὁμομήτριόν φησι τὸν Ἄψυρτον τῇ Μηδείᾳ. Οὐ γὰρ ἀπὸ

μιᾶς, φησὶ, κοίτης ἔβλαστον· ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηίδος τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκε· τὴν δ' Εἰδυῖα πρίν ποτε Ὠκεανοῦ κόρη τίκτεν. Latentes in his trochaicos tetrametros numeris suis restituit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 224.

Οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς ἔβλαστον. ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηίδος
τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκε· τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε
Ὠκεανοῦ κόρη γ' ἔτικτεν.

II. Idem ad iv. 248. Ἑκαταῖος δὲ ἱστορεῖ μὴ ἐκδιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φᾶσιν, οὐδ' ὡς διὰ Ταναΐδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ.

III. Athenæus p. 189. Καλοῦσι δ' ἀρσενικῶς τοὺς αὐλῶνας, ὥσπερ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ, καὶ πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς· οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς. Σοφ. Σκύθαις·

Κρημνούς τε καὶ σήραγγας, ἠδ' ἐπακτίας
αὐλῶνας.

Observavit Abreschius ad Thucydidem, p. 741. hæc ad verbum fere in rem suam transtulisse Virgilium Georg. iii. 276.

Saxa par et scopulos et depressas convalles.

IV. Vide Lexicon in Ἀχίλλειον. Ἀψάλακτος.

ΣΚΥΡΙΑΙ.

I. Notum argumentum fabulæ. Vide Hyginum cap. xcvi. et Philostrati junioris iconem, cui titulus Achilles in Scyro p. 863. ubi Sophoclei dramatis meminit: Σκῦρος, νῆσος, ἣν ὁ θεῖος Σοφοκλῆς ἀνεμώδεα καλεῖ. Constabat Chorus e Scyriis puellis, unde fabulæ titulus, qui sæpe perperam scriptus occurrit Σκύριοι, pro Σκύριαι. Joanni Toupio non assentior affirmanti unam fuisse fabulam gemino titulo insignitam *Scyrias* et *Achillis amatores:* cujus rei si quem auctorem habuit, omnino falsus est. Diversas fabulas fuisse vel inde liquet, quod in Ἀχιλλέως ἔρωτι inducebatur Peleus, cujus in Σκυρίαις nullæ poterant esse partes. Illa satyrica erat; hæc tragica.

II. Plutarchus Moral. p. 34. et 72.

Σὺ δ' ὦ, τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους,
ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς.

Tun' gentis altum lumen exstinguens trahis
hîc pensa, genitus optimo Graiûm patre?

His verbis sedentem inter puellas in Scyro Achillem increpabat Ulysses. In posteriore Plutarchi loco pro ἀποσβεννὺς legitur e glossemate καταισχύνων. Sunt autem isti versus e Scyriis Sophoclis, quod e stylo et comparatis secum duobus Plutarchi locis satis est probabile.

III. Stobæus Floril. tit. li. p. 199.

Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους.

Juvenes amat raptare Bellonæ furor.

IV. Idem tit. lix. p. 225.

Οἱ ποντοναῦται τῶν ταλαιπώρων βροτῶν,
οἷς οὔτε δαίμων, οὔτε τις θεῶν νέμων
πλοῦτόν, ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν.
λεπτῆς ἐπὶ ῥοπῆσιν ἐμπολὰς μακρὰς
ἀεὶ παραῤῥίπτοντες οἱ πολύφθοροι,
ἴσως ἂν ἢ κέρδαναν, ἢ διώλεσαν.

Heu miseri vere navigantium natio,
quorum periclis nom pares quisquam Deûm,
non Fors hera opibus gratias rependerint.
fluxam sequentes nam levis venti fidem
in magna merces damna projiciunt suas,
donec reperiant lucra, vel mortem oppetant.

V. 1. οἱ. v. 3. νείμειεν. ult. ἴσως ἂν ἢ κέρδαναν auctoritate codicis firmantur, in quo distincte scriptum ἐπὶ ῥοπῆσιν. Credideram olim legendum esse ἐπὶ ῥιπῆσιν. Nunc vero nihil muto. ῥοπὴ hîc sperandi momenta significat. Vox est πολύσημος, quæ in utramque partem accipitur. In Trachin. 82. veteres critici per κίνδυνον exponunt. In 3. versu libri omnes habent πλεύτου mendose.

V. Idem tit. cxvii. p. 483.

Πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακὰ,
νοῦς φροῦδος, ἔργ' ἀχρεῖα, φροντίδες κεναί.

Adsunt senectæ multa simul incommoda,
mens vana, cura inefficax, labor irritus.

Horum senariorum alterum laudat Clemens Al. Cohort. ad Gentes, p. 73. ubi non ἔργ', sed ὦτ' ἀχρεῖα, *aures inutiles*, legitur.

VI. Idem tit. cxxv. p. 509.

Ἀλλ' εἰ μὲν ἦν κλαίουσιν ἰᾶσθαι κακὰ,
καὶ τὸν θανόντα δακρύοις ἀνιστάναι,
ὁ χρυσὸς ἥσσον κτῆμα τοῦ κλαίειν ἂν ἦν.
νῦν δ', ὦ γεραιὲ, ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει,
τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν·
κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν
ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς.

Humana luctu si levarentur mala,
lacrymæque vitam redderent silentibus,
tum fletus auro carior merito foret.
nunc illud autem, mi senex, fieri nequit,
ut jam sepultus redeat in lucis viam.
sin posset, emptus lacrymis dudum pater
mihi redisset.

V. 6. κἀμοὶ — πατήρ γε codicis est scriptura. Grotius dedit καί μοι πατήρ τε.

VII. Vide Lexicon in Ἀποστυφής. Αὐτόσπυτον. Ἀχρήματον. Εὔωρος.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

I. Stephanus. Κυχρεῖος, παίγος περὶ Σαλαμῖνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ.

II. Aristophanes Nubibus, 583. Βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς. Ad quæ Scholiastes, παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρου Σοφοκλέους·

Οὐρανοῦ δ' ἄπο
ἤτραψε, βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς.

III. Stobæus Floril. tit. cxxiii. p. 503.

Ὡς ἆρ', ὦ τέκνον, κενὴν
ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου,
ὡς ζῶντος· ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με
ἔσαιν' Ἐριννὺς ἡδοναῖς ἐψευσμένον.

Nate, quam mendax tui
me fama casso mulsit oblectamine,
vivum ut putarem! sed fera imposuit mihi
tenebricosa furia falsis gaudiis.

ΤΗΡΕΥΣ.

I. Ad hoc drama alludit Comicus in Avibus, 100. ubi Epopis rostrum ridenti Euelpidi Epops ait:

Τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέους λυμαίνεται
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.

Ad quæ sic Scholiastes: ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωρνιθωμένον, καὶ τὴν Πρόκνην· ἐν ᾧ ἔσκωψε πολλὰ τὸν Τηρέα. Idem argumentum post Sophoclem tractavit Philocles, quem in eadem fabula perstringit Comicus v. 280. ubi hæc habet Scholiastes: ὁ Σοφοκλῆς πρῶτος τὸν Τηρέα ἐποίησεν, εἶτα Φιλοκλῆς.

II. Stobæus Floril. tit. x. p. 71.

Φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.

Pecuniæ avidum est omne barbaricum genus.

III. Idem tit. xiii. p. 83.

Θάρσει· λέγων τἀληθὲς, οὐ σφαλεῖ ποτε.

Confide: promens vera, non erraveris.

Lemma huic versui præfixum in Reg. cod. Σοφοκλ. Τηρεῖ. In alio quo usus est Ruhnkenius noster, adscriptum ἐκ Τειρεσίου, quo nomine nullum Sophocles drama edidit. In Vindobon. Εὐριπ. Τηρεῖ. eodem errore quo deceptus fuit Apostolius Proverb. x. 12.

IV. Idem tit. xx. p. 107.

Ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνούστεραί γ' ἔτι
ἐκεῖνον ἠμύναντο κερτερώτερον.
ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσι θυμωθεὶς βροτῶν
μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον,
ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν.

Amens quidem satis ille: verum ipsæ magis,
quis plus valentem libuit ulcisci virum.
adversitati quisquis iratus suæ
medicamen aptat gravius ægritudine,
non est peritus ille sanandi artifex.

In Reg. cod. lemma adscriptum 1. versui Σοφ. et 3. τοῦ αὐτοῦ Τηρεῖ. Hoc statim 1. versui appositum in Vindobon. continuatis una serie quinque versibus.

V. Idem tit. xxii. p. 115.

Θνητὸν δὲ φύσιν χρὴ θνητὰ φρονεῖν,
τοῦτο κατειδότας ὡς οὐκ ἔστιν
πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων
ταμίας, ὅ τι χρὴ τετελέσθαι.

Nil mortales spirare supra
mortale decet, memores solo
dispensari Jovis arbitrio
homini quodcunque futurum est.

Hos anapæstos e Sophoclis Tereo esse, fidem faciunt duo Stobæi codices.

VI. Idem tit. xxxix. p. 157.

Πολλά σε ζηλῶ βίου,
μάλιστα δ' εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης.

Beatum te puto vitæ, hoc magis
quod dura nescis tristis exsili mala.

Perperam in libris κάλλιστα.

VII. Idem tit. lxviii. p. 283.

Νῦν δ' οὐδέν εἰμι· χωρὶς ἀλλὰ πολλάκις
ἔβλεψα ταύτῃ τὴν γυναικείαν φύσιν,
ὡς οὐδέν ἐσμεν· αἱ, νέαι μὲν ἐν πατρὸς
ἥδιστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον.
τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἡ ἄνοια τρέφει.
ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθ' εὔφρονες,
ὠθούμεθ' ἔξω, καὶ διεμπολούμεθα
θεῶν πατρῴων τῶν τε φυσάντων ἄπο·
αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,
αἱ δ' εἰς ἀήθη δώματ', αἱ δ' ἐπίρροθα.
καὶ ταῦτ', ἐπειδὰν εὐφρόνη ζεύξῃ μία,
χρεὼν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν.

Deserta jam nil valeo : sæpe autem meo
in corde volvi, quam sit infesta undique
sors feminarum. ætatis in primordio
vitam puellæ vivimus suavissimam.
nam blanda nutrix semper insipientia est.
maturiores postquam ad annos venimus,
emancipamur, et foras protrudimur
procul paternis Diis, procul parentibus.
hospitibus aliæ damur, at aliæ barbaris,
in fœderatas, aut in externas domos :
et ista noctis unius commercio
probanda nobis omnia ac laudanda sunt.

V. 5. legendum videtur ἡ ἄγνοια. V. 10. ἀήθη δώματα est lectio codicis. Impressi habent ἀληθῆ. Neutrum sententiæ satis aptum videtur. Quibuscunque moribus sit et qualicunque fortuna utatur vir hospes vel barbarus, cui puella nuptum datur, haud secus *insueta* est, quo ducitur, domus. Si per ἀληθῆ δώματα intelligas virum beatum et bene moratum, nec aliter intelligere possis, nihil est quod conqueratur puella tali conjuncta viro. Acutissime

conjicit juvenis egregius felicis ingenii, cujus ante duos annos prodiit libellus emendationum in priscos auctores, scripsisse poëtam : αἱ δ' εἰς σαλευτὰ δώμαθ', *in domos quas fortuna adversa exagitat, calamitatum fluctibus quassatas.* Hanc metaphoram amat Noster. Vide Œd. T. 23. Ant. 163. El. 1074. ἐπιῤῥοθα valet ἐπίφογα, *flagitiosas domos, vituperio dignas.* Quæ significatio Gesnerum latuit, qui vertit, *aut in veras familias, aut auxiliares.* Melior non est Grotii versio. Hunc locum attigit Valckenarius ad Eurip. Hippol. 628. Erudito viro suboluit veram vocem latere, quam eruit juvenis Germanus F. Jacobs.

VIII. Idem tit. lxxxvi. p. 355.

Ἐν φύλῳ ἀνθρώπων μί' ἔδειξεν
πατρὸς καὶ μητρὸς ἡμέας ἀμέρα
τοὺς πάντας· οὐδεὶς ἔξοχος
ἄλλος ἔβλαστεν ἄλλου.
βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσαμερίας,
τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν·
τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν
ἔσχεν ἀνάγκας.

Matre editos ac patre communis fovet
lux obstetricatu suo :
nec natus alter altero excellentior :
sed hos atroci verbere
Fortuna sævum tractat : illis in sinum
effundit immensas opes :
sunt servitutis quos sub immiti jugo
pressos tenet necessitas.

IX. Idem tit. xcviii. p. 409.

Τὰν δ' ἀνθρώπου ζωὰν ποικιλομήτιδες ἄται
πημάτων πάσαις μεταλλάσσουσιν ὥραις.

Vicibus pingens hominum vitam
varios sumit pœna colores.

X. Idem tit. cv. p. 435.

Μήπω μέγαν εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς.

Ne dic beatum quem mori non videris.

Versus hic ad Tereum pertinet, non ad Tyronem, ad quam fabulam male refertur in Stobæi libris. Eo utitur Cicero ad Atticum iv. 8. Heathius legendum esse contendit μήπω μέγ' εἴπῃς. Nimirum ne anapæstus sit in secunda sede : sed fallitur, ut et Gronovius ad Ciceronem.

XI. Idem tit. cviii. p. 457.

Ἀλγεινά, Πρόκνη· δῆλον. ἀλλ' ὅμως χρεὼν
τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν.

Hæc dura, Procne ; fateor : interea Deûm
decreta placide ferre mortales decet.

XII. Aristoteles de Poëtica cap. xvi. ubi de variis agnitionibus agit, exemplo utitur e Sophoclis Tereo petito. Locum difficilem,

in cujus intellectu non consentiunt interpretes, satis mihi sit indicasse : Καὶ ἐν τῷ Σοφοκλέους Τηρεῖ ἡ τῆς κερκίδος φωνή.

XIII. Vide Lexicon in Αἴγλη. Φάρος.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ Σατυρικός.

I. Dionysius Halic. Antiq. libri i. initio : Μαρτυρεῖ δέ μου τῷ λόγῳ Σοφοκλῆς μὲν ὁ τραγῳδοποιὸς ἐν Τριπτολέμῳ δράματι. πεποίηται γὰρ αὐτῷ Δημήτηρ διδάσκουσα Τριπτόλεμον, ὅσην χώραν ἀναγκασθήσεται σπείρων τοῖς δυσεῖσιν ὑπ' αὐτῆς καρποῖς διεξελθεῖν. μνησθεῖσα δὲ τῆς ἑῴας πρῶτον Ἰταλίας, ἥ ἐστιν ἀπὸ ἄκρας Ἰαπυγίας μέχρι πορθμοῦ Σικελικοῦ, καὶ μετὰ τοῦτο τῆς ἀντικρὺ ἁψαμένη Σικελίας, ἐπὶ τὴν ἑσπέριον Ἰταλίαν αὖθις ἀναχρέφει, καὶ τὰ μέγιστα τῶν οἰκούντων τὴν παραλίαν ταύτην ἐθνῶν διεξέρχεται, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Οἰνωτρῶν οἰκήσεως ποιησαμένη. ἀπόχρη δὲ ταῦτα μόνα λεχθέντα τῶν ἰαμβείων, ἐν οἷς φησι·

Τὰ δ' ἐξόπισθε, χειρὸς εἰς τὰ δεξιὰ
Οἰνωτρία τε πᾶσα, καὶ Τυρσηνικὸς
κόλπος, Λιγυστική τε γῆ σε δέξεται.

II. Plinius libro xviii. p. 107. edit. Harduini in fol. Sophocles Poëta in fabula Triptolemo frumentum Italicum ante cuncta *laudavit*, ad verbum translata sententia :

Et fortunatam Italiam frumento canere candido.

III. Sophoclis Triptolemi meminit Strabo l. i. p. 27. ubi docet Homerum in Geographicis accuratiorem serioribus poëtis.

IV. Athenæus p. 67. Μνημονεύει Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ τῷ ταριχηρῷ γάρου. Versus exstat integer in Pollucis Onomastico vi. 65.

Οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γάρου.

Herodianus Piersoni p. 437. Ὁ γάρος ἀρσενικῶς· τὸν ἰχθύων γάρον. καὶ γάρον τὸν ἰχθυηρόν. Σοφοκλῆς.

V. Idem p. 110. Ὁρίνδου δ' ἄρτου μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ, ἤτοι τῷ ἐξ ὀρύζης γινομένου, ἢ ἀπὸ τῆς ἐν Αἰθιοπίᾳ γιγνομένου σπέρματος, ὃ ἔστιν ὅμοιον σησάμῳ.

VI. Idem p. 447. ex Casauboni emendatione : Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον, καὶ βρύτον τινὲς καλοῦσιν, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ·

Βρύτον δὲ τὸν χερσαῖον οὐδεὶς χαμαί.

VII. Harpocration : Μελίνη, ἐσπρίου ἐστὶ σπέρμα, καὶ ἀρσενικῶς λέγουσι· θηλυκῶς δὲ Σοφ. Τριπτολέμῳ· Κνήμη μελίνης.

VIII. Scholiastes Pindari ad Olymp. x. initio : Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ·

Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους.

IX. Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 504. et Lex. in Ἀμάλλαι. Ἀμφιπλίξ. Ἀπυνδάκωτος. Ἀφράσμων. Δαΐς. Εἰς ὀρθόν. Ἕλκη. Ζευγηλάτης. Θαιρός. Ἴαννα. Ἰλλυρίς.

ΤΡΩΙΑΟΣ Σατυρικός.

I. Schol. Pindari ad Nem. iii. 60. Περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως τῆς Θέτιδος, καὶ Σοφοκλῆς φησὶν ἐν Τρωΐλῳ·

Ἔγημεν ὡς ἔγημεν ἀφθόγγους γάμους,
τῇ πεντεμόρφῳ Θέτιδι συμπλακεὶς ποτέ.

II. Pollux x. 165. Ξίφους δὲ ὄνομα ἔοικεν εἶναι βαρβαρικὸν ἡ Σκαλμή, Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Τρωΐλῳ·

Σκαλμῇ γὰρ ὄρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσ' ἐμούς.

III. Vide Lexicon in Ἀμάσεται. Ἀνδρόπαις. Ἀπέσκη. Ἄπισος. Ἄσας. Ἀσόλοικον. Ἐλαιοῦται. Ἔρκη. Ἰήϊος. Καταρβύλοις. Ναρόν. Σακοδερμίτης.

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΑΙ.

I. Stobæus Floril. tit. lix. p. 227.

Τί τοῦδε χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτὲ
τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα, χὑπό τ' τῳ στέγῃ
πυκνῆς ἀκοῦσαι ψεκάδος εὐδούσῃ φρενί;

Possitne majus gaudium a superis dari,
quam terra si te excipiat, et tecto latens
curis solutus audias pluviæ sonum?

Partem hujus fragmenti refert Cicero in Epist. ad Atticum 7. libri ii. *Cupio istorum naufragia ex terra intueri: cupio, ut ait tuus amicus Sophocles,* κἂν ὑπὸ στέγῃ πυκνᾶς ἀκούειν ψεκάδος εὐδούσῃ φρενί. Sic Sophoclea leguntur in Ciceronis editione, qua utor, Jos. Oliveti, ad quæ nihil ille attulit præter jejunam nescio cujus notulam. Nescio unde in Ciceronem venerit istud κἂν prorsus alienum. Sane in Stobæo tam impresso quam scripto legitur καὶ ὑπὸ στέγῃ, et reliqua, ut ea dedi. Andr. Schottus, qui Ciceronis locum protulit ad Zenobii Prov. iii. 95. dedit etiam καὶ ὑπὸ— Verum insuavem istum hiatum refugiebant Attici poëtæ, quibus solemne καὶ ὑπὸ contrahere in χὑπὸ, priore longa, ob crasin. Scripsisse opinor Sophoclem χὑπό τῳ στέγῃ, posito τῳ pro τινὶ, quod, ut minus frequens, librariis fraudi fuit. Heathio placet καὶ στέγης ὕπο, quæ emendatio minus probabilis est.

II. Stephanus in Χαλδαῖοι.—Εἰσὶ δὲ Χαλδαῖοι ἔθνος πλησίον τῆς Κολχίδος. Σοφ. Τυμπανισταῖς·

Κόλχος τε, Χαλδαῖός τε, καὶ Σύρων ἔθνος.

III. Vid. Scholiastam nostrum ad Antig. 980. et Lexicon in Ἀδήμων. Ἀνετῶς. Ἀντισρέφω. Δρέπανος. Ἐλύμους.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

Stobæus Floril. tit. cv. p. 431.

Οὐ χρή ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας
ἀνδρὸς, πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἤδη βίος
διεκπερανθῇ, καὶ τελευτήσῃ βίον.
ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε κῡλίγῳ χρόνῳ
πάμπλουτον ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις,
ὅταν μεταστῇ, καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε.

Celebranda laude nullius felicitas
hominis, priusquam sorte defunctus sua

mortalis ævi terminos impleverit.
namque una sæpe quamlibet celsas opes
in plana traxit hora, quum se lubrica
Fortuna solvit, atque sic visum Deo.

ΤΥΡΩ.

Tyronis historiam narrat Homerus Odyss. λ'. 234. ubi tamen nihil est quod in scena exhiberi potuerit. Argumentum fuit Tyro a filiis agnita, quos ex Neptuno pepererat, quosque statim a partu exposuerat, Neleo et Pelia: hi Sideronem Tyronis novercam interfecerunt. Τελειωθέντες δὲ ἀνεγνώρισαν τὴν μητέρα, καὶ τὴν μητρυιὰν ἀπέκτειναν Σιδηρώ, auctore Apollodoro, p. 46. editionis Heynii, cujus in notis omnia collecta quæ ad Tyronis historiam pertinent. Fabulam bis edidit Sophocles, unde modo prior, modo posterior Tyro citatur.

I. Aristoteles de Rhetorica l. ii. cap. 25. Ἄλλος τόπος, τὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος κατηγορεῖν, οἷον ὡς ὁ Σοφοκλῆς·

Σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φορεῦσα τοὔνομα.

Ex alia fabula quam e Tyrone senarius hic esse non potest.

II. Comicus in Lysistrata, 138.

Οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγῳδίαι.
οὐδὲν γὰρ ἐσμὲν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

Ad quem locum Scholiastes: Εἰς τὴν Σοφοκλέους δὲ Τυρὼ ταῦτα συντείνει, ἐκθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφην. Alius: Εἰς τὴν Τυρὼ δὲ Σοφοκλέους αἰνίττεται καθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφος—ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐμίγη Τυραΐ, καὶ ἐγέννησε Νηλέα καὶ Πελίαν.

III. Scholiastes Euripidis ad Oresten in fine: Ἡ κατάληξις τῆς τραγῳδίας ἢ εἰς θρῆνον, ἢ εἰς πάθη καταλήγει· ἡ δὲ κωμῳδία γέλωτι καὶ εὐφροσύναις ἐνύφανται. ὅθεν ὁρᾶται τόδε τὸ δρᾶμα κωμικῇ καταλήξει χρησάμενον. διαλλαγαὶ γὰρ πρὸς Μενέλαον καὶ Ὀρέστην. ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀλκήστιδι ἐκ συμφορᾶν εἰς εὐφροσύνην, καὶ ἐν Τυροῖ Σοφοκλέους ἀναγνώρισμα κατὰ τὸ τέλος γίνεται.

IV. Aristoteles de Poëtica cap. xvi. Εἴδη δὲ ἀναγνωρίσεως. πρώτη μὲν ἡ διὰ σημείων. τούτων δὲ τὰ μὲν σύμφυτα, τὰ δὲ ἐπίκτητα· καὶ τούτων τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι, οἷον οὐλαί· τὰ δὲ ἐκτὸς, τὰ περιδέραια. καὶ οἷον ἐν τῇ Τυροῖ διὰ τῆς σκάφης.

V. Pollux iv. 141. ubi describit tragicas personas: Τυρὼ πελιδνὴ τὰς παρειὰς παρὰ Σοφοκλεῖ.

VI. Scholiastes Aristophanis ad Aves 276. Ἔξεδρον χώραν ἔχων] Ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τυροῦς ἀρχή·

Τίς ὄρνις οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων;

VII. Athenæus p. 99. ubi χορτασθῆναι pro κορεσθῆναι adhiberi ostendit: Σοφοκλῆς τε ἐν Τυροῖ·

Ὃν τοῖσι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν.

VIII. Idem p. 475. Μνημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ Σαπφώ. Σοφοκλῆς δὲ Τυροῖ·

Προσῆναι μέσην
τράπεζαν ἀμφὶ σιτία καὶ καρχήσια.

Proferuntur hæc etiam a Macrobio Saturn. v. 21. Quæ autem apud Athenæum sequuntur, ipsius verba sunt, rem apud Tragicum narratam obiter explicantis: πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων παρεσεληλυθέναι τοὺς δράκοντας, καὶ γενέσθαι περὶ τὰ σιτία καὶ τὰ καρχήσια. Casauboni errorem corrigit Gataker. tom. i. p. 500.

IX. Stobæus Floril. tit. xx. p. 107.

Πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ.

Sopitus animus in malis multum videt.

X. Idem tit. xlvi. p. 177.

Ἄκων δ' ἁμαρτὼν οὔ τις ἄνθρωπος κακός.

Non est malus, qui sponte non peccat sua.

Qui præcedit versus Euripidis est in Auge: hic autem Sophoclis in Tyrone. Singulos suis auctoribus tribuit cod. Vindob.

XI. Idem tit. lxxxvii. p. 355.

Πολλῶν δ' ἐν πολυπληθίᾳ
οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλὸς,
οὔτ' ἀχρείων ὁ λίαν κακός·
βροτῶν δὲ πιστὸν οὐδέν.

Tanto in grege mortalium
non semper e vili satu
enascitur mens degener:
non semper e propagine
boni creantur nobili.
nil usque constans: sed vagæ
sunt rebus humanis vices.

XII. Idem tit. xcix. p. 417.

Τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίαι.

Sæpe æger animus corpori morbos dedit.

XIII. Idem tit. cx. p. 459.

Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα.
σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων.

Malum quod urget spargere in vulgus cave:
debetur enim luctibus silentium.

XIV. Idem tit. cxvi. p. 475.

Γῆρας διδάσκει πάντα καὶ χρόνου τριβή.

Senium diesque longa res multas docent.

XV. Ælianus de Nat. Animal. l. ii. cap. 10. Μάλιστα δὲ κομῶσα ἵππος ἀβροτάτη τέ ἐστι καὶ θρυπτικωτάτη. ἀτιμάζει γοῦν ἀναβῆναι τοὺς ὄνους αὐτήν. ἵππῳ δὲ γαμουμένη ἥδεται, καὶ ἑαυτὴν ἀξιοῖ τῶν μειζόνων. ὅπερ οὖν συνειδότες οἱ βουλόμενοι ἡμιόνους σφίσι γενέσθαι, ἀποθρίσαντες τῆς ἵππου τὴν χαίτην εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, εἶτα μέν τοι τοὺς ὄνους ἐπάγουσιν· ἡ δὲ ὑπομένει τὸν ἄδοξον ἤδη γαμέτην, παρῶτον αἰδουμένη. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἔοικε μεμνῆσθαι τοῦ πάθους. Morem equas tondendi, quo facilius asinos admittant, tangit rursus xii. 16. versusque ipsos Sophoclis profert xi. 18. Θήλειαν δὲ ἵππον εἰς ἀφροδίσια λυττήσασαν πάνυ σφόδρα παῦσαι ῥᾳδίως ἐστὶν, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, ἤν τις αὐτῆς ἀποκείρῃ τὰς κατὰ τοῦ τένοντος τρίχας. αἰδεῖται γὰρ, καὶ οὐκ ἀγανακτήσει, καὶ παύσεται τῆς ὕβρεως καὶ τοῦ σκιρτήματος τοῦ πολλοῦ, κατηφήσασα ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ. τοῦτό τοι καὶ Σοφοκλῆς

αἰνίττεται ἐν τῇ Τυροῖ τῷ δράματι. πειρῶνται δέ οἱ αὐτὴ λέγουσα, καὶ ἃ λέγει, ταῦτά ἐστι·

Κόμης δὲ πένθος λαγχάνω πώλου δίκην,
ἥ τις ξυναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο,
μάνδραις ἐν ἱππείαισιν ἀγρίᾳ χερὶ
θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο·
κύρσασα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν,
ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον, αὐγασθεῖσ' ὑπὸ
κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένην φόβην.
κείνην ἀνοικτίρμων τις οἰκτίρειεν ἄν
οἴαισιν αἰσχύνῃσιν οἷα μαίνεται
πενθοῦσα, καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην.

Hæc a Tyrone proferebantur, contumelias querente, quibus a noverca Siderone afficiebatur: haud autem minus indigne a librariis mulcati fuerunt hi versus, quos fœde depravatos legas apud Ælianum, et pessime interpolatos in Excerptis Grotii, cui infelicissime omnium cessisset emendandi eorum conatus, nisi manum iis etiam admovisset Reiskius. Descriptos eos habeo perquam accurate e duobus codicibus Bibliothecæ Regiæ. In 1. v. ex λαχανοπώλου pronum erat veram lectionem eruere λαγχάνω πώλου, quod jam occupaverunt Tyrwhittus meus et Heathius. In 5. codicum lectio σπασθεῖσα cassa est, ne quidem pro σπάσασα, σπασαμένη, sensu *ducendi*, *bibendi* accipienda. Conjectura Heathii ἀφεθεῖσα probari nequit, unde absurdus oritur sensus. Nam quî se equa in flumine videre possit, a quo fuerit abacta? perspicuum est enim nomina ποταμίων ποτῶν pendere a participio cujus in locum librariorum stupor suffecit illud σπασθεῖσα. Quod sententia flagitat reposui, κύρσασα. In 6. uterque cod. habet ἴδῃ, recte. Unus διατετιλμένην: ambo φόβης: mendose. Reliquorum tam concinna est lectio, ut de emendationis veritate nemo dubitare possit, nisi quis forte minus credat vocem φόβην tam paucis interjectis bis a Poëta fuisse adhibitam. Sane in ultimo versu legi mallem τὴν πάρος χλιδήν. Grotius male affecta Græca sic vertit:

At flos capilli periit ita ut herbæ solent.
nam rapuit illum sæva pastorum manus
stabulis in ipsis, atque cervicis decus
populata flavam corporis messem abstulit.
at ipsa prato sparsa simulacrum sui
in amne vidit, et videns exhorruit
sine honore collum et damna desectæ comæ.
equæ misericors aliquis ingemeret vicem,
cernens ut illa præ pudore insaniat,
frustraque mærens perditam quærat jubam.

XVI. Vide Lexicon in Δυσθυμία. Ἐρυνοβοσκός. Ἔχθιμα. Ἤνεγκον. Ταυροφάγον.

ΥΒΡΙΣ Σατυρική.

I. Stobæus Floril. tit. xxvi. p. 119.

Λήθην τε καὶ τὴν πάντ' ἀπεσεφημένην
κωφὴν, ἄναυδον.
Oblivionem rebus orbatam omnibus
surdam, tacentem.

II. Athenæus p. 657. Δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκε—Σοφ. Ὑβρει· Ἐσθίειν ἐθέλω τὸν Δέλφακα.

ΥΔΡΟΦΟΡΟΙ.

Vide Scholiastam nostrum ad Antigonam v. 1. Philocteten 1197. et Lexicon in Κοινός. Ὄχος.

ΦΑΙΑΚΕΣ.

Nullibi, quod sciam, occurrit hic dramatis titulus, præterquam in lexico Ms. Bibliothecæ Cœnobii Benedictini ad S. Germanum Parisiis, cujus excerpta mihi misit doctissimus Ruhnkenius. Vide Lexicon in Ἀποσημῆναι. Ἄρτύματα.

ΦΑΙΔΡΑ.

I. Stobæus Eclog. p. 133.

Περιώσι' ἄφυκτά τε
μήδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν
ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται
κερκίσιν Αἶσα.
Densas multiplicis consilii vias
quarum nemo queat vincula rumpere,
orditur radiis Parca adamantinis.

II. Idem Floril. tit. xvii. p. 95.

Οὐ γαὲρ δίκαιον ἄνδρα γενναῖον φρένας
τέρπειν, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται.
Generosa nullum corda debent gaudium
probare, nisi quod de probis rebus venit.

II. Idem tit. xliii. p. 163.

Οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις,
ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα
λάγδην πατεῖται, κωτίλος δ' ἀνὴρ λαῶν
πανοῦργα χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν.
Constare nescit patriæ securitas,
ubi superbo jura calcantur pede,
pudorque sanctus ; virque verbosus, tenens
manibus habenas callidis, urbem regit.

Emendandi pruritum sedabit Theognis, ad quem Sophocles respexisse videtur :

Λαὲξ ἐπίσα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει.

Profert hos versus Luciani Scholiastes ad Lexiphanem, tom. ii. p. 336. ubi perperam legitur χερσὶν ἔργα κηδεύοι.—χερσὶ dat cod. Reg. pro vulgato χειροῖν.

IV. Idem tit. lxiii. p. 245.

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,
οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
ψυχὰς ταράσσει, κἀπὶ πόντον ἔρχεται.
καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει
Ζεύς, ἀλλ' ὑπείκει, καὶ θέλων ἐγκλίνεται.

Non in virorum sola Amor se pectora
et feminarum insinuat: ipsas quin Deûm
solicitat animas, et ferum ponti gregem:
nec ipse contra tendere omnipotens Deûm
rex audet; ultro flexus imperium subit.

Tres primos versus tanquam Euripidis profert Clemens Alex. Strom. vi. p. 745. unde eos Grotius Excerpt. p. 435. inter Euripidis fragmenta ex incertis dramatibus retulit, non recordatus se eos jam in Florilegio pro Sophocleis exhibuisse, aliamque dedit versionem:

Non feminarum, non virûm præcordia
Cupido domitat sola, sed Superûm quoque
perurit animos; penetrat et ponti vada.

Clementis in 3. versu recepimus lectionem ταράσσει, quam meliorem judicamus Stobæana χαράσσει. Aristophontis perquam lepidum fragmentum exstat de Amore apud Athenæum p. 563. quem a Diis e cœlo ejectum fingit, quia θεοὺς ἐτάραττε, ἐμβάλλων φάσεις.

V. Idem tit. lxix. p. 287.

Οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν
κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἄν, οὐδὲ σώφρονος
κρεῖσσον· παθὼν δ' ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει.

Uxore prava nulla contingit viro
major calamitas, nec bona majus bonum.
quisque, ut periclum fecit, ita rem judicat.

Hesiodi sententia est in operibus, quem æmulatur Noster:

Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λπίζετ' ἄμεινον
τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο.

VI. Idem tit. lxxiv. p. 321.

Ξύγγνωτε, κἀναίσχεσθε σιγῶσαι. τὸ γὰρ
γυναιξὶν αἰσχρὸν ἐν γυναιξὶ δεῖ τέγειν.

Ignoscite et tolerate: nam quod feminis
est indecorum, par tacere est feminas.

VII. Idem tit. cv. p. 439.

Τὸν δ' εὐτυχοῦντα πάντ', ἀριθμήσας βροτοὺς,
οὐκ ἔστιν ὅντως ὅντιν' εὑρήσεις ἕνα.

Hominum recense quidquid usquam est gentium:
omni beatum parte non inveneris.

VIII. Idem tit. cviii. p. 457.

Αἴσχη μὲν, ὦ γυναῖκες, οὐδ' ἂν εἷς φύγοι
βροτῶν ποθ', ᾧ γε Ζεὺς ἐφορμήσοι κακά.
νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θεηλάτους φέρειν.

Nemo, mulieres, dedecus vitaverit,
cui destinata sunt mala imperio Jovis.
morbos ferendum est, quos Deûm mittit manus.

Perperam Grotius vers. 2. ᾧ κε Ζεὺς ἐφορμήσῃ. Cod. καὶ—ἐφορμήσοι.

IX. Vide Lexicon in Ἀγκύραι. Ἄγος. Ἀελλάδες. Ἄκλεπτοι. Ἀπέπτυσε. Αὐτομόλως. Ἀψεφές. Κυλλαίνων. Μῶλυς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΕΝ ΤΡΟΙΑ.

I. Stobæus Floril. tit. cxxi. p. 493.

Ἀλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοῖσθης ἰατρὸς νόσων.

Mors ultima est medicina morborum omnium.

II. Agellius Noctium Atticarum lib. xiii. c. 17. Sophoclis versum e tragœdia laudat, cujus titulus in impressis corruptus est. Mihi certum videtur Sophoclem tragœdiam nullam scripsisse cui titulus fuerit ΦΥΛΑΕΤΙΔΕΣ. Quæ proferuntur ad hunc locum doctorum virorum conjecturæ, sunt omnes futiles et rejiciendæ. Amplectanda erat lectio codicum eorum in quibus plane scriptum Φιλοκτήτης. Sic autem Agellius: *Sed etiam ille versus non minus notus:*

Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ.

et in tragœdia Sophocli scriptus est, cui titulus est Φιλοκτήτης, *et in Bacchis Euripidi.*

III. Priscianus lib. xviii. Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ·

Ὀσμῆς μόνον γ' ὡς μὴ βαρυνθήσεσθέ μου.

ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς.

IV. Vide Lexicon in Δράκοντα. Δρυοπαγῆ. Ζηλῶ. Ῥακτηρίοις.

ΦΙΝΕΥΣ Σατυρικός.

Ad hanc fabulam pertinent quæ leguntur apud Scholiastam Apollonii Rhodii ii. 178. Ἐπηρώθη δὲ τὰς ὄψεις ὁ Φινεὺς κατὰ μὲν ἐνίους ὑπὸ τοῦ Ἡλίου, διὰ τὸ πολὺν χρόνον αἰτῆσαι μᾶλλον ζῆν, ἢ βλέπειν· κατὰ δὲ ἐνίους, ὅτι ἐπεβούλευσε Περσεῖ. Σοφοκλῆς δὲ, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν Ὀαρθον καὶ Κράμβιν, πεισθεὶς διαβολαῖς Ἰδαίας τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς. Scholiastes noster ad Antig. 970. aliis nominibus Cleopatræ filios appellat.

I. Aristophanes Pluto, 635.

Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας.

ad quem versum Scholiastes ita notat: Ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος.

II. Pollux vii. 193. Τὸ δὲ τῶν καπήλων ἐργαστήριον, καπηλεῖον εἰρήκασιν οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι, καὶ τὸ κωμῳδούμενον ἐν Σοφοκλέους Φινεῖ·

Βλέφαρον κέκλεισταί γ', ὡς καπηλείου θύρας.

Vide Toupium ad Suidam ii. 68.

III. Athenæus p. 119. Σοφοκλῆς τ' ἐν Φινεῖ ἔφη·

Νεκρὸς τάριχος εἰσορᾷν Αἰγύπτιος.

Jocose de Phineo hoc dictum, cui, ut eum describit Argonauticorum Poëta ii. 200.

τοίνῳ αὐσταλέος χρὼς
Ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.

Ad eundem plane modum quo de seniculo macie extenuato et rugoso dicimus : *il ressemble à une momie*. Ceterum e paucis hujus fabulæ reliquiis satis clare liquet satyricam eam fuisse. Si Hesychio fides in Ἀχάλκευτα et Stephano in Βόσπορος, bis edita fuit ; sed litera titulo adjecta, quam pro numerali nota acceperunt librarii, olim, ut conjicio, Σ fuit, et compendiose Σατυρικῷ notabat.

IV. Stephanus : Βόσπορος—Σοφοκλῆς δ' ἐν Φινεῖ πρώτῳ διὰ διφθόγγου τὴν πρὸ τέλους φησὶ τὸ κύριον·

Οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ.

V. Vide Lexicon in Ἀπενώτισαν. Ἀρτύμασι. Ἀχάλκευτα. Καταῤῥάκτης. Μάγακας.

ΦΟΙΝΙΞ.

Argumentum fuisse videtur Phœnix paternam fugiens domum ob imprecationes irati Amyntoris. Rem ipse narrat Phœnix in oratione ad Achillem, Iliadis ix. 447.

Vide Lexicon in Κινάρα. Φορβὰς γυνή.

ΦΡΙΞΟΣ.

I. Stephanus in Ἄσυ.—προάστιος. οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὑρίσκεται, προαστία γῆ, ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους·

Ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας.

II. Vide Lexicon in Ἀφελής.

ΦΡΥΓΕΣ.

Stobæus Floril. tit. viii. p. 51.

Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ καὶ γαθοὺς, ὦ παῖ, φιλεῖ
Ἄρης ἐναίρειν· οἱ δὲ τῇ γλώσσῃ θρασεῖς,
φεύγοντες ἄτας, ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν.
Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λογίζεται.

Fervente bello non nisi fortes solet
Mars pignerare. lingua cui ventosior,
fuga periclum properat antevertere ;
Marsque ipse timidos spernit a sese procul.

In 2. versu ἐναίρειν in codice superscriptum vulgato συναίρειν.

Tragœdiam hoc titulo fecit etiam Æschylus, ad quam pertinet observatio Scholiastæ ejusdem Tragici ad Prometheum 435. in qua mentio fit Phrygum Sophoclis ex librarii errore. Notum est ex Comici Ranis 941. in Phrygibus Æschyli Achillem sedentem, capite velato et diu tacentem in scena conspectum fuisse : itidem-

que Nioben ab Æschylo exhibitam fuisse, quod forte Sophocles, quum Nioben doceret, imitatus est. Euripides apud Comicum, ubi Æschylo vitia incipit objicere, hæc ait:

Πρώτιστα μὲν γὰρ δῆθ' ἕνα τιν' ἐκάθισεν ἐγκαλύψας,
Ἀχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς,
πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.

Ad quæ veteres Critici hæc notant: Ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ καθήμενός ἐστι, καὶ οὐκ ἀποκρινόμενος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Φρυξὶν ἢ Ἕκτορος λύτροις. οὐδὲν δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς φθέγγεται. Alius: εἰκὸς τὸν ἐν τοῖς Φρυξὶν ἢ Ἕκτορος λύτροις Ἀχιλλέα, ἢ τὸν ἐν Μυρμιδόσιν, ὃς μέχρι τρίτου μέρους οὐδὲν φθέγγεται. Inde liquet Æschylei Scholiastæ notam sic scribi debuisse: Σιωπῶσι παρὰ ποιηταῖς τὰ πρόσωπα, ἢ δι' αὐθάδειαν, ὡς Ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς Φρυξὶν Αἰσχύλου, ἢ διὰ τὴν συμφορὰν, ὡς ἡ Νιόβη παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ.

Atque hæ sunt Sophoclis fabulæ, quarum in antiquis monumentis memoria exstat. Longe quidem plures Fabricius in catalogo Sophoclis tragœdiarum deperditarum recensuit titulos: sed falsi et conficti sunt perquam inepte, alii ex male acceptis auctorum testimoniis, alii ex scripturæ mendis, ut quum librarii scripserunt Ἀκαμας pro Ἀθάμας: Ἀκύριοι, Κύριοι, Σκυριοι pro Σκύριαι: Ἵππωι pro Ἱππόνῳ. etc.

ΑΠΑΝΙΣ non est titulus dramatis apud Hesych. in Ἀπάνθρωπος: sed initium glossæ, quæ sequi debebat. Fœde mulcatus fuit Hesychius, optimi lexici conditor, a male feriato homine, qui breviarium quod habemus confecit. Ex ista mutila voce nescio quot absurdos titulos commenti sunt interpretes, quibus omnibus catalogum suum auxit Fabricius.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ non est Sophoclis tragœdia: verum Euripidis. Illi solius Stobæi fide tribuitur, cujus in Floril. tit. lix. legitur hic senarius Sophocli adscriptus:

Ναῦς ἢ μεγίστη κρεῖσσον ἢ μικρὸν σκάφος.

At in Reg. Stobæi codice lemma huic versui appositum Euripidi eum adjudicat perspicua scriptura Εὐριπίδου Ἐρεχθεῖ. Bene itaque Barnesius eum Euripidei Erechthei fragmentis contulit.

ΙΑΙΟΥ ΑΑΩΣΙΣ nulla fuit. Vide supra ad Ἀντηνορίδαι.

ΙΟΚΑΣΤΗ nulla fuit. Male accepta Eustathii verba ad Odyss. p. 1425. Παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν ἡ Ἰοκάστη τοὺς ἐν Θήβαις εὐγενεῖς, Χώρας ἄνακτας λέγει. Hæc quidem dicit Jocasta, non autem in cognomine dramate, verum in Œdipo T. 911.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ. Nullum fuit hoc titulo Sophoclis drama diversum a Phædra; ut nec ullus fuit Euripidis Atreus diversus a Thyeste. Inde recte accipias Arriani verba in Dissert. Epict. p. 149. Ἐμοὶ δὲ μὴ ἀρκῇ τὸ φαινόμενον; καὶ ποῖα τραγῳδία ἄλλην ἀρχὴν ἔχει; Ἀτρεὺς Εὐριπίδου τί ἐστι; το φαινόμενον. Οἰδίπους Σοφοκλέους τί ἐστι;

τὸ φαινόμενον. Φοίνιξ; τὸ φαινόμενον. Ἱππόλυτος; τὸ φαινόμενον. Intellige Atreum in Euripidis Thyeste, et Hippolytum in Sophoclis Phædra; nisi malis transpositas forte voces in sedem suam sic reponere: Ἱππόλυτος Εὐριπίδου τί ἐστι—Ἀτρεύς; τὸ φαινόμενον.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ nulla fuit unquam. Casaubono fraudi fuit prava editio scholiorum in Hesiodum. Locum, quo deceptus fuit, uti legi debet, damus infra xcviii. In editione Dan. Heinsii p. 234. b. non comparent voces ἐν Κασάνδρᾳ, quæ addi debebant ad citationem ex Lycophrone.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΗ. Non fuit hoc nomine drama Sophoclis. Citat quidem Scholiastes Comici ad Ranas versum ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους: sed vitium ibi est e male accepto scripturæ compendio; et legendum ἐκ Μελανίππης σοφῆς. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 49.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ commentitius est titulus. Vide Kusterum ad Suidam in Κατουλάς.

ΤΕΚΜΗΣΣΗ haud minus stulte excogitata fuit quam Ἰοκάστη, ex his Eustathii verbis ad Iliad. λ'. p. 843. Ἡ δὲ τοῦ Σοφοκλέους Τέκμησσα ἐν τῷ, Ὥστε μ' ὠδίνειν τι φῂς, τὸ ὑπερβολικῶς λυπεῖσθαι, ὠδίνειν εἰπεῖσα —quæ pertinent ad Ajacem 794.

EX INCERTIS TRAGŒDIIS.

I. Stobæus Eclog. p. 119.

Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπεκπηδᾷ βροτός.

Contra Dei ictum non data est homini fuga.

II. Ibidem p. 125.

Τὸ χρύσεον δὲ τῆς Δίκης
δέδορκεν ὄμμα, τὸν δ' ἄδικον ἀμείβεται.

Justitia aureo
vultu tuetur semper ac punit malos.

III. Ibidem p. 133.

Κλύετε Μοῖραι,
Διὸς αἳ τε παρὰ θρόνον ἀγχόταται
ἕζόμεναι.

Audite Parcæ, quæ solio Jovis
magni sedetis proxima numina.

IV. Ibidem.

Ἔζης ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών;
Οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἡ τύχη βιάζεται.

Vivis, nec umbris occubas crudelibus?
Adeo ante fatum nulla vis est casibus.

V. Ibid. p. 141.

Πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει.

Nudata cuncta tempus in lucem trahit.

VI. Ibid. p. 171.

Ἀλλ᾽ οὐ γὰρ ἂν ταῦ θεῖα, κρυπτόντων θεῶν,
μάθοις ἄν, οὐδ᾽ εἰ πάντ᾽ ἐπεξέλθοις σκοπῶν.

Divina nunquam discere est, si Dii velint
celare; non si cuncta scrutando eruas.

VII. In Eclogarum Stobæi editione Antverpiensi leguntur ista Sophoclis p. 17.

Χρόνος αὖ χαρὸ ἅμα κρατερᾷ τερμοσύνᾳ βίου
πόλλ᾽ ἂν εὑρίσκει σοφᾶ μαιομένοις.

Emendandi conatus Grotio et Heathio male cessisse mihi videtur: judicent periti, an melius conjecerim:

Χρόνος αὖ μακρὸς ἅμα κραταιᾷ
ἀχρημοσύνᾳ βίου
πόλλ᾽ ἂν εὑρίσκοι σοφᾶ μαιομένοις.

VIII. Stobæus Floril. tit. ii. p. 13.

Σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται.

Pravos tot inter qui sapit solus perit.

IX. Tit. iii. p. 17.

Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τοὺς πονοῦντας ὠφελεῖν.

Juvare miseros optimis dignus labor.

Hunc versum Sophocli adscribere debebat Grotius: non autem pravum senarium excudere e Philosophi nescio cujus sententia quæ præcedit in Gesneri editione p. 36. Ὡς ὄψις ἐν ὀφθαλμῷ, ὁ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ.

X. Tit. iv. p. 27. seqq.

Ἀλλ᾽ οἱ κακῶς πράσσοντες, οὐ κωφοὶ μόνον,
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὁρῶντες εἰσορῶσι τἀμφανῆ.

Quos distinent adversa, surdescunt malis,
et clara quæ sunt non vident, nec quum vident.

Ὡς δυσπέλαστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν.

Nihil scientum vulnus intractabile est.

Ἡ δὲ μωρία
μάλις᾽ ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ.

Insipientiæ
jure optimo vocatur improbitas soror.

Ἐνταῦθα μέν τοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ,
κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά.

Hoc graviter errat ægra mens mortalium,
quod mala mederi posse confidit malis.

Ταῦτ᾽ ἐστὶν ἄλγις᾽, ἂν, παρὸν θέσθαι καλῶς,
αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων.

Res misera, quum sit recte agendi copia,
tunc quem sibi ipsi sponte damnum arcessere.

XI. Tit. v. p. 35. seq.

Οὐκ ἔστ᾽ ἀπ᾽ ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά.

Rei indecoræ nec decora oratio est.

Hunc versum Sophocli diserte tribuit Plutarchus de Aud. p. 47. ubi sic a Grotio conversus est:

Bona verba nasci rebus e fœdis negant.

Χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς οὐ χρή ποτε.

Gaudere fœdas ob voluptates, nefas.

XII. Tit. viii. p. 53.

Οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει.

Fortuna adesse non solet pavitantibus.

XIII. Tit. xiii. p. 83.

Αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ.
ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος.

Non est remedium rebus afflictis pudor.
tacens videtur stare ab accusantibus.

Eadem sententia Chorus in Trachiniis, 813. Deianiram hortatur, ut objectum a filio crimen dissolvat.

XIV. Tit. xviii. p. 97.

Τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνὴρ
ἥσσων μὲν ὀργῆς ἐστὶ, τοῦ δὲ νοῦ κενός·
φιλεῖ δὲ, πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην,
ἄκων ἀκούειν ἅπερ ἐκὼν εἶπεν κακῶς.

Quid ista laudas? quisquis immergit mero
sese, fit exsors mentis, atque ira minor:
quantumque cepit gaudii dicens male,
male audiendo jure tantumdem dolet.

Hi versus citantur partim a Plutarcho Moral. p. 89. et Clemente Alex. p. 181.

XV. Tit. xxiv. p. 119.

Κλέπτων δ' ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῇ,
σιγᾷν ἀνάγκη, κἂν καλὸν φέρῃ σόφισμα.

Furti tenetur quisquis ipso in crimine,
quamvis disertus, debet obticescere.

Ἦ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἡνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὢν
αὑτῷ ξυνείδῃ.

Egregia res est, testis innocentiæ
suus sibi animus.

XVI. Tit. xxviii. p. 123.

Ὅρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν
ὠδῖνα παίδων· ἀλλ' ἐπὰν λήξῃ κακοῦ,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἁλίσκεται,
πρὸς τοῦ παρόντος ἡμέρου νικωμένη.

Abjurat alios denuo partus pati
semianima mulier: sed simul cessit dolor,
quam facile eosdem rursus in casses cadit!
delet peracti memoriam præsens amor.

Ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φιλήτῃ βαρύς.

Nulla improbo conditio jurandi gravis.

XVII. Tit. xxix. p. 129.

Πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς.

Juvant labores, transiit postquam labor.

XVIII. Tit. xli. p. 161.

Μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος.
κλεῖθρον γὰρ οὐδέν. ὡς δ' ἂν εὐπετὲς λάβοις,
γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται.

Quod vis taceri, nolo mihi commiseris:
non habeo claustrum; visne loquar apertius?
tenere lingua quidquid arcanum est negat.

XIX. Tit. xliii. p. 165.

Ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἠσσῶνται τέκνων,
οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις.

Ex Piersoni certa emendatione dedi φύσαντες pro veteri lectione φυλάσσοντες, cui nescio cur Grotius suffecerit φυλακτῆρες haud meliori sensu, nec minus reclamante metro. Vertere poterat:

Ubi parentes liberis morem gerunt,
morata non est, ut decebat, civitas.

Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις, καλόν.

Res est honesta patrias leges sequi.

XX. Tit. xlv. p. 175.

Πολλῶν καλῶν δεῖ τῷ καλῶς τιμωμένῳ·
μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος.

Tenens honores eget honestis dotibus:
parvum laborem grande non sequitur decus.

XXI. Tit. liv. p. 205.

Γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν, ἢ σθένος χερῶν.

Dextra valente plus valet sapientia.

XXII. Tit. lxii. p. 237.

Εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος.

Si corpus istud servit, at mens libera est.

XXIII. Tit. lxiii. p. 239.

Ὦ παῖδες, ἤ τοι Κύπρις, οὐ Κύπρις μόνον,
ἀλλ' ἔστι πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.
ἔστιν μὲν Ἅιδης, ἔστι δ' ἄφθιτος βία,
ἔστιν δὲ λύσσα μαινὰς, ἔστι δ' ἵμερος
ἄκρατος, ἔστ' οἰμωγμός. ἐν κείνῃ τὸ πᾶν,
σπουδαῖον, ἡσυχαῖον, ἐς βίαν ἄγον.
ἐντήκεται γὰρ πνευμόνων ὅσοις ἔνι,
ψυχὴ τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ βορά;
εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῷ γένει·
ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ·
νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης πτερόν,
ἐν θηρσὶν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.
τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν;
εἴ μοι θέμις, θέμις δὲ ταληθῆ λέγειν,
Διὸς τυραννεῖ πνευμόνων, ἄνευ δορός·
ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται
Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα.

Pueri, Venus quæ dicta, non tantum est Venus,
sed omnium una nominum vim possidet:
eademque Dis est, visque non superabilis,
eadem furor limphatus, eadem mel merum
amoris, eadem luctus. insunt omnia,
studium, quies tranquilla, violenti impetus.
quorum medullas occupavit, liquitur
his anima. tanti numinis quid liberum?
illa et natantes cærulo pisces salo
et humi vagantum sæcla quadrupedum subit:
illa inter ipsos alites alas quatit:
homines ferasque subjugat, Superos quoque.
nam quem Deorum adorta non tandem obruit?
et si loqui fas, vera sed fas est loqui,
Jovis cor ipsum superat: atque hasta sine,
sine ense cuncta dissipat victrix Venus
mortalium consilia et immortalium.

Primos hujus fragmenti versus recitat Plutarchus Moralium p. 757. In 8. βορὰ Grotii emendatio est. Tam priorum editt. βορὸς lectio est, quam codicis, quem in ceteris secutus sum. Notanda est hypallage πνευμόνων ὅσοις, pro πνεύμοσιν ὅσων. Sic enim ordinanda et supplenda est phrasis: ὅσων γὰρ ἐν πνεύμοσιν ἐντήκεται ἡ Κύπρις, τούτων τίς ψυχὴ οὐ γίνεται τῆσδε τῆς θεοῦ βορά;

XXIV. Tit. lxvii. p. 275.

Τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠλβίσθη ποτὲ,
γυναικὸς ἐσθλῆς χωρὶς, ὀγκωθεὶς χλιδῇ;

Nam qui penates sine ope matronæ probæ
effloruerunt copia atque honoribus?

XXV. Tit. lxxiii. p. 311.

Κατ' ὀρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή.

Virile sapiens femina in vidua domo.

XXVI. Tit. xcvi. p. 385.

Πενία δὲ συγκραθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ
ἄρδην ἀνεῖλε καὶ κατέστρεψεν βίον.

Impietas, quoties est egestati comes,
evertit vitam summis a radicibus.

Hi versus supra soccum adsurgunt, et Sophocleo colore nitent. Librarii errore Diphilo tributi sunt, cujus nomen proxime sequenti versui præscribi debuit.

XXVII. Tit. xcviii. p. 395.

Ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος·
ὡς οὐδὲν ἐσμὲν, πλὴν σκιαῖσιν εἰκότες,
βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφώμενοι.

O misera, vere misera, sors mortalium.
nam præter umbras quid sumus, vel pondera
ignava, palabunda tellurem super?

Οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν.

Illæsa solis vita concessa est Deis.

Ὦ δαῖμον, ὡς οὐκ ἔστ' ἀποστροφὴ βροτοῖς
τῶν ἐμφύτων τε καὶ θεηλάτων κακῶν.
Deus alme, quam nusquam ulla vitandi via est
aut insita aut immissa de cœlo mala!

Ζώοι τις ἀνθρώπων,
τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων,
τὸ δ' ἐς αὔριον αἰεὶ τυφλὸν ἕρπει.
Hilaris, quæ nunc lucet, agatur:
crastina nobis est cæca dies.

Hi versus in codice Vindob. tribuuntur Sophocli.

XXVIII. Tit. cviii. p. 457.

Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, κ' εὖ θέσθαι πρέπει
σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην.
Quod casus offert ponere ex usu suo,
non gemere fortunam, aleatoris boni est.

XXIX. Tit. cxi. p. 463.

Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν.
Spes namque multos sola mortales alit.

XXX. Tit. cxviii. p. 485.

Οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς
θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος.
προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώποις μέγα.
Non est senecta, quæ sapit grandævitas,
cui mens relucet pasta divina die.
ingens hominibus quæstus est prudentia.

XXXI. Tit. cxxii. p. 497.

Τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον, ἢ τὸ ζῆν κακῶς.
Non esse præstat quippe, quam luctus pati.

Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσιν ἰμείρει βίου,
ἢ δειλός ἐστιν, ἢ δυσάλγητος φρένας.
Quicunque vitam rebus in miseris amat,
aut timidus ille est, aut dolore occalluit.

XXXII. Tit. cxxiii. p. 503.

Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν μ' ἔρως ἔχει.
Ἥξεις, ἐπείγου μηδέν, εἰς τὸ μόρσιμον.
Illi perempto commori cupio miser.
Sequere: ne tu arcesse, quod fato manet.

XXXIII. Excerpta Ruhnkenii e Stobæo Ms.

Ταλαθὲς αἰεὶ πλεῖσον ἰσχύει λόγου.

XXXIV. Porphyrius in libro de Styge apud Stobæum Serm. ciii. p. 563. Ἥ τε γὰρ αἴγειρος, ὥς φασιν ἄλλοι τε καὶ Πλούταρχος, φιλοπενθὴς καὶ ἀτελὴς πρὸς καρποτογονίαν. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἔν τισι φησίν·

Οὔ χρὴ ποτ' ἀνθρώπων
μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι.
ταυρυφλοίου γὰρ ἰσαμέριος
ὅστις αἰγείρου βιοτὰν ἀποβάλλει —

Sophoclea dedi ad fidem Reg. codicis. Sententia haud absoluta

est. Pro ἀτελὴς in Porphyrii verbis codex habet εὐτελής. Grotii hæc versio est:

Hominum nimias ne tu nimium
mirator opes: nam populeo
similis trunco, cui vita perit.

XXXV. Idem de Antro Nympharum cap. xviii. Πηγαὶ δὲ καὶ νάματα οἰκεῖα ταῖς ὑδριάσι Νύμφαις, καὶ ἔτι γε μᾶλλον Νύμφαις ταῖς ψυχαῖς, ἃς ἰδίως μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, ἡδονῆς οὔσας ἐργαστικάς. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς οὐκ ἀνοικείως ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἔφη·

Βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος, ἄλλη δ' ἔρχεται.

XXXVI. Helladius Chrestom. p. 4. editionis Meursii: Ὅτι ὁ τίχος, ὁ καὶ παροιμιαζόμενος,

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω.

ἔστι μὲν Σοφοκλέους. τοῦτον δὲ παρῳδήσας ὁ Φιλωνίδης ἔφη·

Ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω.

οἱ δὲ τὰς γυναῖκας σκώπτοντες φασίν,

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω.

Sic ultimum versum, qui Xenarchi Comici est, recitat Athenæus p. 441. ubi alia multa facete dicta profert in mulierum temulentiam.

XXXVII. Athenæus l. i. p. 23. Κατακεῖσθαι δὲ λέγεται, καὶ κατακεκλίσθαι—ἔστι δὲ εὑρεῖν καὶ ἐπὶ ἐννοίας ταύτης σπανίως τὸ ἀνακεῖσθαι. Σάτυρος παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦτό φησιν·

Ἐπικαιόμενος τῷ Ἡρακλεῖ ἀνακειμένῳ
μέσον ἐς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην.

Videntur ista derivata ex Hercule ad Tænarum.

XXXVIII. Ibidem p. 33.

Ὦ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον,
πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ἐπεξελθεῖν τόδε;
ἢ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον,
ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον.

O lingua tanto quæ taces jam tempore,
quod horruisti facere quo poteris modo?
certe necessitatis immensum est onus,
herile quæ te cogit arcanum eloqui.

XXXIX. Idem l. ii. p. 39. Ἀπὸ τῆς ἀλλοιούσης τὴν γνώμην, καὶ πρὸς τὸ ψευδὲς τρεπούσης εὐθυμίας, ἣ γίνεται κατὰ τὴν μέθην—Σοφοκλῆς φησὶ,

Τὸ μεθύειν πημονῆς λυτήριον.

Levari calamitas vino solet.

XL. Eustathius ad Iliad. λ'. p. 835. Ὡς τὸ δρυμὸν καὶ ὁ δρυμός, καὶ τὰ ἄλλα, οὕτω δηγενὲς καὶ τὸ μόρον. καὶ ἀρσενικὸν μὲν αὐτοῦ ἐν τῷ,

Πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα τάχυν,
ἔπειτα φοινίξαντα γογγύλον μόρον·
ἔπειτα γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον.

Sophoclis versus sunt teste Athenæo p. 51. et auctore Lexici Ms. in Bibl. Sangerm. cui soli tertius versus debetur in Αἰγύπτιον γῆρας

Non est in Athenæi epitome, quam descripsisse videtur Eustathius: quamquam, si opus integrum habuit, versum illum omittere potuit, ut inutilem rei quam proposuerat confirmandæ.

XLI. Athenæus l. iii. p. 99. et ex eo Eustathius ad Odyss. ψ'. p. 1944. Ἔστι δὲ μόχλος οὐ μόνον μηχανῆς ξύλον τι, ἀλλὰ καὶ θύρας ὀχευὸς, ὁ καὶ ἐπιβλὴς ἐν Ἰλιάδι. τροπικῶς δὲ καὶ ὁ φύλαξ παρὰ Σοφοκλεῖ, οἷον·

Θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μόχλος.

Subjicit Athenæus: Καὶ ἄλλοις δὲ τὴν ἄγκυραν Σοφοκλῆς ἰσχάδα κέκληκεν, διὰ τὸ κατέχειν τὴν ναῦν·

Ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα.

XLII. Idem l. vii. p. 277.

Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει,
σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην.

Sic a Poëta hos versus scriptos fuisse opinor in Achillis Amatoribus, ubi Peleus narrabat, quo modo Thetide per vim potitus fuisset: et primo quidem describebatur ad litus accedens marina Dea, delphino forte vecta, circumnatante piscium turba, qui dominam caudis adulabant. Facete Sophocleis Athenæus usus est, cujus hæc verba sunt: Πολλῶν οὖν ὄντων τῶν ἰχθύων, οὓς κατὰ τὰς ἑκάστας ὥρας ἐνδαινύμεθα· κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέα, Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει σαίνουσιν οὐραίοισιν, οὐ τὴν κεκτημένην, ἀλλὰ τὰς λοπάδας.

XLIII. Idem l. x. p. 428. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν δράματι σατυρικῷ φησὶν ὡς ἄρα,

Τὸ πρὸς βίαν πιεῖν
ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βίᾳ.

Bibere nolentem, malum
non lenius est, quam ferre nolentem sitim.

XLIV. Idem l. x. p. 433. Τὸ δίψος γὰρ πᾶσιν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖ, τὴν περὶ τῆς ἀπολαύσεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς φησί·

Διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ,
οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς.

XLV. Idem l. xi. in fragmento a Casaubono edito, p. 783. in Ἀρύβαλλος—λέγουσι δὲ καὶ πρόχουν ἄρυσιν. Σοφοκλῆς·

Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη,
ἣ τὰς ἀρύσεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας.

Huc pertinet Hesychii glossa: Ἀρύσεις, τὰς ἀπευσὶ πόσεις. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἀρυσῆρας καὶ ἀρυσίχους ἐκάλουν.

XLVI. Idem l. xv. p. 688. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ τὰς ἀπολελυμένας τοῦ φόβου πεποίηκε λεγούσας·

Θυμῷ δ' οὐκ ἔτι φαιδρὰ χορεύει
τάρβους θυγάτηρ.

Non ultra animo leve subsultat
nata Pavoris.

Trepidationem, τὴν πτόησιν τῆς καρδίας, filiam Pavoris appellat. Est autem φαιδρὰ neutrum plurale adverbii vice, ut in Œd. Col. 319. quod frequentissimum.

XLVII. Etymol. M. p. 601. extrema: Νεῖκος, ἡ φιλονεικία, παρὰ τὸ νέοις ἐοικέναι. ἡ γὰρ φιλονεικία τοῖς νεαροῖς ἁρμόζει. Σοφοκλῆς·

Ὕβρις δέ τοι
οὐ πώ ποθ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο,
ἀλλ' ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ φθίνει πάλιν.

Etymologici mendas detersit Piersonus ad Mœrin p. 181.

XLVIII. Clemens Alex. Pædag. iii. p. 286. Ἀφροδίαιτον ἐπονειδίζων νεανίαν ὁ Σοφοκλῆς, λέγει·

Γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν.

Verbum est ἐμπρέπεις, perperam ab editoribus pro nomine acceptum: non animadversum errorem in versione retulit Grotius:

Qui mentiuntur feminas amictibus.

XLIX. Idem Strom. v. p. 659.

Καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι,
σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεί,
σκαιοῖς δὲ φαῦλον κἀν βραχεῖ διδάσκαλον.

Notus mihi iste mos Dei: sapientibus
rimanda verbis fata perplexis canit;
contra, rudes simplicius ac brevius docet.

Duos posteriores versus profert Plutarchus Mor. p. 406. Æque vera videretur sententia, si duabus transpositis vocibus legeretur:

σκαιοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεί,
σοφοῖς δὲ φαῦλον κἀν βραχεῖ διδάσκαλον.

Sed alterum tuetur auctoritas librorum. In his nihil decerni potest, quum ignoretur a qua persona et qua occasione sententia recitata fuerit.

L. Idem Strom. v. p. 716. et Eusebius P. E. p. 680.

Τὴν τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγημε μητέρα,
οὐ χρυσόμορφος, οὐδ' ἐπημφιεσμένος
πτίλον κύκνειον, ὡς κόρην Πλευρωνίαν
ὑπημβρύωσεν· ἀλλ' ὁλοσχερὴς ἀνήρ.
* * * * * *
ταχὺς δὲ βαθμοῖς νυμφικοῖς ἐπεσάθη
ὁ μοιχός . . . . . .
ὁ δ' οὔτε δαιτὸς, οὔτε χέρνιβος θίγων
πρὸς λέκτρον ἦει, καρδίαν ὠδαγμένος·
ὅλην δ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθρύπτετο.

Ejus parenti namque nupsit Jupiter,
non flavus auro, non olor pluma nitens,
qualis puellæ junctus est Pleuroniæ,
matremque fecit: ast homo plane integer.
* * * * * * * *
notus volucrem postibus gressum intulit
adulter . . . . . .
non dextra lympham, non cibum lingua attigit:
at pectus acri saucius morsu, torum
init, atque Veneri nocte se tota dedit.

E satyrica fabula Hercule ad Tænarum versus hi derivati esse videntur: non enim de alîus, quam Herculis natalibus, furtivoque Jovis cum Alcmena concubitu in illis agitur. In ultimo versu Eusebius legit ἐθόρυντο.

LI. Idem p. 722. Justinus de Monarchia, p. 159. edit. Oxon.

Ἔσται γὰρ, ἔσται κεῖνος αἰῶνος χρόνος,
ὅταν πυρὸς γέμοντα θησαυρὸν σχάσῃ
χρυσωπὸς αἰθὴρ, ἡ δὲ βοσκηθεῖσα φλὸξ
ἅπαντα τἀπίγεια καὶ μετάρσια
φλέξει μανεῖσα . . . . . .
. . . . . ἐπὰν δ' ἆρ' ἐκλίπῃ τὸ πᾶν,
φροῦδος μὲν ἔσται κυμάτων ἅπας βυθὸς,
γῆ δ' ἑδράνων ἔρημος· οὐδ' ἀνὴρ ἔτι
πτερωτὰ φῦλα βασάσει πυρούμενος.
κἄπειτα σώσει πάνθ' ἃ πρόσθ' ἀπώλεσεν.

Nam veniet ille, veniet haud dubie dies,
laxabit ignis quum redundantes opes
auratus æther: lege tum spreta furens
terras et illis quidquid est sublimius
depascet ardor: inde quum defecerit
hoc omne, nulla jam ferent undas vada,
neque ulla ramos eriget tellus, neque
exustus aër pascet aligerum genus.
mox reddet idem cuncta qui exitio dedit.

Hi versus non magis sunt Sophoclis, quam illi qui proxime sequuntur, quorum suppositionem abunde demonstravit Bentleius in Epistola ad Millium. Eos certatim alter alterum describentes a Justino usque omnes allegarunt Christianorum dogmatum vindices. Unum Clementem p. 63. et 717. adire satis fuerit.

Εἷς ταῖς ἀληθείαισιν, εἷς ἐστιν θεὸς,
ὃς οὐρανὸν τ' ἔτευξε καὶ γαῖαν μακρὰν,
πόντου τε χαροπὸν οἶδμα κἀνέμων βίας.
θνητοὶ δὲ πολλοὶ καρδίαν πλανώμενοι
ἱδρυσάμεσθα, πημάτων παραψυχὴν,
θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων, ἢ χαλκέους,
ἢ χρυσοτεύκτους, ἢ 'λεφαντίνους τύπους·
θυσίας τε τούτοις καὶ καλὰς πανηγύρεις
νέμοντες, οὕτως εὐσεβεῖν νομίζομεν.

Unus profecto est, unus est tantum Deus,
cœli solique machinam qui condidit,
vadumque ponti cærulum et vim spiritus.
at ducta cæco errore gens mortalium
commenta cladis in suæ solatium est
simulacra Divûm facta saxo aut arbore,
vel pondere auri, dente vel Lucæ bovis:
his victimarum sanguinem, his festos dies
quum dedicamus, ea religio creditur.

LII. Idem Strom. ii. p. 494. Εὖ γᾶν ἡ τραγῳδία περὶ τᾶ Ἄδου γράφει·

Πρὸς δ' οἷον ἥξεις δαίμονα,
ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν
ἦδη· μόνην δ' ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην.

Heu quam severi pectoris visis Deum,
qui gratiæ largitur aut æquo nihil,
sed jure summo semper et ubique utitur.

Auctorem horum versuum Clementi non nominatum, Sophoclem esse testatur Plutarchus in Erotico p. 761. Primi in fine a mala manu additæ voces ὡς ἔρωτα litura emendandæ erant. Grotius substituit ὡς ἀρήξοτα: Heathius aliud, ad mentem Latini interpretis.

Quædam apud Clementem leguntur, quæ ille scribendi festinantia et memoriæ lapsu Sophocli falso tribuit. Æschyli versus Choëph. 503. quos in promptu habebat, codice non inspecto, allegavit tanquam Sophoclis, Strom. ii. p. 504. Ibid. iv. p. 574. tragico nostro tribuit sententiam quæ Euripidis est in Œdipo, teste Stobæo Floril. tit. i. Porro p. 726. poëtæ nescio cujus epici hexametros profert duos, e quibus Grotius in Excerptis pravos anapæstos fecit, quos pro Sophocleis nemo agnoscat. Hoc idcirco moneo, ne quis opinetur me imprudentem ista prætermisisse. Heathii, licet in superstitum scenicorum poëtarum lectione valde triti, errores sunt hujus generis non pauci. Sed quis memoria ita polleat, ut quæcunque legerit, simul ac fiunt obvia, statim recordetur apud quem auctorem prius illa viderit? Duo senarii, quos citat Suidas in Ἄξιος λαθεῖν, Euripidis sunt in Medea, 321. Versus quem citat in Ψεῦσον, Aristophanis est in Thesmoph. 870. Proverbium quod in voce Ἀηδὼν inter duas Sophocleas χρήσεις importune insertum fuit ab inepto librario, quodque suo loco juxta literarum seriem legitur, pro Sophocleo fragmento venditari non debebat.

LIII. Plutarchus in Timol. p. 252. Τῶν δὲ Τιμολέοντος ἔργων οὐδέν ἐστιν, ᾧ μὴ τὰ τοῦ Σοφοκλέους ἐπιφωνεῖν ἔπρεπεν·

Ὦ θεοί, τίς ἆρα Κύπρις, ἢ τίς ἵμερος
τοῦδε ξυνήψατο;

LIV. Idem in Pompeio p. 661. et in libro de Aud. poëtis, p. 65. edit. Grotii:

Ὅς τις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται,
κείνου γε δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ.

Quicunque regis in domum gressus tulit,
jam servus illi est, liber etsi advenerat.

LV. Idem in Alexandro p. 667. Philippus Alexandrum filium πείθειν ἐπειρᾶτο μᾶλλον ἢ προσάττειν, καὶ τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς οὐ πάνυ τι πιστεύων, τὴν ἐπισασίαν αὐτοῦ καὶ καταάρτυσιν, ὡς μείζονος οὖσαν πραγματείας, καὶ κατὰ τὸν Σοφοκλέα,

Πολλῶν χαλινῶν ἔργον οἰάκων θ' ἅμα,

μετεπέμψατο Ἀριστοτέλην.

LVI. Idem in Demetrio p. 911. Ὁ Σοφοκλέους Μενέλαος ταύτην εἰκόνα ταῖς αὐτοῦ τύχαις παρατίθησιν·

Ἀλλ' ὀὐμὸς αἰεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ
τροχῷ κυκλεῖται, καὶ μεταλλάσσει φύσιν.
ὥσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνας δύο
σῆναι δύναιτ' ἂν οὔ ποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα,
πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη,
χὥταν πὲρ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ,
πάλιν διαῤῥεῖ, κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.

At mea Deorum vita præcipiti rota
versatur usque et usque alternat vices:
ut illa Phœbi, sidus inconstans, soror
servare vultum nescit in noctes duas;
sed ex latente nascitur primum nova,
majorque pulchriorque paullatim venit:
at ore postquam fulsit integerrimo,
tabescit iterum, denique in nihilum redit.

LVII. Idem in Artaxerxe p. 1025. Καθόλου μὲν ἴσως τὸ Σοφόκλειον·

Ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ.

Res ad malas consilia festinant gradum.

LVIII. Idem in libro de Aud. poëtis edit. Grotii p. 7.

Ἔργου δὲ παντὸς ἤν τις ἄρχηται καλῶς,
καὶ τὰς τελευτὰς εἰκὸς ἔσθ' οὕτως ἔχειν.

In opere quovis si bonum est primordium,
credibile finem se quoque habiturum bene.

Ibid. p. 17.

Στενωπὸς Ἅδου καὶ παλίῤῥοια βυθοῦ.

Ubi reciprocus gurges, et portæ Inferûm.

Ibid. p. 21.

Τὸ κέρδος ἡδύ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ.

Lucrum omne dulce, licet emas mendacio.

Perperam Grotius in fine senarii dedit ἔῃ. Eamdem sententiam vide in Æthiopibus i. et Electræ in v. 61. quem Heathius inter incerta fragmenta retulit.

Οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι.

Perferre frugem falsa negat oratio.

Ibid. p. 24.

Γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ.

Honore sæpe et pauper ornari solet.

Οὐδὲν κακίων πτωχὸς, εἰ καλῶς φρονοῖ.

Nihil hoc inops deterior est, bene qui sapit.

Ἀλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν
τίς χάρις, εἰ κακόβουλος φρονοῦσ
ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον;

Multis honestis quod decus aut nitor,
si prava mentis consilia educant
vitæ creatrices beatæ
divitias?

Ibid. p. 27.

Ὡς τρισόλβιοι
κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα διεχθέντες τέλη
μόλωσ' ἐς Ἅιδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
ζῆν ἔστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά.

Felices nimis,
initia quotquot ista quum conspexerint
eunt ad Orcum. namque eos solos manet
ibi vita; reliquos, miserias præter, nihil.

In fabulæ loco, unde hæc derivata, mentio erat forte τοῦ λειμῶνος τοῦ τοῖς μύσταις ἀνακειμένου, cujus Sophoclem auctorem laudat Scholiastes Comici ad Ranas 347.

Ibid. p. 23.

Τυφλὸς γὰρ, ὦ γυναῖκες, οὐδ' ὁρῶν Ἄρης
συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά.

Mars, ô mulieres, cæcus, hirsutæ suis
velut ore frendens cuncta commiscet mala.

LIX. Idem Moral. p. 77. et 619.

Ὅταν δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ πρασῇ.

Vide Valckenarium ad Phœnissas p. 138.

Ibid. p. 84. Ἡ δὲ προκοπὴ τὰς ὑπερβολὰς πρότερον καὶ τὰς ὀξύτητας τῶν παθῶν ἀνίησι,

Πρὸς ἅπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι,

κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Tragici verba usui suo accommodavit. At is scripserat non ἅπερ, sed οὕσπερ, ἅσπερ, seu πρὸς ταῦτά γ' οἱ —

LX. Idem libro de Fortuna p. 98.

Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ
ζητῶ· τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ἠτησάμην.

Discenda disco, et invenienda si qua sunt,
inquiro: voti quæ sunt, a Diis peto.

Ibid. p. 99. Clemens Protreptico p. 78.

Βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρώναξ λεώς,
οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην σατοῖς
λίκνοισι προσρέπεσθε.

Turba in viam procedite manuaria,
torvo ore quotquot Erganan satam Jove
vannos ferentes mysticas veremini.

Vide Lexicon in Χειρώνακτες et Gatakerum tom. i. p. 493.

LXI. Idem in Consolatione p. 107.

Σὺ δ' ἄνδρα θνητὸν, εἰ κατέφθιτο, στένεις,
εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει.

Quod occubuerit morte mortalis, doles,
nec scis an ipsum hoc non sit olim e re tua.

LXII. Idem in Conjugial. præc. p. 141. Ταῖς Λυσάνδρου θυγατράσιν ὁ τύραννος ὁ Σικελικὸς ἱμάτια καὶ πλόκια τῶν πολυτελῶν ἔπεμψεν. ὁ δὲ Λύσανδρος οὐκ ἔλαβεν, εἰπών· Ταῦτα τὰ κόσμια καταισχυνεῖ μοῦ μᾶλλον ἢ κοσμήσει τὰς θυγατέρας. πρότερος δὲ Λυσάνδρου Σοφοκλῆς τοῦτο εἶπεν·

Οὐ κόσμος, οὐκ, ὦ τλῆμον, ἀλλ' ἀκοσμία
Φαίνοιτ' ἂν εἶναι, σῶν τε μαργότης φρενῶν.

Erras, miser, quod istud ornamentum vocas:
probrum est, tuæque mentis insolentia.

LXIII. Idem in Quæst. Rom. p. 280. Διὰ κόρον καὶ πλησμονὴν ἐξυβρίζουσι καὶ βόες καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι, ὥς που καὶ Σοφοκλῆς πεποίηκε·

Σὺ δὲ σφαδάζεις, πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ.
γαστήρ τε γὰρ σοῦ καὶ γνάθος πλήρης—

Jactaris ut equus pascuo in læto solet:
tibique venter, os quoque est plenum.

LXIV. Idem de EI apud Delphos p. 394.

Οὐ νάβλα κωκύτοισιν, οὐ λύρα, φίλα.

LXV. Idem de Orac. def. p. 414.—Πολλὰ καλὰ τοῦ θεοῦ διδόντος ἀνθρώποις, ἀθάνατον δὲ μηδέν· ὥστε θνήσκειν καὶ τὰ θεῶν, θεοὺς δὲ οὔ, κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Senario non admodum eleganti sententiam concluserunt:

Θνήσκει δὲ καὶ τὰ τῶν θεῶν, θεοὶ δ' ἆρ' οὔ.

Non Dii quidem moriuntur, at quæ sunt Deûm.

Verbis suis Tragici sententiam expressit Plutarchus, sed ad versus non respexit, quos a Philostrato conservatos fuisse credidit Gatakerus, non recordatus se eos legisse in Œdipo ad Colonum 607. Est horum sententia prorsus diversa.

Ibid. p. 417.

Οὐμὸς δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην.

Grotius aliter ac Plutarchus accepit, legendo αὑτὸν, et vertit:

Meus
se sponte pullus ad molam salsam tulit.

LXVI. Idem de Ira cohib. p. 458. Καὶ τὸν Νεοπτόλεμον ὁ Σοφοκλῆς καὶ τὸν Εὐρύπυλον ὁπλίσας, Ἐκόμπασ' ἀλοιδόρητα, φησὶν,

Ἐῤῥηξάτην ἐς κύκλα χαλκέων ὅπλων.

Ibid. p. 463. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς λέγων ὅτι

Τὰ πλεῖστα φωρῶν αἰσχρὰ φωράσεις βροτῶν,

ἄγαν ἔοικεν ἡμῖν ἐπεμβαίνειν καὶ κολούειν. Eumdem senarium laudat rursus in libro de fraterno amore p. 481. Sic eum vertit Grotius:

Deprendere hominum pleraque est vitio obsita.

LXVII. Idem de Animi tranquill. p. 468. Ὥσπερ οἱ Σοφοκλέους ἰατροὶ

Πικρῷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῳ χολήν.

Amaram amaro remedio bilem lavant.

Sic prolatus senarius in præcedenti tractatu p. 463. tacito auctoris nomine: at in libro de Facie in orbe lunæ p. 923. sic legitur, et quidem, meo judicio, rectius:

Πικρὰν πικροῖς κλύζουσι φαρμάκοις χολήν.

LXVIII. Idem de Garrulitate p. 504. Ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλέους Νέστωρ τὸν Αἴαντα τραχυνόμενον τῷ λόγῳ παραύνων, ἠθικῶς τοῦτο εἴρηκεν·

Οὐ μέμφομαί σε· δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις.

Non culpo te: male faris, at bene rem geris.

Idem senarius rursus occurrit p. 810. Non aliunde traductus videtur, quam e Syndipnis.

Ibidem p. 511. Πρῶτον μὲν οὖν ἐν ταῖς τῶν πέλας ἐρωτήσεσιν, σαυτὸν ἔθιζε σιωπᾶν, μέχρις οὗ πάντες ἀπείπωνται τὴν ἀπόκρισιν.

Οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος.

ὡς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

Non finis idem consiliis, qui cursui.

LXIX. Idem de Vitioso pudore p. 530. Κακὴ δὲ (ἡ δυσωπία) θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος· ὥς φησιν ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μετανοοῦσα πρὸς τὸν μοιχόν·

Ἔπεισας, ἐξέθωψας.

Suasti, esque id eblanditus.

LXX. Idem Sympos. i. problem. 8.

Βραδεῖα μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολὴ
μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τετυπωμένου,
πόρρω δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δ' ἐπᾶς τυφλός.

In colloquendo tardus appulsus soni
vix ipsa penetrat aurium foramina:
tuetur aliquid eminus, propius nihil.

Ibid. ii. probl. 5. Καὶ Σοφοκλῆς εἴρηκέ που περὶ τῶν Τρώων, ὡς

Φίλιπποι καὶ κερουλκοί,
συν σάκει δὲ
κωδωνοχρότῳ παλαισταί.

Ibid. viii. probl. 9. Τοῦ Σοφοκλέους ἐπὶ τῶν, ὅτι μὴ πρότερον ἦν, ἀπιστουμένων εἰ γέγονε νῦν, οὐ φαύλως εἰπόντος·

Ἅπαντα ταὐγέννητα πρῶτον ἦλθ' ἄπαξ.

Sic senarium scribendum esse ostendit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 222. Prava est Grotii conjectura, unde nata versio a Sophoclis et Plutarchi sententia prorsus aliena:

Quidquid fit usquam, cœpit aliquando id semel.

Ibid. ix. probl. 14. Ὁ Σοφοκλέους Ὀδυσσεὺς φησὶ Σειρῆνας εἰσαφικέσθαι Φόρκου κόρας αθροῦντος τοὺς Ἅιδου νόμους. Sumpta hæc ex Ulyssis sermone in Dramate, ut opinor, Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλήγι. Operam luderet, qui ex his verbis integros senarios concinnare vellet. Perspicue nihil video, nisi prioris finem:

Σειρῆνας εἰσαφικόμην.

LXXI. Idem in Amatorio p. 758. Ἐνθουσιασμοῦ δὲ τὸ μαντικὸν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς· τὸ δὲ βακχεῖον ἐκ Διονύσου,

Καὶπὶ Κορυβάντεσσι χορεύσατε,

φησὶ Σοφοκλῆς.

Ibid. p. 768.

Φίλων τοιούτων οἱ μὲν ἐρημένοι
χαίρουσιν· οἱ δ' ἔχοντες εὔχονται φυγεῖν.

Tales amicos scilicet qui non habent,
sibi gratulantur; quique habent, optant fugam.

LXXII. Idem in libro An seni sit gerenda resp. p. 792.

Λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ εὐπρεπὴς
χαλκὸς, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε σέγος—

Namque æs velut decorum splendet usibus,
quum non habitata tempore concidat domus.

Hac comparatione cum alibi utitur Plutarchus, tum in libro de Occulte vivendo p. 1129. ubi pro εὐπρεπὴς minus bene legitur εὐγενής. Ovidius Amorum i. 8. 51.

Æra nitent usu: vestis bona quærit haberi:
canescunt turpi tecta relicta situ.

Ibid. p. 802. Τὴν γὰρ Ἐργάνην οὗτοι μόνον θεραπεύουσιν, ὥς φησι Σοφοκλῆς. Οἱ παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες. Ista in senarios digessit, aliisque Sophocleis conjunxit, quæ dedimus supra lx. Gatakerus ibi laudatus ad hunc modum:

Λίκνοισι προσρέπεσθε, καὶ παρ' ἄκμονι
τυπάδι βαρείᾳ τὴν ὕλην ὑπήκοον
πληγαῖς τε πολλαῖς δημιουργεῖτ' ἄψυχον.

Sed præterquam minime apparet ista olim sic continuata fuisse, sunt isti senarii non unam ob mendam Sophocle indigni: solet ille primam in ὕλη producere, et media in ἄψυχος nullibi correpta invenitur.

LXXIII. Idem de Herodoti malign. p. 854. Ἀλλὰ

Δεινὸν τὸ τᾶς Πειθοῦς πρόσωπον,

ὥς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

LXXIV. Idem de Solert. anim. p. 959.

Τιθασὸν δὲ χῆνα, καὶ περιστερὰν
ἐφέστιον οἰκέτην τε.

Ibid. p. 985. Ἀλλὰ ἡμῖν γε πάλαι τὸ τοῦ Σοφοκλέους δεδογμένον ἐστίν·

Εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος
σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται.

Perperam in impressis legitur συγκολλᾶτ' ἐς μέσον ἀμφοῖν τέτακται. In Valckenarii schedis lectionem e codice enotatam reperio τεκταίνεται, unde in proclivi fuit senarii numeros restituere. Græca male constituit Grotius; verum sententiam eleganter expressit:

Quamvis dissidens sententia
facile jugatur, media si placeat via.

LXXV. Idem in libro contra Epicurum p. 1093. Sophoclis quædam profert a librariis tam male habita, ut non interpretem, sed vatem, desiderent: Μουσομανεῖ δ' ἐλάφθην δ' ἀν, καὶ τῷ ποτὶ δειρὰν, ἔρχομαι δ' ἔκ τε λύρας, ἔκ τε νόμων. Ista emendata dabit forte Wyttenbachius in editione operum Plutarchi moralium, quam avide exspectamus. Si quid interea conjicere licet, ad hunc fere modum scripta olim exstitisse videntur:

Μουσομανεῖ δ' ἐθάλφθην δακέτω·
ποτὶ δειράδα
ἔρχομαι ἔκ τε λύρας, ἔκ τε νόμων.

LXXVI. Scriptor vitæ Homeri in Opuscul. mythol. Thom. Gale p. 367. Πάλιν δὲ τὸ Ὁμήρου (Il. γ'. 65.)

Οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,

Σοφοκλῆς παρέφρασεν, εἰπών·

Θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο· χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ
διδῶσι, φεύγειν μηδὲν, ὦ τέκνον, ποτέ.

LXXVII. Homeri Scholiastes ineditus ad Il. τ'. 292. cujus locum protulit Valckenarius ad Phœnissas p. 526. Ἐπιτείνεται τῇ ὄψει τὰ παθήματα. καὶ Σοφοκλῆς·

Ὄψις γὰρ ὤτων κριτικωτέρα πολύ.

In fine senarii codex habet πάντως, Valckenario mutatum in πέλει.

LXXVIII. Eustathius ad Il. p. φ'. 1237. Διαγνωμονοῦντος Ἀχιλλέως ὅτι τε εὐψύχως ἔτι διάκειται, καὶ διερῷ ποδὶ, καθ' Ὅμηρον, ἢ χλωρὸν γόνυ κατὰ Θεόκριτον ἔχων, βαίνει· καὶ οὔπω δέος,

Εἰς ἁλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν, ζῶντι ποδὶ χρώμενον.

ὥς φησι Σοφοκλῆς.

LXXIX. Idem ad Odyss. ε'. p. 1538. Λέγει δέ που καὶ Σοφοκλῆς τὸ, Τηροῦντα τοὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα· εἰπὼν τοῦτο ἐκεῖνος ὡς ἀπὸ ἰχθύων, οἳ τὰς ἀκάνθας ὀρθοῦσι καιρῷ θυμοῦ. Fefellit procul dubio memoria Eustathium: quæ tanquam Sophoclis profert, Tragicum minime redolent; Aristophanis potuit esse crediderim. Non raro alios pro aliis auctores laudat Eustathius, ut quum p. 867. ὀψοφαγίστατος καὶ βλακίστατος e Sophocle profert, quæ sunt Xenophontis. Ὄμνυμι (male pro ὄμνυ) πέδον γῆς p. 436. Sophocli tribuit, quod legitur in Eurip. Medea, 747. Æschyli versum in Agamemnone 278. parumper depravatum Sophocli adscribit p. 1872.

LXXX. Cicero ad Atticum ii. 16. Cnæus quidem noster jam plane quid cogitet nescio:

Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ.

Grotius vertit:

Non ille modicis tibiis ultra canit,
sed agreste tumidus inflat et sine fibula.

Hos versus, quorum auctorem Cicero non laudat, Sophoclis esse compertum est ex Longino περὶ ὕψους p. 7. editionis Toupii: Γελᾶται ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου. Φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ, καὶ Φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα, Οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβειᾶς δ' ἄτερ. De tibicinum capistro videndus Salmasius ad Solinum p. 585.

LXXXI. Dionysius Halic. de structura orationis, p. 66. edit. Lond. in 8.

Μύω τε καὶ δέδορκα, κἀξανίσταμαι,
πλείων φυλάσσων αὐτὸς, ἢ φυλάσσομαι.

Conniveo, conspicio, consurgo quoque:
nec servor aliis ipse quam servo magis.

LXXXII. Pindari Scholiastes ad Olymp. i. 97.

Λύσω γὰρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι.

Idem ad Pyth. ii. 125. Οἱ γὰρ Φοίνικες παλιγκάπηλοι. καὶ Σοφοκλῆς·

Ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνὴρ
Σιδώνιος κάπηλος.

Idem ad Pyth. iv. 215.

Χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν,

ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει·
δακρυρρόει γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων.

Ibidem 222.

Ὦ γῆ Φεραίᾳ χαῖρε, σύγγονόν θ' ὕδωρ,
Ὑπερεία κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον.

Idem ad Nem. x. 59. Καὶ γὰρ τὸ πρῶτον, ἔσχατον ποτὲ δύναται γενέσθαι, καὶ τὸ ἔσχατον, πρῶτον. κέχρηται καὶ Σοφοκλῆς τῷ ἐσχάτῳ, ἀντὶ τοῦ πρώτου·

Ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν.

Legitur vulgo ἤδη γὰρ ἕδρα.

Idem ad Nem. xi. 7.

Ὦ πρῶρα λοιβῆς ἑσία.

LXXXIII. Scholiastes Æschyli ad Persas 181.

Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε.

Ἐντεῦθεν ἔλαβεν ὁ Σοφοκλῆς τὸ

Ἐδοξάτην μοι τὰ δύ' ἠπείρω μολεῖν.

Prave scriptum vulgo senarium sic restituit Valckenarius, cujus emendationem protulit Piersonus ad Herodianum p. 435.

LXXXIV. Scholiastes Euripidis ad Oresten 491.

Ὀργὴ γέροντος ὥστε μαλθακὴ κοπὶς
ἐν χειρὶ θήγει', ἐν τάχει δ' ἀμβλύνεται.

Absurde vulgo legitur νοτὶς, cui aptari non possunt duo sequentia verba: at cultri acies acuitur et obtunditur. κοπὶς reponendum esse jam viderat Valckenarius ad Hippol. p. 240. Hoc nomen aversati videntur librarii; nam ubi ponendum erat in Antig. 602. pro eo scripserunt κόνις, haud minus inepte. Sic etiam apud Lucianum in Asino 40. ubi legendum absque ulla dubitatione, ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς κοπίδος. meliores libri pro κοπίδος habent κονίδος, eodem errore: at deteriores, quos sequuntur impressi, habent καινίδος, quod Græce perito nemini sincerum videri possit. Præterea male legitur posteriore versu θήγει. Grotius lectionis vitium non animadvertit, sed in versione bonam saltem sententiam dedit, licet Græcis, uti legi debent, minus congruam:

Ævi senilis ira, ceu tenuis vapor,
subito excitari, subito et exstingui solet.

Idem ibid. 603.

Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.

Proverbialis est senarius sine auctoris nomine sæpe citatus. Vide Erasmi Adagia chil. i. cent. iii. 9.

LXXXV. Idem ad Medeam 33. Ἀτιμάσας ἔχει. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. καὶ Σοφοκλῆς·

Παῖδας μὲν οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει.

καὶ πάλιν·

Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω.

Horum senariorum prior de Thyeste dictus videtur. Hujus Atticismi exempla in superstitibus Sophoclis fabulis occurrunt permulta, geminumque gemellum in Antig. 22.

LXXXVI. Scholiastes Comici ad Nubes 1102. Λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν. λύων τὰς τῶ πατρὸς ἀνίας—τὸν Σοφοκλέα μυκτηρίζει λέγοντα·

Ζεὺς ἐπὶ νόσον ἄγει
τὸν νικομάχαν καὶ παυσανίαν
Ἀτρείδαν.

Sic scribenda et digerenda videntur Tragici verba. Conf. Suidam in Λυσανίας.

LXXXVII. Idem ad Aves 1240. Διὸς μακέλλη. τοῦτό φησι παρὰ τὸ Σοφόκλειον,

Χρυσῆ μακέλλη Ζηνὸς ἐξανασραφῆ.

LXXXVIII. Idem ad Lysistratam 8. Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. ἀντὶ τοῦ ἐσκυθρωπακέναι. ἀπὸ τῶ παρακολουθοῦντος. τοιοῦτο γὰρ τὸ πρόσωπον τῶν ἐν μερίμνῃ ὄντων. Ὅμηρος· (Il. ο'. 102.)

Οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἰάνθη.

καὶ Σοφοκλῆς·

Ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἰανθῇ χαρᾷ.

Confer Suidam in Τοξοποιεῖν.

LXXXIX. Philo Judæus tom. ii. p. 448. Τὸν ἀψευδῶς ἐλεύθερον ἀναζητῶμεν, ᾧ μόνῳ τὸ αὐτοκρατὲς πρόσεστι—ἀναφθέγξεται γὰρ ἐκεῖνο τὸ Σοφόκλειον, οὐδὲν τῶν Πυθοχρήστων διαφέρον· Θεὸς ἐμοὶ ἄρχων, θνητῶν δὲ οὐδὲ εἷς. Senarium restituit Grotius.

Ἄρχων δ' ἐμοὶ θεός ἐστι, θνητῶν δ' οὐδὲ εἷς.

Deus imperator, nemo mortalis mihi.

XC. Achilles Tatius Isagoges ad Arati Phænom. cap. i. initio:

Μισῶ γὰρ ὅστις ταὐφανῆ περισκοπεῖ.

Occulta qui rimatur, odiosus mihi est.

Idem ibid. ubi de astronomiæ inventoribus: Σοφοκλῆς δὲ εἰς Ἀτρέα τὴν εὕρεσιν ἀναφέρει, λέγων· Πᾶς προσκυνεῖ δὲ τὸν στρέφοντα κύκλον ἡλίου, quæ verba ad senarii numeros sic revocavit Grotius:

Στρέφοντα κύκλον ἡλίου πᾶς προσκυνεῖ.

Quisque colit orbem Solis hunc qui vertitur.

XCI. Scriptor vitæ Arati apud Petavium p. 151.

Ἥλιος οἰκτείρησέ με,
ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν,
καὶ πατέρα πάντων.

XCII. Scholiastes Aristidis tom. ii. p. 235. ad hæc verba: Ἀλλ' ἡ μὲν παροιμία καὶ Ὅμηρος φησί] τὸ Ἁλιεὺς πλεῖς νεῶν ἴσχει, παροιμία· τὸ δὲ Παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω, Ὁμήρου γὰρ εἰπόντος τὴν ἀρχὴν, ὕστερον εἰς παροιμίαν ἐλήφθη, ὥσπερ καὶ τὸ

Φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδὼν φίλοι,

Σοφοκλέους ὄν, παροιμιῶδες γέγονε.

XCII. Strabo l. vii. p. 452. Σοφοκλῆς λέγει περὶ τῆς Ὠριθυίας, ὡς ἁναρπαγεῖσα ὑπὸ Βορέου κομισθείη

Ὑπέρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονὸς,
νυκτός τε πηγὰς, οὐρανῷ τ' ἀναπτυχὰς,
Φοίβου τε παλαιὸν κῆπον—

Hi versus e Phineo desumpti videntur.

XCIV. Idem l. xv. p. 1008.

Ὅθεν κατεῖδον τὴν βεβακχιωμένην
βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερως
Ἴακχος αὐτῷ μαῖαν ἡδίστην νέμει.

XCV. Stephanus. Αἶα, πόλις Κόλχων—ἔστι δὲ καὶ Θετταλίας ἄλλη, ὧν μέμνηται Σοφοκλῆς· τῆς μὲν προτέρας, λέγων,

Εἰς Αἶαν πλέων.

τῆς δὲ δευτέρας, οὕτως·

Ἔστιν τις Αἶα Θεσσαλῶν παγκληρία.

XCVI. Idem. Ἀνακτόριον, Ἀκαρνανίας πόλις—τὸ ἐθνικὸν, Ἀνακτόριος, καὶ θηλυκὸν Ἀνακτορία, ἡ γῆ· καὶ Ἀνακτοριεύς. Σοφοκλῆς δέ φησι διὰ διφθόγγου·

Ἀνακτόρειον, τῆσδ' ἐπώνυμον χθονός.

Locus hic perquam mendosus vulgo legitur, in quo Sophoclis senarius plane contrarium illius, quod propositum fuerat, evincit. Nam metri ipsa ratio ostendit Tragicum Ἀνακτόρειον scripsisse, non Ἀνακτόριον.

XCVII. Idem: Ἀρτάκη, πόλις Φρυγίας—τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτακηνός· Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακεύς εἶπε·

Τί μέλλετ' Ἀρτακεῖς τε καὶ Περκώσιοι;

XCVIII. Scholiastes Hesiodi ad Theogon. v. 30.

Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον.

παρόσον ἡ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τοὺς ἐνθουσιασμούς. Σοφοκλῆς·

Δάφνην φαγὼν ὀδόντι πρῖε τὸ γόμα.

καὶ Λυκόφρων ἐν Κασάνδρᾳ· (6.)

Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα.

Male positæ voces ἐν Κασάνδρᾳ errori, quem supra notavi, occasionem dederunt, quo creditus fuit Sophocles tragœdiam fecisse Cassandræ titulo.

XCIX. Dicæarchus de statu Græciæ, p. 16. edit. Jo. Hudson: Αἱ δὲ γυναῖκες τῶν Θηβαίων τοῖς μεγέθεσι, πορείαις, ῥυθμοῖς εὐσχημονέσταί τε καὶ εὐπρεπέσταται τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι γυναικῶν. μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς·

Θήβας λέγεις μοι ταῖς πύλαις ἑπταστόμους,
οὗ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς.

C. In Excerptis Ruhnkenii e Stobæi codice Ms.

Ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τῷ θεῷ καλῶς,
χωρῶμεν ἤδη, παῖδες, εἰς τὰ τῶν σοφῶν
διδασκαλεῖα μουσικῆς παιδεύματα.
προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν ἀεί,
ἕως ἂν ἐξῇ μανθάνειν βελτίονα.
παῖς δ' ὢν κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπίσταται,
αὐτὸς παρ' αὐτῶν μανθάνων ἄνευ πόνου·
τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἂν τὸν διδάσκαλον λάβῃ,
ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ κέκτηται μόλις.
ταῦτ' οὖν φυλαξώμεσθα, καὶ μοχθητέον,
ὦ παῖδες, ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν
δοκῶμεν εἶναι, κἀποδημοῦντος πατρός.

V. 8. in apographo Ruhnkenii scriptum erat

τὴν χρηταὶδ' οὐδ' ἂν τὸν διδακτὸν λάβῃ.

CI. Ex eodem cod. in quo appositus est Dramatis titulus mihi plane incogniti. Sic lemma habent Σοφοκλῆς Φοιωτ.

Νέος πέφυκας· πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ,
καὶ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ διδάσκεσθαι μακρά,
αἰεί τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν.

CII. Ex eodem cod.

Οὐχὶ παρὰ πολλοῖς ἡ χάρις τίκτει χάριν.

LEXICON SOPHOCLEUM.

LEXICON SOPHOCLEUM

CONTINENS

MULTA EX DEPERDITIS FABULIS FRAGMENTA ET VOCES TAM EX ILLIS QUAM E SUPERSTITIBUS A VETERIBUS GRAMMATICIS ENOTATAS ET EXPOSITAS.

Το Α ἀντὶ τοῦ ὦν τίτακται. καὶ ἐν Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ· (795.)

Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· (Œd. Col. 1106.)

Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ.—*Suidas.*

ΑΒΑΙ. περὶ τὴν Φωκίδα τόπος, οὗ μαντεῖον Ἀπόλλωνος Ἀβαίου. Σοφοκλῆς. *Hesychius.* Pertinet ad Œd. T. 899. *Eustathius* ad Ἰλ. β'. p. 278. extrema: Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Ἄβαν Ἡρόδοτος πληθυντικῶς Ἄβας λέγει· ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος φησὶ πλούσιον. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ὁμοίως πληθύνει. παρ' ἐκείνῳ δὲ ὀξύνονται κατά τινα τῶν ἀντιγράφων αἱ Ἄβαί.

ΑΒΕΒΗΛΑ, τὰ ἄβατα χωρία καὶ ἱερὰ, καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσι βάσιμα, μόνοις δὲ τοῖς θεραπεύουσι τοὺς θεούς. βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὴ ὅσια, μηδὲ ἱερά. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lexicon MS. Sangerm.*

ΑΒΟΛΟΝ ἵππον. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.* Confer *Hesychium* in Ἄβολος.

ΑΒΟΥΛΟΣ φάσις. Σοφοκλῆς. *Phrynichi Apparat. Sophist.* Ex Œdipo T. 634.

ΑΒΡΩΤΟΣ, ὁ νῆφις, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux* vi. 39.

ΑΓΑΖΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ θρασύνεις. Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΓΑΜΗΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ ἄγαμος. Σοφ. *Idem.*

ΑΓΑΣΜΑΤΑ, σεβάσματα, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέχρηται. *Suid.*

ΑΓΕΝΝΗΤΩΝ, δυσγενῶν. *Hesychius.* Pertinet ad Trachin. 61. et Aloadas vii.

Τὸν ΑΓΗΡΩ, Σοφοκλῆς. καὶ Πλάτων τὸν ἀγήρω κόσμον. *Pollux* ii. 14.

ΑΓΚΥΡΑΙ, ἐκ μεταφορᾶς αἱ ἀσφάλειαι. Σοφ. Φαίδρᾳ.

Ἀλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἀγκύραι βίου.

Lex. MS. Sangerm. et *Hesychius.* In illo dramatis titulus, in hoc senarius omissus.

ΑΓΛΩΣΣΟΝ Σοφοκλῆς τὸν βάρβαρον εἶπε. *Poll.* ii. 109. e Trachin. 1060.

ΑΓΝΙΣΑΙ, τὸ θῦσαι, καὶ διαφθεῖραι κατ' ἀντίφρασιν. οὕτως Σοφ. ἐν Ἀμφιαράῳ. *Lex. MS. Sangerm.* et *Hesychius.* In illo dramatis titulus omissus.

ΑΓΝΩΤΑΣ φίλους. ἀγνώμονας, ἀνεπιστήμονας. *Hesych.* ex Œd. T. 677.

ΑΓΟΣ, ἄγνισμα θυσίας. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Hesych.*

ΑΓΧΑΖΕ, ἀντὶ τοῦ ἀναχώρει. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΓΧΗΡΗΣ, ὁ ἐγγύς. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Hesych.* apud quem librarii errore legitur ἀγχιρήνης. Vide not. ad El. 89.

ΑΓΩΓΕΤΣ, ὁ ἰμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lexicon MS.*

ΑΓΩΝΑΡΧΑΙ, ἀγωνοθέται, ἄρχοντες τῶν ἀγώνων. Σοφοκλῆς. *Suidas* ex Aj. 572.

ΑΓΩΝΟΘΕΤΙΝ (cod. Ἀγωνοθήκην) μοχθηρῶς ἐκάλεσε Σοφοκλῆς τὴν ἀγωνοθεσίαν. *Pollux* iii. 141.

ΑΔΑΓΜΟΣ, ὁδαξησμὸς, ὅπερ ἐστὶ κνησμός. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* e Trachin. 770.

ΑΔΑΣΤΑ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι (54.) τὰ ἀμέρισα, καὶ ἀδιαίρετα. *Etymol. M.* in Δατῶ.

ΑΔΗΜΟΝ, οὐκ ἔνδημον ὄντα. Σοφ. Τυμπανισαῖς. *Hesych.*

Ἀδικότροπος ἰρεῖς, καὶ Ἀδικοχρήματος, ὡς Κράτης. καὶ ΑΔΙΚΟΧΕΙΡΟΣ, ὡς Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sang.*

ΑΔΟΞΑ, παράδοξα, καὶ ἃ οὐκ ἄν τις ἐδόξασεν. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.*

ΑΔΟΞΑΣΤΟΝ, ἀνέλπιστον. Σοφ. Εὐρυσάκει. *Hesych.*

ΑΔΡΕΠΑΝΟΝ, ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον. Σοφοκλῆς. *Hesych.*

ΑΔΡΤΝΑΙ, ἁδρὸν καὶ μέγα ποιῆσαι. Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sang.*

ΑΔΩΡΑ, κακόδωρα, τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 665.

ΑΕΙΖΩΝ—Σοφοκλῆς δὲ τὴν εὐθεῖαν εἶπεν, Ἀείζως γενεά. *Lex. MS. Sang.*

ΑΕΙΖΩΝ πένθος ἰρεῖς, ὡς Σοφοκλῆς, Ἀείζων ἴλκος. *Idem.*

ΑΕΙΡΟΜΑΙ, ἄνω αἴρομαι. Σοφ. Τραχινίαις (216.) *Hesych.*

ΑΕΙΦΟΡΟΣ, ἀειθαλής. Σοφ. Τηλέφῳ. *Hesych.*

Ἄελλα, συρροφὴ ἀνέμου. καὶ ΑΕΛΛΑΙ, φωναὶ, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ. *Etymol. M.*

ΑΕΛΛΑΔΕΣ φωναὶ, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ. *Etymol. MS. Leydense* citatum a Valckenario ad Eurip. Hippol. p. 291.

ΑΕΛΛΑΔΩΝ ἵππων. ταχέων. Σοφ. Οἰδίποδι Τ. *Hesych.* Ἀελλάδων, ταχέων. *Etymol. M.* Depravata est apud *Suidam* scriptura in Ἀελλώδεις ἵπποι. Legendum, Ἀελλάδες ἵπποι. αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο τραγικόν. Vide notata ad Œd. T. 467.

ΑΕΛΛΟΘΡΙΞ, ποικιλόθριξ· ἢ παχεῖρους καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας. παρὰ τὴν ἄελλαν. Σοφ. Ἰκάχῳ. *Hesych.*

ΑΕΛΠΤΟΝ, ἀνέλπιστον. ἢ σκληρὸν, δυσχερές. Σοφ. *Suid.* ex Aj. 648.

ΑΖΕΙΝ, τὸ ξένειν. Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.* Lege αἰάζειν.

ΑΖΕΙΩΤΑΙ, ἔθνος τῆς Τρωάδος. Σοφ. Συνδείπνῳ. *Hesych.*

ΑΖΗΣΙΑ. οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται· οἱ δὲ, τὴν εὐτραφῆ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΘΑΤΜΑΣΤΩΣ. Σοφοκλῆς εἶπεν. *Idem.*

ΑΘΕΜΙΣΤΑ καὶ ἀνόσια δρᾶν, Δείναρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς. *Idem.*

ΑΘΕΩΣ διέφθαρται. ἀντὶ τοῦ δεινῶς καὶ ἀπαραιτήτως. Σοφ. (Œd. T. 254.) Τῆσδε γῆς ὧδ' ἀθέως διεφθαρμένης. οἷον μηδενὸς θεοῦ ἐπικουρίας παρούσης. *Phrynichi Appar. sophist.*

ΑΘΗΡΟΒΡΩΤΟΝ ὄργανον. τὴν τορύνην, ἢ τὴν ἀθήραν ἀνακινοῦσι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. *Hesych.* Integer senarius exstat in scholiis ad Odyss. α'. 127. Ὁ μέντοι Σοφοκλῆς ἀπεδέξατο τῆς ἀθήρας τὸ κίνηθρον, λέγων οὕτως·

Ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων.

Profert eum Eustathius quoque p. 1675. ubi de forma nominis quædam addit ad grammaticam spectantia.

ΑΘΡΑΚΤΟΣ, ἀτάραχος. καὶ τὸ συνεχύθη, ΕΘΡΑΧΘΗ Σοφοκλῆς λέγει. *Lex. MS. Sang.*

ΑΙΓΛΗ, χιτών. Σοφ. Τηρεῖ. καὶ πεῖδη παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις. *Hesych.*

ΑΙΘΥΣΣΕΙΝ, ἀνασείειν. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*

ΑΙΚΑΛΛΟΝΤΕΣ. σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. ὁ μέν τοι Σοφοκλῆς καὶ ΠΡΟΣΣΑΙΝΕΙΝ. *Phrynichi Appar. sophist.*

ΑΙΜΑ, τὴν μάχαιραν παρὰ Σοφοκλεῖ. *Etymol. M.* Ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ (1394.) Αἷμα τὴν μάχαιραν ἔφη. *Hesychius.* Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἠλέκτρᾳ τὴν μάχαιραν Αἷμα φησίν. *Suidas.*

ΑΙΜΑΤΟΡΡΟΦΟΝ. Σοφοκλῆς·

Τίς ὧδ' ἄνωθεν ἐστὶν ἡ αἱματόῤῥοφος ;

Lex. MS. Sangerm.

ΑΙΜΑΤΩΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ φονεῦσαι. Σοφ. *Idem.*

ΑΙΜΥΛΟΣ—Πλάτων Αἰμύλος Ἔρως φησὶ, καὶ Σοφοκλῆς. *Idem.*

ΑΙΝΩ, παρίημι, παραιτοῦμαι. καὶ ἐπαινῶ. Σοφ. Ἀλκμαίωνι. *Hesych.* Αἰνῶ, παραιτοῦμαι. Σοφ. *Suidas.*

ΑΙΟΛΗ νύξ. ἤτοι μέλαινα. ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα. Σοφ. Τραχινίαις. (94.) *Hesych.*

ΑΙΟΛΙΖΕΙΝ, τὸ ποικίλλειν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΙΡΕΙ, ἀναιρεῖ, φονεύει. Σοφ. *Suidas* e Phil. 437.

ΑΙΣΤΩΣΑΣ, διαχέας καὶ τήξας. Σοφ. Ῥιζοτόμοις.

Κόρην αἰῖξώσας πυρί.

De Jasone, qui Medeam urebat. *Hesych.* ubi male scriptum κόρον.

ΑΙΤΝΑΙΑ πῶλος. ἡ Σικελική. ἡ μεγάλη ἀπὸ μέρους. Σοφ. Οἰδίποδι Κ. (312.) *Idem.*

ΑΙΧΜΟΔΕΤΟΣ, αἰχμάλωτος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

ΑΙΩΝΑ, ξωὴν, βίον. Σοφ. *Suidas* e Trachin. 2.

ΑΚΕΣΤΡΟΝ. Σοφ. Παλαμήδει. *Hesych.*

ΑΚΗΡΥΚΤΟΝ, ἄγνωστον. ἀφανὲς δὲ Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΑΚΛΑΥΣΤΟΣ, παρ' Ὁμήρῳ καὶ Σοφοκλεῖ. *Pollux* ii. 64. Œd. Col. 1708. Antig. 29. 847. El. 912.

ΑΚΛΕΠΤΟΙ, οὐ παραλογιζόμενοι, ἀληθεῖς. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Hesych.*

ΑΚΛΗΡΙΑ, ἀντὶ τοῦ ἀτυχία. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΚΟΛΑΣΤΟΣ ὄχλος, Εὐριπίδης ἔφη. (Hec. 607.) Ἀκόλαστον δὲ σῶμα, Σοφοκλῆς. *Idem.*

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ, ἡ ἀκολούθησις. Σοφ. *Idem.*

ΑΚΟΝ, ἀκούσιον. Σοφ. Οἰδίποδι Κ. (977.) *Hesych.* apud quem in Ἄκων post Ἀκάμης duplici menda hæc glossa depravata.

ΑΚΟΣΜΕΙΝ, τὸ μηδὲν ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλ' ἀκολαταίνειν. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΚΟΤΕ ΣΙΓΑ. Κρατῖνος.

Ἄκουε σῖγα, πρόσεχε τὸν νοῦν, δεῦρ' ὅρα.

καὶ Σοφοκλῆς.

Ἄκουε σῖγα· τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;

Idem.

ΑΚΟΥΣΕΙΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφ. *Idem.* Verbum desiderativum, cujus similia multa collegit Piersonus ad Mœridem, p. 14.

ΑΚΟΥΣΕΤΗΝ, Σοφοκλῆς ἔφη. Ἀκούσεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης. *Idem.*

ΑΚΟΥΣΙΑ, τὸ πρᾶγμα. Σοφ.

Ἐξαίρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν,

Idem.

ΑΚΟΥΣΙΜΗ, ἀντὶ τοῦ ἀκουστή. Σοφ.

Σπονδὴ γὰρ ἡ κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη,
οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη.

δύναται καὶ φωνὴ ἀκουσίμη λέγεσθαι. *Idem.*

ΑΚΟΥΣΤΑ. ὡς ἐν τῇ Κρεούσῃ Σοφοκλῆς·

Ἄπελθ', ἄπελθε παῖ· τάδ' οὐκ ἀκουστά σοι.

καὶ Εὐριπίδης δὲ πολλάκις· ὁ μέν τοι Σοφοκλῆς ΑΚΟΥΣΙΜΑ φησί. *Idem.*

ΑΚΡΟΥΧΕΙ. ἄκρον ἔχει. Ἄκροι δὲ, ὄρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο Μελάμπους, καθάρας τὰς Προιτίδας. Σοφ. Ἰφιγενείᾳ. *Hesych.*

ΑΚΡΟΦΥΣΙΟΝ, τὸ τῇ χώνῃ προσιθέμενον. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΚΤΕΝΙΣΤΟΣ. Σοφ. *Pollux* ii. 34.

ΑΚΤΙΤΗΣ λίθος. ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς. Σαφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.*

ΑΛΑΛΙΑΝ, πονηρίαν, ἀταξίαν. Σοφ. Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Idem.*

ΑΛΕΞΑΙΘΡΙΟΝ, θερμὸν σκίπασμα. Σοφ. Ἀμφιαράῳ. *Idem.*

ΑΛΕΥΣΩ, ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΛΙΝΟΥΣΙ, ἀντὶ τοῦ λεπτύνουσι. Σοφ. *Idem.*

ΑΛΙΤΡΟΣΥΝΗ, ἁμαρτία. καὶ ΑΛΙΤΡΙΑ. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν λέγει. *Hesych.*

ΑΛΚΑΘΩ καὶ ἀλκάθειν, Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΛΛΑ, ἀντὶ τοῦ ὅταν. (scr. κἄν) Σοφ. *Idem.*

ΑΛΛΑΧΘΗΤΕ, ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφ. *Suidas* et *Lexicon MS. Sangerm.* Verbum simplex pro composito.

ΑΛΟΓΑ, ἄῤῥητα. Σοφ. Θυέστῃ. *Hesych.*

ΑΛΟΙΜΑΤΑ, χρίσματα. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Idem.*

ΑΛΟΙΜΟΣ. τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις, ἀλοιμοὺς ἔλεγον. Σοφ. Μαριεὺς ἀλοιμός. ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνιεῖσα ἐπάλειψις, καθαπερανεὶ μετάλωσις οὖσα ἐν αὐτῷ. *Etymol. M.* Μαριεὺς dictus ab urbe Cypri Mario, quæ postmodo appellata fuit Arsinoë.

ΑΛΤΒΑΣ (seu potius Ἀλίβας) ὄρος παρὰ Σοφοκλεῖ. ἢ πόλις. οἱ δὲ, λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν Τροίᾳ. *Hesych.* ΑΛΙΒΑΣ, νεκρὸς, ἢ ποταμός---*Idem.* Videtur hoc nomine appellasse Sophocles Inferorum paludem aut fluvium. Vide Fragm. inc. lxxviii.

Πλάτων δὲ καὶ τὸ Ἀλυπήτως ἔφη, ὥσπερ καὶ Σοφοκλῆς ΑΛΥΠΗΤΟΝ. *Pollux* iii. 98. Vide Trach. 168.

ΑΛΥΠΟΝ ἄνθος ἀνίας εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπί τινος πράγματος, ὃ λύπης ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρήσαιο, ὡς Σοφοκλῆς ἔν τῳ Διονυσιακῷ σατυρικῷ ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσαμένων τῶν κατὰ τὸν χορὸν Σατύρων· Πόθεν ποτὲ ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίας; *Lex. MS. Sangerm.* Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 179.

ΑΛΥΤΟΝ, ἀκατάλυτον, ἀκατάπαυστον. Σοφ. Ἰνοῖ. *Hesych.* Exstat eodem sensu in El. 230.

ΑΛΩΠΗΞ, ὄρχησίς τις. καὶ ΑΛΩΠΕΚΙΑΙ, Σοφ. Μώμῳ. ὅπερ ἐστὶν ἐν σώματι πάθος γενόμενον. *Hesych.*

ΑΛΩΠΟΣ, ἀλωπεκώδης, πανοῦργος. Σοφ. Θυέστῃ καὶ Ἰνάχῳ. οἱ δὲ, ἀφανὴς κατὰ τὴν πρόσοψιν. *Idem.*

ΑΜΑΛΔΑΙ, δράγματα, δέσμαι τῶν ἀσταχύων. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Idem.*

ΑΜΑΡΤΕΙΝ, ἀκολουθεῖν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Φιλοκτήτῃ (231.) ἐπὶ τοῦ ἀποτυχεῖν. *Idem.*

ΑΜΑΣΕΤΑΙ. ἀπὸ τῆς ἀμήσεως. οἱονεὶ σφάξει. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΑΜΒΑΤΣΚΕΙ, ἐξαπλοῖ. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου. καὶ ἐκτιτρώσκει. Σοφ. Ἀνδρομέδῃ. *Idem.*

ΑΜΗΤΩΡ, κακομήτωρ. Σοφ. Ἠλέκτρᾳ. (1154.) *Idem.*

ΑΜΙΣΘΟΣ, χωρὶς μισθοῦ. Σοφ.

ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται.

Phrynichi Apparatus sophist. et *Hesych.*

ΑΜΟΡΦΩΤΟΝ, ἀδιατύπωτον. Σοφ. Θυέστῃ τῷ ἐν Σικυῶνι. *Hesych.*

ΑΜΠΥΚΕΣ, τὰ διαδήματα, ἢ χαλινοὶ, ἢ τροχοί. οὕτως Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτῃ, (678.) διὰ τὸ κυκλοτερές. ΑΜΠΥΚΤΗΡΙΑ ΦΑΛΑΡΑ. Σοφ. Οἰδίποδι ἐν Κολώνῳ. (1068.) *Idem.*

ΑΜΥΝΑΣΘΑΙ. Θουκυδίδης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι· Σιμωνίδης δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι. Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι. κυρίως γοῦν τὸ ἀμύνομαι ἐπὶ τῶν προηδικημένων, καὶ εἰς μάχην μετὰ τοῦτο κεκινημένων λέγεται. *Bibl. Coislin.* p. 231. *Suidas.*

ΑΜΥΧΝΟΝ, τὸ μὴ μυσαρὸν, ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφεται δὲ καὶ ΑΜΥΧΡΟΝ. *Suidas.* Tertiam formam Sophocle auctore profert, ἀμυγνὸν, mendose, ut opinor. Sic μυσαχνὸς, μυσαχρὸς, ψυδνὸς, ψυδρὸς, de quibus vide doctos viros quos laudavimus ad Theognidem 124.

ΑΜΦΗΜΕΡΟΝ, τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν. Σοφ. Ποιμέσι·

Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.

Suidas.

ΑΜΦΙΛΙΝΑ ΚΡΟΤΠΑΛΑ. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι·

Πατὴρ δὲ χρύσ' ἀμφίλιν' εἰσᾶὺς κρούπαλα.

Hesych.

ΑΜΦΙΝΕΙΚΟΣ, περιμάχητος, ἐναντίους ἔχων λόγους. Σοφ. Τραχινίαις. (104. 527.) *Idem.*

ΑΜΦΙΟΝ, ἔνδυμα. Σοφ. Μώμῳ. *Idem.*

ΑΜΦΙΠΛΗΞ, ἑκατέρωθεν πλήσσουσα. Σοφ. Οἰδίπ. Τυρ. (417.) *Idem.*

ΑΜΦΙΠΛΙΞ, περιβάδην. πλίσσεσθαι γὰρ, τὸ βάδην διαβαίνειν· καὶ πλίγμα, τὸ διάστημα τῶν ποδῶν. Σοφ. Τριπτολέμῳ·

Δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε.

Etymol. M. ΑΠΕΠΛΙΞΑΤΟ. ἀπεσείσατο, ἀπέφυγεν. πλὶξ γὰρ, τὸ βῆμα· καὶ πλίγματα, τὰ πηδήματα. ἔνθεν καὶ τὸ περιβάδην, ΑΜΦΙΠΛΙΞ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. *Aristoph. Schol. Acharn.* 217. Vid. *Pollucem* ii. 172. et *Kœnium* ad libellum de Dialectis p. 258.

ΑΜΦΙΠΡΥΜΝΟΝ. πλοῖον ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. *Hesych.*

ΑΜΦΙΤΕΡΜΩΣ, ἀποτετερματισμένως. Σοφ. Ἀμφιτρύωνι. *Idem.*

ΑΜΦΩΒΟΛΑ, παρὰ Σοφοκλεῖ, αἱ διὰ σπλάγχνων μαντεῖαι. *Eustathius* p. 1405.

ΑΝΑΙΔΕΙΑΣ ΦΑΡΟΣ, χιτών. Σοφ. Ἰνάχῳ. παρὰ τὸ, χλαινάν τ' ἠδὲ χιτῶνα τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. *Hesych.*

ΑΝΑΙΘΤΣΣΩ, ἀνασείω. Σοφ. Σίνωνι. *Idem.*

ΑΝΑΙΤΟΣ, ἀδιαλείπτως καὶ ἀναιτίατος. Σοφ. *Suidas.* ex Œd. Col. 786. ubi legimus ἄνατος.

ΑΝΑΛΩΣΑΙ, ἀφανίσαι. Σοφ. Ποιμέσιν. *Hesych.*

ΑΝΑΝΤΑ---Σοφοκλῆς δὲ Ἰνάχῳ, τὰ μὴ κεκολλημένα. παρὰ τὸ ἀνεῖν, ὅ ἐστι κατακόπτοντα πτίσσειν. *Idem.*

ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΣ, ἄπειρος. Σοφ. (Aj. 646.) καὶ ἀνάριθμοι, πλεῖστοι, ἄπειροι. *Suidas.*

ΑΝΑΡΚΤΟΝ, ἀνυπόστατον, οὗ οὐδεὶς ἦρξε. Σοφ. Αἰθίοψι. *Hesych.*

ΑΝΑΡΟΙΒΔΕΙ, ἀναῤῥοφεῖ. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις, ἀντὶ τοῦ διαπνεῖν. Ὅμηρος δὲ, ἀναπίνει, καὶ ἀναροφήματα ποιοῦντα ἦχον. καὶ Σοφ. ἐν Ναυσικάᾳ, ἀντὶ τοῦ ἀναῤῥίπτει. *Idem.*

ΑΝΑΣΤΡΕΦΩΝ, ἀρνούμενος. Σοφ. *Idem.*

ΑΝΑΣΤΤΨΑΙ, συγνάσαι. Σοφ. Μώμῳ. *Idem.*

ΑΝΑΤΟΣ, ἀδιαλείπτως. *Idem.* Pertinet ad Œd. Col. 786.

ΑΝΑΧΑΙΤΙΖΕΙ, ἀναπείθει, ἀναχαλινοῖ, ἀνακρούεται, ἀναποδίζει. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Σοφ. Ἕλένης ἀπαιτήσει. *Hesych.* Ἀναχαιτίζει, αἰτιατικῇ, ἀναποδίζει, ἐγκόπτει. Ἀναχαιτίζειν Σοφ. τὸ ἀπειθεῖν, καὶ ἀντιτείνειν. *Suidas.*

ΑΝΑΨΥΧΟΤΣΑ, ξηραίνουσα, ῥιπίζουσα. Σοφ. *Hesych.*

ΑΝΔΡΟΠΑΙΣ, ἀνδρούμενος ἤδη παῖς, ἢ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.* Καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου·

Τὸν ἀνδρόπαιδα δισπότης ἀπώλεσα.

παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἄνδρα δὲ τῷ φρονήματι. *Schol. Pindari ad Pyth.* ii. 121.

ΑΝΕΙΛΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἔλαβε. Σοφ. ἐν Αἴαντι. (237.) *Thomas M.*

ΑΝΕΚΤΗΜΑΙ, ἀνείληφα. Σοφ. Κρεούσῃ. *Hesych.*

ΑΝΕΤΩΣ, ἀνατεταμένως. Σοφ. Τυμπανιστα῀ῖς. *Idem.*

ΑΝΕΤΦΗΜΗΣΕΙ, ἀνοιμώξει, κατὰ ἀντίφρασιν. Σοφ. Τραχινίαις. (783.) *Idem.*

ΑΝΕΧΕΙΝ, ἄνεσιν ἔχειν. *Idem.* Pertinet ad Œd. T. 174. quod interpreti observatum non fuit.

ΑΝΗΚΕΣ, ἀνῆκον. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

ΑΝΘΗΜΕΡΟΝ, σήμερον, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ. Σοφ. Δανάῃ. *Idem.* Legendum videtur ΑΥΤΟΗΜΕΡΟΝ.

ΑΝΘΟΒΟΣΚΟΝ, ἀνθοτρόφον. Σοφ. Αἰθίοψι. *Idem.*

ΑΝΘΡΩΣΚΕ, ἄνω ῥῶσκε, ὠρχοῦτο. Σοφ. Μώμῳ. *Idem.*

ΑΝΟΡΕΟΣ πόλιμος. ἀνδρεῖος, ὁ πρὸς τοὺς ἄνδρας. Σοφ. Ναυπλίῳ. *Idem.*

Τὸν δὲ ἄνοσον, καὶ ΑΝΟΣΗΤΟΝ Σοφοκλῆς. *Pollux* iii. 107.

ΑΝΤΑΙΑΝ, ἔκτοπον, χαλεπήν. Σοφ. Ἀκρισίῳ. ΑΝΤΑΙΑΣ, πολεμίας, ἐχθρᾶς. Σοφ. Πολυΐδῳ. *Hesych.*

ΑΝΤΑΙΡΟΥΣΙΝ, ἀντιλέγουσι. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.* Ubi male scriptum ἀντεροῦσιν.

ΑΝΤΑΡΗΣ νυκτερὶς ὄψεσι, φησὶ Σοφοκλῆς. *Suidas.* Locus mutilus unde nullus sensus elici potest. Vertit tamen Heathius: *Ei opposita Minerva noctuæ oculos habens.* Sane ille Lyncei oculos habebat, qui *Minervam* ibi videret.

ΑΝΤΗΡΕΙΣ, ἀντιθέτους. Σοφ. Ἠλέκτρᾳ. ἀπὸ τῶν ἱερισσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐλαύνωσι, καὶ μὴ ἐπὶ θάτερα περιωθῆται ἡ ναῦς. *Hesych.* Pertinet ad v. 89.

ΑΝΤΙΒΟΙΟΝ, ἰσόβοιον. ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον. Σοφ. Μελεάγρῳ. *Hesych.*

ΑΝΤΙΠΛΑΣΤΟΝ. Σοφ. Ἰνάχῳ.

Πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος
τὸν ἀντίπλαστον ἔχει νόμον κεκμηκότων.

ἀντὶ τοῦ ἰσόπλαστον, ὅμοιον. *Idem.*

ΑΝΤΙΠΡΩΡΑ, ἀντιπρόσωπα. πρώρα γὰρ, τὸ πρόσωπον. καὶ ΑΝΔΡΟΠΡΩΡΟΝ, ἀνδροπρόσωπον. Σοφ. Τραχινίαις. (223.) *Idem.*

ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΩ, ἀνταξιῶ. Σοφ. Τυμπανιστα῀ῖς. *Idem.*

ΑΟΙΝΟΣ. ὁ μὲν Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ νήφοντος ἀπὸ οἴνου. δύναται δ' ἄν τις καὶ ἐπὶ τῶν τελίως μὴ γευομένων οἴνου, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων οἶνον. *Phrynichi Appar. sophist.* Œd. Col. 100.

ΑΞΕΣΤΟΥΣ, τραχίας. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*

ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΣ, ὁ ἀσύγκριτος, ὁ καὶ ἀπαράβλητος. ἢ καὶ ᾧ οὐκ ἔστιν ἀπαντῆσαι, ὡς Σοφοκλῆς που φησίν·

Ἄπλαστον, ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην.

Eustath. p. 1405. ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΝ, ὃ μηδενὶ ἀπαντᾶν δύνατον, ἢ ἀσυνάντητον. Σοφ. Λημνίαις. *Hesych.*

ΑΟΡΝΟΣ λίμνη---εἶναι δὲ καὶ νεκυομαντεῖον ἐν τῇ Τυρσηνίᾳ λίμνῃ Σοφ. ἱερεῖ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΠΑΙΟΛΗΜΑ, ἀποκάθαρμα, ἢ ἀποπάτημα, ἢ ἀποπλάνημα. Σοφ. *Hesych.*

ΑΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ, ἀποφυλάξασθαι. Σοφ. Ἱππόνῳ. *Idem.* Est etiam in Aj. 166.

ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΣ, σκληρὸς, ἀνόητος, ἄφρων, ἀνελεήμων. Σοφ. *Idem.*

ΑΠΑΡΘΕΝΕΤΤΟΣ, ἀκέραιος, καθαρά. Σοφ. Ἱππόνῳ. *Idem.*

ΑΠΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἀπειλεύσῃ. Σοφ. *Suidas.* Œd. T. 431. Antig. 244. Sic ἴξει, Œd. Col. 909. futurum est, *exibis.*

ΑΠΕΙΘΗΣ, ἀνυπότακτος, ἄπιστος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*

ΑΠΕΙΡΟΝΑΣ, ἀπειράτους. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΑΠΕΙΡΟΣ---λέγει Ὦρος, ὅτι σημαίνει χιτῶνα διέξοδον μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Πολυξένῃ·

Χιτὼν ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν.

Etymol. M.

ΑΠΕΝΩΤΙΣΑΝ, ἀπέτρεψαν τὰ νῶτα. Σοφ. Φινεῖ. *Hesych.*

ΑΠΕΠΤΥΣΕ λόγους. ἀπεμύξατο τοὺς λόγους, ἀντὶ τοῦ ἀπετράφη. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Idem.*

ΑΠΕΣΚΗ. τόξον ἀπέσκη. ἔνιοι δὲ, γυμνὰ θήκαις τόξα. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.* Tragici senarii initium fuisse videtur, καὶ τόξ' ἀπέσκη---

ΑΠΕΣΤΑΤΕΙ, ἀπεῖχεν, ἀπεχωρίζετο---οὐκ ἀπεστάτει, οὐ παρήλλαττεν. Σοφ. *Suidas* ex Œd. T. 743.

ΑΠΙΣΤΕΙ, ἀπειθεῖ. Σοφ. Αἰθίοψι. *Hesych.*

ΑΠΙΣΤΟΣ, ἀπαράπιστος, ἀπειθής. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΑΠΛΑΚΗΤΟΝ, ἀναμάρτητον. Σοφ. Τραχινίαις. (120.) *Idem.*

ΑΠΛΗΓΙΣ, τὸ ἁπλοῦν ἱμάτιον, ὅπερ Ὅμηρος ἁπλοΐδα καλεῖ. Σοφ.

τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλικῆς ἁπληγίδος.

Etymol. M.

ΑΠΟΒΑΘΡΑ, ἀποβατηρία, ἢ κλίμαξ νεώς. Σοφ. Μυσοῖς. *Hesych.*

ΑΠΟΔΡΑΣ. οὐκ ἀποδράσας. ὡσαύτως καὶ ἀπέδραν, καὶ ἐπὶ πρώτου τῶν ἑνικῶν καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν. οὐκ ἀπέδρων. Σοφ. ἐν Αἴαντι. (167.) *Thomas Mag.*

ΑΠΟΔΡΟΜΟΝ, ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις, ἢ παλίνδρομον, ἢ μετ' ἐπάνοδον. Σοφ. Ἀπρισίῳ. *Hesych.*

ΑΠΟΘΕΑ, ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΑΠΟΛΩΠΙΣΑΙ. Σοφ. *Pollux* vii. 43.

ΑΠΟΜΟΡΦΑ, ξένα, οὐκ ἐοικότα τοῖς ἤθεσιν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΠΟΠΛΗΚΤΩ πόδι, μανιώδει. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Hesych.*

ΑΠΟΣΗΜΗΝΑΙ, ἀντὶ τοῦ δηλῶσαι. Σοφ. Φαίαξιν. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΠΟΣΚΟΛΥΠΤΕ, ἀπολέπιζε καὶ ἀπροκόλυπτε. φασὶ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον, ἀπεσκολυμμένον. Σοφ. Μώμῳ. *Hesych.*

ΑΠΟΣΤΙΒΗΣ, ἀποπεφοιτηκώς. οὐ τὴν αὐτὴν τρίβον τείβων, τουτέστι φοιτῶν. Σοφ. Σκυρίαις. *Idem.*

ΑΠΟΣΤΡΕΙ, ἀποσπᾷ. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ, ὅ τις ἂν ἀποτράποιτο. Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. (1313.) *Idem.*

ΑΠΟΦΑΝΘΕΙΣ, ἐν τῷ φανερῷ καταστάς. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Idem.*

ΑΠΟΦΑΝΩΣΑΙ, εἰς τὸ φανερὸν καταχῆσαι. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΠΤΥΝΔΑΚΩΤΟΣ, ἀπύθμενος. Σοφ. Τριπτολέμῳ. ἐν δὲ Ἰφιγενείᾳ, πύνδακα, τοῦ ξίφους τὴν λαβὴν ἔφη. *Hesych.* Τὴν δὲ ἀπύθμενον κύλικα ἐν Τριπτολέμῳ Σοφοκλῆς ἀπυνδάκωτον ὠνόμασεν·

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

Pollux x. 79. ΠΥΝΔΑΞ, ὁ πυθμὴν παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον· ὅθεν παροιμία τὸ

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

ἤγουν ἀπυθμένιστος. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους, πύνδακα εἴρηκεν, ὡς φησι Παυσανίας. *Suidas.* Ψυχρόν ἐστι, τὸ ὑπερβάλλον τὴν οἰκείαν ἀπαγγελίαν, οἷον

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

ἀντὶ τοῦ, ἀπύθμενος ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται. τὸ γὰρ πρᾶγμα οὕτω μικρὸν ὄν, οὐ δέχεται ὄγκον τοσοῦτο λέξεως. *Demetrius Phal. de Eloc.* 114.

ΑΠΤΡΟΤ, ἀθύτου. Σοφ. Μυσοῖς. *Hesych.*

ΑΠΩΣΤΟΣ, ἐκδεδιωγμένος. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 1019.

ΑΡΑΙΑΣ, βλαβερᾶς. Σοφ. Ἀλκμαίωνι. *Hesych.*

ΑΡΑΙΟΝ, κατάρατον. ὡς τὸ,

Ὁ πρόσθεν ἐλθὼν, ἦν ἀραῖός μοι νέκυς.

οἷον ἀρὰν προσετρίβετο. καὶ κατ' εὐχῆς. Σοφ. Πολυΐδῳ. *Idem.*

ΑΡΑΧΝΗ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα· ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζωΰφιον.—θηλυκῶς δὲ Σοφ. Ἰνάχῳ·

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.

Suidas.

ΑΡΓΕΜΩΝ, τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. οἱ δὲ, ὀφθαλμιῶν. Σοφ. Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Hesych.*

ΑΡΗ, λήψη, αἴση. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγ. (193.) *Idem.*

ΑΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ. Vide infra Ἐρηνοβοσκός.

Φραδὴς, φραδέος, ἀπὸ τοῦ φράζω. ὡς τὸ, Φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. ὅθεν σύνθετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ΑΡΙΦΡΑΔΗΣ ἀνήρ. *Eustath.* p. 135.

ΑΡΚΑΣ ΚΥΝΗ. Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Hesych.* Vide dramatis illius Fragm. viii.

ΑΡΟΤΟΥΣ, τοὺς ἐνιαυτούς. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.* ΑΡΟΤΟΥΣ, ἐνιαυτούς. Σοφ. Τραχινίαις. (825.) *Hesych.*

ΑΡΠΗΝ, δρέπανον. Σοφ. Κώμῳ Σατυρικῷ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΡΡΑΓΕΣ ὄμμα, οὐ δακρύον. ᾧ τρόπῳ φαμὲν, κατερράγη μου δάκρυον. Σοφ. . . . . Σατυρικῷ. In dramate quódam Satyrico, cujus titulum omisit librarius. *Hesych.*

ΑΡΡΗΤΟΝ, ἄφραστον, ἀνιστόρητον, ἀπόρρητον, ἄφωνον, αἰσχρόν. Σοφ. Σίνωνι. *Idem.*

ΑΡΤΑΜΟΣ, κρεουργὸς, μάγειρος. τάττει αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φονέως. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΡΤΑΝΗ, ἡ ἐκ τῶν καλωδίων ἀγχόνη. Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ δεσμοῦ ἐν Ἀντιγόνῃ· (54.)

Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι. ἀγχόναις. *Etymol. M.* ΑΡΤΑΝΗ, κυρίως μὲν ἡ τῶν καλωδίων ἀγχόνη. Σοφ. δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσιν ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΡΤΤΜΑΣΙ, τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζομένοις. Σοφ. Φινεῖ. *Hesych.*

ΑΡΤΤΜΑΤΑ. οὐχ ἡδύσματα. Σοφ. Φαίαξιν. *Lex. MS. Sangerm.* Ὅτι ΑΡΤΤΜΑΤΑ εὕρηται παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ βορᾶς ἀρτύματα. *Athenæus* p. 67. Vocem tamen minus probant Atticistæ. Vide Mœridem in Ἡδῦναι. Quod autem apud Athenæum proxime sequitur, τὸ δὲ ῥῆμα κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ, librarii errore depravatum est. Conjiciebat Valckenarius Athenæum reliquisse παρὰ Σοφίλῳ ἐν Ἀνδροκλεῖ, quæ forte compendiose scripta auctorem Epitomes fefellerunt. Sane ista Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς e comœdia sunt.

ΑΡΤΘΜΩΝ, ἀσυμφώνων. Σοφ. Αἰγίσθῳ. *Hesych.*

ΑΡΩΜΑΤΑ, ἀροτριάματα. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀροῦν τὰ ἄλφιτα οὕτω λέγεται. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.* Ex literarum serie liquet scribi debuisse ἀρώματα, ut in Comici Pace 1158. ubi ἀρόματα metri lex non admittit.

Αἵματος ἄσαι Ἄρηα. αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ· ἢ αἵματι μολύναι καὶ χρῶσαι αὐτό. ἄσπη γὰρ, ἡ ῥυπαρία· ὅθεν καὶ ΑΣΑΜΙΝΘΟΣ, ἐν ᾗ τὴν ἄσπην μινύθοντες ἐλούοντο. Σοφ. Εὐμήλῳ. *Idem.*

ΑΣΑΛΠΙΚΤΟΝ ὥραν. τὸ μεσονύκτιον. ἐσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον. Σοφ. Λημνίαις. *Idem.*

ΑΣΑΣ, βλάψας, ἔβλαψας. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΑΣΕΠΤΟΝ, ἀσεβές. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

ΑΣΚΟΠΟΝ, ἄθεατον. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγ. (21.) *Idem.* ΑΣΚΟΠΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκητον. καὶ ἄσκοπος λώβη, ἀπρόοπτος. τουτέστιν ὁ θάνατος. *Suidas.* Pertinet ad El. 864. ΑΣΚΟΠΟΣ, ἀνόητος, ἀπρόοπτος. *Hesych.*

ΑΣΟΛΟΙΚΟΝ, ἥμερον, πρόσηνες, οὐ βάρβαρον. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Hesych.*

ΑΣΠΑΘΗΤΟΝ χλαίναν. τὴν δορᾶν, παρ' ὅσον οὐχ ὕφαντοι. *Idem.* Σπάθη, ὅθεν καὶ τὸ σπαθᾶν, καὶ τὸ ΑΣΠΑΘΗΤΟΣ χλαῖνα παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux* vii. 36. ex Hesychio emendatus.

ΑΣΤΟΜΟΣ, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.*

ΑΣΤΡΑΦΗΣ, σκληρός. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΑΤΕΛΗ, ἀδάπανα, οὐκ ἔχοντα τελέσματα. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΑΤΙΜΑΓΕΛΗΣ, ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΤΜΗΤΟΝ, ἀμέριστον, ἀτραυμάτιστον. Σοφ. Ἀμφιτρύωνι. *Hesych.*

ΑΤΡΑΚΤΟΣ, κυρίως γυναικεῖον ἐργαλεῖον, ἐφ' οὗ τὸ νῆμα περιειλεῖται. καταχρησικῶς δὲ καὶ ἐπὶ βέλους. τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδε Σοφοκλῆς. *Etymol. M.* e Trachin. 714.

ΑΤΩΜΕΝΗ, ἄτη συνεχομένη. Σοφ. *Idem.* Pertinet ad Antig. 17. Qui subjiciuntur duo senarii sunt in eodem dramate 313.

ΑΥΘΕΝΤΗΣ, ὁ αὐτόχειρ. ὃ σύγκειται παρὰ τὸ εἶναι, ὅπερ ἐστὶν ἀφεῖναι, καὶ τὸ αὐτό. οἷον ὁ ἀφεὶς ξίφος ἢ ἄλλο τι πρὸς τὸ ἀποκτεῖναί τινα. Σοφοκλῆς δὲ λύσας τοὔνομα, ΑΥΤΟΕΝΤΗΣ εἶπεν. ἔστι δὲ πολιτικώτερον τὸ αὐθέντης. *Phrynichi Appar. sopist.*

e quo notam hanc edidit Stœberus nostras ad Thomam p. 205. Pertinet ad Œd. Tyr. 107. El. 272.

ΑΥΛΩΠΙΝ, αὐλοὺς ἔχουσαν. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λόγχην τὴν μακρὰν, αὐλῶπιν εἶπεν. *Hesych.*

ΑΥΤΟΓΝΩΤΟΣ. Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσεν ὀργά. Σοφ. ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος. *Etymol. M.* ex Antig. 875.

ΑΥΤΟ ΔΕΙΞΕΙ. μέμνηται δὲ τῆς παροιμίας καὶ Σοφοκλῆς ἐν Λημνίαις οὕτως.

Ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον, ὡς ἐγὼ, σαφῶς.

Schol. Platonis MS.

ΑΥΤΟΚΤΙΣΤΟΥΣ δόμους. οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγενημένους, ἢ τοὺς μὴ ᾠκοδομημένους. Σοφ. Κηδαλίωνι. *Hesych.*

ΑΥΤΟΜΟΙΡΟΣ, μονόμοιρος. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Idem.*

ΑΥΤΟΜΟΛΩΣ, προδοτικῶς. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Idem.*

ΑΥΤΟΝ Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΥΤΟΠΑΙΔΑ, αὐτὸν τρόπῳ τινὶ παῖδα ὄντα. οὕτως Σοφοκλῆς. *Idem.* Pertinet ad Trachin. 826.

ΑΥΤΟΣΣΥΤΟΝ, αὐτοκέλευστον. Σοφ. Σκυρίαις. *Hesych.* et *Lex. Sangerm.*

ΑΥΤΟΦΟΡΤΟΙ, αὐτοδιάκονοι. κυρίως δὲ, οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Hesych.*

ΑΦΑΝΤΟΝ φῶς. τὸ ἐκ πυρίτου λίθου. Σοφ. Φιλοκτήτῃ. (297.) *Suidas.*

ΑΦΑΡΜΑΚΟΝ χρῶμα Οἰδίποδος. ἄνευ ἄνθους. ἄνθη γὰρ, τὰ φάρμακα. καὶ τὰ βαφεῖα, ΦΑΡΜΑΚΩΝΑΣ Σοφοκλῆς ἔφη. *Hesych.*

ΑΦΕΛΗΣ. Σοφ. Φρίξῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΦΕΨΙΑΣΑΜΗΝ, ἀφωμίλησα. Σοφ. Ἀντηνορίδαις. *Hesych.*

ΑΦΘΙΤΟΥΣ γνώμας, ἀμεταπτώτους. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΑΙ, ἀνόσιαι, ἄπωθεν τοῦ ὁσίου γεγενημέναι. Σοφ. Θυέστῃ δευτέρῳ. *Idem.*

ΑΦΡΑΚΤΟΣ, ἀφύλακτος. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγ. (910.) *Idem.*

ΑΦΡΑΣΜΩΝ, ἀσύνετος. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.* et *Hesych.*

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ἄγρα. Σοφ. Δανάῃ.

Γόνον τε μήλων, κἀφροδισίαν ἄγραν.

Hesych.

ΑΦΥΛΛΩΤΟΝ πέτραν. ἄπορον, ἄδενδρον. οἷον λεωπετρίαν. Σοφ. Ἰοβάτῃ. *Idem.*

ΑΧΑΛΚΕΤΤΑ τρύπανα. τὰ φρύγια πυρεῖα. Σοφ. ἐν Φινεῖ δευτέρῳ. *Idem.*

ΑΧΑΝΕΣ, τὸ μὴ ἔχον στέγην, ἢ ὄροφον. ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου Σοφοκλῆς. *Phrynichi Appar. sophist.*

ΑΧΕΙΡΩΤΟΝ Σοφοκλῆς εἶπε τὸ ἀχειρούργητον. *Pollux* ii. 154.

ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ πλάκα. τὴν Ἀχιλλέως νῆσον, τὴν Λευκὴν λεγομένην. εἰσὶ δὲ καὶ Ἀχιλλέως δρόμοι περὶ ταύτην τὴν νῆσον. Ἀχιλλείων, Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν· καὶ ΑΧΙΛΛΙΩΝ Σοφ. Σκύθαις. ἔνιοι δὲ, τῶν λευκῶν. τινὲς δὲ Ἀχίλλειον στόγγον φασὶν, ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποψῶνται. *Hesych.* ΑΧΙΛΑΗΙΔΕΣ, κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. *Erotianus Lex. Hippocr.* Comici locus

quem respiciunt est in Equitibus 819. Κἀκεῖνος μὲν φεύγει τὴν γῆν· σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει.

ΑΧΝΗΝ Λυδῆς κερκίδος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. ἄχνην, τὸ ἄκρον, κατὰ τὴν ἐργασίαν ἄκρως ἔχον. *Hesych.*

ΑΧΡΗΜΑΤΟΝ, ἀδάπανον. Σοφ. Σκυρίαις. *Idem.*

ΑΨΑΛΑΚΤΟΣ, ἀκίνητος, ἀψηλάφητος, ἀκράτητος. Σοφ. Σκύθαις. *Idem.*

ΑΨΑΥΣΤΟΣ, ἀπὸ τοῦ μὴ ζέοντος, μηδὲ ἀψαμένου. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* ex Œd. T. 969.

ΑΨΕΦΕΣ, ἀφρόντιστον. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Hesych.* et *Lex. MS. Sangerm.*

ΒΑΙΑΙ, μικραί. καὶ βαιὸς, ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἷς. Σοφ. (Œd. T. 750.) Πότερον ἐχώρει βαιός; καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Ἕστεισα βαιᾶς κύλικος ὥστε δεύτερα.

καὶ αὖθις· (Aj. 292.) Ὁ δὲ εἶπε πρός με βαΐ'. *Suidas.*

ΒΑΙΟΝ, ὀλίγον, μικρόν. Σοφοκλῆς δὲ Οἰδίποδι Τυρ. ἀντὶ τοῦ ἄφθονος καὶ πολλός. *Hesych.* Mire depravata haec glossa. Scripserat forte Grammaticus: Βαιὸν, ὀλίγον, μικρόν. Σοφ. δὲ Οἰδίπ. ἐν Κολωνῷ· (1199.) οὐ βαιὰ, ἀντὶ τοῦ ἄφθονα καὶ πολλά.

Ἡ δὲ ΒΑΙΤΗ ἔστι μὲν προμήκης χιτών. οὕτω δὲ Σοφοκλῆς καὶ τὰς σκηνὰς τὰς βαρβαρικὰς καλεῖ. *Pollux* vii. 70.

Παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν κωμῳδιοποιῶν ὀνομάζεταί τι μύρον ΒΑΚΚΑΡΙΣ—μνημονεύει τῆς βακκάριδος καὶ Σοφοκλῆς. *Athenæus* p. 690.

ΒΑΝΑΥΣΟΣ, κυρίως πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. Σοφ. (Aj. 1121.)

Οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

Etymol. M. e Tragico emendatum.

ΒΑΡΙΣ, κατ' οἰκίας καὶ πλοίου. Σοφ. ἐν Πειμέσι ΒΑΡΙΔΑΝ λέγει τὸν ναύτην, ἢ τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα. *Lex. MS. Sangerm.*

ΒΑΣΑΝΟΣ, λίθος ἐστὶν, ἡ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσα. οὕτως Ἀντιφῶν, καὶ Πίνδαρος, καὶ Σοφοκλῆς. *Suidas.* Vide infra Ἡρακλεία λίθος.

ΒΑΣΙΛΗ, ἡ βασίλεια. Σοφ. Ἰφιγενείᾳ. *Hesych.*

ΒΑΣΚΑΝΟΣ, φθονερὸς, ἀχάριτος, συκοφάντης. Σοφοκλῆς δὲ ἰδίως τὸ βάσκανον ἐπὶ τοῦ ἀχάριτος. καὶ ὁ συκοφάντης παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. *Hesych.*

ΒΑΥΒΑΝ. Vide infra in Λαπίζειν.

ΒΕΒΗΛΟΣ, ὁ μὴ ἱερὸς τόπος, ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσιν. ὁ βάσιμος παντί· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀδύτου. λέγεται βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μιαρὸς καὶ ἀκάθαρτος, ἢ καὶ ἀμύητος· ἀπὸ τοῦ τόπου· ὁ ἐν ἀνιέροις τόποις ἄξιος διατρίβειν. Σοφ. δὲ ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί. *Etymol. M.* e Schol. ad Œdipum Col. 9. emendatum.

ΒΕΡΕΚΥΝΤΑ βρόμον. Φρύγιον αὐλόν. Σοφ. Πειμέσιν. *Hesych.*

ΒΙΔΗΝ, εἶδος κρούματος. Σοφ. Ἀκρισίῳ·

ὥς' ἐπιψαλεῖν

βίδην τε καὶ ξυναυλίαν.

ἄλλοι, βίθυν. *Idem.*

ΒΛΙΖΕΙΝ, καὶ Ἀττικῶς βλίττειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, τουτέστιν ἐκπιέζειν καὶ θλίβειν. Σοφ.

Ἢ σφηκιὰν βλίττουσιν εὑρόντες τινά.

Etymol. MS. Leydense in Excerptis Valckenarii.

ΒΟΙΚΑΕΨ, παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ Ἑρμῆς. *Athenæus* p. 409.

ΒΟΙΩΤΙΟΣ νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἡρεμούντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτιθεμένων, ὡς φησι Σοφοκλῆς·

Ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον.

Zenobius Proverb. ii. 65.

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ, ὁ πλόκαμος τῆς τριχός. Σοφ. *Etymol. M.* ex El. 901.

ΒΟΤ. ἀντὶ τοῦ, βοός. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν λέγει, ὅτι κατὰ τὴν δάμαλιν Σοφοκλῆς ἔφη, Γηγενῆ ΒΟΤΒΑΛΙΝ. *Eustath.* p. 1625.

ΒΟΤΠΡΩΡΟΝ---σημαίνει δὲ καὶ τὸν βουπρόσωπον. *Hesych.* Pertinet ad Trach. 13.

ΒΡΑΒΕΥΣ, οὐ βραβευτής. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ (690.) ἔστι δὲ ἀγωνοθέτης, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νικῶσι διδούς. *Thomas Mag.*

ΒΡΑΧΙΣΤΟΝ, βραχύτατον. Σοφ. Δανάῃ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΒΡΙΑΚΧΟΣ, θηλυκῶς ἡ βάκχη, ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα. Σοφ. Ἔχω δὲ χερσὶν ἀγρίαν βρίακχον. *Etymol. M.*

ΒΡΤΑΖΟΥΣΗΣ λεαίνης. ἐν Ἀθάμαντι. ἀκμαζούσης, ἢ ἐγκύμονος. *Hesych.* Incertum utrum ad Æschyli an ad Sophoclis drama hoc pertineat.

ΒΤΔΟΙ, οἱ μουσικοί. ἢ κροῦμά τι. Σοφ. Κρίσει. *Hesych.*

ΒΩΛΟΝΑΙ. οἱ μὲν, κολώνας· οἱ δὲ, τὸ Κίλλαιον ἀκούουσι, διὰ τὸ ἀνακεχῶσθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Idem.*

ΓΕΡΩΝ, παλαιός. λέγει δὲ, φασὶ, καὶ Σοφοκλῆς πληθυντικῶς· Σὺ γὰρ γέροντα βουλεύεις. ἤγουν παλαιὰ, ἀρχαῖα. *Eustath.* p. 1923.

ΓΛΟΙΑΣ, ἡ κακοήθης ἵππος καὶ πολυδίκη, παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ γλοίης, τὸ αὐτό. *Hesych.* Corrupta hæc sunt. γλοιάδα ἵππον si dixit Sophocles, significationem arcessere malim a nomine γλοιὸς, quo utitur Comicus Nub. 448. intelligamque de *equo lapsui obnoxio.*

ΓΝΩΜΩΝ, συνετός. Σοφ. *Hesych.*

ΓΝΩΣΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ γνώριμος. Σοφ. Ἑρμιόνῃ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΓΟΡΓΑΔΩΝ, ἀλιάδων. Δαιδάλῳ Σοφ. *Hesych.*

ΓΡΑΙΚΟΤΣ. Vide infra in ΡΑΙΚΟΤΣ.

Ὀνοματοποιΐα κατ' ἐναλλαγήν. ὡς τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ.

Οἱ γὰρ ΓΥΝΑΝΔΡΟΙ καὶ λέγειν ἠσκηκότες.

ἀντὶ τοῦ ἀνδρόγυνοι. *Tryphon. MS.* περὶ τρόπων.

ΔΑΙΜΟΝΙΣΕΣΘΑΙ. Σοφ. Δανάῃ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΔΑΙΣ, ἡ δι' ἐράνων εὐωχία. Σοφ. Τριπτολέμῳ.

Ἦλθεν δὲ Δαὶς θάλεια πρεσβίστη θεῶν.

Hesych. Senarium vertit Grotius:

Accessit huc Daps, quæ Deûm antiquissima est.

ΔΕΑΤΟΣ, δίους. Σοφ. Κηδαλίωνι. *Idem.*

ΔΕΛΗΤΙΟΝ, τὸ δέλεαρ. Σοφ. Ἔχει τὸ δελήτιον. ἢ Σώφρων. *Etymol. M.* Sophronis potius quam Sophoclis esse videtur.

ΔΕΡΜΙΣΤΗΣ. Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὴν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ. Ἀρίσαρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος, τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. μή ποτε δὲ μᾶλλον ἂν ὅσις τὰ δέρματα ἐσθίει, δερμιστής. *Harpocration.*

ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, δημόσιος βασανιστής· ἢ ὁ δήμιος, ἤγουν ὁ ἐκ τοῦ δήμου εἰς τὸ φονεύειν κληρωθείς. Σοφ.

Οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοινος οἴχεται.

Etymol. M.

ΔΙ' ΟΥΔΕΝΟΣ πιεῖσθαι τόνδε. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* Pertinet ad Œd. Col. 584.

ΔΙΨΙΑ ΚΟΝΙΣ, ξηρά. *Hesych.* Pertinet ad Antig. 429.

ΔΙΩΚΤΟΣ παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ ἀνὴρ φυγὰς, τραγικῶς. *Pollux* ix. 158.

ΔΡΑΚΑΤΛΟΣ. Σοφ. Τυμπανιστής. ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν. ἢ ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι ὄφει. ἢ ὅτι συναυλίζεται μία τῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ. *Etymol. M. Suidas. Hesych.*

ΔΡΑΚΟΝΤΑ, τὸ κηρύκιον. Σοφ. Φιλοκτήτῃ. *Hesych.*

ΔΡΟΠΑ, δρεπτά. Σοφ. Παλαμήδει. *Idem.*

ΔΡΤΟΠΑΓΗ σόλον. τὸν πάσσαλον. Σοφ. Φιλοκτήτῃ. *Idem.*

ΔΤΣΑΛΓΗΤΟΣ, ἀσυμπαθής. *Suidas* ex Œd. T. 12.

ΔΤΣΑΤΛΟΣ, δυσαύλιστος. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Hesych.* Est etiam in Antig. 357.

ΔΤΣΘΤΜΙΑ. Σοφ. Τυροῖ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΓΓΕΛΩΣΑ, καταγελῶσα. *Hesych.* Pertinet ad El. 807.

ΕΓΚΑΤΑΖΕΤΞΑΣ, συνθεὶς, συναρμόσας. Σοφ. (Aj. 736.) *Suidas.*

ΕΓΚΟΤΗΜΑ, ὀργὴ, μανία. εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ. καὶ ΕΝΕΚΟΤΟΤΝ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Hesych.*

ΕΓΧΟΣ, τὸ δόρυ. ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὅμηρος. ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον· Τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται. καὶ τὸ πῦρ, οἷον· Ἔγχος ἱέμενον. τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον. *Etymol. M.* Posterius pertinet forte ad Ῥιζοτόμων Fragm. ii.

ΕΔΟΣ, οὐ μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκών. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (1374.) *Thomas Mag.*

ΕΙΚΑΘΕΙΝ, εἴκειν, κατὰ παραγωγήν. *Suidas* e Schol. ad Œd. Col. 1178. ΕΙΚΑΘΕΙΝ, ὑποχωρεῖν, ὑπείκειν. Σοφ. (El. 1014.) *Idem.*

ΕΙΣ ΟΡΘΟΝ φρονεῖν. ἀντὶ τοῦ, καλῶς φρονεῖν. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΚΒΑΒΑΞΑΙ, ἐκσαλεῦσαι. Σοφ. ἐν Ἀντηνορίδαις. *Hesych.*

ΕΚΚΕΚΩΠΗΤΑΙ, ἐξήρτυται. Σοφ. Συλλόγῳ. *Idem.*

ΕΚΠΕΛΕΙ, ἔξεσιν. *Idem.* Pertinet ad Antig. 478. quod jamdudum observatum fuerat Gatakero Opp. tom. i. p. 526.

Διφορεῖται ΕΚΤΟΠΟΣ, ΕΚΤΟΠΙΟΣ, ὁ ἄμορφος παρὰ Σοφοκλεῖ. *Philemon Grammaticus MS.*

ΕΛΑΙΑΕΣΣΑ νηδύς. Σοφ. Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. ἤτοι ΛΑΙΑΕΣΣΑ, ἀντὶ τῆ σκαιᾷ, ἀγρίᾳ. ἢ ἀπὸ τοῦ ληΐζεσθαι, πάντα ληϊζομένη καὶ κατεσθίουσα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου, λιπαρά. *Hesych.*

ΕΛΑΙΟΤΤΑΙ θρίξ. Σοφ. Τρωΐλῳ. Ἀρίσαρχος, ῥυπαίνεται. βέλτιον δὲ, λαμπρύνεται. *Idem.*

ΕΛΚΗ, λύπαι. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Idem.*

ΕΛΛΑΣ, ὁ ἀνήρ. Σοφ. Αἴαντι Λοκρῷ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΛΤΜΝΙΟΝ. Καλλίστρατός φησι τόπον εἶναι Εὐβοίας. Ἀπολλώνιος δὲ ναόν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. ΝΥΜΦΙΚΟΝ δέ τινες αὐτό φασιν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ἐκεῖ συνεγένετο. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς· Πρὸς πέτραις Ἐλυμνίαις. καὶ ἐν Ναυπλίῳ· Νυμφικόν τ' Ἐλύμνιον. *Schol. Comici ad Pacem* 1126.

Τοὺς ΕΛΤΜΟΤΣ αὐλοὺς, ὧν μνημονεύει Σοφοκλῆς ἐν Νιόβῃ τε καὶν Τυμπανιστᾶις, οὐκ ἄλλους τινὰς εἶναι ἀκούομεν ἢ τοὺς Φρυγίους. *Athenæus* p. 176.

ΕΛΤΤΡΟΝ, κάλυμμα, ἐκπέτασμα, ἐνείλημα. ὁμοίως καὶ ἡ θήκη τοῦ τόξου. καὶ πληθυντικῶς Σοφ. ΕΛΤΤΡΑ. *Etymol. M.*

ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ (445.) Ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ὁπότε φονεύσειαν ἐξ ἐπιβουλῆς τινα, τὸ ἔργον ἀφοσιουμένοις, ἀκρωτηριάζειν τὸν νεκρὸν, καὶ τῶν μορίων ὁρμαθὸν ποιήσαντας, κρημνάσαι κατὰ τοῦ τραχήλου καὶ τῶν μασχαλῶν διείροντας. ἀφ' οὗ δὴ καὶ ΜΑΣΧΑΛΙΣΜΑΤΑ προσηγόρευσαν αὐτά. Σοφ. ἐν Τρωΐλῳ Πλήρη μασχαλισμάτων εἴρηκε τὸν φονεύσαντα. *Suidas.*

ΕΜΠΕΡΑΜΟΣ, ἔμπειρος. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*

ΕΜΠΛΕΥΡΟΤ, ἐνάλλου εἰς τὰς πλευράς. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

Μέρη δὲ κλίνης καὶ ΕΝΗΛΑΤΑ. Σοφ. ἐν Ἰχνευταῖς Σατ. ἔφη· Ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα διατορεῦσαί σε δεῖται. *Pollux* x. 34. Corrupta Tragici verba varie et frustra tentata.

ΕΝΘΡΙΑΚΤΟΣ, ἐνθουσιῶν. καὶ ἐνθέακτος. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*

ΕΝΟΛΜΙΣ. ἦν τι γένος μάντεων οὕτω καλούμενον, διὰ τὸ τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας, μαντικοὺς γίνεσθαι. ὅλμοι δὲ λέγονται, οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος. ὅθεν καὶ παροιμία· Ἐν ὅλμῳ εὐνάσω. ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ΕΝΟΛΜΙΟΣ, ἀντὶ τοῦ μαντικός. *Etymol. M.* Confer Zenobium Proverb. iii. 63.

ΕΝΟΠΑΙΣ, ἐνωτίοις. τῇ προσῳδίᾳ ὡς διόπαις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.* ΕΝΟΠΑΙΣ, τοῖς ἐνωτίοις. ἀπὸ τοῦ ταῖς τῶν ὤτων ὀπαῖς ἐπικεῖσθαι. Σοφ. *Etymol. M.* Perperam apud Hesych. Ἐνώταις.

Τοῖς δὲ δεσπόταις, τῷ μὲν ἀνδρὶ καὶ λάσανα ἀναγκαῖα, καὶ ἀμὶς, ἣν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ ΕΝΟΤΡΗΘΡΑΝ καλεῖ. *Pollux* x. 44. Ἀμὶς, σαμνίον, ᾧ ἐνουρῶσι. Σοφ. δὲ ἐν Πανδώρᾳ ΕΝΟΤΡΗΘΡΟΝ καλεῖ· Αἰσχύλος δὲ, ἐράνην. *Lex. MS. Bibl. Regiæ.*

ΕΝΣΤΑΤΗΣ. Τὸ ἐνικλῶν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγειν φησί. τὴν γὰρ ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ εὑρίσκει, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι· (104.) Τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω. ἀντὶ τοῦ ἀντιστάτην. Ὅρος. *Etymol. M.*

ΕΝΣΤΕΡΝΟΜΑΝΤΙΑΙΣ, ἐγγαστριμύθοις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*

ΕΝΤΕΛΛΩ, ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι. Σοφ. Θυέστῃ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΞΑΛΤΞΩΜΑΙ, φυλάξωμαι. Σοφ. αἴαντι μαστιγ. *Hesych.* Pertinet ad v. 656.

ΕΞΟΡΜΕΝΙΖΩ. Vide in Ὄρμενος.

Ἀττικῶς μὲν ἐξέπουν καὶ ἔξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ΕΞΕΠΗΧΤΣΤΙ. *Philemon Grammaticus MS.* Confer Etymol. M. in Ἐξάκλινον, p. 346.

ΕΠΑΙΝΟΤΣ, τὰς κρίσεις, καὶ τὰς συμβουλίας, καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Hesych.*

ΕΠΑΛΛΑΧΘΕΙΣΑ, ἐπαλλάξασα. Σοφ. Κολχίσιν. *Idem.*

ΕΠΕΙΚΑΖΩ, σοχάζομαι. Σοφ. (El. 663.) *Suidas.*

Ἐπεὶ καὶ ὁ ΕΠΕΝΔΤΤΗΣ ἐστὶν ἐν τῇ τῶν πολλῶν χρήσει, ὅστις, βούλοιτο καὶ τούτῳ τῷ ὀνόματι βοηθεῖν φαύλῳ ὄντι, ληπτέον αὐτὸ ἐκ τῶν Σοφοκλέους Πλυντριῶν·

Πέπλους τε νῆσαι, νεοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας.

Pollux vii. 45. ubi legitur τενίσαι. Gatakerus Miscell. p. 496. emendabat κτενίζειν. Præstat id quod post Canterum et Bentleium dedimus.

ΕΠΗΓΓΕΛΛΟΜΗΝ, παρεκάλουν, ἐπέστελλον. Σοφ. Ἠλέκτρᾳ. (1018.) *Hesych.* Confer Thomam Mag. in Ἐπαγγέλλω.

ΕΠΗΛΙΣ, ἡ ἐπὶ τῷ προσώπου μελανία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ Ἔφηλις κοινῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλου. *Eustath.* p. 1562.

ΕΠΙΚΟΤΑ, ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο. Σοφ. Ναυπλίῳ καταπλέοντι. *Hesych.*

ΕΠΙΚΡΟΤΜΑ, ἐπίπλημμα, ἢ ἐπιχάραγμα. διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ Ἄργῳ· Ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Hesychius* emendatus a Jo. Toup Epist. Crit. p. 177. Senarii finis erat:

ἐπικρούματ' Ἀργείας χθονός.

ΕΠΙΜΑΣΣΕΤΑΙ, ἐπαύξεται ἐπὶ πλέον. ἀπὸ τοῦ μάσσονος, ὅ ἐστι μακροτέρου. οἱ δὲ, ἐφάψεται, ψηλαφήσει, ἢ οἷον οὐ λιμώσσει, ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσεται πλείω. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*

ΕΠΙΞΕΝΟΤΣΘΑΙ---πορεύεσθαι. Σοφ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ, καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις. *Idem.*

Τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκεύη ΕΠΙΠΛΑ λέγουσι, τὴν οἷον ἐπιπόλαιον κτῆσιν, καὶ μετακομίζεσθαι δυναμένην. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Harpocration* in Ἔπιπλον.

ΕΠΙΣΕΙΟΤΣΗΣ, ἐπικελευομένης. ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἐπιχαλώντων. Σοφ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ. *Hesych.*

ΕΠΙΣΙΓΜΑΤΑ, ἐπικελεύσματα. Σοφ. Ἀθάμαντι. ἐπαλαλάγματα *Hesych.* a Ruhnkenio emendatus. Vide Valckenarium ad Sel. Theocriti Idyllia p. 93.

ΕΠΙΣΠΑΣΕΙ, ἐπιτεύξεται. Σοφ. Ἀτρεῖ ἢ Μυκήναις. ἐπὶ τῶν τοῖς λίνοις λαμβανόντων. *Hesych.* a Casaubono emendatus.

Τοὺς βραβευτὰς, καὶ ἐπισάτας ὠνόμαζεν. ὅθεν καὶ τὸ βραβεύειν, ΕΠΙΣΤΑΤΕΙΝ Σοφοκλῆς. *Pollux* iii. 145.

ΕΠΙΣΤΩ, γίνωσκε. Σοφ. *Suidas.* Ex Œd. T. 658. Trach. 182. Phil. 1325. El. 616.

ΕΠΙΤΙΜΗΤΗΣ. τῇ λέξει κέχρηται Σοφοκλῆς, εἰπὼν ἐν τῇ Πρόκριδι·

κολασαὶ, κἀπιτιμηταὶ κακῶν.

Pollux ix. 140.

ΕΠΙΤΙΜΙΑ, τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα. Σοφ. *Suidas* ex El. 915.

ΕΠΩΜΟΤΟΝ, τοῦ ὅρκου ἐγγυητήν. Σοφ. *Suidas* e Trach. 1188.

ΕΡΓΟΙΣ παθὼν, ῥήμασιν ἀμύνεται. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* Proverbialem locutionem duxit ex Œd. Col. 873. Confer *Suidam in* Ἀμυνόμενοι.

ΕΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ, ὁ προβατοβοσκός. ἐν Τυροῖ δευτέρᾳ Σοφ. *Etymol. M.* Ἀρηνοβοσκὸς, προβατοβοσκός. Σοφ. Τυροῖ. καὶ γράφεται δὲ Ἐρρηνοβοσκὸς διά τε τοῦ ε καὶ τῶν δύο ρ. *Hesych.* Ἐρρηνοβοσκὸς, ὁ προβατοβοσκὸς ἐν Τυροῖ β Σοφοκλέους. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄρην. *Photii Lex. MS.*

ΕΡΚΕΣΙ, δικτύοις. Σοφ. Ἀθάμαντι δευτέρῳ. *Hesych.*

ΕΡΚΗ, ὅπλα. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΕΣΕΦΘΗΝ, ἰσεβάσθην, ἡσύχασα, ἠσχύνθην. Σοφ. Δαιδάλῳ. *Hesych.* Ἐσέφθην, τὸ ἰσεβάσθην. Σοφ. *Photii Lexicon MS.*

ΕΣ ΤΕ, σημαίνει τὸ ἕως ἄν. Σοφ. (Aj. 1183.) Ἔς τ' ἐγὼ μολὼν τάφου μεληθῶ. γίγονε δὲ παρὰ τὴν ἐς πρόθεσιν καὶ τὸν τε, νῦν παραπληρωματικὸν παρειλημμένον· διὸ καὶ ψιλοῦται Ἀττικῶς· Δωριεῖς δὲ δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἕως τε κατὰ συγκοπὴν ἡγούμενοι εἶναι. *Etymol. M.*

ΕΥΕΙΡΟΝ, εὐέριον. *Photii Lex. MS.* e Trach. 675.

ΕΥΚΑΡΠΟΝ ΚΥΘΕΡΕΙΑΝ καλῶς ὁ Σοφοκλῆς τὴν Ἀφροδίτην προσηγόρευσε. *Plutarchus Moral.* p. 144.

ΕΥΝΑΙΟΣ, ἐγκεκρυμμένος. Σοφ. Δόλοψιν·

Εὐναῖος εἴη δραπέτην σίγην ἔχων·

Photii Lex. MS. et *Etymol. M.* Εὐναῖος. λαγώς. Σοφ. Δόλοψι. καταπτηχής. *Hesych.* Vide Jo. Toup addenda ad Theocr. p. 410.

ΕΥΝΟΤΧΟΙ, οἱ τὴν εὐνὴν ἔχοντες, ὡς γεοῦχοι. εὐνούχους δὲ Σοφοκλῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς εὐνεῖς, καὶ μὴ μετασχόντας ὕπνου, τουτέστι τηροῦντας· Οὐχ ὅπου λαμπάδες εὐνούχοισιν ὄμμασιν. *Etymol. MS. Biblioth. Reg.*

ΕΥΟΡΝΙΘΕΙΑΝ. Σοφοκλῆς ἐπὶ οἰωνῶν. *Photii Lex. MS.* Εὐορνιθία κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα. *Eustath.* p. 1439.

ΕΥΣΟΙΑ, εὐσθένεια, σωτηρία. *Hesych.* ex Œd. Col. 390. Εὔσοια, εὐσθένεια. ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν. *Suidas.*

ΕΥΣΤΟΜΟΣ ἵππος, καὶ αὐλὸς, καὶ ἆσμα---καὶ ἀηδόνες παρὰ Σοφοκλεῖ (Œd. Col. 18.) εὐστομοῦσιν. *Pollux* ii. 100.

Εὐτυχία. εὕρηται καὶ ΕΥΤΥΧΕΙΑ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Etymol. M.* in Θυσία.

ΕΥΩΡΟΣ γάμος. Σοφ. Ἰριδι. ἤτοι ὥριος ἢ ὀλίγωρος. οὕτω γὰρ λέγουσι κατὰ ἀντίφρασιν· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Σκυρίαις χρῆται τῷ ΕΥΩΡΙΑΖΕΙΝ. *Hesych.*

ΕΦΥΜΝΕΙΣ, ἐπάδεις. Σοφ. Ἀλωάδαις. *Idem.*

ΕΧΘΙΜΑ, μισήματα. Σοφ. Τυροῖ. *Idem.* Vide Piersonum ad Herodianum p. 436.

ΕΧΡΩΜΑΤΙΣΘΗ, συνεχρώσθη. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Idem.*

ΕΨΙΑ---ὁμιλία. Σοφ. Ἀθάμαντι δευτέρῳ. *Idem.*

ΖΑΜΕΝΗΣ, ὀργίλος, καὶ λοίδορος, καὶ βίαιος. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 137.

ΖΕΥΓΗΛΑΤΗΣ. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΖΕΥΓΟΣ ΤΡΙΠΑΡΘΕΝΟΝ. Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ, καὶ Σοφ. Σισύφῳ. καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε. παραδίδοται δὲ, ὅτι καὶ τριζύγοις ἅρμασι τινὲς ἐχρήσαντο. *Hesych.*

ΖΕΥΞΙΛΕΩΣ, ζευκτὸς λαός. ἢ ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶ λαοί. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. *Hesych.* Ζευξίλεως, ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί. *Photii Lex. MS.*

ΖΗ, ἀντὶ τοῦ ζῇθι. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ ἐν Ταύροις (705.)

Ἀλλ' ἔρπε, καὶ ζῆ, δόμους οἵκει πατρός.

Σοφ. Δανάῃ·

Ζῆ, πῖνε, φέρου.

Lex. MS. Sangerm. Vide Biblioth. Coislin. p. 482. In Sophoclis fragmento pro φέρου, malit quis forte τέρπου. Ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ δρῶ, τὸ δρᾶ, ἀντὶ τοῦ πράττε, καὶ ἀπὸ τοῦ ζῶ, τὸ ζῆ, προσακτικῶς καὶ αὐτὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, Πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα, καὶ ζῆ. ἐξ οὗ δηλαδὴ τὸ ζῆθι γίνεται. *Eustath.* p. 1606. Confer Schol. ad Antig. 1169.

ΖΗΛΩ, μακαρίζω. Σοφ. Φιλοκτήτῃ ἐν Τροίᾳ. *Hesych.*

ΖΗΜΙΑΝ ΛΑΒΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΖΥΓΑΣΤΡΟΝ, τὸ κιβώτιον, ὥς φησι Σοφ. (Trach. 692.) Κοίλῳ ζυγάστρῳ. κυρίως ἡ ξυλίνη σορός. *Etymol. M.*

ΖΩΜΑ, ἡ ζώνη. οὐ ζῶσμα. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (452.) *Thomas Mag.*

ΖΩΣΑΣ, ἐναργεστέρας, οὐκ ἀπολλυμένας. Σοφ. (Οἰδ. Τ. 45.) ΟΡΩ ΖΩΣΑΣ, ἀντὶ τοῦ, οὐ σφάλλονται, ἀλλὰ τοῦ ἀποβησομένου στοχάζονται καλῶς. *Suidas.*

Η pro ΗΝ. Τὸ δὲ μονοσύλλαβον ἢ οὐχ εὑρίσκομεν παρ' Ὁμήρῳ κατὰ τῆς δυνάμεως ταύτης, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἑτέρας μόνον. (scilicet pro ἔφη) τῶν δὲ Ἀττικῶν ἔστι παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πυτίνῃ·

Γυνὴ δ' ἐκείνου πρότερον ἦ, νῦν δ' οὐκ ἔτι.

καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ·

Ἦ γὰρ φιλὴ 'γὼ τῶνδε τοῦ προφερτέρου.

καὶ ἐν Οἰδίποδι Τυρ. (1123.)

Ἦ δοῦλος οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἰκοτραφής.

Porphyrii Scholia MS. in Homerum ad Ἰλ. ε'. 533. ἦ pro ἦν apud Comicum sæpius occurrit.

ΗΓΟΜΗΝ, διῆγον. Σοφ. Θυέστῃ δευτέρῳ. *Hesych.*

ΗΓΡΙΩΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐσκλήρυνσαι. Σοφ. *Suidas* e Philoct. 1321.

ΗΚΡΩΤΗΡΙΑΣΜΕΝΟΙ τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, ἀντὶ τοῦ λελυμασμένοι. οἱ γὰρ λυμαινόμενοί τινας, εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Πολυξένῃ. τὸ μέν τοι ἠκρωτηριασμένοι, ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ κεῖται τοῦ ἠκρωτηριακότες. *Harpocrat.*

ΗΜΑΛΑΨΑΙ, πρύψαι, ἀφανίσαι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*

ΗΜΙΚΑΚΟΝ Εὐκλείδης λέγει, ᾧ Σοφοκλῆς. Ἀριστοφάνης δὲ ᾧ ἡμικάκως. (Thesmoph. 449.) *Pollux* vi. 161. Ridiculus est Phrynichus vocem adeo classicis scriptoribus adhibitam damnans.

ΗΝΕΓΚΟΝ, ἐπὶ πρώτου προσώπου. Σοφ. Τυροῖ. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (742.) *Lex. MS. Sangerm.* Œd. Col. 521.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ ΛΙΘΟΣ—κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς ἐν Λυδίᾳ πόλεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς Λυδίαν λίθον αὐτὴν καλεῖ. *Hesych.* Bacchylides:

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
μανύει χρυσόν.

ΗΣ, terminatio accusativi pluralis. ἡ αἰτιατικὴ εἰς ΕΑΣ συνεσταλμένως καὶ ΕΙΣ κατὰ κρᾶσιν, καὶ εἰς ΗΑΣ καὶ ΗΣ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ· (Aj. 390.) Τούς τε δισάρχας ὀλίσας βασιλῆς. *Draco Stratonicensis* περὶ μέτρων. Verius, opinor, Gregorius de Dialectis: Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ΕΤΣ εἰς ΕΙΣ πληθυντικὰς εὐθείας, διὰ τοῦ Η γράφουσιν, ἱππῆς, βασιλῆς, Πλαταιῆς. Vide notam ad Ajacis versum supra citatum.

ΗΣΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἤδειμεν. καὶ ἦσε, ἀντὶ τοῦ ἤδειτε. Σοφ. Κόλχοις·

Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἦσε τὸν Προμηθέα.

Etymol. M. in Ἦσμεν.

ΘΑΙΡΟΣ, ὁ δικῶν ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω τροφεὺς τῆς θύρας, ἢ ἄξων. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Hesych.* Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ὅτι θαιρὸς, ὁ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath.* p. 419. Vide supra in Ἀμφιπλίξ.

ΘΕΑΝΗ νῆσος. ἡ ἐκ θεοῦ θεῖα. Σοφοκλῆς Τυροῖ. *Hesych.*

ΘΕΗΛΑΤΟΣ, ὑπὸ θεῶν πεμφθείς. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad Œd. T. 255.

ΘΗΛΑΣΤΡΙΑ, τροφός. ἔστι δὲ Ἰακόν. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Hesych.*

ΘΗΛΕΙΑ, ἐκ τοῦ θῆλυς. ἢ παρὰ τὸ θάλλειν καὶ γεννᾶν. ὅθεν καὶ ἡ ὑπομερὸς νὺξ παρὰ Σοφοκλεῖ θήλεια καλεῖται. *Etymol. M.*

ΘΗΜΑ, θήκη, τάφος, ἀνάθημα. Σοφ. Σαλμωνεῖ. *Hesych.*

ΘΡΕΚΤΟΙΣΙ νόμοις. ἀντὶ τοῦ τραχέσι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. ἔνιοι δὲ, πρεκτοῖς. *Idem.*

ΘΡΗΝΕΙΝ ἐπῳδάς. ἐπιφωνεῖν καὶ ἐπᾴδειν. Σοφ. Αἴαντι (582.) τουτέστιν, οὐκ ἔστιν ἰατρῷ σοφῷ ἴδιον ἐπῳδαῖς χρῆσθαι, τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου. καὶ ἐν Ποιμέσι·

Λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά που χανόν.

Suidas. Grotius vertit:

Ego voce factum vulnus haud ullum scio.

ΘΡΙΑΖΕΙΝ, φυλλολογεῖν, ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*

ΘΩΧΘΕΙΣ, θωρηχθείς, μεθυσθείς. Σοφ. Διονυσιακῷ. *Idem.* Non est dramatis titulus Διονυσιακός. Scribendum forte ἐν Διονυσιακῷ τινι σατυρικῷ, vel δράματι, ut supra in Ἄλυπον.

ΙΑΝΝΑ. ἐν μὲν Αἰχμαλωτίσι Σοφοκλέους ἀπέδοσαν Ἑλληνικήν· ἐπεὶ Ἴαννας τοὺς Ἕλληνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τριπτολέμῳ, ἐπὶ γυναικὸς, ὡς καὶ ἐν Ποιμέσι· τινὲς δὲ, τὴν Ἑλένην. ἐπιεικῶς δὲ οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας Ἴωνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τρωΐλῳ βάρβαρον θήκημα τὸ ΙΑΙ. ἢ ὄνομα γυναικός. *Idem.*

Ἴδρις—ἄϊδρις. ἡ γενικὴ ἄϊδρεως, ὡς ὄφρις ὄφρεως· καὶ ἀΐδρεϊ καὶ ἀΐδρει. οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ.—ὥστε ἁμάρτημα τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ΙΔΡΙΔΑ. *Etymol. M.* in Ἄϊδροι. Confer Eustathium p. 407.

ΙΕΡΟΛΑΣ, *ἱερεύς*. Σοφ. Αἰχμαλώτοις. *ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροίταν, ἢ γεροντίαν λέγει*. *Hesych.* ab Adr. Heringa emendatus.

ΙΗΟΥΣ *καμάτους*. *τοὺς κατὰ τὸν τόκον, ἐν ᾧ ἵασι φωνάς, διὰ τοὺς πόνους καὶ σὰς ὠδῖνας αἱ τίκτουσαι. τινὲς δὲ, τοὺς θρηνητικοὺς πόνους, ἀπὸ τοῦ ἰαλέμου*. Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. *Idem.*

ΙΗΙΟΣ---*ἐπὶ δὲ τοῦ θρήνου ψιλοῦται*. Σοφ. Οἰδίπ. Τυρ. (171.) Οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τόκοισιν ἰήων καμάτων. *τῶν θρηνητικῶν. Orionis Thebani Etymol. MS.* Confer vulgatum Etymol. in Ἰάλεμος.

ΙΗΙΟΣ---*ἀλλὰ καὶ θρῆνον σημαίνει, ὡς* Σοφ. Τρωΐλῳ. *Hesych.*

ΙΚΤΙΝΑ---*καὶ ἡ ὀρθὴ, ὁ ἴκτινος*. Σοφ. Ἴκτινος ἔκραξε παρασύρας κρέας. *Lex. MS. Bibl. Reg.*

ΙΚΤΟΡΕΥΣΟΜΕΝ, *ἱκετεύσομεν*. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι. *Hesych.*

ΙΛΑΔΑΣ, *γονὰς ἀγελαίας, καὶ τὰς συῤῥοφάς*. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Idem.*

ΙΛΑΤΡΙΣ ΓΟΝΗ. *ἀντὶ τοῦ* Ἰλλυρὶς γενεά. *γράφεται δὲ καὶ γυνή. ὁ δὲ Καλλίστρατος, γύη, ἀντὶ τοῦ γῆ. χρῶνται γὰρ οὕτως*. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Idem.*

ΙΞΟΦΟΡΟΥΣ *δρύας. τὰς ἰξὸν φερούσας*. Σοφ. Μελεάγρῳ. *Idem.*

ΙΠΠΟΒΟΥΚΟΛΟΙ, Σοφ. *Pollux* vii. 185.

ΙΠΠΟΜΑΝΗΣ. Σοφ. Αἴαντι. (143.) Σὲ τὸν ἱππομανῆ. *ἤτοι πολεμικὸν καὶ ἵπποις ἐπιμαινόμενον. ἢ τὸν μέγαν καὶ ἄνετον. εἴωθε γὰρ ἡ προσθήκη τῶν τοιούτων ζώων, τὸ μέγεθος τοῦ ὑποκειμένου δηλοῦν, ὡς θυμὸν ἱππογνώμονα, τὸν μεγάλης γνώμης· καὶ βούπαις. ἱππομανὴς ἐστὶ καὶ ἐπὶ τοῦ λειμῶνος, ἤτοι ὅπου ἵπποι μαίνονται. ἢ τὸν εὐανθῆ, ἐν ᾧ εὐανθὴς βοτάνη, ὥστε μαίνεσθαι τοὺς ἵππους διὰ τὸν καιρὸν ἐπ' αὐτῆς τῆς χλόης τοῦ λειμῶνος. τὴν μεγάλως μεμηνυῖαν· καὶ τὸν ἀνθοῦντα τῇ χλόῃ· ἐπεὶ καὶ φυλλομανής*. *Etymol. M.*

Τὸ δὲ ΙΣΟΘΑΝΑΤΟΝ Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Κρεούσῃ, *οὐ πάνυ ἀνεκτόν*. *Pollux* vi. 174.

ΚΑΘΑΓΙΣΩ, *συντελέσω, καὶ καθιερώσω. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐναντίων, ἐπὶ τοῦ μιαίνειν τέτακται*. *Hesych.* Pertinet ad Antig. 1081. Priori significatione occurrit apud Comicum Av. 566. Lys. 238.

ΚΑΘΕΛΩΝ, *Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν, ἤτοι ἀποκτείνας. καὶ Στησίχορος καὶ Σοφοκλῆς*. *Photii Lex. MS.* Vide infra in Ὁδός.

ΚΑΝΝΑΒΙΣ. Σοφ. Θαμύρᾳ. Ἡρόδοτος δ'. *Lex. MS. Sangerm.*

ΚΑΡΙΚΟΙ *τράγοι, ὡς εὐτελῶν ὄντων*. Σοφ. Σαλμωνεῖ. *εἰ μὴ ἄρα ὑποσυγχίων, τοὺς Κιλικίους. Hesych.*

Κάρυα---*τὸ δὲ δένδρον* ΚΑΡΥΑ *παρὰ Σοφοκλεῖ· Καρύαι μελίαι τε. Athenæus* p. 52.

ΚΑΡΠΟΜΑΝΗΣ, *εἰς κόρον ἐξυδρίζουσα*. Σοφ. Περιλάῳ. *Hesych.*

ΚΑΤΑΓΝΩΝΑΙ, *ἐπιγνῶναι, μέμψασθαι*. Σοφ. Ἀθάμαντι πατέρῳ. *Idem.*

ΚΑΤΑΙΝΕΣΑΝΤΟΣ, *συγκαταθεμένου*. Σοφ. *Suidas* ex Ed. Col. 1633.

ΚΑΤΑΡΒΥΛΟΙΣ, *χλαίναις ποδήρεσιν, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι*. Σοφ. Τρωΐλῳ. ΚΑΤΑΡΒΥΛΟΣ, *χλανὶς ποδήρης ἕως τῶν ἀρβυλῶν. Hesych.*

ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ, *ὀχετὸς, ῥύαξ. καὶ ὁ αἰετός*. Σοφ. Λαοκόωντι. *καὶ τὰς Ἀρπυίας ἐν Φινεῖ. Idem.*

ΚΑΤΕΥΧΕΣΘΑΙ τῶν Ἀχαιῶν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εὔχεσθαι. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΚΑΤΕΦΡΟΝΕΕ, κατενόει. φρονεῖν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν. μέμνηται καὶ Σοφ. ἐν Ἀχαιάδῃ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ. *Erotiani Lex. Hippocr.* Corruptus est prioris fabulæ titulus. Conjici possit ἐν Ἀχαιῶν Συλλόγῳ, ἐν Ἀλωάδαις.

ΚΑΤΗΝΑΡΙΣΜΕΝΑ, ἀπολωλότα, ἐκδεδαρμένα, ἐσκυλευμένα. Σοφ. Αἴαντι μαστιγ. (26.) *Hesych.*

ΚΑΤΟΤΛΑΔΑ. Σοφ. Ναυπλίῳ·

Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι.

τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν. καὶ ἐξούλης δίκη, ἡ ἐξείρξεως. οἱ δὲ, τῇ πανολέθρῳ ἐσομένῃ τοῖς Ἕλλησιν. οὖλον γὰρ, τὸ ὀλέθριον· καὶ ἡ κατὰ πρόθεσις αὔξησιν ἔχει. ἢ ζοφώδη, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὐλῆς. μελάντεροι γάρ. ἢ καταιγίδας ἔχουσαν καὶ συρροφὰς ἀνέμων. εἴλλειν γὰρ, τὸ συρρέφειν. *Photii Lex. MS.* unde eximiam hanc glossam protulit Kusterus ad Suidam tom. ii. p. 281. Ejusmodi noctem pulchris versibus describit Argonauticorum poëta iv. 1695.

Νὺξ ἐφόβει, τήνπερ τε κατουλάδα κικλήσκουσι,
νύκτ' ὀλοήν· οὐκ ἄστρα διίσχανεν, οὐκ ἀμαρυγαὶ
μήνης· οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἤ τις ἀϊδνὴ
ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων.

ΚΑΤΡΟΣ, κακός. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΚΕΚΟΝΑ, παρὰ Σοφοκλεῖ. ἀπὸ τοῦ κτείνω, ἔκτονα, κέκονα. *Etymol. M.*

ΚΕΧΗΛΩΜΑΙ, πόδας δέδεμαι, συνέρραμμαι τοὺς πόδας. χηλεύειν γὰρ, τὸ ῥάπτειν. καὶ χηλινὸν, τὸ πλεκτὸν, ὁ Ἀνακρέων. καὶ χήλωμα, τὸ σπαρτίον, Σοφ. Πανδώρᾳ, ἢ Σφυροκόποις. *Hesych.*

ΚΗΡΥΚΕΙΟΝ. ἔστι προσηγορικὸν, καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάβδον κήρυκος. ἔστι καὶ κτητικὸν, σημαῖνον τὸ τοῦ κήρυκος, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Γράμμα κηρύκειον. *Etymol. M.*

Κιμμερίους φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ὑποκάτω τοῦ Πόντου εἶναι. γράφεται καὶ ΚΕΡΒΕΡΙΩΝ. καὶ ἔοικε καὶ Σοφοκλῆς περιπεπτωκέναι τῇ τοιαύτῃ γραφῇ· ὁμοίως καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. (187.) *Idem.*

ΚΙΝΑΔΟΣ, ἐπὶ τοῦ θηρίου—καὶ ἡ λοιδορία οἰκείως ἂν ἔχοι ἐπὶ τῶν πολυκινήτων—καὶ τῷ κινάδει Σοφοκλῆς. *Idem.* Spectat ad Aj. 103.

ΚΙΝΑΚΗ, ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ. *Idem.*

Κινάρα. ταύτην Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι ΚΥΝΑΡΑΝ καλεῖ· ἐν δὲ Φοίνιξι, ΚΥΝΑΡΟΝ·

Κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην.

Athenæus p. 70. Ἀπὸ κυνὸς λέγεται συντεθεῖσθαι παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ ἡ ΚΥΝΑΡΟΣ ἄκανθα, ἡ καὶ κυνάρα, ἣν ἡ κοινὴ γλῶσσα κυνόσβατον ὀνομάζειν οἶδεν. *Eustath.* p. 1822.

ΚΝΩΔΟΝΤΟΣ, τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους, τῆς ὀξείας εἰς τὸ καίνειν. ἀπὸ δὲ τοῦ μίρους τὸ ὅλον ξίφος δηλοῖ. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 1025.

ΚΟΙΝΟΣ—ἀδελφός. Σοφ. Ἀντιγόνῃ·

Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα.

καὶ ἐν Τδροφόροις· Πολύκοινον Ἀμφιτρίτην. *Hesych.*

ΚΟΚΚΟΒΟΑΣ ὄρνις, ὁ ἀλεκτρυών, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath.* p. 1479.

ΚΡΑΝΑΑ πόλις. τοῦτο τέτριπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λιξει. *Schol. Comici ad Acharn.* 75. Κραναὴν πόλιν, τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ Κραναοῦ. *Hesych.*

ΚΡΟΤΗΜΑ, ἐπὶ τῶν δολίων τάσσεται. *Idem.* Κεκροτημένοι. ἀντὶ τοῦ ἐρραπισμένοι. ἐθάδες πανούργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κεκροτημένου χαλκοῦ. καὶ Σοφ.

Τὸ πάνσοφον κρότημα, Λαέρτου γόνος.

Theocr. Schol. Vide Valckenarium ad sel. Idyll. p. 357.

ΚΤΩΜΗΝ, σὺν τῷ ι. Σοφ. ἀντὶ τοῦ κταοίμην. *Etymol. M.* Pertinet ad Trach. 191. Sic Œd. Col. 799. ζῷμεν.

ΚΥΑΜΩ ΠΑΤΡΙΩ. Σοφ. Μελεάγρω. ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμευόντων. διεκλήρουν δὲ αὐτὰς κυάμῳ, καὶ ὁ τὸν λευκὸν λαβὼν, ἐλάγχανεν. ἀνάγει δὲ τοὺς χρόνους, ὡς καὶ ἐν Ἰνάχῳ, Κυαμόβολον δικαστήν. *Hesych.* Vide Toupii Epist. Crit. p. 54.

Ἔξι ΚΥΔΟΣ ἀρσενικῶς καὶ σημαίνει παρὰ Συρακουσίοις τὴν λοιδορίαν. ἀπὸ γοῦν τοῦ κύδος, ΚΥΔΑΖΩ. Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις. ἀντὶ τοῦ λοιδορεῖται. Σοφ. Αἴαντι. (722.) *Etymol. M.* in Ἐκυδάσσατο.

ΚΥΚΝΙΤΙΣ, ἧς ὁ Κύκνος ἐβασίλευσε. Σοφ. ἐν Πηλεῖ, καὶ ἐν Ποιμέσι, Βοὴν Κυκνῖτιν. *Stephanus.*

ΚΥΛΛΑΙΝΩΝ ΚΑΤΩ. Σοφ. Φαίδρᾳ. τὰ ὦτα καταβαλὼν, ὅπερ οἱ σαίνοντες κύνες ποιοῦσιν·

Ἔσαινεν οὐρᾷ τῶτα κυλλαίνων κάτω.

οἷον τὸ, (Odyss. ρ΄. 302.)

Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.

Hesych.

ΚΥΜΒΗ, πλοίου εἶδος· Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΚΥΡΟΣ, ἐπιτευκτικὴ, καὶ κυρία. Σοφ. *Suidas* ex El. 919.

ΚΩΧΕΥΟΥΣΙΝ, ὀχοῦσι, μετεωρίζουσι. Σοφ. Καμικίοις·

Πιεσοί γε κωχεύουσιν ἀμφορεῖ δέμας.

Hesych. ex Etymol. Regio MS. emendatus a Ruhnkenio in Auctario.

ΛΑΓΟΣ. τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἑνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκῳ Σατυρικῷ πληθυντικὴ ὀνομαστική·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Athenæus p. 400. In Lexico MS. Bibliothecæ Reg. scriptum ἰκτὶς καὶ λαγοί. Forte verum est ἰκτῖδες, λαγοί.

ΛΑΙΘΑΡΓΟΣ. δηλοῖ μὲν κύνα. τροπικῶς δὲ σημαίνει καὶ ἐπίβουλον ἄνθρωπον κρύφα βλάπτοντα. καὶ ἔστιν ἐκεῖνος ὥσπερεί φασιν λαθροδήκτης, ἀπὸ κυνῶν. Σοφ.

Σαίνουσα δάκνεις, καὶ κύων λαίθαργος εἶ.

Eustath. p. 1493. Confer Suidam. Vocem λαίθαργος Plautus in Bacchidibus

e Græco translatis, novo, quod solens confixit, vocabulo reddidit *clam-mordax*, quod interpretibus non fuit observatum, v. ii. 27.

Et, præter eos agnos, meus est istic clam-mordax canis.

Erat in Græca fabula versus hujusce forte non multum absimilis.

ὑμὸς σὺν αὐτοῖς ἐστι λαίθαργος κύων.

ΛΑΜΠΗΝΗ, εἶδος ἀμάξης, ἐφ' ἧς ὀχοῦνται. *Hesych.* Ἔστι δὲ τοὔνομα ἡ Λαμπήνη ἐν τῇ Σοφοκλέους Ναυσικάᾳ. *Pollux* x. 52.

ΛΑΠΙΖΕΙΝ, παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ συρίζειν. καὶ ΒΑΥΒΑΝ, τὸ κοιμᾶσθαι, οἷον·

ἡ δὲ προὐκαλεῖτό με

βαυβᾶν μετ' αὐτῆς.

Eustath. p. 1761.

ΛΕΥΓΑΛΕΑ, διάβροχος. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* ΛΕΥΓΑΛΕΟΝ, τὸ ὑγρόν. Σοφ. Μύρῳ λευγαλέῳ. *Etymol. M.*

ΛΕΥΚΗΝ ΗΜΕΡΑΝ, τὴν ἀγαθήν. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Lex. MS. Sangerm.*

ΛΗΚΥΘΙΣΤΗΣ, ὁ μικρόφωνος. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.* Vide Suidam in voce.

ΛΙΒΑΝΟΝ λέγε τὸ δένδρον· τὸ δὲ θυμιώμενον, λιβανωτόν. εἰ καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν Λίβανον καὶ τοῦτο Σοφοκλῆς λέγει. *Phrynichus Ecl. nom. Att.*

ΛΙΓΔΟΙ, χοάναι, τύποι, εἰς οὓς κατέρχεται τὸ ἐν τῇ χώνῃ διὰ τῶν κεντημάτων. ἦσαν δὲ πήλινοι. Σοφ. *Hesych.* in Γλίδου χοάναι. Pertinet ad versum e Captivis servatum a Polluce. Fragm. ii.

ΛΙΚΝΟΙΣΙ ΠΡΟΤΡΕΠΕΣΘΑΙ. λίκνα ἱστάντες προσάγεσθαι· ἃ ἐστι κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λήϊα ἐπετίθετο, ἅπερ εἰσὶ καρποὶ πύρινοι. *Idem.* Pertinet ad fragmentum e Plutarcho et Clemente relatum inter incerta lx.

ΛΙΠΟΨΥΧΕΙΝ. Σοφ. Πηλεῖ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΛΙΤΡΑ. ἦν μὲν νόμισμά τι, ὡς Δίφιλος. ἐπὶ δὲ τοῦ ϛαθμοῦ Ἐπίχαρμός τε καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο. Σοφοκλῆς δὲ ΛΙΤΡΟΣΚΟΠΟΝ φησὶ τὸν ἀργυραμοιβόν, ἀπὸ τοῦ νομίσματος. *Photii Lex. MS.*

ΛΥΚΟΚΤΟΝΟΥ Θεοῦ. Σοφ. Ἠλέκτρᾳ. (6.) Ἀρίσαρχος, διὰ τὸ τὸν Θεὸν νόμιον εἶναι, καὶ τὴν τῶν βοσκημάτων φυλακὴν ποιούμενον τὸν Ἀπόλλωνα, ἀναιρεῖν τοὺς λύκους. ἔστι γὰρ ὁ λύκος ἱερὸν Ἀπόλλωνος. *Hesych.*

ΛΥΜΕΩΝ, ὁ φθορεύς. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 573.

ΜΑΓΑΔΙΣ, ψαλτικὸν ὄργανον. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΜΑΓΝΟΝ. Σοφ. Ὀδυσσεῖ. τὸν μέγαν, τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα. *Idem.*

ΜΑΙΕΥΤΡΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ μαῖαν. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΜΑΡΕΙΝΗ, ἡ μεμαρασμένη ὕλη, καὶ τοὺς ἀνθρακευτάς. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

Δίγονος ΜΑΣΘΛΗΣ, διπλοῦς ἱμάς. ἢ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφὴν ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκέχρωστο. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ·

ἰδοὺ δὲ φοίνιον

μάσθλητα δίγονον.

Etymol. M. ΜΑΣΘΛΗΤΑΣ, ἱμάντας, ἡνίας. καὶ ἡ μάσθλη, ἡνία. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ καὶ Συνδείπνοις. *Hesych.*

ΜΑΣΤΑΚΑΣ, τὰς ἀκρίδας Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηνται καὶ ΜΑΣΤΑΚΕΣ, αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεται κεῖσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φινεῖ. *Eustath.* p. 1496.

Ἡ μέλλουσα γαμεῖσθαι, μελλονύμφη. βέλτιον δὲ, ὡς Σοφοκλῆς ὠνόμασε, τῆς ΜΕΛΛΟΓΑΜΟΥ. ταύτην δὲ καὶ ΤΑΛΙΝ καλεῖ. (Antig. 627.) *Poll.* iii. 45.

ΜΗΛΑ. Σοφοκλῆς, φησὶν ὁ γραμματικὸς Ἀρισοφάνης, δόξειεν ἂν που καὶ τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. *Eustathius* p. 877. Σοφοκλῆς γοῦν, φασὶ, τὸν Ἀχιλλέα τραφῆναι εἰπὼν ἐν τῷ Πηλίῳ πᾶν μῆλον θηρῶντα, δόξοι ἂν τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. *Idem* p. 1648.

ΜΗ ΝΟΜΙΣΟΝ, ἀντὶ τοῦ, μὴ νομίσῃς. Σοφ. Πηλεῖ. *Lex. MS. Sangerm.* Sic apud Comicum μὴ ψεῦσον, Thesmoph. 870. ubi vide quæ notavimus.

ΜΗΤΗΡ, ἡ τεκοῦσα---ἡ μαχὸν ἐπισχοῦσα, ὡς Σοφοκλῆς. *Pollux* iii. 10.

ΜΗΧΑΝΟΡΡΑΦΟΣ, ἐπινοητὴς κακῶν, κατασκευαστής. τὰ φαῦλα μηχανώμενος. Σοφ. *Suidas* ex Œd. T. 387.

ΜΙΑΙΝΕΣΘΑΙ καὶ ΕΚΜΙΑΙΝΕΣΘΑΙ, τὸ ὀνειρώττειν. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΜΙΑΝ ΜΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ κατὰ μίαν. Σοφ. Ἔριδι. *Lex. MS. Sangerm.* Eadem loquendi forma, qua μᾶλλον μᾶλλον dicunt, quod apud Suidam vide, et ὅσον ὅσον apud Comicum Vespis 213. Latini *magis magis, minus minus.* Vide Hieron. Columnam ad Ennii fragmenta p. 99.

ΜΙΝΥΡΕΤΑΙ, ᾄδει, κλαίει, θρηνεῖ, εὐφώνως λέγει. Σοφ. *Suidas* ex Œd. Col. 671.

ΜΝΕΙΑΝ, τὴν μνήμην. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Lex. MS. Sangerm.* Eamdem glossam habent Photius et Suidas, sed absque dramatis indice. El. 392.

ΜΟΛΙΒΟΣ καὶ ΜΟΛΥΒΔΟΣ. εἰ μὲν ι ἐστὶν, τὸ δ' οὐκ ἔστιν, οἷον·

Καὶ μόλιβος ὥστε δίκτυον

κατῆγε. - - - Σοφοκλῆς. ἐὰν δὲ τὸ υ, τὸ δ. *Etymol. M.* Legitur apud Plutarchum Moral. p. 75. innominati Tragici versus, qui forte idem est, quem Etymologici auctor laudat, ab alterutro immutatus. Juxta Grammatici canonem senarius apud Plutarchum sic scribi debuit:

Μολυβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν.

ΜΥΝΔΟΣ. μύνδος ἰχθὺς, Σοφοκλῆς· ὁ μὴ αὐδῶν. ὅθεν καὶ ἕλλοψ, ἀπὸ τοῦ ἐλλειπῆ τὴν ὄπα ἔχειν. *Etymol. M.* Vide Casaubonum ad Athenæum p. 538.

ΜΥΝΗΣ, *nomen proprium.* Τὸ γοῦν Μύνης, Ὅμηρος μὲν Μύνητος κλίνει· Σοφοκλῆς δὲ ἰσοσυλλάβως. *Eustath.* p. 1017.

ΜΩΛΥΣ, ὁ ἀμαθής. Σοφοκλῆς δὲ Φαίδρᾳ, ΜΕΜΩΛΥΣΜΕΝΗ, παρειμένη. *Hesych.* Timon Phliasius apud Diog. Laërt. vii. 170. Cleanthem qui erat obtusi et tardi ingenii μωλύτην appellat.

ΝΑΡΟΝ, τὸ ὑγρὸν, παρὰ τὸ νῶ ῥῆμα· δηλοῖ τὸ ῥέω. ὁ μέλλων νάσω. γίνεται ναρός. καὶ τὸ οὐδέτερον, ναρόν. Σοφ. Τρωΐλῳ·

Πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά.

οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. καὶ ἴσως ἡ συνήθεια τρέψασα τὸ α εἰς ε, λέγει νερόν. *Orionis Thebani Etymol. MS.* Confer vulgatum Etymologicon, et Salmasium ad Hist. Augustam p. 311.

ΝΑΥΚΛΗΡΟΝ πλάτην, ναυτικήν. Σοφ. Ναυπλίῳ πυρκαεῖ. *Hesych.*

ΝΕΝΩΤΑΙ, νινόηται. παρὰ Σοφοκλεῖ Ἑλένης γάμῳ. *Etymol. M.*

ΝΕΥΡΟΣΠΑΔΗΣ ἄτρακτος, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φιλοκτήτῃ. (290.) ὃν ἀφίησί τις, τῇ νευρᾷ ἐπισπώμενος αὐτόν. *Suidas.*

ΝΗΛΙΠΟΤΣ, ὁ ἀνυπόδητος. *Idem* ex Œd. Col. 349.

ΝΩΜΩΝ, κρίνων, ἐξετάζων. Σοφ. *Idem* ex Œd. T. 300. ubi glossa, ἐρευνῶν, σκοπῶν. Plato in Cratylo citatus a Musgravio ad Eurip. Phœn. 1290. τὸ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτόν.

ΞΑΝΩ, κοπιάσω. Σοφ. Ποιμέσιν. Ἕκτωρ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχεσθαι, φησίν·

Ἡδὺ ξανῆσαι, καὶ προγυμνάσαι χέρα.

Photius, Suidas. Senarium vertit Grotius:

Sic dulce manibus prælio proludere.

ΞΑΣΜΑ, Σοφοκλῆς. *Pollux* vii. 30. Sic nimirum appellavit τὸ ξανθὸν ἔριον.

ΞΗΡΑΛΟΙΦΕΙΝ ἐλέγετο χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι.---μήποτε καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἀλειπτῶν λεγόμενον ξηροτρίβεσθαι οὕτως ἔλεγον. Σοφ. Πηλεῖ·

Καὶ ξηραλοιφῶν εἵματος διὰ πτυχῶν.

Harpocration.

ΞΥΜΒΟΛΟΤΣ, τὰς διὰ τῶν ταρμῶν οἰωνισμὰς ἔλεγον. ἀνετίθεντο δὲ οὗτοι Δήμητρι. τινὲς δὲ, τὰς διὰ τῆς φήμης γινομένας μαντείας, ἃς Φιλόχορός φησι Δήμητρα εὑρεῖν. Σοφ. Ἀχαιῶν συλλόγῳ. *Hesych.*

ΞΥΝΕΡΞΕΤΕ, ἀποκλείσετε. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 593.

ΟΔΟΣ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησὶν, Ἢ ἐν ὁδῷ καθελών. ἀντὶ τοῦ ἐν λόχῳ καὶ ἐνέδρᾳ. τοιοῦτον δὲ εἶναι καὶ τὸ Ὁμηρικόν φασιν, (Ἰλ. α'. 151.) Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι. εἰ δὲ ψιλωθείη ἡ προτέρα, σημαίνει τὸν βαθμὸν, ὡς παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.---Ἢ ἐν ὁδῷ καθελών, ἀντὶ τοῦ, ἐνεδρεύοντα ἑλών, τουτέστιν ἔν τινι ἐνέδρᾳ καταβαλών---Καθελών. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησὶν, Ἢ ἐν ὁδῷ καθελών, ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν ἢ ἀποκτείνας. ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ. *Harpocrationis* tres istæ glossæ sic conjungendæ erant, ut intelligeretur quænam esset χρῆσις, quam ille Sophoclis auctoritate firmarit, nempe nominis ὁδὸς, adhibiti pro λόχος vel ἐνέδρα. Tenuati ὁδὸς significantis βαθμὸν usum e Sophocle etiam confirmare poterat, apud quem hoc sensu occurrit in Œd. Col. 57. 1590.

ΟΔΟΣ, οὐδός. Σοφ. *Suidas* ex Œd. Col. 1590.

ΟΙΑΤΑΝ, κωμήτην. οἶαι γὰρ αἱ κῶμαι. *Hesych.* ΟΙΗΤΑΣ, τοὺς κωμήτας. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. *Photii Lex. MS.*

ΟΙΑΤΙΔΟΣ ΕΚ ΝΟΜΟΤ. Σοφ. Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ. (1061.) τῆς προβατευομένης ἐκ νεμήσεως· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ δήμου. κακῶς, οὐ γὰρ ἐγγὺς κεῖται. *Hesych.* Ἀπὸ δὲ τῶν οἰῶν, καὶ οἰάτιδος νομοῦ μέμνηταί τις παλαιὸς, τοῦ ἀπὸ προβάτων κατανεμομένου. *Eustath.* p. 1165.

ΟΚΡΙΑΖΩΝ, τραχυνόμενος. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΟΛΕΘΡΙΟΝ. μέχρι θανάτου. Σοφ. Ὀλέθριον αἰκίζει. *Suidas* ex Aj. 402.

ΟΛΚΙΑ Σοφοκλῆς τὰ πηδάλια ἐν Ναυπλίῳ ὠνόμασε. *Poll.* x. 134.

ΟΛΟΣΠΑΔΕΣ, ὅλαι καταπεινόμεναι καὶ κατασπώμεναι. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

Τὰς δὲ ταινίας, ΟΛΟΣΤΗΜΟΝΟΥΣ ΤΟΛΥΠΑΣ Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. *Pollux* vii. 32.

ΟΜΜΑΤΕΙΟΣ ΠΟΘΟΣ. διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι. Ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίγνετ' ἀνθρώποις ἐρᾶν. καὶ Σοφ. ἐν Ἀχιλλέως ἁρπαῖς ΟΜΜΑΤΑ ΠΛΑΤΥΛΟΓΧΑ φησίν. *Hesych.* a Jo. Toup emendatus Epist. Crit. p. 133.

ΟΜΟΓΝΙΟΙ ΘΕΟΙ, οὓς οἱ συγγενεῖς κοινῶς ὀργιάζουσιν. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad Œd. Col. 1333.

ΟΜΟΥ. Vide ad Antig. 1180.

ΟΜΠΝΙΟΝ ΝΕΦΟΣ, μέγα, πολὺ, νῠξημένον. Σοφ. Θυσεῖ. *Suidas* et *Photius* in *Lex. MS.* ubi Ὄπνιον.

ΟΝΑΙΑΤΟ, ἀπολαύσειαν. Σοφ. *Suidas* ex El. 211.

ΟΠΙΣΑΜΒΟΝ. ταύτην Χρύσιππος τάττει καθὰ τῶν χειρῶν ἐν τοῖς πράγμασι προεωνένταν, παρὰ τὸ ἀεὶ ὀπίσω βαίνειν. μέμνηται δὲ τοῦ ὀνόματος Σοφοκλῆς. *Appendix Vatic. Proverb.* iii. 36. Ἐν δὲ τῷ κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ καὶ ΟΠΙΣΑΜΒΩ εὕρηται, ἡ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις. *Eustath.* p. 862.

ΟΡΓΑΣΑΙ, τὸ πηλοποιῆσαί ἐστι, καὶ ὑγρᾷ ξηρὸν μίξαι. Σοφ. Θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι. *Etymol. M.* in Ὀργάδα γῆν. Conter Hesychium in Ὀργάσαι. Comicus Av. 839. Πηλὸν ἀποδὺς ἔργασον.

ΟΡΓΑΣΜΟΣ, μαλαγμός. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ λέγων·

Καὶ πρῶτον ἀργὸν πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν.

καὶ Ἀττικοὶ δὲ ἰδίως λέγουσιν ὀργάσαι, καὶ τὰ ὑγρὰ τοῖς ξηροῖς μίξαι καὶ ἀναφυράσαι, καὶ οἷον πηλὸν ποιεῖν. E scholiis MS. in Hippocratem. Vide Timæi Lexicon Platon. p. 129.

ΟΡΘΟΚΕΡΩΣ. ὀρθόθριξ. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Κέρας ἡ κόμη. ὃ καὶ Ὅμηρον δηλοῦν τινες ἔφασαν, εἰπόντα τὸν Πάριν, Κέρ' ἀγλαόν. (Ἰλ. λ'. 385.) ὅθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, Ὀρθοκέρως φρίκη, οἷον ὀρθόθριξ. *Poll.* ii. 31.

ΟΡΘΟΠΤΕΡΟΝ. Σοφ. Αἰθίοψιν. ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνούς. τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα, πτερὰ ἔλεγον, καὶ τὰ περισσά. *Photii Lex. MS.* Vide Hesychium in Ὀρθόπτερος.

ΟΡΘΟΦΡΩΝ, ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΟΡΜΕΝΟΣ, ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος παρὰ Ἀττικοῖς, διὰ τὸ ἐξορύσσειν καὶ βλαστάνειν, ἤγουν ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηνθηκώς. ὅθεν καὶ ΕΞΟΡΜΕΝΙΖΩ ῥῆμα. Σοφ.

Καξορμενίζει, κοὐκ ἐπισχολάζεται
βλάστη.

τουτέστιν οὐ σχολὴν ἡ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ὁρμᾷ εἰς αὔξην κατὰ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτά. *Eustathius* p. 899. *Athenæus* p. 62.

ΟΥΔΕΝ ΕΡΓΟΝ, οὐδὲν ὄφελος. Σοφ. *Suidas* in Ἔργον εἰπεῖν. ex Aj. 852.

ΟΥΚ ΕΚΦΡΩΣΙΝ, οὐκ ἐξαφῶσιν. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Vide Comicum Vesp. 156.

ΟΥ ΚΩΦΙΖΕΙ, *οὐ βλάπτει. Σοφ. ἐν Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. Ibid.* ubi male scriptum *οὐκ ὄφιζεν.* Vide Hesychii interpretes ad glossam *Οὐ κωφεῖ.*

ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΧΝΗ, *ἡ δρόσος. Suidas* ex Œdipo Col. 681.

ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΑΧΟΣ, *τὸν κονιορτόν. Σοφ. Photii Lex. MS.* ex Antig. 418.

ΟΥΡΙΣΑΙ, *ἀποκαταςῆσαι εἰς οὖριον. Idem.* Pertinet hæc glossa ad Œd. T. 696. Nomen *Σοφοκλῆς*, quod subjici debebat, librarii errore in fine præcedentis glossæ positum fuit, *οὐρὰν, αἰδοῖον. Σοφ.*

ΟΦΕΛΜΑ, *αὔξημα. Σοφ. Idem.*

ΟΧΟΣ ΑΚΕΣΣΑΙΟΣ. *ἐδόκουν αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι. ἡ γὰρ Ἄκεσσα, Σικελικὴ πόλις. Σοφ. Τδροφόροις. Idem.*

ΠΑΘΑΙ. *αἱ συμφοραί.—πάθας θηλυκῶς, πάθη, ξυμφοράς. Σοφ. Suidas* Œd. Col. 7. Aj. 295.

ΠΑΛΙΝΣΚΙΟΝ, *ζοφερόν. Σοφ. Ἰνάχῳ.*

Χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ.

Harpocrat.

ΠΑΠΠΟΣ, *ἀκάνθης ἄνθημα. ἐπὰν γηράσῃ καὶ ἀποξηρανθῇ, καὶ ὑπὸ ἀνέμων ἐκριπίζεται, καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλει. Hesych.* Pertinet ad Sophoclis senarium, quem servavit *Plutarchus* Moral. p. 1100.

Γραίας ἀκάνθης πάππος ὡς φυσώμενος.

Lanugo velut afflata veteris cardui.

ΠΑΡΑΚΡΟΤΕΤΑΙ, *ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾷ.—μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἰξάντας τι, ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα, καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. καὶ Σοφοκλῆς πού·*

Ὡς μήτε κρούσῃς, μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς.

Harpocration, quem falso citasse suspicor. Pentameter hic elegiacus Theognidis potius quam Sophoclis esse videtur.

ΠΑΡΑΡΥΜΑ ΠΟΔΟΣ. *Σοφ. Πολυξένῃ. ὡς κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ εἵματος πρὸς κάλλος. τινὲς δέ, σχοινίον ἐν ταῖς ναυσίν· οἱ δὲ, ὑπόδημα. Hesych.*

ΠΑΡΑΣΑΓΓΑΙ, *τὰ τριάκοντα ςάδια παρὰ Πέρσαις· παρ' Αἰγυπτίοις δὲ, ἑξήκοντα. παρὰ δὲ, Σοφοκλεῖ ἐν Ἀνδρομάχῃ ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἴρηται. Etymol. M.*

ΠΑΡΕΣΤΙΝ, *ἐκ παντὸς δυνατόν ἐςιν. Photii Lex. MS.* Pertinet ad Œd. T. 766.

ΠΑΡΟΥΣΙΑ. *λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας - - - καὶ ἐπὶ τοῦ παρεῖναι, ὡς καὶ ἐν τοῖς Νίπτροις Σοφοκλέους·*

τὴν παρουσίαν

τῶν ἐγγὺς ὄντων.

Photii Lex. MS. et *Suidas.*

ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ. *Σοφ. ὁ γὰρ πατροφόντης, καὶ μητροφόντης, ποιητικόν. Pollux* iii. 13.

ΠΕΛΟΝ, *ὑπόφαιον. ἀγνοοῦντες δέ τινες γράφουσι πέλιον. ὡς καὶ Σοφ. ἐν Ποιμέσι, καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ φησί·*

Κυνὸς, πέλης τε μηκάδος ῥινὸν βοός.

Erotiani Lex. Hippocrat.

ΠΕΜΦΙΞ. *νυνὶ δὲ ἀρκέσει τοῖς γραμματικοῖς ἀκολουθήσαντα, κατὰ τὴν ἐκείνων διάταξιν εἰπεῖν τι περὶ τῶν κατὰ τὴν πέμφιγα σημαινομένων. δοκεῖ μὲν γὰρ αὐτὴν ἐπὶ τῆς φυσῆς Σοφοκλῆς ἐν Κόλχοις λέγειν·*

Ἀπῆξε πέμφιξ Ἰονίου πέλας πόρου.

καὶ ὁ αὐτὸς ἐν Σαλμωνεῖ Σατυρικῷ·

Καὶ τάχ' ἂν Κεραύνια

πέμφιξι βροντῆς καὶ δυσοσμίας βάλοι.

ἐπὶ δὲ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ τῆς πέμφιγος ὀνόματι Σοφοκλῆς ἐν Κόλχοις κατὰ τάδε τὰ ἔπη·

Κἀπεθαύμασα

τηλέσκοπον πέμφιγα χρυσείαν ἰδών.

ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι κατὰ τόδε τὸ ἔπος ἐν Σαλμωνεῖ Σατυρικῷ παρὰ Σοφοκλεῖ·

Πέμφιγι πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλῳ πυρός.

Galenus Comment. i. ad Hippocratis περὶ τῶν ἐπιδημίων vi. p. 454. edit. Basil. emendatus a Bentleio Epist. ad Millium p. 57.

ΠΕΝΘΕΡΟΣ, *τῷ νυμφίῳ ὁ τῆς κόρης πατήρ. Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἔμπαλιν. εἶπε γὰρ πενθερὸν, τὸν γαμβρὸν ἐν Ἰφιγενείᾳ. Ὀδυσσεύς φησι πρὸς Κλυταιμνήστραν περὶ Ἀχιλλέως·*

Σὺ δ' ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν.

ἀντὶ τοῦ γαμβρῶν. Suidas. Γαμβρὸν δὲ, *τὸν νυμφίον, ἢ τὸν κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖον. ἐναλλάσσεται δὲ τὸ ὄνομα πολλάκις. Σοφοκλῆς δὲ τὸν πενθερὸν ἀντὶ τοῦ γαμβροῦ λέγει. Etymol. M.* in Γάμος. Vide not. ad Œd. T. 70.

ΠΕΣΣΑ ΠΕΝΤΕΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΚΥΒΩΝ ΒΟΛΑΣ. *Σοφ. Ναυπλίῳ Πυρκαεῖ.* (fragm. vi.) *παρ' ὅσον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον. διαφέρει δὲ πεττεία κυβείας. ἐν ᾗ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναῤῥίπτουσιν· ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσι. Hesych. Poll.* ix. 97. *Eustathius* p. 1397. Πεττεία, *ἢ πεσσεία, ὡς Σοφοκλῆς. Poll.* vii. 203.

ΠΗΛΟΣ. *κάπηλος, ὁ μεταβολεὺς, καὶ οἰνοπώλης. παρὰ τὸ χέειν τὸν πηλὸν, ἤγουν τὸν οἶνον. τινὲς οἴονται ἓν ἀνθ' ἑνὸς εἶναι, πηλὸν καὶ οἶνον, ἐκ τοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ·*

Πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται.

ὁ μὲν οὖν Σοφοκλῆς εὐεπίφορος εἰς τὸν πηλόν. Etymol. M. Vide Gatakerum, Operum tom. i. p. 446. et Toupium ad Suidam ii. 66. Inde inter fragmenta Sophoclis retulit Heathius hæc verba εὐεπίφορος ἐς τὸν πηλὸν, quæ Sophoclis non sunt, sed grammatici significantis usum vocis πηλὸς Sophocli adamatum fuisse et frequentatum, ut quum ad Aj. 613. Scholiastes ait: εὐεπίφορος δὲ ὁ ποιητὴς ἐπὶ τὰς τοιαύτας μελοποιΐας. et ad Antig. 897. εὐεπίφορος Σοφοκλῆς εἰς τὸ ΤΡΕΦΩ ἀντὶ τοῦ ΕΧΩ λέγειν. Non animadvertit mancam et mutilam esse Suidæ notam, quæ ex Etymologo suppleri debet.

ΠΟΡΣΥΝΕΤΑΙ, *ὁδεύεται. ἀπὸ τοῦ πόρου. Σοφ. Photii Lex. MS.* Pertinet ad Phil. 781.

ΠΡΟΝΟΤΣΤΕΡΟΣ, *ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος. Σοφ. Αἴαντι μαστιγοφόρῳ* (119.)

Lex. MS. Sangerm. Προνούστερος, προμηθέστερος, προνοητικώτερος. *Suidas.* Male in Photii Lexico scriptum προυνουστέρως, ἀντὶ τοῦ προνοητικωτέρως. Σοφ.

ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΟΣ Ἀπόλλων. ἐπεὶ πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἱδρύοντο. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad El. 637.

ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ. (Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. 411.)

Ὡς' οὐ Κρέοντος προστάτου γιγράψομαι.

ἀπὸ τοῦ Ἀθήνησι νομίμου ἀνάγει εἰς τοὺς ἥρωας. ἔνεμον γὰρ προστάτην οἱ μέτοικοι· καὶ οἱ μὴ ἀπογραφόμενοι τοῦτον, ἀπροστασίου δίκην ὤφειλον. *Hesych.*

ΠΡΟΣΧΗΜΑ. καὶ ἡ πρόφασις, καὶ τὸ οἱονεὶ προκάλυμμα· ἔτι δὲ καὶ τὸ καλλώπισμα. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (525. 682.) *Thomas Mag.*

ΠΤΕΡΤΓΕΣ, τὰ πηδάλια. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

Τὸ ΠΤΥΟΝ, καὶ πτέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὕστερον, ὡς Αἴλιος Διονύσιός φησι· πτύον δὲ Σοφοκλῆς, ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ. *Eustath.* p. 948.

ΠΤΓΑΡΓΟΣ, εἶδος ἀετοῦ. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὥσπερ ἐναντίως μιλαμπύγης ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς. *Etymol. M.*

ΠΤΝΔΑΞ. Vide in ΑΠΤΝΔΑΚΩΤΟΣ.

ΡΑΙΚΟΥΣ. οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφοκλῆς τῇ λέξει κέχρηται. *Photii Lex. MS.* At juxta Eustath. ad Ἰλ. μ'. p. 890. Sophocles voce Γραικοὶ usus est: ΓΡΑΙΚΟΥΣ, ἡ μὲν συνήθεια καὶ Σοφοκλῆς δέ που κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προφέρουσιν ἐπὶ Ἑλλήνων. οἱ βάρβαροι δὲ Ῥαικούς φασι δίχα τοῦ γ, ὡς ἐν παλαιᾷ εὕρηται ῥητορικῷ λεξικῷ.

ΡΑΚΤΗΡΙΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ ταῖς κώπαις, διὰ τὸ ἀράττεσθαι. καὶ ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ·

Μέλη βοῶν ἄναυδα καὶ ῥακτήρια.

ἀντὶ τοῦ ψοφώδη καὶ θορυβώδη. *Hesych.*

Πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς, ῥαχίας καλεῖται. καὶ γῆ δέ τις ἐν τοῖς μετάλλοις οὕτω καλουμένη. παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ΡΑΧΙΑ λέγεται ἡ τοῦ ὄρους. *Etymol. M.* in Ῥάχις.

ΡΑΧΟΙ, αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι·

Ῥάχοισιν ἑρκάδος σέγης.

Σοφοκλῆς δὲ, τοὺς φραγμοὺς ποίμνης. Ῥάχους, τὰς ἀκανθώδεις καὶ τραχείας ῥάβδους λέγουσι. *Photii Lex. MS.*

ΡΑΨΩΔΟΣ ΚΥΩΝ, ἡ Σφίγξ. οὕτως Σοφ. *Idem.* Pertinet ad Œd. T. 391.

ΡΕΙΤΑ. ἐν Ἐλευσῖνι δύο ναμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς πηγῆς, καλούμενα Ῥειτά. οὕτως Σοφ. Ῥειτῶν, τόπος ἱερῶν ῥευμάτων. *Idem.*

ΡΗΤΩΡ, συνήγορος, δικολόγος. καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην κριτὴς παρὰ Σοφοκλεῖ. *Photii Lex. MS.* et *Suidas.*

ΡΙΚΝΟΣ, ὁ περιφερικῶς παρὰ Σοφοκλεῖ. ΡΙΚΝΟΥΣΘΑΙ, τὸ διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαῤῥέφεσθαι κατ' εἶδος. λέγεται δὲ καὶ ῥικνοῦσθαι, τὸ καμπύλον γίγνεσθαι, ἀσχημόνως καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφύν. Σοφ. Ἰχνευταῖς. *Photii Lex. MS.*

ΡΥΤΗΡΕΣ, χαλινοὶ, ἱμάντες, ἡνίαι. Ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου πώδης. Σοφ.

Idem. Confer Hesych. in Ῥυτῆρι κρούων. Sophoclis versus sic scribendi.

Καὶ μὴν ὑβρίζων αὐτίκ' ἐκ βάθρων σ' ἰλῶ
ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου πόδος.

ἰλῶ futurum est Atticum pro ἰλάσω.

ΣΑΓΜΑ, ἡ θήκη τοῦ ὅπλου· τάγη δὲ, τὸ ὅπλον. Σοφ.

Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι.

Suidas. Σάκος, ἀσπίς. ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι ΣΑΓΗΝ, τὴν ὅλην πανοπλίαν λέγουσιν, ὡς Σοφοκλῆς. *Apollonii Lex. Homericum.*

ΣΑΚΟΔΕΡΜΙΤΗΣ. Σοφ. Τρωΐλῳ. οἱ μὲν τὸν ὄφιν· οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεσθίοντα. ἄμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα. *Photius* et *Lex. MS. Sangerm.* Confer Hesychium in Σακοδερμιστής.

ΣΑΛΑΒΗΝ. Σοφοκλῆς τὴν ὀπήν. ΣΑΛΑΜΒΗ, ὀπὴ, καπνοδόκη. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* Prior glossa est etiam in *Lex. MS. Sangerm.*

ΣΑΛΗΤΟΝ. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. ἀντὶ Σαράπιδος. ἢ βαρβαρικὸν χιτῶνα. οἱ δὲ καὶ μεσόλευκον αὐτὸν εἶναι φασί. *Hesych.*

ΣΕΙΡΙΟΤ κυνὸς δίκην. Σοφοκλῆς, τὸν ἀεργὸν κύνα. ὁ δὲ Ἀρχίλοχος, τὸν ἥλιον. Ἴβυκος δὲ, πάντα τὰ ἄεργα. *Idem.*

ΣΕΛΑΣ οὐ μόνον πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἡλίου. ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὀπὴ, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. *Eustath.* p. 1908. Hinc collige *fenestram*, quæ ὀπὴ communiter dicitur, Sophoclem appellasse σέλας.

ΣΕΜΝΑ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια. Σοφ. τὰ ἄῤῥητα, καὶ' ἀνεξήγητα μυστήρια. *Hesych.*

ΣΙΑΓΟΝΟΣ δὲ μνημονεύει Σοφοκλῆς Ἀμύκῳ·

Σιαγόνας τε δὴ
μαλθακὰς τίθησι.

Athenæus l. iii. p. 94.

ΣΙΚΛΟΣ (*Lex. Sangerm.* ΣΙΓΛΟΣ) καὶ τὸ ἐνώτιον, καὶ σαθμὸς βαρβαρικὸς δυνάμενος ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΣΙΛΦΙΟΤ ΛΕΙΜΩΝ. Σοφ. περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σίλφιον φερούσης. *Hesych.*

ΣΟΥΣΘΩ παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 1414.) ἐκ τοῦ σοέσθω συναιρεθέν. *Philemon Grammat. MS.*

ΣΟΦΙΣΤΑΣ μὲν καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Σοφ.

Μέν' εἰς σοφισὴν τὸν ἐμόν.

Schol. Pindari ad Isthm. v. 36. Οἱ παλαιοὶ σοφοὺς ἐκάλουν ἅπαντας τοὺς τεχνίτας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ, φασὶ, τὸν κιθαρῳδὸν, σοφισὴν λέγει. *Eustath.* p. 1023. Confer Athenæum p. 632.

ΣΤΑΘΜΟΣ, ἡ ἔπαυλις, ἣν Σοφοκλῆς μεταπλάσας ΣΤΑΘΜΑ λέγει. *Philemon Grammat. MS.* Pertinet ad Œd. T. 1139.

Ἐγγαστρίμυθον ἢ Ἐγγαστρίμαντιν Σοφοκλῆς ΣΤΕΡΝΟΜΑΝΤΙΝ φησίν. *Schol. MS. Platonis.* Confer Pollucem ii. 162. et Suidam in Ἐγγαστρίμυθος.

ΣΤΟΜΩΔΗ, τὰ εὔστομα, καὶ εὔφημα. Σοφ. *Poll.* ii. 101.

ΣΤΡΑΒΑΛΟΚΟΜΑΝ, *οὐλοκομᾶν. Hesych. οὐλοκόμος, οὐλοκέφαλος. τὸν δὲ τοιοῦτον στραμβολοκομᾶν Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. Pollux* ii. 23.

ΣΥΑΓΡΟΣ. *Σοφοκλῆς τὸ σύαγρος ἐπὶ κυνὸς τάσσει, ἀπὸ τοῦ σῦν ἀγρεύειν. Lex. MS. Bibl. Reg.* Vide in Ἀχιλλ. Ἐρασταῖς fragm. v.

ΣΦΑΓΕΤΣ *παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ ξίφος. Pollux* vi. 191. Pertinet ad Aj. 815.

ΣΧΟΛΗ. *ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως, βραδέως, οὐδαμῶς. Σοφ. Suidas* ex Ed. T. 434. Sic etiam in Antig. 390.

ΣΩΚΕΙΝ, *τὸ ἰσχύειν. Σοφ. ἐν Ἠλίκτρᾳ.* (119.) *Etymol. M.* in *Σῶκος. Eustath.* p. 854. extrema.

ΤΑΡΒΕΙ, *φοβεῖται. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ταρβεῖν, ἀντὶ τοῦ τιμᾶν. Suidas* ex Ed. Col. 292.

ΤΑΥΡΟΦΑΓΟΝ, *τὸν Διόνυσον. Σοφ. ἐν Τυροῖ. ὅτι τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο. ἢ τὸν ὠμηστήν. ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τὸν Κρατῖνον μετήνεκται τοὔνομα. Etymol. M.* e scholiis ad Comici Ranas 360. quæ Suidas etiam descripsit.

Τελούμενοι, *οἱ τὰ μυστικὰ διδασκόμενοι. σύστοιχον δὲ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν* ΤΕΛΟΣ, *οὗ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. Philemon Gramm. MS.*

ΤΕΩΣ---*Σοφ. ἀντὶ τοῦ πρότερον, ἢν πρὸ μικροῦ. Suidas.*

ΤΗΤΑΣΘΑΙ, *φερίσκεσθαι. Σοφ. Idem.* (Phil. 383. Ed. Col. 1618.)

ΤΟ ΘΕΡΜΟΝ ΤΟΥ ΟΒΕΛΟΥ. *ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων τὰ χείρονα ἀντὶ τῶν κρειττόνων ἡ παροιμία, ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρασσομένων κατὰ τὸ πεπυρωμένον τῶν ὀβελίσκων. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς. Photii Lex. MS. Suidas. Zenobius* Prov. vi. 19.

ΤΟΠΑΖΕΙΝ, *σοχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠριγόνῃ·*

ἃ δὲ

δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

Quod jam mihi

videor videre, scire compertum volo.

Etymol. M. Eadem fere in *Photii Lexico* leguntur: *Τοπάζειν, οἷον σοχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ ἐτόπαζον ὁμοίως. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ Ἠριγόνῃ·*

ἃ δὲ

δοκῇ τοπάζων, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

διὸ καὶ ὑποτοπεῖν, τὸ ὑπονοεῖν λέγουσι. Legisse videtur *δοκῇ 'τόπαζον.* Idem est *δοκὴ*, quod *δόκησις.* Vide not. ad Trach. 425.

ΤΡΑΣΙΑ *λέγεται ὁ τόπος, ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνεται, παρὰ τὸ τερσαίνειν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῷ ἑτέρῳ Ἀμφιαράῳ ἐπὶ τῆς ἄλω ἐτίθη τὴν λέξιν. Lex. MS. Bibl. Reg.* et *Scholion in Mediceo Cod.* ad Æliani H. A. iii. 10.

ΤΡΙΤΟΣ ΚΡΑΤΗΡ. *Σοφ. Ναυπλίῳ καταπλέοντι. ἐν ταῖς συνουσίαις ἐκιρνῶντο κρατῆρες τρεῖς. καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον· τὸν δὲ δεύτερον, Ἡρώων· τὸν δὲ τρίτον, Σωτῆρος. Hesych.* Vide Nauplii fragm. i.

ΤΡΟΠΑΙΑ, *ἡ ἐναντία πνοή. οὕτως Σοφ. Photii Lex. MS.* et *Etymol. M.* Male in utroque scriptum *τρίπαια.*

Κύκλους, *καὶ τροχούς, τὰ τείχη.* ΤΡΟΧΟΝ *δὲ, τὸ τεῖχος, ὡς Σοφ. Ἡρακλεῖ. Κυκλώπειον τροχόν. Hesych.*

ΤΥΦΩ, ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφ. *Idem.*

ΤΥΧΗ, συντυχία, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Suidas.*

ΤΩ ΧΕΙΡΕ, Ἀττικόν ἐστι. σύνηθες γὰρ τοῖς Ἀττικοῖς χρῆσθαι τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις ἐν τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασι---καὶ ὁ Σοφοκλῆς (El. 977.)

ἴδεσθε τῶδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι.

ἀντὶ τοῦ, ταύτας τὰς κασιγνήτας. *Lex. MS. Bibl. Reg.* Confer Scholiastam ad Œd. Col. 1670. et Eustathium p. 723. l. 13.

ΥΠΑΡΧΟΣ, ὁ ὑφ' ἑτέρου ἀρχόμενος. ὁ ὑποτεταγμένος ἑτέρῳ ὁ μὴ ὢν αὐτοκράτωρ. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 1105.

ΥΠΕΙΚΑΘΩΝ, ὑποχωρῶν. καὶ ὑπεικάθοιμι. Σοφ. *Idem.*

ΥΠΟΥΛΟΝ εἶπε Σοφοκλῆς τὸν δούρειον ἵππον. παρενεγκὼν αὐτὸ ἐκ τοῦ σκωπτικῶς λεγομένου ὑπούλου ἤθους, τοῦ κατ' ἄνθρωπον μὴ ὑγιῶς ἔχοντα τοῦ τρόπου, ὡς ἀπὸ ἑλκῶν, ἃ δοκοῦντα ὑγιᾶσθαι, οὐκ εἰς παντελὲς, φασὶ, καθαρεύει· ἀλλὰ δηλαδὴ ὑπὸ τὴν προφαινομένην οὐλὴν κακόν τι κρύπτει. *Eustath.* p. 1496.

ΥΠΟΦΡΟΝ, κρυφαῖον, ὥς φησιν ὁ Ταραντῖνος· μαρτυρεῖ καὶ Σοφ. ἐν Ἠριγόνῃ, λέγων·

Νῦν δ' εἶρη ὕποφρος ἐξ αὐτῶν, ἕως
ἀπώλεσέν τε καὐτὸς ἐξαπώλετο.

μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. *Erotiani Lex. Hippocr.* Prior senarius ita corruptus est, ut sine meliori libro restitui non possit.

ΥΨΑΥΧΕΙΝ, μεγαλαυχεῖν. Σοφ. *Phrynichi Apparat. sophist. Hesych.*

ΦΑΡΚΙΔΑ, τὴν ἐκ τοῦ γήρως ῥυτίδα. οὕτως Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.* in quo mendose scriptum φαρμακίδα.

Ὅθεν καὶ τὸ ΦΑΡΟΣ συξέλλον τὸ α, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει Σατυρικῇ,

Καὶ δὴ φάρει τῷδ', ὡς ἐμοὶ, καλύπτομαι.

καὶ ἐν Τηρεῖ,

Σπεύδουσαν αὐτὴν, ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει.

ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ ἐκτείνοντος τὸ α, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις·

Ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ.

Herodiani Liber MS. περὶ διχρόνων. *Draco Stratonicens.* περὶ μέτρων, *MS.*

ΦΑΥΛΟΝ---τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν·

Εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω.

Suidas et *Etymol. M.*

ΦΙΛΑΝΔΡΟΝ που τὴν Ἀταλάντην εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς, διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι, ἡμῶν πάλιν ἐπὶ ἄλλου πράγματος ταττόντων τοὔνομα τοῦτο. *Hermogenes de formis orat.* p. 412. Pertinet ad Meleagrum.

ΦΛΕΓΕΙ, ἀντὶ τοῦ ζωπυρεῖ. Σοφ. ΦΛΕΓΩΝ, ζωπυρῶν, ἀνεγείρων. *Suidas* ex Aj. 196.

ΦΟΙΝΙΚΙΟΙΣ ΓΡΑΜΜΑΣΙ. Σοφ. Ποιμέσιν. ἐπεὶ δοκεῖ Κάδμος αὐτὰ ἐκ Φοινίκης κεκομικέναι. *Hesych.*

ΦΟΡΒΑΣ γυνὴ, παρὰ Σοφοκλεῖ, φασὶν, ἐν Φοίνικι, ἡ πολλοῖς προσομιλοῦσα τροφῆς χάριν. *Eustath.* p. 1088.

ΦΥΓΓΑΝΕΙ. Σοφ. ἀντὶ τοῦ λανθάνει. *Suidas* ex El. 132.

ΦΥΤΑΛΜΙΟΣ. Σοφ.

Προσῆλθε μητρὶ καὶ φυταλμίῳ πατρί.

Etymol. M. in Φυτάλμιος. Eurip. Rheso p. 923.

Λίκτροις ἐπλάθην Στρύμονος φυταλμίοις.

unde emendandus etiam *Hesychius:* Φυταλμίοις, φυτευτικοῖς, γονίμοις. Alio significatu occurrit in Œd. Col. 151.

ΧΑΡΙΝ καὶ τὴν δωρεὰν, καὶ τὴν ἀντίχαριν λέγε. Σοφ. ἐν Αἴαντι (522.) *Thomas Mag.*

ΧΕΙΜΑΜΥΝΑ παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ παρ' Ὁμήρῳ ἀλεξάνεμος. *Lex. MS. Sangerm.* Confer *Hesychium.*

ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΕΣ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux* ii. 151. Χειρώνακτας, χειροτέχνας. Χειρώναξ λεὼς, ὁ χειροτέχνης. *Hesych.* Vide Fragm. inc. lx.

ΧΕΡΣΕΥΕΙ. Σοφ. Ἴωνι.

κεῖνος μὲν
βουτάδας αὐλὰς ἐπιχερσεύει.

ἐπιχερσεύων ἔχει, ἢ οὕτως ἐμβατεύει. *Hesych.* emendatus a Jo. Toup Epist. Crit. p. 102.

ΧΛΩΡΑΝΘΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ χλωρὸς γενηθείς. οὕτως Σοφ. *Suidas.*

Μουσαῖος---ὁ δὲ Σοφοκλῆς ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΝ αὐτόν φησι. *Schol. Comici ad Ran.* 1065.

Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ΧΡΥΣΩΠΙΔΕΣ ἑλλοὶ νήχοντο, ὡς οἱ γλαυκώπιδες ἐκλίθη. *Eustath.* p. 1389.

ΨΑΚΑΛΑ, τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὴ γεγονότα, ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath.* p. 777. Idem p. 1625. ex Aristophanis Grammatici libro περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν. Ἔμβρυα δέ τινα καὶ ἀρτιγενῆ δὴ, ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι καὶ ὀρταλίχους. ὅθεν φησὶ παρὰ Σοφοκλεῖ·

ψακαλοῦχοι
μητέρες, αἶγές τ' ἐπιμαστίδιον
γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν.

ΨΟ. ἐπίφθεγμα ἐν Ποιμέσι Σοφοκλέους. *Etymol. M.* in Ἐχθές.

ΨΥΧΗ, καὶ ἡ φύσις, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτρᾳ· (775.) Τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς. ἤγουν ἐκ τῆς ἐμῆς φύσεως. *Philemon MS.* et *Thomas M.*

ΩΣ, λίαν. Σοφ.

Θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει.

Suidas. Vide not. ad Œd. Col. 15.

ΩΣ ΕΜΟΙ. Σοφ. ἐν Ἀντιγόνῃ (1161.) κατελλείψας εἶπεν τοῦ, ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ ἐμοὶ κριτῇ, ἢ τινος τοιούτου. *Lex. MS. Sangerm.* Vide Toupium ad Suidam ii. 187. Valckenarium ad Eurip. Hippol. 324. et Schol. ad Aj. 395.

Ἔστι δὲ ὅτε καὶ τοῦ ΩΣΤΕ λείποντος, οὐδὲν παρὰ τοῦτο ἡ σύνταξις βλάπτεται, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ· (Œd. T. 1293.) Τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν. *Philemon Grammaticus MS.*

FINIS LEXICI SOPHOCLEI.

NOTARUM EXPLICATIO.

A. Antigone.
Aj. Ajax.
C. Œdipus in Colono.
E. Electra.
F. Fragmenta incerta.
Ph. Philoctetes.
T. Œdipus Tyrannus.
Tr. Trachiniæ.

INDEX IN SOPHOCLEM.

A.

A FINALE accusativi nominum in *ευς* semper producitur, C. 1458.
ἄ ἄ, Ph. 1300.
ἄβατος, T. 719. C. 167. 675.
ἀβλαβὴς, T. 229. E. 650.
ἀβουλία, A. 1242. E. 398. 429.
ἄβουλος, T. 634. C. 940. A. 1026. Tr. 140. E. 546. 964.
ἀβρὸς, Tr. 523.
ἄβροτος, A. 1134.
ἀβρύνεσθαι, C. 1339.
ἀγακλειτὸς, Tr. 856.
ἄγαλμα. πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, A. 704. 1116.
ἄγαμος, T. 1502. A. 867. ἄγαμος γάμος, T. 1214.
ἄγαν, adverb. ultima longa, T. 439. C. 1264.
ἀγγελία, Aj. 222. E. 170.
ἀγγέλλειν. T. 604. C. 1429. Aj. 848. 1226. 1376. E. 41.
ἀγείρειν, C. 1306. E. 695.
ἀγελαῖος, Aj. 175.
ἀγέλη, Aj. 168. T. 26.
ἀγέννητος, C. 973. Tr. 745. Aloadis, 7.
ἄγευστος, A. 583.
ἀγηλατεῖν, T. 402.
ἀγήρως, A. 608.
ἀγίζειν, C. 1495.
ἀγκύλη, T. 204!
ἀγκὼν, Aj. 805.
ἀγλαΐα, E. 211.
ἀγλάϊσμα, E. 908.
ἀγλαὼψ, T. 214.
ἄγλωσσος, Tr. 1062.
ἁγνία, T. 864.
ἁγνίζειν, A. 545. Aj. 655.
ἀγνοεῖν, Tr. 78. E. 1475.
ἄγνοια, Tr. 350. 419. Ph. 129.
ἁγνὸς, C. 37. Tr. 258. 287.
ἀγνωμοσύνη, Tr. 1268.
ἀγνώμων, C. 86. Tr. 473.
ἀγνώς. ὁ μὴ γιγνώσκων, T. 1133. C. 547. ὁ μὴ γιγνωσκόμενος, T. 681. A. 1001. Ph. 1008. pro ἀγνώμων, T. 677.
ἄγονος, T. 27.
ἀγορὰ, T. 20. 161. Tr. 372. 424.
ἀγοράομαι, Tr. 601.
ἄγος, T. 1426. A. 256. 775.
ἄγρα, C. 950. Aj. 64. 93. 407. 881.
ἄγραπτος, A. 454.
ἄγραυλος, A. 349.
ἀγρευτὴς, C. 1091.
ἄγριος, T. 1073. 1205. 1349. C. 348. A. 973. 1231. Tr. 977. et passim.
ἀγριοῦσθαι, Ph. 1321.
ἀγροβότης, Ph. 214.
ἀγρόνομος, T. 1103. A. 786.
ἀγύμναστος, Tr. 1085.
ἀγύρτης, T. 388.
ἀγχίαλος, Aj. 135.
ἀγχίπολις, A. 970.
ἀγχιστεῖον, A. 174.
ἀγχιστὴρ, Tr. 256.
ἄγχιστος, T. 919. E. 1105.
ἀγχιτέρμων, Captivis, 7.
ἀγχόνη, T. 1374.
ἀγωγὴ, C. 662.
ἀγὼν μάχης, Tr. 20. ἔριδος, Aj. 1163. ἀγὼν, *conventus*, E. 682.
ἀγωνάρχης, Aj. 572.

ἀγώνιος, Aj. 195. Ἀγώνιος Ζεύς, Tr. 26.
ἀδαγμὸς, Tr. 772.
ἀδαὴς, Ph. 827. 1167.
ἀδάκρυτος, A. 881. Tr. 106. 1202.
ἀδάμαστος, T. 205. 1315. Aj. 450.
ἀδάματος, C. 1572.
ἄδαστος, Aj. 54.
ἀδεια, C. 447.
ἀδελφεὰ, soror, C. 535.
ἀδελφὰς, congruens, consentaneus, C. 1262. A. 192.
ἄδεκτος, active, C. 1200.
ἀδέκτως, C. 130.
ἄδηλος, T. 608. Tr. 672. 700.
ἀδηλόω, C. 35.
ἀδῆος, C. 1533.
ἀδηφάγος, Ph. 313.
ἀδικεῖν, C. 174. A. 1059. Ph. 1035.
ἀδίκως, E. 114.
ἀδινὸς, Tr. 849.
ἀδμὴς, C. 1056. A. 353.
ἄδμητος, C. 1321. E. 1239.
ἀδόκητος, C. 249.
ἄδωρον δῶρον, Aj. 665.
ἀεικὴς, E. 191.
ἀείμνηστος, Aj. 1166.
ἀείρομαι, Tr. 216.
ἀείρυτος, C. 469.
ἑκούσιος, Tr. 1265.
ἀελλαῖος, C. 1081.
ἀελλὰς, T. 467.
* ἀελλόπους, T. 467.
ἄελπτος, C. 1120. Tr. 203. Aj. 648. 716.
ἀέλπτως, E. 1263.
ἀέξειν, C. 1567. Aj. 226.
ἄζηλος, Tr. 284. 747. E. 1455.
ἀζήμιος, E. 1102.
ἄζομαι, φοβοῦμαι, T. 155.
ἄζω, C. 134.
ἀήθης, Tr. 871.
ἄημα, Aj. 674.
ἄθαπτος, A. 205. 467. 697. Aj. 1177. 1307. Ph. 351.
ἄθεος, T. 662. Tr. 1038. E. 124.
ἀθέως, T. 254. E. 1181.
ἄθικτος, T. 891. 897. C. 39. 1521. Tr. 688.
ἀθλεῖν, C. 564.
ἄθλιος, C. 222. 576. T. 372. Ph. 1038.
ἀθλίως, A. 26. E. 1178.
ἀθρεῖν, C. 1032. A. 1077. 1216.
ἀθυμεῖν, T. 747. Tr. 668. Aj. 587. E. 769.
ἀθυμία, A. 237.
ἄθυμος, T. 319. A. 1219. F. 12.
ἀθυρόστομος, Ph. 188.
αι et ε a librariis confusæ, C. 217. A. 765.
αἰάζειν, Aj. 432. 904.
αἰανὸς, Aj. 672. E. 506.
αἴγλη, T. 208. A. 610. Ph. 830.
αἴδηλος, Aj. 608.
αἰδοῦμαι, T. 647. 1426. Aj. 506. 1356.
αἰδόφρων, C. 237.
αἴδρις, C. 548. Aj. 213. 911.
αἰείφρουρος, A. 892.
αἴθειν, Aj. 286. Ph. 1033.
αἴθοψ, Aj. 222.
αἴθριος, A. 357.
αἴθων, Aj. 147. 1088.
αἰκὴς, E. 206.
αἰκία, C. 748. E. 487. 511. 515.
αἰκίζομαι, active, T. 1153. Aj. 65. 111.
αἰκίζω, A. 419. Tr. 840. Aj. 402.
αἰκισμὸς, A. 206.
αἰκῶς, E. 102. 216.
αἴλινος, Aj. 627.
αἷμα, gladius, E. 1394. οἱ πρὸς αἵματος, cognati, Aj. 1305.
αἱμὰς, Ph. 696.
αἱμάσσειν, A. 1175. Aj. 453. 909. Ph. 1002. E. 90.
αἱματηρὸς, C. 552. A. 975. Tr. 768. Ph. 695. E. 755.
αἱματόεις, A. 528.
αἱμοβαφὴς, Aj. 219.
αἱμορῥαγὴς, Ph. 825.
αἰμύλος, Aj. 388.
αἰνεῖν, consentire, promittere, Ph. 1398.
αἰνικτὴρ, F. 49.
αἰνικτὸς, T. 439.
αἰνίσσομαι, Aj. 1158.

αἶνος, C. 707. Ph. 1380.
αἰόλος, Tr. 11. 94. 132. 836. Aj. 1025. Ph. 1157.
αἰπεινὸς, Tr. 860. Ph. 1000.
αἰπόλιον, Aj. 375.
αἰπὺς, Aj. 845.
αἴρειν, *ferre*, Aj. 545. *auferre*, Ph. 437. *erigere*, Ph. 879. 886. αἴρειν δειλίαν, Aj. 75. ὄγκον, 129. αἴρεσθαι κακὴν φάτιν, 193. κλοπὴν ποδοῖν, 247. πέν-θος, T. 1225. πόνον, A. 907. δίκην, E. 34.
αἱρεῖσθαι μᾶλλον, *malle*, T. 585. Ph. 47.
αἵρεσις, Aj. 265.
αἶσα, Aj. 256.
αἰσθάνομαι, C. 301. Aj. 1318. Ph. 252. 445.
αἴσιος, T. 52. C. 34.
αἴσσειν, trisyllabum in melicis, C. 1499. Tr. 845.
αἰτέω, ἤτωσα, Aj. 515.
αἴσχιστα, adverbial. T. 367.
αἴσχιστος, T. 1408. Aj. 1059. 1320. Ph. 909. E. 486. 586.
αἰσχίων, E. 559.
αἰσχροκέρδεια, A. 1056.
αἰσχρῶς, Ph. 265. 1234. E. 593.
αἰσχύνειν, C. 929. A. 529. Aj. 1305. E. 518. 1083.
αἰσχύνεσθαι, T. 1079. E. 254.
αἰσχύνη, C. 929. Tr. 66. Aj. 1079. E. 615.
αἰτητὸς, T. 384.
αἰτία, Tr. 361. 942. Aj. 28. 1051.
αἰτιῶμαι, T. 608. Ph. 385.
αἰτοῦμαι, C. 488. 583. A. 778. Aj. 825. Ph. 764.
αἰχμάζειν, Tr. 355. Aj. 97.
αἰχμαλωτὶς, Aj. 71. 1228.
αἰχμάλωτος, Tr. 417. 532.
αἰχμὴ, Tr. 861. 885. Ph. 1307.
αἰωρεῖσθαι, E. 1390.
ἀκάθαρτος, T. 256.
ἀκάλυπτος, T. 1427.
ἀκαλυφὴς, Ph. 1327.
ἀκάμας, Tr. 112.
ἀκάματος, A. 339. 607. E. 164.
ἀκάρπως, T. 254.
ἀκάρπωτος, Aj. 176.
ἀκέλευστος, Aj. 1284.
ἀκέομαι, A. 1027. Tr. 1037.
ἀκερδὴς, C. 1484.
ἀκεστὴρ, C. 714.
ἀκήλητος, Tr. 1001.
ἀκήρατος, C. 471. 690.
ἀκήρυκτος, Tr. 45.
ἀκίνητος, C. 624. A. 1027. 1060. Tr. 877.
ἄκλαυστος, C. 1708. A. 29. 847. 876. E. 912.
ἄκλητος, Aj. 289.
ἀκμαῖος, Aj. 921.
ἀκμὴ, T. 741. 1034. 1243. 1492. C. 1066. A. 976. Aj. 811. Ph. 12. E. 22. 1338.
ἀκοίτης, Tr. 525.
ἄκοιτις, Tr. 503. 1050. 1151.
ἄκον, ἀκούσιον, T. 1230. C. 240. 977.
ἀκόρεστος, C. 120.
ἀκόρετος, E. 123.
ἄκος, C. 1270. Aj. 363.
ἀκοσμεῖν, A. 730. Ph. 387.
ἄκοσμος, A. 660.
ἀκούειν, *audire*, *perhiberi*, T. 903.
ἄκουσμα, C. 518.
ἀκουστέον, T. 1170. E. 340.
ἀκουστὸς, T. 1312.
ἀκραιφνὴς, C. 1147.
ἀκρατὴς, C. 1236.
ἄκρατος, E. 786.
ἀκράτωρ, Ph. 486.
ἀκροθίνιον, Tr. 753.
ἀκτένιστος, C. 1261.
ἀκτέριστος, A. 1071. 1207.
ἀκτὶς, C. 1247. A. 100. Tr. 687. 1088.
ἀλαλαγὴ, Tr. 206.
ἀλαλάζειν, A. 133.
ἀλάμπετος, C. 1662.
ἀλαμπὴς, Tr. 693.
ἀλάομαι, T. 1506. C. 349. 444. 1363. 1686. Tr. 300. Aj. 23.
ἀλάστορος, A. 974.
ἄλαστος, C. 538. 1483. 1672.
ἀλάστωρ, C. 788. Tr. 1094. 1237. Aj. 373.
ἀλγεῖν, C. 420. 744. 764. A. 468.

767. Tr. 1070. Aj. 377. 790. E. 1201.
ἀλγεινὸς, T. 1530. C. 1664. A. 4. 439. 857. Aj. 494. E. 762.
ἀλγεινῶς, A. 436. Ph. 1011.
ἀλγηδὼν, C. 514.
ἄλγημα, Ph. 340. 1170.
ἄλγησις, Ph. 792.
ἄλγιστα, adverbial. C. 1174.
ἄλγιστος, T. 675. 1238. Aj. 993.
ἀλγίων, A. 64.
ἀλγύνειν, T. 332. 446. 1067. A. 230. 468. Tr. 458. 482. Ph. 483. 1021.
ἁλιὴς, Ph. 859.
ἄλεκτρος, A. 917. E. 492.
ἁλίξειν, T. 171. 539.
ἁλεξήτωρ, C. 143.
ἀλεξίμορος, T. 163.
ἀλήθεια, A. 1193. Tr. 89. 398.
ἆληθες, adverbium ironicæ interrogationis, T. 350. A. 758.
ἄλημα, Aj. 381. 389.
ἀλήτης, C. 50. 165. 746. 949. 1096. Aj. 888.
ἁλιάδης, *piscator*, Aj. 880.
ἁλίκλυστος, Aj. 1219.
ἁλίκτυπος, A. 953.
ἅλιος, *μάταιος*, C. 1469.
ἁλίπλαγκτος, Aj. 597. 695.
ἁλίρροθος, Aj. 412.
ἁλίσκειν, T. 542. 576. A. 46. Aj. 648. 1267. Ph. 1337. 1341. 1440. E. 125.
ἁλιτήριος, C. 371.
ἁλιόω, C. 703. Tr. 258.
ἁλίως, Ph. 840.
ἀλκὴ, A. 1030. T. 42. 189. Ph. 1151. ἀλκὴν λαμβάνειν, T. 218. ποιεῖσθαι, C. 459. τίθεσθαι, 1524.
ἄλκιμος, Tr. 958. Aj. 401. 1319. Ph. 326.
ἀλλὰ, adhortandi adverbium, Tr. 803.
ἀλλαγὴ, T. 1206.
ἀλλαχοῦ, C. 43.
ἄλληκτος, Tr. 987.
ἀλλέθρους, Tr. 846. Ph. 540.
ἀλλόκοτος, Ph. 1191.
ἀλλότριος, C. 146.
ἄλλως, *frustra*, T. 333.
ἅλμα, Aj. 1287.
ἁλοᾶν, Ægeo, 3.
ἀλόγιστος, C. 1675.
ἀλόγως, C. 131.
ἅλοξ, T. 1201.
ἄλσος, C. 10. 98. 126. 505. A. 845. E. 5.
ἀλύειν, T. 695. Ph. 174. 1193. E. 135.
ἀλύπητος, Tr. 168.
ἄλυπος, T. 593. C. 1519. 1765. E. 1002.
ἄλυρος, C. 1223.
ἀλύσκειν, A. 488. E. 627.
ἀλφηστὴς, Ph. 709.
ἁλώσιμος, Ph. 863.
ἅλωσις, Tr. 288. Ph. 61.
ἁλωτὸς, T. 111.
ἀμαιμάκετος, T. 177. C. 127.
ἀμαξιτὸς, T. 716. 730.
ἁμαρτάνω, T. 621. C. 1269. A. 914. 926. 1260. Aj. 155. 1094. Ph. 231.
ἁμάρτημα, A. 1262.
ἁμαρτία, C. 967. Tr. 483. Ph. 1225. 1248.
ἀμαυρὸς, C. 182.
ἀμάχητος, Ph. 198.
ἄμαχος, A. 781.
ἀμάω, A. 602.
ἄμβασις, C. 1070.
ἄμβροτος, T. 158.
ἀμείβειν, *transire, egredi*, Ph. 1262.
ἀμείβεσθαι, *commutare*, Tr. 739. *punire*, F. 2. *respondère*, Aj. 766. Ph. 378. 844.
ἄμεινον, adverb. T. 1479.
ἀμελεῖν, T. 111. E. 237.
ἀμέμπτως, Ph. 1465.
ἀμεμφία, Inacho, 6.
ἀμενηνὸς, Aj. 890.
ἀμέριμνος, Aj. 1207.
ἀμήτωρ μήτηρ. E. 1154.
ἀμηχανεῖν, E. 1174. Ph. 337.
ἀμήχανος, A. 79. 90. 92. 175. 363. 781. E. 140.
ἄμικτος, T. 1097.
ἄμιλλα, C. 1063. E. 861.

ἀμίλλημα, E. 493.
ἀμιλλητὴρ, A. 1065.
ἄμιππος, A. 985.
ἀμμένειν, Tr. 528. 648. E. 1389. 1397.
ἄμμιγα, Tr. 840.
ἄμμορος, Ph. 182.
ἀμνηστέω, E. 482.
ἀμοιβὸς, A. 1067.
ἄμοιρος, T. 248. A. 1071. Aj. 1327.
ἄμοχθος, Tr. 147. Mysis, 2.
ἀμπέχω, C. 314.
ἀμπλακεῖν, A. 554. 910. 1234.
ἀμπλάκημα, A. 51.
ἀμπνέω, Ph. 883.
ἀμπνοὴ, Aj. 417.
ἀμπυκτήριος, C. 1068.
ἄμπυξ, Ph. 678.
ἄμυγμα, Aj. 633.
ἀμυνάθω, C. 1015.
ἀμύνομαι, C. 873. Tr. 278.
ἀμυντέον, A. 677.
ἀμύνω, T. 894. C. 429. 1128. Ph. 602.
ἀμφέπειν, A 1138. E. 651.
ἀμφήκης, Aj. 286. E. 485.
ἀμφίαλος, Ph. 1464.
ἀμφιβάλλειν, A. 344. ἀμφιβάλλεσθαι, A. 1093.
ἀμφίβληστρον, Tr. 1054.
ἀμφίγυος, Tr. 504.
ἀμφιδίξιος, T. 1243. C. 1112.
ἀμφίδρομος, Aj. 353.
ἀμφιδύω, Tr. 605.
ἀμφίθηκτος, A. 1309.
ἀμφίθρεπτος, Tr. 572.
ἀμφίθυρος, Ph. 159.
ἀμφικεῖσθαι, C. 1620. A. 1292.
ἀμφικίων, A. 285.
ἀμφίκλυστος, Tr. 754. 782.
ἀμφίλογος, A. 111.
ἀμφίλοφος, A. 351.
ἀμφινεικὴς, Tr. 104.
ἀμφινείκητος, Tr. 527.
ἀμφινοεῖν, A. 376.
ἀμφιπίπτειν, Tr. 940.
ἀμφίπλεκτος, Tr. 510.
ἀμφίπληκτος, Ph. 688.
ἀμφιπλὴξ, T. 417. Tr. 932.
ἀμφιπολεῖν, C. 680.
ἀμφίπολος, Tr. 862.
ἀμφίπυρος, Tr. 214. Aj. 1405.
ἀμφίρυτος, Aj. 134.
ἀμφίστημι, C. 1312. 1478. Aj. 724.
ἀμφίστομος, C. 473.
ἀμφιτρὴς, Ph. 19.
ἀμφιχαίνειν, A. 118.
ἂν geminatur, T. 139. 339. 1053. C. 780. 977. E. 697.
ἂν per *fere*, *fortassean*, aut per verbum *soleo* reddendum, Ph. 290.
ἂν cum verbis aut participiis præsentis temporis, C. 761. Ph. 1058.
ἂν potentiale a librariis omissum, C. 42. 205. 565. 1172. 1418. Aj. 921. Ph. 895. E. 914. 1022.
ἄ'ν pro ἄ"ν, Aj. 1085. Ph. 574.
αν accusativi nominum primæ declinationis corripitur in melicis, E. 1239.
ἀναγκάζειν, E. 221. 256.
ἀναγκαῖος, Aj. 485. 803. E. 48.
ἀναγκαίως, Tr. 725.
ἀνάγκη, T. 877. Ph. 538. 922. 1025. 1340. C. 293. E. 309. κατ' ἀνάγκην, *ægre*, Ph. 206.
ἀνάγειν, Tr. 211. Aj. 131. Ph. 866.
ἀναγιγνώσκειν, T. 1348.
ἄναγνος, T. 823. 1383. C. 945.
ἀναδείκνυμι, E. 1458.
ἀναδοχὴ, Tr. 827.
ἀναζέω, Tr. 704.
ἀνάθημα, A. 286.
ἀναίδεια, E. 607.
ἀναιδὴς, C. 516. 863. Ph. 83. E. 622.
ἀναιδῶς, T. 354.
ἀναιρεῖν, T. 1035. Tr. 558. Aj. 237. E. 1140.
ἀνακαλεῖν, C. 1376. Tr. 912. E. 693.
ἀνακηρύσσειν, T. 450.
ἀνακινεῖν, Tr. 1261.
ἀνακίνησις, T. 727.
ἀνακλαίειν, Ph. 939.
ἀνακούειν, E. 81.
ἀνακουφίζειν, T. 23.
ἀνακούφισις, T. 218.

ἄνακτες, *primores civitatis*, T. 911. C. 831. A. 988.
ἀνακυκλεῖσθαι, Ph. 800.
ἀνακωκύειν, A. 423. 1227.
ἀνακωχεύειν, E. 732.
ἀναλαμβάνειν, Ph. 1249.
ἀνάλγητος, Aj. 946. Tr. 126.
ἀναλγήτως, Aj. 1333.
ἄναλκις, E. 301.
ἀναλόω, secunda longa, T. 1174. Aj. 1049.
ἀνάλυσις, E. 142.
ἀνάμιγδα, Tr. 519.
ἀναμιγνύειν, E. 715.
ἀναμιμνήσκειν, T. 1133.
ἄνανδρος, T. 1506. C. 939. Tr. 308.
ἀνάνδρωτος, Tr. 109.
ἀνανεώσασθαι, Tr. 396.
ἀνάξιος, C. 1446. A. 694. Ph. 439. 1009. E. 189.
ἀναξίως, Aj. 1392. Ph. 686.
ἀναπαύειν, C. 1113. Tr. 1264.
ἀνάπαυλα, Ph. 638. 878. E. 873.
ἀναπίπτειν, E. 729.
ἀναπνεῖν, T. 1221. Aj. 274.
ἀναπολεῖν, Ph. 1238.
ἀνάπτημι, A. 1307.
ἀναπτύειν, A. 1009.
ἀναπτύσσειν, E. 639. Hipponoo, 1.
ἄναρθρος, Tr. 1105.
ἀναρίθμητος, Aj. 646.
ἀνάριθμος, T. 167. 179. E. 232.
ἀναρρήγνυμι, ἀναρρήσσω, T. 1075. Aj. 236.
ἀναρπάζειν, Aj. 987. E. 848.
ἀνάρσιος, Tr. 642. 855. Syndipnis, 1.
ἀναρχία, A. 672.
ἀνασπᾶν, Aj. 302.
ἀνάσπαστος, A. 1186.
ἀνάσσειν, Aj. 1101. Ph. 140. E. 841.
ἀνάσασις, Ph. 276.
ἀνάσατος, C. 429. A. 673. Tr. 39. 240.
ἀναστενάζειν, Aj. 931.
ἀναστένειν, Tr. 941. Ph. 737.
ἀναστρέφειν, Ph. 449.
ἀναστροφή, A. 226.
ἀνασχετὸς, C. 1652. Tr. 723. Ph. 987.
ἀνασώζειν, T. 1352. E. 1133.
ἀναταράσσειν, Tr. 218.
ἀνατεί, A. 485.
ἀνατίλλειν, C. 1246. Ph. 1138.
ἀνάτλημι, C. 239.
ἄνατος, C. 786.
ἀνατρέπειν, A. 1275. ἀντίτροφα, Tr. 1010.
ἀναύδητος, Aj. 715.
ἄναυδος, C. 1274. 1404. Tr. 863. 970. Aj. 947. E. 1283.
ἀναφαίνειν, C. 1223.
ἀνδρεία, E. 983.
ἀνδρηλατεῖν, T. 100.
ἀνδρόφθορος, A. 1022. Ph. 266.
ἀνέδην, Ph. 1153.
ἄνειμι, Tr. 769.
ἀνεκτέα, C. 883.
ἀνεκτὸς, T. 429. A. 282.
ἀνέλπιστος, Tr. 675. E. 186.
ἀνεμόεις, Tr. 955.
ἀνεπίφθονος, Tr. 1035.
ἀνέρεσθαι, T. 1304. C. 209. Aj. 314.
ἀνέρχεσθαι, Ph. 625.
ἀνευφημεῖν, Tr. 785.
ἀνέχειν pro ἔχειν, C. 674. pro ἀνατέλλειν, Tr. 204. pro τιμᾶν, Aj. 212. ἀνέχει λόγος, C. 1573.
ἀνέχεσθαι, A. 467. Tr. 276. Aj. 75. Ph. 411. E. 1028.
ἀνέφελος, E. 1246.
ἀνήκειν, Tr. 1020.
ἀνήκεστος, T. 98. Aj. 52. E. 888. Ph. 186.
ἀνήκουστος, E. 1407.
ἀνήλιος, C. 676.
ἀνημερόω, Theseo.
ἀνήνεμος, C. 677.
ἀνήνυτος, E. 167.
ἀνὴρ præterquam in melicis primam semper corripit, C. 630. 1486. Tr. 391. Ph. 212. ἀνὴρ ὅδε, *ego*, T. 534. 815. 829. 1018. 1136. 1464. C. 649. 1329. 1472. 1618. A. 1034. Tr. 1177. 1203. Aj. 78. 446. 822. Ph. 1036. 1375. et passim.

ἀνήριθμος, Tr. 247. Aj. 603.
ἀνθάπτομαι, Tr. 780.
ἀνθεῖν, Tr. 1091.
ἀνθηρὸς, A. 960.
ἀνθίζεσθαι, E. 43.
ἀνθίστημι, C. 645. A. 518. 1096. Aj. 1231.
ἀνθ' ὧν, *quia, quapropter*, T. 264. C. 275. 953. A. 1068.
ἀνία media longa, Aj. 973. 1005. 1138.
ἀνιᾶν, Aj. 266. 273. 994. A. 319. 550. 994. Ph. 906.
ἀνιαρῶς, A. 316.
ἀνίημι, T. 270. 1277. 1405. C. 1608. A. 579. 1101. Aj. 476. 1214. Ph. 639. 764. E. 516. 721.
ἀνίκητος, C. 1515. 1568. A. 781. Ph. 78.
ἄνιππος, C. 899.
ἀνίπταμαι, Aj. 693.
ἀνίστημι, T. 1200. C. 276. 1286. Tr. 981. Aj. 788. Ph. 666. E. 138.
ἀνισορεῖν, T. 578. C. 991. Tr. 317. Ph. 253.
ἀνόητος, Aj. 162.
ἄνοια, A. 603. E. 920. 1054.
ἀνοίγειν, C. 515. Aj. 344.
ἀνοίκτως, T. 182.
ἀνοιμωκτὶ, Aj. 1227.
ἀνοιστέον, A. 272.
ἄνολβος, A. 1026. 1265. Aj. 1156.
ἀνολολύζειν, Tr. 205. E. 750.
ἀνόμαλος, Ægeo, 1.
ἀνόμματος, Ph. 856.
ἄνομος, C. 142. Tr. 1098.
ἀνόνητος, Aj. 758. 1272.
ἀνορθοῦν, T. 46. 51. 829.
ἄνορμος, T. 423.
ἀνόσιος, T. 353. 1289. 1361. C. 281. 946. 981.
ἀνοσίως, Ph. 257.
ἄνους, A. 99. 281. 562. Aj. 763.
ἀνταία (πληγὴ), A. 1308. E. 195.
ἀνακούειν, T. 544. Aj. 1141.
ἀνταμείβεσθαι, C. 814. 1273. Ph. 230.
ἀνταμύνεσθαι, A. 643.
ἀνανίσαμαι, Tr. 441.
ἀνταυδᾶν, E. 1478.
ἀντάω, C. 1445. cum genitivo, A. 982.
ἀντειπεῖν, C. 999. 1279. A. 1053. E. 377.
ἀντείρηκα, A. 47. ἀντειρήσεται, Tr. 1186.
ἀντερείδω, Ph. 1403.
ἀντέχομαι, Ph. 893. Creüsa, 4.
ἀντέχω, C. 1651. Ph. 176. 830.
ἀντήλιος, Aj. 805.
ἀντήρης, E. 89.
ἀντιάζειν, T. 192. Aj. 492. Ph. 809. E. 869.
ἀντιβαίνειν, E. 575.
ἀντιδίδωμι, C. 232. A. 1067.
ἀντιδρᾶν, C. 271. 953. 959. 1191.
ἀντίθυρος, E. 1433.
ἀντικύρειν, C. 99. 1680. Ph. 545.
ἀντιλέγειν, T. 409.
ἀντιλογεῖν, A. 377.
ἀντίλυρος, Tr. 645.
ἀντιοσατεῖν, Ph. 640.
ἀντίπαις, Syndipnis, 3.
ἀντίπαλος, A. 125.
ἀντιπάσχειν, Ph. 584.
ἀντιπέμπειν, T. 306. Tr. 542.
ἀντίπετρος, C. 192.
ἀντίπλευρος, Ægeo, 1.
ἀντιπλῆξ, A. 592.
ἀντίποινον, Ph. 316. E. 592.
ἀντίπρωρος, Tr. 223.
ἀντίῤῥοπος, E. 120.
ἀντίσπαστος, Tr. 772.
ἀντίσταθμος, E. 571.
ἀντιτείνειν, A. 714.
ἀντιτίω, Aj. 1086.
ἀντίτυπος, A. 134. Ph. 693. 1469.
ἀντίφονος, Ph. 1156. E. 248.
ἀντιφωνεῖν, A. 271. Tr. 1116. Aj. 773. Ph. 1065. E. 1501.
ἀντιχαίρειν, A. 149.
ἀντλεῖν, E. 1291.
ἄντομαι, C. 243. 250.
ἄντυξ, Aj. 1030. E. 746.

ἀνυμέναιος, C. 1222. A. 876. 917.
ἀνύμφευτος, A. 980. E. 166.
ἄνυμφος, E. 492. 1183.
ἀνύτω, A. 231. 805. Tr. 319.
ἀνύω, T. 166. C. 1755. A. 1178. Ph. 712. 720.
ἀνώγειν, T. 96. C. 1598. Tr. 1249. Aj. 1364. Ph. 54. E. 1458.
ἀνώδυνος, Ph. 883.
ἀνώνυμος, Tr. 377.
ἀνωφελὴς, E. 1159.
ἀνωφέλητος, A. 645. E. 1144.
ἄξενος, Ph. 217.
ἄξεστος, C. 19.
ἀξίνη, A. 1109.
ἀξιοῦν, T. 944. 1449. C. 579. 953. 1352. 1377. Tr. 410. Aj. 1114. Ph. 62.
ἀξίωμα, C. 1451. 1459.
ἀξύμβλητος, Tr. 696.
ἀοιδὸς, T. 36. Tr. 1003.
ἄοικος, Tr. 300. Ph. 534.
ἄοινος, C. 100.
ἄοκνος, Tr. 843. Aj. 563.
ἀολλὴς, Tr. 513. Ph. 1469.
ἀπαγγέλλειν, T. 958.
ἀπάγειν, T. 1340. 1521. C. 657. 860. A. 1087. Ph. 941. 988.
ἀπαγριοῦμαι, Ph. 226.
ἀπαιδία, T. 1024.
ἄπαις, Tr. 913.
ἀπαιτεῖν, Ph. 362.
ἀπαλέξειν, Aj. 166.
ἀπαλλαγὴ, A. 1338.
ἀπαλλάσσειν, C. 786. A. 244. 400. 422. 596. 769. Ph. 880.
ἀπαμάω, Ph. 749.
ἀπαμελέω, Ph. 652.
ἀπαμπλακέω, Tr. 1141.
ἀπαράσσειν, Tr. 1017.
ἀπαρκεῖν, C. 1769.
ἄπαρνος, A. 435.
ἀπαρνοῦμαι, A. 443. Tr. 480. Aj. 96. Ph. 527.
ἀπαρχὴ, Tr. 183. 763.
ἀπάσσειν, Tr. 190. Aj. 448.
ἀπατᾶν, T. 594. Tr. 500. Aj. 807. Ph 929. 949. E. 170.
ἀπάτη, A. 617. 630. Ph. 1136. 1228.
ἀπάτωρ, C. 1383. Tr. 300.
ἀπαυδᾶν, T. 236. Aj. 741. Ph. 1293.
ἄπαυστος, Aj. 1187.
ἀπεικάζειν, Tr. 141.
ἀπειλεῖν, T. 450. C. 817. 1038.
ἀπειλὴ, C. 656. A. 391.
ἀπείλημα, C. 660.
ἄπειμι, *absum*, T. 1238. 1285. 1496.
ἄπειμι, *abeo, abibo*, T. 229. 444. 447. Tr. 414. Ph. 124. 1067.
ἀπειπεῖν, C. 1760. A. 405. Tr. 791.
ἀπειργάθειν, C. 862.
ἀπείργειν, Aj. 51. 70. 428. 949. 1280. Ph. 1364.
ἀπειρέσιος, Aj. 928.
ἄπειρος, A. 1191. 1250. Tr. 143. 309.
ἀπείρων, T. 1088.
ἀπελαύνειν, C. 93. 599. 1356.
ἀπεννέπειν, C. 208.
ἄπερεὶ, E. 189.
ἀπερίτροπος, E. 182.
ἀπερύκειν, C. 169. Aj. 186.
ἀπέρχεσθαι, C. 1647. A. 818. Ph. 808.
ἀπευθύνειν, T. 104. Aj. 72.
ἀπευνάζειν, Tr. 1244.
ἀπεχθὴς, A. 50.
ἀπήνη, T. 753. 812. πωλικὴ, 802.
Ἀπία, *Peloponnesus*, C. 1303. ἀπία γῆ, *longinqua regio*, 1686.
ἀπιθέω, Ph. 1447.
ἀπιστεῖν, *non credere*, Aj. 940. pro ἀπειθεῖν, A. 219. 381. 656. Tr. 1185. 1226. 1231. 1242. Ph. 1350.
ἄπιστος, Aj. 683. Ph. 868.
ἀπλάκητος, T. 472. Tr. 120.
ἄπλατος, Tr. 1095. Aj. 256.
ἄπλετος, Tr. 984.
ἄπληστος, E. 1336.
ἀποβαίνειν, C. 163. 167.
ἀποβλάπτεσθαι, Aj. 941.
ἀποβλασφάνω, C. 533.
ἀπόγονος, C. 220. 534.

ἀποδιδράσκειν, Aj. 167.
ἀποδίδωμι, Ph. 924. 950.
ἀποδύρομαι, E. 1122.
ἀποθαυμάζειν, C. 1586.
ἀποθνήσκειν, Tr. 1162.
ἀποικεῖν, T. 998.
ἀποικίζειν, C. 1390. Tr. 957.
ἄποικος, T. 1518.
ἀποιμώζειν, A. 1234. Ph. 278.
ἀποίνητος, E. 1065.
ἀποίχομαι, Tr. 42.
ἀποκαίριος, Ph. 155.
ἀποκαλεῖν, Aj. 727.
ἀποκάμνειν, C. 1776.
ἀποκλαίειν, T. 1467. Ph. 694.
ἀποκλείειν, T. 1388.
ἀποκλίνειν, T. 1192.
ἀποκρίνειν, T. 640.
ἀπολείπειν, Ph. 1158. 1177. E. 185. ἀπολείπεσθαι, E. 1169.
ἄπολις, C. 1357. A. 370. Ph. 1018.
ἀπόλλυμι, T. 1441. 1454. C. 547. A. 714. Aj. 1001. fut. ἀπολῶ, Ph. 817.
ἀπολύειν, A. 1268. 1314.
ἀπολωβάομαι, Aj. 217.
ἀπόμνυμι, Ph. 1289.
ἀπόναμαι, E. 211.
ἄπονος, C. 1585.
ἀπονοσφίζειν, T. 480. Ph. 979.
ἀπόνως, C. 300.
ἀπόξενος, T. 196.
ἀποξενοῦμαι, E. 777.
ἀποπαύειν, C. 1777. Aj. 1206.
ἀπόπληκτος, Ph. 731.
ἀποπλήσσειν, A. 1189.
ἀπόπτολις, T. 1000. C. 207. Tr. 649.
ἄποπτος, T. 762. Aj. 15. E. 1489. ἐξ ἀπόπτου, Ph. 467.
ἀπόπτυστος, C. 1383.
ἀπορεῖν, T. 486. Tr. 1245. Ph. 898.
ἀπορθοῦν, A. 636.
ἀπορίπτειν, Aj. 1019. E. 1018.
ἄπορος, T. 691. C. 513. 1717. 1735. A. 359. Ph. 854. 897.
ἀποῤῥίω, E. 1000.
ἀπόῤῥητος, A. 44.
ἀποῤῥοιβδεῖν, A. 1021.
ἀποσκιδάζειν, T. 138.
ἀποσκοπεῖν, T. 746. C. 1195.
ἀποσπᾶν, T. 1268. 1432. C. 866. 895. Aj. 1024. 1176. E. 809.
ἀποστάζειν, A. 959.
ἀποστατέω, T. 743. A. 993.
ἀποστείχειν, Tr. 695. E. 799.
ἀποστέλλειν, Ph. 125. 450. 1297. E. 71. 669.
ἀποστέλλεσθαι, *proficisci*, T. 115. C. 550.
ἀποστερέω, T. 323. 1381. Aj. 782. Ph. 931. 1283. E. 813. 950. 1276.
ἀποστερίσκω, C. 376.
ἀποστρέφειν, T. 326. 431. 1154. C. 1272. 1403.
ἀποστροφὴ, C. 1473. F. 27.
ἀπόστροφος, Aj. 69.
ἀποστυγεῖν, C. 187. 692.
ἀποσυλᾶν, C. 1330.
ἀποσώζειν, Ph. 1379.
ἀποτίγγειν, T. 1279.
ἀποτίμνειν, Ph. 1207.
ἀποτίβατος, Tr. 1031.
ἀποτίειν, A. 1352.
ἀπότιμος, T. 215.
ἀπότομος, T. 876.
ἄποτος, Aj. 324.
ἀπότροπος, T. 1313. Aj. 607.
ἀποτρύειν, A. 340. Tr. 124.
ἄπουρος, T. 194.
ἄπους, Ph. 632.
ἀποφάσκειν, T. 485.
ἀποφέρειν, T. 1179.
ἀποφεύγειν, C. 1739. Ph. 1166.
ἀπόφημι, C. 317.
ἀποφθίειν, Tr. 711. Aj. 1027.
ἀποφθίνειν, Ph. 457.
ἀποφράγνυμι, A. 241.
ἀποψύχειν, *exspirare*, Aj. 1031.
ἄπρακτος, A. 1035.
ἀπρίξ, Aj. 310.
ἀπροσδόκητος, E. 1017.
ἀπροσήγορος, C. 1277. Tr. 1095.

ἀπρόσμαχος, Tr. 1100.
ἀπροσόμιλος, C. 1236.
ἅπτομαι, A. 179. Tr. 1011.
ἄπυρος, Tr. 687.
ἄπυστος, C. 489.
ἀπωθεῖν, T. 234. 641. 670. Tr. 30. 216. 1251. Aj. 446. Ph. 1122. E. 944.
ἄπωθεν, A. 1206. Tr. 818.
ἀπώμοτος, A. 388. 394.
ἄπωτος, Aj. 1019.
ἀρά, T. 295. 418. 744. 820. C. 865. 1375. 1384.
ἀρα[illegible], C. 1309.
ἀραῖος, T. 276. 644. 1291. A. 867. Tr. 1204. Ἀραῖος Ζεύς, Ph. 1182.
ἀράομαι, T. 251. 1291. C. 952. 1389. 1406. 1445. A. 428. Tr. 48.
ἀράσσειν, T. 1276. A. 52. 975. Aj. 725. Ph. 374.
ἀρατός, A. 972.
ἀργᾶς, C. 670. Tr. 677.
ἀργίπους, Aj. 237.
ἀργός, T. 287. C. 1605. Ph. 97.
ἄρδην, adverb. A. 430. Aj. 1279.
ἀρέσκειν, Aj. 384. E. 409.
ἀρετός, T. 1097. A. 500.
ἀρετή, *gloria*, Ph. 1420.
ἀρήγειν, Aj. 329. 1007. 1183. E. 116. 529.
ἄρδειν, C. 829. E. 876.
ἄρδα, adverbial. T. 1046. 1369. ὅπως ἄρδα, Ph. 627.
ἀρδεία, Aj. 443.
ἀρδεῖον, Aj. 464. Ph. 1429.
ἀρίστερος, Aj. 183.
ἀριστεύειν, *transilire*, Aj. 435. 1300.
ἀριστεύς, Aj. 1304.
ἀριστόμαντις, Ph. 1338.
ἄριστος, T. 440. 1433. Aj. 1381. Ph. 997. 1284.
ἀριστόχειρ, Aj. 935.
ἀρκεῖν, *arcere, propulsare*, Aj. 535. *præstare*, Aj. 439. 590. προσαρκεῖν, βοηθεῖν, C. 262. Tr. 713. Aj. 727. 824. E. 322. Ph. 281.
ἄρκισις, C. 73.
ἀρκτέον, T. 628. Aj. 853.
ἀρκύσατα, E. 1476.
ἁρματηλάτης, E. 700.
ἁρμόζειν, C. 199. 908. A. 570. Tr. 689. 733. E. 1293.
ἁρμός, A. 1216.
ἀρνεῖσθαι, T. 571. Ph. 118.
ἀρνήσιμος, Ph. 74.
ἄρνησις, T. 578. E. 527.
ἄρνυμαι, A. 903. Tr. 713. Ph. 838.
ἄροτος, T. 270. Tr. 69. 827.
ἀροῦν, T. 1485. 1497.
ἄρουρα, T. 1257. Tr. 32. Aj. 1286.
ἄρρηκτος, Aj. 576.
ἄρρητος, T. 301. C. 1001. A. 556. Aj. 214. 773.
ἀρρώξ, A. 251.
ἄρσην, *validus*, Ph. 1455.
ἀρτάνη, T. 1266. A. 54.
ἀρτηρία, Tr. 1056.
ἀρτίκολλος, Tr. 770.
ἀρτίπους, Tr. 58.
ἀρτίχριστος, Tr. 689.
ἀρτίως, T. 78. 243. 474. 745. et passim.
ἀρχαιόγονος, A. 981.
ἀρχαιόπλουτος, E. 1393.
ἀρχέπλουτος, E. 72.
ἀρχή, *imperium*, T. 737. 905.
ἀρχηγετεῖν, E. 83.
ἀρχηγέτης, T. 751.
ἀρχηγός, C. 60.
ἀρχήν, *omnino*, A. 92. Ph. 1239. E. 439.
ἄρχω, *impero*, T. 629. C. 66. Aj. 1107. pro κατάρχω, E. 522. 552. Lacænis, 2.
ἄρω, E. 147.
ἀρωγή, C. 1094. Ph. 857. 1145.
ἀρωγός, T. 127. 206. C. 1012. 1286. Aj. 201. 357. 835. Ph. 1217. E. 454. 462. 1381. et passim.
ἀρώτιμος, A. 569.
ἀσαφής, T. 439.
ἀσεβής, T. 1382. 1441. C. 823.

ἀσιπτεῖν, A. 1350.
ἄσιπτος, T. 890.
ἄσημος, A. 252. 1004. 1013. 1209. Tr. 868.
ἀσήμων, C. 1668.
ἀσθενὴς, C. 1033.
ἄσιτος, C. 349. Aj. 324.
ἀσκεῖν, C. 913. E. 452. 1217.
ἀσκέπαρνος, C. 101.
ἄσκευος, C. 1029. E. 36.
ἄσκοπος, C. 1680. Tr. 246. Aj. 21. Ph. 1111. E. 864. 1315.
ἄσμενος, Tr. 18. 757. Ph. 271.
ἀσπάζεσθαι, T. 596. Ph. 357.
ἄσπετος, Tr. 963.
ἀσπιστὴρ, Aj. 565.
ἄσπλαγχνος, Aj. 472.
ἄσσειν, T. 1074. C. 890. Tr. 396. Aj. 32. 258. E. 711. 1402. transitive, Aj. 40.
ἆσσεσθαι, C. 1261.
ἀσακτὶ, C. 1251. 1646.
ἄσειπτος, Ph. 2.
ἀσένακτος, Tr. 1076. 1202.
ἀσεργὴς, T. 229. Aj. 776.
ἀστεροπητὴς, Ph. 1198.
ἀσιδὴς, C. 126. Aj. 657.
ἀσίτης, Alexandro, 1.
ἄσομος, E. 724.
ἀσρακὴ, C. 1466.
ἀσράπτειν, C. 1067.
ἄσροφος, C. 490.
ἀσύνομος, A. 355.
ἀσφάδαστος, Aj. 833.
ἀσφάλεια, T. 51.
ἀσφαλὴς, T. 617. C. 1288. Aj. 1251. E. 741.
ἀσφαλῶς, T. 613. C. 1165. A. 162.
ἀσχάλλειν, T. 937.
ἀτάλλειν, Aj. 559.
ἀτάομαι, A. 17. 314. Aj. 269. 384.
ἀταρβὴς, Tr. 23.
ἀτάρβητος, Aj. 197.
ἄταφος, C. 1732. A. 29.
ἄτεγκτος, T. 336.
ἄτεκνος, E. 165.
ἀτελεύτητος, T. 336.
ἀτελὴς, Ph. 782. 842. E. 1012.
ἀτενὴς, A. 826.
ἄτη, C. 202. 526. 531. 1244. Tr. 853. Aj. 196. E. 1298.
ἀτήριος, A. 4.
ἀτηρὸς, Tr. 264. Ph. 1272.
ἀτίζειν, C. 1153.
ἀτιμάζειν, T. 340. 1081. C. 49. 286. 1273. 1409. A. 22. 77. 544. 572. Aj. 98. 1339.
ἀτιμᾷν, Aj. 1129.
ἀτιμία, E. 1035.
ἄτιμος, T. 657. 670. 789. C. 51. 1278. A. 5. 78. Aj. 426. Ph. 1028. E. 1214.
ἀτίμως, C. 428. E. 1181.
ἀτλητεῖν, T. 515.
ἄτλητος, T. 792. Aj. 223.
ἄτομος, Tr. 200.
ἄτρακτος, Tr. 716. Ph. 290.
ἄτρεστος, T. 586. Aj. 365.
ἄτρυτος, Aj. 788.
ἄτρωτος, C. 906.
ἀτταταὶ, Ph. 743. 790.
ἀτύζομαι, E. 149.
αὐαίνω, Ph. 954. E. 819.
αὐγάζειν, Ph. 217.
αὐγὴ, Ph. 1199.
αὐδᾷν, T. 846. 940. 1049. C. 864. Ph. 130. 240. 430.
αὐδὴ, T. 1326. C. 240. 323. Aj. 975.
αὐθαδία, T. 549. A. 1028.
αὐθαίμων, Tr. 1041.
αὐθαίρετος, T. 1231. C. 523.
αὖθις πάλιν, C. 364. Ph. 342. 1232. αὖθις αὖ πάλιν, Ph. 952.
αὐθόμαιμος, C. 335.
αὔλειος, A. 18.
αὐλὴ, A. 786. Tr. 203. Ph. 152.
αὔλιον, Ph. 19. 954. 1087. 1149.
αὐλὼν, Tr. 100.
αὔξειν, τιμᾷν, T. 1092.
ἄϋπνος, C. 685. 1578. Aj. 881. ἄϋπνος ὕπνος, Ph. 848.
αὐτάγγελος, C. 333. Ph. 568.

αὐτάδελφος, A. 1. 503. 696.
αὐταρκὴς, C. 1057.
αὐτὴ, *clamor*, T. 184.
αὐτογέννητος, A. 864.
αὐτόγνωτος, A 875.
αὐτοδαὴς, Aj. 699.
αὐτοέντης, T. 107. E. 272.
αὐτόκλητος, Tr. 392.
αὐτοκτονέω, A. 56.
αὐτόνομος, A. 821.
αὐτόξυλος, Ph. 35.
αὐτόπαις, Tr. 828.
αὐτόποιος, C. 698.
αὐτόπρεμνος, A. 714.
αὐτόσολος, Ph. 496.
αὐτοσφαγὴς, Aj. 881.
αὐτοῦ, pronomen trium personarum, C. 853. 966.
αὐτουργὸς, A. 52.
αὐτόφωρος, A. 51.
αὐτόχειρ, T. 231. 266. 1332. A. 172. 306. 900. 1175. 1315. Tr. 1196. Aj. 57. E. 955.
αὐτοχειρὶ, adverb. E. 1019.
αὐχενίζειν, Aj. 298.
αὔχημα, C. 710. 713.
ἀΰω, *clamo, vociferor*, T. 1260. Tr. 565. E. 830. *inclamo, voco*, C. 1598.
ἀφαιρῶ, Ph. 993. ἀφαιροῦμαι, Aj. 100. Ph. 376. 1308.
ἀφαυδάνω, A. 501.
ἀφανὴς, T. 657. C. 1556. 1681.
ἀφανίζειν, C. 1712. A. 255. Tr. 678.
ἄφαντος, T. 560. 832. Ph. 297.
ἄφαρ, adverb. Tr. 134. 529. 823.
ἁφαρπάζειν, Tr. 548.
ἄφατος, T. 1314. C. 1463.
ἀφαυρὸς, C. 1018. 1639.
ἀφεγγὴς, C. 1481. 1549.
ἀφειδεῖν, A. 414. E. 980.
ἀφέλκειν, C. 844.
ἀφέρπειν, ἀπέρχεσθαι, C. 490. Tr. 815. 817. Aj. 1161.
ἄφεσις, *carceres*, E. 686.
ἄφθεγκτος, C. 156.
ἄφθιτος, A. 339. F. 23.
ἄφθογγος, Aj. 311.
ἀφίημι, T. 198. 320. 599. 860. 1521. C. 731. 1279. 1468. 1537. A. 1085. E. 1020.
ἀφικνοῦμαι, T. 26ς. 920. 933. 935. C. 2. 307. 634. et passim.
ἀφίλητος, C. 1702.
ἄφιλος, T. 662. C. 1237. A. 876. Aj. 620. Ph. 228. 1018. E. 819.
ἀφίστημι, E. 776. 912. imperativus aor. 2. ἀποστήτω, Tr. 434.
ἀφυὲς, E. 457.
ἀχόρευτος, T. 885.
ἄφοβος, C. 1325. Aj. 366.
ἄφορμος, C. 234.
ἀφορμῶ, C. 1470. ἀφορμῶμαι, C. 1401.
ἄφρακτος, Aj. 910.
ἄφρακτος, Tr. 696. 1059.
ἀφράστως, E. 1262.
ἀφρίζειν, E. 719.
ἀφροντίστως, Tr. 366. Aj. 355.
ἀφρόνως, Aj. 766.
ἀφροσύνη, C. 1230. A. 383.
ἄφρων, E. 941.
ἀφυὴς, Ph. 1014.
ἄφυκτος, Tr. 265. Ph. 105. E. 1388.
ἀφώνητος, C. 1283.
ἄφωνος, C. 865. Aj. 171.
ἀφώνως, C. 131.
ἄχαλκος, T. 191.
ἀχείρωτος, C. 698.
ἄχερδος, C. 1596.
ἀχέω, E. 159.
ἄχθομαι, Ph. 671. 970.
ἄχθος, A. 1172. Aj. 951. E. 120. 204. 1116.
ἄχνη, Tr. 850.
ἄχνυμαι, A. 627.
ἀχόρευτος, E. 1069.
ἄχορος, C. 1223.
ἄχος, A. 1247. 1287. Tr. 1037. Aj. 153. 200. 948. 957. E. 154. 852.
ἀχρεῖος, C. 627.
ἄψαυστος, active, T. 969.
ἀψεγὴς, E. 497.

ἀψευδεῖν, Tr. 469.
ἄψορρον, adverb. Tr. 904. E. 53. 1430.
ἄψορρος, T. 431. A. 386. Aj. 369.
ἀψόφητος, Aj. 321.
ἄψοφος, Tr. 969.
Absoluti casus, T. 101. C. 1120. A. 260.
Accusativus pronominis vice genitivi cum accusativo rei, T. 717. C. 113. Ph. 1301.
Adverbia in θεν habitum in loco significantia, πόθεν pro πόθι, Tr. 1012. ἐγγύθεν pro ἐγγύθι, T. 1259. ἄνωθεν, κάτωθεν, Ph. 28. ὅθεν pro ὅθι, Ph. 704. ἄνωθεν pro ἄνω, E. 1058. Scholia ad A. 521.
Anapæstus in paribus senariorum locis, C. 371. 1169. Ph. 491.
Articulus relativus casu substantivi, non verbi, A. 1090. Aj. 493. E. 1128.

B.

Βαδισέων, E. 1502.
βάθος πλούτου, Aj. 130.
βάθρον, T. 142. C. 263. 1591. 1662. A. 854. Aj. 135. 860. Ph. 1000.
βαθύῤῥιζος, Tr. 1197.
βαθύῤῥους, Tr. 559.
βαθυσκαφὴς, E. 435.
βαίνω, *abeo*, T. 1073. C. 81. A. 766. Tr. 876. Ph. 277. 280. et passim εὖ βεβηκὼς, E. 979. ἐν πόνῳ βεβηκὼς, C. 1359. ἐν κακοῖς, E. 1056. ἐν ἐσθλᾷ μοίρᾳ, 1094. βέβηκε pro τέθνηκε, C. 1678. Ph. 494.
βαιὸς, T. 750. C. 1159. Tr. 335. Aj. 90. Ph. 20. 286. 345.
βακχειώτης, C. 678.
βακχεύειν, A. 136.
βαλβὶς, A. 131.
βάναυσος, Aj. 1121.
βάξις, T. 519. Tr. 87. Aj. 494. 998. E. 638. 1006.
βάπτειν, Aj. 95.
βαρβαροῦμαι, A. 1002.
βάρος, C. 409. 1142. A. 1256. Tr. 325. Aj. 209. E. 939. 1140.
βαρυαχὴς, C. 1561.
βαρυάλγητος, j. 200.
βαρυβρεμέτης, A. 1117.
βαρυβρὼς, Ph. 694.
βαρύνομαι, T. 781. Tr. 152. Aj. 41. Ph. 890. E. 820.
βαρύποτμος, C. 1448. Ph. 1096.
βαρὺς, T. 673. C. 402. 1204. A. 767. 1251. Tr. 235. 1204. Aj. 980. 1017. Ph. 368. 1045.
βαρύστονος, T. 1233.
βαρύψυχος, Aj. 319.
βάσανος, T. 493. 510.
βασίλεια, Aj. 1302.
βασιλὶς, A. 941.
βάσις, Tr. 339. 966. 969. Aj. 8. 42. Ph. 691. 1378. 1403.
βασάζειν, C. 1105. A. 216. Aj. 827. 920. Ph. 655. 1127. E. 1470. et passim.
βαφὴ, Aj. 651.
βέβηλος, C. 10.
βῆμα, C. 193. E. 163.
βῆσσαι, C. 673. Aj. 198.
βία, Aj. 1334. E. 256. βίᾳ τινὸς, *invito aliquo*, C. 815. 854. 943. A. 59. 79. 907. ἐκ βίας, Ph. 563. 945.
βιάζομαι, A. 663. Aj. 1160. E. 575.
βιάζω, A. 66. 1073.
βιβάζω, futurum βιβῶ, C. 381.
βιβρώσκω, A. 1022. Tr. 1056.
βιόδωρος, Ph. 1162.
βιοστερὴς, C. 747.
βιώσιμος, A. 566.
βλάβη, C. 1187. A. 1051. 1104. Tr. 844. Aj. 1325. Ph. 622. 1318. E. 301. 1042.
βλάπτειν, ἐμποδίζειν, Aj. 456. E. 697.
βλαστάνειν, T. 1376. A. 296. 563. 912. Tr. 401. Aj. 1305. Ph. 1311. E. 238. 590. et passim.
βλάστη, T. 717. C. 972. A. 827. Tr. 382.
βλαστὸν, C. 697.
βλεπτὸς, T. 1337.

βλίφαρον, A. 104.
βολαὶ ἡλίου, Aj. 877.
βορᾶ, T. 1463. A. 30. 1017. 1040. Ph. 274. 308.
βόσκειν, A. 1246. Tr. 144. Aj. 558. Ph. 313. 1167.
βόσκημα, Tr. 764. E. 364.
βόστρυχος, E. 449. 901.
βοτὴρ, T. 837. 1044. 1069. 1111. 1116. Aj. 232.
βοτὸν, Tr. 692. Aj. 145. 324.
βουθερὴς, Tr. 188.
βουθυτεῖν, C. 888.
βούθυτος, C. 1495.
βουκόλος, Aj. 54.
βούλευμα, T. 45. A. 179. 1265. Aj. 44. Ph. 555.
βουλεύομαι, T. 537. 738. 1367. A. 772. Tr. 589. Ph. 1229.
βουλευτέον, E. 16.
βουλεύω, T. 606. 701. 1417. A. 267. 1179. Tr. 809.
βούνομος, E. 181. βούνομαι ἀγέλαι, T. 26.
βραβεὺς, E. 690. 709.
βραδύνειν, C. 1628. Ph. 1400.
βραδὺς, C. 875. Tr. 599. Aj. 738.
βραδυτὴς, A. 932.
βράχιστος, A. 1327. ὡς βράχιστα εἰπεῖν, C. 1115.
βραχὺς, C. 880. E. 757. 1113. ἐν βραχεῖ συντιθέναι, *in pauca conferre*, E. 673. βραχὺ, adverb. E. 1304.
βρέμειν, A. 592.
βρίθειν, Aj. 130.
βρόχος, A. 1222.
βρύειν, C. 16. E. 422.
βρύκειν, Tr. 989. Ph. 745.
βρυχᾶσθαι, T. 1265. Tr. 807. 906. Aj. 322.
βρύχειν, βέβρυχα, Tr. 1074.
βῶλος, Aj. 1286.
βώμιος, A. 1301.

Γ

Γαιάοχος, T. 160. C. 1072.
γαλήνη, E. 899.
γαμβρὸς, T. 70.
γαμψώνυξ, T. 1198.
γὰρ initio positum, relatum ad suppressam sententiæ partem, Ph. 852. reddendum per *scilicet, ergo*, in interrogatione, T. 1029. Ph. 248.
γεγώνω, C. 213. Ph. 238.
γελᾶν pro καταγελᾶν, Ph. 1125. pro ἐπιγελᾶν, Aj. 957. 1043.
γελαστὴς, T. 1422.
γέλως, A. 551. 647. Aj. 79. 303. 382. E. 1310.
γέμειν, T. 4. Ph. 876.
γενεὰ, A. 948. Aj. 190. 202.
γενέθλα, E. 129. 226.
γενέθλιος, C. 972.
γένεθλον, T. 180. 1425. A. 1149. Ph. 453.
γενσιὰς, Tr. 13.
γένεσον, T. 1277.
γένεσις, Tr. 380.
γενέτης, *filius*, T. 470.
γενῆς, γενῆδος, A. 249.
γενναῖος, T. 1469. 1510. C. 76. 1636. Tr. 309. Aj. 938. 1355. τὸ γενναῖον, ἡ γενναιότης, C. 8. 569. 1042. 1640.
γεννᾶν σῶμα, Aj. 1077.
γέννημα, T. 1167. A. 471. 627. Tr. 315.
γεννητὴς, *parens*, T. 1015.
γένυς, εἶδος πελέκεως, Ph. 1205. E. 196. 485.
γεραίτερος, C. 1294.
γέρας, Ph. 1061. 1365. E. 443. 687.
γερονταγωγεῖν, C. 348.
γεύεσθαί τινος, *experiri, aggredi*, A. 1005. T. 1103. Aj. 844.
γηθέω, γέγηθα, T. 368. Ph. 1021. E. 1231. 1432.
γῆρας, C. 608. 954. Aj. 1017.
γηράσκω, γηράω, T. 872. C. 727. E. 962. γηρᾶναι, C. 870.
γηροβοσκὸς, Aj. 570.
γήτης, Tr. 32.
γλαυκὸς, Tr. 705.

γλαυκῶπις, C. 706.
γλήνη, T. 1277.
γλύκιος, Ph. 1461.
γλυκὺς, Aj. 966. 1202.
γλωχὶς, Tr. 683.
γνάπτω, Aj. 1031.
γνῶμα, Tr. 593.
γνωρίζειν, T. 538.
γνωστὸς, T. 361.
γνωτὸς, T. 396.
γοᾶσθαι, T. 1249. Tr. 51. 939.
γονεὺς, T. 1495.
γονὴ, C. 1294. A. 641. 950. 980. Aj. 1094.
γοργῶπις, Aj. 450.
γούνατα, C. 1607.
γύαλον, Ph. 1081.

Δ.

Δάημι, ἔδάην, E. 169.
δαίειν, Tr. 767.
δαιμόνιος, E. 1269.
δάϊος, C. 1044. Aj. 365. 784.
δαίνυμαι, Tr. 773. 1090. δαίσασθαι, E. 543.
δακέθυμος, Ph. 705.
δάκνειν, A. 317. Tr. 254. 1119. Aj. 1119. Ph. 378. 1358.
δακρύειν, T. 66. 1486. 1515. C. 1255. 1358. Ph. 360.
δακρυῤῥοεῖν, T. 1473. Tr. 326. 798. E. 1313.
δαμάζειν, δαμᾷν, A. 827. Tr. 432. Ph. 200. 335. E. 844.
δάπτειν, T. 682.
δαρὸν, Tr. 65. δαρὸς χρόνος, Aj. 414.
δάσκιος, Tr. 13.
δασμὸς, C. 635. T. 36.
δασύστερνος, Tr. 557.
δείκνυμι, T. 614. C. 1532. A. 37. Tr. 1080.
δείλαιος, T. 1347. C. 513. Tr. 765. 908. 1030. Aj. 1000. E. 849.
δειλία, T. 536. Aj. 1014. E. 351. 1027.
δειλὸς, A. 326. 1096. Aj. 1315. 1362. Ph. 457.
δεῖμα, C. 360. Tr. 108. Aj. 1212. Ph. 927. E. 410.
δειμαίνειν, C. 492. Tr. 91. 481.
δειματόω, Syndipnis, 2.
δεινὰ, adverbial. T. 483. 747.
δεινὼψ, C. 84.
δειρὰς, A. 832. Aj. 697. Ph. 491.
δεῖσθαί τινος, C. 1170.
δέλτος, Tr. 47. 157. 685.
δέμας, C. 1550. Tr. 910.
δέμνιον, Tr. 903. 917.
δεννάζειν, A. 759. Aj. 243.
δεξιόσειρος, A. 140.
δεξιοῦμαι, E. 976.
δεξίωμα, C. 619.
δέον, εἰς δέον, T. 1416. πρὸ τοῦ δέοντος, Ph. 891.
δέος, C. 223. Aj. 1079.
δέρκομαι, T. 389. 413. Tr. 695. 749. Aj. 85. 359. 425. E. 899.
δέσμιος, Aj. 299. Ph. 608. 679.
δεσμώτης, Aj. 105.
δεσμῶτις, Aj. 234.
δεσπόζειν, Tr. 363.
δέσποινα, Tr. 49. 180. E. 626.
δεσπότης, Ph. 262. E. 764.
δεσπότις, E. 597. Tr. 407.
δεύω, Aj. 376.
δῆθεν, ironicum, Tr. 382.
δήλημα, T. 1495.
δηλοῦν, T. 792. 1041. 1440. C. 581. 783. 1513. A. 242. 309. et passim.
δημιουργὸς, Aj. 1035.
δημόλευστος, A. 36.
δημότης, C. 78. A. 690. A. 1071.
δημοῦχος, C. 458. 1087. 1348.
δηοῦν, C. 1319.
διὰ, δι' ὀργῆς, *iracunde*, T. 805. δι' ὀργῆς ἥκειν, *irasci*, C. 905. δι' οὐδενὸς ποιεῖσθαι, *nihili facere*, C. 584. διὰ τάχους, *cito*, Tr. 595. Aj. 822. δι' αἰῶνος, *semper*, E. 1024. διὰ χρόνου, Ph. 758. διὰ δίκης ἰέναι τίνι, A. 742. διὰ τέλους, *plene*, Aj. 685. διὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ, A. 1258. διὰ χει-

ρῶν λαβεῖν, A. 916. διὰ στέρνων ἔχειν, A. 639. διὰ φρενῶν pro ἐν φρεσὶ, A. 1060. δι' ὤτων, A. 1188.
διαβάλλειν, Ph. 582.
διάβορος, Tr. 678. 1086. Ph. 7.
διάγειν, C. 1619. E. 782.
διαγιγνώσκειν, E. 1186.
διαδέχομαι, Tr. 30.
διάδοχος, Ph. 867.
διαίρετος, T. 163.
διαϊστόω, Tr. 883.
δίαιτα, C. 352. 751. E. 1073.
διαιτᾶσθαι, C. 769. 928.
διακονεῖν, Ph. 287.
διάκονος, Ph. 497.
διακωλύειν, C. 1771.
διαμπερὲς, Ph. 791.
διαπεραιοῦν, Aj. 730.
διαπορθεῖν, Aj. 896.
διαπράσσειν, Tr. 786.
διαπρύσιος, C. 1479.
διαπτύσσειν, A. 709.
διαραίνειν, Tr. 14.
διαρηγνύω, Aj. 834.
διαροίζειν, Tr. 568.
διαῤῥέω, Aj. 1267.
διάσημος, Ph. 209.
διασκεδάννυμι, fut. διασκεδῶ, C. 620. 1341. A. 287.
διασπείρειν, A. 1010. Tr. 784. E. 748. 1291.
διᾴσσειν, T. 209. Tr. 1085.
*διαστροφὴ, C. 552.
διάστροφος, Tr. 796. Aj. 447.
διατελὴς, C. 1514.
διάτορος, T. 1034.
δίαυλος δρόμος, E. 691.
διαφανὴς, T. 754.
διαφέρειν, T. 321. Tr. 323. Aj. 511.
διαφθείρειν, T. 438. A. 1229. Ph. 506. 1069. E. 306.
διαφθορὰ, T. 573. C. 552. Aj. 1297.
διαφοιβᾶσθαι, Aj. 332.
διδακτὸς, T. 300. Tr. 64. 673. E. 344. F. 60.
διειδέναι, C. 295.
διειπεῖν, T. 394. 854. Tr. 22.
διεμπολᾷν, Ph. 579.
διεξέρχομαι, Ph. 1419.
διεργάζεσθαι, C. 1417.
διέρπειν, A. 265.
διέρχεσθαι, C. 574. Tr. 477. Aj. 999. Ph. 256. 743.
διέχω, T. 717.
διήκω, C. 306.
διηλιφὴς, Syndipnis, 3.
διήνεμος, Tr. 327.
διΐημι, διῆκα, C. 963.
διΐστημι, C. 1662.
δικάζειν pro καταδικάζειν, T. 1214.
δίκαιος, *verus*, Tr. 409.
δικαιοῦν, T. 6. 575. 640. C. 1350. 1642. Tr. 1246. Aj. 1072.
δικαίως, ἀσφαλῶς, ἀληθῶς, T. 853. 1283. Aj. 547.
δίκελλα, A. 250.
δικρατὴς, A. 146. Aj. 252.
δικτυόκλωστος, A. 347.
δίλοφος, A. 1126.
διόβολος, C. 1464.
διοίγειν, T. 1287. 1295. Aj. 346.
διοίχομαι, A. 973.
διόλλυμι, T. 255. 442. 1159. A. 168. 222. Tr. 465. 1030. Aj. 838. διώλεσα, *oblitus sum*, T. 318.
διόμνυμι, Tr. 255. 378. Aj. 1233.
διοπτεύειν, Aj. 307.
διορίζειν, T. 723. 1083.
δίπαλτος, Aj. 408.
διπλάζειν, Aj. 268.
δίπυλος, Ph. 952.
δισσάρχης, Aj. 389.
δίστολος, C. 1055.
δίστομος, C. 900. Ph. 16.
διφρευτὴς, Aj. 857.
διφρηλατεῖν, Aj. 845.
διφρηλάτης, E. 753.
διφυὴς, Tr. 1097.
δίψιος, A. 246. 429.
διώδυνος, Tr. 779.
διώκειν, Aj. 997. Ph. 561. E. 738.
διώκομαι, *propero, curro*, E. 871.
διώμοτος, Ph. 593.
δμωὴ, A. 1189. 1249.

δνοφερὸς, F. 91.
δόκησις, T. 681. Tr. 426.
δολερὸς, Ph. 1112. E. 124.
δολιόπους, E. 1392.
δόλιος, T. 388. Ph. 608.
δολόμυθος, Tr. 842.
δολοποιὸς, Tr. 834.
δολόω, Ph. 129. 1288.
δολῶπις, Tr. 1052.
δοξάζειν, Ph. 545.
δορίληπτος, Aj. 146.
δορύξενος, C. 632. E. 46.
δορύσσους, C. 1313.
δορύσσω, Aj. 1188.
δούλευμα, A. 756.
δούλιος, Aj. 499.
δουλόω, Tr. 257. 467.
δοῦπος, Aj. 871.
δουριάλωτος, Aj. 211.
δουρίληπτος, Aj. 894.
δράμημα, T. 193.
δρᾶν τινά τι, T. 646. Aj. 1325. Ph. 315. 803. 918. 940. δεινὰ, T. 640. κακῶς, T. 551. 642. Aj. 1154.
δραπέτης, Aj. 1285.
δρασείειν, Aj. 326. 585. Ph. 1245.
δράσσομαι, A. 235.
δραστέον, T. 1443. Tr. 1206. E. 1019.
δρίον, Tr. 1014.
δρομαῖος, Tr. 929.
δρομὰς, Ph. 679.
δρυμὰς, T. 1399.
δυεῖν, T. 1280. Tr. 943.
δύη, A. 1311. Aj. 938.
δύνασις, A. 604. 951.
δυναστία, T. 593.
δυνάστης, A. 608.
δυσάθλιος, C. 328.
δυσαίων, C. 151.
δυσάλγητος, T. 12. F. 31.
δυσάλωτος, C. 1723.
δυσαπάλλακτος, Tr. 961.
δύσαυλος, A. 357.
δυσβουλία, A. 95. 1269.
δυσγίνεια, T. 1079.
δυσδαίμων, T. 1302. Tr. 774.
δυσειδὴς, Aloadis, 11.
δυσέριστος, E. 1385.
δυσήνιμος, A. 591.
δυσθίατος, Aj. 1004.
δύσθιος, E. 289.
δυαθεράπευτος, Aj. 609.
δυσθρήνητος, A. 1211.
δύσθυμος, E. 218. 550.
δυσκάθαρτος, A. 1284.
δυσκλεὴς, A. 50.
δύσκλεια, Aj. 143.
δυσκλεῶς, E. 1006.
δυσκόμιστος, A. 1347.
δύσκριτος, Tr. 951.
δυσλόγιστος, Aj. 40.
δυσμαχεῖν, Tr. 492. δυσμαχητέον, A. 1106.
δυσμένεια, E. 619. 1124.
δυσμενὴς, T. 546. A. 187. 653. Aj. 122. 564. 662. E. 407.
δυσμὴ, C. 1245.
δύσμοιρος, C. 327.
δύσμορος, T. 665. C. 224. 336. 365. 557. E. 1183. et passim.
δύσνιπτος, Tr. 685.
δύσνοια, E. 654.
δύσνους, A. 212.
δύσοιστος, C. 1687. Ph. 508.
δύσομβρος, A. 358.
δύσοργος, Tr. 1120. Aj. 1017. Ph. 377.
δυσοσμία, Ph. 876.
δυσούριστος, T. 1316.
δυσπάρευνος, Tr. 793.
δυσπέλαστος, F. 10.
δυσπειτὴς, Aj. 1046.
δυσπινὴς, C. 1597.
δύσπνους, A. 224. 588.
δυσπόνητος, C. 1614.
δύσπονος, A. 1277.
δύσποτμος, T. 888. 1068. 1181. C. 1433. A. 869. Tr. 299. E. 1199.
δυσπραξία, C. 1399. Aj. 759.
δυσπρόσοιστος, C. 1277.
δυσπρόσοπτος, E. 460.
δυσπρόσωπος, C. 286.
δυσσέβεια, A. 301. 924. E. 1383.

δυσσεβεῖν, Tr. 1247. Aloadis, 8.
δυσσεβής, C. 280. 1190. A. 514. 516. Aj. 1293.
δυσσομεῖν, C. 986.
δυσάλαινα, T. 1236. C. 1442. 1734. Tr. 307. 653. Aj. 410. E. 284.
δυσίκμαρτος, T. 109.
δύσικνος, T. 1248.
δύσηνος, T. 790. 855. 1071. 1249. C. 344. 542. 1583. A. 1225. Tr. 16. et passim.
δυσράπελος, Aj. 913.
δυσυχεῖν, T. 262. C. 402. 800. 1446. A. 1159. Aj. 692.
δυσυχὴς, Tr. 868. E. 602. 934. 1156.
δυσφημεῖν, E. 905. 1182.
δυσφημία, Ph. 10.
δυσφιλὴς, C. 1258.
δυσφορεῖν, E. 255.
δύσφορος, T. 87. A. 51. 643. E. 144.
δυσφόρως, T. 770. 783.
δύσφρων, A. 1261.
δυσχείρωμα, A. 126.
δυσχειραίνειν, C. 1282.
δυσχέρεια, Ph. 473. 900.
δυσχερὴς, A. 254. Aj. 1395. E. 929.
δυσώδης, Ph. 1032.
δυσώνυμος, C. 528. Aj. 914.
δύω, Atticis inusitatum pro δύο, Ph. 539.
δωρεὰ, Aj. 1032.
δώρημα, C. 4. 647. Tr. 603. 670. 778. Aj. 662. 1303. Ph. 117.
δωρητὸς, T. 384.
Dativus pro genitivo, Schema Colophonium, A. 862. Aj. 37. T. 267.
Dativus causam significans per *ob* vel *propter* reddendus, A. 391. 1219. Aj. 82. 531. Ph. 1012.

E.

Ἐᾶν, imperativus ἔα quandoque monosyllabon est, T. 1451. A. 95. C. 1192. ἐᾶσθαι, Tr. 329.
ἐγγενὴς, C. 1339. E. 277. 807.
ἐγγενὴς, T. 452. 1168. 1430. 1506. C. 728. 1167. A. 199. 659. E. 428. 1328.
ἐγγενῶς, T. 1225.
ἐγγράφειν, Tr. 157.
ἐγγυτέρω, C. 1217.
ἐγείρειν, C. 1778.
ἐγερτὶ, A. 413.
ἐγκαλεῖν, T. 702. Ph. 328. E. 778.
ἐγκαταζευγνύω, Aj. 736.
ἐγκατασκήπτειν, Tr. 1089.
ἔγκαρπος, T. 25. τελεῖν ἔγκαρπα, Tr. 238.
ἔγκειμαι, Ph. 1318.
ἐγκλείειν, A. 180. 505. Tr. 579. Aj. 1274.
ἔγκλημα, Tr. 361. Ph. 323.
ἔγκληρος, A. 814. 837.
ἐγκονέω, Tr. 1257. Aj. 811. 988.
ἐγκρατὴς, T. 941. C. 1022. A. 474. 715. Ph. 75.
ἐγκύρειν, E. 863.
ἐγχεμάχας, C. 1054.
ἐγχειρεῖν, E. 1026.
ἐγχείρημα, T. 540.
ἔγχος, T. 170. *gladius*, T. 1255. A. 1236. Tr. 1016. 1035. Aj. 287. 658.
ἐγχρίμπτειν, E. 898.
ἐγχώριος, C. 125. 871. Tr. 183. E. 67.
ἔγχωρος, Ph. 692. F. 19.
ἐδιστὸς, A. 206. Tr. 679.
ἕδος, T. 886.
ἕδρα, T. 2. C. 1163. 1166. Tr. 1154. Aj. 780. 788. Ph. 157.
ἕδρανον, C. 176. 233. Aj. 194.
ἐδώλιον, Aj. 1277. E. 1393. Syndipnis, 8.
ἕζομαι, T. 32. Aj. 249. 309. et passim.
ἑσθῶ, C. 195.
ἐθελόντης, Aj. 24.
εἴθεσθαι δάκρυα, A. 527.
εἰ γὰρ, *utinam*, T. 80. E. 1416.
εἶδω, *video*, Ph. 351. 445. *scio*, T. 1046. A. 229. E. 660. 858.
εἴδωλον, C. 110. Aj. 126. Ph. 947.

εἰκάζειν, T. 404. C. 16. 1504. 1677. A. 1244. ἤκασα, E. 662.
εἰκάθω, T. 651. C. 1328. A. 1096. Tr. 1179. Ph. 1352. E. 396. 1014.
εἰκαῖος, Tr. 701.
εἴκειν, A. 718. Aj. 1243. Ph. 465.
εἰκῇ, *temere*, T. 979.
εἴκω, τὸ εἰκὸς Attice, non ἐοικὸς, T. 74. C. 342. A. 724. et passim.
εἰλύομαι, Ph. 291. 702.
εἵμαρμαι, Tr. 169.
εἶμι, πορεύσομαι, C. 503. 1352. Tr. 86. Aj. 654. Ph. 132. 461. 1353. E. 475. ἤϊσαν, Tr. 514.
εἶναί τινος, T. 917. Ph. 386.
εἰργάθειν, E. 1271.
εἴργειν, T. 129. Tr. 344. 1259. Aj. 753. 795. Ph. 569. 1407. E. 722.
εἰρεσία, Aj. 249.
εἱρκτέον, Aj. 1250.
εἰσάγειν, Tr. 29. Ph. 674. E. 39.
εἰσαεὶ, εἰσαιὲν, T. 275. 1013. C. 704. Tr. 1204.
εἰσακούειν, C. 290. 1645. A. 9. Tr. 337. 424. Aj. 318. 789. E. 38.
εἰσάλλομαι, A. 1347.
εἰσαναβαίνειν, T. 876.
εἰσάπαξ, C. 1419. Ph. 122. 443.
εἰσβαίνειν, C. 997. A. 1205. Tr. 298.
εἰσβάλλειν, Aj. 60.
εἰσγράφειν, Tr. 1169.
εἰσδέχεσθαι, T. 238. Tr. 376. E. 1128.
εἰσδύνειν, T. 1317.
εἴσειμι, Tr. 1201. Ph. 541. 953.
εἰσέρχεσθαι, T. 319. C. 372. 907. 913. Tr. 1169. Aj. 329. E. 685. 700. et passim.
εἰσιδεῖν, T. 105. 768. 1049. 1052. 1263. 1303. Tr. 757. Aj. 29. 70. 755. 1152. E. 268. A. 476. et passim vice simplicis ἰδεῖν.
εἰσκηρύσσειν, E. 690.
εἰσκομίζειν, T. 1429.
εἰσλεύσσειν, Aj. 260.
εἰσοίκησις, Ph. 534.
εἰσόπτομαι, T. 1224. 1295. 1412. C. 1438.
εἰσορᾶν, T. 22. 1120. C. 286. 772. 1097. 1358. A. 288. 581. Tr. 911. Ph. 1381. et passim.
εἰσορμᾶν, A. 30. Tr. 915.
εἰσπαίειν, T. 1252.
εἰσπέμπειν, T. 705.
εἰσπίπτειν, Aj. 55.
εἰσπλέω, T. 423.
εἰσχειρίζειν, T. 384.
εἶτα, ἔπειτα, inter participium et verbum, plerumque per *tamen* reddenda, C. 264. 277. Aj. 761. 1094.
εἴωθα, *consuetus sum*, Ph. 939.
εἰωθότως, E. 1456.
ἔκατι, Tr. 274. 353. Ph. 669.
ἑκατόμπους, C. 719.
ἐκβαίνειν, Tr. 674. Ph. 357. 896.
ἐκβάλλειν, T. 386. 399. 611. 849. C. 631. 646. 770. 1257. 1307. Aj. 965. 1064. 1388. Ph. 600. 1390.
ἐκβιάζειν, Ph. 1129.
ἐκβολὴ, A. 250.
ἔκβρωμα, Tr. 702.
ἔκγονος, T. 1474. C. 588. Aj. 842.
ἐκδακρύω, Ph. 278.
ἐκδείκνυμι, C. 1021. E. 348.
ἐκδέχομαι, Ph. 123.
ἐκδιδάσκειν, T. 38. 1370. C. 1539. A. 298. Tr. 936. 1247. Ph. 437. 604. E. 395. 621.
ἐκδίδωμι, T. 1040. Ph. 1386.
ἔκδικος, C. 920. ἐκδίκως, A. 928.
ἐκδραμεῖν, C. 438.
ἐκηβόλος, T. 162.
ἔκηλος, C. 1039. Ph. 9. 769. 826.
ἐκθεᾶσθαι, T. 1253.
ἐκθνήσκειν, Tr. 568.
ἐκθορέω, C. 235.
ἐκθύω, E. 572.
ἐκκαλεῖν, T. 597. Tr. 1208. Ph. 1264.
ἐκκαλύπτειν, Aj. 1003. F. 5.
ἔκκειμαι, A. 1011.
ἐκκηρύσσειν, C. 430. A. 27. 203.
ἐκκινεῖν, T. 354. Tr. 981. 1244. E. 567.
ἐκκλίπτειν, Tr. 437. Ph. 55. 968.

ἐκκομπάζειν, E. 569.
ἐκκρίνειν, Ph. 1425.
ἔκκριτος, Aj. 1302.
ἐκκυλίνδειν, T. 812.
ἐκλαγχάνειν, C. 1337. E. 760.
ἐκλαμβάνειν, Ph. 1429.
ἐκλάμπειν, Aj. Locro, 1.
ἐκλανθάνεσθαι, C. 1005.
ἐκλείπειν, Ph. 53. 477. 911. E. 19. 985. 1149.
ἐκλήγειν, E. 1312.
ἐκλύειν, T. 35. 1003. A. 1112. Tr. 21. 656. Aj. 531. 1225.
ἔκλυσις, T. 306.
ἐκλυτήριος, T. 392.
ἐκλωβάομαι, Ph. 330.
ἐκμαίνειν, Tr. 1144.
ἐκμανθάνειν, T. 117. 286. 576. 835. 1065. 1085. 1439. C. 575. 1012. et passim.
ἐκμάσσειν, E. 446.
ἐκμετρεῖν, T. 795.
ἐκνέμειν, Aj. 369.
ἑκούσιος, Tr. 1125. Ph. 617. 1318. ἐξ ἑκουσίας, *de industria*, Tr. 729.
ἔκπαγλα, adverbial. C. 716. ἔκπαγλος, E. 204.
ἐκπείθειν, T. 1024. Tr. 1143.
ἐκπειράομαι, T. 360.
ἐκπίλει, *licet*, A. 478.
ἐκπέμπειν, T. 309. 789. C. 1347. 1664. A. 19. Tr. 276. Aj. 612.
ἐκπέμψασθαι, *arcessere*, T. 951.
ἐκπηδᾶν, Tr. 175.
ἐκπίνειν, A. 532. E. 785.
ἐκπίπτειν, C. 766. A. 679. Aj. 1177. E. 749.
ἐκπλέω, Aj. 1099. Ph. 381. 577. 1375.
ἐκπλήθειν, Tr. 253. Ph. 759.
ἐκπληρόω, E. 708.
ἐκπλήσσειν, T. 922. A. 433. Tr. 24. 386. 629. Aj. 33. Ph. 226. E. 1045.
ἐκπνέω, Aj. 1026. 1148.
ἐκποδών, A. 1324. 1339. Aj. 1000.
ἐκπορθεῖν, Tr. 1106.
ἐκπορίζειν, Ph. 299.
ἐκπράσσειν, T. 377. C. 941. 1307. 1659. A. 303. Tr. 669. Aj. 45.
ἐκπροτιμάω, A. 913.
ἐκπυνθάνεσθαι, C. 206. Aj. 215.
ἔκπωμα, Ph. 35.
ἐκραίνειν, Tr. 783.
ἐγρηγνύω, Aj. 775.
ἐκρίπτειν, T. 1412. E. 512.
ἐκσημαίνειν, E. 1191.
ἐκσίλλομαι, T. 1269.
ἐκσῴζειν, T. 3. 19.
ἐκσώζειν, T. 443. 756. C. 1123. 1367. A. 713. Aj. 1128. Ph. 488. 496. E. 13. 978.
ἐκτείνειν, Tr. 681.
ἐκτείνεσθαι, T. 153. Aj. 1402. Ph. 858.
ἐκτελευτάω, Tr. 170.
ἐκτελέω, Tr. 1189.
ἐκτέμνειν, Tr. 1198.
ἐκτίθημι, Ph. 5.
ἐκτιμᾶν, E. 64.
ἔκτιμος, E. 242.
ἐκτίνειν, C. 499. A. 856.
ἐκτίσασθαι, Aj. 304.
ἐκτόπιος, T. 166. 1340. C. 119.
ἔκτοπος, C. 234. Tr. 32. 1134.
ἐκτρίπειν, T. 806. 851. Aj. 53. E. 350.
ἐκτρίφειν, T. 827. 1396. E. 13.
ἐκτρίβειν, T. 248. 428. Ph. 296.
ἐκ τῶνδε, *dehinc, postea*, T. 235. 282. 1251. Aj. 527. 823.
ἐκφαίνειν, T. 243. 329. 1063. A. 258. 307. Ph. 82.
ἐκφέρειν, C. 1424. Tr. 497. 743. Aj. 7. Ph. 651. E. 60. 628.
ἐκφεύγειν, T. 111. 840. C. 293. A. 954. E. 391.
ἐκφοβεῖν, T. 989. C. 269. E. 276. 1426.
ἐκφορτίζειν, A. 1036.
ἐκφύειν, ἐκφῦναι, T. 262. 437. 827. 1017. 1084. 1499. C. 984. Aj. 1295. Ph. 89.
ἐκφυλάσσειν, C. 285.
ἐκχέω, Ph. 13. E. 1291. F. 14.
ἐκχρήζειν, ἐξέχρη, C. 87.
ἐκχωρεῖν, Aj. 671.

ἑλαύνειν, T. 28. 98. 805. C. 264. Tr. 1047. fut. ἐλῶ, T. 418. Aj. 504. 765. præt. pass. ἐλήλαμαι, Aj. 275.
ἑλαφηβολία, Aj. 178.
ἑλαφηβόλος, Tr. 214.
ἐλέγχειν, T. 333. 783. A. 260. 434. Ph. 338. E. 1353.
ἔλεγχος, T. 603. C. 1297. Ph. 98.
ἐλεεῖν, Ph. 308. 501. 967.
ἐλεεινὸς, ἐλεινὸς, T. 672. Tr. 528. Ph. 1130.
ἐλεινῶς, Ph. 870.
ἑλελίζειν, A. 154.
ἐλευθερία, E. 1509.
ἐλεύθερος, Tr. 63. Aj. 1020. 1260. Ph. 996. 1006.
ἐλευθεροῦν, T. 706.
ἐλευθέρως, E. 1300.
ἑλικτὸς, Tr. 12.
ἕλιξ, ἕλικες, *βόες*, Aj. 374.
ἑλίσσειν, A. 231. 358.
ἕλκος, A. 652. Ph. 650.
ἑλλείπειν, A. 585. Tr. 88. Aj. 1379. E. 736.
ἑλλὸς, Aj. 1297.
ἐλπίζειν, *metuere*, Tr. 111. Aj. 799.
ἕλως, Aj. 830.
ἐμβαίνειν, T. 803. C. 400.
ἐμβάλλειν, C. 1392. Tr. 1183. 1199. Ph. 481.
ἐμβατεύειν, T. 825. C. 679.
ἐμβλέπειν, E. 995.
ἐμμανὴς, E. 294.
ἐμμέμονα, Tr. 984.
ἐμμένειν, T. 351. C. 648. Tr. 335. Aj. 350.
ἐμμεξόω, E. 713.
ἔμμηνος, T. 1137. E. 281.
ἐμμιγνύω, C. 1057.
ἐμπαίειν, E. 902.
ἐμπαίζειν, A. 799.
ἔμπαλιν, Tr. 358. E. 647.
ἔμπαξ, Aj. 563.
ἅπας, Aj. 122. 1338.
ἔμπεδος, C. 1674. A. 169. Tr. 829. Aj. 640. Ph. 1197.
ἐμπέδως, Tr. 487.
ἔμπειρος, T. 44. C. 752. 1135.
ἐμπελάζειν, Tr. 17. 748.
ἐμπίπτειν, T. 1262. C. 942. 1150. A. 782. Tr. 1255. Aj. 374. Ph. 699. 965. E. 216.
ἐμπίτνειν, Aj. 58. 185. 300.
ἐμπλέκειν, T. 1264.
ἔμπλεος, Tr. 1022.
ἔμπληκτος, Aj. 1358.
ἐμποδίζειν, Ph. 432.
ἐμποδὼν, T. 128. 445.
ἐμπολᾶν, T. 1025. A. 1037. 1063. Tr. 93. 250. Aj. 978.
ἐμπόλημα, Tr. 538.
ἐμπόλητος, Ph. 417.
ἔμπολις, C. 1156.
ἐμπορεύεσθαι, T. 456. E. 405. Tr. 54. F. 54.
ἔμπορος, C. 25. 303. 901.
ἐμπρέπειν, E. 1187. F. 48.
ἐμπρήθειν, Ph. 801.
ἔμπυος, Ph. 1378.
ἔμπυρα, τὰ, A. 1005. E. 405.
ἐμφανὴς, T. 909. C. 755. 1501. A. 448. Tr. 199. 608. Ph. 531. E. 1109. 1454.
ἐμφανῶς, T. 96. 534. A. 655. Tr. 278. Aj. 457. E. 923.
ἐμφέρειν, C. 989.
ἐμφερὴς, Aj. 1152.
ἔμφοβος, C. 39.
ἔμφρων, T. 436.
ἐμφύειν, ἐμφῦναι, T. 299. C. 1113. 1488.
ἔμφυλος, T. 1406. C. 1385. A. 1264.
ἔμφυλος, C. 407.
ἔμφυτος, C. 1671. F. 27.
ἔμψυχος, C. 1486. A. 1167. E. 1221.
ἐν abundat, Ph. 60. 102. 1160. E. 1141. 1186. ἔν τινι εἶναι, γίγνεσθαι, κεῖσθαι, T. 314. C. 247. 392. 422. 1443. σώζεσθαι, Aj. 519.
ἐναγὴς, T. 656.
ἐναίρειν, C. 842. Ph. 946. 956.
ἐναίσιος, C. 1482.

ἐνάλιος, C. 888. 1493. Aj. 565.
ἐναλλάσσειν, Aj. 208. 1060.
ἐνάλλεσθαι, T. 263. 1261.
ἔναντα, adverb. A. 1298. ἐναντίον, C. 1002.
ἐναντίος, Aj. 1284.
ἐναντι ῦσθαι, Ph. 643.
ἔναρα, Aj. 177.
ἐναργὴς, T. 535. C. 910. A. 263. 795. Tr. 11. 224.
ἐναργῶς, E. 878.
ἐναριθμεῖν, T. 1188.
ἐναρίζειν, C. 1733. Tr. 94.
ἐναυλίζειν, Ph. 33.
ἔναυλος, Ph. 158.
ἐνδατεῖσθαι, T. 205. Tr. 793.
ἐνδεὴς, C. 1430. Ph. 375. 524.
ἐνδεικνύω, C. 48.
ἐνδέω, *illigo*, C. 526.
ἔνδηλος, A. 405.
ἔνδικος, T. 553. 1420. C. 925. A. 208. Aj. 1282. τὸ ἔνδικον, *verum, justum*, T. 1158. C. 996. Ph. 926.
ἐνδίκως, T. 135. Aj. 1342. Ph. 372. 523.
ἐνδόμυχος, Ph. 1457.
ἐνδυτὴρ, Tr. 676.
ἐνδύω, Tr. 761.
ἔνεδρος, ἔνοικος, Ph. 153.
ἔνερθεν, Ph. 20. 666.
ἔνεστι, T. 578. A. 213. E. 527.
ἐνζεύγνυμι, T. 718.
ἐνθακεῖν, C. 1293. E. 267.
ἐνθάκησις, Ph. 18.
ἔνθεος, A. 963.
ἐνθερμαίνειν, Tr. 368.
ἔνθηρος, Ph. 698.
ἐνθνήσκειν, C. 790.
ἐνθύμημα, C. 291. 1199.
ἐνθύμιος, T. 739. Tr. 109.
ἔνι pro ἔνεστι, T. 170. 598. Ph. 648. poëticum pro ἐν, Tr. 7.
ἐνιαύσιος, Tr. 165.
ἐνιδεῖν, Ph. 854.
ἐνναίειν, C. 788. Ph. 472.
ἐννέπειν, T. 350. 842. C. 932. Tr. 402. 475. et passim.
ἐννοεῖν, T. 330. 559. A. 61. 664. Tr. 578. Aj. 115. Ph. 28. 1440.
ἔννομος, T. 322.
ἔννους, T. 916.
ἔννυμι, εἱμένος σκότον, C. 1701.
ἐννυχεύειν, A. 784.
ἐννύχιος, C. 1558. Aj. 181. 1203. 1211.
ἔννυχος, Tr. 501.
ἐνόδιος, A. 1199.
ἐνοικεῖν, C. 1533.
ἔνοικος, T. 1524. Tr. 1094.
ἔνοπλος, T. 469.
ἔνορκος, A. 369. Ph. 72. 811.
ἐνσείειν, A. 1274. Tr. 1089. E. 737.
ἐνστάτης, Aj. 104.
ἐντάφια, τὰ, E. 327.
ἐντελὴς, Tr. 762.
ἐντήκειν, Tr. 463. E. 1311.
ἔντιμος, A. 25. 77. E. 239.
ἐντολὴ, Aj. 567.
ἔντοπος, C. 841. 1457. Ph. 212. 280. 1171.
ἐντρέπεσθαι, T. 724. 1056. 1226. C. 1541. Aj. 90. E. 519.
ἐντριβὴς, A. 177.
ἐντροπὴ, C. 299.
ἔντροφος, C. 1362. Aj. 623.
ἐντυγχάνειν, Aj. 433. Ph. 1229. 1333.
ἐνυδρίζειν, Ph. 342.
ἔνυδρος, Ph. 1454.
ἐνώμοτος, Aj. 1113.
ἐξαγγέλλειν, T. 148. C. 1393.
ἐξάγειν, C. 98. 826.
ἐξάγιστος, C. 1526.
ἐξαθρεῖν, A. 1219.
ἐξαίρειν, T. 907. C. 264. 358. A. 224. Tr. 147. 1195. Aj. 1066. ἐξαίρεσθαι, Tr. 491. E. 1461.
ἐξαιρεῖν, Tr. 245. ἐξαιρεῖσθαι, C. 541. E. 1208.
ἐξαιτεῖν, T. 1255. C. 5. 586. 1327. Tr. 10. E. 656.
ἐξαίφνης, C. 1610. 1625. A. 417. Tr. 914.
ἐξακούω, Ph. 378. 472. E. 553.

ἐξακριβόω, Tr. 426.
ἐξαλλάσσειν, Aj. 474.
ἐξάλλομαι, T. 1311.
ἐξαλύξασθαι, ἐξαλύσκω, Aj. 656.
ἐξαμαρτάνειν, A. 743. Ph. 95. 1012. 1224. E. 1039.
ἁμαρτία, A. 558.
ἐξαμάω, Tr. 33. Aj. 1178.
ἐξανάγεσθαι, Ph. 571.
ἐξαναγκάζειν, C. 603. 1179. Tr. 1258. E. 620.
ἐξανευρίσκω, Ph. 991.
ἐξανέχεσθαι, C. 1174. Ph. 1355.
ἐξανίημι, C. 1375. Ph. 705.
ἐξανίστημι, C. 47. A. 297. Ph. 367. E. 940.
ἐξανύειν, T. 157. C. 1562. Tr. 1024. Aj. 927.
ἐξαπαλλάσσομαι, E. 1002.
ἐξαπείδω, C. 1648.
ἐξαπόλλυμι, E. 588.
ἐξαποφθείρειν, Tr. 715.
ἐξαργεῖσθαι, Ph. 556.
ἐξαρκεῖν, *sufficere, satis esse*, C. 6. 1116. Ph. 459.
ἐξαρκής, Tr. 334.
ἐξαρπάζειν, C. 1016.
ἐξάρχειν, E. 557.
ἐξασκεῖν, C. 1603.
ἐξατιμάζειν, C. 1378.
ἐξαυδᾶν, Ph. 1244.
ἐξαυχέω, A. 390. Ph. 869.
ἐξαφαιροῦμαι, E. 1157.
ἐξαφίημι, Tr. 72.
ἐξαφίστημι, C. 561.
ἐξεγείρειν, T. 65. Tr. 980.
ἕξεδρος, Ph. 212.
ἐξειδέναι, T. 37. 105. 129. C. 270. 360. et passim. ἐξῄδη, A. 460. ἐξῄδης, Tr. 990.
ἔξειμι, ἐκπορεύσομαι, E. 75. ἰών, Ph. 98.
ἐξειπεῖν, T. 748. C. 1528. Tr. 312. E. 521.
ἐξείργειν, E. 1292.
ἐξελαύνειν, C. 356. 376. 823. 1292. 1388.
ἐξελίγχειν, T. 297. A. 399. Tr. 373.
ἐξελισσόμενος, Aj. 1258.
ἐξέλκειν, Ph. 291.
ἐξεμπολάω, A. 1036. Ph. 303.
ἐξενίπτειν, T. 328.
ἐξεπᾴδειν, C. 1194.
ἐξεπεύχομαι, Ph. 668.
ἐξεπίσταμαι, C. 554. 1584. A. 293. Tr. 624. Aj. 316. 439. et passim.
ἐξεργάζομαι, A. 262. 384. 428. Tr. 708. Aj. 377.
ἐξερευνάω, T. 258. E. 1100.
ἐξερέω, *dicam*, Aj. 423.
ἐξερημόω, E. 1010.
ἐξέρομαι, Aj. 103. Ph. 439.
ἐξέρπειν, Ph. 294.
ἐξερύκω, Ph. 423.
ἐξέρχεσθαι, T. 88. 785. 1084. C. 426. 981. Ph. 43.
ἐξερῶ, *dicam*, T. 219. 335. 800. 936. C. 1284. A. 325. et passim. ἐξείρηκα, Tr. 374. ἐξείρημαι, T. 984. ἐξειρήσεται, Tr. 1188.
ἔξεστι, *licet*, T. 817. C. 83. 323. A. 507. Aj. 1101. 1328. 1373. ἐξόν, E. 365.
ἐξετάζειν, C. 211. Aj. 586.
ἐξεύρημα, T. 378.
ἐξευρίσκειν, T. 120. 304. C. 966. 1545. Tr. 25. Aj. 1054. Ph. 288.
ἐξεφίεμαι, Aj. 795.
ἐξηγοῦμαι, C. 1284. 1520. 1589. Aj. 320. E. 425.
ἐξήκειν, T. 1515. A. 896. Tr. 1159. Ph. 199. 767. E. 1318.
ἐξιδοῦ, Ph. 851.
ἐξιδρύειν, C. 11.
ἐξικετεύω, T. 760.
ἐξικνοῦμαι, C. 353. Aj. 1043. E. 387.
ἐξίκω, T. 1182.
ἐξισόω, activum, T. 1507. E. 738. neutrum, T. 425. E. 1194. ἐξισωτέον, T. 408.
ἐξίστημι, A. 564. 1105. Aj. 82. 672. Ph. 1053.
ἐξιχνοσκοπεῖν, Tr. 271. Aj. 997.

ἐξοδοιπορεῖν, E. 20.
ἔξοδος, C. 1288. A. 1184. Tr. 51. 532. Aj. 287. 798.
ἐξοικήσιμος, C. 27.
ἐξοιμώζειν, A. 427. Aj. 317.
ἐξίχομαι, C. 867.
ἐξόλλυμι, Tr. 85.
ἐξόμιλος, Tr. 964.
ἐξόμνυμι, A. 535.
ἐξορμοιοῦν, Aj. 549.
ἐξονειδίζειν, C. 990. Ph. 382. E. 288.
ἐξορθοῦν, A. 83.
ἐξορμᾶν, Tr. 1091.
ἐξορμᾶσθαι, C. 30. A. 1233. Tr. 931. Aj. 762.
ἐξυβρίζειν, E. 293.
ἐξύπερθε, Ph. 29.
ἐξυπηρετεῖν, Tr. 1158.
ἐξυφηγοῦμαι, C. 1025.
ἐξωθεῖν, C. 428. 770. 1296. 1330. 1363. Aj. 1248. Ph. 1142.
ἔξωρος, E. 618.
ἔοιγμεν, ἐοίκαμεν, Aj. 1239.
ἐπαγγέλλομαι pro αἰτῶ, E. 1018.
ἐπάγειν, A. 362. Tr. 378. Aj. 1189.
ἐπαιδοῦμαι, A. 510.
ἐπαινεῖν, C. 665. 921. A. 1102. Aj. 536. 1360. 1381. E. 401. 591. 1044.
ἔπαινος, C. 1411. A. 665. Aj. 527.
ἐπαίρειν, *attollere, erigere*, T. 1276. Ph. 889. *afferre*, E. 634. *suscitare*, T. 635. *impellere*, T. 1328.
ἐπαισθάνομαι, T. 424. C. 1351. 1629. A. 1183. Aj. 553. 996. Ph. 1296.
ἐπαισχύνεσθαι, T. 635. C. 978. Aj. 1307. Ph. 929.
ἐπαιτεῖν, T. 1416. C. 1364. ἐπαιτεῖσθαι, E. 1124.
ἐπαιτιάομαι, T. 645. A. 490. E. 604. 632.
ἐπαΐω, Aj. 1263.
ἐπακούειν, T. 708. 794. C. 695. Ph. 1417.
ἐπάκτιος, Tr. 1153. Aj. 413.
ἐπακτὸς, C. 1525. Tr. 259. 491. Aj. 1296.
ἐπαμαξεύω, A. 251.
ἐπαναιρεῖσθαι, C. 424.
ἐπανάστασις, A. 533.
ἐπάνειμι, *redibo*, Tr. 643.
ἐπανύειν, Tr. 997.
ἐπάξιος, C. 461. 759. E. 971.
ἐπαξιοῦν, C. 1497. Ph. 803. E. 658.
ἐπαξίως, T. 133.
ἐπαπειλεῖν, A. 408. 752. Aj. 312. E. 779.
ἐπαράομαι, E. 388.
ἐπαρήγειν, E. 1197.
ἐπαρκεῖν, C. 777. A. 612. Aj. 360.
ἐπάρκεσις, C. 447.
ἐπαρκούντως, E. 354.
ἐπάσσειν, Aj. 305.
ἐπαυδᾶν, Ph. 395.
ἔπαυλον, T. 1138. C. 669.
ἐπαυχεῖν, A. 483. E. 65.
ἐπεγγελᾶν, Aj. 454. 969. 989.
ἐπεγείρειν, C. 511.
ἐπεὶ, ἐπεί τοι pro εἰ δὲ μὴ, T. 390. 433. E. 345. 352.
ἐπείγειν, C. 1540. Ph. 499. 1451. E. 1435.
ἐπείδω, Tr. 890.
ἐπεικάζω, C. 152. Tr. 1222. E. 663.
ἐπεῖναι, Aj. 1216.
ἐπείσοδος, C. 730.
ἐπεισπίπτειν, C. 915.
ἐπεμβαίνειν, C. 924. E. 456. 835.
ἐπεμβάλλειν, C. 463.
ἐπεμπίπτειν, Aj. 42.
ἐπενθορόω, Tr. 919.
ἐπενθρώσκω, T. 469.
ἐπεντείνω, A. 1235. Aj. 451.
ἐπεντέλλω, A. 218.
ἐπεξεργάζομαι, A. 1288.
ἐπεξέρχεσθαι, A. 752. F. 38.
ἐπέρχεσθαι, A. 153. 700. Tr. 135. 1182. Aj. 438. E. 1297.
ἐπεύχομαι, T. 249. C. 484. 1024. Tr. 16. 811. Ph. 1286. 1470.
ἐπέχειν, active, C. 1432. Aj. 50. 847. Ph. 349. 881. E. 517. neutraliter,

E. 1369. ἐπίσχες, *subsiste*, C. 856. 1169. Ph. 539.
ἐπήβολος, A. 492. Alcmæone, 1.
ἔπηλυς, Ph. 1190.
ἐπιβαίνειν, C. 179. 189. Aj. 138. 144. Ph. 194. 1463. E. 492.
ἐπιβάλλειν, Tr. 128. E. 1246.
ἐπιβλέπειν, T. 1526.
ἐπιβουλεύειν, T. 618.
ἐπιβουλευτὴς, Aj. 726.
ἐπιβρόντητος, Aj. 1386.
ἐπιγιγνώσκω, A. 961. Aj. 18. E. 1296.
ἐπιδεικνύω, T. 1405. E. 1453.
ἐπίδημος, T. 494.
ἐπιεικὴς, C. 1127.
ἐπιέναι, Tr. 115. ὁ ἐπιὼν, ὁ τυχὼν, T. 393. C. 752. *successor*, C. 1532.
ἐπιζέω, Tr. 842.
ἐπίηρα φέρειν, T. 1094.
ἐπιθυμεῖν, Tr. 617.
ἐπιθυμίαμα, T. 913.
ἐπιθύνειν, Ph. 1059.
ἐπίκαιρος, T. 875. Aj. 1406.
ἐπικινδύνως, Ph. 502.
ἐπίκλημα, ἔγκλημα, κατηγορία, T. 227. 529.
ἐπίκουρος, T. 496.
ἐπικουφίζειν, Aj. 1411.
ἐπικραίνειν, Ph. 1468. ubi ἐπίκρανεν Doricum est pro ἐπέκρηνεν.
ἐπικτείνειν, A. 1030.
ἐπίκτησις, Ph. 1344.
ἐπικτῶμαι, A. 846.
ἐπικυρεῖν, T. 258. E. 793.
ἐπικωκύειν, E. 283. 805.
ἐπικωλύειν, Ph. 1242.
ἐπιλαγχάνω, C. 1235.
ἐπιλαμβάνω, A. 732.
ἐπιλήθομαι, E. 146. 178.
ἐπίληπτος, A. 406.
ἐπίλοιπος, Ph. 24.
ἐπιμέμονα, Ph. 515.
ἐπιμίμφεσθαι, Tr. 122.
ἐπιμένειν, C. 1717. Tr. 1178.
ἐπιμνάομαι, Ph. 1400.
ἐπιμολεῖν, Tr. 857.
ἐπινίκιος, C. 1088. E. 692.
ἐπινίσσομαι, C. 689.
ἐπίνοια, A. 389.
ἐπινυμφίδιος, A. 814.
ἐπινωμᾶν, A. 139. Ph. 168.
ἐπιπείθομαι, E. 1472.
ἐπιπλήσσειν, C. 1730. Aj. 288.
ἐπιπλόμενος, T. 1314.
ἐπιπνέω, A. 136.
ἐπιπόδιος, T. 1350.
ἐπίπολος, T. 1321.
ἐπίπονος, C. 1560. Tr. 656. 831.
ἐπιῤῥάσσειν, C. 1503.
ἐπιῤῥήσσειν, T. 1244.
ἐπιῤῥοθεῖν, Tr. 264. F. 42.
ἐπίῤῥοθος, A. 413. Tereo, 7.
ἐπιῤῥωννύω, C. 661.
ἐπίσαγμα, Ph. 755.
ἐπίσημος, A. 1258.
ἐπισκέπτομαι, Aj. 854.
ἐπίσκηνος, Aj. 579.
ἐπισκήπτω, *mando*, T. 252. 1446. Tr. 805. Aj. 752. et passim. Cum accusativo personæ, Tr. 1223. Vide notam ad Ph. 782. *arguo, accuso*, A. 1313.
ἐπισκιάζειν, Tr. 916.
ἐπίσκιος, C. 1650.
ἐπισκοπεῖν, T. 1529. A. 1136. E. 1184.
ἐπίσκοπος, C. 112. A. 217. 1148. Aj. 976.
ἐπισπᾶν, Aj. 769.
ἐπισπεύδειν, E. 467.
ἐπίσταμαι, T. 589. 658. 848. C. 53. 290. et passim.
ἐπίστασις, A. 225.
ἐπιστατεῖν, T. 1028.
ἐπιστάτης, C. 889. Aj. 27. E. 76. 702.
ἐπιστείβειν, C. 56.
ἐπιστέλλειν, T. 106. ἐπιστέλλεσθαι, C. 735.
ἐπιστένειν, Tr. 949.

ἐπισήμη, T. 1115. Tr. 338. A. 721. Ph. 1057.
ἐπισίφειν, E. 441.
ἐπισολὴ, *mandatum*, C. 1601. Tr. 493. Aj. 781.
ἐπισοναχίω, T. 186.
ἐπισρατεύειν, Tr. 75. 362. Aj. 1056.
ἐπισρίφειν, A. 1111. Tr. 566. 1182.
ἐπισρίφεσθαί τινος, Ph. 599.
ἐπισροφὴ, T. 134. C. 537. 1045.
ἐπιτάσσειν, C. 839. A. 664.
ἐπιτηδεύειν, E. 309.
ἐπιτίμιον, E. 915. 1382.
ἐπιτρέπειν, A. 1107. Tr. 1016.
ἐπιτρέχειν, A. 589.
ἐπίτριπτος, Aj. 103.
ἐπιτύμβιος, A. 901.
ἐπίφαντος, A. 841.
ἐπιφωνεῖν, C. 1762.
ἐπιχαίρειν, Aj. 136. 961.
ἐπίχαρτος, Tr. 1264.
ἐπίχειρον, A. 820.
ἐπιχωρεῖν, A. 219.
ἐπιχώριος, T. 939. 1046.
ἐπιψαύειν, Aj. 1394. Ph. 669. 1255.
ἔποικος, C. 506. E. 189.
ἐποικτείρειν, T. 671. 1296. 1473. Aj. 121. Ph. 318. 1071. 1320. E. 920. 1199.
ἐποικτίζειν, T. 1296.
ἕπομαι, C. 182. 1542.
ἐπονομάζειν, E. 284.
ἐπόρω, *incito*, E. 1267.
ἔπος, *res*, T. 1144. C. 443. Aj. 1268.
ἐποτρύνειν, E. 1264.
ἔπουρος, Tr. 956.
ἐπόψιμος, T. 1312.
ἐπόψιος, C. 1600. A. 1110. Ph. 1040.
ἑπτάλογχος, C. 1305.
ἑπτάδοιον σάκος, Aj. 576.
ἑπτάπυλος, A. 101. 119.
ἑπτάσομος, F. 99.
ἑπῳδὴ, C. 1194. Θρηνεῖν ἐπῳδὰς, Aj. 582.
ἐπώμοτος, Tr. 427. 1188.
ἐπώνυμος, T. 210. C. 65. 1321. Aj. 430. 574. F. 23.
ἐπωφελεῖν, C. 441. 541. A. 552. Ph. 905. 1371. E. 578. 1005.
ἐπωφέλημα, Ph. 275.
ἔραμαι, *cupio*, C. 512. Aj. 967.
ἐρᾶν, A. 20. 220. 1336. Aj. 686. Ph. 651. 660.
ἐρασὴς, T. 601.
ἐργασίω, Tr. 1234. Ph. 1001.
ἐργαστέον, Tr. 690.
ἐργάτης, T. 859. A. 252.
ἐργάτις, Ph. 97.
ἔργειν, ἔργεσθαι, T. 890. 893.
ἔργμα, A. 848.
ἔργον ἐστὶ, *opus est*, A. 730. Aj. 12. οὐδὲν ἔργον, Aj. 852.
ἔρεβος, Aj. 395.
ἐρεθίζειν, A. 965.
ἐρείδειν, C. 1112. A. 1236.
ἐρείπειν, C. 1373. 1462. A. 597. Aj. 309.
ἐρείπιον, Aj. 308.
ἔρεισμα, C. 58.
ἐρεμνὸς, A. 700. Aj. 376.
ἐρέσσειν, A. 158. Tr. 561. Aj. 251. Ph. 1135.
ἔρευνα, T. 566.
ἐρευνᾶν, T. 725. A. 268.
ἐρημία, C. 957.
ἔρημος, T. 1509. C. 502. 1714. A. 773. 919. Ph. 228. 471.
ἐρητύειν, C. 164.
ἐριννὺς, C. 1299. 1434. A. 603. Tr. 897. E. 1080.
ἐριστὸς, E. 220.
ἔρκιος Ζεὺς, A. 487. σέγη, Aj. 108.
ἔρκος, Aj. 60. 1274. E. 838.
ἕρμαιον, A. 397.
ἑρμηνεύω, C. 398.
ἔρνος, C. 1108.
ἔρομαι, *interrogo*, T. 749. 1166. C. 557. Ph. 576.
ἔρπειν, ἔρχεσθαι, C. 147. 307. 502. 1551. 1587. 1643. A. 368. 1210. Ph. 985. et passim.

ἄῤῥειν, C. 1775. E. 57. 249. 925.
ἐρύκειν, Tr. 121. Ph. 1153.
ἔρυμα, Aj. 467.
ἐρυτὸς, Aj. 730.
ἐρῶ, *dicam*, T. 749. C. 115. 811. 980.
ἔρως, C. 367. 436. Ph. 660. F. 32.
ἐρωτᾷν, Tr. 403. Ph. 56.
ἔσθημα, E. 268. F. 48.
ἔσπερος, Aj. 285. 805. 874.
ἔσπομαι, A. 1196. Tr. 563. 1076.
ἴσσομαι, poëticum pro ἕσομαι, E. 818.
ἕς τι, ἕς τ' ἄν, pro μέχρις οὗ, ἕως ἄν, A. 415. Aj. 1117. 1183. Ph. 1330. E. 104. 753.
ἑσία, T. 969. C. 413. 633. 1495. 1727. Tr. 660. Aj. 860.
ἑσιοῦχος, A. 1083.
ἑσιῶτις, Tr. 956.
ἐσχάρα, A. 1016.
ἰσχατιὰ, Ph. 144.
ἔσχατος, Aj. 4. E. 734. 900.
ἑταιρία, Aj. 683.
ἑτήτυμος, Tr. 1066. Ph. 1290. ἑτητύμως, E. 1452.
ἑτοιμάζειν, Tr. 361.
ἔτυμος, Ph. 205.
εὐαγὴς, T. 921. A. 521.
εὔαγρος, C. 1089.
εὐάζειν, A. 1134.
εὐαὴς, Ph. 828.
εὐαίων, Tr. 81. Ph. 829.
εὐάνεμος, Aj. 186.
εὐάρματος, A. 845.
εὔβοτρυς, Ph. 548.
εὐβουλία, A. 1050. 1098.
εὔβουλος, C. 947.
εὐγενὴς, A. 38. Aj. 480. 524. 1095. Ph. 336. 874.
εὖγμα, A. 1185.
εὔγνωστος, Aj. 704.
εὐδαιμονεῖν, A. 506.
εὐδαιμονία, A. 1348.
εὐδαιμονίζειν, C. 144.
εὐδαίμων, T. 1197. C. 282. 1554. A. 582. Ph. 720.
εὕδειν, T. 65. Ph. 272.
εὐδρακὴς, Ph. 847.
εὔειρος, Tr. 677.
εὐέπεια, T. 932.
εὐεργετεῖν, Ph. 670.
εὐεργέτης, A. 284.
εὐημερεῖν, C. 616. E. 653.
εὐήμερος, Aj. 708.
εὐήρετμος, C. 716.
εὐθάλασσος, C. 711.
εὐθύνειν, A. 178. Aj. 542.
εὔιππος, C. 668. 711.
εὔκαιρος, C. 32.
εὐκάρδιος, Aj. 364. Ph. 535.
εὔκαρπος, Aj. 671.
εὔκερως, Aj. 64. 297.
εὔκηλος, E. 241.
εὐκλεὴς, T. 161. A. 502. 695. Ph. 476. 1422.
εὔκλεια, A. 703. Aj. 436. 465. Ph. 478. E. 973. 1083.
εὐκρότητος, A. 430.
εὐκταῖος, Tr. 239.
εὐλάβεια, C. 116. E. 994. 1334.
εὐλαβεῖσθαι, T. 47. 616. Tr. 1131.
εὔλεκτρος, A. 796. Tr. 515.
εὐλογεῖν, C. 720. Ph. 1314.
εὔλοφος, Aj. 1286.
εὐμαθὴς, Tr. 614. Aj. 15.
εὐμάρεια, Tr. 193. Ph. 284. 704.
εὐμαρὴς, E. 179.
εὐμένεια, C. 631.
εὐμενὴς, C. 486. A. 212. 1200. E. 453.
εὔμνηστος, Tr. 108.
εὐνάζειν, T. 961. Tr. 106. 1007. 1043.
εὐνάομαι, C. 1571.
εὐναστήριον, Tr. 920.
εὐνὴ, E. 93. 115. 436.
εὐνήτρια, Tr. 924.
εὖνις, Tr. 563.
εὐνοεῖν, Aj. 689.
εὔνοια, Ph. 1164. 1322. εὔνοιαν παρέχειν τινὶ, Tr. 710.
εὐνόμας, Aj. 604.
εὐνομία, Aj. 712.

εὖνους, C. 499. 773. 1662. A. 209. Aj. 822. Ph. 1281. 1351. E. 1203.
εὐοδόω, C. 1435.
εὔορμος, Ph. 221.
εὐπατρίδης, E. 162. 859.
εὐπατρις, E. 1081.
εὐπειτὴς, F. 18.
εὐπειτῶς, Tereo, 11.
εὔπιστος, Aj. 151.
εὔπλοια, T. 423. Ph. 1465.
εὐπραξία, C. 1554.
εὐπρόσωπος, Aj. 1009.
εὔπωλος, C. 711.
εὑρετὸς, F. 60.
εὕρημα, T. 1107.
εὕριν, *sagax*, Aj. 8.
εὑρίσκειν, T. 68. 103. 440. 546. εὑρόμην Atticum, non εὑράμην, Aj. 1023.
εὔροος, Ph. 491.
εὐρύνωτος, Aj. 1251.
εὐρώδης, Aj. 1190.
εὐρώεις, Aj. 1167.
εὐσεβεῖν, A. 731. 924. Tr. 1224. Aj. 1350. Ph. 1441. E. 308.
εὐσέβεια, A. 872. Ph. 1443. E. 968.
εὐσεβὴς, C. 279. 287. 1125. Ph. 85. E. 589.
εὐσεβία, C. 188. A. 943. E. 250.
εὐσεβῶς, T. 1431.
εὔσεπτος, T. 864.
εὔσημος, A. 1021.
εὐσκευέω, Aj. 823.
εὐσκίαστος, C. 1707.
εὔσοια, C. 390.
εὐστάλὴς, Ph. 780.
εὔστολος, Ph. 516.
εὔστομα ἔχειν, *silere*, Ph. 201.
εὐστομεῖν, C. 18.
εὐτυχεῖν, T. 88. 1478. A. 17. 1159. Tr. 192. Aj. 263. 1011. 1126. E. 945. 1299.
εὐτυχὴς, C. 308. 1555. Aj. 550. E. 766. 999.
εὐτυχῶς, T. 998. A. 701.
εὐϋφὴς, Tr. 602.
εὐφαρέτρας, Tr. 208.
εὐφημία, Tr. 178.
εὔφημος, C. 132. Aj. 362. 591. E. 630. 1211.
εὐφόρως, Ph. 872.
εὐφραίνειν, C. 1353. Aj. 280. 469.
εὐφρόνη, E. 19. 259. Tereo, 7. F. 56.
εὔφρων, Aj. 420. 705. E. 162.
εὔχειρ, C. 472.
εὐχερὴς, Ph. 519. Θέσθαι ἐν εὐχερεῖ, *leve ducere*, Ph. 875.
εὔχλοος, C. 1600.
εὔχεσθαι passive, T. 1512. præteritum passivum activa significatione εὔγμαι vel ηὔγμαι, Tr. 610.
εὔχος, Ph. 1203.
εὔχρεως, Ph. 393.
εὐώνυμος, Tr. 928.
εὐώπης, T. 189.
αὐῶπις, Tr. 523.
εὐὼψ, A. 530.
ἐφαγιστεύειν, A. 247.
ἐφαγνίζειν, A. 196.
ἔφαλος, Aj. 192.
ἐφάπτομαι, C. 859. Aj. 1172.
ἐφάπτω, *adstringo*, A. 40. pro ἐφάπτομαι, *capesso*, Tr. 935.
ἐφαρμόζειν, Tr. 623.
ἔφεδρος, Aj. 610. Ph. 401.
ἐφέπομαι, A. 636.
ἐφέσπερος, C. 1059.
ἐφέσπομαι, *obsequor*, unde ἐπίσπη, E. 967. ἐπισπέσθαι, 1037.
ἐφέσιος, T. 32. Tr. 206. 262. 607. E. 419. Ἐφέσιος Ζεὺς, Aj. 492.
ἐφευρίσκω, T. 1213. 1421. C. 504. 938. 1257. A. 281.
ἐφήκειν, A. 1257. Aj. 34. E. 304.
ἐφῆμαι, Ph. 1124.
ἐφημέριος, A. 789.
ἐφημοσύνη, Ph. 1144.
ἐφίεμαι, *mando, jubeo*, T. 766. 1055. C. 1605. Aj. 112. 116. 991. 1111. Tr. 286. Ph. 619. 770. *cupio*, Ph. 1315. E. 144.

ἰφίημι, Aj. 1297. E. 554. 556. 631. 649.
ἰφίμερος, T. 1375.
ἴφιππος, E. 733.
ἰφίστημι, T. 777. C. 558. Tr. 339. 1172. Aj. 945. οἱ ἰφιστῶτες, *magistratus*, Aj. 1072.
ἰφορᾶν, Fr. 1271. E. 175. 825.
ἰφορμάω, C 812. Aj. 290. 1143.
ἰφυδρίζειν, Aj. 956. 1385.
ἰφυμνεῖν, T. 1275. A. 658. 1305.
ἰχέγγυος, C. 284.
ἴχεσθαι τινὸς, *prehendere, retinere*, Aj. 1181. Æthiop. 1. Creüsa, 4.
ἰχθαίρειν, Aj. 458. Ph. 59. E. 177. 1034. 1363.
ἴχθειν, Aj 459. Ph. 511.
ἴχθιος, T. 28. 1519. A. 137. Aj. 658. 1336. 1373. Ph. 1284.
ἰχθίων, T. 272. A. 86. Aj. 1054. Ph. 683. E. 1047. 1189.
ἰχθοδοπὸς, Aj. 932. Ph. 1137.
ἔχθος, Ph. 59. E. 1034.
ἔχθρα, Aj. 1357.
ἰχθραίνομαι, A. 93.
ἰχθραντέος, Aj. 679.
ἰχθροδαίμων, T. 816.
ἰχθρόπατος, T. 1346.
ἴχω, κατέχω, κωλύω, T. 1387. C. 429. 888. pro εἰμὶ, C. 545. Aj. 320. Ph. 22. pro προσέχω, seu κατέχω, *appello*, Ph. 305. cum genitivo, T. 345. 709. cum participio, T. 577. 699. 701. 731. C. 817. 1140. 1474. A. 22. 794. 1272. Tr. 37. Aj. 22. E. 590. et passim.
ἰώρα, T. 1264.
ἰῶς, E. 18.
ἴως, C. 77. Tr. 148. 601. Aj. 555. Ph. 764.
ἴως ἄν, T. 834. C. 114. 1361. Tr. 689. Ph. 1000.
Ellipsis imperativi δὸς in precibus, T. 193. indefiniti τις, Aj. 190. E. 1323. nominis ὁδὸν cum verbo ἀνύσιν et compositis, C. 1562. E. 1451. participiorum ὁρῶν, ἀκούων, λέγων, Aj. 136. 727. 790. præpositionis εἰς, T. 1178. C. 1540. 1590. Aj. 517. ἐπὶ, Ph. 206. 630. adverbii μᾶλλον, Aj. 966.

Z.

Ζάλη, Aj. 352.
ζαμενὴς, Aj. 137.
ζεύγνυμι, T. 826. Tr. 536. Ph. 1025.
ζέω, C. 434.
ζῆλος, Aj. 503.
ζηλοῦν, Aj. 552.
ζηλωτὸς, A. 1161.
ζημία, T. 520.
ζήτημα, T. 278.
ζήτησις, Tr. 55.
ζητητέος, Aj. 470.
ζητητὸς, C. 389.
ζυγὸς, Aj. 249. plurale ζυγὰ, Aj. 944. E. 738.
ζυγωτὸς, E. 702.
ζῶμα, E. 452.
ζωστὴρ, Aj. 1030.

H

Ἡγεμὼν, T. 804. C. 289. 1542.
ἡγητὴρ, C. 1521.
ἡγοῦμαι C. 351. Aj. 1101. 1106. E. 1038. οἱ ἡγούμενοι, *magistratus*, Ph. 386.
ἡδέως, A. 436.
ἤδη, *noveram*, T. 433. A. 18. 448. E. 1018. 1185. *noverat*, T. 1525. Ph. 1010. ἤδης, *noveras*, A. 447.
ἥδιστα, adverbial. Tr. 330.
ἥδιστος, T. 999. C. 325. 434. 802. A. 438. 1032. Aj. 79. 105. Ph. 530.
ἡδίων, T. 592. Aj. 1011.
ἥδομαι, T. 453. 937. Tr. 374. Aj. 1085. Ph. 715. 882. 1314.
ἡδονὴ, C. 1204. 1604. A. 393. 1165. καθ' ἡδονὴν, C. 890. Tr. 197. E. 1503.
ἡδυεπὴς, T. 151.
ἡδύπνοος, E. 480.

ἡδύπολις, T. 510.
ἡδὺς, T. 82. E. 929. A. 12.
ἡθὰς, E. 372.
ἦθος, T. 18.
ἧκισα, T. 623. 1053. 1386. Ph. 427. 483. 522.
ἥλεκτρος, A. 1038.
ἡλίκος, T. 15.
ἡλιοστερὴς, C. 313.
ἡλιῶτις ἀκτὶς, Tr. 699.
ἡμιερεύειν, E. 787.
ἡμέριος, Aj. 208. 398.
ἡμεροσκόπος, A. 253.
ἡνιμόεις, A. 354.
ἡνιοστρόφος, E. 731.
ἧπιος, Ph. 698. 738.
ἠπίως, E. 1438.
ἧς, terminatio nominativi pluralis nominum in εὺς, T. 18. dativi pluralis, pro αις, T. 1279 E. 1138.
ἥσσᾶσθαι, Aj. 1242. F. 19.
ἡσσητέον, A. 678.
ἧσσον, adverb. Aj. 276. 1329.
ἥσσων, A. 439. 680. 747. Tr. 489. E. 1023.
ἡσυχάζειν, T. 620.
ἡσυχία, C. 197.
ἥσυχος, A. 1089. Aj. 325. ἐν ἡσύχῳ, *quiete*, C. 82.
ἡφαιστότευκτος, Ph. 987.
ἠχεῖν, C. 1500. Tr. 866.
ἠχὼ, Ph. 189. E. 109.

Θ

Θακεῖν, T. 20. C. 340. Tr. 23. Aj. 106. 325. 1173.
θάκημα, C. 1160. 1179. 1380.
θᾶκος, C. 9. A. 999.
θαλαμηπόλος, T. 1209.
θαλάσσιος, T. 1411.
θάλλειν, A. 1174. Tr. 235. Ph. 259. 420. E. 260. 952.
θαλλὸς, E. 422. C. 474.
θάλπειν, A. 417. Tr. 699. 1084. Ph. 38. E. 888.
θάλπος, A. 1086.
θαμὰ, Ph. 432. E. 524. 1144.
θαμβεῖν, A. 1246.
θαμίζειν, C. 672.
θανάσιμος, T. 560. 959. Tr. 760. Aj. 517. 1033. Ph. 819.
θανατηφόρος, T. 181.
θανατόεις, A. 1263.
θαπτέον, Aj. 1140.
θαρσεῖν, Aj. 793. 1258. C. 491. 664. 726. Ph. 146. 667. 774. E. 314.
θάρσος, Ph. 597. 807. E. 412. 479. C. 48.
θαρσύνειν, passive, E. 916.
θάσσειν, T. 161.
θᾶσσον, T. 430. C. 824. 839. 890. et passim.
θαυμαστὸς, C. 1665. Ph. 191.
θέα, Tr. 23. Ph. 536. 656. E. 1455.
θέαμα, T. 1295. Aj. 992.
θεατὸς, Aj. 915.
θεήλατος, T. 255. 992. A. 278. F. 27.
θέλγειν, Tr. 355. 712.
θέλκτρον, Tr. 585.
θεμιτὸς, T 993. C. 1758.
θεογεννὴς, A. 834.
θεόδμητος, E. 707.
θεοπρόπος, Tr. 824.
θεοσεβὴς, C. 260.
θεραπεύειν, Ph. 149.
θερίζειν, Aj. 239.
θερμαίνειν, Aj. 478.
θέσμιον, Aj. 712.
θεσμὸς, Aj. 1104.
θεσπιέπεια, T. 463.
θεσπίζειν, C. 388. 1428. 1516. A. 1054. 1091. Tr. 1133. Ph. 610. E. 1425.
θέσπισμα, T. 971.
θέσφατος, T. 907. 1175. C. 969. 1472. Tr. 86. 1152.
θεωρεῖν, C. 1084.
θεωρία, T. 1491.
θεωρὸς, T. 115. C. 413.
θηγάνη, Aj. 820.
θήγειν, Aj. 584.
θηλύνειν, Aj. 651.

Θῆλυς, Tr. 1064. 1075. Atreo, 1.
Θήρα, Aj. 564. Ph. 609. 839. 1146.
Θηρᾶν, T. 542. C. 1026. A. 92. Aj. 2. Ph. 958. 1007. E. 1054.
Θηρατέος, Ph. 116.
Θηροβολεῖν, Ph. 165.
Θησαύρισμα, Ph. 37.
Θησαυρὸς, Aj. 1175. A. 30.
Θητεία, T. 1029.
Θιγγάνειν, C. 330. Ph. 667.
Θνητογενὴς, A. 835.
Θοάζειν, T. 2.
Θολερὸς, Aj. 206.
Θορυβέω, Aj. 164.
Θόρυβος, Aj. 142. Ph. 1263.
Θούριος, Aj. 212. 613. 1213.
Θράσος, Tr. 728. Ph. 104. E. 995.
Θρασύνεσθαι, Ph. 1387.
Θρασὺς, T. 89. Aj. 1142. 1315. E. 521. Ph. 106.
Θρασυστομεῖν, Ph. 380.
Θραύειν, Ph. 294. E. 729. 745.
Θρέμμα, T. 1143. Tr. 574. 1095. 1099. Ph. 243. E. 622.
Θρεπτήριον, C. 1263.
* Θρηνεῖν, Aj. 582.
Θρεῖν, *dicere*, C. 597. 1425. A. 1287. Tr. 188. 531. 1234. Aj. 67. 592. 785. 947. et passim.
Θρομβώδης, Tr. 704.
Θρώσκειν, Tr. 58. 1029.
Θύελλα, C. 1660. A. 984. E. 1151.
Θυηλὴ, E. 1423.
Θυιὰς, A. 1151.
Θῦμα, T. 239. C. 899. Tr. 287. E. 573.
Θυμίαμα, T. 4.
Θυμὸς, εἰς Θυμὸν βάλλειν, T. 975. Θυμὸν πληρῶσαι, Ph. 324.
Θυμοῦσθαι, T. 344. C. 768. 1420. A. 477. 1254. Tr. 543. 1232. Aj. 1018. Ph. 323. 922.
Θυμοφθορεῖν, Tr. 142.
Θύραθεν, Tr. 1023.
Θυραῖος, Tr. 533. 595. Aj. 793. Ph. 158. E. 313. 518.
Θύραισι, *foris*, C. 401.
Θυρὼν, T. 1242. E. 328.
Θυσία, Tr. 997.
Θυσὰς, A. 1019.
Θυτὴρ, Tr. 613. 661. 1194.
Θωπεύειν, C. 1003. 1336. E. 397.
Θωῦσσειν, C. 1624. Aj. 308. 335.

I.

Ἰάπτειν, Aj. 501. 700.
ἰᾶσθαι, Tr. 1212. F. 10.
Ἴασις, T. 68. E. 876.
Ἰατὴρ, Tr. 1211.
Ἰατορία, Tr. 1004.
Ἰαύειν, Aj. 1204.
Ἰαχαῖος, T. 1219.
Ἰάχειν, Tr. 643.
Ἴδρις, C. 525. Tr. 651. E. 608.
Ἰδρυτέον, Aj. 809.
Ἰδρύω, Tr. 68.
Ἵεμαι, T. 1242. A. 432.
Ἵεμαι, *cupio*, Tr. 514.
Ἱέω, E. 596.
Ἰήϊος, T. 174. Apollinis epitheton, T. 1096.
Ἱκάνειν, E. 8. 1102.
Ἱκέσιος, A. 1230. Ph. 495. Ἱκέσιος Ζεὺς, Ph. 484.
Ἱκετεύειν, T. 41. C. 142. 241.
Ἱκέτης, C. 44. 487. 634. 1008. Aj. 1172. Ph. 930.
Ἱκέτις, T. 920.
Ἵκμενος, Ἱκόμενος, Ph. 494.
Ἱκνοῦμαι, Ἱκετεύω, C. 1011. Aj. 588. Ph. 470. 932. E. 136.
Ἱκτὴρ, T. 143. 186.
Ἱκτήριος, T. 3. 327. 923. Aj. 1175.
Ἵλεως, Tr. 765. Aj. 1009. E. 655. 1376.
Ἵλη, Aj. 1407.
Ἵλλειν, A. 340.
Ἱμείρειν, T. 59. 386. 587. E. 1053.
Ἵμερος, C. 1726. A. 796. Tr. 476. Ph. 350. E. 542.
Ἵνα, ὅπως, ὡς, *ut*, cum imperfecto vel

aoristo, indicativi, T. 1392. E. 1134. cum futuro indic. E. 1427.
ἰὸς, *sagitta*, Tr. 567. 574. Ph. 166. *venenum*, Tr. 719. 773. 835.
ἱππεία, E. 505.
Ἵππία, Minervæ cognomen, C. 1070.
ἱππικὸς, E. 717. 730. 754.
ἱπποβάμων, Tr. 1097.
ἱπποδέτης, Aj. 241.
ἱππόκομος, A. 116.
ἱπποκόμος, Aj. 232.
ἱππότης, C. 59. 899.
ἵπταμαι, ἱπτόμην, πτῆσθαι, πτόμενος, T. 17.
ἰσόθεος, A. 837.
ἰσόμοιρος, E. 87.
ἴσος, *justus, æquus*, T. 677. Ph. 552. 685. ἐξ ἴσου, T. 61. 563. 627. 1019. C. 254. A. 516. 644. Tr. 322. ἐπ' ἴσης, E. 1062.
ἰσοτέλεστος, C. 1221.
ἰσοῦν, T. 31. 581. E. 686.
ἱστορεῖν, Tr. 382. 397. 404. 418. E. 316. 1101. C. 36.
ἱστορεῖσθαι, *interrogari*, Tr. 415.
ἰσουργεῖν, C. 340.
ἵστωρ, E. 850.
ἰσχύειν, T. 356. Tr. 234. Aj. 502. 1409.
ἰσχυρὸς, Ph. 945.
ἰσχὺς, Aj. 118. Ph. 104.
ἰυγὴ, Ph. 752.
ἰύζειν, Tr. 789.
ἰχνεύειν, T. 476. Aj. 20.
ἴχνος, T. 109. Aj. 6. 32.
ἰωὴ, Ph. 216.
Imperativi tertia dualis pro tertia plurali Attice, Aj. 100. E. 438.

K.

Καγχάζειν, Aj. 199.
καθαγίζειν, A. 1081.
καθαίρειν, *purgare*, Tr. 1014. 1063.
καθαιρεῖν, C. 1689. A. 275. 383. Tr. 478. 1065. Aj. 517.
καθάπτω, A. 1222. Tr. 1053.
καθαρμὸς, T. 99. 1228. C. 466.
καθάρσιος, A. 1143.
καθαρτὴς, E. 70.
καθέζομαι, C. 1597.
καθευρίσκειν, A. 395.
καθήκειν, T. 75.
καθημέριος, E. 1414.
καθίζειν, C. 21.
καθίημι, Aj. 1285.
καθικνεῖσθαι, T. 809.
καθίστημι, T. 703. C. 23. 356. A. 416. 435. 657. 1113. Aj. 1074. Ph. 879. E. 710.
καθοπλίζειν, E. 1087.
καθυβρίζειν, C. 960. 1535. Aj. 153. Ph. 1364. E. 522.
κάθυδρος, C. 158.
καθύπερθεν, E. 1090.
καίειν, κήας, E. 757.
καίνειν, T. 348. C. 545. A. 1319. E. 820.
καινίζειν, Tr. 869.
καινοπαθὴς, Tr. 1279.
καινοποιεῖν, Tr. 875.
καίριος, T. 631. A. 724. Aj. 120. 1084. Ph. 637. 862. E. 228.
καιρὸς, Ph. 466. 837. 1450. E. 22. 31. 39. 75. 1292. et passim. ἐν καιρῷ, C. 809.
καπάγγελτος, A. 1286.
κακανδρία, Aj. 1014.
κάκιον, adverb. T. 428. Ph. 1058.
κάκιστα, adverbial. C. 1190. A. 695. 895. 1330.
κάκιστος, T. 334. 1433. C. 744. A. 181.
κακίων, A. 1281. Ph. 1101.
κακογείτων, Ph. 692.
κακόθρονος, Aj. 138.
κακοπινὴς, Aj. 381.
κακὸς, T. 822. 1063. 1397. C. 270. A. 38. Tr. 438. Aj. 319. Ph. 452.
κακοστομεῖν, E. 597.
κακότης, *flagitium*, C. 521. *ærumna*, E. 236.
κακοῦργος, T. 705. Aj. 1043.
κακοῦσθαι, C. 261. Tr. 1071. Ph. 228.

κακόφρων, A. 1104.
καλλιβόας, Tr. 641.
καλλίβοτρυς, C. 682.
κάλλιστα, adverbial. T. 1172.
καλλιστεῖον, Aj. 435.
κάλλιστος, T. 315.
καλλίων, T. 55.
καλλύνειν, A. 496.
καλὸς, prima semper brevi, Ph. 1304. 1381. εἰς καλὸν, pro καλῶς, T. 78. ἐν καλῷ, E. 384.
κάλυμμα, Aj. 245. E. 1468.
κάλυξ, T. 25.
καλύπτειν, C. 282. A. 28.
καλυπτὸς, active, A. 1011.
καλχαίνειν, A. 20.
κάματος, C. 1232. E. 130. 231.
κάμνειν, Tr. 1217. E. 532.
κάμπλειν κῶλον, C. 19. ἕδραν, 85. βίον, 91.
καναχὴ, A. 130. Tr. 643.
κάπετος, Aj. 1165. 1403.
καράτομος, E. 52.
καρτοῦμαι, Tr. 204.
κάρτα, adverb. C. 65. 301. A. 660. 897. Tr. 413. 1220. Aj. 527. 580. 1359. E. 312. 1278. Inacho, 1.
καρτερεῖν, Aj. 650. Ph. 1274.
κάρτερος, Aj. 669.
κάσις, C. 1443.
καταβαίνειν, A. 822. Tr. 504.
κατάγεσθαι, Ph. 356.
κάταγμα, Tr. 697.
καταδέρκομαι, Tr. 1002.
κατάδηλος, C. 1214.
καταζεύγνυμι, A. 947.
καταθνήσκειν, κατθανεῖν, C. 435. A. 464. 555. 906.
καταιδοῦμαι, T. 654.
καταινεῖν, C. 432. 1633. 1637.
καταισθάνομαι, T. 422.
καταισχύνομαι, T. 1424. Ph. 1382.
καταισχύνω, E. 609.
κατακηλεῖν, Tr. 1005.
κατακλίνειν, Ph. 30.
κατακοιμάω, T. 870.
κατακοιμίζω, T. 1222.
κατάκρας, adverb. C. 1242. A. 201.
κατακρυφὴ, C. 218.
κατακτᾶσθαι, Tr. 795. Aj. 768. 1256.
κατακτείνειν, T. 826. 843. C. 975. A. 497. 770. Tr. 742. E. 279.
κατακυρόω, A. 936.
καταλγέω, Ph. 368.
καταλείπω, Ph. 809.
καταλλάσσειν, Aj. 744.
καταλύσιμος, E. 1247.
καταμβλύνειν, T. 688.
καταμελεῖν, Aj. 45. 912.
κατάμεμπτος, C. 1234. 1696.
κατανθρακόω, E. 58.
καταντίον, A. 512.
κατανύειν, E. 1451.
καταξαίνειν, Aj. 728.
κατάξιος, Ph. 1009.
καταξιόω, Ph. 1095.
καταξίως, C. 911. E. 800.
καταπειλεῖν, C. 659. 1147.
καταπέφνειν, Aj. 901. E. 486.
καταρακόω, Tr. 1105.
κατάρατος, T. 1344.
καταργυρόω, A. 1077.
κατάρκει, *satis est*, Aloadis, 9.
καταρνοῦμαι, A. 442.
καταῤῥάκτης, C. 1590.
καταῤῥέπειν, A. 1158.
καταῤῥήγνυμι, A. 675.
καταῤῥυὴς, A. 1010.
καταῤῥὼξ, Ph. 937.
καταρτύειν, C. 71. A. 478.
κατάρχειν, C. 1019. Tr. 1137.
κατασβέννυμι, C. 422. Aj. 1149.
κατασκάπτειν, C. 1421. Ph. 998.
κατασκαφὴ, C. 1318. A. 920.
κατασκαφὴς, A. 891.
κατασκήπτω, C. 1011.
κατασκιάζω, fut. κατασκιῶ, C. 406.
κατάσκιος, E. 422.
κατασκοπὴ, Ph. 45.
κατασπείρειν, Aj. 1005.
κατασφάζειν, Ph. 7. 823.
κατάσφασις, Aj. 1247.
κατασφάτης, E. 72.

καταξείδειν, C. 467.
καταξύνειν, C. 1440. E. 874.
καταξυφὴς, Tr. 178.
κατάξικτος, Aj. Locro, 6.
καταξράπτειν, Tr. 437.
καταξρίφειν, F. 26.
καταξροφὴ, C. 103.
κατασφάττειν, T. 730.
κατασχέθειν, A. 1200. E. 754.
κατάσχετος, A. 1253.
κατασχολάζειν, Ph. 127.
κατατήκεσθαι, A. 977. E. 187.
κατατίθημι, C. 227. 1216.
καταυδᾶν, A. 86.
κατάφημι, T. 507.
καταφθείρειν, T. 331.
καταφθίνω, T. 970. Ph. 266. 346. E. 260.
κατάφρακτος, A. 958.
καταψάω, κατέψηκται, Tr. 700.
κατείδω, conspicio, cognosco, T. 117. 225. 338. 1041. 1134. A. 1221. κατῄδη, Tr. 87.
κατεικάζειν, C. 338.
κατεναίρειν, A. 871.
κατεναρίζειν, Aj. 26.
κατεργάζομαι, A. 57. Tr. 1096. E. 1022.
κατερητύειν, Ph. 1416.
κατέρχομαι, C. 601. A. 200.
κάτευγμα, T. 920.
κατευνάζειν, A. 833. Tr. 95. Ph. 699.
κατεύχομαι, T. 246. C. 1575. Tr. 766. Aj. 392.
κατέχειν, T. 782. C. 370. 381. 874. 1699. A. 409. 503. Aj. 142. 415. 1167. Ph. 10. 221. 270. 690. E. 503. κατέχειν γνώμην, C. 1252. κατάσχες, E. 1011.
κατηγορεῖν, T. 514. 529. Aj. 967.
κατήγορος, Tr. 816.
κατήκοος, A. 642.
κατηρεφὴς, A. 885. Ph. 272. E. 381.
κατιέναι, A. 896.
κατίσημι, scio, T. 926.
κατισχύειν, C. 346.
κατοικεῖν, C. 362. 1004. Ph. 40.
κατοικίζειν, C. 637. A. 1069.
κατοικτείρειν, T. 13.
κατοικτίζειν, T. 1178. C. 384. 461. 1282.
κατοκνεῖν, E. 956.
κατοπτεύω, Aj. 829. Ph. 124.
κατορθοῦν, C. 1437. E. 416.
κατουρίζειν, Tr. 829.
κάτοχος, Tr. 980.
κατώρυξ, A. 774. 1100.
καῦμα, C. 350. A. 417.
κεδνὸς, Aj. 663.
κειμήλιον, E. 438.
κείρειν, Aj. 55.
κέκλομαι, T. 159.
κέλαδος, E. 737.
κελαινώπης, Aj. 954.
κέλευσμα, A. 1219.
κέλλειν, Tr. 806.
κένανδρος, C. 917.
κενὸς, Tr. 495. Aj. 986. Ph. 31. E. 331. 403. 1020. 1054. ἐν κενοῖς, ματαίως, Aj. 971.
κενοῦν, T. 29.
κεντεῖν, A. 1030. Aj. 1245.
κέντρον, Ph. 1039. E. 716. T. 809.
κεράστης, E. 568.
κεραύνιος, A. 1139. Laocoonte, 3.
κερδαίνειν, A. 1037. Tr. 191. 231. Aj. 107.
κέρδιστος, Aj. 743.
κέρδος, A. 310. 1047. 1326. T. 388. Aj. 1349. Ph. 111. E. 61. 767.
κερκὶς, A. 976.
κερτομεῖν, Ph. 1235.
κερτόμησις, Ph. 1236.
κερτόμιος, A. 956. 962.
κεύθειν σιγῇ, Tr. 991. κρυφῇ, A. 85. κεύθειν pro κεύθεσθαι, T. 968. C. 1523. A. 911. Aj. 634. E. 868.
κεῦθος, A. 318.
κηδεμὼν, A. 549. Ph. 195.
κηδεύειν, T. 1324. C. 750. Tr. 1229. E. 1141.
κήδευμα, T. 85.

κῆδομαι, T. 1061. Aj. 203. Ph. 170. 621. E. 1060.
κῆδος, C. 379.
κηκὶς, A. 1008.
κηκίω, Ph. 697. 784.
κηληθήριον, Tr. 575.
κηλὶς, T. 803. 1384. C. 1134. E. 446.
κὴρ, T. 472. Tr. 454. Ph. 42. 1166.
κήρυγμα, T. 350. A. 8. 454. E. 683.
κηρύσσειν, E. 606.
κίκλήσκειν, T. 210. C. 1578.
κίναδος, Aj. 103.
κινδύνευμα, C. 564. A. 42.
κισσήρης, A. 1132.
κιχάνω, C. 1450.
κιχάω, C. 1487. Aj. 571. 657.
κλαγγὴ, Tr. 208.
κλάζειν, A. 112. 1002.
κλαίειν, T. 1490. Tr. 153. E. 285. 1122.
κλαῦμα, A. 932. Ph. 1260.
κλαυστὸς, C. 1360.
κλεῖθρον, A. 1186.
κλεινὸς, T. 8. Ph. 575. 654. E. 8. 300. 694. 1177.
κλέος, Ph. 251. 1347. E. 60. 985.
κλέπτειν, *fallere, furtim facere*, A. 681. 1218. Tr. 243. Aj. 189. 1137. Ph. 644. E. 37. 56.
κλεπτέον, Ph. 57.
κλέπτης, Aj. 1135.
κληδὼν, C. 253. Ph. 255. E. 1110.
κληΐζειν, T. 48. 1171. 1451.
κλῆθρον, T. 1262. 1287. 1294.
κλῆρος, A. 396. Aj. 1285. E. 710.
κληροῦχος, Aj. 508.
κλὴς, κλεὶς, C. 1052. Tr. 1037.
κλίμαξ, Tr. 520.
κλίνειν πόδα, C. 193.
κλισία, Aj. 192.
κλιτὺς, A. 1144. Tr. 271.
κλονεῖν, C. 1241. 1244. Tr. 146.
κλοπεὺς, A. 493. Ph. 77.
κλοπὴ, *dolus, astutia*, Ph. 1025.
κλύδων, T. 1527. C. 1686. E. 733.
κλυτὸς, A. 1118. T. 172. Aj. 177. 375.
κλὼν, C. 483. A. 713.
κνίζειν, T. 786.
κνυζάομαι, C. 1571.
κνώδαλον, Tr. 718.
κνώδων, A. 1233. Aj. 1025.
κοιμᾶν, Ph. 650. E. 509.
κοιμίζειν, Aj. 674. 832.
κοινολεχὴς, E. 97.
κοινόπλους, Aj. 872.
κοινόπους, E. 1104.
κοινότοκος, E. 858.
κοινωνεῖν, Tr. 546.
κοινωνὸς, Tr. 732. Aj. 284.
κοιρανίδης, A. 940.
κοίρανος, C. 1287. 1759.
κοίτη, Tr. 924.
κολάζειν, Aj. 1108. 1160.
κολαστὴς, T. 1148. C. 439. E. 1463.
κολεὸς, Aj. 730.
κολώνη, E. 894.
κομήτης, Tr. 567.
κομίζειν, T. 580. Aj. 63. Ph. 841.
κομπάζειν, Aj. 1122. E. 1500.
κομπεῖν, C. 1149. 1209. 1345. Aj. 770. 1230. Ph. 842.
κόμπος, A. 127. Aj. 96.
κομψεύειν, A. 324.
κοπὶς, A. 602. F. 84.
κόπος, Ph. 880.
κορέννυμι, Ph. 1156.
κοσμεῖν, A. 396. 677. 901. Aj. 1103. Ph. 1064. E. 1139.
κόσμιος, τὸ κόσμιον, E. 872.
κουφίζειν, A. 43. Tr. 1027. Aj. 1287. Ph. 735.
κουφόνους, A. 334. 617.
κράζειν, κέκραγα, Aj. 1236.
κραίνειν, C. 296. 449. 862. 914. 926. Tr. 127. Aj. 1050.
κρᾶτα, neutrum, T. 263. A. 764. Ph. 1001. 1457.
κραταιὸς, Ph. 1110.
κρατεῖν, T. 54. 409. 1197. 1522. C. 400. 405. 839. 1207. 1381. Ph. 1161. 1292. E. 1175. οἱ κρατοῦντες, T. 530. A. 664. E. 340. 396. 1014.

κρατὴρ, C. 472.
κρατιστεύειν, Tr. 102.
κράτιστος, T. 40. 979. 1525. C. 669. Ph. 864.
κράτος, τὰ κράτη, T. 237. 586. 758. C. 392. 1332. A. 60. 166. 485. Aj. 1016. et passim. κράτος, τυραννικὸν, C. 373. νινηφόρον, Tr. 186. κράτος, ἀριστείας, Aj. 443. ἰσχύος, Ph. 594.
κρατύνειν, T. 14. Ph. 366. 1059. E. 175.
κρείσσων, T. 1368. C. 578. A. 63. Aj. 456. Ph. 673. 1176. 1246. E. 1465.
κριμαστὸς, T. 1263. 1266. A. 309. 1221.
κρημνὸς, Aj. 721.
κρηπὶς, Tr. 995.
κρίνω pro ἀνακρίνω, A. 399. Tr. 195. 314. 388. Aj. 586. E. 1445. pro κατακρίνω, Tr. 724.
κρίσις, Tr. 266. Ph. 1050. E. 684.
κριτὸς, Tr. 27. 245.
κροτητὸς, E. 714.
κρουνὸς, Tr. 14.
κρυπτέον, A. 273.
κρυπτὸς, Ph. 1112. E. 159.
κρυφαῖος, Aj. 899. F. 18.
κρυφῇ, adverb. A. 85. 291. 1254. Tr. 691.
κρύφιος, Tr. 360. Ph. 1328.
κρύψασθαι, Aj. 246.
κρωσσὸς, C. 498.
κτείνω, T. 123. 139. 277. 308. Aj. 57. et passim.
κτερίζειν, A. 204.
κτέρισμα, C. 1410. E. 434. 931.
κτῆμα, A. 782.
κτῆμι, κτείνω, ἔκτα, Tr. 38.
κτήσιος, Tr. 692.
κτῆσις, Tr. 162. 230. E. 1290.
κτίζειν, A. 1101. Tr. 900.
κτυπεῖν, C. 1456. 1606. Tr. 789.
κτύπος, C. 1463. 1500. Ph. 1455. E. 714.
κυδερῷν, Aj. 35.
κυδάζειν, Aj. 722.
κυκάομαι, E. 733.
κυκλεῖν, A. 226. Tr. 130. E. 1365. Aj. 353. κυκλεῖν βάσιν, 19.
κυκλόεις, T. 161.
κύκλος, cutus, corona, Aj. 749. oculus, T. 1270. C. 704. orbis solis vel cujusvis astri, Ph. 815. 1354.
κυλίειν, E. 50.
κυλίνδειν, A. 590.
κύλιξ, Aj. 1200.
κυματοαγὴς, C. 1243.
κυματοπλὴξ, C. 1241.
κυναγὸς, E. 563.
κυνῆ, C. 314. Aj. 1287.
κυνηγετεῖν, Aj. 5.
κυνηγία, Aj. 37.
κυνοσπάρακτος, A. 1198.
κυρέω, κύρω, T. 398. C. 225. 247. 1083. 1290. 1703. A. 870. Ph. 371. 440. 544. cum participio, T. 594. 985. C. 414. 572. 1159. 1308. Aj. 1345. Ph. 444.
κύριος, T. 1453. C. 288. 1041.
κυρίως, Ph. 63.
κῦρος, C. 1779. E. 919.
κύτος, Tr. 12. E. 1142.
κύων, T. 391. E. 1388. κύων βοτὴρ, Aj. 297.
κώδων, Aj. 17.
κωκύειν, A. 28. 204.
κώκυμα, A. 1079. 1206. Aj. 321.
κωκυτὸς, Tr. 869. Aj. 851. E. 108.
κωτίλλειν, A. 756.
κωφὸς, T. 290. Aj. 911.

Λ.

Λαΐη, C. 473.
λάβρος, Aj. 1147.
λάγδην, Phædra, 3.
λαθίπονος, Tr. 1023. Aj. 711.
λάθρα, T. 386. 787. C. 354. Tr. 533. Aj. 1137. E. 1155.
λαθραῖος, Tr. 377. 384. 916. E. 1440.
λάϊνος, C. 1596.
λαῖφος, Tr. 561.
λακεῖν, A. 1094. Tr. 826.
λάλημα, A. 320.
λαμπὰς, C. 1048.

λάμπειν, T. 187. 473. E. 66.
λαμπρὸς, T. 81. E. 17. 685. 1130.
λαμπτὴρ, Aj. 286.
λαξπάτητος, A. 1275.
λάος, λάου, *saxum*, C. 196.
λασιαύχην, A. 351.
λατρεία, Tr. 832. Aj. 503.
λατρεύειν, C. 105. Tr. 35.
λάτρευμα, Tr. 357.
λάτρις, Tr. 70.
λάφυρον, Tr. 648. Aj. 93.
λέβης, Tr. 556. E. 1401.
λεηλατεῖν, Aj. 343.
λεία, Aj. 26. 54. 145.
λείβειν δάκρυ, C. 1251.
λειμὼν, Tr. 200. Aj. 144. 655.
λειμωνιὰς, Ph. 1454.
λειμώνιος, Aj. 602.
λείπομαι, *deficio, vincor*, C. 495. Aj. 1245. E. 474.
λείψανον, E. 1113.
λεκτὸς, T. 19. Ph. 633.
λέσχη, C. 167. A. 160.
λεύειν, λιθοβολεῖν, C. 435.
λευκανθὴς, T. 742.
λεύκασπις, A. 106.
λεύκιππος, E. 706.
λευκόπωλος, Aj. 673.
λεύσσω, fut. λεύσω, C. 869. 1197.
λέχος, *uxor*, C. 251. Tr. 27. A. 211. κρύφιον λέχος, *concubina*, Tr. 360.
λέχριος, C. 195. A. 1345.
λήγειν, C. 1722. Tr. 914. 1122. Aj. 258. 731. Ph. 768. 1395.
λήθομαι, E. 168. 342. 1287. λησόμενος, passive, E. 1248.
λῆμα, C. 877. 960. E. 1427.
λῆμμα, A. 313.
ληρεῖν, Tr. 435.
λησμοσύνη, A. 151.
λῆσις, C. 584.
λῆψις, Creüsa, 5.
λίαν, priore correpta, E. 1272.
λιβὰς, Ph. 1216.
λιγνὺς, A. 1127. Tr. 796.
λιγυρὸς, Aj. 242.
λιθοκόλλητος, Tr. 1263.
λιθόλευστος, Aj. 254.
λιθοσπαδὴς, A. 1216.
λιθόστρωτος, A. 1204.
λιμὴν, T. 420. 1208. A. 1000. 1285. Aj. 683.
λιπαρεῖν, T. 1435. C. 776. 1201.
λιπαρὴς, C. 1119. E. 451. 1378.
λίπος, A. 1022.
λογίζεσθαι, T. 461. Aj. 816.
λόγος, *res*, C. 1150. Aj. 1268.
λόγχαι, *sagittæ*, Tr. 512.
λοιβὴ, Ph. 8. E. 52. 270.
λοιμὸς, T. 28.
λοίσθιον, adverbial. Aj. 468.
Λοξίας, Apollinis cognomen, T. 411. E. 82.
λουτρὰ, *lavacra*, C. 1599. Aj. 1405. *balnea*, Tr. 634. Aj. 654. *libationes in inferiis*, E. 84. 434.
λόφος, A. 292.
λοχαγὸς, A. 141.
λοχάω, A. 1075.
λοχεύομαι, C. 1322.
λοχίτης, T. 751.
λύγδην, C. 1621.
λυγίζειν, Tr. 781.
λυγρὸς, A. 823. Aj. 317. 506. 1209. Ph. 1424.
λύειν, λυσιτελεῖν, E. 1005. λύειν τέλη, T. 316.
Λύκειος, T. 919. E. 7. 645. 655. 1379.
λυκοκτόνος, E. 6.
λῦμα, C. 805. Aj. 655.
λυμαντὴς, Tr. 795.
λυμεὼν, Aj. 573.
λύμη, E. 1195.
λυπεῖν, T. 74. A. 573. 1084. Aj. 1139. E. 1304. λυπεῖσθαι, C. 816. Aj. 267. 338. 1086. E. 1170.
λύπη, C. 1217. A. 318. Tr. 331. Ph. 67. E. 654.
λυπηρὸς, C. 1176. E. 557.
λυπηρῶς, Ph. 912. E. 767.
λυσσαίνειν, A. 633.
λυσσᾶν, T. 1258. A. 492.

λυσσώδης, Aj. 452.
λυτήριος, E. 447. 635. 1490. λυτήριον λύτημα, Tr. 554.
λωβάομαι, A. 54. Tr. 1033.
λώβη, A. 792. Tr. 999. Aj. 182. 561. 1392. 1416.
λωβητήρ, A. 1074.
λωβητός, Tr. 538. 1069. Aj. 1388. Ph. 607. 1103.
λῷον, adverbial. T. 1038.
λωτίζειν, Tr. 927.
λῷστος, T. 1066. Ph. 1171.
λωφάω, Aj. 61.
λῷων, T. 1513. Tr. 738. Aj. 1265. Ph. 1079. 1100.

M.

Μὰ supprimitur, οὐ τὸν pro οὐ μὰ τὸν, T. 600. E. 1063.
μάγος, T. 387.
μάθημα, Ph. 918.
μάθησις, Tr. 713. E. 1032.
μαίεσθαι, Aj. 287.
μαιμάω, Aj. 50.
μαίνεσθαι, C. 1537. A. 135. 765. 790. 1152. Aj. 81. E. 1153.
μακαρίζειν, T. 1195.
μάκιστος, μέγιστος, T. 1301. Ph. 849.
μακραίων, T. 518. 1099. C. 152. A. 987. Aj. 194.
μακρὰν, adverb. T. 220. 998. Ph. 26. E. 323. 1389.
μαλακὸς, A. 783.
μαλάσσειν, Aj. 594. Ph. 1334.
μαλερὸς, T. 190.
μαλθακὸς, Ph. 629.
μαλθακῶς, C. 774.
μολθάσσειν, A. 1194.
μαλλὸς, C. 475. Tr. 692.
μανία, T. 1300. A. 961. Aj. 218.
μανιὰς, Aj. 59.
μαντεία, E. 499. T. 394.
μαντεῖον, T. 407. 481. C. 453. Tr. 77. 1167.
μαντεῖος, T. 21.
μαντεύεσθαι, Aj. 746.
μάντευμα, T. 946. 953. 992. C. 387. 1425. A. 1013.
μαντικὴ (τέχνη), T. 311. 709.
μαραίνειν, T. 1328. C. 1260. Aj. 714.
μαρμαρόεις, A. 610.
μάρπτειν, C. 1681. Tr. 781. Aj. 444.
μαρτυρεῖν, T. 1032. C. 1265. A. 515. 995. Tr. 422. 899. Aj. 354.
μαρτύρισθαι, C. 813.
μαστὴρ, Tr. 735. C. 456.
μάστιξ, Aj. 242. 1254.
μαστὸς, Tr. 927. E. 776.
μασχαλίζειν, E. 445.
ματάζειν, T. 891.
μάταιος, Tr. 565. 587. 865. 890. 947. Aj. 1162. E. 642.
ματαίως, Tr. 942.
ματεύειν, T. 1052. 1061. C. 211. 1743. Ph. 1210. E. 1107.
μάτην, *frustra, temere*, T. 365. 874. 1057. C. 1034. 1451. *falso*, T. 609. C. 259. Ph. 345. E. 1298.
μεγαλώνυμος, A. 148.
μέγας, T. 747. 987. et passim. μέγα, adverbial. 1023. A. 1168. μείζων, T. 764. C. 439. 598. 858. A. 182. Ph. 411. 456. μέγιστος, T. 776. 1202. C. 485. μέγιστα, adverbial. C. 700. ὡς μέγιστα, Ph. 462.
μέδειν, A. 1119.
μεθαρμόζειν, E. 31.
μεθέπομαι, E. 1052.
μέθη, T. 779.
μεθίημι, T. 131. 784. C. 838. 906. 1437. A. 653. Tr. 197. Aj. 373. Ph. 772. 935. E. 628. 647. μεθίεμαι cum accusativo, E. 1277.
μεθίστημι, Ph. 463. μετάσταθι, C. 163.
μέθυ, C. 481.
μεθύστερον, Tr. 712. Ph. 1133.
μειλίχιος, C. 19.
μειόνως, C. 104.
μείων, C. 374. Aj. 264. 439.
μελαγχαίτης, Tr. 839.
μελάγχολος, Tr. 573.

μίλαθρον, Ph. 1428. 1458. E. 1268.
μιλάμφυλλος, C. 482.
μίλειν, μίλεσθαι, T. 1466. C. 653. 1138. 1433. A. 873. 1335. Aj. 689. 990. Ph. 1036. E. 74. 459. 1136.
μίλιος, C. 241. A. 978. 1319. Ph. 713. 1091.
μιλιτᾶν, C. 171.
μιλίτη, Ph. 196.
μιλίτωρ, E. 846.
μίλημα, Ph. 150.
μίλλειν, cunctari, C. 219. 1627. E. 318. 1337. A. 499.
μιλλόγαμος, A. 628.
μιλλόνυμφος, A. 633. Tr. 207.
μίλος, Aj. 976.
μιμπτὸς, activa, Tr. 446. passiva, C. 1036.
μίμφομαι, A. 1157. Tr. 470.
μίμψις, Ph. 1309.
μὶν initio sententiæ, non subsequente δὲ, Tr. 846. E. 734.
μινυνᾶν, Aj. 341.
μίνος, E. 610. μέλαν μίνος, sanguis, Aj. 1412.
μίριμνα, T. 728. 1460. A. 858.
μεριμνᾶν, T. 1124.
μιρίμνημα, Ph. 187.
μισόμφαλος, T. 480.
μίσσος poëticum, pro μίσος, A. 1223. 1236.
μισὸς, C. 768.
μισόω, A. 280. 420.
μίτα, μίτεσι, A. 48.
μιταῦ ἄλλεσθαι, E. 1261.
μιταγιγνώσκειν, Aj. 717. Ph. 1270.
μιτάγνοια, E. 581.
μιτάδρομος, E. 1387.
μιταίτιος, Tr. 260. 447. 1236.
μιταλλαγὴ, Ph. 1134.
μιταλλάσσεσθαι, F. 17.
μιτανίστημι, C. 175.
μιτάρσιος, A. 1009. Tr. 788.
μιτασπᾶν, C. 774.
μιτάστασις, A. 718.
μιτατίθημι, Ph. 514.
μεταφέρειν γνώμην, Ph. 962.
μέτειμι, μιτελεύσομαι, E. 430. 477.
μετέρχεσθαί τινα, Ph. 343.
μέτεσι, T. 630. C. 568. A. 1072. E. 536.
μετέχειν, T. 1465. C. 1484. A. 525. Ph. 248.
μετοικία, A. 890.
μέτοικος, T. 452. C. 934. A. 852. 863.
μετόπιν, Ph. 1189.
μετρεῖν, T. 561. Aj. 5.
μιτριάζειν, Ph. 1184.
μέτριος, C. 1212. Ph. 179.
μὴ, ἤ, ante diphthongum cum ea coalescunt, T. 13. 221. 993. C. 1155. A. 33. Tr. 321. et passim.
μηδαμὰ, C. 517. 1104. 1698.
μήδομαι, Tr. 886. 974. Ph. 1114. 1139.
μῆκος, C. 1139. A. 393. 446.
μηκύνειν, C. 489. 1120. E. 1484.
μηλοσφαγεῖν, E. 280.
μῆνις, T. 699. C. 1328.
μηνίω, C. 965. 1274. A. 1177. Tr. 274. E. 570.
μηνύειν, T. 102. 1384. C. 1188.
μή τι, Tr. 383.
μητρόπολις, C. 708. A. 1122.
μητρῷος, Tr. 820. C. 1196. E. 1427.
μηχάνημα, C. 762.
μηχανίοις, A. 365.
μηχανορράφος, T. 387.
μηχανῶ, Aj. 1037.
μηχανῶμαι, C. 1035. Tr. 586. Ph. 295.
μιαίνειν, C. 1374. A. 1044.
μιαίφονος, E. 493.
μιαρὸς, A. 746. Tr. 989.
μίασμα, T. 97. 241. 313. 1012. A. 172. 776. 1042.
μιάσω, T. 353. E. 275. 603.
μιγνύειν, T. 791. 995.
μινύθω, C. 686.
μινύρομαι, C. 671.
μίσημα, E. 289.
μισθαρνεῖν, A. 302.
μῖσος, C. 1392. A. 760. Ph. 991.
μιτώδης, A. 1222.

μνάομαι, T. 49. 564. 1057. 1361. Tr. 1138. E. 1252.
μνημεῖον, Ph. 1432.
μνήμη, Aj. 521.
μνημονεύειν, Aj. 1273. Ph. 121.
μνήμων, Aj. 1390.
μνηστὴρ, Tr. 9. 15.
μνῆστις, Aj. 520. 523. 1269.
μογερὸς, E. 93.
μοι, σοι, non eliduntur ante vocalem brevem. Vide notam ad Ph. 782.
μοῖρα, *felicitas*, T. 864. *fatum, sors*, T. 713. 1458.
μοῖραν νέμειν τινὶ, *satisfacere, alicui*, Tr. 1240.
μοιρίδιος, C. 228. A. 951.
μολεῖν, T. 35. 396. 946. C. 415. E. 39. 163. 454. 1234. et passim.
μολπὴ, Ph. 213.
μομφὴ, Aj. 180.
μοναρχία, A. 1163.
μόνιμος, T. 1322.
Μόριος Ζεὺς, C. 705.
μόρσιμος, A. 236. F. 32.
μοῦνος, T. 304. 1418. C. 875. 1250. A. 308. 705. Tr. 277. 1211. Aj. 1276.
μοχθεῖν, C. 351. Tr. 1049.
μόχθημα, C. 1616.
μοχθηρὸς, Ph. 254. E. 599.
μόχθος, C. 105. 329. 437. 1362. Ph. 480. 1103.
μόχλος, F. 41.
μυδαλέος, E. 167.
μυδᾷν, T. 1278. A. 410. 1008.
μυδρὸς, A. 264.
μύειν, A. 421. Tr. 1010.
μύελος, Tr. 783.
μυθοῦμαι, Aj. 865. 1041. 1162.
μυριόκαρπος, C. 676.
μύσος, T. 138.
μυχὸς, A. 1293. Aj. 571. Ph. 1013.
μῶμαι, C. 836.
μωρία, T. 536. Aj. 1150.
Masculinum duale de feminis, C. 1670. E. 977.
Masculinum plurale participium, seu pronomen de singulari femina, A. 926. 986. E. 399. 977.

N.

Ναὶ, C. 27. 1747. Ph. 372. E. 1445.
ναιχὶ, T. 684.
νᾶμα, A. 1130. Tr. 921.
ναμέρτεια, Tr. 173.
ναπαῖος, T. 1026.
νάπη, T. 1398.
νάπος, C. 157. Tr. 436. Aj. 892.
ναυάγιον, E. 730. 1444.
ναύαρχος, Aj. 1232.
ναυβάτης, Aj. 348. Ph. 246. 270. 301. 579. 1027.
ναυκληρεῖν, A. 994.
ναύκληρος, Ph. 128. 547.
ναυκράτωρ, Ph. 1072.
ναύλοχος, Tr. 633. Aj. 460.
ναυστολεῖν, Ph. 245. 279. 349. 550.
ναυτίλλεσθαι, A. 717.
ναυτίλος, Tr. 537. Aj. 1146. Ph. 220.
νεάζειν, C. 374.
νεᾶνις, A. 784. T. 307.
νεαρὸς, A. 157. *C. 475.
νέατος, A. 627. 807. Aj. 1185.
νεηκονὴς, Aj. 820.
νεηκόνητος, E. 1394.
νεῖκος, T. 490. 702.
νεμεσητὸς, Ph. 1193.
νέμεσις, Ph. 518. 602.
νέμος, Aj. 413.
νέμω, T. 240. C. 1396. Tr. 163. 398. Aj. 265. pro νεμίζω, C. 879. Tr. 483. Aj. 1331. E. 150. *teneo, possideo*. T. 201. 237. 579. Aj. 1016. Ph. 393. νέμεσθαι, *vesci*, Ph. 708.
*νεογνὸς, C. 475.
νεόποκος, C. 475.
νεόῤῥαντος, Aj. 30. 828.
νεόῤῥυτος, E. 894.
νέορτος, C. 1507. Tr. 896.
νεοσπὰς, A. 1201. Pastoribus, 3.
νεοσσὸς, A. 425.
νεοσφαγὴς, Tr. 1132. Aj. 546. 898.
νεότομος, A. 1283.
νεοχάρακτος, Aj. 6.

νεοχμὸς, A. 156. Ph. 751.
νέρτερος, C. 1548. 1576. 1661. A. 749.
νευροσπαδὴς, Ph. 290.
νεωρὴς, C. 730. E. 901.
νεωστὶ, E. 1049.
νηδὺς, C. 1263.
νηλεὴς, A. 1197.
νηλίπους, C. 349.
νήπιος, T. 652.
νήφειν, C. 100.
Νίκη, Minervæ cognomen, Ph. 134.
νικηφόρος, Tr. 186.
νίπτειν, T. 1228.
νιφὰς, C. 1060.
νιφόεις, T. 473.
νιφοσυδὴς, Aj. 670.
νομὰς, T. 1350. C. 687. Tr. 271.
νομίζειν, T. 39. A. 183. 738.
νόμιμον, E. 1096.
νόμισμα, A. 296.
νομὸς, C. 1061.
νοσήλεια, Ph. 39.
νόστος, *via*, Ph. 43.
νοσφίζειν, T. 693. Ph. 684. 1427.
νουθετεῖν, C. 593. 1193. Aj. 1156. Ph. 1283. 1322. E. 595. 1025.
νουθέτημα, E. 343.
νύκτερος, Aj. 217. E. 410.
νυμφεῖον, A. 568. 891. 1205. Tr. 922.
νυμφεύειν, A. 654. 816.
νύμφευμα, T. 980.
νυν encliticum pro δὴ corripitur, Aj. 87.
νύχιος, Ph. 858.
νώδυνος, Ph. 44.
νωμᾶν, ἐρευνᾶν, σκοπεῖν, T. 300. κινεῖν, T. 468. F. 23.
νώνυμος, E. 1084.
νωτίζειν, T. 193.
Neutrum plurale vice adverbii, T. 180. 883. C. 319. 700. 1120. 1190. 1514. 1560. A. 546. 895. 1330. Aj. 197. E. 123. 164. 391. 962. Ph. 493.
Nomen substantivum adjectivi loco cum cujusvis generis substantivis jungitur; sicque primitiva adhibentur pro possessivis, T. 588. A. 1003. 1169. Tr. 53. Ph. 223. 1471.

Ξ.

Ξενία, C. 515.
ξενίζειν, E. 96.
ξενόστασις, C. 90.
ξενοῦμαι, Tr. 65. Ph. 303.
ξιφοκτόνος, Aj. 10.
ξυνὸς, Aj. 181.
ξυρεῖν, Aj. 786.
ξυρὸν, βαίνειν ἐπὶ ξυροῦ, A. 996.

O.

Ὁ articulus; vice pronominis οὗτος, T. 1032. E. 45. vice articuli relativi seu postpositivi, T. 1379. 1427. C. 304. 747. 1258. Tr. 47. 730. Ph. 14. A. 1086. et passim.
ὄγκος, C. 1162. 1341. Tr. 819. E. 1142.
ὀγκόω, F. 24.
ὀγμεύειν, Ph. 163.
ὁδίτης, Ph. 147.
ὁδοιπορεῖν, T. 801. 1027. C. 99. 840. 849. 1251. Aj. 1230. E. 1099.
ὁδοιπόρος, T. 292.
ὁδὸς, οὐδὸς, C. 57. 1590.
ὁδὸς, *modus, ratio*, T. 311.
ὁδουρὸς, Ægeo, 5.
ὁδυνάω, E. 804.
ὀδύρεσθαι, T. 1218. C. 1439. A. 693. Aj. 327.
ὄδυρμα, Tr. 50. 938.
ὁδωτὸς, C. 495.
οἰ ἐγὼ disyllabum, E. 674.
οἴκαδε, Ph. 255. 499. 941. E. 386.
οἰκέτης, T. 1114. C. 334. Tr. 910.
οἰκεὺς, T. 756.
οἴκησις, A. 892. Ph. 31.
οἰκητὴρ, C. 627.
οἰκητὴς, T. 1450.
οἰκητὸς, C. 28. 39.
οἰκήτωρ, Tr. 282. 1163. Aj. 396. 517.

οἰκίζειν, C. 785.
οἴκοθεν, Aj. 1052. 1101.
οἰκονομεῖν, E. 190.
οἰκοποιός, Ph. 32.
οἰκουρεῖν, C. 343. Ph. 1328.
οἰκούρημα, Ph. 868.
οἰκούριον, Tr. 542.
οἰκτίρειν, C. 109. 255. Tr. 464. 1032. Aj. 510. Ph. 309. 1042.
οἰκτίζειν, T. 1508. C. 242. 556. Tr. 312. 857. 899. Ph. 227.
οἶκτος, Tr. 298. 803. 866. Aj. 525. 895. Ph. 965. E. 100. *A. 859.
οἰκτρός, T. 58. 1462. Tr. 243. 1073. Ph. 1167.
οἰκτρῶς, Tr. 1082. Ph. 1043. E. 102. 145.
οἰμωγή, Tr. 785. 792. Aj. 317. Ph. 190. E. 123.
οἰμωγμός, F. 23.
οἰμώζειν, C. 320. A. 1210. 1226. Aj. 940. 963. E. 788.
οἰνόχυτος, Ph. 714.
οἰνόω, Tr. 268. F. 14.
οἰνὼψ, T. 211. ubi solus Triclinius scripsit οἴνοπα. In D. οἰνώπαν ab οἰνώπης, C. 674.
οἰοβότης, Aj. 615.
οἰόζωνος, T. 846.
οἶστέον, C. 1360. A. 310.
οἰστρέω, Tr. 655.
οἴστρημα, T. 1318.
οἰστροπλήξ, E. 5.
οἶστρος, A. 1002. Tr. 1256.
οἶτος, E. 168. A. 859.
οἰχνεῖν, Aj. 564. E. 166. 313.
οἴχομαι cum participio, C. 298. 894. 1009. Aj. 999. 1271. Ph. 414. et passim. οἴχομαι, οἴχωκα, perii, Tr. 1145. Aj. 896. 1128.
οἰωνοθέτης, T. 484.
ὀκλάζειν, C. 196.
ὀκνεῖν, T. 746. 749. 922. 976. 986. E. 320. Aj. 81. Ph. 93. et passim.
ὀκνηρός, T. 834.
ὄκνος, T. 1175. C. 652. Tr. 7. Aj. 82. Ph. 225. 887. E. 321. et passim.
ὀλβίζειν, T. 1529. E. 693.
ὀλίθριος, T. 845. 878. Aj. 402. 799.
ὄλεθρος, T. 430. 659. 1146. de persona, T. 1343.
ὀλέκειν, A. 1286. Tr. 1015.
ὀλιγοστός, A. 625.
ὀλισθαίνειν, E. 746.
ὀλκός, E. 863.
ὄλλυμι, C. 394. fut. ὀλῶ, T. 448. A. 751. Tr. 720. Ph. 1388. ὄλλυσθαι, T. 645. 663. 799. 822. 1157. A. A. 763. ὄλωλα, perii, T. 759. 949. 956. 1166. C. 1580.
ὀλόεις, Tr. 521.
ὀλοός, E. 843.
ὀλοφύρεσθαι, E. 148.
ὅμαιμος, T. 639. C. 323. 328. 979. 1078. 1405. 1772. A. 512. E. 12.
ὁμαίμων, C. 1275. Tr. 1149. Aj. 1312. ὁμαιμονέστερος, A. 486.
ὁμαρτεῖν, C. 1647.
ὅμαυλος, T. 187.
ὅμβριος, C. 1502.
ὄμβρος, T. 1279. C. 350. 690.
ὁμευνέτις, Aj. 501.
ὁμιλεῖν, T. 367. 1185. Aj. 640. 1201.
ὁμιλία, T. 1489. Aj. 872. Ph. 70. E. 418.
ὁμματοστερής, C. 1260.
ὄμνυμι, Tr. 1187. 1190. Ph. 357.
ὁμογενής, T. 1362.
ὁμόθεν, E. 156.
ὁμοκλεῖν, E. 712.
ὁμολογεῖν, Ph. 980.
ὁμόπτολις, A. 733.
ὁμορρόθειν, A. 536.
ὁμόσπλαγχνος, A. 511.
ὁμόσπορος, T. 260. 460. Tr. 212.
ὁμόστολος, T. 212.
ὁμοῦ, ἐγγύς, A. 1180. Ph. 1218.
ὀμφή, C. 100. 550. 1351.
ὀνειδίζειν, T. 372. 412. 441. 1423. 1500. C. 971. 1002. Aj. 1298. Ph. 523.
ὄνειδος, T. 523. 784. 797. 1035. 1494.

C. 753. 967. 984. Tr. 254. 462. Ph. 477. 842.
ὄνημι, ὄναμαι, T. 644. C. 1042. Tr. 570.
ὀνήσιμος, A. 995. Tr. 1016. Aj. 665.
ὄνησις, C. 288. 452. A. 616. Aj. 400. E. 1061.
ὀνομάζομαι, active, T. 1021.
ὀξύθηκτος, A. 1301.
ὀξυκώκυτος, A. 1316.
ὀξύνειν, Tr. 1178.
ὀξυπλήξ, Polyxena, 2.
ὀξύς, Aj. 998. Ph. 808. E. 30. 737.
ὀξύτονος, Aj. 629. Ph. 1093. E. 243.
ὀξύφωνος, Tr. 965.
ὀξύχολος, A. 955.
ὀπαδός, C. 1092. Tr. 1266.
ὀπάων, C. 1103. A. 1108.
ὀπηνίκα, C. 434. Ph. 464.
ὄπισθεν, A. 640.
ὁπλίζεσθαι, E. 996.
ὁπτήρ, Aj. 29.
ὀπτός, A. 475.
ὁπώρα, Tr. 705.
ὅπως, *quomodo*, pendens a verbo vel expresso vel supplendo, cum futuro indicativi construitur, Œd. T. 406. Aj. 557. Ph. 55. 78. Tr. 455. ὅπως μὴ cum futuro indicativi construitur, nunquam cum aoristo primo subjunctivo vocis activæ vel mediæ, T. 1075. E. 956. Ph. 1069.
ὀργαίνειν, transitivum, T. 335. neutrum, Tr. 552.
ὄργανον, Aj. 380. *opus*, Polyido, 4.
ὀργή, τρόπος, T. 337. A. 356. 875. 957. Aj. 640. 1153.
ὄργια, A. 1013. Tr. 767.
ὀργίζειν, T. 339. 364.
ὀρέγειν, Ph. 1303.
ὀρειβάτης, Ph. 955.
ὄρειος, Tr. 790. 1168. Ph. 937.
ὀρεσσιβάτης, T. 1100. A. 350.
ὀρέστερος, Ph. 391.
ὄρθιος, A. 1206. E. 683.
ὀρθόκρανος, A. 1203.
ὀρθόπους, A. 985.
ὀρθός, A. 190. Tr. 374. E. 723. 742. ὀρθοῖς ὄμμασιν ὁρᾶν, T. 1485. εἰς ὀρθὸν, ἐκφέρειν, C. 1424. δι' ὀρθῆς, A. 994. κατ' ὀρθὸν, T. 88. ὀρθὰ, adverbial. T. 419. 903.
ὀρθοῦν, T. 39. C. 394. A. 167. 675. 1158. Ph. 820. 1299.
ὀρθῶς, T. 550. 1448. A. 99. E. 555. 1040.
ὁρίζειν, A. 452. Tr. 237. 756. Ph. 636.
ὅρκιος, C. 1637. A. 305. ὅρκιος Ζεὺς, Ph. 1324.
ὁρκωμοτεῖν, A. 265.
ὁρμᾶν, A. 133. Aj. 175.
ὁρμᾶσθαι, C. 1159. A. 1110. Tr. 136. 866. Aj. 198. 1224. Ph. 465. 526. E. 70.
ὁρμεῖν, C. 148.
ὁρμὴ, Tr. 722. Ph. 237. καθ' ὁρμὴν, Ph. 566.
ὁρμίζειν, Ph. 546.
ὅρμος, Ph. 217. 302.
ὀρνιθοσκόπος, A. 999.
ὄρνις, *omen*, T. 52.
ὄρνυμαι, T. 165. C. 1320.
ὀρούειν, T. 877. E. 1440.
ὀρύσσειν, Aj. 659.
ὀρφανίζειν, Tr. 944.
ὀρφανιστὴς, Aj. 512.
ὀρφανὸς, Aj. 653.
ὄρχημα, Aj. 699.
ὄρω, ὄρσω, ὄρωρα, ὄρμενος, T. 177. C. 1622. A. 1060.
ὄτοβος, C. 1479. Aj. 1202.
ὀτρύνειν, Aj. 60. 771. E. 28.
οὐ μὴ construitur cum futuro indicativi vel aoristo 2. subjunctivi, T. 328. 1075. C. 408. 849. 1024. Tr. 980. Ph. 381. E. 43.
οὐδαμὰ, A. 830.
οὐκ ἔσθ' ὅπου, ὅπως, ὅτι, Aj. 1069. T. 448.
οὔλιος, Aj. 933.
οὖνομα, Ph. 251.
οὐράνη, Syndipnis, 2.

εὐρισιδώτης, Ph. 1148.
εὐρίζειν, T. 696.
εὔριος, Aj. 889. 1083. Ph. 355. 780.
οὖρος, Tr. 468. 817. Ph. 855.
εὐσία, Tr. 913.
εὖ τι μὴ, Ph. 1373. εὖ τι που, *num?* Ph. 1233. εὖ τι πω, C. 972. 1370. Aj. 106.
εὐχὴ, T. 1015. C. 363. 1027. 1040. 1208. A. 3. 464. et passim. Restitutum T. 993. C. 1199.
ὀφειλέτης, Aj. 590.
ὄφελος, Ph. 1384.
ὀφθαλμὸς, *documentum*, T. 987.
ὄφλειν κακίαν, T. 512.
ὀφλισκάνειν, A. 470. 1028.
ὄχημα, Tr. 658. E. 740.
ὄχθη, A. 1132. Ph. 726.
ὄχθος, Tr. 524. Ph. 729.
ὀχλεῖν, T. 446.
ὄχος, T. 808.
ὄψις, *oculus*, T. 1328.
Optativus cum particula ἄν futuri vim habet et imperativi, T. 95. 343. 570. A. 444. 1108. E. 1491. Aj. 88.

Π.

Παγειτώδης, Ph. 1082.
παγκάκιστος, A. 742. Tr. 1126.
πάγκαρπος, T. 83. πάγκαρπα θύματα, E. 635.
παγκευθὴς, C. 1563.
πάγκλαυστος, A. 831. Tr. 654. E. 1085.
πάγκοινος, A. 1049. 1119. E. 138.
παγκοίτης, A. 804. 810.
παγκόνιτος, Tr. 505.
παγκρατὴς, C. 609. Aj. 675. Ph. 680. 986.
πάγος, *collis*, C. 947. 1601. A. 411. 985. Tr. 634. 1193. *glacies*, A. 357. Ph. 293.
πάγχαλκος, A. 143.
πάγχρυστος, Tr. 663.
πάγχρυσος, Aj. 92. E. 510.
πάθη, ἡ, C. 7. A. 978. Aj. 295.
πάθημα, T. 554. 1240. C. 361. Tr. 142. Ph. 193. 338.
πάθος, τὸ, T. 840. C. 604. et passim. τὸ συμβεβηκὸς πρᾶγμα, T. 732. τὸ συντυχὸν πάθος, Aj. 313.
παιὰν, T. 5. Tr. 210.
παιδεύειν, C. 562. 919. Tr. 451. Aj. 595. Ph. 1361.
παιδοκτόνος, A. 1305.
παιδοποιεῖν, E. 589.
παιδοτρόφος, C. 701.
παιδουργία, T. 1248.
παίειν, C. 544. A. 171. 1274. 1309. 1315. Tr. 1036. 1088. Aj. 308. E. 745.
παίζειν, E. 567.
παιὼν, E. 168. 832.
παιώνιος, Tr. 1210. Ph. 1345.
πακτοῦν, Aj. 579.
παλαιὸς, *frivolus*, T. 290.
πάλαισμα, T. 879.
παλαιστὴς, Ph. 431.
παλαίφατος, C. 454. 1381. Tr. 825.
παλάμη, Ph. 177. 1207.
παλαμναῖος, Tr. 1209. E. 587.
πάλιν, T. 849. C. 80. 1403. Ph. 125. πάλιν ὁρᾶν, *avertere vultum*, Ph. 935.
παλίντονος, Tr. 511.
παλιντριβὴς, Ph. 448.
παλίντροπος, Ph. 1222. Aj. Locro, 4.
παλίσσυτος, T. 193.
πάλλειν, A. 396. Ph. 1125. E. 710.
πάλος, A. 275.
παλτὸς, A. 131.
παλύνειν, A. 247.
παμβῶτις, Ph. 391.
παμμήκης, C. 1609.
πάμμηνος, E. 851.
παμμήτωρ, A. 1282.
πάμμορος, C. 161.
παμπήδην, Aj. 916.
πάμπληκτος, T. 505.
πάμπολυς, A. 614.
παμφαὴς, Ph. 728.
παμφεγγὴς, E. 105.
πάμφλεκτος, A. 1006. E. 1139.

πάμψυχος, E. 841.
πανάθλιος, C. 1110. Ph. 1026.
πάναρχος, C. 1293.
πανδάκρυτος, Tr. 50. Ph. 690.
πανδαμάτωρ, Ph. 1467.
πάνδημος, A. 7. 1141. Aj. 175. 844. E. 982.
πάνδικος, Tr. 294. πανδίκως, C. 1306. Tr. 611. 1249.
πανήμερος, Tr. 662.
πάνθυτος, Aj. 712.
παννυχίς, E. 92.
πάννυχος, A. 152. 1152. πάννυχα, adverbial. Aj. 930.
πανόδυρτος, E. 1077.
πανουργεῖν, A. 74.
πανούργημα, E. 1387.
πανουργία, A. 300. Ph. 408. 927.
πανοῦργος, Ph. 448. τὸ πανοῦργον, ἡ πανουργία, E. 1507.
πανσαγία, A. 107.
πανσέληνος, T. 1090.
πάνσυρτος, E. 851.
παντάρχας, C. 1085.
πανταχῇ, C. 122. A. 634. Aj. 1369.
πανταχοῦ, Aj. 1241. 1252.
παντελής, T. 930. A. 1016. 1163.
παντελῶς, T. 669.
πάντιμος, E. 687.
παντλήμων, T. 1379. E. 150.
παντογήρως, A. 606.
παντοπόρος, A. 359.
παντόπτης, C. 1086.
παντουργὸς, Aj. 445.
πανύστατος, Tr. 876. Aj. 858.
πανώλεθρος, Aj. 839. Ph. 322. E. 1009.
πανώλης, C. 1015. Ph. 1357. E. 544.
παπαὶ, Ph. 745. 785. 895.
παπταίνειν, A. 1231. Aj. 11.
πάρα, πάρεσι, T. 1238. C. 1504. A. 1097. 1179. Ph. 747. et passim.
παραβαίνειν, Tr. 499.
παραβάλλειν, C. 231.
παραβατὸς, A. 874.
παραβώμιος, T. 184.
παραγγέλλειν, Ph. 1178.
παράγειν, T. 974. A. 294. E. 855. 1391.
παραγκάλισμα, A. 650.
παράδειγμα, T. 1193.
παραδίδωμι, Ph. 64. 399.
παραινεῖν, T. 918. 1512. C. 464. 1181. A. 1326. Tr. 672. Ph. 121. 621. 1351. 1434. E. 943. 1472.
παράκειμαι, Ph. 861.
παράκτιος, Aj. 654.
παράλιος, Aj. 1065.
παραλλὰξ, Aj. 1087.
παραλλάσσειν, A. 298.
πάραλος, Aj. 413.
παραμείβειν, T. 504. C. 129.
παραμνάομαι, Tr. 1126.
παραμυθεῖσθαι, A. 935.
παραμύθιον, E. 130.
παραναιετάω, Tr. 635.
παραπέμπειν, Ph. 1459.
παραπετάννυμι, C. 717.
παράπληκτος, Aj. 229.
παραπράσσειν, Aj. 261.
παραρήγνυμι, παρέρρωγα, Ph. 824.
παραρίπτειν, T. 1493.
παραρρύεω, παραρρέω, Ph. 653.
παρασπᾶν, C. 1185. A. 792. E. 732.
παρασατεῖν, T. 400. E. 917.
παρασάτης, A. 671. παρασάτις, C. 559. Tr. 891.
παρασείχειν, T. 808. A. 1255.
πάραυλος, C. 785. Aj. 892.
παραφέρειν, C. 1675.
παραφρονεῖν, Ph. 815.
παραφρόνιμος, T. 691.
παράφρων, E. 472.
παρεγγυᾶν, C. 94.
πάρεδρος, A. 798.
παρεικάθειν, C. 1334. A. 1102.
παρείκειν, Ph. 1048.
παρεῖναι, *adesse*, T. 648. 757. 1259. 1416. C. 31. 289. 1102. et passim.
παρείρειν, A. 368.
παρεισδέχομαι, Tr. 537.
παρέξειμι, *prætergredior*, A. 60.

παριξέρχεσθαι, A. 921.
πάρεργον, Ph. 473.
παρέρχεσθαι, T. 1241. C. 902. 1397. A. 1213. Tr. 226. 902. Ph. 1358. E. 1337.
πάρεστι, T. 766. Ph. 364. παρὸν, Syndipnis, 3. F. 10.
παρέστιος, A. 373. E. 269.
παρευδύνειν, Aj. 1069.
παρέχειν, T. 36. 53. 367. Tr. 1263. E. 1145.
παρήγορος, E. 229.
παρήκω, C. 570. Aj. 742.
παρίημι, T. 283. 345. 688. C. 363. 591. 1212. 1666. A. 1043. 1193. παρεῖτο, E. 545. 732. 819.
παρίστημι, T. 633. 911. 1047. C. 491. 993. 1030. Tr. 750. παράσταθήτω, imperat. aor. 1. passivi, C. 1269. παρασήσασθαι, *subigere*, C. 916.
πάροικος, A. 1155.
παροιμία, Aj. 664.
παρ' οὐδὲν, A. 466. παρ' οὐδὲν ἄγειν τι, 34. παρ' οὐδὲν κήδεσθαί τινος, id est οὐδαμῶς, E. 1327. παρ' οὐδὲν ἔστι μοι τοῦτο, T. 983.
παρουσία, Aj. 540. E. 948. 1104. 1251.
παρωθεῖν, Tr. 358.
πάσσομαι, A. 202.
πασὰς, A. 1207.
πάσχειν, C. 1538. Ph. 1421. E. 1029. τί πάθω ; *quid agam?* Tr. 972. τί πέπονθας ; *quid accidit tibi?* Ph. 740.
παταγεῖν, Aj. 168.
πάταγος, A. 125. Tr. 518.
πατάσσειν, A. 1097. Ph. 748.
πατεῖν, A. 745. Aj. 1146. 1335.
πάτριος, T. 1394. Ph. 1213.
πατριώτης, T. 1091.
πατρογενὴς, A. 938.
πατροκτόνος, T. 1288. C. 601. 944.
πατροφόντης, T. 1441. Tr. 1127.
πατρῷος, C. 1390. A. 984. 1176. Tr. 562. 1170. Ph. 365. 933. E. 411. πατρῷος Ζεὺς, Tr. 755.
παύειν, C. 1751. A. 963. Ph. 1379. E. 795. παῦε pro παύου, Ph. 1275. παύεσθαι, T. 631. A. 91. Tr. 587. Aj. 263. 483. 1853. Ph. 1280. 1424.
παῦλα, C. 88. Tr. 1257. Ph. 1329.
παυσίλυπος, Nauplio, 1.
παυσὴρ, Ph. 1438. E. 304.
παυσήριος, T. 150.
πειδάω, Aj. 676.
πειθὰς, A. 420. Tr. 1060.
πειθαρχεῖν, Tr. 1180.
πειθαρχία, A. 676.
πείθομαι, πιθοῦ, ἐπιθόμην, πιθέσθαι, T. 649. 1064. 1065. 1434. C. 1181. 1334. 1441. Tr. 1230. Ph. 1226. E. 429. 1015. 1027.
πειθὼ, E. 562. F. 57.
πεῖρα, Aj. 2. 290. 470. 1057. E. 471.
πειρᾶσθαι, C. 763. 774. Ph. 149. E. 468. 1244. πεπείρανται, passiva significatione, Tr. 581.
πεισέον, T. 1516. Ph. 994.
πελάγιος, Tr. 651.
πελάζειν, Aj. 889. Ph. 156. 301. 1163. 1327. 1407.
πελᾶν, Ph. 1150. E. 497.
πέλας, οἱ πέλας, *alii*, Aj. 1151. E. 551.
πελάτης, Ph. 677. 1164.
πέλεια, Aj. 140. Ph. 289.
πελειὰς, C. 1081. Tr. 172.
πέλω, *sum*, T. 245. Tr. 1163. E. 265. πέλομαι, Aj. 159.
πέμπειν, *deducere, transvehere*, Tr. 417. 571. Ph. 496. 913. 1368. pro μετα-πέμπειν, C. 602. A. 161.
πενθερὸς, C. 1302.
πεντάεθλον, E. 691.
πέπειρος, Tr. 730.
πέπλος, Tr. 676. 760. 776. 926.
πέπλωμα, Tr. 613.
πεπρωμένος, C. 421. A. 1337.
πέπων, C. 437.
πέρα, T. 74. 343. C. 257. 651. Ph. 332. 1277. E. 633. 1483. 1506.

περαίνειν, Aj. 22.
περαιτέρω, Tr. 665. 950.
πέρασις, C. 103.
πέργαμον, Ph. 353. 611.
πέρθω, T. 1456. C. 703. Tr. 244. 365. 467. 752. Ph. 612.
περίαλλα, adverb. T. 1218.
περιβαίνειν, A. 1209.
περιβλέπειν, C. 996.
περιβόητος, T. 192.
περιβρύχιος, A. 336.
περιΐδεῖν, *spernere, negligere*, T. 1505.
περιμένειν, A. 1296.
περιπετὴς, A. 1223. Aj. 907.
περιπολεῖν, T. 1254.
περίπολος, A. 1151.
περιποτάσμαι, T. 482.
περιπτύσσειν, A. 886.
περιπτυχὴς, Aj. 899. 915.
περιῤῥέω, E. 362.
περίῤῥυτος, Ph. 1. 239.
περισκελὴς, A. 475. Aj. 649.
περισκοπεῖν, E. 897.
περισπερχὴς, Aj. 982.
περισσεύω, E. 1288.
περισσὸς, T. 841. Aj. 758. E. 155. 1242. περισσὰ δρᾶν, πράσσειν, Tr. 617. A. 68.
περισσέλλειν, A. 903. Aj. 821. 1170. Ph. 447.
περισσίφὴς, E. 895
περιστέλλεσθαι, T. 156.
περιφανὴς, Aj. 66.
περίφαντος, Aj. 228. 598.
περιφανῶς, Aj. 81.
περιφραδὴς, A. 348.
περιχαρὴς, Aj. 693.
πέρνη, T. 1269.
περονὶς, Tr. 927.
πέσημα, Aj. 1033.
πέτομαι, T. 487. 1310.
πετραῖος, A. 827. Tr. 633. Aj. 697. Ph. 459.
πετρήρης, Ph. 1262.
πέτρινος, Ph. 160.
πετρώδης, A. 774. 958.
πευκήεις, A. 123.
πέφνειν, T. 1497.
πηγνύω, Aj. 819. 821. E. 420.
πηδᾶν, Aj. 30. 1279.
πήδημα, Aj. 833.
πηκτὸς, Aj. 907.
πῆμα, C. 1196. Tr. 43. 129. Aj. 363. 953. Ph. 504. 765. E. 581.
πημαίνειν, C. 837. 893. Tr. 48. 715. Aj. 1155. 1314.
πημονὴ, T. 363. 1230. A. 326. Tr. 376. 1191. E. 939.
πίειρα, Tr. 768.
πικρὸς, A. 423. Tr. 683. Aj. 500. 966. 1004. 1239. 1359. Ph. 254. 510.
πιμελὴ, A. 1011.
πίμπλημι, E. 729. 906.
πίνος, C. 1259.
πιπράσκω, Tr. 252. Ph. 978.
πίπτειν εὖ, E. 1467.
πιστεύειν, T. 646. Tr. 67. E. 884.
πίστις, Ph. 813. E. 735. 887.
πιστὸς, *fidus, fidelis*, T. 385. 1118. C. 334. 356. et passim. pro πίστυνος, πεποιθὼς, C. 1031. τὸ πιστὸν, *fides*, Tr. 398. πιστὸς, *certus*, E. 774.
πιστοῦμαι, C. 650. 1039.
πίτνειν, C. 1732. 1740.
πλάζομαι, C. 1231. Aj. 886.
πλάθειν, Ph. 728. E. 220.
πλανᾶν, C. 316. πλανᾶσθαι, C. 304. 347.
πλάνημα, T. 727.
πλάνης, T. 1029.
πλανήτης, C. 3. 123.
πλάνος, T. 67. C. 1114. Ph. 758.
πλὰξ, T. 1103. C. 1564. 1577. 1681. Tr. 273. Aj. 1220. Ph. 1430.
πλάσσειν, Aj. 148.
πλαστὸς, T. 780.
πλάτη, C. 717. Aj. 358. Ph. 355.
πλατὺς, Aj. 1250.
πλείων, T. 247. Tr. 733. Aj. 1115. E. 426. 1353. 1371.
πλεκτὸς, T. 1264. A. 54.

πλιύμων, Tr. 567. 780. 1056.
πλευρόθεν, Tr. 940.
πλευροκοπεῖν, Aj. 236.
πλίων, Tr. 944. Aj. 363. 876. E. 201.
ἐς πλίον ποιεῖν, T. 918.
πλέως, C. 1162. A. 721. Aj. 1112. 1150. Ph. 1074.
πλῆγμα, A. 250. 1283. Tr. 522.
πλήθειν, C. 528. A. 121. Ph. 520.
πληθύειν, C. 377. 930. Tr. 54.
πλήρης, C. 778. Ph. 1087.
πλήρωμα, Tr. 1215.
πλήσσειν, Tr. 933.
πλόκος, Aj. 1179.
πλουτίζειν, T. 30.
πλωάδες, Ph. 1093.
πλώσιμος, C. 663.
ποδαγός, A. 1196.
ποδαπός, C. 1160.
ποδώκης, A. 1104.
ποθεῖν, Aj. 962. E. 4. 171. Tr. 103.
ποθεινός, Ph. 1445. E. 1104.
πόθος, ἐν πόθῳ, vel εἰς πόθον λαμβάνειν, C. 1678.
ποῖ, ποῦ, commutantur, Aj. 1237. 1290. 1308.
ποιήεις, C. 158.
ποικίλλειν, Tr. 412. 1123.
ποικιλόστολος, Ph. 343.
ποικιλῳδός, T. 130.
ποικίλως, Ph. 130.
ποιμήν, Aj. 360.
ποίμνη, Aj. 42. 53. 234.
ποίμνιον, Aj. 27.
ποινή, E. 564.
ποίνιμος, Tr. 810. Aj. 843. E. 210.
πόκος, Tr. 677.
πολεύειν, A. 342.
πόλισμα, C. 1496. Ph. 1424.
πολίτις, E. 1227.
πολλά, adverbial. C. 1514. E. 415. 603.
πολλαχῆ, C. 1626.
πολυάρματος, A. 149.
πολύγλωσσος, Tr. 1170. E. 641. 798.
πολύζηλος, T. 381. Tr. 185.
πολύθυτος, Tr. 758.
πολύκερως, Aj. 55.
πολύκοινος, Aj. 1193.
πολυκτήμων, A. 843.
πολύκωπος, Tr. 658.
πολυμήχανος, Ph. 1135.
πολύμοχθος, C. 165. 1231.
πολύξεστος, C. 1570.
πολύπλαγκτος, A. 615. Aj. 1186.
πολύπονος, C. 205. Tr. 118. Aj. 638. Ph. 777. E. 505.
πολύπους, E. 488.
πολύῤῥαφος, Aj. 575.
πολύῤῥυτος, E. 1419.
πολυσεφὴς, T. 83.
πολύσπορος, Ph. 1346. E. 1275.
πολύσχιστος, C. 1592.
πολύτλας, Aj. 956.
πολύφθορος, Tr. 477. E. 10.
πολύχειρ, E. 489.
πολύχρυσος, T. 151. E. 9.
πολυώνυμος, A. 1115.
πομπαῖος, Aj. 832.
πομπεύειν, Tr. 620.
πόμπιμος, Tr. 560. 874.
πομπὸς, T. 289. 697. C. 70. 723. 1019. 1548. 1661. A. 164. Tr. 617. Ph. 500.
πονοῦμαι, Tr. 987.
ποντίζεσθαι, E. 508.
ποντοπόρος, Aj. 250. Ph. 722.
πορευτέον, Aj. 690.
πορευτέος, Ph. 993.
πορεύω, *traduco, transveho, mitto*, C. 1476. 1602. Tr. 560. Aj. 1254. Ph. 516. E. 801.
πορθέω, A. 518. Ph. 920. 1405.
πορθμεύω, Tr. 804.
πορθμὸς, Tr. 571.
πόρπαξ, Aj. 576.
πόῤῥωθεν, Tr. 1006.
πορσύνειν, T. 1476. C. 341. Aj. 1398. Ph. 781. E. 670.
πόρσω, adverb. C. 226. E. 213.
πόρτις, Tr. 530.
πόρω, T. 921. C. 1124. 1458.

προταίνιος, A. 849. Achillis amatoribus, 1.
προτιψαύειν, Tr. 1216.
πότμος, T. 271. C. 1324. A. 83. Ph. 1116. F. 56.
πουλυσάφυλος, A. 1133.
πούς, *funis nauticus*, A. 715. τὰ πρὸς, ἐν ποσὶ, *præsentia, urgentia*, T. 130. A. 1327. παρὰ πόδας, Ph. 838.
πρᾶγος, C. 1153. Aj. 21. 347.
πρακτέον, T. 1439.
πράκτωρ, Tr. 251. 864. E. 953.
πρᾶξις, Tr. 152. 294. Aj. 790. 792.
πράσσειν, εὖ, T. 1006. C. 391. Aj. 136. καλῶς, Tr. 1173. κακῶς, Ph. 424. 1269. E. 1003. 1026.
πρατὸς, Tr. 276.
πραΰνειν, Ph. 650.
πρέπω, *similis sum*, E. 664.
πρεσβεῖον, Ægeo, 1.
πρεσβεύειν, *ætate priorem esse*, C. 1422. *principatum tenere*, Aj. 1389. *satius esse*, A. 720. pro τιμᾶν, Tr. 1067.
πρήθειν, A. 201. Tr. 1201.
πρίασθαι, A. 1171. Aj. 477.
πρίω, Aj. 1030.
πρίων, Tr. 701.
προάστιον, E. 1431.
προβαίνειν, C. 178. 841. A. 387. Ph. 285.
προβάλλειν, T. 745. Tr. 812. E. 740.
πρόβλημα, Aj. 1076. 1219. Ph. 1008.
προβλὴς, Ph. 936. 1455.
πρόβλητος, Aj. 830.
προβοᾶν, Ph. 218.
προβολὴ, Aj. 1212.
πρόγονος, Aj. 387. 1197.
προδείδειν, T. 90.
προδείκνυμι, T. 456. 624.
πρόδηλος, E. 1429.
προδήλως, Aj. 1311.
προδιδάσκειν, Tr. 683. Aj. 163. Ph. 1015.
προδίδωμι, T. 331. C. 822. 1634. A. 46. Aj. 1014. 1267. Ph. 923. E. 368.
προδότης, Ph. 94.
πρόδοτος, E. 126. 208. 1074.
πρόδρομος, A. 108.
προειπεῖν, T. 351.
προεξεφίεμαι, Tr. 761.
προέχειν, T. 1116. A. 208. Ph. 138. προέχεσθαι, A. 80.
προηγητὴς, T. 1292. A. 990.
προθυμία, T. 838. Tr. 671. Aj. 583.
πρόθυμος, Aj. 37. E. 3.
προθυμοῦμαι, Tr. 1121.
προΐεμαι, T. 206. Aj. 803. 1133. E. 980. 1378.
προκάμνειν, Aj. 1270.
πρόκειμαι, T. 865. C. 1512. A. 36. 481. 1101. 1334. Tr. 704. 927. Aj. 427. 1059.
προκηδομαι, A. 741. Tr. 968.
προκηραίνειν, Tr. 29.
προκηρύσσειν, A. 36. 461. E. 684.
προκλαίειν, Tr. 965.
προκλίνειν, C. 201.
προλαμβάνειν, C. 1141.
προλέγειν, T. 973.
προλείπειν, Aj. 507. Ph. 1414. E. 132.
προλεύσσειν, Ph. 1360.
προμανθάνειν, Ph. 538.
πρόμαντις, E. 475.
πρόμαχος, Tr. 858.
προμήθεια, Ph. 557. E. 1036. 1350.
προμηθὴς, E. 1078.
προμηθία, C. 332. 1043. E. 990.
προμηνύειν, A. 84.
προμνάομαι, C. 1075.
πρόμος, T. 661. C. 884.
προνέμεσθαι, E. 1384.
πρόνοια, T. 978. C. 1180. A. 283. Tr. 825. Aj. 536. Ph. 774. E. 1015.
προξενεῖν, T. 1483. C. 465. Tr. 728.
πρόξενος, E. 1451.
πρόπας, T. 164. C. 1237. A. 860.
προπάσχειν, C. 229.
προπάτωρ, Aj. 387.
προπέμπειν, C. 665. 1667. A. 1287. Ph. 105. 1205. E. 1155.

προπιτὴς, Tr. 703. 978.
προπηλακίζειν, T. 427.
προπιτνεῖν, E. 1380.
προπονέω, T. 685.
πρόπυλον, E. 1375.
πρόῤῥητος, T. 684.
πρόῤῥιζος, E. 512. 765.
πρὸς, officium significans cum genitivo, Aj. 581. 1071. πρὸς τινὸς λέγειν, *e re alicujus dicere*, T. 1434. Tr. 479. πρὸς δίκης, *jure, merito*, T. 1014. E. 1211. πρὸς cum accusativo, πρὸς βίαν, *vi*, T. 805. C. 845. F. 43. Tr. 388. Ph. 90. 103. E. 1462. πρὸς βίαν τινὸς, *invito quopiam*, C. 657. Aj. 1327. πρὸς ἰσχύος κράτος, Ph. 594. πρὸς εὐσέβειαν, *pie*, E. 464. πρὸς ἡδονὴν, E. 921. Acrisio, 3. πρὸς καιρὸν, T. 325. Tr. 59. Aj. 38. Ph. 1279. πρὸς ὀργὴν, E. 369. πρὸς οὐδὲν, *nulla de causa*, Aj. 1018. πρὸς ταῦτα, *proinde*, T. 426. Aj. 1115. 1313. E. 383. 820. πρὸς χάριν, A. 30. 908. T. 1152. Tr. 179. Ph. 1156. Æthiopibus, 1.
προσάγειν, Tr. 764. Ph. 236. προσάγεσθαι, T. 131.
προσᾴδειν, Ph. 405.
προσάπτειν, T. 668. C. 236. E. 356. 432.
προσαρκεῖν, T. 12. 141. C. 72.
προσαρμόζειν, Tr. 494.
προσαυδᾶν, T. 352. Aj. 855. 863. E. 274. 1148.
προσβαίνειν, T. 1300. Ph. 42.
προσβάλλειν, Tr. 42. 255. 530. 846. 1140.
προσβιβάζειν, C. 180.
προσβλέπειν, T. 1183. 1486. A. 1298. Tr. 464. 798. Aj. 346. 837. E. 1222.
προσγίγνομαι, C. 1198. Tr. 1175. E. 771.
πρόσδειγμα, Tr. 628.
προσδέρκομαι, C. 121.
προσδέχομαι, T. 1428. Tr. 15. 233.
προσδιαφθείρειν, Ph. 76.
προσδίδωμι, Ph. 309.
προσδοκᾶν, Tr. 367. Ph. 784.
πρόσιδρος, Tr. 796.
προσείδω, T. 175. 1372. C. 142. 1757. Tr. 33. 1141. Aj. 993. Ph. 145. E. 644.
προσεικω, προσεικὼς, Ph. 903. E. 618.
πρόσειμι, A. 720. 1252. Tr. 454. Aj. 1079. Ph. 352.
πρόσειμι, προσειλύσομαι, E. 437.
προσειπεῖν, T. 1072. Aj. 538. 1221.
προσεμβαίνειν, Aj. 1348.
προσεννέπειν, Aj. 857.
προσέρπειν, T. 539. A. 618. Aj. 227. 1255. Ph. 787. E. 900.
προσέρχεσθαι, T. 59. C. 1104. 1631. Tr. 799. 1078. Ph. 22. 788.
προσευρίσκειν, E. 1352.
προσεύχομαι, A. 1337.
προσέχειν, *appellere*, transitive, Ph. 236. neutraliter, 244.
προσηγορεῖν, E. 1471.
προσήγορος, T. 1338. 1437. A. 1185. Ph. 1353.
προσήκειν, T. 814. C. 35. Ph. 229. E. 909. 1142. 1213.
προσῆμαι, *assideo*, T. 15.
προσθακεῖν, C. 1166.
προσθήκη, T. 38.
προσθίγειν, C. 173. Ph. 9. 817.
προσίπταμαι, Aj. 282.
προσκαλεῖν, Aj. 89.
πρόσκειμαι, T. 232. A. 94. 1223. Aj. 407. E. 240. 1040.
προσκοπεῖν, A. 688.
προσκυνεῖν, προσκύσαι, T. 327. C. 1654. Ph. 533. 657. 776. 1408. E. 1374.
προσκύρειν, T. 1299.
προσλαμβάνειν, C. 378. Tr. 1027.
προσλέγειν, C. 71.
προσλεύσσειν, T. 1376. Aj. 546. 1044. Ph. 1068.
προσμάσσειν, Tr. 1055.
προσμένειν, T. 660. 837. Tr. 390. 525. E. 165. 303. 1236. 1399.

προσμιγνύειν, Tr. 823. Ph. 106.
προσμολεῖν, Tr. 1111. Aj. 72. 721.
προσνέμειν, Tr. 1218.
προσνίσσομαι, A. 129.
προσνωμᾶν, Ph. 717.
προσομιλεῖν, Tr. 591.
προσόπτομαι, A. 764. E. 381.
προσορᾶν, C. 244. Tr. 844.
πρόσουρος, Ph. 691.
πρόσοψις, Aj. 70. E. 1286.
προσπαίειν, A. 855.
προσπελάζειν, T. 1101.
προσπέμπειν, C. 1101. 1349.
προσπίπτειν, C. 1157. Tr. 906. Aj. 1181. Ph. 46.
προσπίτνειν, C. 1754. Ph. 485. E. 453.
πρόσπολος, T. 945. C. 746. 897. 1053. 1553. A. 1214. Tr. 188.
προσπολοῦμαι, C. 1098.
προσπτύσσομαι, active, A. 1237. passive, Tr. 769.
προσράσσειν, C. 494. 1018. A. 670. Ph. 1010.
προσρατεῖν, E. 781.
προσρατήριος, E. 637.
προσράτης, T. 303. 411. 882. C. 1171. 1278. Tr. 209.
προσρείχειν, T. 79. C. 30. 320.
προσρήσσειν, Tr. 835. 838.
προσρίλλεσθαι, C. 20.
προσρίπτειν, T. 820. C. 154. 404. 1332. A. 40. 243. Tr. 1226. 1255.
προσρίπτω, *oro, supplico*, C. 50. Aj. 831.
προσροπαῖος, C. 1309. Aj. 1173. Ph. 930.
προσροπή, C. 558.
πρόσροπος, T. 41. Ph. 773.
προσσυγχάνειν, Ph. 552.
προσσφέρειν, C. 481. 781. Ph. 775. E. 434. 1123.
προσσφίγγεσθαι, C. 122.
προσσφιγκτός, Ph. 1067.
πρόσσφιγμα, Aj. 500. Ph. 235.
προσφιλής, T. 322. A. 898. Ph. 224. 469. 532. 558. 587. E. 672.
προσφιλῶς, E. 442.
προσφορά, C. 581. 1270.
πρόσφορος, C. 1774. E. 227.
προσφωνεῖν, T. 238. 818. Tr. 229. Ph. 934. E. 1213.
προσφώνημα, C. 325. 891.
πρόσχημα, E. 525. 682.
προσχρήζειν, T. 1155. C. 520. 1160. 1168. 1202. Ph. 1055.
προσχωρεῖν, Ph. 964.
πρόσχωρος, T. 1127. C. 493. 1064.
προσψαύειν, C. 330. Ph. 1054.
πρόσωθεν, Aj. 723.
πρόσωπον, T. 448. 533. C. 314.
προσώτατος, E. 391.
προταρβεῖν, A. 83. Tr. 91.
προτάσσειν, Tr. 164.
προτείνειν, Tr. 1186. Aj. 1270. Ph. 992. 1292.
προτίειν, A. 22.
προτίθημι, C. 419. A. 216. 775. 1249. Tr. 1051. Aj. 1051. 1294. Ph. 268. 274. et passim.
προτιμᾶν, Tr. 722.
προτρέπειν, T. 358. 1446. A. 270. E. 1193.
προὐνέπω, Tr. 227.
προὔπτος, C. 1440.
προφαίνειν, Tr. 324. 852. E. 753. προφαίνεσθαι, T. 163. 395. 790. C. 246. 1505. A. 1150. Ph. 202. 1192. E. 1285.
πρόφαντος, Tr. 1161. 1165.
πρόφασις, Tr. 664. Ph. 1034.
προφέρτατος, C. 1531.
πρόφρων, E. 1380.
πρόφυμι, Aj. 1291.
προφυτεύειν, E. 198.
προφωνεῖν, T. 223. Aj. 1089. E. 109.
πρόχειρος, Ph. 747. E. 1116. 1494.
πρόχους, A. 430.
προχρίειν, Tr. 698.
προχωρεῖν, Ph. 148.
πρῷ, Tr. 631.
πρῶν, Tr. 790.

πρωτόγονος, Ph. 180.
πταίειν, Ph. 215.
πτεράεις, T. 508.
πτερὸν, *omen*, C. 97.
πτέρυξ, A. 114. E. 242.
πτερωτὸς, C. 1460.
πτηνὸς, Aj. 140. 168. Ph. 166. 711.
πτήσσειν, C. 1466. Aj. 171.
πτύειν, A. 653. 1232.
πτύσσειν, C. 1611.
πτυχαὶ, T. 1026.
πτῶμα, 1046.
πυθμὴν, T. 1261.
πυθόμαντις, T. 965.
πυκάζειν, Aj. 581.
πυκινὸς, Aj. 1208. Ph. 854.
πυκνόπτερος, C. 17.
πυκνόστικτος, C. 1092.
πύκτης, Tr. 442.
πυλωρὸς, Aj. 562.
πυνθάνεσθαι, T. 71. 333. 513. 604. 1305. 1444. et passim.
πυργώδης, Tr. 273.
πυρεῖον, Ph. 36.
πυρφόρος, T. 27. 200. 207. C. 55. 1658. A. 135. Ph. 1198.
πωλοδαμνεῖν, Aj. 549.
πῶς ἄν, *utinam*, Ph. 794.
Participium pro infinitivo, A. 20. Aj. 472. E. 24. 1330. 1342. T. 1181.
Periphrasis, C. 1550. Tr. 910. Ph. 952.
Præpositiones verborum compositorum a librariis omissæ, Ph. 1381. E. 1264.

P.

P vim duplicis consonantis habet, T. 847. A. 318.
ῥαδδονομεῖν, Tr. 516.
ῥᾳδίως, T. 725. C. 1535.
ῥάθυμος, E. 958.
ῥαίειν, Tr. 268.
ῥάκος, Ph. 39. 274.
ῥᾶσσα, T. 320. 983. Ph. 1395.
ῥαχίζειν, Aj. 56. 299.
ῥαψῳδὸς, T. 391.
ῥίζειν, Tr. 288.
ῥίθος, A. 529.
ῥιπίδιον, A. 712.
ῥεῖν, κατ' οὖρον, Tr. 468.
ῥέπειν, T. 847. A. 722.
ῥεῦμα, C. 160. A. 129.
ῥηγνύειν, T. 1076. Tr. 921. ἔρρωγα, T. 1280. Tr. 854.
ῥητὸς, T. 993. 1289. C. 1001. Ph. 756.
ῥιγέω, C. 1607.
ῥιζόω, C. 1591.
ῥιμφάρματος, C. 1062.
ῥιπὴ, C. 1248. A. 137. 930. E. 106.
ῥιπτέω, Tr. 782. Aj. 239.
ῥιπτὸς, Tr. 357.
ῥοὴ, *fluentum*, Aj. 419.
ῥοθεῖν, A. 259. 290.
ῥοῖβδος, A. 1014.
ῥόπαλον, Tr. 512.
ῥοπὴ, T. 961. C. 1508. Tr. 82. Scyriis, 4.
ῥοφεῖν, Tr. 1057.
ῥυθμίζειν, A. 318.
ῥῦμα, Aj. 159.
ῥύομαι, T. 72. 312. 1352. C. 285. 1352. Aj. 1276.
ῥύσιον, C. 858. Ph. 959.
ῥυτὴρ, C. 900. Aj. 241.
ῥυτὸς, C. 1598. Aj. 883.
Reduplicatio, T. 58. 1275. C. 397. 935. 1653. Aj. 289. E. 734. 929. 1078.
Repetendæ voces a librariis semel positæ, T. 1096. A. 1322. Ph. 992. 1161. 1202. E. 1233. 1414.
Res pro persona, T. 85. 128. 1248. A. 320. 756. Aj. 381. Ph. 928.

Σ.

Σαίνειν, C. 320. A. 1214. Teucro, 3. F. 42.
σαίρειν, A. 409.
σακεσφόρος, Aj. 19.
σαλεύειν, T. 23. E. 1074.

σάλος, T. 24. A. 163. Ph. 271.
σάλπιγξ, Aj. 291.
σάφα, adverb. C. 16. Tr. 1069. Ph. 122. 1296. E. 672.
σαφίσματα, T. 286.
σαφίστορος, C. 792.
σαφηνὴς, Tr. 894.
σαφὴς, T. 390. 978. 1011. C. 623. 1501. A. 405. Tr. 387. E. 18. et passim.
σαφῶς, T. 604. 702. 846. E. 660.
σβέννυμι, Aj. 1057.
σέας, A. 304. Ph. 402. 1289. E. 685.
σέβειν, C. 187. 760. 1377. A. 166. 744. Aj. 667.
σεβίζειν, C. 636. 1007. 1557. A. 943.
σείειν, A. 163. 291. 584. E. 713.
σειραῖος, E. 722.
σεισμὸς, C. 95.
σίλας, C. 95. Tr. 607. 1200. Aj. 856. Ph. 986. E. 17.
Σελλοὶ, Tr. 1169.
σέλμα, A. 717.
σεμνόμαντις, T. 556.
σεύομαι, ἐσσύθην, T. 446. C. 119. 1724. Tr. 647. Aj. 294.
σηκὸς, Ph. 1328.
σημαίνειν, T. 79. 933. 1050. C. 366. 1532. 1669. A. 242. et passim. σημαίνεσθαι, Aj. 32.
σημάντωρ, T. 957.
σῖγα, adverb. A. 700. Aj. 75. Ph. 22. 551. ἔχειν σῖγα, Ph. 258. E. 1236.
σιγηλὸς, Tr. 416. Ph. 741.
σιδηροδρὼς, Aj. 820.
σιδηροκμὴς, Aj. 325.
σινδὼν, A. 1222.
σιτονόμος, Ph. 1091.
σκαιὸς, Aj. 1225. F. 8.
σκαιοσύνη, C. 1213.
σκαιότης, A. 1028.
σκεδάννυμι, Tr. 989.
σκίπτομαι, T. 584. Tr. 1079. Aj. 1028. E. 442.
σκιὰ, C. 555.
σκήπτειν, T. 28.
σκηπτὸς, A. 418.
σκῆψις, E. 584.
σκιὰ, Aj. 126. 301. 1257. E. 1159. καπνοῦ, A. 1170. Ph. 946. ὄνου, Cedalione, 2.
σκληρὸς, T. 36. Tr. 1262. Aj. 1119. 1361.
σκοπεῖν, T. 68. 291. 964. Ph. 292. 467.
σκοπὸς, C. 297. A. 215. Aj. 945. Ph. 125.
σκοτεινὸς, T. 1326.
Σκότος, ου, C. 40. 106.
σκοτόω, Aj. 85.
σκῦλον, Ph. 1428. 1431.
σμυγερὸς, Ph. 166.
σμυγερῶς, Ph. 166.
σούσθω, σόω, Aj. 1414.
σοφίζομαι, Ph. 77.
σόφισμα, Ph. 14.
σπᾷν, A. 258. E. 561. σπᾶσθαι. Tr. 788.
σπάνις, T. 1461. C. 506.
σπανιστὸς, C. 4.
σπάραγμα, A. 1031.
σπαραγμὸς, Tr. 780. 1256.
σπάργανα, T. 1035.
σπασμὸς, Tr. 807. 1084.
σπείρειν, T. 1498. Tr. 33. Aj. 1293. E. 533.
σπένδειν, Ph. 1033. E. 270.
σπέρμα, *soboles*, T. 1246. 1405. C. 328. 600. 1275. Tr. 304. Aj. 1393. *genus*, T. 1077. C. 214. A. 981.
σπιλὰς, Tr. 680.
σπλάγχνον, Aj. 995.
σποδὸς, T. 21. A. 1007.
σπορὰ, A. 1125. Tr. 316. 420. Aj. 1298.
σπουδαῖος, C. 577.
σπουδὴ, T. 778. Aj. 13.
στάζειν, Aj. 10. Ph. 783. E. 1423.
σταθμᾶσθαι, T. 1111.
σταθμὸς, E. 1331. σταθμὰ, T. 1139. Ph. 489.

σάλαγμα, A. 1239.
σάσις, T. 634. Tr. 1181.
σατὸς, Ph. 716.
σιγάζειν, E. 781.
σιγανὸς, A. 114.
σίγειν, C. 15. Tr. 994. Ph. 136. E. 1118. σιγεῖν σιγῇ, T. 341. σίγεσθαι, Tr. 596.
σιπτὸς, Ph. 33.
σίλλειν, *mittere*, Tr. 778. *traducere*, Ph. 983. *vestire, ornare*, Tr. 612. pro μετασίλλειν, *arcessere*, T. 434. 860. C. 298. A. 165. Ph. 60. σίλλειν, σίλλεσθαι, *prodire, proficisci*, Aj. 328. Ph. 466. 571. 640. E. 404. πλοῦν, Aj. 1045. Ph. 911. ὁδὸν, Ph. 1416.
σίναγμα, T. 5.
σιναγμὸς, T. 30. 1284.
σινάζειν, C. 1672. A. 882. Aj. 982. Ph. 11. 917. E. 1299.
σινακτὸς, C. 1663.
σινάχειν, E. 141. 1076.
σίνειν, T. 64. Tr. 848. Aj. 675. Ph. 338. 806.
σινωπὸς, T. 1399.
σίργημα, Tr. 1140.
σίργω, *amo*, T. 1023. C. 1529. A. 277. Tr. 280. 577. A. 212. Ph. 458. *boni consulo, æquo animo fero, acquiesco, probo*, C. 7. 519. A. 292. Tr. 486. Aj. 1038. Ph. 538. F. 28. *oro, supplico*, T. 11. C. 1094.
σιρόφρων, Aj. 926.
σιρὸς, T. 771. C. 857. A. 13. Tr. 177. Aj. 511.
σιρτὸς, T. 1338.
σιρνοῦχος, C. 691.
σίρομαι, Tr. 136.
σιροπὴ, Tr. 99. Aj. 257.
σίροψ, A. 1127.
σίφανος, Ph. 841.
σιφάνωμα, C. 684. A. 122.
σίφειν, A. 431. Aj. 93. E. 53.
σίφη, *rami supplicatorii*, T. 913.
σηρίζειν, Aj. 195.
σιδίω, Aj. 374.
σίδος, A. 773. Ph. 29. 48. 163. 487.
σικτὸς, Ph. 184. E. 563.
σολὴ, C. 1357. 1597. Tr. 766. Ph. 224. 309. E. 191.
σόλος, *profectio, expeditio, iter*, C. 358. Ph. 244. 247. 490. 499. 1037. *classis*, Ph. 270. 916. *cœtus, multitudo, familia*, T. 169. Tr. 226. 496. 562.
σόμα, *sermo*, Tr. 426. 671. 706. C. 132. 981. A. 997. Aj. 1110. *acies*, Aj. 651.
σόμαργος, E. 607.
σόμιον, *os speluncæ*, A. 1217. *frenum*, Tr. 1263. E. 1462.
σόμωσις, C. 795.
σοναχεῖν, E. 133.
σοναχὴ, Aj. 203.
σονόεις, A. 1145. Tr. 889. E. 147.
σόνος, A. 592. Tr. 522. Ph. 693. 752. 1460.
σόρνυμι, σορέω, Tr. 904.
σοχάζεσθαι, A. 241.
σράπτειν, C. 1515.
σρατεύεσθαι, Aj. 1111.
σράτευμα, C. 1416. Ph. 59. 1425. E. 695.
σρατηγεῖν, Aj. 1100. E. 1.
σρατήγιον, Aj. 721.
σρατηγὶς, A. 49.
σρατηγὸς, A. 8. Aj. 1106. Ph. 264.
σρατηλάτης, C. 1429. Aj. 58. 1223. Ph. 873.
σρατόπεδον, Ph. 10.
σρατὸς, C. 1325. Tr. 797. 1097. Ph. 1294. E. 749.
σρέφειν, Tr. 1136.
σρέφεσθαι, pro ἐπισρέφεσθαι, Aj. 1117.
σροφὰς, Tr. 131.
σρωτὸς, Tr. 918.
σρωφάομαι, Tr. 909.
συγερὸς, A. 144. Tr. 1019. Aj. 1194. 1214. Ph. 1118. 1174.
συγέω, T. 672. A. 571. Tr. 740. Aj. 133. Ph. 87.
συγνὸς, T. 673. C. 1173. 1390. A.

1226. Tr. 1051. Aj. 561. Ph. 1137. 1348. E. 852. 918.
συφελίζειν, A. 139.
σύφλος, A. 250.
συγγενὴς, T. 551. 814. 1082. C. 771. 1157. 1387.
συγγίγνομαι, E. 411.
συγγιγνώσκω, A. 926. Tr. 279. E. 257.
σύγγνοια, A. 66.
συγγνώμη, Tr. 328. Aj. 1322. Ph. 1319. E. 400.
συγγνωμοσύνη, Tr. 1267.
συγκαθαρμόζειν, Aj. 922.
συγκάμνειν, Aj. 988. E. 987.
συγκαταζεύγνυμι, Aj. 123.
συγκαταίθειν, A. 1202.
συγκαπτείνειν, Aj. 230.
συγκατεύχομαι, A. 1336.
συγκατοικεῖν, C. 1259.
συγκατοικτίζειν, Tr. 535.
σύγκειμαι, Aj. 1309.
συγκεράννυμι, A. 1311. Tr. 664. Aj. 895. F. 26.
σύγκλητος, A. 159.
συγκοιμᾶσθαι, E. 274.
συγκομίζειν, C. 585. Aj. 1048.
συγκύρειν, C. 1404.
συγχέω, C. 609. Tr. 1231.
συγχράομαι, A. 23.
συγχωρεῖν, Ph. 1343.
συγχωρητέον, C. 1426.
συλᾶν, C. 922. Ph. 413. 1365.
συλλαμβάνειν, C. 1384. Tr. 1021. 1155. Ph. 577. F. 12. συλλαμβάνεσθαι, Ph. 282.
συλλύειν, Aj. 1317.
συμβαίνειν, Tr. 173. 1154. 1166. Aj. 1281. E. 262.
συμβάλλειν, C. 901. 1474. Aj. 1323. συμβάλλεσθαι γνώμην, C. 1151.
συμβόλαιον, Ph. 884.
σύμβολον, Ph. 403.
συμβουλεύειν, T. 1370.
σύμβουλος, Ph. 1321.
συμμανθάνειν, condocefacere, Aj. 869.
συμμάρτυς, A. 846.
συμμαρτυρεῖν, Ph. 438. E. 1224.
συμμαχεῖν, A. 740. Ph. 1366.
σύμμαχος, T. 135. 245. 274. Tr. 1177. Aj. 90. 117. 1053. E. 991. et passim.
συμμετίσχειν, A. 537.
συμμετρεῖν, T. 73. 963.
σύμμετρος, T. 84. 1113. A. 387.
συμμιγὴς, T. 1281. Tr. 764.
σύμμικτος, Aj. 53.
συμπαίειν, E. 727.
συμπαίζειν, T. 1109.
συμπαρασάτης, Ph. 675.
συμπαρίσαμαι, C. 1340.
συμπίπτειν, T. 113. Tr. 20. Aj. 429. 467.
σύμπλους, A. 541.
συμπονεῖν, C. 1368. A. 41. Aj. 1379. E. 986.
συμπράκτωρ, T. 116.
συμπράσσειν, Tr. 1179. Aj. 1369.
συμπτύσσειν, Tr. 691.
συμφέρω, T. 875. C. 641. 1186. 1635. Aj. 431. Ph. 131. 627. 1085. τὸ συμφέρον, utilitas, Ph. 926.
σύμφημι, T. 553. 642. C. 1747. E. 1257.
συμφιλεῖν, A. 523.
συμφορὰ, vox mediæ significationis, E. 1230. eventus, T. 33. 44. 434. C. 1470. τὸ συμφέρον, T. 99.
σύμφορος, C. 464. 592. 1347.
συμφράζεσθαι, A. 364.
σύμφρουρος, Ph. 1453.
συμφυτεύειν, T. 347.
σύμφωνος, T. 421. C. 619.
συνᾴδειν, T. 1113.
σύναιμος, C. 943. 1355. 1374. A. 198. 488. 659. 794. Aj. 727. 977.
συναινεῖν, C. 1508. Ph. 122. E. 402. 1279.
συναιρεῖν, Tr. 886.
συναλγεῖν, Aj. 255. 283.
συναλλαγὴ, C. 410. Tr. 847. νόσου, T. 960. λόγου, Aj. 732. δαιμόνων συναλλαγαὶ, T. 34.

συναλλάσσειν, T. 1110. 1130. Aj. 493.
συναντιάζειν, T. 804.
συναποκεῖσθαι, C. 1750.
συνάπτειν, Aj. 1317.
συναπτέον, E. 21.
συναρπάζειν, C. 819. Aj. 16. 498. 840.
συνασπιστὴς, C. 379.
συναυδᾶν, Aj. 943.
σύναυλος, T. 1126. Aj. 611.
συνδαΐζω, Aj. 361.
σύνδετος, Aj. 65. 296.
συνδέω, Aj. 62. Ph. 1016.
συνδρᾶν, E. 498. 1025.
σύνεδρος, C. 1382. Aj. 749.
συνειδέναι, T. 250. 330. 704. A. 266. συνῇδη, C. 948.
συνεῖναι, T. 275. 303. 457. 863. C. 773. 946. 1149. et passim.
συνεκπλώζειν, C. 566.
συνελίσσειν, E. 746.
συνέμπορος, Tr. 318. Ph. 542.
συνεξακούειν, Tr. 372.
συνέπεσθαι, T. 1125.
συνεποτρύνειν, E. 299.
συνεργάζεσθαι, A. 41.
συνεργάτης, Ph. 93.
συνέργω, συγκλείω, Aj. 593.
συνέρδω, E. 350. futurum συνέρξω, Tr. 83.
συνέρχομαι, T. 572. 619.
συνέσπεσθαι, T. 1523.
συνέσεις, T. 249.
συνετὸς, T. 499.
συνεύδειν, E. 587.
συνευνάζεσθαι, T. 982.
σύνευνος, A. 651. Aj. 1301.
συνέχθειν, A. 523.
συνηγορεῖν, Tr. 816.
συνήγορος, Tr. 1167.
συνήδομαι, C. 1398.
συνήθης, Tr. 90. E. 903. σύνηθες ἔθος, Ph. 894.
συνηρετμεῖν, Aj. 1329.
σύνθακος, C. 1267.
συνθάπτειν, Aj. 1378.
συνθέλειν, C. 1344.
σύνθημα, C. 46. 1594. Tr. 158.
συνθηρᾶν, A. 432. Ph. 1005.
συνθνήσκειν, C. 1690. Tr. 722. 800. Ph. 1443.
συνιέω, T. 628. A. 403. E. 1347.
συνίημι, T. 346. C. 976. A. 1218. Tr. 88. 1123. E. 131. imperat. σύνιες, Tr. 870. συνῆκα, T. 360. Aj. 99. E. 1479.
συνίσημι, E. 93.
συνίστημι, C. 514. Tr. 28.
συνίστωρ, A. 542. Ph. 1293.
συννάιειν, Tr. 1239. Ph. 892. E. 241.
συννανβάτης, Ph. 565.
συννάυτης, Aj. 902.
συννεύειν, T. 1510.
σύννοια, A. 279.
σύννομος, C. 340. Ph. 1436. E. 600.
συνοικεῖν, T. 57. C. 1238. Tr. 545. 1057. Ph. 1168.
σύνοικος, T. 1206. C. 1134. A. 451. E. 785. 818.
συνόμνυμι, Ph. 1367.
συνουσία, C. 63. 647. Ph. 520. 936.
συνοφρυοῦσθαι, Tr. 871.
συνταλαιπωρεῖν, C. 1136.
συνταράσσειν, A. 1080.
συντέμνειν, A. 1103.
συντιθέναι, T. 401. Aj. 303.
σύντομος, T. 710. C. 1579. A. 446.
συντόμως, T. 810.
σύντονος, Tr. 925.
συντρέχειν, C. 160.
σύντροφος, Aj. 639. 861. Ph. 171. 203. E. 1190.
συντυγχάνειν, T. 122. C. 1422. Aj. 313. Ph. 320. 683.
συντυχία, A. 157.
συνωμότης, C. 1302.
συνωρὶς, C. 895.
συνωφελεῖν, Ph. 871.
σύριγξ, Aj. 1412. Ph. 213. E. 721.
σφαγεὺς, Aj. 815.
σφαγὴ, Tr. 573. 719. 758. Aj. 919. E. 37. 568.
σφάγιον, Aj. 219.

σφάγιος, A. 1291.
σφάζειν, Aj. 235. 299.
σφαλερὸς, Aj. 159.
σφάλλειν, Aj. 452. 1136. E. 416. σφάλλεσθαι, C. 75. Tr. 297. 621. 721. 729. 1115. E. 1481.
σφὶ, C. 421.
σφόδρα, adverb. Aj. 150.
σφραγὶς, Tr. 615. E. 1223.
σχέτλιος, A. 47. 879. Aj. 888. Ph. 369. 930.
σχῆμα, Ph. 952.
σχίζειν, E. 99.
σχιστὸς, T. 733.
σχολὴ, T. 1286. Aj. 195. 816.
σχολῇ, adverb. T. 434. A. 231 390.
σώζειν, Tr. 684. Ph. 766. E. 60.
σῶμα, pro persona, τοὐμὸν σῶμα, τόδε σῶμα, *me*, T. 643. C. 355. E. 1333.
σῶς, C. 1210. Ph. 21.
σωτὴρ, T. 81. 304. Ph. 1471.
σωτηρία, A. 186. 440. Aj. 1080. Ph. 1396.
σωτήριος, C. 487. 796. Aj. 779. E. 281. 925.
σωφρονεῖν, T. 589. Aj. 586. 677. 1259. 1264. Ph. 1259. E. 307. 465.
σωφρόνως, Aj. 1075.
σώφρων, E. 365.

T.

Ταγὸς, A. 1057.
ταλαίπωρος, T. 634. C. 14. 91. 740. 1280. A. 56. E. 1218.
ταλαίφρων, A. 39. 866. 877. Aj. 903.
ταλακάρδιος, C. 540.
τάλις, A. 629.
ταμίας, A. 1154.
ταμιεύειν, A. 949.
τανταλόω, A. 134.
τανῦν, Attice pro νῦν, C. 336. 616. 825.
τανύπους, Aj. 837.
ταράσσειν, T. 483. A. 1095.
ταρβαλέος, Tr. 959.
ταρβεῖν, T. 1011. Ph. 757. cum accusativo, C. 292. Tr. 297. 725. Ph. 1251.
ταυροκτονεῖν, Tr. 762.
ταυροκτόνος, Ph. 400.
ταυροπόλος, Aj. 172.
ταυροσφάγος, Tr. 609.
ταῦτα et ταὐτὰ confunduntur; T. 284. A. 211. Tr. 722. Ph. 1238.
τάφος, *epulum funerale*, E. 1400.
ταφεὺς, C. 582. E. 1488.
τάχιστος, T. 1234. ὅσον τάχιστα, A. 1103. E. 1433. ὅτι τάχιστα, T. 1341. ὡς τάχιστα, C. 1228. 1416. 1475. 1643. Ph. 749. E. 1487.
τάχος, A. 223. Aj. 814. ἐν τάχει, E. 387. σὺν τάχει, E. 1491. ὅσον τάχος, A. 985. Ph. 576. ὅτι τάχος, A. 1323. ὡς τάχος, C. 1398. 1461. Aj. 578. 593. Ph. 924.
ταχύνειν, neutrum, T. 861. C. 219. Aj. 1164. transitivum, Aj. 1404.
ταχύῤῥωστος, C. 1081.
ταχὺς, T. 617. Aj. 1266. Ph. 808. ἐκ ταχείας, *cito*, Tr. 395. ταχὺ, adverbial. Ph. 349.
τέγγειν, T. 1277. A. 530. 831. Tr. 850. Aj. 1209. Ph. 1456.
τείρειν, Ph. 203.
τεκμαίρεσθαι, T. 916.
τεκμήριον, C. 1510. E. 774. 904. 1109.
τεκνολέτειρα, E. 107.
τεκνοῦν, T. 867. 1215. E. 618.
τεκνοῦσσα, Tr. 308.
τελεῖν, T. 252. C. 13. 503. 630. 648. Tr. 744. E. 1417. futurum τελῶ, T. 232. τελεῖν κέρδος, T. 232. εἰς ἀεὶ τελεῖν, T. 222.
τελειόω, Tr. 1259.
τελεόμενος, Tr. 826.
τέλεος, Tr. 950.
τελεόω, C. 1039. E. 1510.
τελεσφόρος, C. 1489. Aj. 1390. E. 646.
τελευταῖος, C. 1551. E. 271.
τελευτᾷν, C. 476. Tr. 1254. Aj. 496.

τιλιυτὴ, C. 1198. 1473. Tr. 1258.
τιλίως, Tr. 1265.
τίλλειν, pro ἀνατίλλειν, E. 699.
τίλος, adverbial. Aj. 391. 1019. οἱ ἐν τίλει, A. 67. Aj. 1352. Ph. 385. 925. τίλος νυμφικὸν, A. 1241.
τιμένιος, Tr. 756.
τίμενος, C. 136.
τίρας, E. 497. 1317. Tr. 1133.
τιρασκόπος, T. 605.
τίρμιος, C. 85. A. 1331.
τίρπειν, T. 785. C. 799. 1140. 1281. A. 691. Ph. 460.
τιρπνὸς, Aj. 321. 967.
τίρψις, T. 1477. C. 775. 1122. Tr. 291. 821. Aj. 114. 1201.
τιτράορος, Tr. 508.
τιτρώριος, Amphiarao, 4.
τιχνᾶσθαι, A. 494. Tr. 534. 930. Aj. 86. Ph. 80.
τίχνημα, Ph. 36. 928.
τήκειν, E. 123. 283.
τήκεισθαι, A. 828. 906. 1008. E. 835.
τηλαυγὴς, Tr. 524.
τηλέπορος, A. 983.
τηλεφανὴς, Ph. 189.
τηλικόσδε, T. 1508. C. 735. 959. 1116. A. 726.
τηλικοῦτος, C. 751. A. 767. E. 614.
τηλόθεν, Aj. 204. 1318. Ph. 208. 454.
τηλωπὸς, Ph. 216. Aj. 564.
τηνικαῦτα, T. 76. C. 393. A. 779. Ph. 465. 505. E. 294.
τηρεῖν, T. 808.
τητᾶσθαι, C. 1200. 1618. Ph. 383. E. 265. 1326.
τί ἐστι; τί εἶπας; τί οὖν; frequentantur sine aurium offensione, Ph. 733.
τιθέω, Ph. 992.
τίθημι, εὖ θέσθαι, T. 633. E. 1434. F. 28. θέσθαι καλῶς, F. 10. θέσθαι ἐν εὐχερεῖ, *leve ducere*, Ph. 875.
τιθήνη, C. 680. Ph. 703.
τιθηνοῦμαι, C. 1049.
τιμᾷν, Aj. 688. A. 210.
τιμωρεῖν, T. 107. 136. 140. Ph. 1258. E. 349. 399.
τιμωρὸς, E. 14. 811. 1156.
τινάκτωρ, Tr. 502.
τινάσσειν, Tr. 512.
τίνειν, T. 810. C. 635. 1205. τίνειν δίκην, Aj. 113.
τίσασθαι, *ulcisci*, Tr. 1113. Aj. 182. Ph. 1041. E. 116.
τίσις, C. 228. 1329.
τλῆμι, T. 602. Aj. 411. Ph. 475. 537. 870. 1201. et passim.
τλήμων, τολμηρὸς, ἀναιδὴς, Ph. 363. E. 275. 439.
τλητὸς, Aj. 466.
τμητὸς, E. 747. 863.
τοὶ Doricum, pro σοὶ Atticis inusitatum, E. 378. 871. 1168.
τόλμα, T. 533. C. 1030. Tr. 582. Aj. 1004.
τολμητὸς, Ph. 634.
τολμίστατος, Ph. 984.
τομᾷν, Aj. 582.
τομὴ, Tr. 702. 889.
τομὸς, Aj. 815.
τοξεύειν, T. 1196. A. 1034.
τόξευμα, A. 1085.
τοξευτὸς, Ph. 335.
τοξότης, A. 1033. 1084. Aj. 1120.
τότε, *olim, prius, modo*, A. 391. E. 278. 676.
τοτηνίκα, C. 440.
τοῦτο μὲν, absque relato τοῦτο δὲ, T. 605. Ph. 1345. A. 165. C. 440.
τρανὴς, Aj. 23.
τρέμειν, T. 947. 1014. C. 256.
τρέφειν, pro ἔχειν, T. 356. 374. C. 186. Tr. 28. 108. 117. Aj. 503. 1124.
τρέφεσθαι, διατρίβειν, T. 97. 1380.
τρέω, C. 1419. 1737. A. 1042. E. 1240.
τριὴς, T. 1160. A. 577. 1078.
τρίδουλος, T. 1063.
τρίκρανος, Tr. 1100.
τρίμηνος, Tr. 164.
τριπτόλιτος, A. 859.
τρισάθλιος, C. 372.

τρίσπονδος, A. 431.
τρόπαιον, Tr. 753. 1104.
τρόπαιος Ζεύς, A. 143. Tr. 303.
τροπή, A. 675. Aj. 1275.
τροφεύς, Aj. 863. Ph. 344.
τροφή, δίαιτα, διατριβή, C. 362. 1614.
τροφός, C. 760. 1365. Aj. 849.
τροχηλάτης, T. 806.
τροχήλατος, E. 49.
τροχός, A. 252. 1065. E. 718.
τρυσάνωρ, Ph. 208.
τρύχειν, T. 666. Tr. 110. Aj. 605.
τυγχάνω cum participio, T. 757. C. 560. 1359. 1481. 1580. Tr. 370. et passim; cum accusativo, C. 1106. 1168. A. 778. Ph. 509.
τυμβεύειν, A. 888. Aj. 1063. E. 406.
τύμβευμα, A. 1220.
τυμβήρης, A. 255. 947.
τυμβόχωστος, A. 848.
τύπωμα, E. 54.
τυραννεῖν, T. 408.
τυραννεύειν, C. 449. Tr. 316.
τυραννίς, T. 128. 380. A. 506.
τυρβάζειν, F. 58.
τύφειν, A. 1009.
τυφώς, A. 418.
τώς, T. 80. Aj. 841.

Υ.

Ὑβρίζειν, Aj. 367. 560. 971. 1081. 1151. 1258.
ὕβρις, Tr. 1096. Aj. 1088. 1092.
ὑγιής, Ph. 1006.
ὑγρός, A. 1236. Aj. 1286.
ὑλακτεῖν, E. 299. Acrisio, 1.
ὑλοτόμος, E. 98.
ὑμνεῖν, Aj. 292. E. 382.
ὑπάγειν, A. 351.
ὑπαγκάλισμα, Tr. 540.
ὑπαί poëticum pro ὑπό in senariis, A. 1035. E. 711.
ὑπαίθειν, Tr. 1212.
ὑπακούειν, Ph. 190.
ὑπαντᾶν, Ph. 719.
ὑπαρχή, T. 132.
ὕπαρχος, Aj. 1105.
ὑπάρχω, sum, A. 932. 1349. Ph. 224. 704. E. 919.
ὑπασπίδιος, Aj. 1407.
ὑπάσσειν, A. 301.
ὕπατος, A. 1332.
ὕπαυλος, Aj. 796.
ὑπεικάθω, E. 361.
ὑπεικτέον, Aj. 668.
ὑπείκω, T. 625. C. 1184. A. 713. Aj. 371. 670. Ph. 1046.
ὑπειπεῖν, Aj. 213.
ὑπεκπέμπειν, E. 1350.
ὑπεκτίθημι, E. 297.
ὑπεκτρέπειν, Tr. 549. ὑπεκτρέπεσθαι, C. 566.
ὑπεκτρέχειν, A. 1086. Tr. 167.
ὑπεκφεύγειν, A. 553. 776.
ὑπεξαιρεῖν, T. 227. E. 1419.
ὑπεραλγεῖν, A. 630.
ὑπεραλγής, E. 176.
ὑπέραυχος, A. 1351.
ὑπερᾴχθομαι, E. 178.
ὑπερβαίνειν, A. 449. 481. 663.
ὑπερβάλλειν, E. 716. ὑπερβάλλεσθαι, Tr. 584.
ὑπερβασία, A. 605.
ὑπερβολή, καθ' ὑπερβολήν, T. 1196.
ὑπερβριθής, Aj. 951.
ὑπερδείδω, A. 82.
ὑπέρδικος, Aj. 1119.
ὑπερδραμεῖν, A. 455.
ὑπερεκθαίρειν, A. 128.
ὑπερίπτασθαι, A. 113.
ὑπερίσταμαι, E. 188.
ὑπερίστωρ, E. 850.
ὑπέρκοπος, Aj. 127.
ὑπερκτᾶσθαι, E. 217.
ὑπερμαχεῖν, A. 194. T. 265. Aj. 1346.
ὑπερνοεῖν, C. 1741.
ὑπεροπλία, A. 130.
ὑπέροπτα, adverbial. T. 883.
ὑπέροχος, Tr. 1096.
ὑπερπηδᾶν, F. 1.
ὑπερπλήθειν, T. 779. 874.
ὑπερτονεῖν, C. 345. Aj. 1310.

ὑπερκόντιος, A. 785.
ὑπέρτατος, C. 105. A. 338. 684. 1138. Ph. 402. 1347.
ὑπερτελής, Tr. 36.
ὑπέρτερος, A. 16. 631. E. 455. 1265.
ὑπερτιμᾶν, A. 284.
ὑπερφέρειν, T. 381. C. 1007.
ὑπέρφρων, Aj. 1236.
ὑπέρχεσθαι, T. 386. C. 1465. Ph. 1007. 1231. E. 928.
ὑπερχλιδᾶν, Tr. 281.
ὑπέχειν ἄτην, Tr. 1276. δίκην, T. 552.
ὑπήνεμος, A. 411.
ὑπηρετεῖν, T. 217. C. 283. Ph. 15. 990. 1024. E. 996. 1306.
ὑπηρέτημα, E. 1358.
ὑπηρετής, T. 712. Ph. 53.
ὑπίλλειν, A. 509.
ὑπισχνοῦμαι, C. 227. Ph. 615.
ὑποβάλλειν, Aj. 188.
ὑπόβλητος, C. 794. Aj. 481.
ὑποδείδω, Aj. 169.
ὑποδύω, Ph. 1112.
ὑποζευγνύω, Aj. 24.
ὑποκλέπτειν, E. 115.
ὑποκλήζεσθαι, Aj. 225.
ὑπολείπειν, E. 91.
ὑπομένειν, T. 1323.
ὑπομιμνήσκω, Ph. 1170.
ὑπόπτερος, Ph. 288.
ὑποπτεύειν, E. 43.
ὑπόπτης, Ph. 136.
ὑποσπανίζειν, Aj. 740.
ὑπόστεγος, Tr. 376. Ph. 34. E. 1386.
ὑποστενάζειν, Aj. 322. 1001.
ὑποστένειν, E. 79.
ὑποστρέφειν, T. 723. Tr. 220.
ὑποστροφή, E. 725.
ὑποτείνειν, Aj. 262.
ὕπουλος, T. 1396.
ὑπουργεῖν, Aj. 681. Ph. 53. 143. E. 461.
ὑπουργία, C. 1413.
ὑποφέρειν, E. 834.
ὑπτιάζεσθαι, Ph. 822.
ὕπτιος, T. 811. A. 1188.
ὕσατος, Tr. 1258. Aj. 864.
ὕστερος, T. 222. A. 746. Aj. 858. Ph. 181. E. 734.
ὑστεροφθόρος, A. 1074.
ὕφαλος, A. 589.
ὑφαντός, Tr. 1054.
ὑφέρπειν, T. 786.
ὑφηγεῖσθαι, E. 1502.
ὑφηγητήρ, C. 1588.
ὑφηγητής, T. 966. 1260. C. 502.
ὑφῆμαι, A. 531.
ὑφίημι, T. 387. E. 335.
ὑφίστημι, Aj. 1091.
ὑψηλός, Aj. 1230.
ὑψίβατος, Aj. 1404.
ὑψίκερως, Tr. 507.
ὑψικόμπως, Aj. 766.
ὑψίπολις, A. 370.
ὑψίπους, T. 866.
ὑψίπυργος, Tr. 354.
ὕψιστος, Tr. 1193. Ph. 1289.
Hypallage, seu Antiptosis, T. 817. 833. C. 1490. Ph. 371.
Verbalia casum verbi sui regunt, A. 787. E. 124.
Verbum duobus substantivis respondens, quorum alteri seorsum posito applicari non potest, T. 271. 1035. E. 435.
Verbum activum tanquam neutrum passiva significatione adhibetur. Sic T. 153. πάλλων pro παλλόμενος. κυκλεῖν pro κυκλεῖσθαι, Tr. 130. E. 1365. κεύθειν pro κεύθεσθαι, et alia multa. Vide C. 74. 1694. A. 471. E. 916.
Verbum activum pro passivo, a nomine adjectivo pendens, ut οἰκτρὰ βόσκειν, Ph. 1167. ἀξία θαυμάσαι, T. 777. ἄτλητον ὁρᾶν, 792. ἔχθιστος, ὁρᾶν, Aj. 818. λυπηρὰ κλύειν, E. 557. et alia ejusdem generis multa.
Verba agendi, non actionem, sed consilium significantia, T. 1454. Aj. 1126.
Verba neutra significatione transitiva, Aj. 40. 435.

Verbum simplex pro composito. Sic στίλλειν, πέμπειν, pro μεταστέλλειν, μετα πέμπειν. κρίνειν pro ἀνακρίνειν. γελᾶν pro καταγελᾶν, et alia. Vide Lexicon in ἀλλάχθητι.

Verbum compositum sæpe pro simplici ponitur, T. 465. 768.

Visus vocabulis aliorum sensuum perceptiones declarantur, C. 138. Ph. 216.

Φ.

Φαέθων, Solis epitheton, E. 824. 824. φαέθοντα, adverbial. Aj. 930.

φαεννὸς, Aj. 395. 856.

φαιδρὸς, E. 1297. 1310. φαιδρὰ, adverbial. C. 319. F. 46.

φαίνειν, T. 24. 710. 853. 1059. C. 721. Tr. 1160. Aj. 1362. Ph. 297. φανοίην pro φάνοιμι, Aj. 313. φαίνεσθαι, T. 348. 1485. Aj. 170. 1020. E. 1274. πέφασμαι, T. 838. 1184. C. 1122. 1543. πέφηνα, C. 329. E. 646. 1260.

φάλαρα, C. 1069.

φανερὸς, Tr. 608.

φαρμακεὺς, Tr. 1142.

φάρμακον, Aj. 1255.

φάρος, Tr. 918. Aj. 916.

φάσγανον, Tr. 932. 1065. Aj. 834. 899.

φάσμα, E. 502. 644. 1466.

φατίζειν, C. 139. Aj. 715.

φάτις, T. 151. 310. 323. 495. 715. A. 700. 829. et passim. φάτις, *res*, Tr. 695.

φέγγος, Aj. 859. Tr. 1146. Ph. 867.

φείδομαι, Aj. 844. Ph. 749. E. 716.

φέρβειν, Ph. 957.

φερέγγυος, E. 942.

φέρειν εἴς, τι, *tendere, spectare ad aliquid*, ut εἰς βλάβην, εἰς ἁπλοῦν, εἰς φόβον, T. 517. 519. 991.

φέριστος, T. 1149.

φευκτὸς, Aj. 223.

φεῦξις, A. 362.

φηλήτης, F. 16.

φήμη, T. 43. 86. 158. 475. Tr. 1152. Ph. 846. E. 65.

φθέγγομαι, C. 881. Ph. 862.

φθέγμα, C. 1623. A. 354. 1148. Aj. 1144. Ph. 1445. E. 18.

φθείρειν, T. 254. 272. Aj. 25. 1391. E. 765. φθείρεσθαι, *vagari*, T. 1502.

φθίειν, T. 202. 962. 1198. A. 836. Tr. 1045. 1163.

φθινὰς, A. 819.

φθίνειν, T. 25. 666. A. 695. Tr. 548. transitive, E. 1414.

φθογγὴ, T. 1310.

φθόγγος, C. 1610. 1669. A. 424. 1001. 1187. 1214.

φθονεῖν, T. 310. 624.

φθονερὸς, Ph. 1141.

φθόνησις, Tr. 1214.

φθόνος, T. 382. Ph. 776. E. 641. ἄνευ φθόνου, *dicto absit invidia*, E. 1466.

φθορὰ, C. 369. A. 1224.

φιλάδελφος, A. 527.

φιλάργυρος, A. 1055.

φίλαυλος, A. 965.

φιλητέον, A. 524.

φιλεῖν, *osculari*, C. 1131.

φίλιος, C. 201. E. 226.

φίλιστος, Aj. 842.

φιλοίκτιστος, Aj. 580.

φιλόπονος, Aj. 880.

φιλότης, Ph. 1122. E. 134.

φιλοτήσιος, E. 1073.

φιλοφρόνως, Aj. 751.

φίλτρον, Tr. 584. 1144.

φίλως, C. 758. Tr. 628. E. 1471.

φιτύειν, A. 645. Tr. 311. Aj. 1296.

φλαῦρος, C. 395. 1429. Aj. 1162. 1323.

φλαυροῦργος, Ph. 35.

φλεγέθειν, Tr. 99.

φλέγειν, C. 1467. 1695. Aj. 196. 673. 1278.

φλὲψ, Ph. 825.

φλογίζειν, Tr. 95. Ph. 1199.

φλογισὸς, E. 58.

φοβεῖν, T. 296. 1013.

φοβερὸς, ἐπίφοβος, T. 153.
φόβη, C. 1465. A. 419. E. 449.
φόβημα, C. 699.
φοβητὸς, Ph. 1154.
φοίνιος, T. 24. A. 601. 1239. Tr. 772. Aj. 772. 918. Ph. 783. E. 96. 1422.
φοινίσσειν, Aj. 110.
φοιτᾷν, T. 477. 1255. A. 785. Aj. 59.
φοιτὰς, Tr. 982.
φονᾷν, Ph. 1209.
φονεύειν, T. 716. E. 34.
φονεὺς, T. 721. 793. Aj. 1026. E. 263. 1190.
φονὴ, A. 1003. 1314.
φόνιος, C. 1689. Tr. 833. 841. E. 99.
φορὰ, Tr. 1214.
φοράδην, T. 1310.
φορβὰς, Ph. 700. Hipponoo, 2.
φορβὴ, A. 775. Aj. 1065. Ph. 43. 162. 706. 712.
φορεῖν, T. 1320. C. 1262. 1357. A. 705. E. 269. 420. 752. et passim.
φόρημα, Ph. 474.
φραγμὸς, T. 1387.
φράζεσθαι, A. 1048. Aj. 1041. E. 213. 383.
φρενόθεν, Aj. 183.
φρενομόρως, Aj. 626.
φρενοῦν, A. 754. Tr. 52.
φρίκη, T. 1306.
φρίσσειν, A. 997. Tr. 1016. Aj. 693. E. 1408.
φρόνημα, A. 169. 176. 207. 355. 459.
φρόνησις, T. 664. Ph. 1078.
φρόνιμος, Aj. 259. E. 1058.
φρονοῦντως, A. 682.
φροῦδος, C. 660. A. 15. 1245. Aj. 264. 735. Ph. 425. 561. E. 807.
φρουρὰ, Tr. 226.
φρουρεῖν, T. 1479. C. 1013. Tr. 917. E. 74.
φρούρημα, Aj. 54.
φρύαγμα, E. 717.
φύειν, φῦναι, T. 593. 601. 627. 822. 1019. 1404. C. 1294. A. 62. 642. ἔφυν cum participio, ut ἐμείρων ἔφυν pro ἐμείρω, T. 587. πρέπων ἔφυς, pro πρέπεις, 9. φύσιν φρένας, C. 804. E. 1463.
φυλακτίος, C. 1180.
φυλάσσειν, Aj. 782. Tr. 616. Ph. 766.
φυλάσσεσθαι, Ph. 455.
φυλλὰς, C. 676. Tr. 756. Ph. 33.
φύλοπις, E. 1072.
φύξιμος, A. 788.
φυσᾶν, Aj. 918. 1412. E. 1385.
φυσιόω, A. 1238.
φύσις, *statura habitus corporis*, T. 740. Tr. 308. *genus*, Tr. 379. Aj. 1259. Ph. 1310.
φυτεύειν, T. 793. 873. 1404 1504. 1514. C. 1324. Aj. 953. Ph. 904.
φύτευμα, C. 698.
φυτοσπόρος, Tr. 359.
φυτουργὸς, T. 1482.
φώνημα, T. 324. Aj. 16. Ph. 234.

X.

Χαίνειν, Aj. 1227.
χάλαζα, T. 1279. C. 1503.
χαλᾶν, T. 1266. C. 203. 840. A. 1187. E. 1468.
χάλκασπις, Ph. 727.
χαλκεύειν, Aj. 1034.
χαλκοβόας, C. 1046.
χαλκόδετος, A. 945.
χαλκοθώραξ, Aj. 179.
χαλκόπλευρος, E. 54.
χαλκόπληκτος, E. 484.
χαλκόπους, C. 57. E. 491.
χαλκόστομος, Aj. 17.
χάλυψ, χάλυβος, *ferrum*, Tr. 1262.
χαμαικοίτης, Tr. 1168.
χαρὰ, A. 1275. Tr. 129. 201.
χάραγμα, Ph. 267.
χαρίζεσθαι, E. 331.
χάρις, C. 586. 779. Aj. 808. 1267. E. 356. εἰς, πρὸς χάριν πράσσειν, T. 1353. C. 1776. χάριν δοῦναι τινὶ, C. 855. Aj. 1354. ἐπανύειν, Tr. 998. ἀμείβεσθαι, E. 134. παρέχειν, C.

1183. 1498. προσθίσθαι, C. 767. νέμειν, Aj. 1371. τίνειν, E. 534. κτᾶσθαι πρὸς, ἀπὸ, ἐκ τινός, Tr. 191. 471. Ph. 1370.
χαρμονὴ, Aj. 559.
χαροπὸς, Ph. 1146.
χαρτὸς, Tr. 228. E. 1457.
χεῖμα, Ph. 293.
χειμάζειν, T. 101. C. 1504. A. 391. Ph. 1460.
χείμαρρος, A. 712.
χειμέριος, C. 1241. A. 335. Ph. 1194.
χειμὼν, A. 670. Aj. 207. 671. 1143.
χείριος, Aj. 495.
χειροδάϊκτος, Aj. 219.
χειρόδεικτος, T. 901.
χειροποιεῖν, Tr. 893.
χειροτέχνης, Tr. 1003.
χειρόω, C. 903. χειροῦμαι, active, C. 950. 1009. Ph. 92.
χείρωμα, T. 560.
χείρων, Ph. 456.
χέρνιψ, T. 240. F. 50.
χερόπληκτος, Aj. 631.
χέρσος, T. 1502.
χηλαργὸς, E. 861.
χηλὴ, A. 1003.
χήρα, Aj. 653.
χηρεύειν, T. 479.
χθόνιος, C. 948. 1568. 1606. Aj. 832.
χθονοσιδὴς, T. 301.
χιονόκτυπος, Aj. 696.
χλαίνη, Tr. 540.
χλιδᾷν, E. 360.
χλιδὴ, T. 838. E. 52. 452.
χλωρὸς, Tr. 849. 1057. Aj. 1064.
χνοάζειν, T. 742.
χνοὴ, E. 717. 745.
χοὴ, C. 469. 477. 1599. A. 431. 902. E. 406.
χολὴ, A. 1010.
χολόω, Tr. 1037. Ph. 374.
χοραγὸς, A. 1147.
χορεύειν, T. 896. 1093. A. 1151. Aj. 701.
χοροποιὸς, Aj. 698.
χραίνειν, T. 822. C. 368. Aj. 43.
χράομαι, utor, Tr. 908. Aj. 115.
χράω, χρήζω, oraculo edo, vaticinor, C. 355. 1426. E. 35.
χρεία, T. 725. 1174. 1435. 1443. C. 191. 1280. 1755. Aj. 963. Ph. 162. 175. 237. 646. 1004.
χρείη, optativus impersonalis χρὴ, T. 555. 791. C. 268. A. 884. Tr. 162. 166.
χρεῖος, nomen adjectivum, C. 504.
χρήζειν τινὸς, T. 597.
χρήσιμος, T. 878. Aj. 410.
χρησμὸς, T. 711. 797. C. 970. E. 38.
χρησμῳδὸς, T. 1199.
χρηστήριον, C. 604. 1331. Aj. 220.
χρίειν, Tr. 677. 691. 834.
χρίμπτειν, E. 721.
χρόνιος, C. 441. Ph. 600. 1446.
χρυσαυγὴς, C. 685.
χρυσηλάκατος, Tr. 638.
χρυσήλατος, T. 1268. Tr. 926.
χρυσήνιος, C. 693.
χρυσόδετος, E. 838.
χρυσομίτρης, T. 209.
χρυσόνωτος, Aj. 847.
χρυσόρυτος, A. 950.
χρυσότροφος, T. 203.
χῶμα, A. 1216.
χώννυμι, A. 81. 1204.
χωρίτης, Ægeo, 4.

Ψ.

Ψάμαθος, Aj. 1064.
ψαύειν, T. 1465. 1510. C. 856. 863. 1544. A. 619. 862. Tr. 565.
ψέγειν, T. 338. C. 977. 1172. A. 689. Aj. 1130. E. 551.
ψεύδειν, Aj. 1382. A. 389.
ψεύδεσθαι, T. 461. C. 1145. Tr. 450. 714. Aj. 178.
ψευδοκήρυξ, Ph. 1306.
ψευδόμαντις, C. 1097.
ψευδοστομεῖν, C. 1127.
ψευδόφημος, C. 1517.
ψεύστης, A. 1195.
ψῆ, Tr. 680.
ψηφίζειν, Aj. 449.

ψηφοπωλὸς, Aj. 1135.
ψῆφος, T. 607.
ψίθυρος, Aj. 148.
ψιλὸς, C. 866. 1029. A. 426. Aj. 1123. Ph. 953.
ψόγος, A. 759.
ψόφος, Aj. 1116.

Ω.

Ὠγύγιος, C. 1770. Ph. 142.
ὠγὼν, E. 1492.
ὠδίνειν, Tr. 325. Aj. 794.
ὠδὶς, Tr. 42. F. 16.
ὠθεῖν, T. 241. 819. 1382.
ὠκύαλος, Aj. 710.
ὠκύβολος, Ph. 710.
ὠκυπέτης, Tr. 1044.
ὠκύπους, C. 1093. E. 699.
ὠκυτόκος, C. 689.
ὠλένη, Tr. 928.
ὠμηστὴς, A. 697.
ὠμοδρὼς, Syndipnis, 9.
ὠμόθυμος, Aj. 885.
ὠμοκρατὴς, Aj. 205.
ὠμόφρων, Tr. 977. Aj. 931. Ph. 194.
ὠμὸς, A. 471. Aj. 548.
ὠνὴρ, ἀνὴρ, C. 32. 1486. 1663. A. 766. 1091. Aj. 9. 783. 878. 979. 991. E. 1221. Ph. 212. et passim.
ὠνητὸς, T. 1123.
ὦ πόποι, T. 167. Tr. 855.
ὄρα, φροντίς. ὄραν ποιεῖσθαι, C. 278. ἔχειν, 386. νέμειν, Tr. 57.
ὡσπερεὶ, T. 264.
ὡς πρὸς, Ph. 58. T. 1174.
ω ει, ω ου, in unam syllabam coalescunt, T. 332. C. 998. Ph. 585.
ὠὐτὸς, ὁ αὐτὸς, T. 557. 1208. Ph. 521. E. 917.
ὠφέλεια, E. 944.
ὠφελεῖν, T. 141. 314. C. 436. A. 550. 560. Aj. 681. Ph. 1383.
ὠφέλημα, C. 259.
ὠφελήσιμος, Aj. 1022.
ὠφέλησις, C. 401. Ph. 1406. E. 1031.

FINIS.

Typis N. Bliss,
Oxon.

BOOKS

PUBLISHED FOR

AND SOLD BY M. BLISS AND R. BLISS,

OXFORD.

DEMOSTHENIS ORATIONES DUODECIM, cum Wolfiana Interpretatione; ex Edit. G. ALLEN. 7s.

JUVENAL AND PERSIUS, a new and literal TRANSLATION, by M. MADAN. 2 vols. 8vo. *A new Edition.* 18s.

LETTERS ON INFIDELITY, by Dr. HORNE, late Bishop of Norwich. *A new Edition.* boards. 4s. 6d.

CICERO's OFFICES, Cockman. boards. 5s.

ARISTOTLE's ART OF RHETORIC, translated by the Professors of the Art of Thinking. boards. 3s. 6d.

XENOPHONTIS MEMORABILIA, Edwards. 6s.

NOVUM TESTAMENTUM GRÆCUM, textu per omnia Milliano, cum Divisione Pericoparum et Interpunctur J. A. Bengelii. 1742. boards. 3s. 6d.

PINDARI CARMINA ET FRAGMENTA; cum Lectionis Varietate et Annotationibus. A Chr. Gottl. Heyne. Accedunt Indices Copiosissimi. 2 vols. 8vo. 1l. 4s. boards.

IDEM, chart. eleg. 2 vols. 1l. 10s. boards.

IDEM, chart. mag. 2 vols. 1l. 16s. boards.

EURIPIDES, translated by R. Potter. 2 vols. 8vo. 18s. boards.

IN

IN THE PRESS.

ÆSCHYLUS, Schutz. 2 vols. 8vo.

SOPHOCLES, translated by R. Potter. 1 vol. 8vo.

In a few days will be published,

ÆSCHYLUS, translated by R. Potter. 1 vol. 8vo.

CICERO on the CHARACTER of an ORATOR. By Wm. Guthrie. 12mo.

277951 LGr S712Br

Author Sophocles

Title Tragoediae septem; ed.R.F.P.Brunck. Vol.2

University of Toronto Library

DO NOT REMOVE THE CARD FROM THIS POCKET

Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Rel. Index File"
Made by LIBRARY BUREAU